

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DRUMINDOR

RIYRIA CHRONICLES BOOK 5

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MICHAEL J. SULLIVAN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DRUMINDO R

RIYRIA CHRONICLES BOOK 5

NEW YORK T/ÜS VE ABD'DE BUGÜN EN ÇOK SATAN YAZAR

MICHAEL J. SULLIVAN

Drumindor bir kurgu eseridir. İsimler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün (inceleme amaçları dışında) izinsiz olarak kopyalanması, taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin hırsızlığı anlamına gelir. Bu kitaptaki materyalleri kullanmak isterseniz

kitabın materyallerini kullanmak istiyorsanız, michael@michael-j-sullivan.com adresinden yazarla iletişime geçerek önceden yazılı izin alabilirsiniz. Yazarın haklarına destek olduğunuz için teşekkür ederiz.

Drumindor © 2024 Michael J. Sullivan
Harita © 2024 Michael J. Sullivan E-kitap
Biçimlendirme © 2024 Robin Sullivan
Kapak tasarımı Deranged Doctor Designs
Mavi Papağan illüstrasyonu © 2024 Sarah Sullivan
Tur Del Fur eskizleri © 2024 Michael J. Sullivan E-kitap
Biçimlendirme © 2024 Robin Sullivan
E-kitap Sürümü: 1.5
Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Riyria Enterprises, LLC tarafından yayınlanmıştır. Michael'ın yazıları hakkında daha fazla bilgi için michaelsullivan-author.com adresini ziyaret edin. Michael ile iletişime geçmek için michael@michael-j-sullivan.com adresine e-posta gönderin.

KITAP HAKKINDA

(Arka Kapaktan)

BÜTÜN ŞEHİRİ YOK ETMEYİ PLANLADI. KİMSENİN ONA ENGEL OLAMAYACAĞINI DÜŞÜNDÜ. AMA RIYRIA'YI DUYMAMIŞTI

Usta bir zanaatkar cüce işten kovulur ve intikam almaya yemin eder. Riyria olarak bilinen kiralık haydutlar onu durdurmakla görevlendirilir. Cennet gibi bir tatil beldesi olan Tur Del Fur'a giden ikiliye, kolay bir görevle birlikte, işi tatile dönüştürecek cömert bir ödenek verilir.

Her şey mükemmel olabilirdi, ancak hoşnutsuz işçinin soyadı Berling'di ve öfkesinin hedefi efsanevi Drumindor kuleleriydi. Royce Melborn ve Hadrian Blackwater'ın başrollerini paylaştığı Riyria Günlükleri serisinin beşinci kitabı olan elventh kitabına hoş geldiniz. Bu ikiliyi en son görmemizin üzerinden altı yıldan fazla zaman geçti. En son maceralarını beğeneceğinizi umuyoruz!

Royce Melborn ve Hadrian Blackwater'ın başrollerini paylaştığı Riyria Chronicles serisinin beşinci kitabı, on birinci kitabı hoş geldiniz. Bu ikiliyi en son görmemizin üzerinden altı yıldan fazla zaman geçti. En son maceralarını beğeneceğinizi umuyoruz!

MICHAEL J. SULLIVAN'IN ESERLERİ

ROMANLAR

Yükseliş ve Düşüş

Nolyn • Farilane • Esrahaddon

İlk İmparatorluğun Efsaneleri

*Efsane Çağı • Kılıç Çağı • Savaş Çağı Efsane
Çağı • Ölüm Çağı • İmparatorluk Çağı*

Riyria Vahiyleri

*Kılıç Hırsızlığı (içindekiler: Taç Komplosu ve Avempartha)
İmparatorluğun Yükselişi (içindekiler: Nyphron'un Yükselişi ve Zümrüt
Fırtınası) Novron'un Varisleri (içindekiler: Kış Geldi ve Percepliquis)*

Riyria Günlükleri

*Taç Kulesi • Gül ve Diken
Dulgath'ın Ölümü • Kışın Kızının Kayboluşu Drumindor*

Bağımsız Romanlar

Boş Dünya (Bilim Kurgu Gerilim)

KISA ÖYKÜLER

Antolojiler

*Unavowed: "The Storm" (Fantastik: The Cycle)
Grimoire: "Traditions" (Fantastik: Tales from Elan)
Kahramanlar Aranyor: "The Ashmoore Affair" (Fantastik: The Riyria Chronicles)
Blackguards: "Mesleki Dürüstlük" (Fantastik: Riyria Günlükleri)
Unfettered: "The Jester" (Fantastik: The Riyria Chronicles)
Kılıçlar Sessizleştğinde: "Şans Seninle Olsun" (Fantastik Riyria*

Chronicles)

Unbound: “The Game” (Fantastik: Çağdaş)

Sınırsız II: “Küçük Wren ve Büyük Orman” (Fantastik: İlk İmparatorluğun Efsaneleri)

Son: Kıyametin Vizyonları: “Yanan İskenderiye” (Distopik Bilim Kurgu)

Trajedinin Üstesinden Gelmek: “Gelenekler” (Fantastik: Elan'dan Hikayeler)

Fantasy Faction Antolojisi: “Sonbahar Sisi” (Fantastik: Çağdaş) *Robot Orduma*

Fon Sağlayın: “Dilediğine Dikkat Et” (Fantastik: Çağdaş)

Tekil Eserler

“Kemik Yığını” (Fantastik: İlk İmparatorluğun Efsaneleri)

İÇİNDEKİLER

[Michael J. Sullivan'ın Eserleri](#)
[Kitap Hakkında](#)
[Telif Hakkı](#)
[Dünya](#)
[Haritası](#)
[Adanma](#)
[Yazarın Notu](#)
[Döngü Projesi](#)
[Okuma Arkadaşları](#)

[Bölüm 1: Son Berling](#) [Bölüm](#)
[2: İlişki](#) [Bölüm 3: Ziyaretçi](#)
[Bölüm 4: Posta Arabası](#)
[Bölüm 5: Baloncuklarla İlgili](#)
[Sorun](#) [Bölüm 6: Kruger](#)
[Bölüm 7: Tur Del Fur](#) [Bölüm 8:](#)
[Mavi Papağan](#) [Bölüm 9: Alevli](#)
[Tavus Kuşları](#) [Bölüm 10:](#)
[Balıklar ve Kuşlar](#) [Bölüm 11:](#)
[Millificent Ledeye](#) [Bölüm 12:](#)
[Arama Başlıyor](#) [Bölüm 13:](#)
[Auberon](#)
[Bölüm 14: Kayıp](#) [Bölüm 15:](#)
[Leydi Constance](#) [Bölüm 16:](#)
[Hayran](#) [Bölüm 17:](#)
[Kumarhane](#) [Bölüm 18:](#)
[Yağmur Yağarken](#)
[Bölüm 19: Karanlıkta Ayak Sesleri](#)
[Bölüm 20: Süslü Yüzgecin Altında](#)
[Bölüm 21: Ölülerini Diriltmek](#)
[Bölüm 22: Kilitli Kapı](#) [Bölüm 23:](#)
[Yeni Anlaşma](#) [Bölüm 24:](#)
[Falkirk'in Günlüğü](#) [Bölüm 25:](#)
[Göç](#)
[Bölüm 26: Son Gece](#)

[Bölüm 27: Mağara Bölüm](#)
[28: Son Giden Gemi](#)
[Bölüm 29: Kaç Scallie Bölüm](#)
[30: Kraliyet Mücevheri Bölüm](#)
[31: Kaderin Yardımı Bölüm 32:](#)
[Beni Duyuyor musun Bölüm](#)
[33: Tırmanış Bölüm 34: Köprü](#)
[Bölüm 35: Duvar](#)
[Bölüm 36: Büyük Oda Bölüm 37:](#)
[Zincirleme Reaksiyon Bölüm 38:](#)
[Dolunay Yükseliyor Bölüm 39:](#)
[Farklı Bir Şafak](#)

[Sonsöz Sullivan'ın](#)
[Ganimetleri](#)
[İlk İmparatorluğun Efsaneleri Örnek](#)
[Resimler Hakkında](#)
[Yazar Hakkında](#)

DÜNYA HARITASI

Haritalar, bunları görüntülemek için yeterli çözünürlüğe sahip olmayan e-okuyucularda sorun yaratmaktadır. Bu nedenle, [bu bağlantıdan yüksek çözünürlüklü bir haritaya çevrimiçi olarak](#) erişebilirsiniz.

Bize gelmeden önce terk edilmiş, yalnız bir hayat süren ve bir süreliğine bizim evimizde mutluluğu bulan Lady McBeth için. Ne yazık ki, o kayboldu ve onu bir daha asla göremeyeceğimizi düşündük. Bir hafta sonra, beklenmedik bir şekilde ve tüm olasılıklara rağmen geri dönmeyi başardı ve en çok sevdiği kişinin kollarında öldü.

Seni sonsuza kadar özleyeceğiz, Mackie.

YAZARIN NOTU

2010 yılında The Riyria Revelations serisini bitirdiğimde, Royce, Hadrian ve Elan dünyasını geride bırakmaya hazırdım. Sonuçta bu tek bir hikayeydi, hayatımın amacı değildi. Şimdiye kadar, eşim Robin'in hayatının aşkı Hadrian ile daha fazla zaman geçirmek istediğini ve onların arasına girdiğim için benden hoşnut olmadığını söylediğini duymuşsunuzdur. O daha fazlasını istiyordu, ama ben başka bir adamla aşk yaşamasını istemiyordum. Ancak, Orbit Revelations'ın yeniden yayınlanması için hazırlık yaparken, kendi yayınladığım versiyonları kaldırmam gerekti. Bu da birkaç ay boyunca satılık kitabım olmamasına neden oldu. Robin bunun bir pazarlama hatası olduğunu düşündü ve bu boşluğu, yeniden yayınlanan seriyi tanıtmak amacıyla yazılmış bir kısa öyküyle doldurmak istedi. Bu şekilde beni "The Viscount and the Witch"i yazmaya ikna etti. Bu öyküyü yazdım çünkü Royce ve Hadrian'ın ortaklıklarının ikinci yılında Albert Winslow ile tanışmalarını anlatan, kendi içinde bütünlüklü bir olay olduğunu düşündüm. Bu, bir romanın başlangıcı gibi geldi ve öykünün geri kalanını yazmayı düşünmeye başladım.

O sırada üzerinde çalıştığım yeni romanım *Antithesis* feci bir şekilde başarısız oluyordu, bu yüzden *The Rose and Thorn*'u yazmaya başladım (Not: Resmi olarak yayınlanan başlık olan *The Rose and **the** Thorn*, Orbit tarafından benim asla tam olarak anlayamadığım ve kabul edemediğim nedenlerle belirlendi, ancak bu konuda benim söz hakkım yoktu). Her neyse, o kitabı bitirmeden önce, ilk yılı göstermeden ikinci yılı yazmanın aptalca olduğunu fark ettim. Riyria'nın köken hikayesini yazmaktan başka seçeneğim olmadığını hissettim. *The Rose and Thorn*'u bir kenara bırakıp *The Crown Tower*'ı yazdım, sonra geri dönüp başlangıçta başladığım kitabı bitirdim. Orbit memnun olmasa da eşim mutluydu — onlar öncülleri sevmezler ve zamanımı buna harcadığımı bilselerdi yazmamam için beni ikna etmeye çalışırlardı. Beni tanıyanlar, bu tartışmanın iyi sonuçlanmayacağını bilirler.

Bu iki romanı tamamladıktan sonra, Elan'ı ve fantastik türünü geride bırakıp başka türlerde yazmaya geçebilirdim — çünkü, görüyorsunuz, ben hiçbir zaman fantastik yazar olmayı planlamamıştım.

Ancak Elan'dan kurtulmuş değildim. Henüz değil.

Elan'ın arka planı hakkındaki gerçeği anlatmak zorunda hissettim ve Penguin Random House'un yayınlamak için sabırsızlandığı altı kitaplık bir seri olan The Legends of the First Empire'ı (başka bir ön bölüm serisi) yazmaya başladım. Ancak, *Age of Myth'in* planlanan çıkış tarihine kadar, son Riyria kitabından bu yana dört yıldan fazla zaman geçmişti. Penguin Random House ile yapılan yeni sözleşmeye göre, onların kitapları yayınlanana kadar başka bir Elan kitabı yayınlamama izin verilmeyecekti. Bu, 2021 yılında olacaktı, yani *The Rose and Thorn'dan* neredeyse on yıl sonra Royce ve Hadrian'dan tekrar haber alınacaktı. Bu çok uzun bir süre olacaktı. Sonra Robin, sözleşme başlamadan önce yeni bir Elan kitabı yayınlayabileceğim fikrini ortaya attı.

"Yeni bir Riyria hikayesini ne kadar hızlı yazabilirsin?" diye sordu.

Cevap, altmış sekiz gün olduğu ortaya çıktı. *The Death of Dulgath* 2015 yılının sonlarında, *Age of Myth'ten* sadece birkaç ay önce yayınlandı.

The Legends of the First Empire'ı yazmayı bitirdikten sonra ve bu kitapların yayınlanmasını beklerken, Legends ve Riyria arasındaki devasa tarihsel boşluğu doldurmak için bir dizi "köprü kitap" fikriyle oynadım. Bu fikir daha sonra The Rise and Fall serisine dönüştü, ancak bu seri üzerinde çalışmak Riyria hikayeleri arasında yine uzun bir ara vermek anlamına gelecekti, bu yüzden bir ara verdim ve *The Disappearance of Winter's Daughter'ı* yazdım. Ardından, Penguin Random House'un politika değişikliği nedeniyle (zaten sattığımız ses haklarını elinde tutmayı talep etmesi), İlk İmparatorluğun Efsaneleri serisinin son kitaplarının lisansını Penguin'e veremedik. Dahası, bölümler garip bir şekilde bölündü (dördü onlara, ikisi bize kaldı). Bu serinin birbiriyle yakından ilişkili iki üçlemeye benzediği göz önüne alındığında, Robin *Age of Legend'in* haklarını geri almayı başardı ve dengeyi üçü üçü kombinasyonuna geri getirdi. Bu yeniden müzakerenin mutlu sonucu, *The Disappearance of Winter's Daughter'ın* 2017'nin başlarında sınırlı sayıda yayınlanmasını mümkün kıldı.

Tüm bunların sonucu, son Riyria kitabının yedi yıl önce yayınlanmış olmasıydı. Bu durumda, bir tane daha yazmaya değer miydi? Royce ve Hadrian'a hala ilgi duyan var mıydı? Kimse umursuyor muydu?

Sonuç olarak, bu soruyu önceki birkaç kitapta da sormuş ve cevabı almak için e-posta adresimi vermiştim. Birkaç kişi zaman ayırıp yazmış. İşte söylediklerinden bazıları.

"Kitaplarınızın girişinde, daha fazlasını isteyip istemediğimizi bilmek istediğinizi söylediğinizi duydum. Size sadece Evet demek istedim! Lütfen daha fazla Royce ve Hadrian."

"Bu karakterlerin yer aldığı kitaplarınız muhteşem! Okuyuculara daha fazlasını isteyip istemediklerini soruyordunuz. Ben daha fazlasını istiyorum!"

"Death of Dulgath'ı yeni bitirdim ve Hadrian ve Royce'un 100 macera daha okuyabileceğime eminim."

"Hadrian ve Royce'un daha yeni maceraları var mı acaba? Onları özledim."

Bu türden yüzlerce yorum vardı, bu da bana belki de... muhtemelen... yeni bir kitap yazmanın zamanı geldiğini düşündürdü.

Bu romanın yazılmasını etkileyen başka bir faktör daha vardı. Legends of the First Empire serisini ve The Rise and Fall'un üç kitabını yeni bitiren okuyucular biraz stresliydi. Riskler artmış, drama daha... şey... dramatik hale gelmişti. Ve bu süreçte pek çok kalp kırıklığı yaşandı. Okuyucular bir nefes almayı özlüyorlardı ve eğlenceli, daha "hayattan kesitler" içeren, dünyanın sonunu getirecek riskler veya sevilen karakterlerin ölümünü içermeyen bir şey istiyorlardı. Özledikleri şey, eski usul bir Riyria tatiliydi. Şimdi, ben asla okuyucuların isteklerine göre yazmam. Her zaman sadece okumak istediğim hikayeleri yazdım — en iyisi bu, gerçekten. Başkaları için yazmak, klavye başında geçirdiğim zamanı bir zevk yerine bir eziyete dönüştürdü. Ama...

Beni etkileyebilecek güce sahip *bir* okuyucu var. Ve o, zor zamanlarda biraz mutluluğun geri gelmesini istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Ben de bunu yazmaya karar verdim, karımın sevdiği iki karakterle, Royce ve Hadrian ile biraz zaman geçirmek istediği arzularına hitap eden küçük bir kitap.

Sorun şu ki, bu ikisi kendilerini tutamıyor. Başlarına bela gelmesi alışkanlık haline gelmiş.

İşte *Drumindor*, sonu zaten bilinen bir başka hikaye, eğlenceli, kaygısız bir macera olarak başlayan, ama bir şekilde çok daha fazlasına, tamamen beklenmedik bir şeye dönüşen ve umarım beğeneceğiniz bir hikaye.

Ama sizi Tim'e bırakmadan önce, bir duyurum var... Lütfen dinlemeye devam edin.

Michael J. Sullivan
Eylül 2024

DÖNGÜ PROJESİ

The Rise and Fall serisinin ve şimdi de Drumindor'un tamamlanmasıyla, bazılarınız "Sırada ne var?" diye sordu. Ve sadece soru sormakla kalmadınız, öneriler de aldım.

Bazılarınız Birinci Savaş hakkında bir hikaye görmek istiyor, diğerleri ise Royce ve Hadrian'ın ilk yıllarını. Ancak The Rose and the Thorn'un yayınlanmasından sonra, Royce'un eski halini gördükten sonra, bu konuda daha az talep alıyorum. Ancak, en çok talep edilen şey, Riyria Revelations kitabının veya serisinin devamı oldu. Neden bu fikre karşı çıktığımı anlamak için, öncelikle kitaplarımı nasıl yazdığımı bilmeniz gerekir.

Fantastik bir şekilde başlayan ve her yeni bölümde hızla ivme kaybeden hikayeleri sevmem. Genellikle bu, yazarın okuyucu kazanmak için en iyi kısımları en başta koyması nedeniyle olur. Ben bunu yapmam. Riyria Revelations'ı yazmaya başladığımda, hiçbirinin yayınlanacağını düşünmüyordum, bu yüzden ilk kitabımla "büyük bir etki" yaratmak konusunda endişeli değildim. Bunun yerine, tüm ilgi çekici unsurları sona sakladım. Sonuç olarak, bu serinin son kitabı en iyisi oldu — kasıtlı olarak — çünkü önceki tüm kitapların doruk noktasıydı. Bundan daha iyisini yapamayacağımı bildiğim için denemedim bile.

Bu fikir tamamen anlaşılmazdı. Nasıl daha yüksek bir bahis koyabilirdim? Nasıl daha dramatik bir doruk noktası yaratabilirdim? Serinin uzun soluklu hikayesi tatmin ediciydi ve Percepliquis'i aşmanın bir yolu yoktu. Bunu yapmak için daha büyük, daha derin, daha kapsamlı bir hikayeye ihtiyacım vardı: daha yüksek bahisler, daha fazla karakter ve sonunda daha büyük bir patlama içeren bir hikayeye. Farkında olmadan, insanların benden istediği şey, dünyanın ve Novronian İmparatorluğu'nun oluşumuna adanmış yepyeni bir seri yaratmaktan başka bir şey değildi. O zaman bu kitapları Riyria hikayelerine bağlayan başka bir seri yazmam gerekecekti. Ve tüm bunları yaparken, okuyucuların tüm bunların nasıl sonuçlanacağını görmek için giderek artan bir arzuyu, hayır, çaresiz bir ihtiyacı beslemem gerekecekti.

Ve bu, sevgili dostum, tam bir delilik.

Benim pek mantıklı biri olmadığım söylenebilir, çünkü elbette, On İmparatorluk Efsaneleri ve Yükseliş ve Düşüş serilerini yazmak için on yılımı harcadığımda tam da bunu yaptım. Farilane ve Esrahaddon'un yayınlanmasıyla sonuçlanan bu çaba, en çok talep edilen öneri için yeni bir rakip ortaya çıkardı ve bu öneri bir anda zirveye oturdu: Turin'e ne olacağını bilmek.

Bir bakıma bu iyiydi, çünkü sonuçta amaç, okuyucularımda daha büyük bir şey için bir açlık yaratmaktı. Ama bu, bir düğünde mikrofonu kaparak herkesin dikkatini çekmek gibi bir şey. Dinleyiciler, dinlemeye değer bir şey söylemenizi bekler ve sonuçta, temeli atmak bu zorluğun kolay kısmıydı.

Engeller çok büyüktü. Yeni içerikler icat etmem ve bunları daha önce sadece benim bildiğim Elan'ın yönleriyle kusursuz bir şekilde birleştirmem gerekiyordu. Ayrıca, dünyanın yerleşik kurallarını ve kanunlarını koruyarak yirmi kitabı kapsamlı bir şekilde birbirine bağlamam gerekiyordu, yani hile yapamazdım. Yerinden oynatılamayan veya kaldırılamayan bu önceden belirlenmiş, yük taşıyan duvarlar, Percepliquis'e rakip olacak, her şeyi kapsayan yapıyı yaratmamı tamamen engellemese de, en azından zorlaştıracaktı. Bu nedenle, yapmak istediğim şeyin mümkün olup olmadığını bile bilmiyordum.

Böylesine aşılmaz bir görevle karşı karşıya kaldığımda, benim durumumda herhangi bir normal insanın yapacağı şeyi yaptım. Elan dünyasında son derece yetenekli uzmanlardan oluşan bir komite kurdum ve onlara böyle bir projenin uygulanabilirliğini tartışmalarını emrettim. Bu komite, Keşif Komitesi (TEC) adını aldı ve böylesine saygın bir danışma kurulunda yer almak için gerekli şartlar göz önüne alındığında, TEC tek kişilik bir komite haline geldi — ben.

23 Şubat 2022'de TEC araştırma ve geliştirme odasına girdi ve kapı çivilenerek kapatıldı. Komite, iki buçuk yıldan fazla bir süre boyunca gizlilik içinde görüşmeler yaptı. Ancak son zamanlarda, hem iyi hem de kötü bazı sızıntılar oldu. Belki de en kötüsü, gerekli tüm kitaplar yazılana kadar "Proje"nin yeşil ışık alamamasıdır. Sonunda yerine getiremeyeceğim bir şey için söz vermekten hoşlanmıyorum, bu yüzden söz vermeyeceğim. En iyi haber ise "Proje"nin resmi olarak yeniden adlandırılmış olması: Döngü. Komite, sonuca yüksek derecede güven duymamış olsaydı bu olmazdı, çünkü bir şeye isim vermek, onu hayata geçirme gücüne sahiptir.

Drumindor, muhtemelen birkaç yıl boyunca yayınlayacağım son romanım olacağından, bir süre bu küçük sohbetleri yapamayacağız.

Bu nedenle, The Cycle Project'in sürecini takip edebileceğiniz bir yol bırakmak istiyorum. Bunu, bit.ly/the-cycle adresindeki web sayfamızı ziyaret ederek veya bit.ly/cycle-discord adresindeki Discord sunucusuna katılarak yapabilirsiniz. Bu kanallar aracılığıyla, önemli gelişmelerden sizi haberdar etmeye çalışacağız.

OKUMA ARKADAŞLARI

Michael J. Sullivan'ın bir kitabını okurken veya dinlerken, bir bölümü veya sahneyi bitirdikten sonra bunun hakkında biriyle konuşmak istediğiniz, ancak bu kitabı okuyan başka kimseyi tanımadığınızı fark ettiğiniz oldu mu? Bir teoriyi paylaşmak için can attığınız oldu mu? Bir sorunun cevabını öğrenmek istediğiniz oldu mu? Ya da sevdiğiniz bir karakterin ölümüne çok kızdığınız ve sizi dinleyecek, anlayacak ve sempati duyacak birini aradığınız oldu mu? Discord sayesinde, tam da böyle bir yer var. İşte resmi Elan Sunucusunun bağlantısı: bit.ly/elan-discord. Burada, Michael'ın Elan'da geçen yirmi romanının her biri için ayrı kanallar bulacaksınız.

Kickstarter sayesinde, binlerce kişi Drumindor'un erken sürümünü aynı anda alacak. Bu sayede, en azından birkaç okuma arkadaşınızın da sizinle aynı anda bu sunucuyu öğrenme şansı yüksek olacak. Bulmanızı kolaylaştırmak için, Drumindor kanalını geçici olarak en üste taşıdık (bit.ly/drumindor). Ya da aşağıdaki kullanışlı bağlantıyı kullanarak doğrudan birinci bölüme geçebilirsiniz: bit.ly/drumindor-chap-1. Oradan, spoiler konusunda endişelenmenize gerek kalmadan okurken diğer Sullifans ile etkileşim kurabilirsiniz. Ayrıca Drumindor kanalında şunları da bulabilirsiniz:

- **haberler:** - Prodüksiyon ve yayın bilgileriyle ilgili duyurular. Michael, katılacağı etkinlikleri veya seyahat edeceği şehirleri de buraya yazabilir.
- **author-free-zone:** Michael veya Robin Sullivan'ın görmesini istemediğiniz konuları tartışabileceğiniz bir kanal.
- **ask-michael-or-robin:** Yazara veya "kitapların arkasındaki kadına" yazma ile ilgili olmayan sorular sorabileceğiniz bir kanal (örneğin kitap siparişleri).
- **typos:** Kitapta bir hata görürseniz, gelecek sürümlerin iyileştirilebilmesi için bunu bildirin.

- **kitabın sonu tartışması** – orada herkes hikayenin tamamını bitirdiği için spoilerların var olamayacağı bir yer

NOT: Bu yazıyı ciltli baskının yayınlanmasından altı ay sonra okuyorsanız, Drumindor kanalını diğer Riyria Chronicle kitaplarıyla birlikte bulabilirsiniz.

Diğer sadık Sullivan okuyucularıyla etkileşim kurmak istiyorsanız, Michael'ın kitaplarının hayranları tarafından başlatılan ve işletilen, canlı ve popüler bir site olan "Riyria sunucusu" da var. Michael bu siteyi sık sık ziyaret ederek haberler, duyurular paylaşıyor veya sadece okuyucuların kafasını karıştıran soruları yanıtlıyor. Siteyi burada bulabilirsiniz: bit.ly/riyria-discord.

Oh, hoşunuza gidebilecek başka bir şey daha var. Elan ve hikayeler hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyenler için, bit.ly/riyria-explained adresinde harika bir YouTube kanalı var. Burada popüler konular derinlemesine ele alınıyor, ancak dikkatli olun. Kanalin yaratıcısı spoiler vermekten kaçınmaya (veya en azından uyarıda bulunmaya) özen gösteriyor olsa da, burada birçok spoiler bulabilirsiniz.

Drumíndor

BİRİNCİ BÖLÜM

SON BERLING

"Üzgünüm Gravis," dedi Lord Byron, deneyimlerinden bildiği kadarıyla bu göreve uygun olmayan en sempatik ses tonuyla, "ama ne yazık ki sana işten çıkarıldığın haberini vermek zorundayım."

Lord Byron'un karşısındaki cüce, büyük masanın önünde duruyordu ve lüks ofiste son derece yersiz görünüyordu.

Lord Byron, *Herhalde her yerde bu kadar uyumsuz görünürdü, diye düşündü.*

Boyu bir metreyle bile ulaşmayan cücenin saçları dizlerine kadar uzanıyor, sakalı ise yere kadar iniyordu. Belirgin bir çıkıntı üzerinde büyüyen kaşları, bahçıvanı yüzyıl önce ölmüş, bakımsız bir çit gibi görünüyordu. Bu kaşlar yüzüne kasvetli bir gölge düşürüyordu. Genel olarak bakıldığında, Gravis Berling, acınası bir çift göze sahip, kıllı bir saman yığınının biraz daha fazlası gibi görünüyordu.

Ama yine de, hepsi öyle değil mi?

"Anlamıyorum efendim," dedi Gravis, sesi geleneksel cüce kayaları öğüten derin inilti gibiydi.

Lord Byron, küçük bir cüce ordusu çalıştırmasına rağmen cüceler hakkında pek bir şey bilmiyordu. Herkes gibi o da efsaneleri, halkhanelerde yapılan şakaları duymuştu ve tiyatrolarda her zaman kötü adamlar olarak tasvir edildiklerini görmüştü. Cüceler kesinlikle öyle görünüyorlardı. Küçük ve kıllıydılar, karanlıkta koşturup duruyorlardı, hiçbir akli başında insanın gitmeyeceği yeraltında kendilerini tamamen evlerinde hissediyorlardı. Fareler de aynıydı ve bu nedenle korku ve nefret uyandırıyorlardı. İğrenmeyen insanlar genellikle küçük tüylü şeyleri sevimli bulan tiplerdi, örneğin yaralı bir sincap veya rakuna bakmaya çalışan bayan gibi. Ama cüceler ikisi de değildi. Ayrıca, rahatsız edici kemirgenler kadar basit yaratıklar da değillerdi. Cüceler tehlikeliydi, boyutları yanıltıcıydı. Lord Byron bir keresinde bir cüce madencinin çıplak eliyle bir kayayı ezdiğini görmüştü. Kazmalarla donanmış Gravis'in kardeşleri, kayaları sanki uzun otlarmış gibi kesip biçebiliyorlardı. Sadece korkutucu derecede güçlü olmakla kalmıyor, tüm ırk

kurtların dayanıklılığına ve kaplumbağaların uzun ömürlülüğüne sahipti. Bazı hikayeler cücelerin beş yüzyıl kadar yaşadığını iddia ediyordu. Lord Byron, Gravis'in kendisi kolaylıkla yüz yaşını aştığı için bu hikayelerin doğru olduğuna inanmak için nedenleri vardı. Yıllar, yüzündeki çukurlar, ezik gözlerinin altındaki derin vadiler ve saçlarındaki kırılğan grilerde kendini gösteriyordu. Bazı efsaneler, bu minik ırkın etten ve kandan değil, taştan yaratıldığını bile öne sürüyordu. Bu yüzden sesleri hoş olmayan bir tınıya sahipti ve cüceler duygusuzdu.

"Ne demek bırakayım?"

Lord Byron, bu cevaba hayal kırıklığıyla kaşlarını çatı. *Bilmiyormuş gibi davranıyor. Böyle bir şey olmamasını ummuştum. Ama aynı zamanda sol ayak parmağımdaki gutun geçmesini de ummuştum.*

"Şu andan itibaren," diye açıkladı Lord Byron, "artık Delgos Liman İdaresi Derneği'nin çalışanı değilsiniz."

Cüce gözlerini kısarak, o korkunç kaşlarını çatmıştı. *Kılları diken diken olmuş yünlü ayı tırtıllarına benziyorlardı. Tırtıllar böyle yapar mı? Kıllarını diken diken ederler mi? Bu yüzden mi onlara yünlü ayı diyorlar? Sanmıyorum.*

"Bu ne anlama geliyor, efendim?" Gravis, cahil gibi davranmaya devam etti.

Lord Byron gözlerini devirme isteğiyle mücadele etti. Uzun bir gün olmuştu, çoğu zamanını iki düzineden fazla cüceyi işten çıkarmakla geçirmişti. Bunu ustabaşına yaptırabilirdi — şimdi yapmadığına biraz pişmanlık duyuyordu — ama işleri doğru şekilde yapmaya inanıyordu. Delgos bir cumhuriyetti, monarşi değil. Bir işçi, bu tür haberleri doğrudan işvereninden alma hakkına sahipti.

"Bu, artık burada çalışmayacağın anlamına geliyor, Gravis. Çıkarken kapıda son ücretini alacaksın."

Cüce, artık Runik dilini anlamıyormuş gibi bakmaya devam etti. Bazen böyle yaparlardı, kendi dillerinde bir şeyler mırıldanarak bilgisizmiş gibi davranırlardı.

"Ama..." Gravis ofisin etrafına bakındı. "Ben burada çalışmıyorum. Drumindor'da çalışıyorum, efendim."

Lord Byron, yaşlı mühendisin sorun çıkaracağını tahmin etmişti. Gravis Berling, Liman İdaresi'nde Lord Byron'dan bile daha uzun süredir çalışıyordu. Tabii bir de soyadı meselesi vardı. Eski bir cüce olan Andvari Berling'in kaleyi tasarlayıp inşasını denetlediği söyleniyordu. Lord Byron bunun doğru olup olmadığından emin değildi, ama doğru olabilirdi. *Her şey olabilirdi, değil mi?*

Gravis bunun mümkün olduğunu düşünüyordu ve yaşlı mühendisin zihninde Drumindor *onun* mülkiyetindeydi, eski kale *onun* mirasıydı. Bu yüzden Lord Byron, yaşlı mühendisin ofisine en son getirilmesinde ısrar etmişti. Toplantının gereksiz yere tartışmalı ve yorucu geçeceğini biliyordu. Sonrasında bir fincan çay ve körfez boyunca uzun bir yürüyüşle kendini teselli etmeyi dört gözle bekliyordu. Tuzlu deniz havası ve sıcak bir fincan salıfan, özellikle de taze limon suyu ile kafayı boşaltmaya hiçbir şey yardımcı olamazdı. Bir fincan çay için taze limon suyu şarttı, yoksa ne anlamı vardı?

Lord Byron, her türlü olay ve kargaşayı sevmezdi. Her sabah güneş doğarken uyanır, her zaman önce sol ayakkabısını giyer, şapka ve eldivenleri olmadan asla dışarı çıkmazdı. Düzen, işlerin doğru yoluydu ve rutin, düzenin kalbi ve ruhuydu. Gravis gibi insanlar ise... dağınıktı. Onunla başa çıkmak, tıkanmış bir boruyu çıplak elle temizlemeye çok benziyordu. Ve bu konuda baskı yapıldığında, Lord Byron, hoş olmayan herhangi bir şey söz konusu olduğunda erteleme eğilimi konusunda belirli bir kişilik kusurunu kabul ederdi. Gravis Berling'e, bir asırdan fazla bir süre sonra, artık sevgili Drumindor'una bakmasına izin verilmeyeceğini bildirmek, şüphesiz hoş olmayan bir şey olacaktı.

Lord Byron, Gravis'in çok iyi bildiği ama bilmezden geldiği bir gerçeği söylemeden önce sinirli bir nefes aldı. "Drumindor, Delgos Liman İdaresi Birliği'nin bir *parçası*, Gravis. Neden bu kadar anlayışsız davranıyorsun?"

Belki de bunun nedeni onun *obtuse* kelimesini kullanmasıydı. Lord Byron, Gravis gibilerin bu kelimenin anlamını bildiklerinden şüphe ediyordu. Ama nedeni ne olursa olsun, cüce dinlemeyi bırakmış görünüyordu. Kelime dağarcığı sınırlı olmasına rağmen, Gravis mesajı anlamıştı. Belki de tüm o saçların arasından geçmesi biraz zaman almıştı. "Hayatım boyunca orada çalıştım. Ben..." Cüce sakalını okşadı, gözleri belirsiz bir panik içinde dolaşıyordu.

Lord Byron, darağacına yürüyen adamlarda da benzer davranışlar görmüştü. Gravis, uzun bir hayatın aniden sona ermesiyle karşı karşıya kalan herhangi bir insan gibi, gözle görülür şekilde dehşete kapılmıştı.

"Hiç çocuğum olmadı," diye itiraf etti Gravis, sanki bu büyük bir suçmuş gibi. Aniden nefesi kesilmiş gibiydi. "Ben Berlinglerin sonuncusuyum — *sonuncusu*. Klanımda kimse kalmadı. Ben... Benim ailem yok, karım dışında, ve o da..." Sanki yeni ve korkunç bir düşünce, davetsiz bir misafir gibi zihninin eşliğinden içeri girmiş gibi tereddüt etti. "Ena, o hasta! Zavallı kız. Bir süredir hasta, durumu da kötüleşiyor. Nasıl yapacağım..."

işim olmazsa, kulübemizin kirasını ödemem istenecek. Onu kaybedersem, hiçbir şeyim kalmaz. Beni işe alacak hiçbir yer yok, şu anda, benim yaşımda." Elleri sanki onu ihanet etmişler gibi baktı. "Ne hata yaptım, efendim? Sizin ve benim tanrınıza yemin ederim ki, bunu düzelteceğim. Düzeltirim. Her şeyi yaparım. Lütfen. Lütfen."

Lord Byron bu soruyu bekliyordu. Hepsi bu soruyu sormuştu ve o da her seferinde aynı cevabı vermişti. "*Senin* yaptığın bir şey değil, Gravis. Tur Del Fur Yönetimi Üçlüsü, son zamanlarda yaşanan kanunsuz olaylar nedeniyle, *halkının* Drumindor'u yönetmeye devam etmesine izin vermenin... şey, şehir güvenliği için bir tehdit oluşturduğuna karar verdi."

"Ne tür karışıklıklar? Ve güvenlik tehdidi derken neyi kastediyorsunuz?" Gravis şaşkın görünüyordu. "Berlingler Drumindor'u inşa etti, efendim. Andvari Berling gelmeden önce bu koyun tamamı yaşanmaz durumdaydı. Size neyin tehdit olduğunu söyleyeyim, efendim — Berling'lerin bu eski kızı düzgün bir şekilde korumaması. İşte bu tehlikeli. Beni bırakmak — sizin deyiminizle — bu sorumsuzca, güvensiz ve *kesinlikle bu şehrin güvenliğine bir tehdit.*"

"Senin..."

"Druma Dağı eskiden sürekli patlardı, kül ve zehirli gaz bulutları püskürtür, lav akıntıları serbest bırakırdı. Drumindor'u inşa etmeden önce bu sevimli küçük koy zehirli bir ölüm tuzağıydı!"

"Evet, tamamen anlıyorum..."

"Ve sonra korsanlar vardı, Dacca ve Ba Ran. Bu kıyıları talan ederlerdi! *Benim halkım* olmasaydı, Drumindor, Tur Del Fur, Liman İdaresi Birliği veya Yönetim Üçlüsü olmazdı! *Benim halkım* olmasaydı, bu ofis erimiş kayalardan oluşan dumanlı bir krater olurdu! Tüm sevimli küçük dükkanlarınız, kafeleriniz, barlarınız ve tiyatrolarınız olmazdı."

"Bu benim kararım değil, Gravis."

"Sen Liman İdaresi Derneği'nin başkanısn!" Çakıl taşlarının gıcırtısı aslanın kükremesine dönüştü. "Az önce Drumindor'un lanet olası DP-AA'nın bir parçası olduğunu söyledin."

"Evet, ama ülkeyi ben yönetmiyorum. Bu karar Üçlü Yönetim tarafından verildi. Bir sorunun varsa, onlarla konuş." Bu Lord Byron'ın kalkanıydı. Gravis'in tekerlekler ve kollarla dolaşan bir büyücüden daha korkutucu bir şeye dönüştüğünü görene kadar bunu hiç bu şekilde düşünmemişti. Lord Byron, o madencinin çıplak elinin bir toprak parçası gibi bir kayayı ezdiğini bir kez daha hatırladı ve bir an için hissetti ki...

korkuyordu. Gravis'in elleri, yaşı olsalar da, hala ölümlü bir insanın ötesinde bir güce sahip olabilirdi.

"Evet, haklısın. Bu sana bağlı değil. Kutsal Üçlü'ye bile bağlı değil. İsteseler bile, insanların düşünme şeklini değiştiremezler," dedi Gravis, cilalı zemine bakarak başını salladı. "Her zamanki gibi, değil mi? Cumhuriyetin farklı olacağını düşünmüştük. Kral yok, imparator yok, kilise yok. Sadece kendi işine bakan özgür insanlar. Ama hala aynı. Her zaman aynı." Keskin bir bakışla başını kaldırdı ve Lord Byron'a delici bir bakış attı. "Sizi kovması gereken benim — hepinizi. Drumindor benim ve hiçbiriniz onu hak etmiyorsunuz. Onun dilini anlayamıyorsunuz ve onun nasıl çalıştığını bile bilmiyorsunuz." Bir an durdu ve sanki başka bir fikir — korkunç bir fikir — aklına gelmiş gibi bir an düşündü. "Ama ben biliyorum."

Gravis Berling Lord Byron'a sert bir bakış attı ve saçlarının altından bir gülümseme belirdi, korkunç, berbat bir gülümseme. "Evet, doğru, onu *çok* iyi tanıyorum."

"Şimdi gitmelisin Gravis," dedi Lord Byron. "Ve unutma, Drumindor'a dönmeye çalışırsan tutuklanacaksın."

Gravis başını salladı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Sonra durdu ve arkasına bakmadan, "Drumindor'a geri dönersem, efendim, tutuklayacak hiçbir şey kalmayacak, beni tutuklayacak kimse de kalmayacak," dedi.

Cüce gittikten çok sonra, Lord Byron ofisinin boş kapısına bakarak, o son sözlerin yankısını dinledi. Bu sözler, dolunayın gelişi gibi, onu rahatsız etmeye devam etti.

İKİNCİ BÖLÜM

OLAY

Uyanıp Royce Melborn'un yatağının ayak ucunda karanlıkta durduğunu gördüğünde, Lady Lillian Traval'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, ama çığlık atmadı. Çığlık atsaydı, Royce gereklilikten çok refleks olarak bir anda boğazını keserdi. Zaten onu öldürmek için oradaydı, ama kadının kendini tutması, leydinin birkaç saniye daha kazanmasını sağladı. O da bu saniyeleri en iyi şekilde değerlendirdi.

"Bekle!" dedi. Tek kelime acil bir şekilde söylendi, ama sesi kısık, neredeyse fısıltı gibiydi, sanki ikisi avcı ve av değil de bu çabada birlikteymiş gibi.

Royce o kadar etkilendi ki, kadının istediğini yaptı. Bu lüksü vardı. Traval Malikanesi neredeyse boştu. Lady Traval'ın çocuğu ya da evcil hayvanı yoktu ve kocası iş seyahatindeydi. Önlem olarak, tüm muhafızları ve hizmetçileri bile göndermişti. Lady Traval ve Edmund yalnız kalmak istiyorlardı ve bu nedenle, sevgililer tüm malikaneyi kendilerine ayırmışlardı. Royce'un yapabileceği daha kolay bir infaz olamazdı. Lillian saatlerce çığlık atabilirdi, ama yanında karnı üstüne yatmış uyuyan Edmund'dan başka kimseyi uyandırmazdı. Genç baron, yattığı yastık kadar tehditkâr değildi. Royce'un iki kurbanı, kadının lüks yatak odasında çaresizce yataktaki yastıkların üzerinde yatıyordu. Parlak ay ışığı, çıplak tenlerindeki terin parlaklığını ortaya çıkardı. İkisi de çıplak yatıyordu, birbirlerine ve karışık çarşaflara sarılmışlardı.

Royce'un gecikmesinin sebebi merakıydı ve bu merak iki kısımdan oluşuyordu. Birincisi, bu şımarık, soylu bir nakliye magnatının karısının böyle bir anda nasıl aklını başına toplayabildiği idi. İkincisi ise, kadının bundan sonra ne söyleyeceği konusundaki beklentisiydi.

Ne söyleyebilirdi ki?

Hayal kırıklığına uğrayacağını tahmin ediyordu. Durumun bariz gerçeğine rağmen, muhtemelen "*Bunu yapamazsınız!*" gibi bir şey söyleyecekti.

Royce, hedeflerinin konuşma fırsatı bulduğu birkaç durumda bu tür sözler duymuştu. Yine de, kadının sessizce kendini tutması onu şaşırtmıştı. Bu sık sık olan bir şey değildi. Royce, bir fark yaratmasa da, kadının en azından bir cümle söylemeyi hak ettiğini düşündü.

Fark yarattı.

"Daha fazla ödeyebilirim," dedi Lady Traval.

İyi oynadı, hem de sadece dört kelimeyle.

Edmund kıpırdadı. "Ne? Şimdi bana *para mı ödüyorsun?*" diye sordu uyukulu nefesler arasında neşeyle. "Senin fahişen mi oldum?"

"Kapa çenenin, aptal!" Lillian, yine dikkatlice sessiz bir sesle bağırdı.

"Neden daha fazla ödeme yapabileceğini düşünüyorsun?" diye sordu

Royce.

Sesini duyunca Edmund yuvarlandı ve karanlığa doğru baktı. Bir saniye geçti... "Novron'un hayaleti!" Sansbury Baronu çığlık attı. Şansına, evin hanımı ikisi için de idamın ertelenmesini sağlayacak kadar ilgi çekici bir pazarlığa çoktan girmişti.

"Çünkü kocamı tanıyorum," diye cevapladı Lady Traval, sanki Edmund yokmuş gibi. "O cimri biridir. Onun teklif ettiğinin iki katını ödeyebileceğimi garanti ederim."

"Bu kim?" Edmund, Royce'a öfkeyle baktı. "Lilly, siz ikiniz ne konuşuyorsunuz?"

"Oh, Eddie, lütfen sessiz ol, yoksa ikimizi de öldürteceksin."

"Öldürülmek mi?" Genç adam önce kadına, sonra Royce'a bakarken gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

"İki katı mı?" diye sordu Royce. "Gerçekten mi, yoksa abartıyor musun?"

"Emin değilim," diye cevapladı Lady Traval. "Bu günlerde soylu bir zina yapan kadının hayatı ne kadar eder?"

Royce gülümsemesini bastırdı. Lady Lillian Traval ile daha önce hiç tanışmamıştı, ama onu yıllardır tanıyordu. Riyria'nın ilk resmi müşterisi olma özelliğine sahipti. Royce normalde duygusal biri olmasa da, onun ödemelerini zamanında ve iyi yapması yine de önemliydi. Buna karşılık, kocası gerçekten cimri biriydi. Leydi, bir küpenin bulunması için elli tenent ödemişti, ancak Hurbert Traval, karısı ve sevgilisinin çifte cinayetinin karşılığında sadece...

"Otuz," diye cevapladı Royce.

"Altın, umarım," dedi kadın, hayal kırıklığına uğramış ama şaşırmamış bir sesle. "Evet."

"Gerçekten bizi öldürmek için mi geldi?" diye sordu Edmund. "Kocan..."

"Sessiz ol, Edmund! Lanet olsun sana! Hayatımızı kurtarmaya çalışıyorum, seni aptal çocuk!"

Baron titredi, inledi ve çarşafı çekti. Sansbury'nin sekizinci lordu Edmund Wyberne, yakışıklı, solgun ve acınası biriydi. Genç adam zengindi ve henüz onlu yaşlarındaydı, ama boynundailmek olan bir adam kadar her zaman somurtkandı. Babası birkaç yıl önce veremden — Beyaz Ölüm — ölmüş ve Edmund'a onu zayıf, solgun ve kadınlar için açıklanamaz bir şekilde çekici kılan hastalığı da dahil olmak üzere muazzam bir miras bırakmıştı. Görünüşe göre, kadınlar cesetlere bir düşkünlük duyuyorlardı.

"O zaman altmış olsun," dedi

Lillian. "Burada mı var?"

"Var."

"Dur! Kiralık bir katile güvenemezsin!" Edmund, yüzüne tuttuğu nemli çarşafın arkasından haykırdı. "Bizi öldürüp, paranı çaldıktan sonra Hurbert'ten ödülünü almaktan onu ne alıkoyacak?"

Lady Traval gözlerini devirdi. "Bunu yaparsa, kocam onun çaldığını anlar ve bu... işler için kötü olur. Değil mi? Haber yayılırsa kimse onu bir daha tutmaz ve haber kesinlikle *yayılır*. Bu kadar ilginç bir dedikodu, düz bir taşın üzerindeki su gibi soylular arasında yayılır."

"Ciddi misin?" diye haykırdı Edmund. "Sen bekliyorsun ki..."

"Ama eğer *verirsem*," dedi, gözleri Royce'a bakarak. "Paranın nereye gittiğine dair bir bahane uydurmam gerekecek. Ya da kocama onu aldattığımı itiraf etmem gerekecek, ki senin varlığın onun şüphelendiğini acı bir şekilde kanıtlıyor. Umarım beni öldürmek için kiralanmadın, sadece bu gece yatağında biriyle bulursan boğazımı kesmek için *mi*?"

Royce başını salladı.

"O zaman, yalnız olduğumu rapor edebilirsin, değil mi? Görevinizi yerine getirmiş olursunuz... en azından kocamın bildiği kadarıyla. O ödemeyi yaptıktan sonra, söz verilenin üç katı kadar parayla ayrılacaksınız. Giysilerinizde kan olmayacak, bu gece arkanızı kollamanıza gerek kalmayacak. Ne dersiniz?"

Royce, Traval Malikanesi'nin ön kapısından çıktı ve ay ışığı altında karla kaplı bahçelerden geçerken hem memnun hem de garip bir şekilde keyifsiz hissediyordu. Eski usul bir kargaşaya, uzun süredir ihmal ettiği ve onu tanımlayan zanaata geri dönmeye hazırdı.

Kendisini tanımlayan, uzun süredir ihmal ettiği zanaatına geri dönmeye hazırdı. Royce, Hadrian Blackwater ile ortaklık yaptığı son birkaç yılda yeteneklerinin paslandığını hissediyordu. Adam, Royce'un sanatını bastırmayı başarmıştı, ama bu gece pası temizleyip eski formuna dönme şansı vardı. Onun sevincine, bir kadını öldürme fikrini çok iğrenç bulan Hadrian, yakındaki liman kasabası Roe'da kalmayı tercih etmişti. Royce tanrılara inansaydı, bunu bir işaret olarak görürdü. Öldürmeyi *tam olarak* dört gözle beklemiyordu — Royce, bir kasabın tavukların kafasını keserken duyduğu zevkten daha fazla zevk almıyordu — ama normale dönüşün beklentisini zevkle karşılıyordu.

Royce uzun zamandır kendini kendinde hissetmiyordu. Kan ve katliamla dolu eski kaygısız günleri özlüyordu. O zamanlar her şey basitti, her şey mantıklıydı. Şimdi ise hiçbir şey mantıklı değildi.

Belli ki hastayım ve bu hastalığın adı Hadrian Blackwater ve... Gwen DeLancy.

Royce, bunun, bilgisizce yardımsever bir aile tarafından kabul edilen yaralı bir kurt için nasıl bir şey olduğunu düşündü. İyi niyetliydim, ama bir kurt vahşi olmalı ve aile, beslemelerinin ve okşamalarının bir hayvanı nasıl mahvedebileceğini anlayamıyordu. Fazla evcilleştirilince, zavallı kurt kendi başına hayatta kalmayı unutacaktı.

Bu akşam, vahşi doğada geçireceğimiz bir gece olmalıydı. Onların etkisinden uzak, erkekler gecesi eğlencesi... Ama... Sanki evrenin kendisi bana karşı birleşmiş ve onlarla ittifak kurmuş gibi. Yakında eski halime yer kalmayacak. Ne acınası bir durum.

Royce taş kemerden çıkarak bahçeyi ve Traval Malikanesi'ni resmen geride bıraktı. Bir an durup demir kapıyı kapatıp kilitledi.

"Kitabımız nerede?" diye bir ses sordu.

Royce bir anda eğildi, kaçtı, hançerini çekti ve tembelliğini lanetledi. Kasabaya giden karla kaplı yolda, ayın ışığıyla çorak ağaçların gölgelerinde saldırganı aradı.

Adamı bulmak zor olmadı. Yırtık pırtık gri bir pelerin giymiş, kapının hemen dışındaki yolun kenarında duruyordu. Uzun kızıl saçları, bıyığı ve sivri sakalı, başlığının kenarlarından sarkarak, Ölüm Kapısı Baronu Edmund'dan bile daha solgun bir yüzü çevreliyordu. Görünürde hiçbir silahı yoktu. Kolları yanlarında sarkık duruyordu.

"Bekleme, çok çaresizim. Onu şimdi çıkar ve lanetli korkumdan kurtar beni." Sesi kısık ve tuhaftı.

Malikanede Royce, Leydi Traval'ın yatak odasının penceresinde bir ışık gördü. Birinci katta, ön cephede bulunan pahalı cam, meraklı bir dinleyici ya da daha kötüsü bir casus için mükemmeldi.

Rastgele bir ziyaretçi ya da gezgin bir ozan için çok geç, bu adamın burada bir nedeni var. Ya çok talihsiz bir meraklı ya da Hurbert Traval için çalışıyor.

Royce ikincisini varsaydı ve yaşlı baronun suikastçısını gözetlemek için bir gölge gönderecek kadar zeki olmasına şaşırdı. Royce ne kadar etkilenmiş olsa da, bunu görmezden gelemezdi. Nakliye magnatına Riyria ile oyun oynamaması konusunda uyarıda bulunması gerekiyordu.

Ayrıca, hançeri Alverstone zaten elindeydi ve bu, *oğlunun dışarı çıktığı geceydi.*

Adam, hançer boğazının yan tarafına saplandığında hiç irkilmedi. Boynu haşlanmış havuç kadar direnç gösterdi ve beyaz bıçak, karşı taraftaki başlığı dışarı itene kadar boynu delip geçti. Kurban yere yığıldı.

Royce, adamın gerçekten öldüğünden ve cesedin kendisine tanıdık gelmediğinden emin olmak için bir an onu inceledi. Sonra cesedi olduğu yerde bıraktı.

Royce uzaklaşırken iki şey onu rahatsız etti.

Birincisi, bu Hurbert'in casusuysa, neden kendini ele verdi? Ve bunu yapmak için ne garip bir yol. *Kitabımız nerede?* Royce bir an düşündü ve bariz sonuca vardı. Yanlış duymuştu. Adamın biraz aksanı vardı ve muhtemelen kitap dememişti. Muhtemelen bok veya boche dedi, Calian veya belki Alburnian gibi başka bir dilde bir şey. Aksanı öyle geliyordu. Bok, Calian dilinde para, altın veya başka bir şey anlamına geliyor olabilir. Belki de Royce'un Lady Traval ile yaptığı anlaşmaya tanık olduktan ve Royce'un bir çanta altın taşıdığını öğrendikten sonra, casus Hurbert'i aldatıp şantajcıya şantaj yapmayı planlamıştı.

Bu mantık tamamen mantıklıydı ve endişelerini giderdi — ikinci şey hariç, ki bu biraz daha zordu. Royce az önce bir adamın boynunu bıçaklamış ve büyük atardamarı kesmiş, ama... *Kan nerede?*

Genellikle, böyle bir cinayet kısa süreli bir kan fişkırmasına neden olurdu. Yılların tecrübesi Royce'a kanın fişkırmasını önceden tahmin etmeyi öğretmişti. O, kanın sıçramasını önlemek için yana doğru hareket etmişti.

karışıklık. Bu genellikle işe yarardı, ancak her zaman bıçak tutan eline biraz bulaşırdı. Ama bu sefer, parmak eklemleri temiz kalmıştı. Böyle bir şey düşünülemezdi. Sonuçta, hançer tüm kirli işi yapmıştı. Bu da onu tatmin ederdi, ancak... Royce Alverstone'a baktı ve ay ışığının yardımıyla temiz beyaz bir kılıcın parıltısını gördü.

Royce, Hadrian'ı köyde, Pickled Pig's Foot'ta içki içerken buldu. Bu tahmin etmek zor değildi. Bildiği kadarıyla, bu Roe sahil kasabasının tek tavernasıydı — muhtemelen Oakenshire eyaletinin tek tavernasıydı — ve Royce Hadrian'dan ayrıldığında, içki içme havasında görünüyordu. Eski püskü sıva ve sazdan yapılmış bu halk evi, iskelenin hemen yukarısındaki bir tepenin üzerinde yer alıyordu ve sadece birkaç sıra çatı ve bir baca ormanı tarafından bozulan okyanus manzarasına sahipti.

Gece yarısı geçmişti, içeride başka müşteri kalmamıştı ve Royce içeri girdiğinde tavernacının yüzündeki ifade, sahibinin Hadrian'ın başka kimse gelmeden önce gitmesini umduğunu gösteriyordu. Adına rağmen, Pickled Pig's Foot hoş olmayan bir yer değildi. Nemli kış gecesinde, tavernanın içi, eskimiş ahşabın hoş sıcaklığı ve dinlenen közlerin rahatlatıcı ışığıyla misafirperver bir ortam sunuyordu.

Royce, tavernanın sahibine yapmacık bir gülümseme gösterdi ve o da aynı şekilde karşılık verdi.

"Ne alırsınız?" önlüğü olan, saçsız adam hiç heyecanlanmadan sordu.

"Hiçbir şey, teşekkürler. Kalmayacağım. Sadece onun için buradayım."

Royce işaret etti. Beklendiği gibi, bu gerçek bir gülümsemeyi beraberinde getirdi.

Hadrian, şöminenin yanındaki arka köşede, boş bardaklarla ve erimiş bir mumla dolu masanın arkasında oturuyordu.

"Çok uzun süre gitmedim, değil mi?"

Hadrian yüzünü buruşturarak başını kaldırdı. Birkaç günlük sakalı ve çok daha yaşlı bir adama ait gözleri vardı. "Eğlendin mi?"

Royce, temiz tezgahı silerek onları fark etmemiş gibi davranan işletme sahibine bir göz attı. Sadece üç kişi olması iyi bir şeydi, ama aynı zamanda kötüydü de, çünkü başka müşteri olmadığı için mekan tamamen sessizdi.

Hadrian, Royce'un bakışlarını takip etti ve "Oh, tabii. Yaşlı Oscar'ın önünde fazla konuşmak istemeyiz, değil mi?" dedi. Hadrian geçirdi ve ağzını sildi. "Bu arada, onun adı Oscar. Pickled Pig's Toe... Foot... her neyse, onun sahibi." Hadrian bir saniye boşluğa bakarak ağzı açık kaldı, sonra sordu: "Neden bu yerlerin isimleri hep bu kadar iğrenç?" Her kelimeyi duymaktan kendini alamayan Oscar'a baktı. Hadrian sarhoştı ve bu yüzden normalden daha yüksek sesle konuşuyordu.

"Kusura bakma, alınma," diye devam etti Hadrian, "ama dürüst olmak gerekirse, bulabildiğin en iyi isim bu mu? Gerçekten de yoldan geçenlerin, tuzlu suda yüzen kesik domuz ayaklarının vaadine o kadar kapılacaklarını ve bu vaadi deneyimlemek için kafalarını içeri sokmadan kapınızdan geçmelerinin imkansız olacağını mı düşündün? Neden adını Kokuşmuş Bok koymadın? Eminim o zaman daha da kalabalık olurdu, değil mi?"

"O sarhoş," Royce, Hadrian'ın masasına doğru yürürken özür diledi.

"Evet, biliyorum." Oscar ellerini sildi. "Sen çıkıyorsun, değil mi? Kapıyı kilitlemek istiyorum da."

"Bize bir saniye izin ver." Royce oturdu.

"Evet, bize bir saniye ver Oscar," dedi Hadrian. "İş ortağım bana son projemizle ilgili bilgi vermek istiyor — muhtemelen böbürlenmek istiyor. Böbürlenmek ister misin Royce?" Hadrian elini ağzına götürdü. "Oops. Oscar adını duydu mu sence? Bu kötü, değil mi?"

"Bu yüzden içki içmek asla iyi bir fikir değildir," dedi

Royce. "Değil mi? Bekle, sanıyordum ki sen... şarabı seversin, değil mi?"

"Montemorcey'i severim, ama çok nadir bulunur ve bağımlılığının kaynağı neredeyse hiç yokken, bu alışkanlığı kontrol altında tutmak kolaydır."

Hadrian başını salladı. Sonra dudaklarını büzdü, döndü ve bağırды. "Hey, Oscar! Bu nadir Monty Mousey şarabından var mı?" Hadrian kaşlarını çatı. "Dur, sanırım yanlış anladım. Nasıl deniyor?"

"Şarap taşımayın," diye cevapladı Oscar. "Gideceksin sanıyordum."

"Gidiyoruz," dedi Royce, ayağa kalkarak Hadrian'a da yapabiliyorsa aynı şeyi yapmasını söyledi.

"Bir şişe istemiyordum," dedi Hadrian, masayı kullanarak kendini yukarı itti. "Sadece merak ettim. Bu kadar alıngan olmana gerek yok. Pickled Pig's Foot adlı bir birahanenin sahibi olan bir adam için, ödeme yapan müşterileri kapı dışarı etmekte çok hızlısın."

"*Altı saattir* buradasın. Bazılarının aksine benim bir hayatım var."

"Evet, ama... bekle..." Hadrian bir elini masanın üzerinde tutarak, derin düşüncelere dalmış gözleriyle kendini dengelemeye çalıştı. "Domuzların ayakları yok, değil mi?" Önce Oscar'a, sonra Royce'a baktı. "Yani, onlar toynakları var, değil mi? Domuzlar, atlar gibi sayılırlar, ancak domuzların toynakları çatallıdır. Sanki iki parmakları varmış gibi, ama aslında parmak değiller. Domuzların iki parmağı varken atların hiç parmağı yok, neden ikisi de toynak olarak adlandırılıyor?" Her ikisine de bir kez daha sırayla baktı. Ne Oscar ne de Royce bir şey söylemedi. "Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Ama mesele şu ki, kimse atların *ayaklarından* bahsetmez, değil mi? Kimse, atın *ayağına* nal takacaklarını söylemez — bu daha mantıklı olsa bile. Yani, nallar ayaklara takılır. Kimse *toynaklara* nal takmaz. Bu çok garip."

Royce, Hadrian'ı baldrik kayışından tutup öne çekti. "Ödedi mi?" Royce kendi aptallığına başını salladı. Oscar'a döndü. "Ödedi mi?"

Oscar başını salladı. "Cömertçe. Öyle olmasaydı, onu saatler önce dışarı atmış olurum. Karım çok kızacak."

"Oscar şu anda zor bir dönemden geçiyor," dedi Hadrian. "Karısı bir harpi gibi davranıyor. Söyle ona, Oscar."

"Bir dahaki sefere bana anlatır," dedi Royce, Hadrian'ı kapıya doğru sürükleyerek. "Belki o zaman biraz fare şarabı bile olur."

"Evet, bu iyi olur. Öyle yap, Oscar. Bir dahaki sefere arkadaşım için biraz fare şarabı al."

Kış gecesinin dondurucu soğuğu Hadrian'ı sertleştirdi ve yüzü, Royce ona tokat atmış gibi sıkı bir ifadeye büründü. "Mar adına! Burası çok soğuk! İçeri gidelim."

Oscar kapıyı çarparak kapattı ve sürgüyü çekti.

"Tanrım, Oscar, bu çok kaba bir davranış. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum!" Hadrian kapalı kapıya bağırdı.

"*Bütün* köyü uyandırmak istiyorsan biraz daha yüksek sesle konuşman gerekecek," diye açıkladı Royce.

"Ah, sen komik bir adamsın, değil mi? Lady-ne-adı-tı-ya'ya da şaka yaptın mı? Güldü mü, yoksa boğazı kesildiği için gülemedi mi?" Hadrian, Royce'a bakarken dengesizce hareket etti. "Üzerinde hiç kan bile yok. Bu bir profesyonelin işareti mi, yoksa gitmeden önce onun lavabosunda yıkandın mı? Ve sadece zavallı kadın mıydı, yoksa köpeğini de mi öldürdün?"

"Lady Traval'ın köpeği yok." Royce onu atlarının beklediği yere çekti.

Hadrian alaycı bir şekilde güldü. "Artık yok. Onu üst kattaki pencereden attın, değil mi?"

"Köpek yoktu, Hadrian. Şimdi, ata binmene yardım etmemi ister misin, yoksa kusman mı gerekiyor?"

Hadrian bu kafa karıştırıcı bilmeceyi düşünmek için durdu, sonra başını salladı ve caddenin karşısını işaret etti. "Hayır, ben iyiyim. Atım şuradaki ahırda..."

Royce ona Dancer'ın dizginlerini uzattı.

Hadrian atının yüzüne baktı. "Dancer! Buraya nasıl geldin?"

"Mar adına! Ne kadar bira içtin sen?"

Hadrian, Dancer'ın alnındaki beyaz elması okşarken bir kez daha boşluğa bakakaldı.

Royce başını salladı. "Boş ver. Anladım — *çok* içmişsin. Atına bin. Gidelim."

Hadrian, sadece üç denemeden sonra Dancer'ın sırtına tırmanmayı başardı. Bu karmaşık operasyon sırasında, at sakın bir günde ağaç gibi sabit durdu, sanki bu ikisi için de ilk kez olan bir şey değilmiş gibi.

Royce, ayık olan Dancer'ın kendisini takip edebileceğini düşündü, ancak sarhoş olan Hadrian'ın engel olmayacağından emin olamadı, bu yüzden Royce, Dancer'ın yularındaki halkaya bir ip bağladı. Hadrian ya fark etmedi ya da umursamadı.

"Hava soğudu mu?" diye şikayet etti Hadrian, dalgın bir şekilde dizginleri bırakıp yün pelerinini sıkıca çekti. "Daha soğuk hissediyorum. Biliyorsun, kış, boş boş konuşan güzel bir kadın gibidir. İlk başta hoşurlar: eğlenceli, farklı, hatta güzeldirler, ama bir süre sonra..."

Hadrian dizginleri eline aldı ve uçlarını bağlayan düğüme hayranlıkla baktı.

Royce bekledi. "Bir süre sonra ne olur?" diye sordu. "Ha?"

Royce başını salladı. "Boş ver."

"Sadece kışın çok uzun sürdüğünü söylüyorum. Kıştan bıkmadın mı, Royce? Her şey soğuk. Soğuk ve ölü. Lady-ne-adı-tı-kadın kadar ölü."

"Onu ben öldürmedim."

"Bir daha söyler misin?"

"Lady Traval. Onu ben öldürmedim."

Hadrian birkaç dakika boyunca tek kelime etmedi.

"Sizi susturacağını bilseydim daha önce söylerdim." "Neden onu öldürmediniz?"

"Bunu yapamadım. O, büyük, yalvaran gözleri olan çaresiz bir kadındı ve ben masum birinin canını almaya kendimi ikna edemedim..."

Hadrian attan düştü.

Sırt üstü karın üzerine düştü ve acı içinde inledi. Bir saniye sürdü, sonra sefil bir iniltiyle ayağa kalktı ve Royce'a en inanılmaz sarhoş gözlerle baktı. "Ciddi misin?"

"Tabii ki hayır, seni aptal. Beni hayatta bırakmam için daha fazla para teklif etti. Sadece senin ne diyeceğini duymak istedim. Bu arada, çok acı verici görünüyordu." Sırıttı. "Zemin donmuş, değil mi?"

"Evet, her ikisi de."

Hadrian bu sefer ilk denemede eyere geri tırmandı, Royce ise keskin soğuk ve düşüşün onu biraz ayıltmış olabileceğini düşündü.

Galewyr nehrinin kıyısını takip eden nehir yolunda ilerlemeye devam ettiler. Nehrin kenarları donmuştu, ama ortasından geçen koyu renkli bir su çizgisi, uzun zaman önce kaybolmuş yaprakların üzerinde yağmurun hayalet gibi sesini çıkarıyordu.

"Yine de bu iyi haber," dedi Hadrian.

"Kesinlikle. Kış gezintisi yapmaktan başka hiçbir şey *yapmadan* üç kat para kazandık."

"*Biz mi?*" Hadrian başını salladı. "O *senin* paran."

"Hala ortakız ve altın temiz. Üzerinde tek damla kan bile yok. Bu parayı gururla harcayabilirsin." Royce, üzerinde tek damla kan bile olmayan diğer adamdan bahsetmeyi düşündü, ancak Hadrian çok sarhoş ve mutluydu, Royce onun iyi ruh halini bozmak istemedi. Medford'a dönüş yolu uzundu ve mutlu ve konuşkan Hadrian'dan daha kötü olan tek şey, depresif ve konuşkan Hadrian'dı.

Bir süre sessizce sürdüler. "Ne?" Royce sonunda sordu.

"Ben bir şey demedim."

"Biliyorum. Sorun da bu."

"Dört yıl önce parayı paylaşmayı teklif etmezdin, hatta bana bundan bahsetmezdin diye düşünüyordum. Ayrıca onu

Onu öldürmeden parasını alırdın."

"Dört yıl önce, biz ortak değildik — gerçek anlamda değil. Ve Lady Traval'ı hayatta bırakmak mantıklı. Para ödeyen bir müşteriyi öldürmenin mantığı yok."

"Uh-huh, uh-huh." Hadrian başını salladı. "Ve ilk tanıştığım Royce Melborn, hatta birkaç yıl önceki Royce bile, asla sormazdı... *Ne?* Çünkü sessiz kaldım. Eski Royce bunu bir lütuf olarak görürdü. Değiştin. Bir zamanlar bir hayvandın, gerçekten vahşi bir hayvandın, ama şimdi... şimdi neredeyse evcilleştirildin, değil mi? Uysal bir canavar oldun, değil mi Royce?"

"Sarhoş olmasaydın, seni öldürürdüm."

"Gwen'e söyleyeceğim."

"Gwen'e söyleme."

Hadrian güldü.

"Sarhoş olduğunda senden nefret ediyorum." "Bu garip."

"Neden?"

"Çünkü ben de bu yüzden içiyorum... kendimden nefret etmemek için."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ZİYARETÇİ

Silver Pitcher Inn'de iyi bir gece uykusu ve kahvaltının ardından Hadrian kendini çok daha iyi hissediyordu. Önceki gece çok fazla acı çekmemiştir — attan düştüğünü zar zor hatırlıyordu — hafif bir akşamdan kalma hali onu rahatsız etmiyordu. Hafif bir baş ağrısı, Roe'ya giderken hissettiği mide bulantısına kıyasla hiçbir şeydi. O ve Royce, bir kadını kendi yatağında öldürmek için kiralanmışlardı ve Hadrian, annelerinin kollarında uyuyan küçük çocukları katletmek dışında, bundan daha iğrenç bir şey düşünemiyordu. O cinayete ortak olmayı reddetti, ama Royce işi kabul etti.

Zor bir yıl olmuştu, ama proje para yüzünden reddedilmemiştir. Hadrian, Royce sözleşmeyi reddederse ahırları temizlemeye ve maaşını paylaşmaya gönüllü olmuştu; ama Royce reddetti. Royce o kadını öldürmek *istiyordu*. Özellikle onu değil, herhangi birini. Hadrian tüm ayrıntıları bilmiyordu, ama hayatı boyunca hırsızlık yapan Royce'un, Kara Elmas olarak bilinen suç örgütü içinde suikastçi statüsüne ulaştığını biliyordu. Çoğu insan için iğrenç olsa da, Royce'un konumu belirli bir kesim için çok saygın bir meslekti ve o işiyle gurur duyuyordu.

Ancak, ikisi dört yıl önce takım oluşturduğundan beri, Royce mesleğini icra etmek için pek fırsat bulamamıştı. Çoğunlukla hırsızlıkla geçimlerini sağlıyorlardı. Cüzdan kesip cep hırsızlığı yapmıyorlardı. Bunun yerine, başkaları için hırsızlık yapıyorlardı.

İş sözleşmeleri Royce ve Hadrian'ın ortağı Albert Winslow tarafından düzenleniyordu. Bir vikont olan Winslow, zengin çevrelerde dolaşıyordu. Kadınlar için mücevherler, işadamları için defterler alıyor, mektupları ele geçiriyor, eşleri gözetliyor ve şantaj için kanıt yerleştiriyorlardı. Sadece iki kez sözleşmeli cinayete yaklaşmışlardı. Dulgath'ta, bir suikastın nasıl *gerçekleştirileceği* konusunda *danışmanlık yapmak için* kiralanmışlardı. Ancak bir yıldan az bir süre önce,

gerçek bir cinayet sözleşmesi aldılar. Royce, Genevieve Winter'ın ölümüyle bağlantılı herkesi öldürmek için kiralanmıştı. Sorun, Genny'nin hala hayatta olmasıydı. Royce, hayalindeki işi kapmak üzereyken, bu iş elinden alınmıştı. Hadrian, bunun Royce'da giderek artan bir kaşınıtısı hissi uyandırdığına inanıyordu.

Birçok yönden Royce, en büyük yeteneği yeterince değerlendirilmeyen, olağanüstü yetenekli bir zanaatkardı. Hadrian, bu yetenek israfını çok iyi anlıyordu. Kendisi de neredeyse doğduğundan beri öldürmek için eğitilmişti, ama bir suikastçı olarak değil, bir asker olarak. Ve bu günlerde nadiren kılıcını çekse de, nereye giderse gitsin üç kılıç taşımaya devam ediyordu. O ve Royce, karaya atılmış, nefes nefese kalmış, çölde mahsur kalmış ve evleri olacak bir su kaynağı arayan iki balık gibiydiler. Ama en azından Hadrian, para için bir kadının cinayetine ortak olmamıştı. Bu, en azından şimdilik, kaçınmayı başardığı bir alçaklıktı, yani bu iyi bir gündü.

Erkeklerle ilerlemeye devam etme gücü veren, küçük zaferlerdir.

Hava daha sıcaktı ama yine de soğuktu, o mevsimde olması gerektiği gibi. Baharın yaklaştığına dair söylentiler, bu hoşnutsuzluğu daha da artırıyordu. En azından popüler dedikodular böyleydi. Sadece çiftçiler ve rahipler gerçeği biliyor gibiydi. Ve yolculukları sırasında yağın ıslak kara rağmen, günler eskisinden daha uzundu ve yollar karla kaplı değildi.

İkili, Medford'un Aşağı Mahallesi'ndeki Wayward Caddesi'ne geri döndüklerinde, puslu beyaz ışık topu neredeyse başlarının üzerindeydi. The Rose and Thorn Tavern'in saçaklarındaki güneşin erittiği buz sarkıtları, ön tarafta park etmiş bir arabanın çatısına yumuşak bir ritimle damlıyordu. Aşağı Mahallesi'nde arabalar ve at arabaları hiç de nadir değildi. Hatta bu günlerde hiç de sıra dışı sayılmazlardı. Profesyonel konfor ve samimiyetin adresi olan Medford House'un popüleritesi, zengin tüccarları ve soyluları, aksi takdirde yoksul küçük sokağa çekiyordu. Ne kadar hoş bir zevk olmalı; sırların gün ışığına çıkamayacağı tehlikeli karanlık sokaklara macera yaşamak ne kadar heyecan verici. Hadrian'ın tuhaf bulduğu şey, bu özel aracın bir tüccarın arabası veya bir soylunun at arabası gibi görünmemesiydi. Süslü arabaları onay için çaresizce bekleyen genç kızlar gibi gösteren süslemelerden yoksundu. Bu, sekiz koltuklu, iki renkli, dört atlı, gösterişsiz bir arabaydı. Üst kısmı siyah lake kaplıydı ve az miktarda altın rengi filigran süslemeler vardı. Alt kısmı ve jantlı tekerlekler, yoğun bir şekilde verniklenmiş ve parlak kırmızıya cilalanmış sert ağaçtan yapılmıştı.

Kapıda zarif bir yazı ile HANSON AND SON yazan bronz bir plaka vardı.

Kar yağmasına rağmen, iki adam at arabasını çalıştırıyordu. Dört atı battaniyeyle örtmeye çalışan yaşlı adamın sakallarında griler vardı ve yüzünde yılların izleri görünüyordu. Gentry Mahallesi'ndeki araba sürücüleri gibi kalın yünlü bir şal giyyordu. Daha koyu ve kısa sakallı genç adam tekerlekleri inceliyordu ve ince bir tunik ve deri yelekle yetinerek hava koşullarına karşı gençlik kayıtsızlığını sergiliyordu. İkisi, otuz yıl arayla çizilmiş aynı kişinin portreleri gibiydiler, bu da Hadrian'ın onların Hanson ve oğlu olabileceğinden şüphelenmesine neden oldu, ancak ikisi de kendi arabalarına sahip olacak kadar zengin görünmüyorlardı.

Royce, ikisi attan inerken Hadrian'a şaşkın bir bakış attı. Hadrian da omuz silkti. Eşyalarını alıp hayvanlarını ahıra geri götürdükten sonra, ikisi öğle vakti pek müşteri olmayan The Rose and Thorn'a girdiler. Her zamanki müşteriler oradaydı — iş arıyor, işsiz ya da çalışamayanlar. Bunlar yemeklerini içkiyle yiyen türden insanlardı. Dixon, barın arkasındaki bir tahtaya hesaplarını yazıyordu. Tahtadaki hesapların başında yeni gelen, Mason Grumon adında yaşlı bir demirci vardı. Mason, kısa süre önce Artisan Row'da bir dükkan açmıştı ama orada hiç çalışmıyor gibiydi.

İkili içeri girerken Dixon derin bariton sesiyle "Çocuklar geri döndü!" diye bağırdı. Bardaklarıyla masaya vurarak alkışlayan bar müşterileri, sanki Royce ve Hadrian sahneye çıkıyormuş gibi davranıyordu.

Royce kaşlarını çatı, sonra ikisi şömineye doğru yürürken içini çekti.

"Bence bu güzel," dedi Hadrian, pelerinini çıkarıp ıslaklığını silkeledikten sonra ateşin yanındaki duvardaki askıya astı. "Bir nevi aileye sahip olmak gibi."

"Eğer bu senin ailen olsaydı, anne babana acıyarak öldürürdün." "Tamam, kardeşlerimle övünmeyeceğim." Göz ucuyla baktı. ortak salonda dolaştıktan sonra bara yaklaştı.

"İçki ister misin?" diye sordu Dixon. "Imperial Gold'dan yeni bir fiçı doldurdum."

"Hayır!" Royce, odanın arkasından, hala pelerinini silkelerken sert bir sesle bağırdı. "O adama içki verme."

Hadrian başını salladı. "O haklı. Dün gece Roe'da fiçiyi boşalttım. Şüphe Ben davet edilecek geri herhangi bir zaman yakında. Ama hey, Merak ediyorum... Ön tarafta duran araba kimin?"

Dixon alt dudağını çıkardı ve geniş omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrim yok. Birkaç saattir ilgi konusu oldu." "Kim çıktığını gören olmadı mı?"

"Mesele de bu," dedi Mason Grumon. "Kimse görmedi."

"Birisi yapmak zorundaydı Mason, sen sadece görmedin," diye tartıştı Kenyon the Clean. Kenyon, Wayward Street'in karakteristik kokusunu belirleyen sabun dükkanının sahibiydi. O, Lower Quarter'daki herkesin rahat nefes alabilmesi için, kazanlarını yakmak yerine The Rose and Thorn'da olduğu sürece hoş karşılanan bir müşteriydi.

"Sana söylüyorum, o araba boş geldi, yoksa ben demirci değilim."

"Şu anda bu tartışmada kimin tarafındasın bilmiyorum, Grumon," dedi Kanalizasyon Roy ve meşhur çirkin, çarpık sarı dişlerini gösteren manyakça bir şekilde güldü. Roy'un hiçbir parçası o korkunç tarafta sallanmıyordu. Bir gözü diğerinden daha büyüktü ve renkleri de farklıydı. Her ikisi de hüzünlüydü, ama biri süt rengindeydi. İnce, yağlı saçları, sanki banyodan yeni çıkmış gibi kafasına yapışmıştı. Ama eğer hiç banyo yapmışsa, bu dükkanların arkasındaki derede akan pis çamurda olmuştu, bu da ona kendine özgü kokusunu ve hak ettiği unvanını kazandırmıştı. Ani ve rahatsız edici patlamadan sonra, herkes ona bakakaldı, bu da Roy the Sewer'in, sanki onu diriltmeye çalışır gibi, bayat birasının kalanını karıştırmaya devam etmesine neden oldu. Her gün b i r içki içmek için gelirdi, ama sadece bir tane, ve adı asla tahtaya yazılmazdı. Hadrian, Dixon'ın onun içkisini ödediğinden emindi.

"Ne şanslıyım, bu ikisinin arasında sıkışıp kaldım," dedi Grumon, Roy'a, sonra Kenyon'a bakarak. "Onları bir araya getirirsen, iyi bir böcek kovucu olurlar mı, yoksa şehirdeki tüm sinekleri çekerler mi, bilemiyorum."

"Albert burada mı?" diye sordu Royce.

"Diamond Room'da," diye cevapladı

Dixon. "Diamond mu? Dark değil mi?"

"O ve Gwen yaşlı bir adamla sohbet ediyorlar. Çok hoş, çok arkadaş canlısı ama tuhaf bir adam. Aslında, sanırım sizi aramaya geldi."

"Nasıl tuhaf?"

"Süslü cüppeler giyiyor. Çok konuşuyor, büyük kelimeler kullanıyor. Ve burnunda küçük yuvarlak cam daireler var."

Royce ve Hadrian, bar alanını daha büyük, elmas şeklindeki odadan ayıran kemerli geçide hızla yönelirken birbirlerine baktılar.

Bu, sahibi Gwen DeLancy'nin The Rose and Thorn'u diğeri işi olan Medford House'a bağlamak için yaptırdığı bir ek binaydı. Ek bina tavernanın boyutunu iki katına çıkarmıştı, ancak şömine olmadığı için kışın soğuktu ve müşteriler burayı tercih etmiyordu. Aslında Elmas Odada sadece üç kişi vardı: Gwen, Albert Winslow ve...

"Profesör Arcadius?" Hadrian, içeri girdikleri anda böyle dedi.

Beyaz sakallı, mavi cüppe giymiş zayıf, yaşlı adam, odanın arka köşesindeki masanın ortasındaki bankta oturuyordu. Adını duyunca gözlüklerini kaldırdı ve onlara baktı. "Riyria, sanırım."

"Burada ne yapıyorsunuz?" Royce gruba yaklaşırken keskin bir ses tonuyla sordu. Royce Gwen'e baktı. "Sana ne anlatıyor?" "Çoğunlukla ikinizin ne kadar harika olduğunuzu." Gwen ona gülümsedi ve Royce sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi aniden durdu.

Omuzları düştü, gözleri gevşedi ve ne yaptığını unutmuş gibi ona bakakaldı. Hadrian bunun sözlerden çok gülümsemeden kaynaklandığını tahmin etti. Gwen'in böyle bir bakışı, hırsıza kafasına bir darbe vurmaktan daha etkili bir şekilde etkisiz hale getirme gücüne sahipti.

"Buraya neden geldiniz?" Hadrian profesöre sordu.

"Siz ikiniz, tabii ki. Gelmezdim de ne yapardım? Dört yıl oldu ve ikiniz de Sheridan'a birkaç mil yol gidip hayatta olduğunuzu haber vermek için zahmet etmediniz." Gwen'e sırrını paylaşıp gibi eğildi, ama ses tonu eskisi kadar yüksekti. "Bu ikisinin uzun erdemler listesini övdüğümde, şaşırtıcı düşüncesizliklerini dışarıda bıraktım. Anlayacağınız üzere, mükemmel olmayan koşullar altında ayrıldık. Onlara ara sıra ziyaret etmelerini istedim. Sonunda işlerin nasıl gittiğini bana anlatırlarsa ne kadar minnettar olacağımı söyledim, ama hiç yapmadılar."

"Profesör bize ikinizi nasıl bir araya getirdiğini anlatıyordu," dedi Albert. Topraksız viskont *iş kıyafetlerini* giymişti: ipek gömlek, üzerine cömert bir ceket, altında bir cüppe ve ceket. Ama sıradan bir fabrika işçisi gibi, ceketinin ve gömleğinin yakaları açık ve genişti. Ayakları odaya uzanmış, ayakkabıları çıkmış, ayak parmakları koyu renk yün çorapların içinde kıvrılmıştı. "Aslında oldukça ilginç bir hikaye."

"Öyle miydi?" Royce sesini yeniden buldu ve sesinde o mutsuz ton hala vardı. "Peki onlara *tam olarak* ne anlattınız... profesör?"

“Tabii ki gerçeği. İkinizi nadir bulunan bir kitabı ödünç almam için nasıl ikna ettiğimi ve ikinizin birbirinizden ne kadar nefret ettiğinizi. Royce'un Hadrian'ın boğazını kesmesi, Hadrian'ın Royce'un kalbini bıçaklaması kadar olasıydı. Benim açımdan tehlikeli bir kumar oldu, ama biliyordum ki, eğer birlikte kalırlarsa, birleşmek zorunda kalırlarsa, olağanüstü bir takım olacaktı. Ve haklı olduğumu görmekten memnunum. Hatta Riyria'yı çalışma adınız olarak benimsemenizden biraz gurur duydum.”

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Royce.

Arcadius başını salladı, beyaz sakalını masaya değecek şekilde salladı. "Ne gibi? Yani, atlara kötü davrandığınızı anlatmamı istemediğiniz sürece, anlatacak başka bir şey yok." Albert'e, sonra Gwen'e baktı. "Atlarını günlerce vahşî doğada bağlı bıraktılar. Zavallı hayvanlar neredeyse ölüyordu.”

"Biz de öyle," dedi Royce acımasız bir ses tonuyla.

"Dancer'ı buldunuz mu?" diye sordu Hadrian.

"Evet, buldum," dedi Arcadius. "Sizin için endişelendim ve bazı büyük çocukları kuzeye bir geziye gönderdim. Sizi bulamadılar ama atlarınızı üniversiteye geri getirdiler ve nerede olduğunuzu duyunca, onları teslim ettirdim.”

"Gerçekten mi?" dedi Hadrian.

"Sence onlar nasıl The Rose and Thorn'un önüne geldiler?" "Bilmiyorum. Sanırım Dancer, sevgili efendisini koklayarak bulan sadık köpekler gibi

"Ve eyer çantanda bırakılan not?" "Bir not mu vardı?"

"Not mu vardı?"

Royce, profesörün tam karşısındaki masanın önüne dikildi. Odadaki tek ışık, arkasındaki kışın parlak pencerelerden geliyordu ve gölgesi masanın üzerinden yaşlı adamın üzerine düşüyordu. Öne eğildi. "Demek hayatta olduğumuzu biliyordun. Öyleyse söyle bana, neden buradasın?"

"Siz gittikten sonra, iki adamın Gent'in dini zulmünden kıl payı kurtulduğu söylentilerini duydum. Seret şövalyeleri kaçakları Medford'a kadar takip etmişler. Daha sonra Wayward Caddesi'nde kanlar içindeki bir adamın, ölmek üzere olan arkadaşı için yardım istediğini duydum. Elbette, bu hiç de sana benzemiyordu. Ama bu iki adamın da iz bırakmadan ortadan kaybolması dikkat çekiciydi. Sonra, bir yıl sonra, Lord Exeter ile ilgili hoş olmayan bir olay ve bir dizi halka açık infaz oldu.

bana birini hatırlattı — Medford House'un hanımlarına yapılan kötülüklerin intikamı olarak işlenen cinayetler." Gwen'e doğru başını eğdi. "Sonunda kendilerine Riyria diyen iki kötü adamdan bahsedildiğini duyduğumda, şey, üniversitede profesörlük pozisyonuna aptalca davranarak ulaşamazsınız. Yine de, şüphe etmek bilmekle aynı şey değildir. Dört yıldır ikinizin de ziyaret etmemiş veya haber vermemiş olması beni endişelendirdi. Bu yüzden, uzun zaman önce ektiğim iki tohumun ne hale geldiğini kendi gözlerimle görmek için buraya geldim."

"Ziyaret etmediğimiz için üzgünüz," dedi Hadrian. "Biz sadece..."

"Ondan özür dileme," diye bağırdı Royce. "Neredeyse bizi öldürtecekti. Onun aptalca talepleri olmasaydı..."

"Muhtemelen ayrı yollara giderdiniz," dedi Arcadius. "Ve ikiniz de muhtemelen ölmüş olurdunuz. Tanıdığım adamlar, şu anda önümde duran ikisinin gölgesinden ibaretti. Burada kendiniz için iyi işler başardınız. Ve yanımdaki bu hanımefendi, cebinizde bulundurmak için tam bir mücevher."

"Bu Gwen DeLancy ve *o kimsenin* cebinde değil," dedi Royce. "Tabii ki değil. Sadece onun senin yanında olması harika bir arkadaş olduğunu kastettim. O hem zeki hem de sadık. Ve söylediklerimden şüphe duyuyorsan, bir dakika dur ve dört yıl önceki diğer Royce Melborn'u hatırlamaya çalış. O kötü kalpli küçük hırsız güvendiği tek bir kişi bile sayamıyordu, ama karşımdaki bu adam, The Rose and Thorn'dan Royce Melborn, iki arkadaşı var ve ikisi de harika insanlar."

Gerçek zenginlik, işe yaramaz sarı metalin ağırlığıyla değil, seni sevenlerin kalpleriyle ölçülür." Profesör dikleşti. "Ama merak etme Royce. Borcun ödendi. Sadece yaptığım işin nasıl olduğunu görmek ve belki bir şeyler yemek için uğradım. Sabah Sheridan'a geri döneceğim."

"Peki," dedi Royce. Gözlerinde hâlâ bir şüphe izi vardı, ama suçlama izleri, aldatıcı bir şey ortaya çıkmadığı için soğumuştı. "İş nasıl gitti?" diye sordu Albert, sesi kasvetli ve endişeyle yüklüydü, sanki bacağını kırmış sevgili bir atı soruyormuş gibi. Albert, Lillian Traval'ı şahsen tanıyordu ve Hadrian onun onu sevdiğini tahmin ediyordu. "Oldukça iyi." Royce cüzdanını çıkardı ve masanın üzerine bıraktı.

cüzdanı masaya attı ve masaya oldukça sert bir sesle çarptı. "İki katı ödeme aldım."

Albert şaşkın görünüyordu. "Parayı *aldın mı*? Anlamıyorum. Bu *benim* işim. Hurbert orada mıydı? Sana ödeme yaptı mı?"

"Hayır, ve parayı almaya gittiğinde Lord Traval'a karısını yalnız bulduğumu söyle."

"Öyle miydi?"

Royce sırtıttı.

Albert'in ağzı açıldı ve öylece kaldı. Masadaki çantaya baktı, sonra tekrar Royce'a. "O zaman para nereden geldi?"

"Lady Traval."

"O hayatta mı? ... Ama senin yapman gereken..." "O daha fazlasını teklif etti."

"Daha fazla mı teklif etti? Oh! Oh! Bu harika!" Albert'in yüzünde geniş bir gülümseme belirdi, gözleri aniden parladı.

"Bir kadını öldürmek için bir iş mi kabul ettin?" diye sordu Arcadius.

"Bir bilinen zina yapan bir kadını," Royce cevapladı. "İş geldi karısından kocasından geldi."

"Ve sana daha fazla para ödediği için onu öldürmedin mi?" "Bazen ben de şanslı oluyorum."

"Ve bu durumdan memnun muydun?" diye sordu Arcadius Hadrian'a.

Onaylamama tonu belliydi ve Hadrian, profesörün ne demek istediğini anladı. Arcadius, Royce ve Hadrian'ı bir ekip olarak çalışmaya zorlamıştı, böylece Hadrian'ın ilkesiz hırsız üzerinde olumlu bir ahlaki etki yaratabileceğini kanıtlayabilecekti.

Hadrian özür dilemeden önce Royce onun yerine cevap verdi. "O Roe'da kalıp sarhoş oldu. Ve bize verdiğiniz görevde olduğu gibi, bu görevin de ikimizi gerektirmediğini biliyordum. Ve bir kez daha haklı olduğum ortaya çıktı."

"Anlıyorum." Profesör, Gwen'e, sonra da pencereden dışarıya baktı, sanki derin bir şey düşünüyormuş gibi. Ama Hadrian, profesörün düşündüğü her şeyin derin olduğunu hayal etti.

Royce ve Hadrian, profesör, vikont ve Gwen'in karşısına oturdular.

"Neden hepiniz bir tarafta oturuyorsunuz?" diye sordu Hadrian. "Isınmak için," diye cevapladı Arcadius.

Gwen doğruldu. "Profesöre bu odaya bir ocak ve baca yaptırmanın ne kadar pahalı olacağını anlatıyordum, o da birkaç odun parçası alabilecek büyüklükte demir bir kutu alarak odayı ısıtabileceğimi önerdi. İçinde ateş yakıp büyük bir metal boru kullanarak dumanı çatıdan dışarı atabilirim. O, bunun tüm odayı ısıtacağını düşünüyor."

"Gerçekten de öyle olur," dedi profesör. "Ve titrememek için yeni doğmuş yavru köpekler gibi birbirimize sarılmamız gerekmez."

"Mason Grumon'a bunu yapmak için ne kadar ücret alacağını sormayı düşünüyordum."

"Barın arkasındaki tahtaya bakılırsa, temiz bir sayfa açmak için bunu yapması gerekiyor," dedi Hadrian.

Gwen ona göz kırptı ve başını salladı. "Ben de aynen öyle düşünüyorum."

"Royce, Hadrian," dedi Albert, masadaki paraları sayarak, her birinin payına düşen dört yığın oluştururken. Royce ve Hadrian'ın payları en büyüktü; Albert'ın payı onların yarısı kadardı ve Gwen'in payı en küçüktü. "Yeni döndüğünüzü biliyorum, ama başka bir işim daha var ve başlamaya hazır."

"Bir terslik var," dedi Royce, Albert'ın paraları saymasını izlerken. Bu, viskontun endişeyle başını kaldırmasına neden oldu.

"Gerçekten işini yapıyorsun. Etkilenmeli miyim, şüphelenmeli miyim, bilemiyorum. Bu yeni iş ne tür bir görev?"

Albert, Arcadius'a tereddütlü bir bakış attı.

"O iyi," dedi Royce. "Nerede yaşadığını biliyorum."

"Ama oraya nasıl gideceğini bilmiyor gibi görünüyor," diye hayıflanarak dedi Arcadius.

Albert omuz silkti. "Bence bu görevi seveceksiniz, ikiniz de. Delgos'ta Lord Byron adında bir adam var, bir cücenin Drumindor'u sabote etmesini önlemek için ikinizi işe almak istiyor."

"Drumindor nedir?" diye sordu Hadrian.

"Drumindor, Terlando Körfezi ve Tur Del Fur şehrinin girişini koruyan eski bir cüce kalesidir," diye açıkladı Arcadius. "Binlerce yıl önce, Terlando Körfezi'nin yerleşime elverişsiz hale getiren çok aktif bir yanardağ olan Druma Dağı'nın tepesine inşa edildi. Cüceler Drumindor'u inşa ederek bu yanardağı evcilleştirdiler. Oldukça ustaca bir mühendislik başarısıdır. İki kule, volkanın yıkıcı gazlarını güvenli bir şekilde dışarı atarak patlamayı önlemekle kalmaz, aynı jeolojik basınç birikimini kullanarak erimiş kayaları yüzlerce metre uzağa fırlatabilir ve körfeze girmeye çalışan talihsiz ahşap gemileri batırabilir."

"Doğru." Albert etkilenmiş görünüyordu.

"O, Sheridan Üniversitesi'nde tarih bilgisi ustasıdır," diye açıkladı Hadrian.

"Oh." Albert başını salladı. "Lord Byron'un tarifine göre, Drumindor bir şehir tesisi, Liman İdaresi'nin bir parçası. Lord Byron Liman İdaresi'ni yönetiyor ve Drumindor'dan sorumlu. Son zamanlarda cücelerle bazı sorunlar yaşandı ve Lord Byron, kalede çalışan birçok kişiyi kovmak zorunda kaldı."

Gravis Berling adında hoşnutsuz bir adam özellikle kızgın görünüyor ve Lord Byron onun intikam planları yaptığını düşünüyor."

"Bu Lord Byron Liman İdaresi'nin başıysa, küçük bir orduya komuta etmiyor mu?" diye sordu Royce. "Neden bize ihtiyacı var?"

"Oradaki gerçek güç, Triumvirate olarak bilinen üç tüccar grubudur; Lord Byron'ı bu göreve onlar atamıştır. Görünüşe göre Lord Byron endişelerini bildirmiş, ancak bazılarının dediği gibi "Kutsal Olmayan Üçlü" bu konuda hiçbir şey yapmayı reddetmiştir. Lord Byron aptal değildir. Bir şey olursa sorumlu tutulacağını bildiği için Riyria aracılığıyla bir sigorta poliçesi satın almakla ilgilenmektedir."

"Bu Triumvirate neden hiçbir şey yapmıyor?" diye sordu Hadrian.

Albert, umursamadan alt dudağını kaldırdı. "Sadece bir cüce, hem de yaşlı bir cüce. Zavallı adam işini kaybetti, bu yüzden yerel barlarda içki içerken intikam yemini ediyor. Ama bir cüce, binlerce yıllık bir kaleye ne yapabilir ki?"

"Tamam," dedi Royce, "ama Lord Byron tam olarak bizden ne yapmamızı istiyor?"

"Sanırım Gravis denen adamı bulup gözetlemenizi ve "Peki ya planlıyorsa?"

"Şey..." Albert, Gwen ve Arcadius'a utangaç bir bakış attı. "Cüceler hakkında ne düşündüğünü hepimiz biliyoruz, Royce. Bu yüzden bu işi seveceğini düşündüm. Ayrıca, Delgos Liman İdaresi yöneticisi tarafından onaylanmış bir kamu hizmeti olduğu için, yasaya da aykırı değil, bu da Hadrian'ın hoşuna gideceğini düşündüm. Ayrıca, konumu da mükemmel. Tur Del Fur, dünyanın en keyifli şehirlerinden biri. Varlıklı insanlar dünyanın her yerinden buraya geliyor. O kadar çok kişi burayı ziyaret ediyor ki, onlara özel bir isim bile takılmış: *turistler*."

"Bu şehri bu kadar popüler yapan nedir?" diye sordu Gwen.

"Birincisi, orada kar yağmaz. Tur Del Fur, Delgos'un en güney ucunda yer alır ve kıyılarını yıkayan ılık Calian akıntıları tarafından ısıtılır, bu nedenle sonsuz bir yazın tadını çıkarır. Her yer tropikal bitkiler ve serin okyanus esintileriyle doludur. Ayrıca, cumhuriyette yer aldığı için, en iyi restoranlar, barlar ve eğlence mekanları da burada bulunur."

"Ama bu bir iş," dedi Royce. "Tatil değil."

"Nasıl baktığına bağlı."

"Bu, Lord Byron'un ne kadar ödemeye razı olduğuna bağlı." "İşte ilginç olan da bu." Albert, küçük altın sikke yığınının önüne çekildi ve öne eğildi. altın sikke yığınının önüne dikildi ve öne eğildi. "Sadece altmış altın ödeyecek, ama..."

"Altmış mı?" Royce itiraz etti. "Tur Del Fur, Medford'dan çok uzak. Ve seyahat ucuz değil. Bu mevsimde at yemi fiyatları yükseliyor. Ve bu adamı ne kadar süre izlememizi istiyor? Orada aylarca kalabiliriz. Bu çok masraflı ve Tur Del Fur pahalı bir yer gibi görünüyor."

"Öyle, bu yüzden tüm masrafları onun ödemesini istedim."

"Öyle mi yaptın?"

Albert gülümsedi. "Sence bu kadar yıl boyunca topraksız bir asilzade olarak nasıl hayatta kaldım?"

"Giysilerini içi için sattın," diye işaret etti Hadrian.

"Evet, ama o zamanlar özellikle zor bir dönemdi. Ondan önceki yıllar boyunca, zenginlerin cömertliğiyle geçindim. Dürüst olmak gerekirse, Riyria'ya attıkları birkaç altın sikke, harcama hesabıyla elde edilebileceklerle karşılaştırıldığında hiçbir şey. Sebebi ne olursa olsun, çalışanlarına adil bir ücret ödeme fikrine gülecek cimri bir baron veya prensin, hizmetindekilere konaklama konusunda cömertliğini göstermek için seve seve bir servet harcayacağı bilinen bir gerçektir."

"Neden öyle?"

"Onur." Albert bu kelimeyi şaka gibi söyledi. "Bir asilin hizmetindeyseniz, bu sizi asilin adamı yapar. Yaptıklarınız ve nasıl yaptığınız, onlara yansır. Lord Byron gibiler, *adamlarının* kirli paçavralar içinde dolaşp, gecekonduarda kalmasından utanırlardı. Bu, onun fakir ya da cimri olduğunu gösterir. Ve misafirperverlik ve cömertlikle ilgili eski bir gelenek vardır ki, bu gelenek adil ücret ödemeyi gerektirmez, ancak misafirlere, sözleşmeli olanlara bile, krallar gibi davranılmasını gerektirir. Soylu sınıfın dünyasında itibar, onların para birimidir. Cömert ve sözünün eri olarak görülmek her şeydir. Lord Byron, şu anda Delgos Cumhuriyeti'nde yaşıyor olsa da, Maranon'dan gelen eski moda bir asildir. Benim gibi o da ailesinin topraklarını kaybetmiştir, ama benden farklı olarak yetenekli ve çalışkandır. Lord Byron, biraz gururunu yutarsa Delgos'un ticaret kartellerine hizmet ederek bir servet kazanabileceğini fark etti. Ve haklıydı. Yine de, bu adamın asil mirasını kaybetmiş olmaktan üzüntü duyduğunu söyleyebilirim. Hala, bunun daha çok bir dezavantaj olduğu b i r yerde, isminin başına *Lord* unvanını ekliyor. Sonuç olarak,

yaşlılığımız için biriktirmek üzere bir ejderhanın hazinesiyle dönemeyecek olsak da, kesinlikle harika bir ücretsiz tatil geçirebileceğimizi söyleyebiliriz.

"Biz mi?" diye sordu Royce.

Albert yine utanmış görünüyordu. "Sadece ikinizin yapabileceği bir şey olmadığını açıklamaya cüret ettim. Bu tür bir operasyonun ek destek gerektireceğini söyledim."

"Bu da seni de içeriyor," dedi Hadrian.

"Elbette. Lord Byron ile görüşmek, konaklama ayarlamak, raporlar hazırlamak, güncellemeler sağlamak ve görev tamamlandığında ücreti tahsil etmek için irtibat görevlinize ihtiyacınız olacak. Dışarıyı gördünüz mü?" Albert, karın daha şiddetli yağdığı pencereleri işaret etti. "Mavi kandan gelen zayıf yapım, bu kadar sert koşullara uygun değil."

"Bu harika," dedi Arcadius. "Aslında, bence hepimiz gitmeliyiz. Söylesene Gwendolyn, Medford'un dışına çıkmayalı ne kadar oldu?"

Gwen bu soruya şaşırmış görünüyordu, konuşmaya dahil edildiği için şok olmuştu. "Yıllar önce buraya geldiğimden beri dışarı çıkmadım."

"Aynen öyle. Kişisel deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki Tur Del Fur, Elan'ın yüzündeki en güzel ve en keyifli yer. Palmiye ağaçlarıyla çevrili limanın suları safir mavisi. Gün batımları ve gün doğumları görülmeye değer, müzik ise o kadar büyüleyici ki insan kendini içinde kaybedebilir. Yiyecek ve içecekler sadece besin değil, usta zanaatkarlar tarafından yaratılmış sanat eserleridir. Ayrıca, orijinal dramalar ve komedilerden akrobatlara, hayvan gösterilerine ve sihirbazlık gösterilerine kadar her türlü gösteriyi sergileyen düzinelerce tiyatro vardır. Bunlara ek olarak, her danthumda sayısız küçük gösteri de düzenlenir."

"Danthum nedir?" diye sordu Gwen, profesörün çizdiği resimlerle yüzü ışıltılı parlıyordu.

"Oh, lüks bir taverna gibi bir yer, ama her gece eğlence var ve sipariş üzerine enfes yemekler servis ediyorlar. Çok popülerler. Görüyorsun, Delgos Cumhuriyeti'nin özgür bir şehri olan Tur Del Fur, çok liberal bir yapıya sahip olduğu için birçok büyük sanatçı, şair, yazar, dansçı ve filozofu kendine çekmiştir. Bu kadar çok yetenek ve çok az kısıtlama ile şehir, yaratıcılığın kaynağı ve entelektüel bir çekim merkezi haline gelmiştir. Herkesin hayatında en az bir kez görmesi gereken gerçekten muhteşem bir yer. Ayrıca" — ona doğru eğildi ve göz kırptı — "dışarıyı gördün mü?"

Arcadius sonra Royce'a döndü. "Gwen'i de yanımızda götürmek harika bir fikir gibi görünüyor. Yoksa senin için yaptığı onca şeyden sonra, birkaç haftalık bir tatili hak etmediğini mi düşünüyorsun? Bu harika hanımefendi kesinlikle bir tatili hak ediyor."

"Ben daha çok *senin* bu işe nasıl uyum sağlayacağınla ilgileniyorum," dedi Royce. "Refakatçi mi, benim oğlum. Gerçekten mi izin veremezsin izin veremezsin bir nazik geyik yavrusu gibi

Gwendolyn DeLancy'nin sizin gibi üç kurtla yurtdışına seyahat etmesine izin veremez. Benim gibi yaşlı adamlar bunun için yaratılmıştır — hala yapabileceğimiz birkaç şeyden biri budur."

"Ne kadar düşünceli," dedi Royce. "Ama Albert'in beş kişi için ödenek ayarladığını sanmıyorum."

"Aslında" — Albert başını iki yana salladı — "Kaç tane gerekeceğini hiç söylemedim. Gwen'in senin ev hizmetçin olduğu ve başkalarının eşyalarına dokunmasına asla izin vermeme konusunda özel bir fetişin olduğu kolayca iddia edilebilir. Bu, şımartılmış soylular arasında oldukça yaygın bir tuhaflık — bazıları *buna rahatsızlık* diyebilir — ve sana saçma gelse de onların anlayıp kabul edeceği bir şey. Profesörün Sheridan'da tarih öğretmeni olduğu düşünülürse, cüce kültürünün karmaşık doğasını ve kalenin tarihini çözmenize olanak sağlayacak tarihsel ve kültürel bilgilere yaptığı katkılar nedeniyle onun vazgeçilmez olduğu kolayca savunulabilir."

"Albert," dedi Hadrian hayranlıkla, "sen harikasın."

"Önemli değil. Bir zamanlar sekiz kişilik personeli, kendi özel arabam ve şoförüm ve üç ayrı cariyem olan bir sarayda beş yıl yaşadım. Cariyelerimden biri yüksek hazinedarın yeğeniydi."

"Ne oldu?"

"Başkahya öğrendi. Zar zor canımı kurtardım."

"Ne dersin, Royce?" diye sordu Hadrian. "İş kolay görünüyor. Gidip bu adamı bir hafta kadar gözlemleriz, belki onu uyarırız ve geri kalan zamanımızı zengin tüccarlarımız gibi davranarak geçiririz. En kötü ihtimalle, bir cüceyi öldürmek zorunda kalabilirsin."

Royce, çözümediği bir bulmaca ile uğraşıyormuş gibi, sinirli bir ifadeyle madeni paralarını alıp uzaklaştı. "Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor."

"Sen ne düşünüyorsun, Gwendolyn?" diye sordu Arcadius.

Derin bir nefes aldı ve Royce'a baktı, yüzünü dolduran büyümlü gülümseme koyu renkli gözlerini parlatıyordu. "Kulağa harika geliyor.

Hiç kimsenin güzel diyeceği bir yere gitmedim. Param yetmedi. Ve..." Etrafına baktı. "Daha iyi bir arkadaş grubu isteyemezdim. Ama beni götürmenin sana rahatsızlık vereceğini anlıyorum, Royce. Eminim ayak bağı olurum ve yük olmak istemem. Siz gidin. Burada yapmam gereken işler var. Küvetin iyice temizlenmesi gerekiyor."

Royce iç geçirdi. "Sadece iki atımız var."

Albert bir kez daha sırtıttı ve yetişkinlerin masasındaki bir çocuk gibi dikleşti. "Onlara bile gerek yok, soyluların hizmetindeyseniz. Bu yolculuk için bir araba kiralamaya cüret ettim. Dışarıda duruyor. Hanson ve Oğlu Posta Arabası Hizmeti."

"Posta arabası mı?"

"Evet, Hansonlar yenilikçi fikirleriyle çok başarılı oldular. Arabayı sürüyorlar, dizginleri paylaşıyorlar ve sadece yol üzerindeki *duraklarında* atları değiştirmek için duruyorlar. Hava durumuna bağılı olarak, bizi buradan Tur Del Fur'a sadece iki ila dört günde götürebileceklerini iddia ediyorlar."

"İki gün mü?" dedi Hadrian.

"Biliyorum! Normalde on gün ile iki hafta sürebilir." "Ve biz bunu iki günde mi yapacağız?"

"Evet, öyle diyorlar. Kruger adlı küçük kasabada bir gecelik konaklama planlanmış," dedi Albert. "Ama bu isteğe bağılı, bu yüzden onlara mümkün olduğunca çabuk varmayı tercih ettiğimizi söyledim." Gwen'e bakarak ekledi, "ama sen istersen bunu değiştirebilirim."

"Lüks bir otobüste uyuyabilirim. Hepimiz sığabilir miyiz?" diye sordu Gwen heyecanla.

"Evet, bagajla birlikte sekiz kişi alabilir. Dördü içeride, dördü dışarıda, yani birimiz hava şartlarına göğüs germek zorunda kalacak."

"Hadrian'ın sorun etmeyeceğinden eminim," dedi Arcadius.

Hadrian umursamadı, bu yüzden başını salladı. Kötü hava koşullarında seyahat etmeye alışkındı ve profesörün ya da Gwen'in soğuk ve ıslak havada yüksek koltukta oturmasını kesinlikle beklemezdi. Albert arabayı ayarladığı için, o da içeride bir koltuk almalıydı ve Hadrian, Royce'un bunu asla söylemeyeceğini biliyordu, ama Gwen'in yanında oturmak için kelimenin tam anlamıyla cinayet bile işleyebilirdi.

"Oh, ama yol boyunca yer değiştirebiliriz," dedi Gwen. "Yüzüme biraz kar gelse de sorun değıl."

"O zaman karar verildi," dedi Arcadius ellerini çırparak. "Ve o zavallı adamlar soğukta arabalarını bekliyorlarsa, onları daha fazla bekletmemeliyiz."

"Evden birkaç şey almam ve kızlara gideceğimi söylemem gerek," dedi Gwen, ayağa kalkarken, gözleri parıltıyor, sesi coşkuyla doluydu. Yüzü gülümsemeyle doluydu. "Bu çok heyecan verici."

"Emin misin?" diye sordu Hadrian, "O küvetin sabun kalıntılarını temizlemeyi iple çekiyor gibi görünüyordun."

Gwen şakacı bir şekilde onun omzuna vurdu. "Bu harika olacak."

Gwen, Albert ve Arcadius eşyalarını toplamak için odadan ayrıldılar ve Royce ile Hadrian odada yalnız kaldılar. Diğerlerinin çıkmasını izlediler, sonra bir dakika boyunca sessizce durdular, ta ki Hadrian sonunda, "Korkuyorsun, değil mi?" diyene kadar.

Royce kapıya bakmaya devam etti. "Açıkçası bir bira içmeyi düşünüyorum."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

POSTA ARABASI

Hadrian, bagajları posta arabasının düz çatısında taşıyordu. Arcadius, Royce ve kendisinin eşyaları bir araya gelse bile Hadrian'ın kucağına sığabilirdi. Ancak Gwen'in çantaları ve Albert'in denizci tarzı sandıkları çatının büyük bir bölümünü kaplıyordu. Hadrian iki şeyi merak etti: Ne kadar eşya getirmiş olabiliydiler ve kendi ihtiyaçlarını çok mu hafife almıştı? Hadrian'ın önünde, baba ve oğul yan yana oturduğu sürücü koltuğu vardı.

Shelby adındaki baba solda oturuyor ve arabayı sürüyordu. Oğlu Heath ise sağındaki muhafız koltuğuna oturmuştu. Genç adam, ucuz ama işlevsel ve yepyeni görünen kısa bir Grafton bıçağı taşıyordu. Hafif, zeytin ağacından yapılmış bir tatar yayı, aralarındaki ayak dayama yerine bağlanmıştı; görünmüyordu ama ulaşılabilir bir mesafedeydi.

"O bıçağı kullanmayı biliyor musun?" diye sordu Hadrian.

Heath başını kaldırıp gülümsedi. "Korkuyor musunuz, efendim? Korkacak bir şey yok. Bu yolu her zaman kullanırız. Hiçbir zaman bir haydut görmedik. Çoğu yolcu yaya olarak seyahat eder ve *Flying Lady* buraya uğramaz."

"O zaman neden kılıç ve tatar yayı?"

"Çünkü asla fazla dikkatli olamazsın," diye cevapladı Shelby. Dünyayı yeterince görmüş, meraklı olmaktan çok temkinli olan çalışkan bir babanın derin, ciddi sesine sahipti. Hadrian'a, altı yıl önce Hadrian uzaktayken ölen kendi babasını hatırlattı. Bu, en iyi arkadaşıyla kavga etmekle başlayan ve kaplanla biten pişmanlıklarının en üstünde yer alan bir olaydı. O zamandan beri başka hatalar da olmuştu, ama hepsi samimi hatalardı. Öncekiler ise kasıtlıydı.

"Sizi varış noktanıza güvenli bir şekilde ulaştırmak bizim görevimiz, efendim," dedi Shelby, bir elinde dizginleri, diğer elinde uzun bir kırbaç tutarak. Hadrian, onun hayvanlara kırbaç kullandığını hiç görmemişti. Sadece havada kırbağını şaklatıyordu. Bu yeterliydi. "Ve sorumluluklarımızı ciddiye alıyoruz."

Shelby atları tırıs hızında koşturuyor, ara sıra, genellikle bir tepeyi tırmandıktan sonra, onlara yürüyüş şeklinde bir nefes alma fırsatı veriyordu. Hadrian bu hıza hayran kaldı. Hala sabah saatleriydi ve Warric krallığındaki Windham köyünü çoktan geçtiler. Hadrian, Dancer'ı asla bu kadar uzun süre bu hızda sürmezdi. Bir günlük yolculuk için yirmi mil yeterdi. Tecrübesinden biliyordu ki, acil bir durumda bir at bir günde yüz mil yol kat edebilirdi, ama hayvan yorgun düşer ve uzun bir dinlenmeye ihtiyaç duyardı. Atları değiştirmek bu sorunu çözüyordu. Bu yeni bir fikir değildi. Askeri sevkiyatlarda yüzyıllardır kullanılıyordu, ama Hadrian bunun daha önce sivil kara yolculuğunda hiç uygulanmadığını düşünüyordu.

Bunun dahice olduğunu düşündü.

Seyahat sadece hızlı değil, aynı zamanda şaşırtıcı derecede rahattı. Donmuş zemin, sayısız çukur ve ara sıra çıkan kayalar ve kökler olmasına rağmen, yolculuk oldukça sorunsuzdu. Araba, fırtınalı denizde bir gemi gibi sallanıp zıplıyordu, ama alıştığı sert sarsıntılar yoktu.

"Bu araba kimin?" diye sordu Hadrian. "Benim,"

diye cevapladı Shelby.

"Pahalı görünüyor."

"Öyledir."

Shelby'nin daha fazla bilgi vermeyi reddetmesinden memnun olmayan Heath, söz aldı. "Babam ve dedem, Galeannon Kralı Fredrick'in at bakıcıları olarak çalışıyordu. Dedemin hayali, Vernes'e taşınmak ve Bernum Nehri'nde kendi nehir mavna hizmetini başlatmaktı. Hayalini gerçekleştiremeden öldü, ama birikimlerini ve hayalini babama bıraktı, sadece..."

"Ama ben mavnalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Shelby.

"En azından denedin," diye işaret etti Heath. "Ve çok şey öğrendin."

"Nehirler ve mavnalar hakkında hiçbir şey bilmediğimi öğrendim. Ayrıca, Bernum'da halihazırda faaliyet gösteren şirketlerle rekabet edemeyeceğimi anlayacak kadar da bilgilendim."

"Ayrıca posta durakları hakkında da bilgi edindin," dedi Heath, babasının kendini küçümsemesine izin vermek istemiyor gibi görünüyordu. Biraz dönerek Hadrian'a baktı. "Nehir mavnalarını biliyor musun?"

"Evet. Vernes'ten Colnora'ya bir nehir mavnasıyla seyahat ettim. Harika bir deneyim değildi."

"O zaman atları nasıl değiştirdiklerini zaten biliyorsun. Böylece, gece gündüz yol alabiliyorlar. Bu, babama *posta* arabası veya *posta* arabası kurma fikrini verdi. Atları elinde tuttu ve mavna sattı. Sonra

nehir şirketleriyle rekabet etmeye çalışmak yerine, karada hızlı ve güvenilir bir hizmet sunarak yolcuları Kilnar, Swanwick, Ratibor, Aquesta ve Colnora gibi nehirden uzak şehirlere götürdü. Oraya giden başka bir kamu hizmeti yok. Bernum nehri taşkın seviyesine ulaştığında veya kuraklık olduğunda çok iş alıyoruz. Ayrıca, yol üzerindeki posta arabası duraklarında atları değiştiriyoruz, böylece hiç durmadan yol almaya devam edebiliyoruz. Hiçbir mavnâ, hatta kraliyet arabalarınız bile bu kadar hızlı gidemez.

"Evet, fark ettim." Hadrian aslında bunun biraz fazla hızlı olduğunu düşünüyordu. Belki sıcak bir yaz gününde bu hoş olabilirdi, ama neredeyse sürekli dörtmala gitmek, soğuk rüzgârın ve yüzünü kaplayan ıslak karın etkisiyle görmesini zorlaştırıyordu.

"Ama yumuşak sürüşü var, değil mi?"

"Evet, öyle. Genelde vagonlar insanın dişlerini sarsar." "Bu benim oğlumun dehası," dedi Shelby. "Bir araba sadece bir çift aksın üzerindeki bir kutudur. Ne kadar güzel bir kutu yaparsan yap, yine de dört sağlam tekerleğe cıvatalanmış durumda. Heath, kutuyu akslardan ayırarak... ne diyordun ona?"

"Süspansiyon yayları," dedi Heath. "Bunlar, her iki ucunda menteşeli, uzun, düz, kavisli metal şeritlerdir ve şasi — kutu — bunların üzerinde gider ve bir nevi zıplar. Bazı asil arabalar, şasiyi deri kayışlara asarak *sallanma hareketi* yapar, ancak bu, çukura girdiğinizde oluşan çekiç hissini pek azaltmaz ve deri de o kadar dayanıklı değildir. Bir araba yapımında genellikle şasiyi yapan bir gövde ustası vardır — o daha çok yetenekli bir marangoz gibidir — ve bir de aksları, tekerlekleri ve benzeri parçaları yapan bir araba demircisi vardır. Ama Tarin Vale'de Bartholomew adında bir adam var — o usta bir araba ustası ve her şeyi kendisi yapıyor."

"En hızlı işçi değildi," diye ekledi Shelby.

"Doğru, ama bir kaza sonucu akslarımızdan biri kırıldıktan sonra, onunla birlikte çalıştım..."

"Heath uzun zamandır demircilikle ilgileniyor. Bu konuda da çok yetenekli," dedi Shelby, inkar edilemez bir gururla. "Her zaman bir şeyler yapar. Üzerinde zıpladığınız yayları o icat etti."

"Fikir benimdi," diye açıkladı Heath. "Bartholomew onu hayata geçirdi."

"İkiniz de yaptınız. Çocuk görüldüğünden çok daha akıllı. Babasından çok daha zeki, orası kesin. Bir kralın veya tüccar lordunun danışmanı olmalı, ama ona verebileceğim tek şey bu."

"Ben araba sürmeyi tercih ederim," dedi Heath babasına içtenlikle. "Selam durmayı sevmem ve kapıda *bizim* adımızı her gördüğümde gülümserim." Tekrar Hadrian'a döndü. "Bartholomew başka bir araba üzerinde çalışıyor, ona *Hansen Hurricane* adını verdim. Yaylar çok daha iyi olacak — dört ayrı ince yaprak tipi levha kullanıyoruz — ama asıl fark, dönüşün iç tarafındaki tekerleğin dıştaki ön tekerlekten daha keskin dönebilmesi nedeniyle tabanı dikdörtgenden üçgene çeviren döner ön aks olacak. Bu, çekmeyi kolaylaştıracak ve devrilme olasılığını azaltacak, bu da dağlarda gerçekten yardımcı olacak. *Hurricane* ile seyahat süremizi üçte bir oranında kısaltabileceğimizi düşünüyorum."

"Atlar bu konuda bir fikre sahip olabilir," dedi Hadrian.

"Sadece daha fazla ekibe ihtiyacımız var. Bir gün, Tur Del Fur'dan Lanksteer'e kadar tüm büyük şehirlerden her gün sefer yapan bir otobüs filosuna sahip olmayı umuyorum. Bunu hayal edebiliyor musun? İsteyen herkes otobüs durağına yürüyerek gidebilir, küçük bir ücret ödeyebilir, Colnora'ya seyahat edebilir, birkaç saat içinde ihtiyaçlarını karşılayabilir ve ertesi gün Medford'a geri dönebilir — belki de hepsi aynı gün içinde."

"Oğlan bir dahi, ama aynı zamanda bir hayalperest," dedi Shelby. "Sanırım bunu dedesinden almış. Ben sıcak bir ocak, dolu bir mide, yumuşak bir koltuk ve daha da yumuşak bir kadınla mutlu olurum. Ama o değil. Sana hatırlatmak isterim Heath, bana bir torun borçlusun."

"Halledeceğim."

"Bu işi, senin dünyayı değiştirmekle meşgul olduğun için çökmesi için kurmadım."

"Henüz kimseyi bulamadım."

"Çok seçicisin. Dört uzvu, iki gözü ve parmaklarının çoğu varsa, şikayet etmemelisin."

"Anlayacağın üzere, babamın standartları yüksek."

Hadrian güldü.

"Evlisiniz, değil mi Bay Blackwater?" diye sordu Shelby. "Sizin gibi başarılı bir adam. Şimdiye kadar bir sürü çocuğunuz olmuştur."

"Aslında hayır. Ben... ah... birkaç yıl ordudaydım ve o zamandan beri, parmaklarının çoğu yerinde olan bir kadın bulmanın ne kadar zor olduğunu bilsen şaşırırsın."

Bu, Heath'i güldürdü.

"Kaç yaşındasınız Bay Blackwater?" diye sordu Shelby, "sorduğum için kusura bakmayın."

"Yirmi dört."

Shelby başını salladı ve iç geçirdi. "Siz gençleri anlamıyorum. Heath'in yaşındayken bir karım ve bir çocuğum vardı, senin yaşındayken ise üç tane daha."

"Kaç çocuğunuz var?" Shelby cevap vermedi.

"Artık sadece ben varım," dedi Heath.

Bu, konuşmanın ani bir şekilde sona ermesine neden oldu ve Hadrian, gitmemesi gereken bir yere gittiğini düşündü. Konuşma, yünlü gömleğini ve pelerinini değil, Hansonların verdiği battaniyeyi bile delip geçen soğuk rüzgarı aklından uzaklaştırmasına yardımcı olduğu için hayal kırıklığına uğradı.

"Yanlış bir şey söylediysem özür dilerim," dedi Hadrian.

"Özür dileyecek bir şey yok," dedi Shelby.

Heath, Hadrian'a baktı. "Yaklaşık on yıl önce, ailemizin Fallon Mire'da küçük bir yeri vardı," dedi Heath, güneyi ve biraz batıyı işaret ederek yumuşak bir sesle. "O tarafta küçük bir köy var. Sekiz yaşındaydım ve babamla birlikte yoluna çıkmak için ısrar ediyordum. Bunu büyük bir macera olarak görüyordum. O yaz sonunda beni götürmesine izin verdi. Yolculuk korkunçtu. Hiçbir şey yolunda gitmedi. Hava kötüydü ve iki gün boyunca çamurda sıkışıp kaldık. Sonra ıssız bir yerde tekerleğimiz patladı. Babam, tamir ettirmek için para kazanmak zorunda kaldı. İki aydan fazla bir süre boyunca bu arabada yaşadık. Ben arabayı koruyup atlara bakarken, babam tarlada çalışıyor ve her gece geç saatlerde sadece küçük bir somun ekmek ve biraz peynirle eve dönüyordu. Ne kadar talihsiz olduğumuzu düşünmeden edemedim — annem ve diğerleri yazın tadını çıkarırken, ben bütün gün sıcak bir arabada tek başıma mahsur kalmıştım. Meğer yanılmışım. O yaz Fallon Mire'a veba salgını geldi. O günden beri sadece babam ve ben kaldık.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Hadrian.

"Güzel bir kız bulup aile kurmak için daha da fazla neden var," diye tavsiye etti Shelby. "Ne olacağını asla bilemezsin. Beklemek aptallara göredir."

Hadrian, yüzüne çarpan ve kirpiklerini ağırlaştıran yağan karı izledi.

Shelby Hansen iyi bir argüman sunmuştu.

Royce, Gwen'in yanına mı yoksa karşısına mı oturması gerektiğini biliyordu. Her ikisi de iyi ve kötüydü, ama farklı nedenlerden dolayı. Konu

Aslında, onun seçimi hiçbir mantığa dayanmayan rastgele bir seçimdi. Onun yanına oturmuş ve başından beri pişman olmuştu. O kadar yakındı ki. Tüylü deri koltuk dar olduğu için, kollar ve bacakları birbirine değiyordu. Ve otobüs hızlandığında, sarsıntılar sık sık onları birbirine yaklaştırıyor, alkışlayan bir çift el gibi birbirlerine çarpıyorlardı.

Royce, Gwen'i tanıdığı dört yıl boyunca ona o kadar az dokunmuştu ki, her birini tek tek hatırlıyordu. Arcadius ve Albert'in dikkatli bakışları altında kendisine zorla yaptırılan bu samimi temas, ona tuz madenlerindeki günlerini özletmişti. Hadrian ile yer değiştirmeyi düşündü. Soğuk ve ıslak bir yerde oturmak, bu işkenceye kıyasla bir zevk olurdu, ama iki şey onu durdurdu. İlki, bunun vereceği izlenimdi. Royce, Gwen'in onun yanında oturmaya tahammül edemediğini düşünmesini istemiyordu. Hiçbir şey gerçeklerden daha uzak olamazdı. Yine de, sadece ikisi olsaydı bile, yine de acı çekecekti. Baskı, gerginlik, acı vericiydi. Diğer herkes mutlu ve memnun görünüyordu. Albert ve Arcadius ara sıra uyukluyorlardı bile. Royce her saniyenin bir hata yapma, aptalca bir şey söyleme veya yapma şansı olduğu için tüm kaslarını gergin tutarak oturuyordu.

Bu ne zaman bir sorun haline gelmişti?

Royce, Gwen'in arkadaşlığından her zaman keyif almıştı. Onu sağlığına kavuşturan ilk birkaç haftadan itibaren, onun yanında daha önce hiç hissetmediği bir rahatlık hissetmişti. Yine de, son zamanlarda Royce, Gwen yakınındayken giderek artan bir endişe hissetmeye başlamıştı. Kendisi için vazgeçilmez hale gelen kırılgan ve zarif bir çömlek parçası bulmuş gibi hissediyordu ve onu kırmaktan korkuyordu. Gwen, acı verecek kadar değerli hale gelmişti. Herhangi bir yanlış adımın utancının izleyiciler tarafından daha da artacağından emin olan Royce, dayanılmaz bir acı çekiyordu.

Hadrian ile yer değiştirmeyi, arkadaşının rahatı için kendini feda eden bir düşünce olarak satabilir, ancak Hadrian böyle bir şeyi başarabilirken, Royce'un böyle bir emsali yoktu. Bir de başka bir şey vardı. Olağanüstü bir aşağılanma ve utançtan doğan ıstıraba rağmen, Gwen DeLancy'nin yanında oturmak, vücudunun baskısını ve sıcaklığını hissetmek ve saçlarının kokusunu içine çekmek, hem delicesine hoş hem de korkunç derecede bağımlılık yapıcıydı. Bu deneyim, Montemorcey şarabıyla sarhoş olmak gibiydi. Aroması ve tadı enfesti ve ne kadar çok içerse, o kadar çok sarhoş oluyordu. Kısa sürede tüm mantığını kaybetti ve aşırı derecede kendini kaptırdı. Ayık hali onu uyarmaya çalışıyordu, ama alkolün bulanıklaştırdığı zihni doğru karar verme yeteneğinden yoksundu. Çok geçmeden, şarap

doğuştan sahip olduğu tüm mantığını silip süpürür ve onu savunmasız ve kırılgan bir hale getirirdi. Felaket kaçınılmaz olarak gelirdi. Yine de ne zaman bir kadeh şarap ikram edilse, ayık zihni çoğu zaman kabul ederdi. Bunun nasıl olduğunu, terlemesinin nedenini bilmediğı gibi anlamıyordu.

"Sen olağanüstü bir kadınsın, Gwendolyn," dedi Arcadius, Gwen'in geçmişiyile ilgili sorgusunu bitirdikten ve cüppesinin önünü kullanarak gözlüklerini bir kez daha temizledikten sonra. Wayward Street'ten ayrıldıklarından beri bunu dört kez yapmıştı ve Royce, kirin adamın gözlerinde olabileceğini düşünmeye başladı.

Arcadius devam etti: "İş konusunda oldukça yeteneklisin ve daha resmi bir eğitimle neler başarabileceğini merak etmeden edemiyorum. Sheridan'da tüccar ailelerin çocukları için programlar var: genel ve bölgesel ekonomi, iş hukuku, genel muhasebe ve defterleri ve muhasebe kayıtlarını düzenlemenin en iyi yöntemleri gibi dersler. Bu bilgi ve becerilerle donanmış, senin gibi bir kişi yakında Gentry Quarter'da yaşıyor, bir düzine meşru girişimi yönetiyor ve kralın davetiyle Medford Sonbahar Galası'na katılıyor olabilir."

Gwen garip bir şekilde güldü. "Giyecek hiçbir şeyim olmaz."

"Oh, o zamana kadar muhteşem bir gardırop alacak paran olur diye düşünüyorum." "Ne alacağımı bilemem ki."

"Bu konuda size memnuniyetle yardımcı olurum," dedi Albert. Vikont, başını pencere kenarındaki yastıklı duvara dayayarak oturdu. Yolculuğun büyük bir kısmını, önceki gece pek uyuyamadığını söyleyerek uyumaya çalışarak geçirmişti. "Yetişme çağımı Huffington Malikanesi'nde teyzemle geçirdim, etrafım asil hanımlarla çevriliydi, hepsi beni sadık bir hizmetkar ile evlatlık oğul arasında bir şey olarak görüyordu. Kılıç hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama hanımların modası konusunda uzmanım."

Gwen başını salladı. "Ben de konuşulanları anlamazdım ve ne söyleyeceğimi bilemezdim. Dünyanın en güzel elbisesi bile, insanları tenlerinin beyazlığıyla yargılayan beyefendiler ve hanımefendilerle tartışmama yardımcı olamazdı. Her şey harika görünüyor, ama bence öyle olmazdı. Orada oturup, kendimi garip ve yerimden uzak hissedey, terler ve başka bir yerde olmak isterdim."

Mesleğı göz önüne alındığında, Royce Gwen'in utangaçlık veya utanç duyabileceğini düşünmüyordu. O, Roy the Sewer ile olduğu gibi, Medford House'u ziyaret eden birçok baron ve şövalyeyile de her zaman aynı rahatlık ve otoriteyle

Royce, ona bakarken yanıldığını fark etti. Elleri kucağına serili battaniyenin üzerinde, dizleri birbirine sıkıca yapışık, dirsekleri beline yakın bir şekilde oturuyordu. Sertlikten katılaşmış gibi görünüyordu. Belki üşüyordu, ama hava artık soğuk değildi. Otobüse ilk bindiklerinde nefeslerinin buğusunu görebiliyorlardı ve oturduklarında deri koltuklar çatırtı sesi çıkarıyordu. Ama şimdi, vücut ısılarının birleşmesi ile ortam ısınmış ve camlar buğulanmıştı.

Atları bir kez değiştirmişlerdi, çok kısa süren bir işlemdi ve yolculuğa devam etmeden önce bacaklarını uzatmak için zaman gerektirmiyordu ve buna da izin verilmiyordu. Pencerelerden ağaçlar ve tepeler bulanık bir şekilde geçip gidiyordu. İlerlemeleri şaşırtıcıydı. Ahşap zemin, Wayward Street'ten getirdikleri kardan dolayı hala nemliydi, ama Colnora'ya çoktan yaklaşmışlardı.

Colnora.

Bu, Royce'u endişelendiren başka bir sorunu gündeme getirdi. Kara yoluyla güneye gitmenin tek yolu, şehrin dört köprüsünden birini geçmekti. Büyük olasılıkla Bernum veya Langdon köprüsünü kullanacaklardı. Bu köprüler en geniş köprüler olduğu için, at arabasıyla seyahat etmek için en uygun köprülerdi. Bu, arabanın şehrin tam ortasından geçeceği anlamına geliyordu. Bu iyi bir şey değildi. Royce, Colnora'da hoş karşılanmıyordu. Durmazlarsa ve o da başlığını takip pencere perdelerini kapalı tutarsa, her şey yolunda gidecekti. Gwen'e bir kez daha baktı, sonra da arabanın kapısına. Kilit yoktu.

"Defterler hakkında daha fazla bilgi edinmek iyi olur," dedi Gwen. "Medford House'un müşterilerinin çoğu, özellikle de soylular, kredi ile ödeme yapmak istiyorlar, bu da takip etmeyi zorlaştırıyor."

"Kredileri takip etmekten çok daha öğrenilecek şeyler var," dedi profesör. "Melengar'ın ticaret yasaları, kral ve ticaret loncaları arasında anlaşmaya varılmış olan, büyük işletmeler ve endüstriler için olduğu kadar size de yardımcı olabileceğini göreceksiniz."

"Medford House hiçbir loncaya üye değil."

"Belki de nasıl yapılacağını öğrendikten sonra bunu değiştirmek isteyeceksiniz. Bunu hayal edebiliyor musunuz?" Arcadius hepsine baktı. "Tüm konfor endüstrisinin kendi loncası olduğu, Avryn'in her yerindeki işçilerinin fiyatlarını ve koşullarını düzenleyebildiği ve kralın askerlerinin gücüyle korunduğu bir gün?"

Bir başka büyük sarsıntı hepsini zıplatıp Gwen ve Royce'u birbirine çarptırdı.

"Oh! Bu çok iyiydi, değil mi?" Arcadius sevinçle bağırdı. "Az kalsın kafam tavana çarpıyordu."

Gwen, Royce'a özür dilercesine baktı. "Üzgünüm."

"Senin suçun değil. Yol çukurlarla dolu ve Hansonlar kara hız rekorunu kırmaya kararlılar. Sana zarar vermedim, değil mi?"

Gwen başını salladı. "Sadece... Bunun senin için çok kötü olduğunu biliyorum." "Kötü mü?"

"Burada, hepimizle birlikte, benimle birlikte mahsur kalmak. Eğer sadece sen, Albert ve profesör olsaydınız, eminim ayaklarınızı uzatıp kestiriyor olurdunuz. Ama ben buradayım... Bu yüzden, başladığımızdan beri neredeyse hiç kıpırdamadınız. Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum. Gelmemeliydim. Hepinizin bu güzel gezisini mahvediyorum."

"Benim için hiçbir şeyi mahvetmiyorsun," dedi Albert. "Açıkçası, sen çok hoş birisin. Royce ve Hadrian ile seyahat etmek..."

Royce sert bir bakış attı.

"Hiç de keyifli değil."

"Katılıyorum," dedi Arcadius. "Seninle birlikte olmak, yaz güneşiyle el ele yürümek gibi."

Gwen Royce'a baktı. Gözleri, umut ve korkunun karışımıyla gergin bir şekilde ona bakıyordu.

Tam o sırada otobüs o kadar sert bir şekilde durdu ki, o ve Gwen neredeyse Albert ve Arcadius'a çarpacaklardı.

Hadrian, yol engeli görünür görünmez durumdan hoşlanmadı. Shelby'nin otobüsü zamanında durdurmak için fren yapmaya mecbur kaldığı dar bir virajın arkasında gizlenmiş, iki büyük, sivri uçlu barikat yolu kapatıyordu.

En azından yol kesen haydutlar değildi.

Her iki yanında birer araba duruyordu, bu da barikatın etrafından geçmeyi imkansız hale getiriyordu. Üniforma ve zincir zırh giymiş üç adam atlarına binip onlara doğru ilerledi. Warric'in kırmızı-beyaz savaşçı aslan tabardlarına ve üçünün de sadece bir eldiven giymiş olmasına bakarak, Hadrian bu üçünü Lanis Ethelred'in keşif askerleri olarak tanıdı.

"Yolda gelirken de bunu geçtiniz mi?" diye sordu Hadrian Hanson'lara.

"Hayır," dedi Shelby, sesinde endişe vardı.

"Bu araba kimin?" diye sordu öndeki binici, diğer iki adam atlarından inip arabanın atlarını tutarken.

"Benim," diye cevapladı Shelby.

"*Senin mi?*" diye şüpheyle sordu asker.

Hadrian onu tanımıyordu, ama rütbesinin düşük bir çavuş olduğunu biliyordu.

"Adım Shelby Hanson; bu da oğlum. Okuma biliyorsanız, yan tarafta adımlı görebilirsiniz."

"Bu bir şey ifade etmez," dedi çavuş bakmadan, bu da Hadrian'ın onun okuma bilmediğini tahmin etmesine neden oldu. "Efendin kim olursa olsun, kralın yolunda seyahat etmek için ücret ödemen gerekir."

"Ne ücreti?" diye sordu Heath. "Son on yılda bu yolu yüzlerce kez kullandık. Hiçbir zaman ücret ödenmedi."

"Yeni kral, yeni kurallar," dedi çavuş.

"Yeni kral mı?"

"Eski Clovis öldü. Artık Lanis hüküm sürüyor. Bir bakalım... İyi bir adam olacağım ve sizden sadece" — gözleri yakışıklı arabayı süzerken bir an tereddüt etti — "üç altın tenent alacağım."

"Bu delilik!" diye bağırdı Heath.

"Öyle mi?" dedi çavuş, Hadrian onun ses tonundaki ani agresif değişikliği hoş karşılamadı. "Bir dakika düşünelim. Senin gibi genç ve yakışıklı bir delikanlı neden yeni kralın ordusunda hizmet etmiyor?"

"Biz Warric'in tebaası değiliz," diye açıkladı Shelby. "Sadece geçiyoruz. Otobüs servisi işletiyoruz." Başparmağıyla Hadrian'ı işaret etti. "Müşterileri Delgos'a götürüyoruz."

Çavuşun bakışları Hadrian'a kaydı. Yüzüne sadece kısa bir süre baktı, sonra gözleri kılıçlara takıldı. "Burada neyimiz var bakalım?" Çavuş atını yaklaştırdı. "Nesin sen, paralı asker mi? Asker kaçağı mı? Suçlu mu?"

"Adım Hadrian Blackwater. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Bundan şüpheliyim. Neden o kılıçları çıkarıp buraya inmiyorsun?"

"Çünkü o bir müşteri," dedi Shelby. "Ve onu varış noktasına teslim edene kadar benim korumam altında. Şimdi, ücretini ödeyeceğim, yani o olduğu yerde kalabilir."

Çavuşun gözleri kısıldı. "İçeride kaç kişi var?" "Seni ilgilendirmez," diye cevapladı Heath.

Çavuşun çenesi gerildi. "Korkarım ki ilgilidir, delikanlı. Çünkü ücret *kişi başı* üç altın. Ve şimdi onu tahsil edeceğim."

Çavuş attan indi. O indiğinde, Hadrian Shelby'nin tatar yayını kayışından çıkardığını gördü, ama onu görünürde tutmadı.

"Herkes otobüsten insin!" diye emretti çavuş, kapıya doğru yönelerek.

Hadrian ayağa kalktı. "Affedersiniz çavuş. Colnora'ya ne kadar uzaklıktayız?"

"Ne?"

Heath ve Shelby dahil herkes ona baktı ve hepsi de oldukça şaşkın görünüyordu.

"Colnora şehrine ne kadar uzaklıkta olduğumuzu sordum." Asker onu inceledi. "Bir sonraki tepenin hemen arkasında."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Hadrian kemerini çözdü ve kılıçlarını bir kenara koydu.

"Efendim," dedi Shelby, "bir şey yapmanıza gerek yok. Bırakın ben halledeyim." Elini tatar yayının kabzasına kaydırды.

"Çok isterdim Shelby, ama bu sabah dünyanın sonu gelmesin daha iyi." Hadrian yavaşça aşağı inerek askerin karşısına geçti. "Korkarım o kapıyı açmana izin veremem."

Çavuşun gözleri kısıldı, omuzları gerildi ve eli kılıcının kabzasına gitti. "Orada görmemi istemediğin bir şey var, değil mi?"

"Daha çok görmek istemeyeceğiniz bir şey gibi. Gerçek şu ki - ve hiç abartmıyorum - o kapıyı açarsanız, öleceksiniz."

"Neden öyle?"

"Çünkü bu vagonda bir iblis var. Ve o kapıyı açarsan, dışarı çıkıp seni öldürecek." Hadrian askere kaşlarını çattı. "Gerçi, o üniformayı nasıl lekelediğini düşününce, senin için kapıyı açmaya meyilliyim. Eskiden Ethelred'in hizmetindeydim. Sıkıcı görev yerlerinde görev yapan girişimci saha çavuşlarının, üniformalarını kullanarak yerel halkı sindirerek bazen birkaç kiracı kazandıklarını biliyorum. Ama bu tür şeyler, sadece askerlere değil, krala da güvensizlik ve nefret beslemeye yol açar. Bu bakımdan, bu tür güç suistimali sadece yolsuzluk değildir. Krala ve onun tebaasına, yani senin korumakla yükümlü olduğun kişilere karşı bir tür ihanettir. Birçok iyi adam, senin giydiğin bu renkleri giyerek cesurca savaştı ve öldü. Ve şimdi buradasın

buradasınız... İğrenerek başını salladı. "Açıkçası, umursamamalıyım. Size kapı kolunu açmada yardım etmeliyim, ama bunun burada bitmeyeceğini biliyorum." Gözlerini Colnora'nın yönüne çevirdi. "Sizin içinüz yüzünden bütün şehrin yanıp kül olmasını istemiyorum."

Sessizlik oldu. Atlar bile nefeslerini tutmuş gibiydi.

Çavuş, Hadrian'a tek gözünü kısarak, ağzı açık, dili dişlerinin üzerinde dolaştırarak, bahis yapmaya karar veren bir kumarbaz gibi baktı. "Öyle mi?"

Kısa bir süre sonra kararını verdi. Asker gülmeye başladı ve omuzlarını gevşetti. "Endişenizi anlıyorum, ama inanın bana, kendimi koruyabilirim."

"İşte bu. Sana inanmıyorum. Öyleyse, kapıyı açmadan önce, bunu kanıtlamaya ne dersin?" Hadrian, arabadan ve atlardan uzaklaştı. Karın, seyahat nedeniyle düzleştiği güzel bir yol parçası buldu. Pelerini çıkardı, bir kenara attı ve ellerini kaldırdı. "Ben silahsızım, tek başımayım. Sende kılıç var. Eğer savaşta gerçekten kendini koruyabiliyorsan, hadi beni öldür. Bunu başarabilirsen, belki iblisten kurtulabilirsin."

Çavuşun kaşları çatıldı ve ağzı, tam bir inanmazlıkla bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Seni öldürmemi mi istiyorsun?"

"Tabii ki hayır. Seni herkesin önünde küçük düşürmek istiyorum. Kulağa korkunç geldiğini biliyorum, ama bu süreçte senin ve adamlarının hayatını kurtarmayı ve belki de sana önemli bir ders vermeyi umuyorum. Ayrıca bir savaş önleme şansım da yüksek. Yani, bunun birçok avantajı var."

Hadrian, çavuşun kol mesafesine kadar yaklaştı ve ellerini beline koydu. "Hadi ama, uymamız gereken bir program var ve sen bizi geciktiriyorsun."

Çavuş, atları tutmaya devam eden adamlarına baktı ve ilgiyle izledi. Hepsi birbirlerine sanki bu çok eğlenceliymiş gibi gülümsedi.

"Bunu yapacağım, biliyor musun?" Çavuş, Hadrian'a kötücül bir gülümsemeyle baktı ve yavaşça kılıcını çekti.

"Evet, biliyorum, bu yüzden çok da üzülüyorum. Ve dinliyor olabilecek tüm iblisler, lütfen içeride kalın."

Çavuş arabaya baktı. Gözlerinde bir anlık şüphe belirdi, sonra kayboldu.

Hadrian daha iyi bir rakip isteyemezdi. Çavuş, standart Warric ordusunda kullanılan temel kalkan-kısa kılıç kombinasyonunu öğrenmiş, eğitilmiş bir askerdir.

. Tutuşu, duruşu, omuz eğimi ve hatta kalkanı olmamasına rağmen diğer elini kılıç elinin yanında uzatma şekli, klasik Mid-Avryn askeri eğitimini yansıtıyordu. Tamamen acemi biri daha tehlikeli olurdu, çünkü eğitimsiz kişiler aynı zamanda öngörülemezdi. Warric çavuşları ise öyle değildi.

Çatışmayı çabucak bitirmeye niyetli olan adam, kısa, standart bıçağının çoğunu Hadrian'ın midesine saplamak için tasarlanmış acımasız bir hamle ile saldırdı. Başarılı olsaydı, Hadrian yavaş ve acı verici bir ölümle ölecekti. Hadrian, askerin bunu bildiğinden emindi ve bu, nazık davranmamak için bir neden daha oldu.

Çavuşun birçok hatasından biri ve muhtemelen en kritiği, tutuşuydu. Silahı çekiç gibi tutuyordu. Bu pek onun hatası değildi. Tüm kalkan ve kalkanlı kılıç ustalarına böyle öğretilirdi. Sıralarda incelik gerektiren bir durum yoktu. Sıralarda, tek yapmaları gereken vurmak ve kesmektir. Ancak çavuş, sahada bir sırada değildi, kalkanı yoktu ve Hadrian'ı dövmeye çalışmıyordu. Sonuç olarak, kolunu uzatarak ileri doğru hamle yaptığında, bileği döndü ve kılıcının düz kısmı ile elinin tersi gökyüzüne doğru kaldı. Hadrian'ı şişlemiş olsaydı bu o kadar da kötü olmazdı, ama çavuş niyetini daha açık bir şekilde belli edemezdi, Hadrian kolayca kenara çekildi. Sonra çavuş tam uzanmışken, Hadrian yumruğunu kılıcın düz kısmına, adamın eline yakın bir yere vurdu. Çavuşun tutuşu bozuldu. Kılıç düştü, ama yere çarpmadı.

Kılıç karla temas etmeden önce Hadrian, ayağıyla kılıcı yakaladı ve silahı kendi eline attı. Sonra kılıcın ucunu şaşkın adamın boğazına dayadı.

Diğer iki asker atları bıraktı ve kılıçlarını çekerek liderlerini korumak için ileri atıldılar.

"Çavuşunu gerçekten *bu kadar mı* nefret ediyorsun?" diye sordu Hadrian, kılıcın ucunu adamın boğazına dayayarak. Çavuş, Hadrian kılıcın ucunu keskinleştirdiğinde nefesini tuttu ve geri adım attı. Warric ordusunun iyi bir örneği olan çavuş, silahını keskin tutmuştu ve kan akıtmak çok da zor olmadı.

"Durun!" Shelby koşan askerlere bağırdı. Bir ayağı sürücü kabininde, diğer ayağı da dinlenme yerinde duruyordu, tatar yayı gerilmiş ve nişan almıştı.

Adamlar o kadar hızlı durdular ki karda kayarak düştüler. Biri komik bir şekilde düştü, bu da çavuşun tiksintiyle gözlerini kapatmasına neden oldu.

"Kılıçlarınızı atın, sonra yere yatın!" diye emretti Shelby. "Onları al evlat."

Heath arabadan atladı ve silahları topladı. Sonra uzun bir süre hiçbir şey olmadı.

"Şimdi ne yapacaksın, *Hadrian?*" diye sordu çavuş. "Bizi öldürürsen, kralın adamlarını öldürmekten aranırsın. Bizi bırakırsan, seni avlarız."

Hadrian gözlerini devirdi. "Dikkatli ol, yoksa beni korkutabilirsin." Çavuşun hançerini elinden aldı ve Heath'in arabanın ön tekerleğinin yanına yaptığı yığının üzerine attı. "Sen diğer askerlerden daha hırslısın, ama bu, sahildeki en hızlı denizyıldızı olduğunu söylemek gibi bir şey. Bu araba oldukça hızlı ve bizi kovalamak çok zor olacaktır. Bu arabadaki iblis konusunda şaka yapmıyordum. Bizi yakaladığın için ödülün erken bir ölüm olacak — senin ve birçok masum insanın. Bak... Bu yolda *yol vergisini* ödemekten çekinmeyecek daha fazla yolcu olacak. Burada kal, açılan gökyüzünün tadını çıkar ve ölmediğin ya da kral adına haraç kesmekle suçlanmadığın için kendini şanslı say. Yeni kuralları olan yeni bir kral olarak, Majesteleri de yeni örnekler vermek isteyebilir. Atlarınızı ön kapının içindeki bağlama yerine bağlı bırakacağız. Heath'e işaret etti, o da atları topladı ve arabasının arkasına götürdü.

Hadrian üçüne de seslendi. "Biliyorsunuz, daha iyi olmaya çalışabilirsiniz. Nöbet tutmak sıkıcı ve teşekkür edilmeyen bir iş olduğunu biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, iyi yapılan bir işten her zaman gurur duyabilirsiniz. Para olması iyidir, ama gelir ve gider. Bir kez takas edildiğinde, dürüstlüğünüzü asla geri kazanamazsınız. Kendinizle ve yaptığınız işle gurur duymak..."

"Artık yola çıkabilir miyiz?" Royce, koçun içinden sordu. "İblis acıkmaya başladı."

Hadrian iç geçirdi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

KABARCIKLARLA İLGİLİ SORUN

Gravis Berling, bira bardağında yükselen kabarcıkları izledi. Tüm Berlingler gibi, o da doğuştan dahi olarak yetiştirilmişti ve gazın fermantasyon sürecinde oluştuğunu biliyordu. İnsanlar bunu anlamıyordu, ama insanlar pek bir şey bilmiyordu. Bira yapımını eşlerine bırakıyorlardı. Bu kadınlar, bu *bira yapıcı kadınlar*, aile tariflerine şerbetçiotu ekleme cüretini gösteriyor ve sonra yarattıkları şeyi sanki kendileri icat etmiş gibi bira ya da beer olarak adlandırıyorlardı. Malt şirasını köpüklü kehribar rengi içeceğe dönüştüren şeyin ne olduğunu bilmiyorlardı. Birayı üretenler için, sihirin annelerinin ve anneannelerinin miras bıraktığı aile sopasında olduğuna inanılıyordu. Kızlara, mayşenin sadece *sihirli sopayla* karıştırılması söylenirdi. Bilmedikleri şey — hala da bilmedikleri şey — *sopanın* önceki tüm partilerden kalan maya ile kaplı olduğu ve fermantasyon sürecini başlatan sihirin görünmeyen mantarlardan geldiğiydi.

Fermantasyon eski bir kelimeydi, Dromeian dilinde bir kelime. Gravis bundan emindi ve bu terimin mayanın şekeri tüketerek gaz ve alkol üretmesini tanımladığını da biliyordu. Gaz, her fermantasyon sürecinde ortaya çıkıyordu ve süngerimsi ekmeğin içindeki delikler ile Gravis'in birasındaki kabarcıkların oluşumundan eşit derecede sorumluydu.

İlk demlendiğinde çok fazla kabarcık vardı ve birçok kişi bu şekilde sevdi, ancak birkaç gün içinde tüm kabarcıklar kayboldu ve içecek bayat su kadar tatsız hale geldi. Birayı fiçilerde saklamak asla işe yaramadı. Gaz her zaman kaçıyordu.

"Usta Berling." Baric Brock, Gravis'in içkisini incelemeyi kesintiye uğrattı. Baric'in yaklaştığını görmemişti, ama sesini tanıdı. O, arada kalanlardan biriydi, sakalı griye dönmeye başlayan ama henüz tam olarak griye dönmemiş bir cüceydi. Orta yaşlı, sıradan bir karışıkçıydı ve kesinlikle başka bir şey değil, yaramazlık yapmayı amaçlıyordu.

Gravis cevap vermedi, hatta başını kaldırmadı bile.

Baric ısrar etti. "Korkunç bir çağda yaşıyoruz, değil mi?"

Gravis Baric'i umursamıyordu, ama çoğu insanı umursamıyordu zaten. Baric'i *insan* olarak görmüyordu. O bir Brock'tu. Bütün aile, diğerleri açlık çekerken her zaman lüks bir yaşam süren bir grup gümüşçüydü. Daha da kötüsü, Brock'lar *kuzeyli ailelerden* biriydi — yarımadayı terk edip sonra geri dönenlerden. Gravis'e göre bu, onu bir parmak eksik bir hain yapıyordu — zengin ve duyarsız, parmak eksik bir hain.

Baric eğildi ve gümüş yüzükle süslenmiş etli elini, Gravis'in çok az köpüklü birası olan biranın birkaç santim uzağındaki bar tezgahına koydu. "Ena'nın öldüğünü duydum. Kaybın için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm."

"Beni rahat bırak, Baric." Gravis bu sözleri homurdandı, Baric'in en azından bir köpeğin anlayacağı şeyi anlaması gerektiğini düşünüyordu.

"Sadece taziyelerimi sunuyorum, Berling. Sadece nezaket göstermeye çalışıyorum." "Ben de sana defolup gitmeni söylüyorum. Şimdi git ve kafanı sok. "Böyle davranmana gerek yok. Buna gerek yok."

"Buna gerek yok mu? Gerek yok mu, diyorsun?" Gravis başını kaldırdı, gözleri çok az sayıda baloncuktan koparak Baric'e ve onun çok az sayıda beynine odaklandı. Baric, bir Dromeian için de tuhaf derecede uzundu.

Sadece bir hain değil. Brockların geçmişinde insan kanı olmalı.

"Beni ondan uzaklaştırdılar!" Gravis bağırdı ve elini bara vurdu, birahanedeki herkesin başını döndürdü.

"Kimse seni kovmadı, Berling. Ena öldü. Olur böyle şeyler." "Ena'dan değil, seni ahmak! Drumindor'dan!"

"Drumindor mu?" Baric, sönmek üzere olan bir mum kadar sönük görünüyordu. Sonra gözleri kısıldı. "Kendi sözlerini duyuyor musun, Berling? Karın yeni vefat etti ve sen hala lanet kulelerden bahsediyorsun?"

Artık herkes onları dinliyordu. Scram Scallie büyük bir yer değildi ve yükselen sesleri duvarlardan yankılanarak diğer tüm konuşmaları bastırıyordu. Gravis tüm bu ilgiyi sevmiyordu. Barın arkasındaki Sloan dışında, odayı dolduran sadece dört müşteri daha vardı, ama küçük bir hayat süren Gravis için bu çok kalabalıktı. Baric'in çarpık düşüncelerini düzeltmek ve onu doğru yola sokmak için can atsa da, Gravis halka açık bir konuşmacı değildi. Seyircilerin önünde tartışmalarda başarılı değildi. Hiç popüler olmamıştı. Belki de Baric'in onu dövmek için kullandığı aile ismine karşı bir önyargı vardı. Ya da belki de Gravis, diğerlerinden sadece *biraz* daha akıllı değil, *çok daha akıllı* olduğu için insanlar onu dışlıyordu ve insanlar onun düşüncelerini anlayamıyordu. Her iki durumda da

ve her ikisinin de doğru olduğunu düşünüyordu — Baric ile tartışarak insanların zihinlerini ve kalplerini kazanamayacağını biliyordu. Üzerinde gözler olduğunu hisseden Gravis, taktiksel bir geri çekilme yaptı. "Sen bir Doritheian'sın, Baric. Anlamıyorsun ve asla anlamayacaksın."

"Bah!" Baric, karşılaşmanın bittiğini belirtmek için elini küçümseyici bir şekilde salladı, sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Gravis, dikkatleri üzerlerine çektiklerinin farkındaydı, ancak Baric'in farkındalık konusunda yavaş olması şaşırtıcı değildi. Herkesin izleyeceğini neden fark etmediğini anlamak, Gravis'in uğraşmadığı tartışmanın özünü daha da keskinleştirdi. Bunun yerine, olanları izledi, olacağını biliyordu. Baric dönüp tüm yüzleri gördüğünde, sefil herif bunu görmezden gelemedi — insanlar izlerken, bu kutsal yerde.

Scram Scallie sadece bir cüce barı değildi — tarihi bir yerdi ve her Dromeian bunu biliyordu. Duvarı tam anlamıyla bir çatlak, görkemli Turian Kayalıkları'nın yanındaki bir fare deliğinden başka bir şey olmayan bu küçük birahanesi, şehrin geri kalanı için görünmezdi, ancak Gravis ve Belgriclungreianlı arkadaşları için Scram Scallie ünlüydü. Bu küçük sığınak Drumindor'dan daha eskidi. Efsaneye göre, Andvari Berling körfezi incelerken burayı kendisi bir üs olarak oydu. Günlerce süren bir fırtına nedeniyle içeride mahsur kalan Berling, ışık için parlayan taşlar kullanmış ve görünmez bir sürgülü kapı icat etmişti. Elflerle savaşın şiddetlendiği ve Orinfar'ın keşfedildiği dönemde, Scram Scallie kuzeydeki tüm güvenli evlerin yapımında model alınmıştı. Şimdi, binlerce yıl sonra, burası Dromeianların *büyük insanlardan* kaçabilecekleri bir yer haline gelmişti — bu yüzden bu adı almıştı.

O küçük sahnede bile zayıf görünmek istemeyen Baric, teatral bir hareketle dönerek havaya atladı. "Evet, haklısın! Ben bir Doritheian'ım ve Neith'i kuran ve neredeyse dokuz bin yıl boyunca halkımızı yöneten ilk thanelerden Drome'un en büyük oğlunun torunu olmaktan gurur duyuyorum. *Dokuz bin*, Berling. Brundenlinler ne kadar süre iktidarda kaldı? Klanın ve *kralları* bizi Elan'ın yüzünden neredeyse silip süpürmeden önce ne kadar zaman geçti? Bir asır bile olmadı, değil mi Berling? Öyle miydi?"

Haklı ve galip geldiğini hisseden Baric bir kez daha uzaklaşmaya çalıştı, ama yine başaramadı. Geri döndü ve yeni bir nefes alarak ekledi: "Brundenlins'li Linden kendini *kral* ilan edene kadar, bu kelime söylenemez bir küfürdü. Onun harika torunu Mideon, bunun nedenini tam olarak gösterdi. Soyunu öne sürmek mi istiyorsun, Gravis?"

Unutma ki siz Berlingler, Mideon'un yanında durup onun savaşını, açgözlülüğünü ve şişirilmiş egosunu desteklediniz. Ve son olarak, o golemle ilgili delilik! Bunu kim yaptı, *Berling*? Mideon kaybetmişti ama bu gerçeği kabul etmeyi reddetti, bu yüzden Andvari'ye yasaklanmış sanatları kullanarak Linden Lott'u yok eden şeyi çağırmasını söyledi!"

"Bu yalan!" diye bağırdı Gravis.

"Bu kanıtlanmamış bir gerçek, ikisi farklı şeyler. Ama bir Brundenlin'in bunu anlamasını beklemiyorum... *ve asla anlamayacaksın da.*" Baric arkasını döndü ve havalı bir şekilde çıkmaya başladı.

Bu sefer geri adım atamayan Gravis'ti. "Çok az baloncuk var, Baric!"

Baric hemen durmadı — zafer yürüyüşüne devam etti, ama hızını yavaşlattı. Scram Scallie muhtemelen dünyadaki en küçük birahanesiydi, bu yüzden merakı sonunda onu ele geçirdiğinde kapıya neredeyse ulaşmıştı. Diğerleri sessizdi ve Baric soruyu sorduğunda herkesin yüzünde beklenti vardı, hepsi onun bunu yapmasını umuyordu. "Ne saçmalıyorsun, seni yaşlı aptal? *Çok az köpük* ne demek?"

Gravis içkisini kaldırdı. "Birada. İlk mayalandığında, köpürür. Güç, enerji ve hayatla köpürür ve köpükler çıkar. Taze içildiğinde dili karıncalandırır. Ama fiçıda bekletilirse köpükler kaybolur ve bira düzleşir — ölü kalır, eski halinin sadece bir hayaleti olur. Tabii ki hala içilebilir, ama hayatı gitmiştir."

Baric, Gravis kendi teatral hareketlerine dalarken bekledi ve kabarcık eksikliği olan bardağından bir yudum aldı. Biraya öfkeyle bakarken tiksiniş bir yüz ifadesi yaptı. Sonra içkiyi işaret etti. "Biz Dromeianlar... bir zamanlar büyük bir halkdık, ama fiçıda çok uzun süre bekledik. Kabarcıklarımız bitti, Baric. Artık canlı değiliz. Sadece var oluyoruz. Çok uzun zaman önce, Dromeianlar büyüktü ve insanlar küçüktü. Şimdi onlara evcil hayvanın efendisine baktığı gibi bakıyor ve onlar bize artıkları attığında kuyruğumuzu sallıyoruz. Onlar tapınaklarımızı ve büyük binalarımızı kirletip birahanelere ve genelevlere çevirirken biz sadece durup izliyoruz. Kim olduğumuzu unuttuk, Baric. Tekrar mayalanmamız gerekiyor. Kabarcıklarımızın tekrar yükselmesine ihtiyacımız var."

"Saçmalıyorsun. Zafer günlerimiz geride kaldı. Artık büyük bir halk değiliz. Hem *sen* kimsin ki eleştiriyorsun? Sen de herkes gibi onlar için çalıştın."

"Ben atalarım için çalıştım. Bir mirası korumak için emek verdim!"

"Ve bak, seni nereye getirdi." Baric sırtıttı ve odada beklediğini bildiği onayı aradı.

Gravis, lanet okurmuş gibi parmağını ona doğrulttu. "Sen yüzünden bir daha asla büyük olamayacağız. Sıradanlığı kabul eden ve *yeterince iyi olanın* yanlış bir yanı olmadığını düşünen senin gibi insanlar bizi aşağı çekiyor. Burada köpük olmamasının sebebi sensin."

"Anlıyorum." Baric başını salladı. "Tüm cevapları biliyorsun, değil mi? Tabii ki biliyorsun. Sen bir Berling'sin. Öyleyse söyle bize Gravis, ünlü *Berling'ler* bizim ne yapmamızı isterdi?"

"Onlara asla unutamayacakları bir ders verin," dedi Gravis. "Onlara kim olduğumuzu hatırlatın ve Drome izin verirse, belki tekrar olabileceğimizi."

"Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

"Drumindor'u hak etmiyorlar," diye cevapladı Gravis. "Onu geri alacağım."

"Sen delisin." Baric alaycı bir şekilde güldü. "Oraya gidip onlardan geri vermelerini mi isteyeceksin? Tapuda *senin* adın yazıyor mu diye mi söyleyeceksin? Yoksa bunun için onlarla savaşacak mısın?" Baric bir boksör gibi yumruklarını kaldırdı. "Hepsini dövüp kovacaksın. Başka nasıl yapabilirsin ki, Berling? Kuleler çalmak için biraz fazla büyük, sence de öyle değil mi?"

"Benim yöntemlerim var."

"Kendini beğenmişsin, demek istediğin bu."

Barın arkasından Sloan, odadaki herkesin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle iki bardak masaya vurdu. "Onu rahat bırak, Baric."

Scram Scallie, Sloan'ın yeri — en azından bir kişiye ait olabileceği kadar. Sloan bir Bel'di. Klanı aslen West Echo'dan geliyordu. Ancak ailesi, Rain Kralı'nın Gümüş Çağı'nda Tur'a gelmişti, o zamanlar Bel'ler o kadar önemliydiler ki isimleri en başta geliyordu. Belgric Krallığı Novronian İmparatorluğu'na kabul edildiğinde ve herkese vatandaşlık verildiğinde bazıları ayrıldı. Ancak ailesinden daha eski bir geleneğe bağlılıklarından dolayı, o ve ailesi küçük miras alanını işletmek için orada kaldılar. Babası öldüğünde, işleri devraldı. Şimdi, yaklaşık kırk yıl sonra, sadece o kalmıştı. O kadar da yaşlı değildi, ama Sloan bir yaşlı kadar saygı görüyordu ve Gravis'in tahammül edebildiği birkaç cüceden biriydi.

Baric aptal biriydi, ama salak değildi ve cüce, Sloan the Bel ile boynuzlarını çarpıştırmayı akıllıca reddetti — en azından onun evinde. Korkmuş bir ifadeyle sahadan çekildi.

Sloan, Kiln the Miner'a birasını servis etmeye devam etti, içkiyi barın üzerinde kaydırarak ıslak bir iz bıraktı ve havluyla sildi. Onu tanıdığı

Gravis, Sloan'ı tanıdığı onca yıl boyunca, onun elinde ya da omzunda havlu olmadan hiç görmemişti. Sık sık onun havluyla uyuduğunu merak ederdi.

Kesinlikle başka biriyle yatmıyordu.

Birçoğu Tur'un Leydisi Bel'i etkilemeye çalışmıştı, ama onun bildiği kadarıyla, bu henüz fethedilmemiş bir zirveydi.

"Büyük insanlar hep kötü değildir, Gravis," dedi yumuşak, sakinleştirici bir sesle. "Bizi Delgos'a davet ettiler, değil mi? Gettolar, pogromlar, nereye gidebileceğimiz veya hangi işleri açabileceğimiz konusunda kısıtlamalar yok. Bizi eşitler olarak karşıladılar."

"Peki bunu neden yaptılar? Kalplerinin iyiliğinden değil, sanmıyorum."

"O kadar akıllısın ki insan kalbinin derinliklerini okuyabiliyorsun, değil mi?"

"Suya ihtiyaçları vardı." Bu dahice fikir, Scram Scallie'nin masalara ve sandalyelere oturmak için çok küçük olması nedeniyle Kiln ile dirsek dirseğe barda duran genç Trig'den geldi. Bu sözler odaya duyurulmaktan çok, içkisine söylendi. Ancak, su sistemi yöneticisinin oğlu olduğu için, nasıl söylerse söylesin kimse ondan şüphe duymazdı. "Onlar krankı nasıl çevireceklerini bilmiyorlar. Onlara resim çizsek bile yapamazlar. Erişim tünellerine sığmayacak kadar büyükler."

Bu, birkaç kişinin gülmesine neden oldu, en yüksek sesle gülen Baric'ti. Ama çocuklar ve basit fikirli insanlar kolayca eğlenebilirdi. Gülüşmeler, devam eden gerginlik nedeniyle hızla söndü.

"Ayrıca yolların onarılması da gerekiyor," dedi Kiln, "ama hiçbirisi taşı nasıl düzgün bir şekilde döşeyeceklerini bilmiyor. Ve gerekli kayayı elde etmek için madenlerimizi nasıl çalıştıracaklarını da bilmiyorlar."

Zorlu bir günün ardından tozlu taşlarla kaplı olan Heigal ve Loc, küçük cilalı tezgahın diğer ucunda durarak içkilerini ona doğru kaldırdılar ve başlarını salladılar.

"Yıllardır ikinci kademe pozisyonlardaki cüceleri değiştiriyorlar," diye devam etti Kiln. "Şimdi de Berling ve kulelerdeki diğerlerine aynısını yaptılar." Kupa üzerinde başını salladı. "Bunu yapacaklarını hiç düşünmemiştim. Drumindor kurulduğundan beri, Berling'in içinde olmadığı bir dönem hiç olmamıştı. Öyle değil mi?"

Gravis, bunun tartışmalı bir gerçek olmadığını görmekten memnun oldu.

"O kuleler bu yerin her şeyi," diye devam etti Kiln. "Scallie bunu bilmeli, değil mi Sloan? Bir şey ters giderse, her şeyin biteceğini anlamalılar — onlar için, bizim için, buradaki herkes için. Yani, Drumindor'da

Drumindor'da bir Berling olmadan idare edebileceklerini düşünürlerse — milyonlarca kolun bulunduğu bir labirentte — kimse güvende olmaz, değil mi?"

"Her yerde olduğu gibi burada da aynı şeyler olacak," dedi Trig. Sevdiği birine veda konuşması yapan biri gibi konuşuyordu. "Gettolar ve pogromlar, yasalar ve kısıtlamalar... Şimdi karşı koymazsak, hepsi olacak."

"Savaşmak çözüm değil," diye hemen Sloan sözünü bitirdi. "Bana inanmıyorsan, Doritheian Günü'nde buraya gel. Auberon her gün gün batımında bir içki içmek için buraya gelir. Ona haklarımız için savaşmak hakkında ne düşündüğünü sor. Onu beş dakika dinle, eminim fikrini değiştireceksin."

"Çözüm değil mi? Burada denize karşı savaşıyoruz. Yani... sence vazgeçmemiz mi gerekiyor?"

"Burada öyle bir şey olmayacak," dedi.

"Naif davranıyorsun," dedi Trig keskin bir sesle. "Burada neden farklı olsun ki?"

"Çünkü burası Tur Del Fur, Belgric Yarımadası'nın Mücevheri."

"Artık değil," dedi Gravis. "Burası artık Delgos, Ticaret Ülkesi ve Kutsal Üçlü."

Kafasını salladı. "Burası Belgric, eski krallığın vatanı. Bu taşta kazınmış ve değiştirilemez, bu yüzden burası farklı. Neler olduğunu biliyorum. Kör değilim. Bu bizim son direnişimiz. Tur'u kaybedersek... bize hiçbir şey kalmaz... ne burada, ne de başka bir yerde. Halkımızın üzerine konulan laneti anlamıyorum, ama bunu bilmediğimi bir an bile düşünmeyin."

Sloan havlusunu sıkıca sıkarak suyunu çıkardı. Tereddüt etti, başını eğdi, burnu bar tezgahına neredeyse değecek kadar. Nefes aldı, doğruldu ve odaya sert bir bakış attı. "Bakın, bu konuyu pek konuşmam, ama birkaçınız bilir, kısa bir süre önce kız kardeşim ve kocası Vernes'te öldürüldü. Sevimli bir çiftti. Nazik, cömert ve herkeste en iyi yanları gören türden insanlardı. Marketten eve dönerken sokakta dövülerek öldürüldüler. Katiller onlara *gronbach* dediler ve iş bittiğinde, çevredekiler alkışladı." Sloan yavaşça başını salladı, dudaklarını sıkıştırdı. "İnsanlar, kız kardeşimin kanı önlerinde birikirken, gerçekten de durup alkışladılar. Böyle bir şeyden sonra nefes almaya devam etmek zor, nefret etmemek zor ve umut etmek neredeyse imkansız."

"Peki neden..." Gravis başladı, ama Sloan elini kaldırdı.

"Çünkü dışarı çıktığımda" — görünmez Andvari Berling kapısını işaret etti — "katın sonuna, dönüş noktasına gittiğimde — hepiniz

ne demek istediğimi anlıyorsunuz — ve aşağıya, körfeze baktığımda, ne görüyorum dersiniz? O iki güzel kule hala tüm ihtişamıyla ayakta duruyor. Ama ben sadece Drumindor'u görmüyorum. Her şeyin bir zamanlar nasıl olduğunu görüyorum. Drumindor, rolkinler, kubbeler, katlar ve körfez. Hepsi, bizim ezilip geçilecek hamam böcekleri olmadığımızı hatırlatan, taşta kazınmış hatıralar. Biz, daha büyük bir iyilik için kovulacak haşereler değiliz. Burada duruyoruz, saygıyı hak ettiğimize dair kanıtlarla boğuluyoruz. İşte bu yüzden burası farklı.

"Anlıyorum, Sloan," dedi Kılın. "Gerçekten anlıyorum. Ama yine de bunun olduğunu görüyoruz ve hiçbir şey yapmazsak, hiçbir şey değişmeyecek."

"O zaman bir şeyler yapalım, ama kavga etmek bizim için hiç işe yaramadı. Sadece yıkar, ve biz bir şeyleri yıkmakta iyi değiliz — ama inşa etmekte olağanüstü iyiyiz. Kanıtı etrafımızda görebiliriz. En büyük mirasımız her zaman yarattıklarımız olmuştur. O yüzden bunu yapacağız. İnşa etmeliyiz, ama kaleler ya da silahlar değil. Köprülere ve saygıya ihtiyacımız var."

"Peki bunu nasıl yapacağız?" diye sordu Baric. "Kutsal Üçlü'ye şikayet mi edeceğiz?"

Bazıları buna güldü, ama bu gülüşlerde neşe yoktu, sadece hüznü bir çaresizlik vardı.

"Onlara bizi neden ilk başta kabul ettiklerini hatırlatabiliriz." Sloan elindeki havluya baktı. "Drumindor'daki herkesi kovdular, değil mi? Ve haklısın; şehirdeki tüm önemli pozisyonlardaki yöneticileri değiştiriyorlar. Ve bu pek iyi gitmiyor, değil mi? Biz olmadan nasıl hayatta kalacaklarını bulmaya çalışıyorlar. Peki, onlara istediklerini versek ne olur? Ama hazırlık yapmaya zaman tanımadan, hepsini birden. Neden onlara bunun nasıl bir şey olacağını gösterip, bu süreçte ya hep ya hiç olduğunu yüksek sesle ve net bir şekilde duyurmayalım? Ya eşit haklara sahip, eşit saygı ve takdir görmeyi hak eden tam vatandaşlar oluruz ya da" — havluyu tutan elini barın kenarına uzattı ve yere bıraktı — "hepimiz istifa ederiz."

Gravis, *sorunun bu olduğunu* düşündü. *Mideon'un zamanında, dünya cüce botlarının sesiyle titrerdi. Şimdi ise Sloan gibi liderlerimiz var, kadınlar, herkese iyi cüceler olmanın en iyi yol olduğunu söylüyorlar.*

"Bu işe yaramaz," dedi Gravis. "Bu tür şeyler defalarca denendi."

"Ama burası Vernes, Rochelle ya da Dithmar değil," diye cevapladı. "Burası Tur Del Fur, atalarımızın evi." Duvara doğru yürüdü ve elini üzerine koydu. "Bu yeri bizim halkımız inşa etti ve bunu Dromeianlar için yaptı."

Bunlar bizim tünellerimiz, salonlarımız ve madenlerimiz. Burada, diğer yerlerin aksine, avantajlı durumdayız."

Gravis aynı fikirde değildi, ama bu konuda başka bir şey söylemedi. Onlar istediklerini yapabiliirdi. Onun kendi planı vardı ve kimsenin yardımına ihtiyacı yoktu.

Gravis Berling, limanın aşağısındaki tahta bir kulübede yaşıyordu. Dört yıpranmış duvar ve kiremitli, eğimli bir çatı. Yıllar önce kendi elleriyle yapmıştı. Bu ilk kulübesi değildi. Onlarca kulübe yapmıştı, hepsi de aşağı yukarı aynı yerde. İlkin henüz yirmi iki yaşındayken yapmıştı. Hâlâ Drumindor'da dişli odasında çalışan bir çırak olan ve her zaman babasının eleştirel bakışları altında olan Gravis, özgür olmayı arzuluyordu. Kulübe onun cevabıydı.

İlkin, sahilde bulduğu şeylerden, çoğunlukla dalgaların getirdiği odunlardan ve tersanelerden çıkan hurdalardan inşa etmişti: tahtalar, direkler ve kanvaslar. Hatta, giriş kapısı olarak kullanmak için atılmış bir kabin kapısı bile bulmuştu ve bu, kulübeye görkemli bir görünüm kazandırmıştı. Kulübe bir tarafa eğikti ve yağmur yağdığında su sızdırıyordu, ama onun kulübesiydi ve bununla gurur duyuyordu.

Sonra ilk büyük fırtına geldi.

Gravis o sırada çalışıyordu ve Drumindor'un derinliklerinde, rüzgâr, yağmur ve okyanus tanrılarının şiddetli bir kavga içinde olduklarından en ufak bir fikri yoktu. Eve gittiğinde, evi yoktu. Kapısı da dahil olmak üzere, her şey Elan'ın yüzünden silinip gitmişti.

Geride kalan çukurda durduğunu hatırladı. Karanlık ve öfkeli denize bakarken, kayıtsız gökyüzünden hafif bir yağmur yağmaya devam ediyordu. Nedenini sormadı. O bir Dromeian'dı. Halkı yüzlerce yıl önce soru sormayı bırakmıştı. Bunun yerine, kaybolan kapısını aramaya başladı. Gravis onu asla bulamadı, ama bir sürü başka hazine keşfetti. Görünüşe göre fırtına sadece onu hedef almamıştı. Tanrılar herkese saldırmıştı. Kıyı boyunca, yetersiz korunaklı düzinelerce geminin parçalanmış kalıntıları dağılmıştı. Dört yeni kapı buldu — ikisi neredeyse mükemmel durumdaydı. Kumlu dalgalarından tam boy bir pencere çerçevesi çıkardı. Dört camdan ikisi çatlamış, üçüncüsü parçalanmış, ama biri mükemmel durumdaydı. Bunlar ve daha fazlasıyla, deniz kenarındaki kalesini yeniden inşa etmeye başladı. Bu sefer daha korunaklı bir yer seçti — fırtınanın ulaşmakta zorlandığı bir yer. Garip bir şekilde, burun uzantısının daha uzağında,

Kuzey Kulesi'nden bir taş atımı uzaklıktaydı. O kale, okyanus onu yutana kadar neredeyse on yıl ayakta kaldı.

O zamana kadar, dişli odasından çıkmış ve Ena Schist adında bir kıza kur yapmaya başlamıştı. Ena her zaman onun bir rolkin satın almasını istiyordu. Büyük ya da görkemli bir şey değil, sadece turkuaz panjurları ve çiçeklikleri olan küçük bir delik. Gravis daha üst katlarda bir tane alabilirdi, ama Drumindor'a yakın olmak istiyordu ve su kenarındaki emlakların fiyatları onun için çok yüksekti. Yıllar sonra, babası vefat ettikten ve Gravis baş denetçi olarak atandıktan sonra bile, Gravis hala o kulübede kalmaya devam etti. O zamana kadar, orası ikisi için de ev olmuştu.

Balayını o duvarların içinde geçirdi. Orada ateşten neredeyse ölecekti. O ve Ena, hafif bir esintiyle bile sallanan o küçük kaya ve sığılıkta gözyaşları sel gibi akmış ve kendilerini hasta edecek kadar gülmüşlerdi. Ve bundan sadece birkaç gün önce, Ena yatakta yatarken, o eğimli çatının altında son nefesini vermişti. Gravis hayatının çoğunu Drumindor'da geçirmişti, ama en güzel zamanları — az sayıda da olsa — o kulübede yaşamıştı.

Karanlıkta durup eski yeri seyreden Gravis, artık içeri giremiyordu bile. İki yüz kırk altı yıl boyunca Gravis'ten kira ödemesi istenmemişti. Bunun nedeninin onun bir çalışan olması olduğunu ve bunun ona verdikleri ayrıcalıklardan biri olduğunu söylemişlerdi. Ena'ya hiç söylememişti, ama söyleseydi, birinin kayalık üzerindeki kulübelerini bir ayrıcalık olarak gördüğünü duyunca daha da hasta olana kadar güleceğinden emindi. Tahliye bildirimini gelmeden önce öldüğü için minnettardı.

Gravis hafif yağmur altında durmuş, evine bakıyordu. Ev boştu. Öyle olacağını biliyordu — her zaman öyle olacaktı. Kimse orada yaşamak istemezdi. Liman İdaresi onu sırf kininden dolayı kovmuştu.

Gravis kalamazdı. Lord Byron burayı gözetleyen birini görevlendirirdi. Eğer çok uzun süre kalırsa, bıçaklı adamlar gelip ona PA arazisinde olduğunu ve buradan ayrılması gerektiğini söylerlerdi. Eğer direnirse, onu sürükleyerek götürürlerdi. Ve eğer kargaşa çok fazla olursa, muhtemelen onu okyanusa sürüklerlerdi.

Gravis gözlerini sildi ve Drumindor'a baktı.

Sloan'ın aksine, o iki kulede umut görmüyordu. Tek gördüğü acıydı. Ve içeri girmenin bir yolunu bulabilirse, dolunayı ve her şeyin sonunu beklerken neşeli bir melodi ıslıkla çalacaktı.

ALTINCI BÖLÜM

KRUGER

Saatlerce rahat küçük vagonda hafifçe sallanan Royce, diğerlerinin tek tek uykuya dalışını izlemişti. Gözleri kapanıyor, açılıyor, sonra tekrar kapanıyordu. Başları öne eğiliyor, sonra tekrar yukarı kalkıyordu. Bir el dudaklarını silerdi, sonra süreç yeniden başlardı. Sonunda nefesleri derin ve düzenli hale gelirdi. Bu olduğunda, gevşek başları aşağıda kalır, bir yandan diğer yana sallanır ve boyunları kırılmış gibi görünürdü. Bu noktada, en büyük sarsıntılar ve sallantılar bile onları uyandıramazdı.

Royce, prensip olarak uyku kavramından hoşlanmazdı. Bunun için bir neden görmüyordu. Yemek yemek ve nefes almak mantıklıydı. Ateş gibi, alevin devam etmesi için yakıt ve hava gerekliydi. Ama uyku, bir insanı her gün birkaç saat boyunca çaresiz ve savunmasız hale getirmekten başka ne işe yarardı? Dinlenmeye ihtiyacı olsaydı, bu mantıklı olabilirdi, ama çoğu zaman hiçbir şey yapmadığında uykusu geliyordu. En azından **b i r** ay boyunca hareketsiz oturabilmeliydi. Hoşuna gitse de gitmese de, uykuya zorlanmak, ona istemediği bir oyunda bir piyon olduğunu hatırlatan zorlayıcı bir kısıtlamaydı. Bütün bu durum aptalcaydı.

En azından, Gwen başını omzuna yaslayıp uykuya dalana kadar öyle düşünüyordu.

Royce'un boynuna tüy gibi yaslanmış olan saçları, onun kulak memesini okşuyordu ve yanağı, arabanın hareketiyle sallanıyordu. Royce, kızın başının yerinden kayıp düşmesinden korkuyordu. Bu durum, onu rahat hissetmekten çok daha fazla endişelendiriyordu. Zihninde, endişesinin tamamen kızın dinlenmesini istemesinden kaynaklandığını ve bunun kendi hissettikleriyle hiçbir ilgisi olmadığını savunuyordu. Vücudunu büküp kıvrıldı ve ona yaslanarak daha güvenli bir dinlenme yeri oluşturdu. Bu pozisyon garip ve dayanılmazdı. Kasları yakında kramp girecek, boynu ağrıyacaktı, ama Elan'daki hiçbir güç onu hareket ettiremezdi.

Çünkü o iyi bir uykuyu hak ediyor. Ona bunu borçluyum, değil mi? Bana verdiklerine kıyasla biraz rahatsızlık hiçbir şey.

Royce için bu miktar ölçülüydü ve diğerlerinin ne kadar az şey yaptığıyla karşılaştırıldığında daha da büyük hale geliyordu.

Otobüs sallanmaya ve yalpalamaya devam ediyordu. Camlar umutsuzca buğulanmıştı. Royce'un o anda anlayabildiği tek şey, güneş ışığının zayıfladığı ve günün yavaş yavaş sona erdiği idi. Bu yumuşak ışık, Gwen'in vücudunun ona yaslanmasıyla daha da ısınan sıcak iç mekanı dolduruyordu. Herkes uyurken, Royce artık kendini açıkta veya izleniyormuş gibi hissetmiyordu ve o kutsanmış an için garip bir huzur hissetti. Hareket edemeyen, doğrulamayan, hatta öksürmek bile istemeyen Royce, sadece oturmaya razı oldu. Ona bakmaya çalıştı ama başını o kadar çevirme riskini alamadı. Bunun yerine, dizinin yanında kucağında duran açıkta kalan eline bakakaldı. Fazla bir şey değildi, ama başını koltuk yastığına yaslayıp salya akıtmaya başlayan Arcadius'a bakmaktan çok daha iyiydi.

Royce daha önce hiç bir eli incelemiş, incelemiş ya da takdir etmemişti. Onunkini mükemmel buldu ve elini onun eline koymanın, parmaklarını onun parmaklarıyla iç içe geçirmenin nasıl bir şey olacağını merak etti.

Göz kapakları ağırlaştı.

Gah!

O anda, diğerlerinden daha fazla, uyumak istemiyordu. Dişlerini sıktı ve bildiği tüm tanrıların adını sessizce lanetledi.

Başı öne eğildi. Meydan okurcasına başını geri kaldırdı, gözlerini açık tutmaya zorladı.

Hiç mantıklı değil. Hiç mantıklı değil. Ve bu kadar mantıksız olması beni...

Royce, otobüs durduğunda uyandı.

Sarsıntı nedeniyle Gwen'in başı omzundan kaydı. Kendini tuttu ve geri çekildi. Uykulu gözlerle ona baktı, sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Özür dilerim."

"Önemli değil," diye cevapladı.

Royce, elinin tersiyle camdaki nemi sildi. Dışarısı karanlıktı, ama bir ışık vardı. Avlunun ortasında, bir direğin tepesinde bir fener asılıydı ve etrafında böcekler uçuşuyordu. Yalnız ışığı, binalar arasındaki ortak alanı aydınlatıyordu.

"Uyanın millet," diye seslendi şoför, tavanı hafifçe tıklatarak. "Bacaklarınızı uzatın. Bir şeyler yiyin."

Albert iki eliyle yüzünü ovuşturdu ve dudaklarını şapırdatarak ses çıkardı. Arcadius, Gwen uzanıp

dizini sallayana kadar uyumaya devam etti.

Buna karşılık, yaşlı profesör başını kaldırdı. "Uyumuyordum canım, sadece gözlerimi dinlendiriyordum."

Gwen öne eğildi ve pencereden dışarı baktı. "Neredeyiz?" Albert esnedi ve otobüsün izin verdiği kadar kollarını uzattı.

"Sanırım başka bir durak."

Royce kapıyı açıp dışarı çıktı, vücudu hoş olmayan bir şekilde kaskatı kesilmişti. Hemen nemli gece havası onu karşıladı. Hava serindi ama soğuk değildi ve yerde kar yoktu. Cırcır böcekleri ve kurbağalar cıvıldıyordu, havada çimen, toprak ve uzaktan gelen ölü bir kokarca kokusu vardı. Royce'un ayakları çukurlarla dolu çimlere basıyordu. Sağında karanlık bir ahır, solunda bir tür atölye ve tam önünde mütevazı, tek katlı, ahşap çerçeveli bir ev vardı.

Hadrian, bitkin bir halde aşağı indi. Royce esnedi ve gözlerini sildi.

"Uyudun mu?" Hadrian şaşırılmış gibiydi.

"Yapacak başka bir şey yoktu. Sen nasılsın?"

"Kar durduğunda biraz uyudum. Sanırım. Gerçekten söylemesi zor."

Gwen aşağı indi. Gözlerini kısarak baktı, saçları bir tarafı dağınıktı, yüzü uykudan dolayı hâlâ gergindi. "Burası çok daha sıcak."

"Ne güzel," dedi Arcadius, ilk kez uzun sopalarla yürümeyi deneyen bir adamın çevikliğiyle arabadan inerken. "Sanki üç ay ileri atladık, kışın geri kalanını atladık ve baharın en kötü kısımlarını kaçırdık."

"Eşyalarınızı bırakın ve eve çıkın, millet," dedi Shelby, arabayı atlardan ayırırken. "Biz biraz gecikeceğiz. Briar ve Gus size yemek verecek. Onlar iyi bir çift ve Briar da oldukça iyi bir aşçıdır."

Evin kapısı açıldı ve Heath koşarak dışarı çıktı. "Uyandılar mı?" diye sordu Shelby.

"Şimdi öyle," dedi, arkasında perdelerin ötesinde bir ışık belirdi.

Hadrian, koç evine girer girmez ilk fark ettiği iki şey, ocaktaki parlak ateş ve domuz pastırması kokusuydu. Şöminenin önünde, sandalyelerle çevrili büyük, sağlam bir masa vardı ve arka duvara da birkaç sandalye daha istiflenmişti. Hepsinin üzerinde, tavan kirişlerine yan yana asılı garip bir ikili vardı: bir araba tekerleği ve bir feribot kaptanının dümeni.

İkisi neredeyse aynı büyüklükteydi. Hemen altında, şöminenin mantosu görevi gören kaba bir tahtaya "WHEELS OF DREAMS" (Hayallerin Tekerlekleri) yazısı kazınmıştı.

Tabaklar ve kaşıklar çoktan masaya dizilmişti. Uzun boylu ve zayıf, sanki gerilmiş gibi görünen bir adam masadaki mumları yakmakla meşguldü. "Merhaba bayanlar ve baylar!" dedi neşeyle. "Ben Gus. İçeri gelin, oturun, eşim birazdan..."

Kısa boylu, dağınık saçlı bir kadın, her iki elinde havluyla kaplı kararmış bir tencereyi tutarak odaya geri geri girdi. "Sıcak yemek!" diye bağırdı, masaya doğru telaşla ilerleyip tencereyi masanın ortasına sertçe bıraktı. Dik durup birkaç kez kısa nefes aldı ve havluların biriyle yüzünü sildi. "Oturun ve yiyin. Daha fazlası geliyor." Bunun üzerine, girdiği kapıdan geri koştu.

"O benim karım," dedi adam. "Briar Rose. Fark etmemiş olabilirsiniz, ama sizinle tanıştığına çok memnun."

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum," dedi Gwen, sonra herkes masanın etrafına yayılırken esnedi.

"Gerçekten," diye onayladı Arcadius. "Burası çok güzel bir yer."

"Oh, bu ev bizim değil," dedi Gus bir sonraki muma geçerken. "Bu yeri Shelby inşa etti. Tur Del Fur'dan Ervanon'a kadar uzanan bir dizi küçük ahırın yanı sıra iki otobüs durağı var."

"İki tane *vardı!*" diye bağırdı Briar mutfaktan.

"Evet, iki tane *vardı*. Diğeri Chadwick'te, Fallon Mire'deydi. Eskiden ana durak orasıydı. Orayı kapattı. Bir gün burayı devralıp, düzgün bir han haline getirmeyi umuyoruz. Heath, bu güzergâhta bir düzine veya daha fazla araba çalışacağını düşünüyor. Bu garantili bir gelir kaynağı."

"Ben koç olmak istiyorum," dedi genç bir kız içeri girerken, masaya koyduğu buharlı çöreklerle dolu sepeti taşıyarak. Çilli yuvarlak yanakları ve kocaman gülümsemesi vardı.

"Bu benim kızım Copper," dedi Gus.

"Onun gerçek adı Dorothy," diye açıkladı Briar, bu kez cızırtılı bir tavada domuz pastırmasıyla geri dönerek, içindekileri daha önce getirilen tencereye kaşıklayarak. "Ama biz ona hep Copper deriz. Nedenini bilmiyorum." Briar durakladı ve hepsine şaşkın şaşkın baktı. "Oturun ve yiyin. Hansonlar tekrar harekete geçmek için bir çılgılık ve bir kakhaha atmaktan fazlasını yapmayacaklar. O ikisi iz süren a v köpekleri kadar inatçıdır ve

saatlerce durmayacaksınız." Sonra bir kez daha ortadan kayboldu, kızı da peşinden koştu.

Hepsi oturdu.

"Hadi, başlayın. Sanırım tencerede yumurta da var." Gus omuz silktilti. "Avryn'in kenarında olduğumuz için, burada formalitelere uymuyoruz ve ne yazık ki, Maranon'daki diğer komşularımızın bizi utandıracak pagan geleneklerine kapıldık. Ama dürüst olmak gerekirse, bizim zamanımız yok ve müşterilerimizin çoğunun da yok." Sanki bir şaka yapmış gibi gülümsedi. "Tabii, isterseniz, bir dua edebilirim?"

"Oh, bunun gerekli olacağını sanmıyorum," dedi Arcadius, domuz pastırması tabağına uzanırken. "Korkarım ki biz de barbar bir topluluğuz. Ve sınırın ötesindeki tanrısız topraklara doğru yola çıktığımızı düşünürsek, şimdi bunu uygulamaya başlamamamızın en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Gus hiç şaşırmadan başını salladı.

"Süt!" Copper, bir sürahi ile geri dönerek bağırdı. "Hala sıcak!"

"Keçi mi, inek mi?" diye sordu Arcadius.

"Üç keçimiz var," diye cevapladı Copper.

"Harika! İnek sütü midemi bozuyor. Buraya getir, canım."

Royce avlu kapısının yanında durmaya devam etti. Hadrian ona baktığında, Royce dışarı çıktı.

"İzninle," dedi Hadrian ve ayağa kalktı. "Hemen dönerim... Umarım."

Dışarıda Royce, acele etmeden fener direğine doğru yürüyordu. Soğuk havaya rağmen, başlığı aşağıdaydı.

"Ne oldu?" diye sordu

Hadrian. Royce döndü. "Bir iblis mi?"

Hadrian garip bir şekilde gülümsedi. "Adını kullanmamı mı tercih edersin?"

"Teknik olarak, bu benim adım — en azından bana verdikleri isimlerden biri." "Yani... bana kızgın mısın?" Hadrian normalde sormasına gerek yoktu.

Royce'un iki farklı öfke tavrı vardı: sessiz ve düşünceli ya da kan dökücü şiddet. Şu anda ikisi de değildi.

"Ha? Hayır." Royce başını salladı. Sonra direğin üzerindeki fenerin üzerine baktı, orada küçük bir böcek sürüsü uçuşuyordu. Aydınlatma kavramından büyülenmiş gibi bakmaya devam etti.

Hadrian, partnerinin ruh hallerinin çoğunu ve bunların ne anlama geldiğini bildiğini düşünüyordu. Bunu öğrenmek zor değildi, çünkü çok fazla ruh hali yoktu. Zor olan, Royce'un tavırlarının normal insanların tam tersini göstermesiydi

Sessizliđi, sođuk dūřmanlıđa varan sessizliđi, aslında onun normal haliydi ve endişelenecek bir řey yoktu. Konuřtuđunda, sōzleri kısa ve ōz oluyordu, bu da konuřmayı ōnceden kafasında prova ettiđini ve sadece karřı tarafa sonucu bildirmek gibi gerekli bir yūkūmlūlūđu yerine getirdiđini gōsteriyordu. Ancak konuřkanlık, bir sorunun gōstergesiydi. Konuřma ihtiyaı olmasına rađmen bunu yapamaması, ters dōnmūř bir balık gōrmek gibiydi. "Ne oluyor Royce?"

"Keşke bilseydim."

"Bir ipucu verebilir misin?"

Royce direğin üzerindeki ışığı ışaret etti. "şu kelebeklere bak." Hadrian bir gōz attı. "Daha iyi bir ipucu verebilir misin?"

"Gūveler sūrekli fenerin camına ıarpıyor," dedi Royce.

"Geı oldu Royce. Saatin kaı olduğunu bile bilmiyorum ama en azından gece yarısını geıti. Sersemlemiř durumdayım ve burada dururken hala otobūsteymiř gibi hissediyorum. Uyanıkken bile bulmacalarda hiı iyi olmadım. O yūzden acaba sen..."

"Fenerin üzerinde cam olmasaydı, gūveler kendilerini ōldūrūrlerdi." "Evet, ōyle yaparlar. Kamp ateřlerinde bunu sūrekli gōrūrūz. Aslında bunu daha ōnce konuřtuđumuzu dūřūnuyorum. Nedenini hatırlayamıyorum. Muhtemelen insanların aptallıđıyla ilgili bir řey aııklıyordun. Evet, ōyle galiba."

"Mesele řu ki, onlar kendilerini engelleyemiyorlar ve bu ıřıđın suıu da deđil. ıřık sadece orada. Parlak ve karřı konulmaz. Gūvelerin daha akıllı olmaları gerektiđini veya daha akıllı olmaları gerektiđini dūřūnūrřūn. Onların camlara tekrar tekrar ıarpıřmalarını, kendi ōlūmlerini aramaya bu kadar kararlı olmalarını bir bak."

"şimdi beni korkutmaya başladın. Neler oluyor?"

"Sanırım Gwen benden hoşlanıyor."

"Tabii ki senden hoşlanıyor. Bunu daha ōnce de konuşmuştuk." "Evet, şimdi sanırım o..."

"Ne?"

Royce derin bir nefes aldı ve yuttu. Yūzū gerildi. "Bařını omzuma koyarak uyudu."

"Tamam. Ve...?"

"*Ve?* Ne demek *ve?* Ne dediğimi duymadın mı?" "Bir şey sōyledi mi?"

"Tabii ki hayır. Sadece uyuduğunu sōyledim. Beni hiı dinlemiyorsun, değil mi?"

"Dinliyorum. Sadece... Boş ver. Bu... Bu harika, Royce."

"Hayır, değil!" diye bağırdı ve tekrar yürümeye başladı, bu sefer Hadrian'ın etrafında daireler çizerek.

"Değil mi?"

"Hayır!"

"Onu sevmiyor musun?"

"Tabii ki seviyorum, sorun da bu!"

Hadrian fenerin üzerine baktı. "Yine güvelere dönebilir miyiz? Sanırım bir şeyi kaçırdım."

Royce hareket etmeyi bıraktı, nefes aldı ve nefesini verdi. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Hadrian, arkadaşının garip laflarının anlamını neden anlamakta zorlandığını sonunda anladı; bu, daha önce hiç karşılaşmadığı bir ruh haliydi. Royce tavsiye istiyordu. "Tamam, anladım. Sorun değil. Aslında kadınlarla ilgili epey deneyimim var. Çok kolay. Hiç de karmaşık değil. Aslında sadece iki seçeneğin var. Kendini ifade edebilirsin, yani ona nasıl hissettiğini söyleyip, onun nasıl hissettiğini sorabilirsin."

Royce irkildi.

"Ya da yapma." Hadrian ellerini ovuşturdu ve kendini topladı. "Haklısın. Kelimeler senin güçlü yanın değil. Tabii. O zaman diğer yolu seç."

"Diğer yol nedir?" Bu soruda umut yoktu. Royce ona dehşet dolu bir yüzle baktı.

"Onu öp."

Hırsızın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sen de istiyorsun, değil mi?"

Royce'un yüzü sertleşti ve Hadrian ona sahada ameliyat yapıyormuş gibi dişlerini sıktı. "Evet, ama bu... bu çok..."

"Daha önce bir kadını öptün, değil mi Royce?" Cevabı şiddetli bir bakıştı.

"Oh? Oh. *Gerçekten mi?*" Hadrian bir an için şaşkın bir şekilde baktı. "Bunu tahmin etmeliydim, değil mi?"

"Ben..." Royce başladı, sonra bir dizi kısa nefes almaya başladı. Arkasını döndü ve bir kez daha direğin üzerindeki ışığa doğru çekildi. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Sanki bir sabun köpüğünü yakalamaya çalışıyorum ve ona dokunursam her şeyin patlayacağından korkuyorum." Elleri yumruk haline geldi. "Bunun için Arcadius'un boğazını kesmek isterdim."

"Profesör mü? Onun bununla ne ilgisi var?"

"Hepsi onun suçu. *'Hepimiz gitmeliyiz'* diyor. *'Bu harika hanımefendi kesinlikle bir tatili hak ediyor'* diyor. Onu tanıdığımdan beri, o yaşlı adam başıma beladan başka bir şey getirmedi. Daha az suçlu olan bütün aileleri öldürdüm."

"Royce, Arcadius'u öldürmeyeceksin."

"Tabii ki öldürmeyeceğim — öldürürsem Gwen benden nefret eder."

"Ah..." Hadrian bu konuyu kapatıp galibiyeti kabul etmeye karar verdi. "Tamam." "Bu da beni asıl konuya getiriyor."

"Öyle mi?" Hadrian, bu noktaya çoktan ulaştıklarını ve bu konuyu hallettiklerini sanıyordu, bu yüzden hala ulaşmadıklarını öğrenmek onu şaşırttı ve biraz da korkuttu. "Yani, ne demek istiyorsun Royce?"

"Yaptığın tüm o şeytani şey. O üç *vergi tahsildarını* halletmen. Çok akıllıcaydı. Gwen içerideyken, eğer o kapıyı açsalardı..."

"Biliyorum. Biliyorum."

Royce botunun burnuyla çimleri süpürdü. "Ve Gwen tüm bunları en ön sıradan izlemiş olacaktı. *İblisin* işini görmüş olacaktı. Ya görseydi? Ondan sonra... Kafasını omzuma yaslayıp uyuyabileceğini sanmıyorum."

"Royce," Hadrian ona anlayışlı bir bakış attı. "Ondan sonra, hiç uyuyabileceğini sanmıyorum."

"Aynen öyle, beni anladın. Güzel."

"Peki, bana teşekkür ediyor musun?"

"Hayır!" Dehşete kapılmış gibi görünüyordu. "Sadece iyi bir şey yaptığını belirtiyorum. Sana iltifat ediyorum. Abartmayalım." Royce bir kez daha fener ve güvelere baktı. "Onların nasıl hissettiklerini çok iyi biliyorum. O camdan nefret ediyorlar, ama onları uçurumdan ayıran tek şey o cam."

"Sen çok romantiksin, Royce. Ben olsam kesinlikle onunla konuşmazdım. Öp onu. Öpüşmeyi kaçırırsan, dişlerin çarpışsa, kayıp yüzüstü düşsen bile, Gwen'i dipsiz bir çukura benzetmektense bu daha iyidir." Döndü. "Albert, Briar Rose'un pişirdiği her şeyi yemeden önce ben yemek yiyeceğim." Hadrian bir adım attı. "Oh, ve bilgin olsun, Gwen senden hoşlanmıyor."

Royce panik içinde döndü. "Sevdiğini söylemiştin."

"O kadın sana *aşık*, Royce. Nedenini bilmiyorum. Kimsenin bildiğini sanmıyorum. Profesör Arcadius'un tüm bilgisiyle bile bunu çözebileceğini sanmıyorum. Ama evet, o seni seviyor. O yüzden rahat ol. Onunla konuş, onu öp, onun önünde bir sürü köpek yavrusu öldür... Bu sefer kaybetmezsin. Keşke ben de o kadar şanslı olabilsem."

Royce yemeğe geri döndüğünde Arcadius, "Cüceler oyuk dağlarda ve yeraltında yaşarlar — genellikle şelalelerin arkasında gizli mağaralarda," diyordu. Profesör masanın başına oturmuş, uzun kollu gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Yağlı parmaklarıyla bir dilim domuz pastırmasını baton gibi tutuyor ve masadaki diğerlerine dersini anlatıyordu.

"Kadın cücelerin çirkin olduğunu duydum," dedi Copper, boş tabakları kaldırırken. Küçük kız, kötü bir şekilde istiflenmiş bir yığınla uğraşıyordu ve devrilme tehlikesi olan bu düzensiz kuleyle boğuşuyordu.

Profesör başını salladı ve bir kez daha domuz pastırması sopasını sallayarak şöyle açıkladı: "Genellikle tıknaz ve sakallı oldukları sanılsa da, kadın cüceler aslında oldukça güzeldir ve minyon yapıları bu güzelliği daha da artırır. Günümüzde dünyadaki yerleri azalmış olsa da, cüceler uzun ve gururlu bir tarihe sahiptir ve bir zamanlar dünyanın hakimiyeti için elflerle savaşmışlardır. O zamanlar kralları Delgos yarımadasının tamamını yönetiyordu ve onlar da vagonlar dolusu mücevher ve altın çıkarıyorlardı. Ama o günler çoktan geride kaldı. Yine de her cüce, hayal edilemeyecek kadar büyük bir hazine saklıyor, ama" — Copper'a göz kırpmak için durakladı — "cüce hazineleri her zaman lanetlidir. Bu yüzden onlardan çalmak asla iyi sonuçlar doğurmaz."

"Cüceler gerçekten taştan mı yapılmış? Sonsuza kadar mı yaşıyorlar?" diye sordu kız, hala değişen plakalardan oluşan kulesine sarılmış halde.

Sorunlar profesörü yine iş başında, diye düşündü Royce. Kimin hayatını mahvettiği umurunda değil.

Arcadius, bir çocuğun merakını kullanarak küçük kızı bu zor duruma sokmuştu. Çocuk, yaşlı bir adamın hikayelerine hayran kalarak masada çok uzun süre kalmıştı ve şimdi bir servet değerinde çömlekleri kırıp bunun için dayak yiyecekti. Ailesi de bedelini ödeyecek ve belki de aile aç karnına yatacağı. Hatta bu rahat yerlerinden çıkarılabilir ve evsiz ve yoksul kalabilirlerdi, hepsi de yaşlı adamın ne zaman susması gerektiğini bilmediği için.

"Aşk ve nefret dışında hiçbir şey sonsuza kadar yaşamaz," dedi Arcadius. "Ama cüceler bir insanın üç katı kadar uzun yaşarlar. Taştan yapılmamış olsalar ve boyları sadece 68 ila 112 santimetre arasında olsa da, cüceler yirmi adamın gücüne sahiptirler. Ancak bilim adamları, cücelerin bu gücünün çoğunlukla büyük yeraltı demirhanelerinde ve atölyelerinde ürettikleri sihirli nesnelerden kaynaklandığına inanıyorlar."

"Ben cücelerin kiliseden bile daha fazla büyüü reddettiklerini sanıyordum," dedi Gus, kızının yardımına koşarak. Royce'un gördüğünü görünce, hemen sallanan yığının kontrolünü ele aldı.

"Bu gerçekten de onlar için garip bir paradoks. Cüceler sihirden nefret ederler ama kendi sihirlerini kullanırlar. Her biri kendini görünmez kılmayı çok iyi bilir. Anında uzun mesafeler kat edebildikleri söylenir ve güçlerini katlayan, giyen kişiyi açlık, soğuk vb. şeylerden koruyan büyüü yüzükler, pelerinler ve kemerler yaparlar. Dilin altına yerleştirildiğinde, daha önce bilinmeyen dilleri anlama ve konuşma yeteneği kazandıran taşları nerede bulacaklarını bilirler."

"Ve herkes tarafından nefret ediliyorlar," dedi Royce, Gwen'in karşısına oturdu. Gwen, bir çeşit yumurtalı güveç ve bir dilim ekmekten oluşan yemeğinin yarısını bitirmiş gibi görünüyordu.

Royce bütün gün hiçbir şey yememişti ama ona bakınca iştahı kaçmıştı.

Sanırım güveler de fazla yemek yemiyorlardır.

Arcadius, domuz pastırması çubuğunu ağzına koydu ve çiğnerken başını salladı. "Popülerlik konusunda çok acı çekiyorlar, bu doğru. "Cüce ve Sütçü Kız" ve "Küçük Wren ve Büyük Orman" gibi masalların yaygınlaşmasıyla, bu tür korkunç masallarla büyümüş yetişkinlerin tutumlarını değiştirmeye çalışırken zorlu bir mücadeleyle karşı karşıya kalıyorlar. Doğru ya da değil, ebeveynlerin neden bebeklerini korku dolu masallarla dolu rüya alemine göndermek istediklerini anlayamıyorum. Ancak, bir zamanlar çocukların geceleri kırık oyuncaklarını kapılarının önüne bırakıp, bir cücenin şafak sökmeden önce gelip onları tamir etmesini umduklarını bilmek ilginçtir. Ve iyimser bir çocuk, önceden teşekkür etmek için bir tabakta bir parça yiyecek ve belki bir şapka veya bir çift çorap da bırakırdı. Edebiyat masumiyeti beşikte öldürmeden önce günler böylesine parlak ve mutluydu.

"Bundan ister misin?" Hadrian, Royce'a sordu ve son yumurta yemeğini tabağına koydu.

Royce başını salladı.

"Çok lezzetli," dedi Gwen.

"Elbette," diye onayladı Copper. "Annem harika bir aşçıdır."

"Ama sen onun izinden gitmek istemiyorsun," dedi Gwen. "Sen koç olmak istiyorsun. Öyle değil mi?"

Kız başını salladı. Elindeki tabak yığınınından kurtulduktan sonra, Gwen ve Albert'in arasına geçip iki eliyle masaya yaslandı ve fazla enerjisiyle sallanmaya başladı. "Heath gibi olacağım ve kendi arabam olacak. Ama benimki *altı atlı* bir araba olacak ve onun zamanını geçeceğim. Heath, kadınların araba kullanamayacağını söylüyor ama ben neden kullanamayalım ki? Atlarla aram iyidir, değil mi baba?"

"Masayı temizlemekten kesinlikle daha iyisin," diye cevapladı Gus.

"Gördün mü!" Küçük kız parladı.

"Heath'i dinleme," dedi Gwen. "Kimseyi dinleme.

Ne istersen yapabilirsin. Sadece akıllı davranıp çok çalışman gerekiyor." "Ben de öyle düşünüyorum." Kız etrafına bakındı. "Ne iş yapıyorsunuz hanımefendi?"

Gwen tereddüt etti ve dudağını ısırıldı.

"O, Melengar krallığının en başarılı iş kadınıdır," diye Royce onun yerine cevap verdi. "Ve bence, senin hayal edebileceğinden çok daha mütevazı bir başlangıçtan yola çıkıp, senin hayal edebileceğinden çok daha büyük zorluklarla karşılaştığını söylemek doğru olur."

Copper'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Gwen şaşkın görünüyordu.

Kız Gwen'e hayranlıkla baktı. "Adınız ne, hanımefendi?" "Gwendolyn DeLancy," diye cevapladı, "ama bana Gwen diyebilirsiniz."

Shelby, şoförün kutusunu taşıyarak içeri girdi ve Gus hemen yardıma koştu.

"Briar'a bunu yeniden doldurmasını söyle," dedi Shelby. "Hala önümüzde uzun bir yol var. Ve ona sıcak havaya gireceğimizi hatırlat. Bu yüzden bozulacak hiçbir şey koymasın. Mahzende fındık ve kuru üzüm olup olmadığını kontrol etmesini söyle. Bunlar yolda iyi gider. Sürerken yiyebiliriz."

"Sanırım atıştırmalıkları hazırlamıştır ama ona söyleyeceğim." Gus kutuyu mutfığa götürdü.

"Herkes yemeğini beğendi mi?" diye sordu Shelby. Yüzü rüzgâr ve yağmurdan kızarmış ve buruşmuştu.

"Harika," diye cevapladı Hadrian, ağzı dolu halde.

"Gerçekten," dedi Arcadius. "Bu olağanüstü bir zevkti."

"Güzel. Güzel." Shelby başını salladı. "Heath, yolculuğumuzun bir sonraki aşaması için ekibi değiştirmeyi ve tekerlekleri yeniden takmayı neredeyse bitirdi."

"Tekerlekler mi?" diye sordu Albert.

Shelby başını salladı. "Birkaç mil sonra Delgos'a geçeceğiz ve bundan sonraki bölümde daha zorlu dağ yollarıyla karşılaşacağız, ama artık kar olmayacak. Heath, dar geçitlerden geçebilmek için arabanın dönüş yarıçapını daraltmak için daha küçük ön tekerlekler takıyor. Birkaç dakika içinde işini bitirir, sonra tekrar yola çıkarız. Daha fazla battaniyeye ihtiyacı olan varsa, Gus veya Briar'dan isteyin. Ama dürüst olmak gerekirse, bu noktadan sonra, sıcak kalmaktan çok serin kalmak daha zor olacak."

Otobüsün ön camından dışarı bakan Royce, bir insan kadar büyük bir şeyin hareket ettiğini gördü. Heath olduğunu tahmin etti, ama Shelby dışarı çıktığında, Shelby'nin oğlunu ahırın yanında gördü.

"Burada kaç kişi var?" Royce, Gus geri döndüğünde ona sordu. "Yolcular dışında."

"Sadece Briar, Copper ve ben varız. Size bir şey getireyim mi?"

"Hayır, ben iyiyim." Royce ayağa kalktı.

Hadrian kalan yemeği ağzına tıktırmakla meşguldü, Gus ise tabağını almak için hazır bekliyordu. Albert arkasına yaslanıp derin nefesler alırken ceketinin düğmelerini açıyordu. Gwen yine Copper ile konuşuyordu ve Arcadius dişlerini fırçalayarak kendini oyalamaya çalışıyordu. Royce ayrılırken kimse bir şey söylemedi.

Dışarıda, bir kez daha serin gece havası ve çevredeki ormanlardan gelen kokarca kokusu ile karşılandı. Bu sefer Royce fenerlere bakmaktan kaçındı ve evin yanındaki gölgelere doğru ilerledi.

Ahırda atlar huysuzlanıyor, kışnıyor, homurdanıyor ve ayaklarını yere vuruyorlardı.

"Jack ve Rabbit'e ne oldu?" diye sordu Shelby görünmeyen bir yerden, sesi serin gece havasında yankılanıyordu.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Heath. "Korkmuş gibiler."

Ama neden? Royce düşündü.

Her zaman sorunları sezme yeteneği vardı, bir şeylerin ters gittiğini hissedebilirdi. Uzun zaman önce bunun hayal gücü olduğunu düşünmüştü, ancak on yıllar süren kanıtlar mantığını aşındırmıştı. Bunu bir yetenek olarak kabul etmeye başlamıştı — bazen buna güveniyordu. O anda, atlarla tamamen aynı fikirdeydi. Bir şeyler ters gidiyordu.

Ama ne?

Avlu küçüktü. Sadece ev, ahır ve bir atölye vardı. Görünürde olmayan bir bina daha vardı ve Royce, zorunlu tuvalete giden çalılıklara giden küçük patikayı gördü.

Orada. Beni ve atları korkutan şey. Çalılıkların ve ağaçların arasında saklanıyor.

Alverstone'u çeken Royce avlanmaya başladı.

Patikayı takip etti, sonra tuvaletin etrafından yavaşça dolaşarak ahır ve evin manzarasını engelleyen çalılıkların olduğu yere geldi. Orada, ay ışığının parıltısında, Royce genç çam ağaçlarının oluşturduğu bir çemberin içinde çürümüş bir ağacın gövdesine oturmuş bir adam gördü. Royce, bu adamı tanıdığını fark etti ve oldukça endişelendi. Onu önceki gece öldürdüğünden emindi.

Adam, yırtık pırtık gri peleriniyle, başlığı takılı halde oturuyordu; hastalıklı, solgun yüzü ay ışığında tebeşir beyazı gibi parlıyordu. Uzun kıvılcık saçları ve sakalı, tek renkli bir görüntü oluşturuyordu. Royce'un yaklaşmasını izlerken rahat ve sakin görünüyordu.

"Kodeksimize ihtiyacımız var," dedi tanıdık, kısık sesiyle.

Royce adamın boynuna baktı. Royce'un bıçağını sapladığı yeri koyu bir iz gösteriyordu.

Kesinlikle aynı adamdı.

Bu sefer Royce mesafesini koruyarak adamı inceledi ve bu tuhaf bulmacayı çözmeye çalıştı.

Ölmüş olması gerekirdi. Beni nasıl buldu? Ve Uçan Kadın'a nasıl yetişebildi?

Adamın burada olması imkansızdı, ama işte buradaydı. Royce'un aklına tek bir cevap geliyordu.

Beni The Rose and Thorn'a kadar takip etti, otobüse bindiğimizi gördü ve Hadrian ile şoförler öne baktıklarında arkaya atladı.

Bu tek makul olasılıktı, ama *makul* tam olarak doğru kelime olmayabilirdi ve bu, bir yığın sorundan sadece birini çözüyordu.

"Kitabımız sende mi?" diye sordu adam ve Royce bir kez daha tuhaf aksanını fark etti, bu kez arkaik bir dil kullanıyordu. Ama o boğuk sesin altında bile, açıkça *"kitap"* dediği belliydi.

Beni başka biri sanıyor.

"Benim kitabım yok," diye cevapladı Royce. "Ben çok kitap okuyan biri değilim." "Ya kitap sende ya da şu anda nerede olduğunu biliyorsun."

Adam bekledi.

Royce de öyle.

"Bizden korkmana gerek yok, Royce."

Kimlik karışıklığı bu kadar.

"Seni seviyoruz. Sen..." Bir an düşündü, sonra başını salladı. "Gerçekte, sen bizim tek dostumuzsun. Bizi ebedi hapishanemizden kurtardın, bu iyiliğin için sana sonsuza kadar minnettarız. Ve trajik gençliğimizin gemisini bize geri kazandırmak için gösterdiğin çabaların, gümüş veya altından çok daha değerli bir ödül ile karşılanacağına inanıyoruz."

"Elmaslar mı?"

"Sonsuz yaşam." Adam gülümsedi.

"Elmasları tercih ederim."

Adam buna güldü — gülmekten çok kıkırdamaya benzeyen bir sesle.

Royce yavaşça ilerledi. "Bana gerçekten bir iş mi teklif ediyorsun? Öyleyse, tam olarak ne istediğini ve ödemek istediğin bedeli bilmem gerekiyor."

"Kitabımızı geri almalıyız, senin Hemley Malikanesi'nin Leydi Martel'den çaldığın kitabı.

Karşılığında, sana sonsuz hayat vereceğiz."

"Günlüğün peşindesin?" Bu bulmacanın en azından bir parçası mantıklıydı. Yaklaşık iki yıl önce, Royce Lady Martel'in günlüğünü çalmıştı. Sözleşme, Albert tarafından Lady Constance aracılığıyla ayarlanmıştı. Ne Royce, ne Hadrian, ne de Albert işverenin kimliğini bilmiyordu ve işverenin de hırsızların kimliğini bilmediği varsayılıyordu.

"Yazdığımız kodeks bize aittir." "Peki *biz* kimiz?"

Çürümüş kütüğün üzerinde oturan hayalet gibi beyaz yaratık sırttı ve siyah diş etlerinin arasında parıldayan dişlerini gösterdi. "Biz Falkirk de Roche'uz."

Royce bu ismi biliyordu. Tarih meraklısı olmasa da, Falkirk de Roche'un çok uzun zaman önce öldüğünü biliyordu. Bu, karşısındaki adamın yalan söylediği anlamına geliyordu. Sahtekar ayrıca çok fazla şey hakkında çok fazla şey biliyordu ve Royce'u gözetlemekle ölümcül bir hata yapmıştı. Kızıl saçlı hayalet taklitçisi, Royce'un onu öldürmeye çalışıp başarısız olduğu için Elan'ın yüzeyinde yürüyen insanlar arasında eşsizdi. Bunlardan herhangi biri yeterli olurdu, ancak bir araya geldiklerinde Royce'un tepkisi bir karar olmaktan çok, önceden belli bir sonuç haline geldi.

Royce bir kez daha boğazına saldırdı, ama bu sefer fazladan bir çaba göstererek yarım kalan işini bitirip kafasını kopardı. Alverstone, demir ve taş kesebilen sıradan bir kılıç değildi. Eti kesmek ve kemiği koparmak

kemik kesmek çocuk oyuncağıydı. Kendini Falkirk ilan eden adam yine düştü, ama bu sefer iki parçaya bölünmüştü.

YEDİNCİ BÖLÜM

TUR DEL FUR

Hadrian, pantolonuna ellerini sürterek son domuz yağı lekelerini temizleyip koçhaneden çıktığında, Royce'un koçhanenin tepesindeki yeri işgal ettiğini gördü. Royce, başlığı takmış, pelerini esen rüzgarda dalgalanırken, çatı tepesindeki bir karga gibi orada oturuyordu. Hadrian yaklaşıncı, hırsız ona bir bakış attı ama tek kelime etmedi ve Hadrian'ın sormasına gerek kalmadı. Cevap açtı. Başka biri olsaydı, Hadrian bunun altında yatan nedenin şefkat, nezaket veya hatta dostluk olduğunu düşünebilirdi. Hadrian saatlerce soğuk rüzgâr ve ıslak karla mücadele ettiği için, arabada biraz zaman geçirmesi adil olurdu. Ama bu başka biri değildi, bu Royce'du ve Hadrian'ın iyiliği, karga'nın çatıda olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Orada Gwen yüzündendi.

Gwen DeLancy'nin yanında olmak Royce'u her zaman kafasını karıştırmıştı. Onu izlemek, sarhoş birinin tanıdık bir odada yolunu bulmaya çalışmasını izlemek kadar eğlenceliydi. Bazen adam kendi adını bile unutuyor gibiydi. Hadrian bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. On beş yaşındayken, ayakkabıcı kızı Arbor'a aşık olmuştu ve o kadar etkilenmişti ki, en yakın arkadaşını neredeyse öldürüyordu. Bu tür duygular herkes için kafa karıştırıcıydı. Ama zaten tirbuşon gibi bükülmüş olan Royce için bu bir kabus olmalıydı. Adam, hayatın kendisine sürekli olarak dayattığı, bazıları gerçek, bazıları hayali olan sayısız tehlikeyi savuşturma yeteneğini bozacağından korktuğu için nadiren içki içerdi. Bu yolculuk mantığın ötesinde sinir bozucu olmalıydı, bu yüzden Royce yalnız kalmak istedi.

Arkadaşının sıkıntısına rağmen, Hadrian arabada yolculuk etme fırsatını takdir etti. Fazla uyumamıştı. Giysileri hala kardan nemliydi ve kemiklerinin derinliklerinde bir soğukluk vardı. Daha önce, soğukta yeterince uzun süre oturursa, soğuğun kalmasına izin vereceğini karar vermişti. Yemek eksikliği de buna katkıda bulunuyordu. Hansonlar, yolda yiyebileceğimiz

ama bu, yağmur fırtınasında şapka takmak gibiydi — biraz yardımcı oluyordu ama çok fazla değil ve bir süre sonra hiç yardımcı olmuyordu. Briar Rose'un yumurtaları ve pastırması iyileşmesi için temel oluşturmuştu ama asıl ihtiyacı olan şey uyuyabileceği sıcak bir yerdi. Royce'un boşalttığı koltuğa, Gwen'in yanına ve Albert'in karşısına oturdu.

"Ne güzel," dedi Arcadius. "Royce, kahramanca, sevdiği koltuğunu zavallı Hadrian'a bırakıyor. Ne kadar centilmen bir davranış — öyle değil mi, Gwendolyn?"

Gwen başını salladı. "O yapmasaydı, ben yapardım." Hadrian ona gülümsedi.

"Al, battaniyemi al." Gwen yün battaniyesini Hadrian'ın omuzlarına örttü.

Hadrian ona teşekkür etti ve araba hareket etmeye başladığında, sırtını yaslayıp başını iç duvarları kaplayan yumuşak, tüylü deri döşemeye dayadı. Araba, onu rahatlatan sallanma ritmine geri döndü. Diğerleri yemek, aile ve Copper'ın koç olmasının gerçek olasılıkları hakkında konuştular — bu da pratik ama deneyimsiz Albert ile idealist ama tecrübeli Gwen arasında dostane bir tartışma başlattı. Hadrian bunun nasıl sonuçlandığını hiç duymadı. Derin bir uykuya daldı ve sonraki iki at değişimi sırasında da uyanmadı.

Uyandığında, dünya değişmişti.

Arabanın içi, çok soğuktan biraz fazla sıcağa dönüşmüştü. Hadrian, eriyen kardan ıslanmıştı, ama şimdi, yünlü giysilerinin altında, terden sıırılsıklam olmuştu. Gözlerini açtığında, arabanın pencerelerinin açık olduğunu ve perdelerin tamamen açıldığını gördü. Parlak güneş ışığı, çiçeklerin ve tuzlu okyanusun kokusunu taşıyan hoş bir esinti ile birlikte arabanın içini dolduruyordu.

"Ama cumhuriyet *tam olarak* nedir?" Gwen, araba sallanıp yuvarlanmaya devam ederken soruyordu. Onu uyandırmamak için yumuşak bir sesle konuşuyordu.

"Basitçe söylemek gerekirse, en yüksek gücün, kendilerini temsil edecek kişileri seçen, yani en fazla oyu alan kişileri seçen vatandaşlar topluluğunda olduğu bir siyasi sistemdir," diye yanıtladı Arcadius aynı derecede sessizce. Arabadaki sallantı, uzun sakalının sallanmasına neden oluyordu.

"Yani, kral yok mu?" diye sordu Gwen.

Profesör başını salladı. "Hayır, hiç soyluluk yok. Delgos'ta hükümet biraz karışık bir yapıya sahip. Başlangıçta demokrasi ile yönetiliyorlardı.

bu, tüm halkın kurallar ve yasalar konusunda eşit söz hakkına sahip olduğu bir rejim türüdür. Ancak zamanla, çoğu cumhuriyette olduğu gibi, demokrasi ve oligarşinin bir karışımı haline geldi."

Gwen, bu olağanüstü *cumhuriyeti* ilk elden görmek istercesine pencereden dışarı baktı.

"Herkesin her konuda oy kullanması, tahmin edebileceğiniz gibi biraz kabus gibiydi," diye devam etti Arcadius. Profesör, işini seven şanslı insanlardan biriydi. Onun işi öğretmekti ve onu işe koymak için fazla teşvik gerekmiyordu. Onu durdurmak ise zordu. "Her şey, bir grup erkeğin aralarından en zekisinin hangisi olduğuna karar vermeye çalışması kadar hızlı gerçekleşiyordu. Sonuçta, servetleri ve başkalarına iş sağlama yetenekleri sayesinde, vatandaşları kararları onların adına alan "korkunç yükü" üstlenmeleri gerektiğine ikna eden en başarılı iş adamları oldular. Teoride, kararları kimin alacağına halk hala oy veriyor, ama gerçekte her zaman aynı üç kişi karar veriyor. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bunlar bölgedeki en güçlü iş adamları."

"Kulağa kötü geliyor," dedi kadın. "Ama bence bu yaklaşımda biraz mantık var. Doğru ailede doğduğun için her şeyi yönetmeye hak kazanmaktan kesinlikle daha mantıklı."

Arcadius başını salladı. "Bu doğru ve bunun doğru yönde atılmış bir adım olduğunu kabul ediyorum, ama servet babadan oğula geçtiği için, o kadar da farklı bir durum değil."

Gwen bir an düşündü, sonra sordu, "Üç kişi kim?"

Arcadius elini kaldırdı ve parmaklarıyla saymaya başladı. "Denizcilik devi Ernesta Bray, metal üreticisi Oscar Tiler ve tabii ki hem mecazi hem de gerçek anlamda en büyüğü" — bunun için başparmağını kullandı — "finansçı ve bankacı Cornelius DeLur. Birlikte, daha çok Üçlü Yönetim olarak bilinirler."

"Ernesta? O bir kadın mı?"

Arcadius gülümsedi. "Evet, ve ülkeye giren veya çıkan hemen her şey üzerinde demir bir kontrolü var."

Gwen, Albert'e kaşlarını çatı. "Sen de Copper'ın arabacı olamayacağını düşünüyordun!"

"Neredeyiz?" diye sordu Hadrian, uyuduğu garip pozisyonundan dolayı boynunun ağrıdığını fark ederek oturarak.

"Ölüler dirildi!" diye bağırdı Albert. Vikontun frakı ve cüppesi çıkarılmıştı, ceketinin düğmeleri tamamen açılmıştı ve beyaz gömleği görünmüştü. Kucağındaki bez torbadan fındık yiyordu. "West Echo'dayız. Bir süre önce Tiliner Kavşağı'nı geçtik. En iyi tahminimle, Tur Del Fur'dan beş mil uzaktayız."

Hadrian, pencereden değişen manzaraya bakarken esnedi. Neredeyse her şey bej renkli kayalar ve çalılarla kaplıydı. Arabasının arkasında sarı bir toz bulutu yükseliyordu. Uzaklarda, konuksever olmayan sivri kayalık dağlar görünüyordu.

"Tur Del Fur'un tropikal bir cennet olduğunu sanıyordum." "Öyle," dedi Albert.

"Daha çok çöle benziyor."

"Delgos'un çoğu kayalık bir yayladır." Profesör kendini tutamadı. "Yeşil vadiler ve verimli tarlalar olsa da, güney ucuna yakın bu bölgede durum biraz kasvetli. Ancak, kaynakların yüzlerce küçük şelaleyle terasları suladığı kıyı şeridinde muhteşem bir dönüşüm gerçekleşiyor. Göreceksin."

"Seni uyandırdıysam özür dilerim," dedi Gwen. Pelerin ve başlığı yanındaki koltuğa atılmış haldeyken, Gwen uzun kollu yünlü elbisesiyle sıkışıp kalmıştı. Serin kalmak için yakasını pompaladı.

"Üzgün müsün?" Albert güldü. "Gözlerini açmasının zamanı gelmişti. Horlaması olmasaydı, öldüğünü sanırdım. Sabah boyunca gerçek bir asilzade gibi uyudun dostum." Albert bir torba uzattı. "Fındık ister misin?"

Hadrian başını salladı. "Su var mı acaba?" Ağzı, manzara gibi kurumuştu. "Hava biraz ısınmış gibi görünüyor."

At arabası aniden yavaşladı, sonra hiçbir uyarı olmadan keskin bir şekilde aşağı doğru eğildi, böylece fındık torbası Albert'in kucağından kayarak yere düştü.

"İşte başlıyoruz!" diye heyecanla duyurdu viskont.

Gwen, görünüşe göre endişelenmiş, bir elini koltuğa, diğer elini tavana koydu. "Nereye gidiyoruz?"

"Sorun yok," diye Albert onu sakinleştirdi. "Tur Del Fur deniz kayalıklarının yanına inşa edilmiş. Yol bir dizi virajla kıvrılıyor ve eğim dört atlı bir arabadan çok katırlara daha uygun. Ama sorun yok."

"Buraya daha önce geldin mi?" diye sordu Gwen, hâlâ ikna olmuş gibi görünüyordu. "Bunu daha önce yaptın mı?"

"Birkaç kez... bir arabada, arkadaşlarımla misafiri olarak." Bu sözler Albert'in bir anısını canlandırmış gibi göründü, çünkü Albert çenesini pencere pervazına koydu, derin bir nefes aldı ve iç geçirdi. "Dürüst olmak gerekirse, param yeterse burada yaşardım."

At arabası, son iki gündeki herhangi bir zamana göre daha yavaş bir hızda ilerlemeye devam etti. Sonra tamamen durdular.

"Vardık mı?" diye sordu Hadrian.

Albert başını salladı. Cevap veremedi, araba tekrar hareket etmeye başladı ve keskin bir sağ dönüş yaparak arabayı salladı ve bir tarafa eğdi. Virajı döndükten sonra, *Flying Lady* ilk zikzak yoldan aşağı doğru ilerlemeye başladı.

Bu sırada Hadrian, Tur Del Fur'u ilk kez net bir şekilde görebildi. Korunaklı bir koya inen bir uçurumun yüksek kesimindeydiler, onun ötesinde ise ufka kadar uzanan engin mavi okyanus vardı. Uçurum, yemyeşil bitki örtüsüyle kaplı basamaklı teraslardan oluşuyordu ve bu terasların üzerine yüzlerce renkli taş ve sıva bina inşa edilmişti. Avlularda, küçük bahçelerde ve yolların kenarlarında palmiye ağaçları ve çiçekler yetişiyordu. Aşağıda, çok aşağıda, beyaz kumlu plajlarla çevrili, her şekil ve boyutta gemilerin sallandığı, turkuaz mavisi bir havuz gibi görünen koy vardı. Koy, iki kaya burunu tarafından korunuyordu. Bu kayalık kollar uzanarak doğal bir dalgakıran oluşturuyordu ve aralarında bir geçit vardı. İki burun üzerinde ise inanılmaz derecede yüksek iki kule yükseliyordu.

Devasa sütunlar bin fit yüksekliğinde görünüyordu. Dalgalar ayaklarının dibinde beyaz bir şekilde parçalanıyordu ve tepesinde parıldayan altın kubbeler vardı. Katı kayadan oyulmuş olan yanları derin oluklarla kaplıydı ve kuleleri uçlarına yerleştirilmiş iki devasa dişli gibi gösteren kanatlar oluşturuyordu. Bu kanatlardaki deliklerden, okyanusa doğru uzanan çaydanlık musluklarından sanki duman çıkıyordu.

"Bunlardan biri Drumindor olmalı," dedi Hadrian.

"İkisi de öyle," diye cevapladı Albert. "Bu mesafeden görmek zor, ama ikisini birbirine bağlayan, körfezin girişinin üzerine uzanan ince bir köprü var."

Hadrian, Taç Kulesi'ni hatırladı. Bunlar, Taç Kulesi'nden oldukça daha uzundu.

"Taç Kulesi'nin şimdiye kadar inşa edilmiş en yüksek yapı olduğunu söylemiştin," dedi Hadrian, Arcadius'a.

"Sanırım bunun *insan eliyle yapılmış* en yüksek yapı olduğunu söylemiştim," diye cevapladı Arcadius. "Drumindor, cüce ırkının tartışmasız en büyük başarısıdır. Bu iki sütun, bütün bir dağın oyulmasından sonra geriye kalan tek şeydir ve onun yok olmasıyla birlikte cennet doğmuştur."

Okyanus esintisi arabaya daha fazla girerken, beraberinde müzik de geldi: davullar, kornolar ve yaylı çalgılar, Hadrian'ın daha önce hiç duymadığı çekici bir ritmik ses yaratıyordu. Canlı, neşeli melodiler, Gentry Mahallesi'nde çalınan sert oda konçertolarından veya kuzeydeki tavernalarda çalınan jig ve reel danslarından çok farklıydı. Bu müzik parlak, havadar ve aynı anda birden fazla kaynaktan yayılıyordu: farklı şarkılar, ama aynı ses.

At arabası körfeze doğru dolambaçlı bir yoldan ilerliyordu. Deniz kabukları ve bunlardan yapılmış eşyalar satan dükkanların önünden geçtiler. Bir başka dükkanın vitrininde balık ve diğer hayvanların zarif oymaları sergileniyordu. Üçüncü bir dükkanda ise cilalı taşlar satılıyordu. Balık dişleri satan bir dükkan vardı, girişinde devasa bir köpekbalığı çenesi vardı ve müşteriler dükkana girmek için bu çenenin içinden geçmek zorundaydı. Araba, ağ dükkanlarının ve balık şeklinde şekerlemeler satan tatlı kokulu şekerleme mutfaklarının önünden geçti. Çeşitli terziler ve dikişçiler, vitrinlerinde giysiler sergiliyorlardı.

"Vitrinde kadın iç çamaşırları var!" diye haykırdı Gwen, şok olmuş bir şekilde.

"Onlar iç çamaşırı değil," dedi Albert ve biraz güldü.

"Kesinlikle iç çamaşırı. Bak."

"İster inan ister inanma, bu bir elbise."

Gwen ona inanamayan bir bakış attı. "Çok kısa ve ince, üstelik tamamen beyaz — *parlak* beyaz."

"Sanırım ağartılmış pamuk. Burada yetiştiriliyor. Çok hafif, çok yumuşak. Zaten fark ettiğin gibi, bu bölgeler çok sıcak oluyor. Sadece bizim gibi zavallı

ziyaretçiler yün giyerler."

Gwen, dükkânın önünden geçerken başını çevirdi, gözlerini ayırmak istemiyordu. "Bu bir elbise mi? Kolu bile yok. Medford'da bunu giyen bir kadın tutuklanırdı."

"Monarşi ya da resmi bir kilise olmadığından, buradaki davranış kurallarının çok daha rahat olduğunu göreceksiniz. Para kazanmaya engel olmadığı sürece hemen hemen her şey kabul edilebilir. Burası sadece iklimi nedeniyle bir cennet olarak görülmüyor."

Hadrian, tulan yaprakları satan bir dükkânın önünde bir cüce ve bir Calian ile konuşan, Ba Ran Ghazel gibi görünen iki kişiye dikkatini verdi. Pencereden dışarı eğildi, ama araba geçip gitti. "Burada ghazel var mı?"

Albert, Hadrian'ın baktığı yöne doğru baktı. "Sanırım onlar Urgvarlılar. Eskiden insanların onlara böyle dediğini duymuştum."

"Urgvarianların Ba Ran Ghazel kabilesi olduğuna eminim."

Albert omuz silkti. "O zaman belki de öyledir. Etrafta birkaç tane görürsün. Hiç sorun çıkardıklarını duymadım. Genellikle limanda görebilirsin. Çoğu denizci."

O andan itibaren Hadrian ve Gwen, pencerenin önünde çocuklar gibi oturup, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağızları açık bir şekilde önlerinde geçit töreni yapan harikalar sirkini izlediler.

"O bir genelev!" Gwen, ön tarafında taş bir çeşme bulunan küçük bir saray gibi görünen binayı işaret ederek duyurdu. "Çok güzel."

"O bir taverna mı?" Hadrian, terası ve bakır rengi kubbesi olan iki renkli, üç katlı taş bina geçerken sordu.

"Orası, sevgili beyefendi, Mavi Papağan," diye cevapladı Albert. "Şehrin en iyi danthum'u."

"Katedral gibi görünüyor."

"Öyle olsaydı," dedi Albert hayalperest bir şekilde, "ben de rahip olurdum."

Beyaz pamuklu giysiler giymiş bir grup esmer adam, domuzu kızartırken üzerine bira gibi görünen bir sıvı döküyordu. Kocaman bir tahta kaşıkla karıştıran bir adamın yol kenarındaki tenceresinden, geçtikten sonra bile uzun süre havada kalan güçlü bir limon, sarımsak ve soğan kokusu yayılıyordu. Çıplak ayakla ve gömleksiz sarışın bir adam, insanların bozuk para attığı sepetin yanında teneke düdük çalıyordu. Renkli meyve tezgahları her yerdeydi, sokaklarda ve dükkanlarda eşekler ve tavuklar serbestçe dolaşıyordu.

Sonunda otobüs durdu ve Hadrian dalgaların sesini duydu.

"Geldik millet!" diye bağırdı Shelby.

Sertleşmiş ve uykulu hisseden Hadrian, otobüsten inip sıcak güneşin altına çıktı. Limanda, çekiçlerini cesurca havaya kaldıran yaşlı bir cücenin büyük taş heykelinin gölgesinde dururken, tuzlu deniz havası onları karşıladı. Yukarıda, martılar daireler çizerek uçuyor ve bağıryorlardı, gölgeleri kaldırım taşlarında dönüyordu. Meydanın bir tarafında, renkli tekneler iskelelere bağlanmıştı. Diğer tarafta ise, parlak tenteli iki ve üç katlı binalar sıralanmış, insanlar masalarda oturmuş yemek yiyip içki içiyor, gülüyor ve şarkı söylüyorlardı.

"Burası çok güzel!" Gwen, sanki kalbini sakinleştirmek istercesine iki elini göğsünde kavuşturmuş, etrafına bakınıyordu.

Hadrian'ın yardımıyla Heath bagajları indirdi.

"Sanırım Lord Byron'a gidip durumumu bildirmeliyim," dedi Albert. "Nerede kalacağımızı öğrenmemiz gerekiyor. Ofisi burada." Büyük gemilerin demirlediği yerin yakınındaki görkemli binaları işaret etti. "Umarım uzun sürmez." Birkaç adım attı, sonra biraz başı dönmüş gibi geri döndü. "Herkes Tur Del Fur'a hoş geldiniz!"

Hadrian, gülünç derecede mavi okyanusa hayranlıkla bakıyordu. Daha önce de görmüştü, hatta birden fazla kez üzerinde yüzmüştü. Aslında iki kez, tabii Calis'in sınırında başka bir okyanus yoksa, ki olabilir. Hem sırtında hem de kıyısında korkunç fırtınalar yaşamış, dağlar kadar büyük dalgalar görmüş ve onların kükremesini duymuştu. O anlarda bir tanrıya, herhangi bir tanrıya inanabilirdi. Ancak okyanusla ilgili tüm deneyimlerinde, okyanus hiç bu kadar mavi olmamıştı. Ve bu okyanus tamamen aynı mavi tonunda değildi. *Flying Lady'nin* Albert'in dönüşünü beklediği taş döşeli meydandan körfeze inen taş merdivenlerin yakınında, su biraz daha yeşil renkteydi. Dalgaların bağlı teknelerin arasında çırpındığı yerde ise, yüzey öyle bile değildi; yakındaki gemilerin rengini yansıtıyordu. Ancak Terlando Körfezi'nin büyük bir kısmı, özellikle de beyaz kumlu plajın yakınında, birçok insanın gösterişli şemsiyelerin altında oturduğu, dalgalara girdiğinde ya da dalgaların arasında balık ağı şamandıraları gibi sallandığında, çarpıcı bir turkuaz rengini koruyordu. Ancak Drumindor kulelerinin işaretlediği dalgakıranın ötesinde, deniz o kadar zengin bir kobalt mavisi rengine büründü ki, gerçek gibi görünmüyordu. Ve sonunda, ufukta, okyanusun derinleştiği ve ciddiye bindiği yerde, daha tanıdık ve kesinlikle daha öfkeli, arduvaz grisi bir renge büründü. Ama o okyanus farklı bir dünyanın parçasıydı, soğuk ve

renksiz olan. O dünyada, sokaklar sidik ve at gübresinin kokusuyla doluydu ve hava, çok fazla kötü karar verdiklerini fark eden erkeklerin öfkeli sesleriyle doluydu. En azından şimdilik, Hadrian müzik, renkler, sıcak güneş ve serin esintilerin olduğu bu mükemmel diyarda bulunuyordu. Burada, kızartılan domuz eti ve pişirilen ekmeğin lezzetli kokuları, gezginlerin tabakların tıkırtısını ve en az bir grubun bir şişe şarap daha sipariş ettiğini duyabilecekleri kadar yakın olan birçok açık hava kafesinden yayılıyordu.

"Albert'in burayı neden sevdiğini anlayabiliyorum," dedi Hadrian, ancak otobüsün arkasında tek başına durduğunu fark etti.

Bagajları sokağa boşaltmayı bitiren Hansonlar, atları ve tekerlekleri kontrol etmek için işlerine geri döndüler. Suyun şapırtısı tarafından cezbedilen Gwen, ayakkabılarını çıkarmış, elbisesinin eteğini kaldırmış ve suyu deniyordu. Onu en alt basamağa kadar takip eden Arcadius, onun ilerleyişini izliyordu.

"Soğuk değil," dedi Gwen.

"Ama banyo suyu kadar da sıcak değil, değil mi?" diye sordu profesör.

"Atlamak çok ferahlatıcı olurdu," diye cevapladı, yaramaz bir gülümsemeyle.

"Bu çok akıllıca bir cevap, canım, yaşlı bir adamı korkunç bir hata yapmaya zorlamak için tasarlanmış türden bir cevap."

Hadrian, Royce'un izini kaybetmişti. Royce, kendisi için bile garip bir şekilde mesafeli davranıyordu. Gwen'in neden olduğu alışılmadık utangaçlık, gerginlik ya da her neyse, bunlardan muzdarip olmak bir şeydi, ama tamamen ortadan kaybolmak Royce için bile sınırları zorluyordu. Onu hiçbir yerde bulamayan Hadrian, Albert'le birlikte gitmiş olabileceği sonucuna vardı.

Donmuş kuzeyden ayrıldıktan birkaç gün sonra muhteşem bir öğleden sonra tropikal sahilde durmak ne kadar harika olsa da, ağır yünlü giysiler içinde sıcak güneşin altında kalmak o kadar da harika değildi. Yemeklerin kokusu, kahkahalar ve kadehlerin tınlaması kısa sürede bir işkenceye dönüştü. Beklenmedik bir doğum günü pastası ile karşılanan, ancak mumlar söndürülene kadar beklemesi söylenen bir çocuk gibi, Hadrian sabırsızlanıyordu. Hayatı boyunca böyle bir yerin var olduğunu hayal bile etmemiş olan o, şimdi her yönden gelen cazip tekliflerden onu ayıran bir an daha tahammül edemiyordu. Ayrıca, bir dağ gibi yığılmış bagajlarla çevrili otobüsün yanında dururken kendini göze çarpan hissediyordu. Daha da kötüsü, Albert'in aceleci veya güvenilir biri olmadığını biliyordu.

*Albert yeni bir takım elbise denerken saatlerce burada kalabiliriz.
Belki de Royce bu yüzden onunla gitmiştir?*

"Burada işimiz bitti, efendim," dedi Shelby. Adam caddeyi baştan aşağı süzdü. "Arkadaşlarınız hala dönmedi mi?"

"Yakında gelirler," diye cevapladı Hadrian, caddeye bakarak. "Ev sahibimizi bulmaya gittiler."

Shelby başını salladı, sonra körfezin kayalıklarını tanımlayan, sonsuz gibi görünen terasları oluşturan oyulmuş taş binalara baktı. "Orada çok fazla kapı ve pencere olduğunu biliyorum. Sanki bir uçurum yutmak yuvası kolonisi gibi görünüyor, ama sadece çok sayıda delik ve çok sayıda yutmak var. Tur bu mevsimde dolup taşar. Kuzeyden insanlar gelir — parası olanlar ve parası olmayan ama iş bulup hayallerini gerçekleştirmek isteyenler. Kalacak bir yerin olduğundan emin misin?"

Albert'in hatırı için öyle olmasını umuyorum.

"Eminim öyledir. Ev sahibimiz Lord Byron; o, —"

"Delgos Liman İdaresi," Shelby onun yerine cümleyi tamamladı ve bilgili bir şekilde başını salladı. "Bu rotayı kurarken onunla uğraşmak zorunda kaldım. Meğer insanlar petrol veya elma kadar önemli bir ithalat kalemi olarak görülüyorlarmış."

"Onu sevmiyor musun?"

"Öyle demedim. İşinde iyi. Çalışkan, zeki bir adam.

Ruhu olup olmadığından emin değilim, ama kimse mükemmel değildir."

Hadrian gülümsedi. Shelby'yi sevmiştii ve Heath ile birlikte yakında yola çıkacak olmalarını üzücü buluyordu.

"Ama haklısın. Lord Byron sana bir yer bulacaktır." Otobüsün kapısını açtı, içini kontrol etti ve kapattı. "Kuzeye götüreceğimiz başka bir grup daha var, bu yüzden fazla oyalanamayız. Umarım anlayışla karşılırsın."

"Ne zaman uyuyorsun?"

Shelby gülümsedi. "Heath sürerken ben bankta uyuyorum."

"Ben de denedim. Pek işe yaramadı."

"Ben daha tecrübeliyim. Ayrıca, öldüğümde yeterince uyuyacağım."

"Durmadan devam edersen, bu sandığından daha erken olabilir."

"Şimdi oğlum gibi konuşuyorsun."

Hadrian, Shelby'nin babası gibi konuştuğunu neredeyse itiraf edecekti, ama bu, o anda cevaplamak istemediği sorulara yol açabilirdi, hele ki

Bu tür düşünceler, ufukta uzakta yatan soğuk gri derinliklere bırakılsa iyi olurdu.

"Colnora yakınlarında yardım ettiğin için teşekkür etmek istedim," dedi Shelby, sesinde hafif bir değişiklikle derin bir samimiyetle. "Delgos'ta bizi sıkıştırıyorlar. Liman İdaresi, bakımını yapmadıkları berbat yollarda araç kullanma ayrıcalığı karşılığında işimizden pay istiyor. Lord Byron tarafından zorbalığa uğramak ne kadar sinir bozucu olsa da, en azından süreç düzenli ve tutarlı. Ne yapmam gerektiğini biliyorum ve kurallara uyduğum sürece kimse beni rahatsız etmiyor. Kuzeyde ise durum farklı. Sadece dört krallıktan geçtik, ama düzinelerce küçük hükümdarla uğraşmak zorundayız. Her biri o çavuş gibi küçük birer tiran." Başını salladı. "Orada ne yapacaklarını asla bilemeyiz. Delgos'ta at ahırlarım var, ama kuzeyde sadece kiralayabiliyorum çünkü devlet arazisini satın alamazsınız. Bu da, istedikleri zaman, tüm iyileştirmelerimle birlikte, *özür* bile dilemeden hepsini geri alabilecekleri anlamına geliyor, *bayım*." Shelby, Heath yaklaşırken oğluna baktı. "Ve Heath'i ordularına katılmaya zorlama tehdidini gerçekleştirebilirlerdi. Sen olmasaydın, gerçekleştirebilirlerdi."

"Bunu nasıl başardın?" diye sordu Heath, neredeyse boş olan yem çuvalını omzuna asarak. "Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Çavuş... en azından profesyonel bir asker gibi *görünüyordu*... ve sen onun kılıcını sanki bir çocukmuş gibi elinden aldın. Çok kolaymış gibi gösterdin."

"O profesyoneldi," dedi Hadrian. Böyle şeylerle gurur duymamayı ve asla övünmemeyi öğrenmiş olan Hadrian, normalde yaptıklarını küçümserdi, ama Heath'in gözlerindeki bakışı gördü ve genç adamın bir elini belindeki yeni kılıcın kabzasına koyduğunu fark etti. "O çavuş beni öldürmek niyetindeydi, hem de hoş bir şekilde değil."

"Nazik bir yolu mu var?"

Hadrian başını salladı. "Oh, evet. Her şeyin iyi ve kötü yanları vardır, sanırım. Çavuşun durumunda, yaklaşık bir metre uzunluğunda keskinleştirilmiş bir metal parçayı karnıma saplamayı planlıyordu. Ucu omurgamı ıskalarsa, böbreğimi delip geçtikten sonra sırtımdan çıkacaktı. Deneyimli bir asker ve tam bir pislik olan çavuş, bıçağı geri çekerken çevirerek beni daha da parçalayacak ve kaslarımı, organlarımı ve derimi delip geçecekti. İç ve dış kanama çok fazla olacak ve şok geçirecektim. Kas kontrolümü tamamen kaybederek hemen yere yığılacaktım. Nefes almak

inanılmaz derecede acı verici hale gelirdi. Düşünmek de zor olurdu, sadece öleceğimi bilmemin yarattığı panik nedeniyle değil, bu tür bir travmanın kafanı karıştırarak kaygı, baş dönmesi ve kafa karışıklığına neden olması nedeniyle de. Mesane ve bağırsak kontrolümü kaybederdim. Ama bilinç kaybına uğramama ihtimalim yüksek. İşte bu *hoş olmayan* kısmı. Orada yatıp, nefes almaya çalışırken her nefes alısta acı çekecek, bir an önce bayılmayı, hatta ölmeyi umut edecektim. Ama bayılmayacaktım, en azından uzun bir süre. Bu, deliğin büyüklüğüne, bıçağın tam olarak nereye girdiğine ve neye zarar verdiğiğine göre değişir. Çoğu zaman, görüldüğü kadar kötü değildir. Kulağa tuhaf gelse de, bağırsaklar genellikle bıçağın önünden kayar, tıpkı tereyağlı makarnanın parmağa yol açması gibi. Yani, kanamam çok şiddetli olmasaydı bir saatten az bir sürede ölebilirdim, ama çok daha uzun süre, muhtemelen bir gün kadar yaşardım. Bu, dayanılmaz bir ıstırap içinde geçireceğim uzun bir süre. Ve bir doktor beni dikmeyi başarsa bile, yine de korkunç bir ateşten öleceğim. Sadece daha uzun sürer."

Heath ona acı bir ifadeyle baktı.

"Sana yirmi dört yaşında olduğumu söylediğimi biliyorum ve belki bu genç bir yaş gibi görünebilir, ama her yıl aynı değildir. Küçük bir çocukken savaş eğitimi aldım ve Avryn ve Calis'te birçok savaşta, düzinelerce muharebede ve sayısız çatışmada savaştım. Bunu yaparken birkaç şey öğreniyorsun — aslında birkaç milyon şey. Tabii ki, tıpkı babanın bir atı ne kadar zorlayabileceğini tam olarak bildiği gibi, ben de çoğu erkeği dövüşte yenebilirim. Ama ben bile hatırlayamayacağım kadar çok kez yaralandım. Birden fazla kez ölümle burun buruna geldim. Evet, bunu kolaymış gibi gösterdim — ama kolay değil."

Heath elini kılıçtan çekti.

"Hay aksi," diye mırıldandı Shelby, başını sallayarak dikkatlerini kendilerine doğru kararlı adımlarla yürüyen parlak sarı üniformalı dört adama çekti. Üniformalar askeri görünüyordu, ama kanarya sarısı ve beyaz şeritli renk seçimi hiç de korkutucu değildi. Ayrıca silahları da yoktu. Shelby'nin tepkisi olmasaydı, Hadrian onların sokak sanatçıları olduğunu düşünebilirdi: müzisyenler, hokkabazlar veya akrobatlar. "Ben de tam Delgos'un ne kadar iyi olduğunu söylüyordum."

Öndeki adam birkaç adım uzaklıktan onlara seslendi. "Ben Liman İdaresi Güvenliği'nden Memur Hildebrandt. Bugün nasılsınız beyler?"

"İyiyiz," dedi Shelby. "En azından öyleydik."

"Rahat olun, Bay Hanson, sizi rahatsız etmek için burada değilim. Az önce koçu gördüm ve size, güzel şehrimizden ayrılmanızı etkileyecek bazı haberler vermek

Diğer adamlar Hildebrandt'ın arkasına dağıldılar. Çevrelerini sarmadılar, sadece her iki yanında etkileyici bir sıra oluşturdular, her biri dik ve ağırbaşlı bir şekilde duruyordu.

"Peki bu ne olabilir?"

"Neredeyse bir hafta önce, Tiliner kesintisi yakınlarında, West Echo'da bir cinayet işlendi. Bir kurye öldürüldü, çantası çalındı. Katilin Tur Del Fur'a sığındığına dair güçlü kanıtlarımız var. Katili adalete teslim etmek ve kayıp paketi geri almak bizim görevimiz. Sonuç olarak, kaçakların araçlarda olmadığından emin olmak için bu şehirden ayrılan her aracı ve gemiyi kontrol ediyoruz. Bu nedenle, otobüsünüz ayrılmadan önce durdurulup aranacak. İşinizi iyi tanıyorum, siz ve oğlunuz DPAA tarafından çok saygı duyulan kişilersiniz. Bu rahatsızlıktan dolayı üzgünüz ve anlayışınızı rica ediyoruz. Yolcularınıza önceden açıklayabilmeniz ve yanlış anlaşılımları önleyebilmeniz için sizi önceden bilgilendiriyorum."

"Ve son dakikada yabancıları almadığımızdan emin olmak için mi?" "O da var." Her birine nazikçe başını salladı. "İyi günler ve iyi günler," dedi ve dördü yola devam etti.

"O kimdi?" Hadrian, onların uzaklaşmasını izlerken sordu.

"Delgos Liman İdaresi Birliği, şehri devriye gezen küçük bir güvenlik gücüne sahiptir. Bunlar kuzeydeki kralın muhafızları gibidir, ancak asıl görevleri gümrükleri denetlemek, içeri giren veya çıkan mallara gümrük vergisi uygulamak ve kaçak malların ithalatını engellemektir. Bu, korsanlarla oynadıkları bir oyundur. Buradaki çoğu insan onlara *Sarı Ceketliler* der."

Hadrian başını salladı. "Nedenini anlayabiliyorum."

"Daha önce benimle hiç konuşmamışlardı. Adımızı bilmeleri biraz rahatsız edici."

"Her şey hazır!" Albert, meydana zaferle geçerek deniz kuşlarını uçururken bağırdı. Ceketini bir koluna asmış, diğer elinde küçük bir kağıt tutuyordu. Kağıt güneşi yansıtarak parlak beyaz bir ışık saçıyordu.

Vikont yalnızdı. Hadrian bir kez daha meydana, terasları ve caddeyi Royce'un izlerini aramak için taradı, ama hiçbir şey bulamadı.

"Lord Byron ile görüştün mü?" diye sordu Hadrian.

"Hayır, sekreterlerinden biriyle. Tolly adında bir adamdı, ama bizi bekliyordu. Yarından sonra Byron ile bir görüşme ayarladı. Ama önemli olan, kalacak bir yerimiz olması. Kulağa da hoş geliyor. Bizim için geleneksel bir rolkin ayırttı."

"O nedir?"

Albert, uçurumun kenarını kaplayan beyaz badanalı, mavi kubbeli ta  binaları işaret etti. "Rolkinler, uçurumun doğal volkanik kayasından oyulmu  geleneksel cüce evleridir. Çok eğlenceli ve tuhaflar, karakter dolular. Buraya gelen herkes bir tane almaya çalışır. Çok seveceksin."

Albert küçük ka ıdı dudaklarına dokundurdu ve üst üste inşa edilmiş gibi görünen binaların labirentine baktı. Ka larını  attı. "Hmm. Tolly, buranın adının Turquoise Turtle olduğunu ve Fourth South Sea View Terrace'ın hemen yanındaki Pebble Way'de olduğunu söyledi, sadece..."

"Orasının nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

Albert dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Buraya sadece iki kez geldim ve sokaklarda epey dola tım ama o zamanlar neredeyse hep sarho tum, bu yüzden hafızam biraz bulanık."

" n nde g rd   n yer Güney Deniz Manzaralı Teraslar," dedi Shelby. "Sadece dört kat yukarı  ıkman gerekiyor." Parlak mavi çerçeveli pencereleri ve biraz ye illi i işaret etti.

"Harika!" Albert gülümsedi.

" yi eğlenceler. Sanırım iki haftada bir buraya gelece iz. Bize ihtiyacınız olursa, gözünüzü dört a ın. Her zaman Andvari Berling heykelinin önünde dururuz, genellikle   le vakti." Cücenin ta  heykelini işaret etti.

Sonra Shelby ve Heath vedala ıp *Flying Lady*'ye geri tırmandılar ve dört atlı araba alışılmadık bir şekilde yavaş bir hızla uzaklaşırken hepsi el salladılar.

Albert bir kez daha küçük ka ıdı havaya kaldırdı ve "Turkuaz Kaplumba a'nın peşine d  elim!" diye haykırdı.

Hadrian sırt çantasını alıp omzuna attı. "Royce sizinle gelmedi mi?"

"Hayır." Albert etrafına baktı. "Burada değil mi?" Hadrian başını salladı.

"Siz ikiniz gidip bu sarayı bulun," dedi Arcadius. Ayakkabılarını çıkarmış, suyla kaplı ilk basamakta duruyordu, dalgalar ayak bileklerine kadar geliyordu. "Sıcak güneşin altında dolaşmak için çok ya lıyım. Gwen ve ben burada kalacağız. Royce'u bekleyece iz ve bu güzel sularda yüzmeye devam ederken bagajlara göz kulak olacağız."

"Yüzmek mi?"

Arcadius kaşlarını çattı ve başını salladı. "Yüzmeye en yakın yaptığım şey bu."

"Boğulmamaya dikkat et," dedi Hadrian.

Elbisesi kurtulamayacağını anlayan Gwen, beline kadar suya girmişti.

"Royce nerede?"

"Oh, eminim buralarda bir yerlerde," dedi Hadrian. "O biraz keşfetmeyi sever. Bir yeri iyice tanıyana kadar rahat edemez."

Kadın başını salladı ama endişeli görünüyordu.

"Ben dönmeden geri gelmezse, onu bulurum," dedi Hadrian.

Gwen başını kaldırdı, minnettar ama biraz da utanmış görünüyordu.

"Sadece istemiyorum... Yani, başka türlü nerede kaldığımızı nasıl bilecek?"

"Güven bana, Royce bizi bulabilir. Ama merak etme. Onu baştan çıkardığı kadının kollarından çekip çıkaracağım."

Gwen ona kaşlarını çattı. "Ben öyle düşünmüyordum." "Hiç mi?"

Gwen ona su sıçrattı.

Hadrian ve Albert bir viraja yaklaşırken, sadece üç duvardan oluşan ve eski bir gemi gibi tasarlanmış bir bar olan Drunken Sailor'ın içini incelediler. Barın manzarası muhteşemdi — en azından barmenler için. Tüm müşteriler sırtları körfeze dönük oturuyorlardı. Başlarının üzerinde, "Mürettebata katılın!" yazan kaba bir tabela asılıydı. Hadrian, masalardaki içkilere ve mini direkler arasına gerilmiş hamaklarda uzanan adamlara bakarken kesinlikle bunu yapmak istiyordu. Albert de dudaklarını yalarken, sanki bir striptiz gösterisi izliyormuş gibi bakarken benzer bir düşüncede gibi görünüyordu.

Cazip olmasına rağmen, ikisi de dönüşü atlattılar ve dik bir yokuş yukarı çıkan küçük bir sokağı takip ettiler. Bu sokak, zikzaklı bir şekilde yukarı doğru devam eden dar bir merdivenle son buluyordu. Merdivenlerin her iki tarafı, kenarları yuvarlatılmış beyaz duvarlarla çevriliydi, bu da onları taştan çok, ağartılmış beyaz, elle şekillendirilmiş kil gibi gösteriyordu. Yol boyunca, limon sarısı ve mandalina turuncusu gibi canlı renklerle boyanmış kapılar geçtiler, ancak en yaygın renk, birçok rolkinin tepesini süsleyen küçük kubbelerle uyumlu kobalt mavisiydi.

Albert nefes almak için durdu. "Fazla eşya getirdiğimi düşünmeye başlıyorum." Yüzündeki teri silerek yüzünü buruşturdu. "Bavullarımı buraya taşımak için kesinlikle birine para ödeyeceğim."

Körfeze bakan ve saksılarda yetişen iki zeytin ağacının bulunduğu mütevazı bir terasa ulaştılar. Ağaçların arasında, alışılmadık derecede küçük bir adam, bacaklarını uzatmış bir taş bankta kambur oturuyordu. Bandında mavi bir tüy bulunan geniş kenarlı hasır şapka, güneşte bronzlaşmış teninin üzerine giydiği bol beyaz pamuklu gömlek ve şaşırtıcı derecede büyük ayaklarında sandaletler vardı. Profesörün sakalından bile daha uzun, kar beyazı bir sakalı vardı. Kucağında ve bankın üzerinden kaldırıma sarkan, üzerinde çalıştığı bir ip ağ vardı.

"Günaydın," dedi.

"Hala sabah mı?" Albert nefes nefeseyken içini çekerek sordu. Etrafına mutsuz bir şekilde baktı. Başka bir kapı, yeni bir caddede iki kapı daha ve daha fazla merdiven vardı. Hadrian'a kaşlarını çatı. "Bu umutsuz bir durum olabilir. Hiçbir işaret yok. Hangi yöne gideceğimi bilmiyorum."

"Bir şey mi arıyorsun?" diye sordu küçük adam.

"Evet," diye cevapladı Albert. "Delirmiş gibi görünme riskini göze alarak, turkuaz renkli bir kaplumbağa arıyoruz."

Fazla hareket etmenin akıllıca olmayacağını düşünerek, adam terasın karşısındaki küçük yolu işaret etti. "Orası Pebble Way. Kaplumbağanı orada bulacaksın."

Albert'in yüzü aydınlandı. "Teşekkürler! Çok teşekkürler!"

"Lord Byron mu gönderdi sizi?" Hasır şapkalı küçük adam ağını bırakıp onları takip etmişti.

"Evet, gönderdi," diye cevapladı

Albert. "Kartı görebilir miyim?"

Albert, elinde kağıt parçası olmasına rağmen şaşkın görünüyordu. "Lord Byron için mi çalışıyorsunuz?"

Hadrian sakalının altından görmekte zorlanmasına rağmen, adamın gülümsediğinden emindi. "O bir müşteridir." Adam, Albert'in anlamadığını görünce ekledi: "Turtle ve birkaç tane daha benim. Onları sizin gibi ziyaretçilere kiraliyorum — en azından sizin turist olduğunuzu varsayıyorum. Lord Byron, Hanson Coach ile kuzeyden gelen bazı kişiler için Turtle'ı rezerve etti. Oradan yeni ayrıldığından, sizin de o grubun bir parçası olduğunuzu tahmin ediyorum. Ancak, elinizde salladığınız kartta Lord Byron'ın mührünü görmeden bunu kesin olarak bilemem."

"Oh! Tabii ki. Özür dilerim." Albert kağıdı uzattı.

Adam bir anlığına kağıdı inceledi. Hadrian, hasır şapkalı adamın kısa boylu biri değil, cüce ırkından biri olduğu sonucuna vardı.

Cüce mektubu Albert'e geri verdi. "Turtle'a hoş geldiniz beyler. Benim adım Auberon. Size etrafı gezdireyim."

Tur Del Fur'un sokaklarını ve ara sokaklarını aradıktan sonra Royce hiçbir şey bulamamıştı.

Otobüsün çatısında seyahat ederek, çatıya gizlice binmiş kimse olup olmadığını kontrol edebilmişti. Otobüs durduğu anda, meydana hızlıca gözden geçirdi, ardından sokakları da hızla taradı. Kimse izlemiyor gibiydi — en azından solgun tenli, kızıl saçlı kimse yoktu.

Belki de kafayı saklamalıydım.

Bu fikir yolculuk sırasında birden fazla kez aklından geçmişti. Her seferinde, kendi aşırı standartlarını bile aşan paranoyası için kendini azarladı.

Adamın kafasını kestim. Cesedinden bir buçuk metre uzağa bıraktım.

Adam öldü.

Royce bunu anladı. Gerçekleri kabul etmek kolaydı — en azından çoğunu.

Ama kan neredeydi?

Kafasını kesmişti ama tek bir damla bile kan akmamıştı. Bu da bir gerçektir — kabul edilmesi kolay olmayan bir gerçek.

Önemli olmamalıydı. Yüksek hızda uzun bir yol kat ettik ve Bay de Roche yolculuğunu kaçırdıysa — ölmemiş olsa bile, ki bu imkansız — Tur Del Fur'a ulaşması günler sürerdi, oraya gittiğimizi bilse bile. Ve başsız bir adamın seyahat etmesi ne kadar zor olabilir ki?

Oldukça zor, sanırım. O

öldü.

Doğru.

Memnun — ya da Royce'un olabileceği en iyi şekilde — otobüsü bıraktığı yere döndü ve otobüsün gitmiş olduğunu ve bir sorun olduğunu gördü.

Hadrian ve Albert kayıptı, ama Gwen, Arcadius ve bagajlar hala oradaydı. İki adam da oradaydı. Boyunları kafalarının genişliği kadar olan iri, kaba saba haydutlar. Körfeze atılmış gibi görünen Gwen'e gülüyorlardı. Gwen onların önünde durmuş, vücuduna utanç verici bir şekilde yapışan elbisesinden suyu çıkarmaya çalışıyordu. Royce yaklaşırken, iki adamın da görünürde silah taşımadığını fark etti. Ayrıca, sahildeki yüzlerce tanığı da hesaba kattı. Her türden insanlar

tüm türden insanlar geçiyor ya da masalarda oturmuş, içkilerini yudumlarken sokakta olanları izliyorlardı.

Eğer tek bir adam olsaydı, Royce adamın düştüğünü, belki de içki içip bayıldığını ve sonra... tesadüfen... körfeze yuvarlandığını ve boğulduğunu göstermeye çalışabilirdi. Bu zor bir iş olurdu, ama iki kişi olduğu için hiç şansı yoktu. Bıçaklamadığı kişi seyircilere bağarmaya başlayacaktı. Seyircilerin alkışlaması da mümkündü, ama Royce bundan şüpheliydi. Bazı sanatlar sıradan izleyiciler için fazla sofistikeydi. Akıllıca olan şey beklemek, o piçleri takip etmek ve makul ölçüde ıssız bir yere gitme hatasına düştüklerinde onları ortadan kaldırmaktı. Ama...

Gwen başını eğmiş, saçları dağınık bir haldeydi. Sırılsıklamdı, ince vücudu titriyordu, omuzları ağlarken sallanıyordu. Durum belliydi. İki kabadayı bir kafede içki içiyorlardı, sandıkları ve çantaları gördüler ve onları koruyan sadece yaşlı bir adam ve bir kadın vardı. İstediklerini almak için yanlarına geldiler, ama Gwen'i beklemiyorlardı. Gwen karşı koydu, elbette ki koydu. Muhtemelen iki iri yarı adamın güzel bir kadını soyması da kalabalığın hoşuna gitmemişti. Bu yüzden, biri ya da ikisi de onu suya atarak olayı komediye çevirdiler. Bu, kalabalığı rahatlatmış olmalıydı.

"Oh, bakın, sadece oynuyorlar, bu çok komik. O bir Calian — yani sorun yok."

Şimdi ogreler ona gülüyorlardı; belki kalabalık da öyle yapmıştı — hepsi Gwen'in utancına, aşağılanmasına gülüyorlardı.

Royce'un parmakları Alverstone'un sapını o kadar sıkı sıkı ki acıttı. Belki de kalabalığa daha yüksek bir eğlence biçimi sunulmalıydı.

Bu çok kötü olacak.

"Sen onun babası mısın?" diye sordu biri Arcadius'a. "Yoksa müşterisi mi?" Bu, iki haydutun daha da çok gülmesine neden oldu.

Her zaman aynı ikisi. Neden böyle?

Royce, avıyla arasındaki mesafeyi kapatırken, ayak parmaklarının ucunda ilerlerken bu düşünce aklından geçti.

Royce hayatı boyunca bu iki adamla defalarca karşılaşmıştı. Royce'un açıklayamadığı bir nedenden dolayı dünyayı kendilerinin sandıkları, iri yarı, hantal aptallar. Asla kral ya da prens olmayan bu troller, boş kafalarında, diğer insanların kendilerinin, yani trollerin istediklerini yapması gerektiği fikriyle dolaşırlardı. Her nasılsa, bu

devasa canavarlar bu fikrin saçmalığını kavlıyor gibiydiler, çünkü bunu defalarca kanıtlama ihtiyacı duyuyorlardı. Bu kuduz köpekler, dünyanın geri kalanının onların hakimiyetinden haberdar olmadığını öğrendiklerinde hiç şaşırmamışlardı. Hükümdarlık Haklarını açıklamakta bir heves, hayır, bir sevinç gösteriyorlardı. Küçük bir çocuk, yaşlı bir adam veya bir kadın olması fark etmezdi, evreni aydınlatmayı seviyorlardı.

Royce en büyüğünün arkasından yaklaşp fısıldadı: "O ikisi de değil."

Gelecekteki Ceset Numara Bir sıçrayıp döndü. "Sen kimsin?"

"Yerel haşere ilaçlayıcı," diye cevapladı Royce. Alverstone'u pelerininin içinde tuttu.

Adam Royce'un gizli elini fark etti ve yüzündeki neşe endişeye dönüştü.

Endişeli ama korkmuş değil — henüz değil. Hala dünyanın sahibi olduğunu düşünüyor.

"Royce!" diye bağırdı Gwen.

O tereddüt etmedi, iki trolü gözünden ayırmadı.

Boyun mu, kalp mi? Evet, asırlık soru. Uzun zamandır görüşmemiş arkadaşlarımız gibi ona kocaman bir kucaklaşma numarası yapıp, sonra da Alverstone'u sırtına saplayabilirdim. Boynunun arkası olmalıydı; daha aşağıya saplarsam, muhtemelen sadece ciğerlerini delerdim. Çok uzun süre yaşardı. Ve piç kurusu çok iri, eğilmesini istemek çok zor. Eğer gerçekten eski dostlar olsalardı bu işe yarayabilirdi, ama Bay Konuşan Kadavra ve ben... bizim için zaman yok.

"Royce, yapma!"

Kaşlarını çattı. *O, espriyi bozuyor, sürprizi mahvediyor. Seyirciler bundan hoşlanmayacak — onlar ani, beklenmedik dönüşleri severler ve benim harika bir tane var.*

Belki de sesinin tonuydu, ya da Royce'un hayal ettiği yüzündeki ifadeydi — hedefine odaklandığı için emin olamıyordu, ama Konuşan Ölü sonunda tehlikeyi sezdi. Belki de insanların sık sık sergilediği o ürkütücü sezgiydi.

Birinin ensesine bakarsanız, o kişi her zaman arkasını döner gibi görünür.

Çoğu insan, hatta dünyadaki troller bile, yaklaşan ölümün varlığını onlara haber veren özel bir duyuya sahipti. Bunu hissederler ve aynı şekilde tepki verirlerdi. Ogre geri çekildi, gözleri büyüdü.

"Royce! Sadece bagajları taşımaya yardım etmek istediler. Bunlar Pete ve Jake. İyi insanlar."

"Evet, doğru," diye bağırdı canavar, o kadar hızlı konuşmuştu ki, tek bir kelime gibi çıkmıştı.

Royce hala ikiliden gözlerini ayırmıyordu. Bir adım daha yaklaştı ve bir sonraki sözlerini dikkatlice, yavaşça ve net bir şekilde telaffuz etti. "Açıklayın... *bagajları taşımaya yardım edin.*" Royce bunu sadece yanlış anlaşılma olasılığını azaltmak için değil, aynı zamanda riskin ne kadar yüksek olduğunu da ortaya koymak için yaptı.

"Ben, ah... Yani, biz yardım teklif ediyorduk..." Bir numaralı trol işaret etti. "Bütün bu eşyalarla burada duruyordu ve yardıma ihtiyacı var gibi görünüyordu. Hepsi bu. Jake ve ben... biz sadece... bilirsiniz... nereye gidiyorsa, bunları taşımak için yardım edelim dedik." Gözleri Royce'un elinin hala saklı olduğu yere kaydı. "Hepsi bu."

Royce, Gwen'e bir bakış attı. Kız korkmuş görünüyordu, ama onlardan değil. Ve gözyaşı izi yoktu. Kırmızı ya da şişmiş gözler, yanaklarında parıltı izler yoktu. "Neden sırılsıklamsın?"

"Sıcak hissettim. Suya girdim," Arkasında bulunan merdivenleri işaret etti. "Suyun altındaki basamaklar kaygan." Pişmanlık dolu bir yüz ifadesi takındı ve sırılsıklam saçlarını kaldırdı. "Düşmüşüm."

"Çok güzel bir sıçrama yaptı," dedi Arcadius. "Ağladığını sandım."

"Hayır! Hayır, ağlamıyordum." Başını salladı ve suyu sıçrattı. "Gülüyordum." Potansiyel Af Edilebilir Pete'i işaret etti. "Bana evli olup olmadığımı veya hayatımda bir erkek olup olmadığını sordu. Ona *çok fazla* erkek olduğunu söyledim."

"Bu yüzden mi sana fahişe dedi?"

"Ben demedim! Asla böyle bir şey söylemem." Erken Affedilen Pete hemen cevap verdi. "Bu tür bir ifadenin nasıl yanlış anlaşılabilirliğini *açıkladım*. Ve birinin — ben değil — *yanlışlıkla* onun anlamını, onun bir... bilirsin... bir... olduğunu sanabileceğini söyledim."

"Fahişe," dedi Royce, gözleri sertleşerek.

"Ve sonra..." Gwen gülümsedi. "O zaman dedim ki... Bu hafta olmaz!" Bekledi, onu izledi. Sonra omuz silkti. "Komik olduğunu düşündüm."

Jake, Pete'in omzuna elini koydu. "Belki de gidip bir içki daha içsek iyi olur, ne dersin Pete?" Sesini olabildiğince doğal tutmaya çalışırken, sesi zorlanıyordu.

Pete bunun harika bir fikir olduğunu düşündü. Geri çekildi ve Gwen ile Arcadius'a son derece kibarca el salladı. Sonra ikisi koşmadan kafeye doğru uzaklaştılar.

Gwen başını eğdi ve kaldırıma baktı. "Sanırım o kadar da komik değildi." Sesi incinmiş gibiydi.

"Bence çok hoş bir şakaydı," dedi Arcadius mutlu bir ses tonuyla, sanki varoluşun kendisinden habersizmiş gibi.

Royce ona baktı ve aniden açıklama yapma ihtiyacı hissetti. "Sadece düşündüm ki, şey..."

"Ne düşündüğünü biliyorum." Gwen inanılmaz derecede üzgün görünüyordu ve sanki gerçekten ağlayacakmış gibi arkasını döndü.

Royce ne yapacağını bilmiyordu. Hem çaresiz hem de kafası karışmıştı — bu iki şeyi de çaresizce nefret ediyordu. Neler olduğunu anlamamak yeterince kötüydü, ama işlerin istemediği bir yönde çok hızlı ilerlediğini hissediyordu.

"Hey, millet!" Hadrian parlak bir gülümsemeyle koşarak geldi. "Nerede kalacağımızı görene kadar bekleyin."

Royce ona sert bir bakış attı. Mister Happy Sunshine'ın havasında değildi. Sonra Hadrian'ın gözlerinin üzerinde çirkin görünümlü kırmızı bir şişlik fark etti. "Sen de saldırıya mı uğradın?"

"Kimse bana saldırmadı!" Gwen kesin bir şekilde söyledi, ardından öfkeyle homurdandı.

Hadrian elini alnına koydu. "Oh, hayır." Güldü. "Biz rolkin'de kalıyoruz, bu cüce tarzı evlerin adı, ve tavanlar, kirişler ve kapıların üst kısımları... şey, alçak."

Kimse bir süre garip bir sessizlik içinde kaldı.

Hadrian Royce'a, sonra Gwen'e baktı ve gözleri endişeyle doldu. Konuşmak için ağzını açtı, ama Gwen sertçe başını sallayarak önceden cevap verdi ve bu hareketiyle daha fazla deniz suyu damlası sıçradı.

"Tamam," dedi Hadrian, sonra Gwen'in çantalarına ve Albert'in gemici tarzı sandıklarına, biri pirinç kulplu, diğeri demir kulplu, bakarak düşünmeye başladı. Her ikisi de aşırı doldurulmuş çuvallarla kaplıydı. Sonra kafelere doğru baktı. "Sence, çok nazıkçe rica edersem, birkaç kişiyi bunları taşımamıza yardım etmeleri için ikna edebilir miyim?"

Gwen, Arcadius ve Royce hep birlikte "Hayır" diye cevap verdiler.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

MAVI PAPAĞAN

"Bu muhteşem." Gwen, ağzı açık, başını sağa sola çevirerek rolkin'in odalarını dolaştı ve her şeyi içine çekti. Yüzünde Hadrian'ın sadece neşe olarak tanımlayabileceği bir ifade vardı. Hepsi de bir dereceye kadar öyle görünüyordu, sanki yeni takılma yeri olarak kullanacakları gizli bir yer keşfeden çocuklar gibi. "Burası bir uçurumdaki delik olduğu için, ben... şey, bunu beklemiyordum."

Saf beyaz duvarları, keskin köşeleri olmayan ve düz çizgileri az olan bu yer, eldivenli ellerle işlenmiş saf kardan yapılmış gibi görünüyordu. Tavanlar mini kubbeler şeklinde kemerliydi, duvarlar daire şeklinde kıvrımlıydı ve her kenarı pürüzsüzdü. Işık, büyük camsız pencerelerden içeri dolarak her köşeyi aydınlatıyordu. Kayalığın derinliklerine oyulmuş rolkin'in eski taşları ve okyanus esintisi, iç mekanı serin ve ferah tutuyordu. Yerleşik koltuklar ve raflar kayalıktan oyulmuştu. Masalar yerden yükseliyordu ve içlerine kaseler yerleştirilmişti. Yağlı şamdanlar, saksılar, ceket askıları ve tabureler yerli taştan oyulmuştu. Ek mobilyalar odalara basitçe yerleştirilmemişti, mekanları süslüyorlardı. Zarif tasarımlı Calian halıları cilalı zeminleri vurgulamıştı. Taşlaşmış ağaç kütükleri, yeşil ve siyah oniks balık ve yunus heykellerini destekliyordu. Ortak salona dikilen bir ağaç tavandan yukarı doğru uzanıyordu ve gövdesi tahta bir baca gibi görünüyordu. Geniş yapraklı bir jungo bitkisi, elle dövülmüş devasa bir bakır çömlektен yayılıyordu. Ve sadece güzel görünmek dışında hiçbir amacı yokmuş gibi görünen devasa bir kil çömlek bir kenarda duruyordu. Taşla bariz bir kontrast oluşturan, aşırı yumuşaklık vardı. Kalın minderler ve çok sayıda parlak renkli yastıklar, keyifli oturma alanları oluşturuyordu.

Ve hepsi minyatürdü.

Royce ve Gwen hiç sorun yaşamadı, ancak Hadrian kapıdan geçerken eğildi ve dik durduğunda saçlarının tavana değdiğini hissetti.

"Bir kez olsun, yaşımdan dolayı kamburlaşmış sırtıma minnettarım," dedi Arcadius, rolkin'in etrafında dolaşırken. "Hadrian açıkça öğrendi, ama sen dikkatli olmalısın, Albert. Burası uzun boylu insanlar için ölüm tuzağı."

"Bence burası rahat," diye cevapladı Albert. Zaten bol pamuklu bir tunik giymişti ve ana odadaki, neredeyse bir yatak sayılabilecek büyük kanepenin yumuşak minderlerinde çıplak ayakla yüzüyordu. "Ve bu büyük sandalyeler çok güzel." Parlak sarı bir yastığı yüzüne sıkıca bastırdı. "Neden kuzeyde sert ahşabı tercih ediyoruz ve rahatlığa en yakın olduğumuz şey sandalyenin koltuğunu kamışla kaplamak oluyor?"

"Kilise yüzünden, evlat," dedi Arcadius, minderlerle dolu taş sandalyeye bakarak. "Fazla konfor, bedene daha yakın, ruha ise daha uzak bir ilişki anlamına gelir. Sefalet, tüm insanlığı daha iyi insanlar yapar." Cesaretini topladı ve minderlerden hava kaçarken tıslayan, her şeyi yutan yastıklı sandalyeye çöktü. Yastığın şarkısına eşlik ederek, Arcadius memnuniyetle iç geçirdi. "Kötülüğe mahkum olduğumdan korkuyorum."

Hadrian, ortak salonun ortasında durmuş, herkese söylemek istediği şeylerin zihinsel bir listesini gözden geçiriyordu. Auberon onu evin uzun bir turuna çıkarmış, tüm olanakları, tuhaflıkları ve özellikleri göstermişti. Cüce ayrıca, her odanın duvarında turkuaz renkle boyanmış, tekrar eden küçük bir sembole dokunmayı da ihmal etmemişti: üç kalın dikey çizgi, ortadaki çizgi yanlardakilerden daha uzun, her birinin üstünde küçük bir daire vardı. Hiç de kaplumbağaya benzemiyordu ve Hadrian gördüğü birçok şeyi sorduysa da, bunu hiç sormadı. Cüce çizgilere dokunduğunda bakışlarında olan bir şey, Hadrian'ın araya girmesinin doğru olmayacağını düşündüğü derin ve kişisel bir saygıyı ima ediyordu.

Gwen etrafı keşfederken Hadrian ortak odanın ortasında durarak, "Avluda bir kuyu var," diye açıkladı. "Ayrıca, o avlu bizim özel bahçemiz ve içinde dört ağaç var: bir mango, bir avokado, bir limon ve bir papaya. Meyveleri yiyebiliriz, ama mango şu anda meyve vermiyor."

"Buradaki balkondan okyanusu görebilirsiniz," diye duyurdu Gwen, sesi üst kattan onlara ulaşıyordu. "Körfezin muhteşem manzarası var. Bütün gemiler çok küçük görünüyor."

"Tencere, tava, büyük bir su ısıtıcısı ve bol miktarda odun var," diye devam etti Hadrian. "Bir tüccar odun yığınınını stokluyor, ama kullandığımız kadarını ödemek zorundayız."

"Bunu Lord Byron'un faturasına ekleyeceğim," dedi Albert.

"İçeride bir ocak ve taş fırın var, bir tane de avluda. Ama Auberon, yağmur yağmadığı veya rüzgâr esmediği sürece dışardakini kullanmamızı öneriyor, çünkü aksi takdirde ateş evi çok ısıtıyor. Ayrıca" — Royce'a baktı — "kapılarda kilit yok."

Royce başını salladı. "Camı olmayan ve atın geçebileceği kadar büyük pencerelerde basit panjurlar varken, neden kilit olsun ki?"

"Yatak odalarından birinin duvarında muhteşem bir balık asılı!" diye bağırdı Gwen.

"Auberon bir balıkçı," diye açıkladı Hadrian. "Bu tür şeyleri çok göreceksin."

"Sürekli bahsettiğin Auberon kim?" diye sordu Royce.

"Bu yerin sahibi ve muhtemelen inşaatçısı. O bir cüce ve bitki ve ağaçlarla ilgilenmek ve sorularınızı yanıtlamak için buraya gelecek, bu yüzden onu avluda görürseniz şaşırmayın."

Geldiğinden beri mutsuz görünen Royce gözlerini kapattı ve başını salladı.

"O iyi biridir. Körfezde demirlemiş balıkçı teknelerinden birinin sahibi. Çok rahat biridir. Onun yanında olmak insanı rahatlatır. Onunla konuşmak okyanusa bakmak gibidir. Göreceksin."

Royce, Hadrian'a deliymiş gibi baktı. "Adının Gravis değil de Auberon olduğundan emin misin?"

"Evet Royce, belki çok büyük bir varsayımda bulunuyorum, ama Tur Del Fur'da birden fazla cüce olabilir diye düşünüyorum."

"Ona neden burada olduğumuzu söylemedin, değil mi?" Hadrian kaşlarını çatı.

"Ne?" dedi Royce. "Eskiden söyledin."

"Ve bir zamanlar yarım düzine insanı çoktan öldürmüş olurdun."

Royce aniden sert bir ifade takındı ve Gwen kıvrımlı merdivenlerden inerek yeniden ortaya çıktığında boynuna ani bir kesme hareketi yaptı.

"Yukarıda dört yatak odası var," dedi Gwen. "Birini alabilir miyim, yoksa burada da uyuyabilirim, eğer..."

"Evet, istediğini al," dedi Royce gereğinden fazla yüksek sesle. "Balkon manzaralı olanı al. Onu sevmiş gibisin."

"Benim ihtiyacım yok..." Royce dışarı çıktı.

Diğerleri, pelerininin arkasında uçarcasına, sanki ona yetişmeye çalışıyormuş gibi rahatsız edici bir hızla hareket etmesini izlediler. Herkes bir an boş kapıya baktı, sonra şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"O da neydi?" diye sordu Albert, yanına dönüp kapıdan dışarı bakarak.

Kısa bir süre kimse cevap vermedi. Sonra, hala sandalyeye gömülü olan Arcadius, "Kıyıda küçük bir olay oldu," dedi.

"Küçük mü?" diye sordu Albert. Avluya tekrar baktı, sonra döndü, ayaklarını yere koydu ve ayağa kalktı. "Kaç kişi öldü?"

"Lütfen izin verin," dedi Gwen. "Odama gidip giysimi değiştireceğim. Bu ıslak." Sonra o da ortadan kayboldu.

Hadrian, Royce'u hala avluda, mango ağacının gölgesindeki küçük masada otururken buldu. "Neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?" Royce parmak uçlarıyla masanın yüzeyine görünmez resimler çiziyordu.

"Şey..." Hadrian bir sandalye çekip oturdu. "Yüzmek için yeterince sıcak ve sen burada kalın yünlü giysiler giyip başlığını takmış oturuyorsun. Buna bir de Gwen'in sözünü yarıda kesip çekip gitmiş olman ekleniyor. Bu şeyler bana bir şeylerin yolunda olmadığını düşündürüyor. Bunun nedeni... bilirsin... onunla konuştun mu? Ona hislerini söyledin mi?"

Royce başını salladı. "Fırsatım olmadı. Sanırım benden nefret ediyor."

"Nefret mi ediyor? Kafasını omzuna yaslayarak uyuduğun olay ne oldu peki?"

olayına ne oldu?"

Royce avuçlarını masaya vurdu. "Nereden bileyim?"

"Arcadius sahilde bir *olay* olduğunu söyledi. Anlatmak ister misin?" "Öyle bir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı." Royce, Hadrian'ın başlığının altını görebileceği kadar geriye yaslandı. Arkadaşı kızgın görünüyordu, bu o kadar da ama gözlerinde bir parça hayal kırıklığı vardı.

Ona bakıp düşünürken, Hadrian bunun da o kadar garip olmadığını fark etti. Yine de... "Bir şey olmuş olmalı."

Royce, küçük taş masaya olan ilgisini sürdürerek masanın üstünü başparmağıyla ovuşturdu. Cilalı yüzeyde nemli bir iz bıraktı.

Royce terliyor mu? Bu yeni bir şey.

"Boğa Boyunlu ve Turuncu Tunik'i hatırlıyor musun?" diye sordu Royce.

"Dulgath'tan Brook ve Clem'i mi kastediyorsun?" "İsimleri mi vardı?"

"Sanırım. Anneleri bunu unutmak için çok dikkatsiz olmalı."

Royce başını salladı. "Kıyıda duruyorlardı. Ama meğer onlar değilmiş."

Hadrian bir anlığına şaşırdı. Çok uzun zaman önce, Royce'un neden bahsettiğini hiç anlamazdı ve arkadaşının söylediklerini tam olarak anlayabildiğini fark etmek onu hem büyüledi hem de biraz rahatsız etti. Bu his, Hadrian'a Tenkin dilini öğrenmeye başladığı ilk günleri hatırlattı. Buradan bir kelime, oradan bir cümle öğrenmiş ve bir gün kendini Tenkin dilinde *düşünürken* bulmuştu. Şimdi de aynı heyecanı hissediyordu — yeni bir anlayış düzeyine ulaştığının farkına varmıştı — ama aynı zamanda bu süreçte bir şeyleri feda etmek zorunda kalıp kalmadığını da merak ediyordu.

Royce başlığını biraz geri çekip rolkin'in kapısına baktı. Arcadius ve Albert, Hadrian'ın duyamadığı bir şeyi tartışıyorlardı, ama Royce'un duyabildiğini varsaydı. "Ben hiçbir şey yapmadım, hiçbir şey, ama o çok sinirlendi." Diye iç geçirdi. "Korkmuştu... benden korkmuştu." Royce sinirlenerek ellerini kaldırdı. "Ne yaptığımı bilmiyorum. Bütün bu olay... bu... bu işe yaramayacak. O..." Doğru kelimeleri bulamayan Royce, kollarını şiddetle kavuşturmayı tercih etti. "Şey, bilirsin." Nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. "Ve ben... şey... *benim*. Değil mi?"

"Evet." Hadrian tekrar başını salladı, bu sefer alt dudağını ıslattı. "Senin yerinde olmaktan daha kötü bir şey düşünemiyorum. Bu zor bir durum dostum."

"Ondan da kötüsü var," dedi Royce, Hadrian'ın şakasını tamamen görmezden gelerek. Ya da belki duymamıştı, ya da Royce Hadrian'ın şaka yaptığını anlamamıştı. "Gwen ve ben..." Başını salladı ve yine nefret dolu bir iç çekişle nefes verdi. "Bu mümkün değil. Şimdi anlıyorum. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Açıkçası, düşünmüyordum... Seni dinliyordum, bu da başlı başına büyük bir uyarı olmalıydı." Royce, çeşmenin yanındaki duvara oyulmuş bir marlin gravürünü işaret etti. "Biz farklı dünyalardanız. O, şuradaki güzel balık gibi, ben ise bir kuşum."

Hadrian başını salladı. "Bir akbaba, sanırım." Royce ona sert bir bakış attı.

"Özür dilerim."

"Demek istediğim, ben ona ait değilim."

"Gerçekten mi?"

Kapüşonlu adam başını salladı.

"Belki de haklısın." Hadrian sandalyesini geriye itti. Yukarıda bir yerlerde bir kuş ötüyordu — aslında birkaç kuş. Tur, ötücü kuşlarla doluydu. Güneş parlıyordu. O ve Royce, meyve dolu bir ağacın gölgesinde toplanmışlardı ve serin bir esinti esiyordu. Royce, cennete girmeden onu izlemek zorunda kalan bir adam kadar mutluydu. "Ama sana bir şey sorayım... Kim yapıyor bunu?"

"Kim ne yapıyor?"

"Kim *ona* ait? Sence Brook mu yoksa Clem mi onunla evlenmeli?"

Royce, Hadrian metal bir çubukla parmaklıkları çalarken, kafese hapsedilmiş bir kaplan gibi ona bakıyordu.

Hadrian devam etti: "Medford'daki soylulardan biri nasıl olur? Belki Baron Rendon ya da Sir Sinclair? Onlar iyi bir seçim olur, değil mi? Güzel evleri ve çok paraları var. Onu şık galalara falan götürebilirler."

"O onları sevmiyor. Onlar müşteriler. Hepsi bu." Sesi alçak ve tehlikeliydi.

Hadrian nehir buzunda kayıyordu ama Royce dilinde yeni kazandığı akıcılığın onu karşı kıyıya güvenle ulaştırmasını umuyordu. "Tamam, peki ya Dixon? Onu seviyor, değil mi? Ya ona evlenme teklif ederse? Ya gerçekten istediği kişi hiçbir şey söylemediği için evet derse?"

"Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?"

Hadrian gözlerini devirdi. "Tabii ki!"

"Dixon Gwen'e evlenme teklif etti mi?"

"Oh, Maribor aşkına! Cidden!" Hadrian iki eliyle saçlarını karıştırdı. Partnerini anlamada büyük ilerleme kaydetmiş olsa da, Royce gerilemişti. "Çoğu konuda bu kadar anlayışlı ve zeki olabiliyorsun, ama bu konuda neden bu kadar aptalsın? Sanki gökyüzündeki parlak ışık gözünü kamaştırdığı için güneşi bulamayan bir adam gibisin. Demek istediğim, aptalca davranıyorsun. Gwen sana aşık, sen de ona aşıksın, ve tek engel ikinizin de birbirinize layık hissetmemesi. Bu kadar trajik olmasaydı komik olurdu. En kötüsü de ikinizin birbirinize ne kadar ihtiyacınız olduğu..."

Gwen bahçeye çıktığında kapüşon birden yukarı kalktı. "Bölmek istemem ama biraz yiyecek bulabilirsek, ben pişirebilirim diye düşünüyordum. Aşçı değilim ama Hadrian'ın kamp ateşi yemekleri hakkındaki hikayeleri duyduktan sonra, sanırım..."

"Kesinlikle olmaz!" Albert içeriden bağırdı. "Yemek yok! Bu gece dışarıda yemek yiyeceğiz. Ben ısmarlıyorum, yani Lord Byron'a fatura edeceğim. Bu, Tur'daki ilk gecemiz ve en iyisini hak ediyoruz. O yüzden Blue Parrot'a gideceğiz. Masraftan kaçınmayacağım."

"Peki." Gwen bir an durakladı. Royce'a gözyaşları dolmuş gibi baktı, sonra arkasını dönüp içeri girdi.

"Sanırım bizi duymuş olabilir," dedi Royce.

Hadrian aralarındaki masaya vurdu. "Söyle ona Royce! Bu çoktan komik olmaktan çıktı."

Mavi Papağan, iki renkli, üç katlı, teraslı ve parlak bakır renkli kubbeli bir taş binaydı ve oraya giderken önünden geçtiler. Aslında beş kubbesi vardı, çünkü her biri kendi mini kubbesi olan dört küçük kule vardı, ama bunlar metal değil kiremitliydi.

"*Burası* bir taverna mı?" diye sordu Hadrian, beş kişi sokaklarda sıkça görülen iki küçük eşek arabasına binerken. Parrot, bir buçuk milden fazla uzakta değildi, ama Albert sanki kraliyet ailesiymiş gibi ulaşım ayarlamıştı.

"Teknik olarak, burası bir danthum," dedi

Albert. "Ama bu da tavernaya benzer, değil mi?"

"Onları uzak kuzenler olarak görürüm. Roy the Sewer ve benim ikimizin de insan olduğumuzu iddia etmek mümkün - ve bunu destekleyen birkaç benzerlik var - ama umarım bizim aynı olduğumuzu düşünmezsiniz."

Arabalar sadece iki kişiye rahatça oturma imkanı sunuyordu. Gwen ve Arcadius bir arabaya bindi, ama Hadrian, Royce ve Albert diğer arabaya sıkışarak oturdu. Royce'un Gwen'in yanına oturmak yerine *erkeklerin* arabasına sıkışmayı tercih etmesi herkesin dikkatini çekti.

Blue Parrot'un popülaritesi, içeri girmek için bekleyen kalabalık ve yolcuları indiren arabaların sırası ile açıkça ortadaydı. Toplanan grup oldukça çeşitlilik gösteriyordu ve Hadrian, erkekler kadar çok sayıda kadın da gördü. Bir sürü züppe, gösteriş meraklısı ve havalı insan vardı: büyük şapkalar,

ince işlemeli cüppeler ve parlak deri çizme giyen, hepsi de rahat olamayacak kadar ağır giysiler giyen erkekler ve kadınlar vardı. Diğerleri daha rahat kıyafetler giymişti, basit, hafif tunikler ve sandaletlerle idare ediyorlardı. Bazıları köpeklerini getirmişti; birkaç kedi de vardı ve Hadrian, mavi bir şapka takmış, tasmalı bir domuz bile gördü. Ama en tuhaf sürpriz, farklı milletlerden insanların olmasıydı. Zarif Avryn soyluları, köylü Calianlarla omuz omuza duruyordu ve rahip cüppesi giymiş erkekler, bir grup Urgvarian denizciyle birlikte bekliyordu.

"Herkes neyi bekliyor?" diye sordu Gwen, arabalar onları terk edip hızla uzaklaşırken. Çok sayıda araba, at arabası ve vagon arka planda durmaksızın gürültü yaratıyordu.

"Açık değil," diye açıkladı Albert, ceketini düzelterip düğmelerin hizasını kontrol ederken. O akşam Albert, herkesin şık giyinmesini ısrarla istemişti. Avludaki çeşmede yıkandıktan sonra, *viskont* kıyafetlerini giymiş, siyah kadife ve gümüş brokar ceketini giymişti. Her zamanki üst tunik giymemeyi tercih etti ve rahat, kaygısız bir tavırla ceketinin ve beyaz gömleğinin üst düğmelerini iliklemedi.

Arcadius da ona uyararak, aynı ama farklı bir cüppe giymişti. Tek farkı, yenisinin yün yerine ketenden yapılmış olmasıydı. Hadrian'ın giyecek başka bir şeyi yoktu, ikinci gömleğini giyip deri ceketini çıkardı. Albert, The Parrot'ta uzun kılıçların yasak olduğunu söylediği için o da kılıçlarını bıraktı.

Gwen hepsini utandırdı. Yukarı kata çıktı ve geri döndüğünde, vücudunu ipek bir koza gibi saran, omuzları açık, çarpıcı beyaz keten bir elbise giymişti. Saçları normal parlaklığına kavuşmuş, kulaklarında küpeler, bileklerinde bilezikler vardı. Dudakları soluk kırmızı renkteydi ve gözleri, için için yanan bir ateşin dumanı gibi koyu renkteydi.

Royce, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Albert'in taleplerini görmezden geldi ve her zamanki cenaze rengi yünlü giysisini giymeye devam etti.

"Açık değil mi?" Gwen, hayal kırıklığıyla muhteşem binaya baktı. "Peki, yine de yemek yapabilirim. Eminim tüm marketler kapalı değildir."

"Endişelenme," diye Albert onu teselli etti. "Avryn'deki tavernalar ve genelevlerin aksine, birçok kaliteli mekan her akşam sadece belirli saatlerde açık. Bu, çalışanların dinlenmelerine, temizlik yapmalarına, stoklarını yenilemelerine ve genel olarak bir sonraki gecenin eğlenceleri için hazırlanmalarına olanak tanıyor."

Gwen gökyüzüne baktı. Güneş batmak üzereydi ve körfez üzerinde turuncu, pembe ve altın rengi muhteşem bir manzara yaratıyordu.

"Akşam neredeyse bitti."

"Burada değil. Aslında, daha yeni başlıyor." Kapılar açıldı ve kalabalık alkışladı.

"İyi bir yer bulmak için acele etmeliyiz." Albert onları kalabalığın içine doğru itti.

The Parrot'un içi, müşterileri kadar dikkat çekiciydi. Mekan, küçük bir katedral kadar büyüktü. Üç katlı, kubbeli tavanı, fresklerle süslenmiş duvarları, parıldayan fener avizeleri ve yükselen taş sütunları ile merkezi oda, sadece ihtişamı *barındırıyordu*. Bu büyük odanın içinde, Hadrian'ın tanıdığı fillerin üç katı büyüklüğünde devasa bir fil heykeli, büyük ahşap sahnenin bir yanında duruyordu. Diğer tarafta ise, sanki tavanı tutuyormuş gibi kollarını kaldırmış, aynı büyüklükte bir goril vardı. Sol duvarın bir kısmında camın arkasında yüzen canlı balıklar vardı ve her yerde saksı bitkileri ve gerçek boyutta ağaçlar vardı, bu da iç mekana *bir orman* havası veriyordu.

"Papağanlar!" Gwen, kubbenin altında ağaçtan ağaca uçan bir düzine güzel yeşil kuşu işaret ederek haykırdı, içeriye akın eden insan seline şaşırmıştı.

"Buraya gelin!" Albert, yuvarlak ahşap bir masaya doğru el salladı. Sahneye yakın tüm masalar çoktan dolmuştu, ama viskontun seçtiği masa sadece iki sıra gerideydi. "Beş sandalye. Mükemmel!"

Oda hızla dolarken yüzlerce kişinin konuşmalarıyla gürültüyle doldu. "Bu çok heyecan verici!" dedi Gwen, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, gözleri bir zevkten diğerine atlıyordu.

"Bu delilik." Royce somurtarak baktı. O da etrafına bakındı, ama Gwen'in eğlencesini hiç göstermedi. Bunun yerine, yakına gelen her yüze sert bakışlar attı ve papağanlara bile kaşlarını çattı. "Burası tımarhane gibi."

"Bana güven," dedi Albert. "Daha da kötüleşecek."

"O zaman neden buradayız?"

"Çünkü Tur Del Fur'da, *daha kötüsü harikadır.*"

Mavi ceketli küçük bir hizmetçi ordusu, yan kapılardan müşterilerin oluşturduğu kalabalığa dağıldı. Masadan masaya dolaşarak içki siparişlerini alırken, görünmeyen bir yerde bir müzik grubu çalmaya başladı. Yaylı çalgılar, davullar ve flütler bir araya gelerek Hadrian'ın daha önce hiç duymadığı kadar zengin ve güçlü bir ses dalgası yarattı. Ve bu ses, gürültülü ritmiyle çöküşün eşiğine kadar canlıydı.

Albert, Hadrian'a doğru eğildi. "Evet, soruna cevap vermek gerekirse, burası bir taverna *gibi*."

"İyi akşamlar beyler ve hanımefendi," mavi ceketli bir garson müzik sesini bastırarak selamladı. "Benim adım Atyn. Sizin garsonunuz olacağım. Blue Parrot'a hoş geldiniz."

Hadrian, garsonun erkek olmadığını anlaması biraz zaman aldı. Sivrilmiş kulakları, yüksek elmacık kemikleri ve eğimli kaşları, uzaktan onun kökenini ele veriyordu, ama Hadrian herhangi bir mekanda elf görmeye o kadar alışkın değildi ki — hele de bir mekanda çalışan bir elf görmeye — zihni gözlerine şüpheyle yaklaştı.

"Buraya ilk kez mi geliyorsunuz?" diye sordu Atyn. Hadrian'a bakıyordu ve Hadrian, onu izlediğini fark etti.

"Bu üçü şehre yeni geldiler," Albert Hadrian, Royce ve Gwen'i işaret etti, sonra Arcadius'a baktı.

Profesör başını salladı. "Bu duvarlar içinde ilk kez değilim, ama en son buradayken..." Bir an düşündü. "Sanırım burası bir belediye binasıydı."

Garson şaşkın görünüyordu. "Bu *benim* zamanımdan bile önceydi ve ben uzun zamandır buradayım."

Arcadius gülümsedi. "Göründüğüm kadar yaşlı olduğumu itiraf etmekten üzgünüm."

"Birkaç şey değişti," dedi Atyn, profesörü gülümseten tamamen ifadesiz bir yüzle. "Şimdi, buraya hiç gelmemiş olanlar veya *bu* yüzyılda ziyaret etmemiş olanlar için, Blue Parrot'un şehirdeki en iyi danthum olduğunu ve bu gece hayatınızda unutamayacağınız bir deneyim yaşayacağınızı açıklamama izin verin. Gösteriler yakında başlayacak ve başladığında ortam gürültülü olacak, bu yüzden yemek yemeyi planlıyorsanız — ki bunu şiddetle tavsiye ederim, çünkü burada dünyanın hiçbir yerinde bulamayacağınız lezzetler var — ben sizi duyabiliyorken ne sipariş etmek istediğinize karar vermenizi tavsiye ederim."

Müzisyenlerin sahnenin hemen önündeki bir çukurda saklandığını tespit eden Hadrian, duymak için masanın üzerine eğilmek zorunda kalmıştı ve sesin daha ne kadar yükselebileceğini merak ediyordu.

"Bu gece," dedi Atyn elini havaya kaldırarak, "*muhteşem* alevli tavus kuşumuzu sunuyoruz."

"Oh, Mar adına!" Albert fiziksel bir zevkle tepki gösterdi. "En az bir tane sipariş etmeliyiz!" Bu fikir onu coşkuya boğmuş gibi görünüyordu. "Hayal bile edemezsin."

"Ayrıca bu akşam," diye devam etti Atyn, "baş ve boynu da dahil olmak üzere kızartılmış kuğu eti sunuyoruz — tabii ki *sol* kanadının altına yerleştirilmiş olarak. Ayrıca popüler Okyanusun Hazinelele yemeğimize ve tatlı olarak dondurulmuş yaban mersini ve muhallebi magpies de var."

"Magpies mi?" Gwen burnunu kırıştırdı.

"Onlara öyle diyoruz çünkü kuşu andıran şekilde oyulmuş ve boyanmış bir kasede servis ediliyorlar."

"Dondurulmuş mu?" diye sordu Hadrian.

"Aynen öyle!" dedi garson. "Kışın göl buzları samanla paketlenip kıyıda aşağıya taşınarak depomuzu dolduruyor ve size bu eşsiz lezzetleri sunmamızı sağlıyor. Ayrıca bu akşam özel bir menümüz var, efsanevi Ateşte Pişirilmiş Deniz Canavarı."

"O nedir, sorabilir miyim?" diye sordu Arcadius.

"İzgara ahtapot," diye açıkladı Atyn gülümseyerek. "Dokunaçlı canavar her gün taze olarak yakalanır, güneşte kurutulur ve ardından kömürde ızgara yapılır. Dış kısmı harika bir çıtırılıkta karartılır, ancak içi sulu ve tam da umduğunuz gibi çiğnenebilir. Bir dilim limonla servis edilir." Atyn gerekli nefesini aldı. "Bunun düşünülmesi gereken çok şey olduğunu tahmin edebiliyorum, bu arada masaya bir şişe şarap getirebilir miyim?"

"Oh, Royce," dedi Albert. "Burada Montemorcey var." Royce başını salladı. "Ben istemiyorum..."

"Çok nadir bulunan bir lezzet," diye araya girdi Arcadius. "Başlangıç olarak iki şişe getir." "Mükemmel seçim. Hemen getireyim. Lütfen gösterinin tadını çıkarın." Atyn, başka bir dünyadan gelmiş gibi zarif bir şekilde selam verdi ve Calians'ın oturduğu bir sonraki masaya geçti.

Calians'ın oturduğu masaya doğru ilerledi. *"İyi akşamlar beyler, benim adım Atyn. Sizin garsonunuz olacağım. Blue Parrot'a hoş geldiniz,"* dedi kusursuz Caliansça.

Hadrian garsonu izlemeye devam etti. Şimdiye kadar gördüğü tek elfler, büyük şehirlerin sokaklarında yoksul ve sefil bir hayat süren zavallı yaratıklardı. Her zaman kirliydiler, gölgelerde korkarak saklanır, saldırıya uğramaktan korkarak çöp yığınlarından yemek yerlerdi. Atyn'in şık giyinmiş ve birden fazla dilde akıcı bir şekilde konuşmasını görmek, eskiden bir kaya olan cilalı bir mücevher görmek gibiydi. "O bir elf."

"Delgos çok hoşgörölü bir ulustur," dedi Albert. "Ve Tur Del Fur, olabildiğince ileri görüşlü ve özgürdür. Buradaki inançları basittir: İstedini yap, sadece başkalarını rahatsız etme ve her şeyden önce ticarete karışma. Sanırım seni uyarmalıyım."

"Uyarılacak bir şey yok," dedi profesör. "Avryn'de bu tür kişilere haksız yere kötü muamele edilmesi, medeniyetimizin en büyük utançlarından biridir. Onlar da insan, bu kadar basit, ve onlara herkesin hak ettiği nezaketin gösterilmesi çok ferahlatıcı."

"Ama buna alışmak biraz zaman alıyor," dedi Albert. "Geçen sefer buraya geldiğimde, Tremore Kontu büyük bir olay çıkardı. Tremore, elflerin - sadece personelin değil, müşterilerin de - binadan çıkarılmasını talep ederek olayı başlattı. Birini bıçakladığında gerginlik tırmandı."

"Aman Tanrım! Ne oldu?" diye sordu Gwen.

"Kontu şehir hapisanesine kapattılar." "Bir kontla bunu mu yaptılar?"

"Burada o bir kont değil. Bu her zaman olur. Neredeyse her gece, kültüre alışmamış ve hala Avryn'de olduğunu sanan kuzeyden gelen bir soylu gelir. Çoğu zaman bu sadece eğlencenin bir parçasıdır. Görürsün, gece ilerledikçe burası oldukça gürültülü hale gelir, ama bazen işler çok ileri gider. Burası Delgos olduğu için, bu kesinlikle uzun bir yol, ama Blue Parrot'ta bir garsonu bıçaklamak kesinlikle çok ileri gitmek. Ve bununla ilgilenmek için profesyonel bir ekibi var. Dediğim gibi, ticarete müdahale etmek yasaktır."

Etraflarında insanlar akıp gidiyor, yer bulup oturuyorlardı. Komşu masadaki Calianlar, Hadrian'ın kışkandığı tipik beyaz keten thawb ve bol pantolonlar giymişlerdi. Uzun şenlikli şapkalar takmışlar, yüksek sesle konuşuyorlar ve çok gülüyorlardı.

Hemen önlerinde, uzun, yağlı saçları ve bluzlarının omuzlarını koruyan yelken bezi katran kapaklarıyla kolayca ayırt edilebilen bir grup denizci vardı. Calianlardan daha gürültülüydüler ama o kadar çok gülmüyorlardı.

Bu kargaşada Royce, sel sırasında batan bir tahtaya binmiş bir kedi kadar rahat görünüyordu. Kapüşonu başındaydı ve gözleri kalabalığı tarıyordu.

Şarap ve şok edici derecede lüks kristal kadehler geldiğinde Arcadius, "Kadeh kaldıralım" dedi. Royce hariç herkese birer kadeh doldurdu. Royce ise kadehini itti. Profesör kadehini kaldırarak, "Gwen DeLancy'ye" dedi. "Sadece keyifli bir gezi olabilecek bu yolculuk, onun varlığıyla coşku dolu bir deneyime dönüştü."

Royce hariç herkes ona kadeh kaldırırken Gwen utanmış görünüyordu. Royce kadehine dokunmayı reddetti.

"Ne oldu Royce?" diye sordu Arcadius. "Katılmıyor musun?"

Başını kaldırıp Gwen'in acı dolu gözlerle kendisine baktığını gördü.

"Sorun değil," dedi Gwen hüzünlü bir gülümsemeyle. "O..."

Royce ayağa kalktı.

Hadrian yine ani bir ayrılıktan korkuyordu, ama Royce herkesi şaşırttı. Kadehini aldı ve Gwen'e doğru kaldırdı. "Gwen'e," dedi, sonra içti ve yerine oturdu.

Gwen, karanlık ve şaşkın gözlerle ona bakmaya devam etti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

ALEVLİ TAVUS KUŞLARI

Akşam gösterisinin ilk perdesi, bir sepetten dev bir kobrayı çıkaran ve onu sadece bir kabaktan yapılmış flüt benzeri bir enstrümanla kontrol eden bir yılan oynatıcısıydı. Kalabalığın neredeyse tamamı o kadar büyülenmişti ki, salon sessizliğe büründü ve sadece fısıltılar duyuluyordu. Ancak Hadrian etkilenmemişti. Bu numarayı biliyordu. Doğudaki yılan oynatıcıları eskiden tehlikeli hayvanları idare etme ve yılan ısırıklarını tedavi etme konusunda uzmanlaşmış şifacıları. Zamanla, kobraları yakalayıp dişlerini çekerek, sepetlere hapsedip, su vererek onları uyuşuk ve kolayca kontrol edilebilir hale getirerek daha fazla para kazanmayı öğrendiler. Sonra da kötü çalınan müzikle zavallı hayvanları büyülediklerini iddia ettiler. Bazıları, yılanın ağzını dikerek ısırmasını imkansız hale getirip, yılanın açlıktan ölmesini sağladılar. Kalabalık alkışladı. Hadrian alkışlamadı.

Sırada akrobatlar vardı ve sahnede taklalar atıp, yuvarlanıp, zıplayarak çok daha heyecan vericiydiler. Çoğu elflerdi ve dengeleri ve kubbenin içindeki yüksek iplerden birinden diğerine ölümcül atlayışları nefes kesiciydi.

"Hadrian?" Gwen, akrobatlar gösterilerini bitirip kalabalık alkışlarla takdirlerini gösterirken ayağa kalktı. "Bir dakika rahatsız edebilir miyim?" dedi rahatsız bir şekilde, elini karnına koydu ve alt dudağını ısırıldı. Sonra kalabalık ve gürültülü odayı genel bir hareketle işaret etti. "Şarap. Sanırım bir refakatçi olması en iyisi olur."

Hadrian, aralarında oturan Royce'a baktı. Hırsız, duymamış gibi hareket etmedi ve tek kelime etmedi.

"Elbette," dedi Hadrian ve Gwen'in izinden gitti. Gwen izin isteyerek küçük ahşap adadan uzaklaştı ve eğlenenlerin arasında yüzerek balık duvarına doğru ilerledi. Gwen kaosun içinden

. Gideceği yeri biliyordu ve Hadrian, bir noktada başkalarını gördüğünü veya Atyn'den yol tarifini aldığını düşündü.

Blue Parrot'taki tüm sandalyeler doluydu ve daha fazla müşteri aralarda ayakta duruyordu. Royce ve Gwen'in etrafında dolaştıkları, koridorlarda duran veya sütunlara ya da duvarlara yaslananların çoğu erkekti. Herkesin elinde bir içki vardı. Çoğu sohbet ediyordu. Bazıları el sallayarak başkalarının dikkatini çekmeye çalışıyordu. Birkaç kişi ise kaybolmuş gibiydi. Birkaç erkek ve daha fazla sayıda kadın Gwen'i fark etti ve onun hareketlerini takip etti. Her biri kaçınılmaz olarak Hadrian'ı da fark etti. O anda, Gwen'in eşlikçisini seçerken ne kadar akıllıca davrandığını anladı.

Gwen onu bir kemerli geçitten küçük bir koridora ve bir kızın vestiyer kabinini işlettiği bir podyuma götürdü.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu kız.

"Korkarım ki hayır," diye cevapladı Gwen, sonra Hadrian'a döndü. "Gelmemeliydim." Sözleri ciddi, kararlı ve çaresizdi. Yüzü endişeyle dolarken ellerini göğsüne bastırdı.

Gwen, Hadrian'ın arkasından az önce çıktıkları ana salona baktı. Ne sahne ne de, daha da önemlisi, masaları ve masada oturan herkes görünmüyordu. "Bu bir felaket ve hepsi benim hatam. Ben sadece..." Ağlamamak için çabaladı, ama bu boşuna bir çabaydı. "Sadece bir kez olsun eğlenebileceğim bir yere gitmek istedim. Ve düşündüm ki... Bilmiyorum... Royce'un benim de gelmemi *isteyebileceğini* düşündüm." Kafasını salladı, koyu renk saçları dalgalandı, küpeleri sallandı. "İstemiyor ve ben sadece sorun çıkarıyorum. Sadece bana nazik davrandıkları için limanda o adamları neredeyse öldürüyordu. Gözlerinden bunu okuyabiliyordum. Onların bana zarar vereceğini düşündü ve bunu engellemeye karar verdi — o anda değil, hiçbir zaman. Neredeyse ölüyorlardı. Her şey... O anda ağlamaya başladı.

Hadrian ona sarıldı ve giriş koridorunun onları masadan gizlediği için mutluydu. Görüş alanında olsalar Royce'un onları izleyeceğini biliyordu ve o zaman nasıl açıklayacaktı? Onu kucaklamak tuhaf bir duyguydu. Gwen'in varlığı ve çevresindeki insanların hayatları üzerindeki etkisi her zaman o kadar büyüktü ki, onun bu kadar küçük hissetmesine şaşırmişti.

"Yardım edemeyeceğime emin misiniz?" diye sordu vestiyer görevlisi. The Parrot'un marka simgesi olan mavi ceketlerden birini giyiyordu, ama sadece son iki düğmesi iliklenmişti ve bir omuzu kaymış, çıplak omuzu ve kelebek dövmesi görünmüştü. "Ceketleri korumaktan daha fazlasını yapabilirim."

Gwen burnunu çekti ve geri çekildi.

"Biz iyiyiz," dedi Hadrian. "Teşekkürler."

"Ve otobüste," diye devam etti Gwen, "sen olmasaydın, o adamlar kapıyı açmış olsaydı, aynı şey olurdu. Hepsi benim yüzümden. Ben korkunç bir yüküm ve burada olduğum için birinin öleceğinden korkuyorum, Royce'un hayatını tehlikeye attığımı söylemeye gerek bile yok. Eve gitmeliyim. Bunun harika olacağını düşünmüştüm, ama *çok* yanılmışım. Başka bir otobüs olmalı, ya da belki binebileceğim bir gemi. Biraz para getirdim, ödeyebilirim."

"Gwen," dedi, "bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." "Oh, Hadrian!" Ağladı. "Neden beni sevmiyor?" "Seviyor. İnan bana, seviyor."

"Hayır, sevmiyor. Her zaman sessiz ve kibar, ama... *dört yıl* oldu. Neredeyse tüm hayatım boyunca onun ortaya çıkmasını bekledim ve ortaya çıktığında, her zaman düşündüm ki... Yani, bir garanti olmadığını biliyordum, ama umut ettim. Çok umutluydum. Ve... bazen umursuyormuş gibi davranıyor, beni sevdiğine yemin edebileceğim anlar oluyor, ama sonra sanki bir kapı çarpıyor ve o bir tarafta, ben diğer tarafta kalıyorum. Onun tarafı dışarıya açılıyor, benim tarafım ise bir hapisane. Oh, Hadrian, sanırım yanılmışım... bu yolculuk konusunda, Royce konusunda, belki de her şey konusunda."

"Yanılmıyorsun." Hadrian dişlerini sıktı. "Belki Royce'un tehlikede olduğu konusunda yanılıyorsun, çünkü şu anda o adamın aptallığı yüzünden onu bayılana kadar dövmeği ciddi ciddi düşünüyorum."

"Oh, hayır!" Gwen onu gömleğinin önünden yakaladı. "Yapamazsın! Yani, ben istemiyorum... Oh, her şeyi mahvediyorum. İkinizin arasına giremem. Böyle bir engel olamam!"

Adam onu omuzlarından tutup uzaklaştırdı. "Olmuyorsun. Şaka yapıyordum... gibi. Bak, Royce sana aşık. Bana güven. Sadece bunun ne anlama geldiğini ya da nasıl işlediğini bilmiyor. Bu onun için yabancı bir dil ve çeviri sorunları yaşıyor. Şu anda, senden nefret ettiğini düşünüyor."

"*Ben mi? Ondan* nefret *mi?* Hem yıkılmış hem de kaybolmuş görünüyordu. Ağzı açık kalmış, cam gibi gözleri koridorun karanlık köşelerinde kelimeler arıyordu. Gwen sinirli görünüyordu. "Nasıl benden nefret ettiğimi düşünebilir? Ne yaptım ya da ne söyledim ki..."

"Dinle, onun seninle konuşması, hislerini açıklaması için onu zorluyorum, ama bu bir tavşanın bir kurtla samimi bir konuşma yapmasını beklemek gibi bir şey."

"Kurt derken ne demek istiyorsun? Kurt ben miyim?"

Hadrian başını bir yandan diğer yana salladı. "Bir nevi, evet. Royce senden *çok korkuyor*."

Gwen şaşkın bir ifadeyle doğruldu. Burnunu çekip ellerini avuç içleri dışarıya bakacak şekilde kaldırdı. "Tamam, belki de aynı Royce Melborn'dan bahsetmiyoruz. Benim bahsettiğim kişi hiçbir şeyden korkmaz, en azından benden."

Gwen başparmaklarıyla gözlerinin alt kapaklarına nazikçe dokundu. "Al, tatlım." Gardırop görevlisi uzanıp Gwen'e küçük beyaz bir bez uzattı.

"Teşekkürler," dedi Gwen. Sonra özenle işlenmiş bezi inceledi. "Oh hayır. Bu çok güzel. Onu mahvedeceğim."

"Oh, merak etme. Benim değil." Kız dirseklerini podyuma dayadı, eğildi ve ceketinin kolları daha da aşağı kayarken ikisini izledi.

"Kimin bu?"

Görevli, arkasında asılı duran giysilere elini belirsiz bir şekilde salladı. "Bilmiyorum, umurumda da değil. Sahibinden daha çok ihtiyacın var."

"İşinde pek iyi değilsin, değil mi?" diye sordu Hadrian. Kız omuz silkti.

Gwen tezgahlara gülümsedi ve gözlerini sildi. "Şimdi de tanımadığım birinin keten mendilini mahvediyorum. Ne yaparsam yapayım her şeyi berbat ediyorum."

"O adamla birlikte olmak istediğinden emin misin, tatlım?" diye sordu kız. "Biraz dengesiz gibi görünüyor." Tezgahtar Hadrian'a baktı, gözleri onun vücudunu baştan aşağı süzdü. "*Bu* adamın nesi var? Hoş birine benziyor, güzel omuzları, güzel gözleri var, dişleri de tam ve bunu kanıtlayan muhteşem bir gülümsemesi var. Kusura bakma ama ben onunla takılmaktan hiç rahatsız olmazdım."

"Hadrian sadece iyi bir arkadaş."

Tezgahtar içini çekti ve Hadrian'a sempatik bir bakış attı. "Oh, bu çok acı verici olmalı."

"Mendil için teşekkürler," diye başladı Gwen, "ama..."

"Biliyorum, biliyorum." Tezgahtar dik durdu, ceketini yukarı çekti ve parmaklarıyla podyumun yüzeyini gergin bir şekilde tıklattı. "Kendi işime bakmalıyım. Personel görünmez olmalı. Anlıyorum. Ama iyi bir şeyi, tam anlamıyla

"Hadrian'ı bir kez daha süzdü ve iç geçirdi. "Sanırım *diğer* adam da yakışıklıdır, belki de karanlık ve düşünceli tiplerdendir, hayatı sınırlarda yaşayan türden? Oh, ben de o yollardan geçtim tatlım. Ama sana şunu söyleyeyim, o tür şeyler asla iyi bitmez."

Gwen, Hadrian'ın arkasını baktı. Gözleri birdenbire büyüdü. "Geliyor!"

"Kim?" Tezgahtar parmak uçlarına yükselerek onların arkasını görmek için uzandı. "Karanlık, kötü çocuk mu?"

"Lütfen ona bir şey söyleme!" diye yalvardı Gwen.

"Bana mı, Hadrian'a mı?" diye sordu tezgahtar.

"İkinizden biri!" Gwen mendili tezgahtara geri attı. "Ona, lazımlık aramaya gittiğimi söyleyin."

Gwen kalabalığın içine dalarken kız ona seslendi: "Buraya *Taht Odası* deniyor. Ve filin yukarısında. Kadınlar için fil, erkekler için goril."

Hadrian, Gwen'in kendine gelmesi için zaman kazanmak amacıyla Royce'u durdurması gerektiğini bilerek onu bırakmıştı. Odanın sarhoş erkeklerle dolu kalabalığından yeterince kişinin onu Gwen'le birlikte gördüğünü ve sorun çıkarmamaları gerektiğini umuyordu. O beyaz elbiseyle, Gwen balıklarla dolu durgun bir göle atılmış yem gibiydi — o gölde siyah başlıklı bir köpekbalığı da vardı.

"Peki, evli *misin*?" diye sordu kız Hadrian'a. Bir kez daha podyuma yaslandı, küçük ceketini yine aşağı kayd. "Vardiyam üç saat sonra bitiyor. Eğer istersen..."

"Neler oluyor?" Royce, Hadrian'a, Gwen'in parlak beyaz silüetini izleyerek, soyunma odasının girişine girerken sordu. Gwen, kalabalığın arasından geçerek sahnenin fil tarafına doğru ilerliyordu.

"Gwen bir lazımlık arıyor. Anlaşılan burada buna Taht Odası diyorlar."

"Bu çok ağır bir yün, efendim." Görevli Royce'a seslendi. "Bu pelerini sizin için saklamamı ister misiniz? Ücretsizdir."

"Gerek yok," diye cevapladı. "Öyle duydum."

Royce gözlerini kısarak, "Ne?" dedi.

"Teşekkürler, alışılmadık derecede dost canlısı vestiyer görevlisi," dedi Hadrian, Royce'u ana salona geri götürürken ona el sallayarak. "Gwen'i takip etmeliyiz, iyi olduğundan emin olmalıyız. Bu yerde çok fazla garip insan var."

"Duydum!" diye bağırdı vestiyer görevlisi arkalarından.

Ana salona geri döndüklerinde, çıplak gürültü soğuk bir göle atlamak kadar canlandırıcıydı. Herkes bandonun ritmine uyumlu bir şekilde alkışlıyordu, sahnede bir grup kadın dans ediyor, eteklerini kaldırarak seyircilerin neredeyse dizlerini görebilecekleri şekilde dans ediyorlardı. Hadrian, aynı sarı şapkaları takan ve bira bardaklarını uyumlu bir şekilde birbirine vuran bir grup erkeğin etrafında dolaştı. İçki içme ihtiyacı giderek artarken, böyle bir yerde ne tür bir bira sunulduğunu merak etti. Bir bar veya garson aramayı düşündü, ama bunun için beklemesi gerekecekti. Yapması gereken bir işi vardı. Onun sorumluluğu, kendi görüşüne göre, Royce'u oyalamak ve Gwen'e zaman kazandırmaktı. Birçok palmiye ağacından birini gördüğünde ilham geldi. Yaklaşık altı metre yüksekliğindeki palmiye, papağan pislikleriyle süslenmiş, iki metre yüksekliğinde okra renkli bir çömleğe dikilmişti. Ağacın yeri tesadüfen seçilmemişti. Danthum'da gayrimenkuller çok pahalıydı ve ağaç ücret ödeyen bir müşteri olmadığı için sahneyi görmeyen bir yere dikilmişti. Bu da evcilleştirilmiş palmiyeyi ve çevresini gerçek bir mahremiyet adası haline getirmişti.

Hadrian çömleğe ulaştı, nefes aldı, sonra Royce'a dönerek en iyi kartını oynadı. "Neredeydin?"

"Ne?" diye sordu Royce.

"İlk geldiğimizde ortadan kayboldun. Nereye gittin?" Royce sinirlenmiş görünüyordu. "Gwen ne olacak?"

"Orada." Hadrian, sahnenin solunda filin bulunduğu yere doğru uzanan kadınlar sırasının içinde bekleyen, bembeyaz giysili kadını işaret etti. Şans eseri mi, yoksa kasıtlı mı bilemeyiz, kadın onlara sırtını dönmüş, önündeki kadınla sohbet ediyordu. Bu şanslı bir durumdu, çünkü Royce'un gözleri muhtemelen kadının bulaşmış makyajını görebilecek kadar iyiydi. "Peki, ortadan kaybolma numarası neydi?"

Hadrian, Royce'un her zamanki gibi kontrol ettiğini açıklamasını bekliyordu, ama Gwen de yanındayken, sadece ekstra dikkatli davranıyordu. Kendi filini ziyaret etmesi gerekmiş de olabilir. Bir süredir hiç durmadan yoldaydılar. Her halükarda, Royce'un cevabı sorgulamaya son verecek ve Hadrian'ı partnerinin dikkatini başka bir konuya çekmek için başka bir konu bulmaya zorlayacaktı. Bu kötüydü, çünkü aklına hiçbir şey gelmiyordu — özel olarak konuşmalarını gerektirecek kadar önemli hiçbir şey.

Hadrian çılgınca başka bir konu ararken, Royce'un cevap vermediğini fark etti. Hırsız ne ona ne de Gwen'e bakıyordu.

Ortağı önce urnaya, sonra yere baktı, sonra da gözleri kalabalığın içinde amaçsızca dolaşmaya başladı.

"Royce?"

Hırsız kaşlarını çatı ve sonra iç geçirdi. "Onu gördün, değil mi? *Bu yerde bir sürü tuhaf insan* olduğunu söylerken bunu mu kastetmiştin?"

"Kimi gördüm, Royce?" Hadrian, grubun giderek yükselen müziği ve kadınların topuklu ayakkabılarının sesini bastırarak sordu.

Royce, Hadrian'ın kulağına eğildi. "Falkirk de Roche."

"Falkirk de... ne?" Hadrian şaşkıındı. Bu isim ona sadece belli belirsiz tanıdık geliyordu.

"Hani şu solgun adam, o kadar beyaz ki üç gündür ölü gibi görünüyor. Ateş kırmızısı saçları ve ona uyan sakalı var. Pelerin ve başlık giyiyor ve boynunda sanki biri kafasını kesmiş gibi çirkin bir yara izi olabilir de olmayabilir de."

Hadrian ona baktı. "Öyle birini gördüğümü söyleyemem. Gördüysem de unutmam herhalde. Bunların hepsi ne anlama geliyor?"

Royce yine kaşlarını çatı ve başka yere baktı. "Lady Lillian'ı öldürmediğimi söylediğimde, o gece *kimseyi* öldürmediğim anlamına gelmiyordu. Bir tanık vardı. Traval Malikanesi'nin dışındaydı."

"Tanık mı?" diye sordu Hadrian. "Neye? Hiçbir şey yapmadığını söyledin."

"O da buna şahit oldu." Royce, hırsızın gözleri kalabalığı izlerken, yine Hadrian'ın duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu. "Onun Hurbert Traval'a dönüp karısının başka bir adamla yatakta olduğunu rapor etmesine izin veremezdim. Bu yüzden tehdidi ortadan kaldırdım."

"*Tehdidi ortadan kaldırdın.*" Hadrian başını salladı. "Masum bir adamı mı öldürdün?"

"Benden para sızdırmaya çalışıyordu, en azından ben öyle düşündüm." "Bu solgun kızıl saçlı adam, öldürdüğün adamın ortağı mı?" "Hayır, solgun kızıl saçlı adam öldürdüğüm adam."

Hadrian bu bilmeceyi çözmeye çalıştı ama başaramadı.

"Dün gece Kruger'da *onu* tekrar gördüğümü düşünürsek, *masum* ve *ölü* olduğunu kesin olarak söyleyebiliriz."

"Bekle. Melengar'da öldürdüğün adamı iki gün sonra Kruger'da mı gördün? Bu nasıl..."

Royce kollarını kavuşturdu. "Açıkkası, öldürdüğümü *sandığım* adamı gördüm. Boğazını bıçakladığımda ve Alverstone bıçağın üzerinde hiç kan olmadan çıktığında bir terslik olduğunu anladım. Nasıl

bunu nasıl başardığını bilmiyorum, ama gerçeklerle tartışamazsın. Adam hayatta ve sizler yemek yerken tuvaletin arkasında benimle konuştu. Lady Martel'in günlüğünün peşinde olduğunu söyledi. Onu ona getirirsem bana sonsuz yaşam teklif etti. Bu yüzden, vardığımızda, bizi tekrar takip etmediğinden emin olmak istedim."

Hadrian gülümsedi, neredeyse gülecekti. "Tamam, şunu bir netleştirelim. Lillian Traval'ı öldürmediğini gören, senin öldürdüğünü *sandığın* adam bizi buraya kadar takip edip Martel'in günlüğünü bulman için seni tutmak istedi ve sana *sonsuz yaşam* teklif etti, öyle mi?"

"Evet."

Hadrian anlamış gibi başını salladı. "Royce, otobüsün çatısında uyuyakalmışsın. Hepsi bir rüya."

Royce kaşlarını çattı. "Değil."

"Gerçekten mi? Birinin boynunu bıakladın ve kan yok mu? Bir adamı öldürdün ve o ölmedi mi? Sonra birdenbire ortada yoktan var oldu mu? Peki ne istiyor? aldığınızdan beri seni rahatsız eden günlüğü. Peki karşılığında ne teklif ediyor? Eh, sonsuz yaşam gibi çok mantıklı bir şey! Tabii ki bu bir rüya, Royce. Uzun bir yolculuktu. Orada yalnızdın. Sersemlemiştin. Uyuyakaldın ve kabus gördün."

"Kabus görmedim."

"Nereden biliyorsun?"

"Kabuslarım asla bu kadar hoş olmaz." Royce odanın diğer ucunda, artık sıranın başında duran Gwen'e baktı. Filin bacakları arasındaki küçük kapı açıldı ve Gwen'in önündeki kadın dışarı ıktı. Bir saniye konuştular ve güldüler, sonra Gwen içeri girdi. "Uyanık hayatım da  yle." Royce mutsuz görünüyordu. "Geldiğine pişman, değil mi? Bunun harika bir gezi olacağını düşünmüştü ama öyle olmadığını fark etti."

"Bu..." Hadrian tartışmak niyetiyle başladı ama yapamadı. "Dürüst olmak gerekirse, bu şaşırtıcı derecede doğru."

Royce başını salladı. "Sana bunun yürümeyeceğini söylemiştim. Birini sadece ara sıra gördüğünde ve o kişi en iyi halini gösterdiğinde hayal kurmak kolaydır, ama onu uzun süre aralıksız gördüğünde kusurları ortaya çıkar."

"Gerçekten mi? Gwen'de hangi kusurları buldun?"

Royce, ona her zamanki "bu kadar aptal olduğuna inanamıyorum" ifadesiyle baktı. "O değil, ben. Sonunda beni olduğum gibi görüyor."

"O senin kim olduğunu hep biliyordu. Royce, o Lower Quarter'da yaşıyor, Raynor Grue'nun kanıyla boyadığın yerde! İnan bana, o biliyor. Gwen akıllı ve gerçekçi bir kadın, şımarık bir ev kadını değil."

"Bilmek ve görmek farklı şeylerdir. Herkes sevimli bir kedciklerin fare yakaladığını bilir, ama o küçük kedcik farenin bacaklarını ısırıp kopardığını ve sonra saatlerce hala yaşayan gövdesiyle oynadığını görmeden, bunu gerçekten anlayamazsın."

"Hiç kedi besledin mi, Royce?"

"Demek istediğim, Gwen gibi kendine saygısı olan bir kadın benim gibi bir adamla asla ilgilenmez. Ve dürüst olmak gerekirse" — başını eğdi, yüzünü kapüşonla gölgeledi — "ilgilense bile, onun bu hatayı yapmasına izin veremezdim. O daha iyisini hak ediyor. Aslında o... şey, senin gibi birini hak ediyor."

Hadrian'ın kaşları kalktı.

"İkiniz de *iyi* insanlarsınız," dedi Royce, sanki bu utanç verici bir eksiklikmiş gibi. "Ben değilim ve asla da olmayacağım. Balık ve kuşlar, ikisi için bir arada yer yok."

"Yani, ben... şey yapsam senin için sorun olmaz mı?" Filin yönünü işaret etti. "Anladın mı?"

"Deneyin, bu kedi parçalanmış gövdenizle oynayacak." Hadrian başını salladı. "Yani, *hayır* demek istiyorsun."

Gwen filin içinden çıktı ve geri dönmeye başladı.

"Gwen'e Falkirk'ten bahsetme," dedi Royce. "Bu onu sadece

endişelendirecek." "Kötü bir rüyaydı Royce. Onu endişelendirmesi gereken şey, senin o kadar

paranoyak olman ve rüyalarında gördüğün canavarların peşinde olduğunu düşünmen."

Royce bu yorumu görmezden geldi. "Belki başka bir sorun çıkmazsa ve ondan uzak durursam, hala keyifli vakit geçirebilir."

Gwen masaya doğru yöneldi.

Royce palmiye vahasından ayrılmaya niyetli değildi. "İçki içmek yardımcı olur mu?" diye sordu. "Bu tür şeylerle böyle başa çıkarsın, değil mi?"

"Bazen. Sorunu asla çözmez, unutmamı bile sağlamaz, ama acıyı uyuşturmada iyidir, kısa süreliğine de olsa. Ve yeterince içersen, uyursun. Uyku ise acının seni takip edemediği harika bir yerdir."

Royce, Gwen'in masaya ulaşmasını, sandalyeyi çekip oturduğunu izledi. "Sanırım bir kadeh şarap içeceğim." Sonra, sanki hayatı bedeninden kaçıyormuş gibi içini çekti. "Sanki nehrin kıyısında durmuş,

dünyanın en büyük hazinesi önünden akıp gidiyor, ama yapabileceğim hiçbir şey yok — yüzmeyi hiç öğrenmedim."

Alevli tavus kuşları tam da öyleydi. Garsonlar, elinde meşalelerle barbarlar gibi gümüş tepsilerle koşarken, birkaç tanesi aynı anda ortaya çıktı. Atyn yemeklerini getirdi ve tabağı masanın ortasına koydu. Yüzünde, kuşların ateş ışığında parıldayan ter damlaları vardı. Hadrian sıcağı hissedebiliyordu. Tam rahatsız olmaya başladığı anda, Atyn küçük bir şişenin mantarını çekti ve tavus kuşunun gövdesine koyu, kalın bir sıvı döktü. Bunu yaparken alevler patladı, kıvılcımlar saçtı ve gökkuşağı renkleri yaydı. Sonra ateşi gümüş bir kapakla boğdu ve alevleri tamamen söndürdü. Kapağı kaldırdığında, eti zaten dilimlenmiş bir kuş ortaya çıktı.

Albert alkışladı, Atyn selam verirken diğerleri de ona katıldı. "Afiyet olsun," dedi.

"Bir şişe Montemorcey daha, lütfen," dedi Arcadius. "Tabii ki," diye cevapladı Atyn, sonra Albert kuşun parçalarını

Tavus kuşu, sülün veya hindi gibi tadı vardı. En azından Hadrian öyle düşünüyordu. Sosun tadı diğer her şeyi bastırdığı ve ağzında şiddetli bir baharatlı sıcaklık patlaması yarattığı için pek bir şey anlayamadı. Tavus kuşu, ateşte pişirildiği için *alev* almamıştı. Hadrian, tıbbi amaçlarla şarabını yudumlamak zorunda kaldı. Ve içen tek kişi o değildi. Royce, Albert'in önüne koyduğu tavus kuşuna dokunmamış olsa da, şarap kadehini boşaltıp yeniden doldurmuş ve şişenin geri kalanını tam önüne bırakmıştı. Bu, Royce'un masaya geri döndüğünden beri yaptığı en fazla şeydi. Hırsız, başlığı hala başında, hafifçe kambur duruyordu ve hiçbir şey yememiş, tek kelime etmemişti.

Hadrian bir yudum daha aldı, şarabı dilinde gezdirerek cehennemi hafifletmeye çalıştı. Royce'un yıllardır övdüğü Montemorcey, diğer şaraplardan çok da farklı değildi. Dilinden garip bir şekilde kayboluyor ve geride kalan tadı da beraberinde götürüyordu, bu da bir hile gibi görünüyordu. Kesinlikle susuzluğu gidermiyordu.

Hadrian yeni bir strateji denedi ve diline hava emmeye başladı. Bu işe yaradı, ama sadece yaptığı sürece. Yangını söndürmekle meşgulken, Hadrian odanın diğer tarafını, salonun

. Hemen orayı *erkekler* veya *goril* tarafı olarak düşünmeye başladı. Fil tarafında kadınlar tuvaleti, vestiyer ve akvaryum varken, goril tarafında erkekler tuvaleti, bar ve...

"Orada ne var?" Hadrian, goril tarafındaki iki güçlü görünümlü adamın nöbet tuttuğu büyük kemeri işaret ederek Albert'e sordu. İkisi de gömleksizdi ve etkileyici kaslarını sergiliyorlardı.

"Orası kumarhane."

"Küçük ev mi?" diye sordu Gwen.

Albert ona şaşkın bir şekilde baktı. "*Küçük ev* mi dedin?"

Gwen başını salladı. "Küçük ev ya da toplanma yeri; *kumarhane* Calian dilinde bu anlama geliyor," diye açıkladı.

"Bunu bilmiyordum," dedi Albert, hala cızırdayan bir tavus kuşu şişini daha alırken. Görünüşe göre, viskont bunun etkilerine karşı bağışık ya da zaten tat alma duyularını yeterince öldürmüştü. "Ama bildiğim şey, orasının kumar salonu olduğu. Orada her türlü şans oyunu var: zar, kart, çark, aklınıza gelebilecek her şey ve aklınıza gelmeyecek birkaç şey. İnsanlar orada çok para kaybediyor."

"Kimse kazanmıyor mu?" diye sordu Gwen, kendi tabakına bir parça tavus kuşu ekleyerek.

"Kazanmak zorundalar," dedi Arcadius, "yoksa neden kimse bunu yapsın ki?"

Albert omuz silkti. "Sanırım bu kaçınılmazdır, ama ben hiç görmedim." Elini kaldırdı. "Hayır, durun, sözümü geri alıyorum; insanlar kazanıyor... ama sadece bir süreliğine. Me se le şu ki, oynamaya devam ediyorlar. Kazandıklarında devam etmelerini engelleyecek hiçbir şey yok, ama kaybettiklerinde sonunda paraları bitiyor ve durmak zorunda kalıyorlar. Bu açıdan adil görünmüyor ve kimse girdiğinden daha fazla parayla çıkmıyor gibi görünüyor."

"Neden bu konuyu ilk elden bildiğini düşünüyorum, Albert?" Hadrian sadece kısmen şaka yapıyordu. Albert'ın rütbesine yakışır hiçbir şeyi yoktu, sadece bol bol boş zaman ve onu doldurmak için her türlü kötü alışkanlık içeren bir soylu hayatı yaşama arzusu vardı.

Vikont, tavus kuşunun bagetlerinden birini kullanarak onu işaret etti. "Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum, ama hayır, ben kumar oynamam. Bu, benim düşkün olmadığım tek ahlaksızlık olabilir."

"İlginç," dedi Arcadius. Profesör, yağlı, soslu kuşu yemekten çok rahatsızdı, çünkü parmakları ve sakalı kirleniyordu. Hadrian, Arcadius gibi beyaz sakalının olması

yumuşak beyaz bir gömlek giymek gibi olduğunu hayal etti. Herhangi bir yemek sırasında sakalını temiz tutmak imkansız olmalıydı. "Neden kumar için bir istisna yapıyorsun acaba?"

"Şey, sevgili babam, babasının harcayamadığı her şeyi çoğunlukla kumar oynayarak kaybetti. Bu da benim serseri hayatımın harika sonucuna yol açtı." Albert başını sallarken ekşi bir yüz ifadesi takındı. "Onun her şeyi mahvetmesini izledikten sonra..." Durdu, ekşi yüz ifadesi sefaletе dönüştü. "Hepsi çok aptalcaydı." Albert parmaklarındaki lav sosunu yaladı. "Babam pahalı içkiler ve pahalı kadınlar için yığınla para harcadı — satın alamayacağı türde olanlara daha da fazla harcadı — ama bunların hiçbirini beni rahatsız etmedi. Sanırım *bu* kötü alışkanlıkları anlayabiliyordum. İçki içmek harika bir mutluluk verir. Ve kolunda ya da yatağında güzel bir kadın varken kim itiraz edebilir ki? Ama kumar... Bilemiyorum. Bana hiç mantıklı gelmedi. Her zaman parayı boşa harcadığını ve karşılığında hiçbir şey almadığını hissettim. Yani, hayır, hiç bu zevke kapılmak istemedim." Kumarhaneyi işaret etti. "En azından bu tür kumarları."

"Muhafızlar ne için var?" diye sordu Hadrian.

"Kötü kaybedenler," diye cevapladı Albert. "Her gece birkaç tane gelir." Bir şey dikkatini çekti ve Albert gülümsedi ve ayağa kalktı. "Affedersiniz, tanıdığım birini gördüm galiba."

Her şeyden birer tane sipariş ettikleri için, kuğu çok geçmeden geldi. Reklamda gösterildiği gibi, başını sol kanadının altına saklamış bir şekilde geldi. Kuş uyuyor gibi görünüyordu, ta ki Atyn bir sihirbaz gibi boynunu ve kanadını çekene kadar. Kuğunun tüm tüylü kısmı havaya kalktı ve altında incecik kızartılmış, önceden dilimlenmiş gövdesi ortaya çıktı.

"İnanılmaz," diye mırıldandı Gwen.

"Burada gerçekten güzel bir gösteri yapıyorlar," dedi Arcadius. "Hem sahnede hem de masada."

Sahnede bir jonglör, dramatik davul sesleri eşliğinde kılıçlar, satırlar ve baltalarla hayatını tehlikeye atıyordu, ancak yemekler geldiği için seyircilerin çoğu onu izlemeye tenezzül etmiyordu.

"Bir şişe şarap daha lütfen, beyefendi," dedi Arcadius Atyn'e.

Hadrian, profesörün önündeki dolu bardağa baktı. Arcadius'un, Gwen'e kadeh kaldırırken bir yudum içtiği için bardağa sadece bir kez dokunduğundan emindi. Hadrian, onun o cehennem gibi tavus kuşundan nasıl kurtulduğunu hiç anlamıyordu. Gwen de sadece bir kadeh içmişti, ama neredeyse bitirmişti. Masadaki gerçek içiciler Royce ve Albert'tı. Vikont, Royce'u b i r köpeğin

Albert bir keresinde içerek kendini öldürmeye çalışmıştı ve Royce, Albert'ın Riyria'nın bir parçası olmak için ayık çalışması gerektiğine dair bir karar vermişti. Royce bu gecenin iş olarak kabul edilmediğini fark etmişti ya da çok mutsuz olduğu için umursamıyordu.

Sahnede, bir erkek ve bir kadın düet yapmaya başladı ve Hadrian, Tenkin dilinde şarkı söylediklerini fark edince şaşırdı. Onun derin bariton sesi ve kadının yüksek soprano sesi salonu doldurdu ve seyircilerin çoğu sözleri anlamasa da, birkaç kişi dinlerken kalabalık biraz sessizleşti. Hadrian Tenkin dilini akıcı bir şekilde konuşmıyordu ama dili işlevsel olarak kavıyordu ve Gwen ağlamaya başladığında hiç şaşırmadı.

"Ne oldu?" diye sordu Royce. Bu, bir saatten fazla süredir söylediği ilk şeydi ve sanki Gwen'in şarabın zehirli olduğunu söylemesini bekliyormuş gibi, her zamanki sert tonuyla soruyu sordu.

Gwen başını salladı ve sahneyi işaret etti. "Şarkı. Çok hüzünlü."

Royce, Gwen ile sahne arasında bakışlarını gezdirdi. Kafası karışmış gibiydi. Sonra daha yumuşak bir sesle sordu, "Ne hakkında?"

Gwen başını salladı. Gözlerinde hala yaşlar vardı ve ağzı sıkı sıkıya kapalıydı, acı çekiyor gibi görünüyordu.

Royce bir kez daha şarkıcılara baktı, hayır, daha çok onları süzerek baktı, sanki o gece geç saatlerde onları ziyaret edecekmiş gibi.

Hadrian araya girdi. "Söyle ona, Gwen."

Gözlerini sildi, ona uzun uzun baktı, sonra burnunu çekip başını salladı. "Lyco adında bir Tenkin'in, korkunç bir adam tarafından utanç verici bir şekilde saldırıya uğraması hakkında. Lyco kendini savundu ve saldırganı öldürdü. Bunu yaparak, kanun gereği adamın karısı Dala'yı kölesi olarak kazandı. Ama sonra ona hiç dokunmadı. Yüksek bir fiyata satılabilecek olmasına rağmen onu satmadı. Tek yaptığı Dala'ya şefkatle davranmaktı. Yıllarca bu şekilde birlikte yaşadılar. Lyco, Dala'ya hastalıklarında bakıp ona çiçekler ve diğer hediyeler getirdi. Birlikte kıtlık, savaş ve kuraklıkla mücadele ettiler. Ancak tüm bu süre boyunca ona hiç dokunmadı. Dala ona aşık olduğu için onun dokunmasını diledi. Ancak ikisi de yaşlanıp saçları ağardığında ve Lyco ölüm döşegindeyken, kavgadan önce bile onu her zaman sevdiğini itiraf etti, ancak kocasını öldürdüğü için onun kendisini asla sevmeyeceğini biliyordu.

Gwen başını eğip ağladı. "Üzgünüm, bu... bu çok üzücü." Royce koluna dokundu.

Gwen dondu. Nefes almayı kesmiş gibiydi.

Royce bunu fark etti ve elini çekti. Hemen kadehini kaldırdı ve içkiyi bir dikişte içti.

"Hadrian?" dedi Arcadius. "Korkarım biraz fazla şarap içtim ve bu yemek benim gibi yaşlı bir adam için çok ağır. Açıkçası kendimi pek iyi hissetmiyorum. Beni Turtle'a güvenle geri götürür müsün?"

Hadrian, profesörün hala dolu olan Montemorcey kadehine baktı ama başını salladı.

ONUNCU BÖLÜM

BALIKLAR VE KUŞLAR

Royce nefes almakta zorlanıyordu.

Muhtemelen o lanet olası tavus kuşları ortalığı dumanla doldurdukları içindi.

Hadrian profesörle birlikte gitmişti ve Albert kim bilir ne yapmaya gitmişti, onu Gwen'le baş başa bırakmıştı.

Bu çok, çok kötüydü.

Tek istediği Gwen'in eğlenmesi idi, ama o, Gwen'in kendisi ya da başka birinin mutsuz olduğunu düşünürse eğlenemeyeceğini biliyordu. Kadın bu açıdan tuhaftı, ama hoş bir tuhafıktı. Düşündüğünde, tuhaf bir karakter kusuru seçmesi gerekirse, bu onun umabileceği en iyi şeydi.

En azından, Hadrian'ın her zaman yaptığı gibi onu neşelendirmeye çalışarak hata yapmıyordu. Gwen saygılıydı. Onu rahat bırakacak kadar akıllıydı.

Yoksa benden korkuyor mu? Şu anda orada, bir katille baş başa kaldığı için dehşete kapılmış mı oturuyor?

Bu mantıklı görünüyordu, ama Hadrian'ın hatırlattığı gibi, "O senin kim olduğunu hep biliyordu. Mar adına, Royce, o Lower Quarter'da yaşıyor, senin Raynor Grue'nun kanıyla süslediğin yerde! İnan bana, o biliyor."

Royce'un planı basitti. Gwen'e kızgın ya da üzgün olduğu izlenimini vermemek için kalacaktı, ama sessiz ve hareketsiz kalarak onu üzecek hiçbir şey söylemeyecek ya da yapmayacaktı.

Ani hareketler yok, yanlış anlaşılabilir sözler yok.

Planı işe yaramalıydı, ama herkes onu terk etmişti. Artık gitmesi imkansızdı; onu korumasız bırakamazdı. Ve sadece ikisi olduğu için, artık sessizce oturamazdı. Bir şeyler söylemek zorundaydı, ama çok fazla şarap içmişti. Sessizliği daha önce sorun değildi, çünkü geveze Hadrian Blackwater, sonsuz bir gereksiz gevezelik akışıyla her boşluğu doldurabilirdi. Royce, tüm o gevezeliklerin arkasına saklanabilirdi. Ama şimdi... yalnızdı, açığa çıkmıştı ve her kelimesini dikkatle seçmesi gereken hassas bir

konuşma yapmalıydı ve tabii ki şarap onu engelliyordu. Buzları kırmak için hoş, büyüleyici ve belki de esprili bir şey yapması gerekiyordu.

"Yemeğinizi beğendiniz mi?" diye sordu.

Kadın başını salladı. "Çok farklı. Ateşte Pişirilmiş Deniz Canavarı'nı denediniz mi?"

"Hayır, denemeyeceğim de." Sesi sert çıkmıştı.

Bu hiç iyi değildi. Sesim kızgın geliyor, ama çünkü öyleyim. Bu mantıklı, değil mi? Çoğu insan kapana kısılmaktan hoşlanmaz. Ve tam da bu oldu. Arcadius hasta değil — fiziksel olarak değil. O piç beni kasten terk etti. Hepsi öyle yaptı.

Royce boş koltuklara öfkeyle baktı.

Atyn geniş bir gülümsemeyle geri döndü. Ellerini çırpı ve zevkle ovuşturdu. "Donmuş kargalarınız için hazır mısınız, yoksa diğerlerinin dönmesini mi bekleyelim?"

"Hala vaktin varken bizden uzaklaş," diye bağırdı Royce.

Gwen nefesini tuttu. "Royce!"

"Ah... O zaman turtaları sonra alırım," dedi Atyn ve hemen uzaklaştı.

Royce, Gwen'in yüzündeki şok ifadesini gördü. Bandonun yüksek sesle çaldığını ve etraflarında yüzlerce farklı konuşmanın yankılandığını sadece belli belirsiz fark ediyordu. Onun için oda tamamen sessizdi. Ve o boğucu sessizliğin yarattığı boşlukta, stres ve gerginlik doldu.

"Sabah ayrılacağım," dedi Gwen, sesi bir kelebeğin fısıltısı gibiydi. "Beni burada istemediğini biliyorum. Ve bu geziyi mahvettiğim için üzgünüm."

Gwen ayağa

kalktı. Royce da

öyle.

Gwen ağlıyordu. Yüzü ondan dönüktü, ama vücudu titriyordu ve Royce onun boğuk hıçkırıklarını duyabiliyordu.

Onu mutlu etmek için bu kadar.

Gwen kaçmaya başladı ama sanki bir şey onu yakalamış gibi aniden durdu. Royce'un bunun kendisi olduğunu anlaması bir saniye sürdü. Onun bileğini tutmuştu. "Eğer öyle düşünüyorsan, sana zarar vermeyeceğim," dedi ona. "Asla öyle bir şey yapmam, Gwen."

Gwen geri döndüğünde, Royce onun yanaklarından akan gözyaşlarının çirkin koyu izler bıraktığını gördü. "Biliyorum, ama..."

"Bunu yapan herkesi öldürürüm, yemin

ederim." "Biliyorum, ama..."

"Gerekirse yüzlerce kişiyi."

"Evet, ama..."

"Gerekirse bütün

şehri..." "Anlıyorum,

Royce."

Hâlâ onu tuttuğunu hatırlayarak, bileğini bıraktı.

Onu tutmamalıydım. Bunu yapmak korkutucu. Acımasız bir katil tarafından yakalanıp tutulmaktan daha kötü ne olabilir? Ne düşünüyordum ki? Şimdi kaçacak.

Royce onu bırakmak zorunda kalacaktı.

Balıklar ve kuşlar. O da biliyor, ben de biliyorum.

Gwen'i bir daha asla göremeyecekti. Ya da daha kötüsü, görecekti, ama Gwen Dixon ile evlenmiş olacaktı. Çocukları olacaktı. Elbette olacaktı, neden olmasın ki? Royce onu ziyaret ettiğinde, Gwen her zamanki gibi gülümseyip onu karşılayacaktı, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi, ama Royce onunla konuşmayacaktı — gerçekten konuşmayacaktı. Konuşamazdı. Çok garip, çok acı verici olurdu ve Dixon bundan hoşlanmazdı. Onu bir daha asla göremezdi, sesini duyamazdı, asla...

"Gitmeni istemiyorum," dedi ona.

Bir kalp atışı geçti, sonra bir tane daha. Gwen kaçmadı. Ona bakmaya devam etti, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi yüzüne bakmaya devam etti.

"Royce?" Gwen ona doğru bir adım attı. Yavaşça, nazıkçe elini uzattı ve başlığının kapüşonunu geri çekti. "Royce... ağlıyorsun."

"Beni rolkin'e kadar götürmene gerek yok, Hadrian," dedi Arcadius.

"Öyle mi?" İki The Parrot'un merdivenlerinde duruyorlardı, kapalı kapıların ardında müzik sesi sönükleşmişti. Kargaşadan uzaklaşmak, sanki yüzeye çıkıp nefes almak gibi, hoş bir duyguydu. "Şimdiden kendini daha iyi hissediyorsun, değil mi?"

Profesör göz kırptı. "Royce'un Bayan DeLancy ile biraz yalnız kalmasını istedim."

"Öyle hissetmişim," dedi Hadrian.

Gece gelmişti ve beraberinde farklı bir dünya da gelmişti. Hava çok daha serindi, sıcak taşların üzerinde durmak, esintiyi hissetmek ve limandan esen, hafif balık kokulu tuzlu havayı solumak çok hoştu. Karanlıktan bağırışlar ve kahkahalar geliyordu ve eşek arabaları ve at arabaları sokaklarda *tıkır tıkır ilerlemeye* devam ediyordu. Gündüzden çok daha fazla insan şehirde dolaşıyordu. Turist orduları, yabancılar yeni bir yeri keşfederken yaptıkları gibi küçük gruplar halinde hareket ediyorlardı. Güneşin yakıcı sıcaklığı sona erdiğinde, ağır giysiler giymiş kuzeyli zenginler artık aptalca görünmüyorlardı. Bazıları, gereğinden fazla yüksek sesle konuşan, deneyimsiz içicilerdi. Uzun paltosu ve geniş kenarlı şapkasıyla saygın bir adam, bir anlığına kahkahalara boğuldu ve **b i r** lamba direğine çarptı. Arkasına düştü ve yanındaki zarif elbiseli kadını da neredeyse yere düşürüyordu.

"Hoş bir kız, değil mi?" dedi Arcadius.

Hadrian bir an için, profesörün, soğuk ve renksiz bir diyardan gelen bir düşes olabileceğini düşündüğü, düşen sarhoşun koluna girmiş kadını kastettiğini sandı.

Karışıklığı gören Arcadius, "Gwen'i kastediyorum" diye ekledi. "Oh. Evet. Çok."

"Ve o da onu seviyor."

"Öyle görünüyor."

"Ve o da onu seviyor." Bu bir soru değil, Arcadius'un başını sallayarak karşılık verdiği inanılmaz bir gerçeğin ifadesiydi. "Elbette umutlarım vardı, ama Royce Melborn'un sarkık kulaklı bir köpek yavrusuna bile sevgi gösterecek kadar duygu besleyebileceğinden şüphelerim vardı."

"O köpeklerden nefret eder."

"Öyle mi?" Arcadius kaşlarını kaldırdı ve dudaklarını oynattı. "Hiç şaşırmadım. Royce'un bir insana sevgi beslemeye başlaması ise şok edici. Ama öyle görünüyor ki öyle." Arcadius, kapı trafiğinden kaçınmak için caddeden aşağıya doğru ilerledi ve orada, merdiven basamağına oturdu. "Birkaç yıl önce Medford'da yaşananları duyduğumda hiç memnun olmadığımı itiraf etmeliyim — yangın ve diğer olaylar."

"Bizim bununla hiçbir ilgimiz yoktu," dedi Hadrian, profesörün yanına otururken hemen ekledi. İki adam omuz omuza, yakındaki binaların arkasında yükselen ışıkları seyrettiler.

Arcadius bir anlığına onu yargılayıcı gözlerle süzdü. "Peki ya Lord Exeter?"

Hadrian kaşlarını çattı. Bu konuda savunacak pek bir şeyi yoktu.

"*Senin* bir rolün yoktu, değil mi?" diye devam etti Arcadius.

Hadrian başını salladı.

"İyi. Ama bu yine de Royce'un değişmediğini gösteriyor."

"Değişti. Royce son iki yıldır kimseyi öldürmedi."

"Bunun tek nedeninin senin engel olman olduğunu düşünüyorum. Önlemek, gerçek bir değişimle aynı şey değildir."

"Ama bence en azından biraz değişmiştir."

Arcadius iç geçirdi. "Daha geçenlerde, masum bir kadını öldürmek için bir iş aldı."

"Kadın masum değildi ve Royce cinayeti işlemedi."

"Sadece ona daha fazla para ödediği için." Profesör gözlüklerini çıkardı ve silmeye başladı. "Royce'un senin yanında olmakla ahlaki değerlerini bulacağını ummuştum, ama dört yıl geçti ve o hala eskisi kadar kaybolmuş görünüyor." The Parrot'un girişine baktı. "Ama... belki *o* yardımcı olabilir. Bir kadın, yoldan sapmış bir erkeğe mucizeler yaratabilir. Bunu daha önce düşünmeliydim, ama ikinizi bir araya getirmekte yaşadığım zorlukları düşününce, genç bir hanımefendi gibi hassas bir konuda bu riski göze alamazdım."

"Gwen'in hiç de kırılgan olmadığını göreceksin," dedi Hadrian. "Bu kadın, başına gelen zorluklar ve şeytanlarla fazlasıyla mücadele etti."

"Biliyor musun, ben de öyle bir izlenim edindim, ki konuştuğumuz kişi düşünüldüğünde bu iyi bir şey. Sence de öyle değil mi?"

Hadrian, Royce ile çalıştığı ilk yılı hatırladı. O yılı sık sık, bıçaklı vahşi bir wolverine'i evcilleştirmeye çalışmakla karşılaştırırdı. Başını salladı. "Ama bizim hakkımızda haklıydın. Oldukça iyi bir takım oluşturunuz."

"Biliyorum," dedi Arcadius ve Papağan'a baktı. "Ve onlar hakkında da haklıyım. Öyleyse, içeri gir ve eğlenmene bak, ama bana ve onlara bir iyilik yap. Masaya dönmek için acele etme. Fırın, başka bir bağ kurmak için tam doğru sıcaklıkta. Sadece biraz zamana ihtiyaçları var." Danthum'un ön tarafına baktı. "Ve daha iyi bir demirci ocağı isteyemezdim."

The Parrot'a geri dönen Hadrian, diğer enstrümanlarla birlikte çalan, coşkulu ve neşeli trompet sesleriyle karşılandı. Trompetleri sadece savaş alanında veya önemli şahsiyetler için fanfar olarak kullanıldığını duymuştu. Bu öyle değildi. Bu kornalar, büyük davullarla birlikte neşeli bir ritim çalarken, sahnede canlı sarı gömlekli iri yarı bir adam şarkı söylüyor ve bir şekilde hala duyulmayı başarıyordu. Şarkı kasıtlı olarak saçma sapan bir şarkıydı, şarkıcı üzgün ve yalnız olduğunu iddia ederken, müzik hiç de öyle değildi.

Garsonlar hala masalar arasında dolaşarak tabakları servis ediyorlardı, ancak insanlar sahnenin önünde dans ettikleri için bazı koltuklar boşalmıştı. Avryn'in soyluları arasında dans, erkekler ve kadınların sıralar halinde karşı karşıya geldikleri ve mesafeyi, nezaketi ve edep kurallarını korumak için tasarlanmış katı geçiş manevraları yaptıkları resmi bir etkinlikti. Bu, eğitim ve pratik gerektiriyordu ve sık sık değişen partnerler nadiren ellerinden başka bir yere dokunuyorlardı. Gülümsemek müstehcen kabul ediliyordu ve eğer eğleniyorlarsa da bunu hiç göstermiyorlardı.

Hadrian'ın büyüdüğü gibi küçük köylerde, erkekler, kadınlar ve çocuklar el ele tutuşup daire oluşturarak basit yan adımlar ve bacak hareketleri yaparak Noel şarkıları veya halk dansları yaparlardı. Tavernalarda ise, insanlar küstahça ve utanmazca topuklarını havaya kaldırarak bir tür gayri resmi zıplama dansı olan jig ve reel dansları yaparlardı. Çoğu zaman erkekler tek başlarına dans ederlerdi, ancak kadınlar da katılırsa aralarında mesafe bırakırlardı.

The Parrot'ta yaşananlar, kültürlerin ve geleneklerin belirgin şekilde farklı olduğu doğuda görülen türden çılgın zıplamalar ve yakın mesafeli eğlencelerden ibaretti. Kuzeyli turistler, varsa da çok azı dans pistindeydi. Hayretle koltuklarında oturmuş, parmaklarıyla işaret edip, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağızları açık kalmış halde bakıyorlardı. Çoğu yerli ya da Calianlı olanlar dans ediyor ve dönüyordu, ancak Hadrian, denizcilerin masasının tamamının dans pistinde olduğunu fark etti. Kadın bulma şansı olanlar onlarla dans ediyor, geri kalanlar ise birbirleriyle yetiniyordu.

Royce ve Gwen hala masadaydılar. İkisi birbirine yakın oturmuş konuşuyorlardı, Hadrian bunu iyiye işaret olarak gördü. Royce'un başlığı açıktı, bu daha da iyiydi. İkisi arasında açıkça bir şeyler oluyordu ve Hadrian profesörün önerisini dinledi. Geri dönmek yerine, tüm taburelerin dolu olduğu goril tarafına doğru yürüdü.

"Hadrian!" Albert ona el salladı. Vikont, merkezin hemen solunda oturuyordu. Yanında, omuzları açık, önü

Estelle, bu benim iyi arkadaşım Hadrian; Hadrian, bu da Warric Kontesi Ridell."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, sayın beyefendi." Soylu hanımların ortak özelliği olan resmi bir tavırla konuştu, ses tonu onların sizden daha üstün olduğunu belli ediyordu. "Hangi hanedanlıktan geliyorsunuz?"

"Anlamadım?" diye sordu Hadrian.

"O asil değil, canım," dedi Albert.

"Hayır mı?" diye sordu, sonra Hadrian'a ikinci kez baktı ve yüzünde rahatlama belirdi. "Oh, tanrılara şükür!" Kontes koltuğuna yaslandı ve dizlerini çaprazladı, zarif baldırını ortaya çıkararak içkisini aldı ve portakal dilimi ile süslenmiş berrak bir içeceği bir yudum aldı. "Buraya, egoları şişmiş, politikayla dolu saçmalıklardan ve mavi kanlı kıçlarına mızraklarını sokmuş tüm o unvanlı adamlardan uzaklaşmak için geldim. Kesinlikle tekrar nezaket pelerinini giyme havasında değildim. Tatildeyim, Mar!" Son cümleyi sanki insan tanrısı onu duyabilirmiş gibi söyledi.

"Burada endişelenmene gerek yok," diye onu teselli etti Albert. "Ne Hadrian ne de ben bir şey ifade ediyoruz. Biz ikimiz de tam birer hödüküz."

"Harika!" Estelle gülümsedi ve kadehini kaldırdı. "Kaba saba ve aptal holiganlara kadeh kaldıralım!"

"Dur bakalım, canım!" Albert onu durdurdu.

"Neden? Yozlaşmış, işe yaramaz insanlara karşı bir şeyin mi var?"

"Tabii ki hayır. Ben Medford şubesinin başkanayım ve bu görevi başarıyla yerine getiriyorum. Ama zavallı Hadrian silahsız."

Onu tekrar süzdü, sonra nefesini tuttu. "Elan'da içkilerin nerede zavallı adam?"

Hadrian omuz silkti. "Yok."

"Bu, işe yaramazlık konusunu biraz fazla abartmak değil mi sence? Bir silah al, dostum. Bu bir savaş! Dünyayı tehdit eden o iğrenç alçağı öldürmek için bir araya gelmeliyiz, yoksa bu uğurda öleceğiz."

"O alçak hangisi, Estelle?" diye sordu Albert.

"Saygınlık, elbette. O ve yardakçıları: Kibir ve Nezaket ve onların yardımcıları: Görgü ve Terbiye. Özellikle Terbiye'den nefret ediyorum — çok sıkıcı." Barın arkasında, çeşitli içkilerle dolu rafların arkasında duran egzotik görünümlü şişeleri çıplak koluyla işaret etti. Tipik viski ve romların yanı sıra, Calian

içkisi Hohura da sunuluyordu. Hohura, demir kayışlarla ve zincir bağlantılı mantarla sabitlenmiş koyu renkli ahşap bir sürahide servis edilen bir Ba Ran Ghazel likörüydü.

"Bira var mı?" Hadrian, ince bıyıklı, geriye taranmış saçlı ve mavi ceketinin omzuna nemli bir havlu asılı olan tezgahın arkasındaki adama sordu.

"Jareb, adama bir Regal Ale ver," Albert'in diğer tarafındaki yaşlı bir beyefendi barmene söyledi.

"Hadrian, bu Calvary Graxton, namı diğer Mister Parrot." Albert parmağını havada çevirdi. "Burası onun."

"Tanıştığımıza memnun oldum, efendim."

Graxton, gri sakallı ve uzun saçlarını at kuyruğu şeklinde bağlamış, tombul bir adamdı. Hizmetçilerle aynı mavi rengi giyiyordu, ancak onunki, altın rengi bir yelek üzerine giydiği, büyük altın düğmeli uzun bir resmi ceketdi ve bu onu biraz papağan gibi gösteriyordu.

Bay Papağan, diye düşündü Hadrian.

"Kaba bir adam için iyi tavırlar," dedi Bay Parrot gülümseyerek. "Jareb, bunu hesaba yaz."

"Gerek yok, Cal," dedi Albert. "Bu seyahatte maaşlı çalışıyorum. Tüm masraflar ödeniyor."

"Kim

tarafından?"

"Lord Byron."

Bay Parrot sırttı. "Harika! Öyleyse Jareb, bize Terrible Typhons'tan çift porsiyon getir ve Winslow'un hesabına yaz." Albert'a doğru eğildi. "Vandon korsanlarından alıyorum. Onlar nereden aldıklarını kim bilir. Saçma sapan pahalı bir içki ama cüceler tarafından cilalanmış taş kadar pürüzsüz ve Cornelius DeLur kadar zengin. Ayrıca, yaşlı Byron, yasaklaması gereken kaçak malı sübvans ettiğini öğrense patlardı." Albert'ın sırtına onu sallayacak kadar sert bir şekilde vurdu.

"Üç bardak mı, dört bardak mı, efendim?" diye sordu Jareb, üç adet ayaklı likör bardağını ustaca kaldırarak ve dördüncü bardağı kontese işaret ederek.

Estelle, Bay Parrot'a o kadar şiddetli bir şekilde baktı ki, ikisi de erkek olsaydı, Hadrian bir kavga çıkmasını beklerdi. "Cevabına dikkat et, Calvary." Bar tezgahına tırnaklarını vurdu. "Kötü bir şey söyleyerek bir kızın masumiyetini yıkmak istemezsin. Biliyorsun, ben papağanları hep sevmişimdir."

"Çoğu yılan da sever," diye cevapladı. "Ama ikimiz için de şanslıyız ki, ödemeyi yapan ben değilim." Bay Parrot, Albert'ı ensesinden yakaladı ve

salladı. "Ne dersin, Lord Winslow? Kontesin suç işleme eğilimine katkıda bulunacak türden biri misin? Kız bir yudum alacak mı?"

"Bu yasadışı içki sert mi?" diye sordu Albert.

"Çok."

"O zaman, bayana servis yapın. Bu gece alabileceğim tüm yardıma ihtiyacım olacak."

"Teşekkür ederim, ekselansları." Estelle gözlerini kırptı. "Ancak şunu bilmeniz gerekir ki, kesinlikle hiçbir yardıma gerek olmayacak. Gerçi..." Hadrian'a baktı, ama yüzüne değil. "Umarım bu adam *çok* mutlu bir evliliği yoktur, ya da varsa da bir şövalyenin ahlakına sahip değildir. Öyle olursa, rakibiniz olabilir." Sonra çok kötücül bir gülümsemeyle ekledi. "Ya da daha iyisi, arkadaşlık."

"Ve bu, benim yoldan çıkarabileceğimden endişelendiğiniz hanımefendi," dedi Albert Calvary'ye.

Typhonlar dağıtıldı. Likör kadehleri minik şarap kadehleri gibiydi ve o kadar doluydular ki koyu kehribar rengi sıvı taşarak ince bir şurup gibi kenarlarından damlıyordu.

"Hayırseverimiz Lord Byron'a," dedi Estelle, iki narin parmağıyla kadehini havaya kaldırarak. "Bir gün gülümsemenin günah olmadığını ve kahkahanın aslında ruha iyi geldiğini öğrenmesini dilerim."

Hepsi bir kerede bardakların içindekileri yudumlayarak içtiler.

Bir zamanlar Ba Ran Ghazel çifti tarafından ormanda taze olarak kaynatılıp ağartılmış beyaz insan kafataslarında servis edilen otantik Hohura'yı tatmış olan Hadrian, bu gizemli içkinin etkisine kendini hazırladı. İçki, fındık, duman ve krema aromasıyla boğazı ısıttı ve bir tür kiraz tadı bıraktı. Dilini kesmeyi ciddi olarak düşünmesine neden olan Hohura'nın aksine, Terrible Typhon damak zevkine hitap ediyordu ve tatlı şaraptan daha fazla yakıcı değildi.

Gürültülü, kornalı müzik durdu ve dansçıların çoğu sahneden ayrıldı. Bu, Bay Parrot'un dikkatini çekti. "Jesse! Dex!" diye çalışanlarına seslendi. "Sırada o var. Avizeleri söndürün ve fenerleri kapatın. Sadece sahnedeki büyük boğa gözünü bırakın."

Emir verildi ve salonun her yerinde mavi ceketli adamlar büyük avizeleri indirmek ve mumları söndürmek için koşular. Diğerleri ise salonun etrafındaki çeşitli fenerlerin fitillerini indirdiler.

"Neler oluyor?" diye sordu Albert.

"Yeni bir kız. Bir şarkıcı. Andre onu gönderdi." Bay Parrot açıkladı.

Oda karardı, tek ışık kaynağı her masanın üzerinde küçük yıldızlar gibi parıltıyan küçük mumlardı. Sahne tamamen karanlıktı. Konuşmalar beklenti içinde sustu, sonra herkes sahnede ayak sesleri duydu ve kırmızı cüppeli, kraliyet mavisi pelerinli bir adam, büyük bir boğa gözü fenerinin tek ışık huzmesine adım attı.

"Bayanlar ve baylar!" diye kalabalığa yüksek sesle seslendi. "O Andre," diye fısıldadı Bay Parrot Albert'e. "Onun menajeri." "Bu gece size yeni bir yetenek tanıtacağım. Biraz utangaç, o yüzden ona İlginize teşekkür ederiz ve muhteşem Millificent LeDeye'yi alkışlarla karşılayalım.

Andre gölgelerin arasına kaybolurken, birkaç kişi alkışladı ama çok fazla değildi. Birkaç saniye sonra, genç bir kadın ışığa çıktı. Koyu saçlı, soluk tenli, kırmızı dudaklı, uzun, dar siyah bir elbise giyen kadın nefes kesiciydi. Şarkı söylemeye başladı ve sesi yağmur suyu kadar berrak, ama fısıltı kadar sessizdi. O kadar yumuşak ve narindi ki, Hadrian sesinin odanın her yerine nasıl yayıldığını anlayamadı. Önceki tüm gösteriler gürültülü, abartılı performanslardı ve şarkıcılar şarkı söylemekten çok bağırıyorlardı. Gürültülü ortamda duyulabilmek için bunu yapmak zorundaydılar. Calian ikilisi bile şarkı sözlerini yüksek sesle söylemişti. Ama Millificent LeDeye, izleyicilere, samimiyetiyle dikkat çeken, şeytani derecede baştan çıkarıcı bir sesle fısıldadı. Salon ona kulak verdi ve oda sessiz. O şarkı söyledi,

"Burada karanlıkta birlikte oturuyoruz, sadece sen ve ben. İki yalnız insan eğlenmek için dışarı çıkmış ama denemeye çok korkuyor."

Hadrian, kızın doğrudan kendisine baktığını düşündü. Yumuşak yaylı çalgılar çalmaya başladı, boşlukları doldurdu, gölgeleri duygusal, kalbi kabartan bir neşeye doldurdu.

*"Seni istiyorum; gerçekten.
Sen de bunu biliyorsun."*

Millificent LeDeye'nin sesi oktavlar ve ses yüksekliği ile sürekli, içten bir çığlığa yükselirken, yumuşak davullar yaylıların altına kaydı.

*"Gerekirse yalan söyle ama beni bırakma.
Bu gece, gösteriden sonra beni tut."*

*Orada olacağım.
Olacağım. Eğer hala
beni istiyorsan.
Birlikte, ikimiz, karanlıkta."*

Müzık yükseldi ve şarkı, Hadrian onunla odada sadece ikisinin olduğunu ve sözlerinin özellikle ona yönelik bir mesaj olduğunu gerçekten inanana kadar devam etti. Sonra gölgeler gördü. Müşteriler yine dans pistindeydiler, ama bu sefer ayaklarını yere vuruyor, dönüyor ya da zıplamıyorlardı. Kucaklaşan çiftler, mum ışığında zar zor görülebilecek şekilde sallanıyorlardı.

Tam o anda Hadrian masasının boş olduğunu fark etti. Royce ve Gwen yoktu. Ardından gelen düşünce o kadar absürt ki, onu güldürdü.

Karanlığın gizli güvenliği içinde, Gwen Royce'u dans pistine çekmişti.

"Annem öğretti," diye fısıldayarak açıkladı. "Çok kolay. Hoşuna gidecek. Kollarını belime dolan yeter."

Royce hiç tereddüt etmedi. Bu düşünce aklından hiç geçmemişti, ama zihninin çoğu, masada boş bir Montemorcey şişesinin dibinde kalmıştı. Etrafta insanlar vardı, ama karanlıkta kolayca gözden kaçıyorlardı — sadece bir grup gölgeydiler. Ve müzik çok — kişiseldi.

"Eğlenmek için dışarı çıkan ama denemeye çok korkan iki yalnız insan."

Ses sahneden aşağıya doğru süzölüyordu, ama Royce'a Gwen'in sesini duyuyor gibi geldi: sözleri ya da belki de düşünceleri kulağına fısıldanıyordu. Bu olamazdı. Düşünceleri duymak imkansız olduğu ya da Gwen'in dudakları hareket etmediği için değil, dünya hiç bu kadar harika olmamıştı — en azından ona göre.

Bunun bir rüya olması gerektiğini düşündü, ama bu açıklama da bir kez daha kusurluydu, en önemlisi de — Hadrian'a kısa süre önce işaret ettiği gibi — hiç güzel rüyalar görmemesiydi.

İnanılmaz bir şekilde, kolları Gwen'in belini sarmıştı, bir eli belinin alt kısmında, diğerı kalçasındaydı. Avuçlarının altında, bu iki kısım bağımsız olarak hareket ediyor, şarkının yavaş ve baştan çıkarıcı ritmine uyarak sallanıyordu. Gwen onu kendine çekti. Vücudu ve yanağı Gwen'inkine değdi. Gwen

sıcak ve yumuşaktı. Royce, saçlarında tamarisk, teninde güllerin kokusunu alabiliyordu ve her nefes alışında göğsünün şiştiğini, her nefes verişinde sıcak nefesinin boynuna dolandığını hissediyordu. Ne yapacağını, nasıl hareket edeceğini, ellerini nereye koyacağını, ne söyleyeceğini, hatta konuşup konuşmamasını bile bilmiyordu. Garip bir şekilde, umurunda da değildi. Düşünmek zihninin bir ürünüydü ve Royce artık zihnini kaybetmişti. Sarhoştı ve bunun farkındaydı. Royce, Gwen'le birlikteyken sarhoş olmaması gerektiğini de belli belirsiz farkındaydı. Dünyada, onun görüşü önemli olan tek kişi oydu.

Kendini rezil etmeden önce gitmesi gerekiyordu. Güvenli bir şekilde davranıp sessizce çekip gitmeliydi. Karanlıkta bu çok kolay olurdu. Yarın özür dileyebilirdi. Ama ellerinin altında vücudunun hareketleri, boynunda hissettiği sıcak nefesi ve zihninin masada bir mantarla sıkışıp kalmış olması, pervasız davranmasını kolaylaştırıyor, hatta mantıklı kılıyordu.

Onu kendine çekti, kalp atışlarını hissedene kadar vücutlarını birbirine sıkıca bastırdı. Yanağını onun yanağına sıkıca bastırdı. Bir tepki bekledi, nefesini tuttu, ta ki kızın kolları da onun gibi boynuna daha sıkı sarılana kadar.

İkisi de tek kelime etmedi. Etmelerine gerek yoktu; şarkı onlar adına konuşuyordu.

*"Seni istiyorum; gerçekten.
Sen de bunu biliyorsun."*

Her şey o kadar gerçek dışıydı ki, sevgi dolu aileler, tutulan sözler, mutlu sonlar, huzur ve memnuniyet gibi — hepsi efsane ve masaldı. Bu yüzden bunun bir halüsinasyon olduğunu anladı. İçki içtiğinde hiç halüsinasyon görmemişti, ama o gece epey içmişti ve midesi boştu.

"Gerekirse yalan söyle, ama beni bırakma."

Eğer bu gerçek değilse, o zaman yaptığı hiçbir şeyin önemi yoktu. Ve yaptığı hiçbir şeyin önemi yoksa...

"Bu çok kolay," demişti Hadrian. *"Hiç de karmaşık değil. Aslında sadece iki seçeneğin var. Kendini ifade edebilirsin, ona hislerini söyleyebilirsin."*

Royce ne söyleyeceğini düşünmeye çalıştı, ama bu imkansızdı çünkü zihni yine bir şişenin içinde hapsolmuştu.

O halde, diğer yolu seç.

Royce başını çevirdi, yavaşça geri çekildi ve Gwen'in yanağının kendi yanağına değen inanılmaz yumuşaklığını hissetti. Bunu yaparken, sırtında olan elini ensesine doğru kaydırđı. Açık parmakları saçlarına kaydı. Gwen'in başını nazıkçe bir yana eğdi.

*"Orada olacağım,
olacağım, eğer hala
beni istiyorsan."*

Dudakları dudaklarını buldu ve titreyerek karşılandı, ikisi bir bütün olarak hareket ederken, gölgeler arasında yavaşça sallanırken, müzikle iç içe geçerken titreme sona erdi.

"Birlikte, ikimiz, karanlıkta."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

MILLIFICENT LEDEYE

"Daha önce hiç kimseyi böyle şarkı söylerken duymadım," dedi Hadrian.

Boş sahneye bakıyordu, boğa gözü fener küçük bir alanı aydınlatmaya devam ediyordu.

"Büyüleyici, değil mi?" dedi Bay Parrot, geriye yaslanıp dirseklerini bara dayayarak.

"O kim?"

"Andre'nin bulduğu bilinmeyen bir acemi. Onu hazırlıyor — küçük kulüplerde küçük seyircilerin önüne çıkarıyor. Bu gece resmi olarak büyük sahneye çıkacak."

"Andre kim?"

Bay Parrot, Albert ve Estelle ile bakışlaştı, ancak onlar da hiçbir yardımda bulunmadılar. "Onun bir yetenek avcısı, hevesli bir girişimci ve yarı zamanlı bir danthum menajeri olduğunu söyleyebiliriz. Sekizinci Kat'ta The Cave adında küçük bir mekan işletiyor. Eskiden cüceler hüküm sürerken tuz madeniymiş, sonra depo olmuş, şimdi ise bu tuhaf küçük danthum. Çok güzel bir yer değil, ama eski maden serin kaldığı için yazın popüler oluyor. Ancak Andre esas olarak DeLur Corporation'da yönetici."

"DeLur mu?" diye sordu Hadrian. "O bir bankacı, değil mi?"

İçki içen Estelle öksürük krizine girdi. Albert, sırtına pek de işe yaramayan bir dizi okşama uygularken, Bay Parrot oturdu ve odaya kısa bir bakış attıktan sonra, "Evet, o bir bankacı," dedi.

Işıklar tekrar yandığında ve grup bir kez daha neşeli bir melodi çalmaya başladığında Hadrian hayal kırıklığına uğradı. Boş sahneye baktı. "Bu kadar mı? Artık sahneye çıkmayacak mı?"

"Açıkgası," dedi Mister Parrot, "sanırım o tek şarkıdan başka bir şey bilmiyor."

"Sanırım bizim çocuk siyah giysili bayandan hoşlanmış," dedi Estelle dudaklarını büzerek. Elbisesinin eteğini çektiyip kaşlarını çattı.

"Bu gece daha koyu bir renk giymeliydim. İnsanların yas tuttuğumu düşünmelerini istemedim." Albert'e baktı. "O hiç evlenmedi, değil mi?"

"Sadece ideallerine, canım."

"Ah!" Dramatik bir şekilde başını geriye attı. "Bir idealist! Onlar nadir bulunan sadık tiplerdir ve ben onu bir şarkıcıya kaptırdım! Bu, Novron'un varisini bulup bir saniye sonra onun tökezleyip boynunu kırmasını izlemek gibi bir şey."

"Bu akşam seni teselli edeceğim." "Öyle yapmalısın!"

"Sahne arkasına girmenin bir yolu var mı?" diye sordu Hadrian.

"Gorilin arkasında küçük bir kapı var," dedi Bay Parrot.

"İzninizle."

Hadrian birasını masaya bırakıp masaların ve insan selinin arasında kaybolurken Estelle, "Ve işte böylece gitti," diye hayıflanıyordu. Hadrian, kumarhane güvenlik görevlilerinin yanından geçerek odanın dışına çıktı. Yakından bakınca daha da etkileyiciydiler. Güçlü kollarını göğüslerinin üzerinde çaprazlayarak durmaları, kaslarını daha da belirgin hale getiriyordu. Her ikisi de Hadrian'dan bir baş daha uzundu. Soldaki görevlinin alnında kırmızı bir iz vardı.

"Berbat cüce kapıları, değil mi?" Hadrian geçerken dedi. Güvenlik görevlisi profesyonel somurtkanlığını bozdu ve gülümsedi.

Goril heykeli üç kat yüksekliğindeydi ve dişlerini gösteren vahşi gözleri olan korkunç bir yüze sahipti. Ya heykeltıraş gerçek bir goril görmemişti ya da patronu tarafından yaratıcı olmaya zorlanmıştı. Erkekler tuvaletinin girişi, gorilin bacaklarının arasında bulunuyordu. Ancak yan tarafta, kısa bir merdiven sıradan bir kapıya çıkıyordu. Kumarhanenin aksine, sahne korumasızdı ve Hadrian alçak kapı eşiğinden eğilerek içeri girdi.

İçerisi çok farklı ve harap bir dünyaydı. Eski, trafiğin yıprattığı ahşap zemin çok kötü bir durumda ve bakımsızdı. Duvarlar pürüzlüydü ve taşlarda çatlaklar vardı. Çarpık direkler ve kirişler kalın halatlarla sarılmıştı. Merdivenler kirişlere çıkıyordu ve kum torbaları darağacındaki adamlar gibi asılı duruyordu. Birkaç kişi amaçlı değil, panik içinde hareket ediyordu. Aynı kıyafetleri giymiş bir grup dansçı, performans için sıraya girmiş, hazırlanıyordu. Bir adam gözyaşları içindeydi ve diğerleri histerik davranışlar sergiliyordu çünkü — en azından Hadrian'ın anlayabildiği kadarıyla — ağlayan adamın, diğerlerinin giydiği mendili yoktu.

"Nasıl kaybedebildin?" "En son
nerede gördün?"

"Sen hep böyle şeyler yapıyorsun Ludwink! Bu yüzden senden nefret ediyoruz!"

"Senden nefret
etmiyoruz." "Ben
ediyorum!"

Hadrian dans grubunun etrafından dolaşarak, bir ip yumağının üzerinden dikkatlice geçti ve üzerinde eski bir çizmeyle sabitlenmiş bir parşömen yığını bulunan bir şarap fıçısının etrafından dolaştı. Karşısında ve dansçıların arkasında, Millificent LeDeye ellerini beline koymuş, Andre ile konuşuyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, birdenbire ortaya çıkan, baştan aşağı siyah giyinmiş bir adam.

"Ha? Oh," diye cevapladı Hadrian, "Bayan LeDeye ile konuşmak istiyordum." "Peki siz kimsiniz?"

"Hadrian Blackwater." Elini uzattı. "Sizin adınız?"

Adam bu hareketi görmezden geldi. "Üzgünüm, ama Bayan LeDeye çoktan ayrıldı."

Hadrian bakıp işaret etti. "Orada duruyor."

"Yanıyorsunuz. O gitti. Şimdi lütfen salona geri dönün, konukların sahne arkasına girmesi yasaktır."

"Sadece bir içki içmek istedim, Andre." Bayan LeDeye sesini yükseltti. Kızgın gibiydi ve kolları, kumarhane güvenlik görevlileri kadar kararlı bir şekilde kavuşturulmuştu.

"Sana bir içki ısmarlayayım," diye seslendi Hadrian.

LeDeye ve Andre şaşkınlıkla ona baktılar.

Siyah giysili adam doğrudan Hadrian'ın görüş alanına girdi. "Söyledim ya, o burada değil."

Hadrian başını renksiz engelin etrafında çevirdi. "Ama gözlerim bana başka bir şey söylüyor."

"Gözlerin seni yanıltıyor ve seni ciddi bir belaya sokmak üzere. Eğer düzeltilmelerini istemiyorsan, hemen buradan gitmeni tavsiye ederim."

Hadrian ayrılacaktı, ama Bayan LeDeye'nin kendisine gülümsediğini gördü. "Ne içmek istersiniz?" diye bağırdı ona. Gülümseme daha da büyüdü.

"Alessandro," diye bağırdı Andre, "onu buradan uzaklaştır." Siyah giysili adam Hadrian'ı kolundan yakaladı. Hadrian kendini kurtardı.

"Dikkatli ol, kolayca morarırım."

Alessandro'nun eli hançerine gitti.

"Sakin ol, Alessandro. Gidiyorum." Hadrian sesini bir kez daha yükseltti. "O zaman başka bir zaman, belki de bu kadar meşgul olmadığın bir zaman?"

Bayan LeDeye eliyle dudaklarını kapattı, ama gözleri sevinçle parlıyordu.

Hadrian dönüp gitmek istedi, Alessandro onu dışarı itti. Hadrian eğilmeye vakit bulamadı ve alnıyla kapı pervazına çarptı. O şaşkın bir şekilde orada dururken kapı çarparak kapandı.

Hadrian, arkasından kapının arkasından gelen sesleri duydu. "Novron adına, o da kimdi?"

"Hiç kimse. Kıyafetlerini gördün mü? Kuzeyden gelen bir köle. Hanımefendi sadece bir izlenim bıraktı."

"Eğer tekrar gelirse, etkileyici olanın sen olmanı istiyorum. Anladın mı?"

"Bana para ödemiyorsun, Andre. Ödeyecek gücün yok. Ben buraya nezaketen geldim — *anladın mı?*"

Sesler devam etti ama çok uzaklaştıkları için duyulmuyordu.

Hadrian iç geçirdi ve merdivenlerden aşağı inerek ana salona, müziğin ve gürültünün olduğu yere geri döndü.

"Berbat cüce kapıları, değil mi?" Hadrian yanından geçerken büyük kumarhane muhafızı dedi.

Hadrian sırtıttı. "Bu kapı yardım aldı."

Albert ve Hadrian masaya döndüklerinde, Royce ve Gwen oradaydı, yaz fuarında iki genç gibi bir kase dondurulmuş magpie paylaşıyorlardı. Hadrian ve Albert, Royce'a, sonra birbirlerine baktılar ve sanki bu rutini önceden prova etmişler gibi omuz silktiler.

"Hepinizin geri dönüş yolunu bulabileceğinize inanıyorum," dedi Albert. "Bu gece Turquoise Turtle'a hiç dönmeyebilirim. O yüzden beni beklemeyin. Estelle, erkeklerin gün doğmadan kaçmasını kabalık olarak gören türden biridir. Ayrıca, harika bir kahvaltı hazırlar."

"Zaten bir bayan buldun mu?" diye sordu Gwen, etkilenmiş bir şekilde.

"Eski bir tanıdık. On yaşında, o zamanlar altmışlı yaşlarında olan zengin bir Warric kontuyla evlendirilmiş."

"On yaşında mı evlendi?"

"O zaman kontun yanına taşındı. Açıkçası, siyasi nedenlerle ayarlanmış bir evlilikti. Umarım evlilik

en azından birkaç yıl boyunca tamamlanmamış olmasını ummak isteriz. Onun anlattığına göre, hiç tamamlanmamış. Şimdi, o yirmi sekiz, o seksen bir yaşında ve ikisi de zamanlarının çoğunu yatakta geçiriyorlar — ama aynı yatakta değil."

Albert ceketinin içinden bir mektup çıkardı. "Bir araba bul ve Lord Byron'a fatura etmelerini söyle, sonra da bunu göster." Hadrian'a alt kısmında mühür bulunan bir parşömen uzattı. Sonra salonun derinliklerine doğru yürümeye başladı ve giderken el sallayarak veda etti. "Yarın görüşürüz — muhtemelen öğleden sonra. Hoşça kal."

"Hoşça kal?" dedi Gwen ve Hadrian'a gülümsedi.

"Biraz içki içti," diye açıkladı Hadrian, Arcadius'un masadaki eski koltuğuna oturdu. Masa, boş şarap şişeleri, terk edilmiş bardaklar ve tabaklarla doluydu. Sahnede dansçılar, karmaşık bir halk dansı düzenlemesi olan, ancak kaldırma ve dönme hareketleri içeren numaralarına devam ediyorlardı.

"Nasılsın?" diye sordu Hadrian, Gwen'e. "Ben ayrıldığımdan beri işler düzelmiş gibi görünüyor, değil mi?"

Gwen cevap vermedi. Bunun yerine, aralarındaki eriyen kargaya sırrı olan küçük bir kız gibi gülümsedi. Bir şey olmuştu — korkusuz eski fahişe, madam ve başarılı iş kadını olan kadını utangaç bir çocuğa dönüştürecek kadar büyük bir olay. Eğer burası Medford House'un ertesi sabahı olsaydı, Hadrian olayın niteliği hakkında iyi bir tahminde bulunabilirdi, ama ikili Blue Parrot'tan hiç ayrılmadıkları için, kafası karışmıştı.

Karga o kadar mı iyiydi?

Royce'a baktı, Royce parmağını kasenin içindeki sos kalıntılarının üzerinde gezdirdi, sonra alışılmadık bir şekilde rahat bir tavırla parmağını emdi. Sadece başlığı aşağı indirilmiş değildi, tüm pelerini çıkarmış, boş bir sandalyenin arkasına asmıştı.

"Hadrian, düşünüyordum da," diye başladı Royce, endişe verici derecede ciddi bir ses tonuyla.

Royce'a Gwen'e duygularını itiraf etmesini tavsiye eden ve Gwen'in yüzündeki bastırılmış sevinç gören Hadrian, tam da bunun olduğunu varsaymıştı. Ama şimdi Royce'un bu yolda beklenenden daha ileri gittiğini merak etmek zorundaydı.

Ona evlenme teklif etti mi? Gwen kabul etti mi? Royce haydutluk ve kanunsuzluk günlerinin sona erdiğini ilan etmek üzere mi? Bu bir veda mı?

Hadrian, onların işinden hiç hoşnut olmamıştı. Onun için bu iş, açıkça cinayet işlemekten daha iyiydi ki, dürüst olmak gerekirse, bu, ekibe katılmadan önce yaptığı işin adil bir değerlendirmesiydi. Diğerleri buna savaş ya da çatışma diyordu. Hatta bazıları, özellikle de para yatıranlar, arena dövüşlerinin bir spor olduğunu öne sürüyordu. Onlar için bunun da bir iş olduğunu tahmin ediyordu. Ancak bir çocuğu döverek öldürmek disiplinle karıştırılamayacağı gibi, Royce ile tanışmadan önceki dört yıl boyunca yaptığı şey cinayetti, hem de çok sayıda. Hırsızlık, casusluk ve ödül avcılığı bundan daha iyiydi ve açlıktan ölmekten çok daha üstündü. Hadrian, bu iki seçenek arasında çok geniş bir yelpaze olduğunu biliyordu. Bir çiftlikte, balıkçı teknesinde veya depoda iş bulabilirdi. Ter ve alçakgönüllülükle kefaret ödemek kurtarıcı gibi görünse de, bunun içkiye sığınmaktan pek farkı olmayacağını biliyordu. Yaşamıyor, sadece saklanıyor olacaktı.

"On altı katlı, tek kenarlı Tiliner bıçağı hendek kazmak için kullanılmaz," derdi babası. "Bunun için kürekler vardır."

Royce girişimlerini yönlendirirken, Hadrian onu yolunda tutmayı başardı. En azından denedi. Çoğu zaman bir tekerlek, hatta iki tekerlek otların arasına kaçıyordu. Son zamanlarda Royce açık alana her zamankinden daha fazla çekiyordu ve Hadrian bir bölünme olacağından endişeleniyordu. Ortaklıkları sürdüğü sürece iyiydi, ama Royce bir tür insandı, Hadrian ise başka bir tür. Ayrılık kaçınılmazdı ve Hadrian bunu kabullenmişti — ya da öyle sandığı. Bağları koparıp tek başına dünyaya geri dönme gerçeğiyle karşı karşıya kaldığında, bunun kendisini üzdüğünü fark edince şaşırdı. Yine de Royce ve Gwen için mutluydu. Arcadius kesinlikle memnun olacaktı.

Hadrian, ardından gelecek sözlere kendini hazırlayarak, "Ne hakkında düşünüyorsun?" diye sordu.

Royce derin bir nefes aldı, parmağını tekrar emdi, sonra parıldayan parmağını Hadrian'a doğrulttu. "Bay Hipple."

Hadrian'ın beklediği sözler bunlar *değildi*. Hiçbir şey anlamayan Gwen'e baktı. "Ne?"

"Bay Hipple... Biliyorsunuz, değil mi?" "Köpek mi?"

Royce ciddiyetle başını salladı. "Onu bırakmamalıydık. Alburn'da kışlar çok soğuk geçer. Köpek ölebilir."

Hadrian, ikisini de incelerken kafası karışık kalmıştı, bunun bir şaka olup olmadığını merak ediyordu. İkisi de gülümsemiyordu ve Royce her zamanki gibi ciddi ve düşünceliydi. "Bu

bir yıl önceydi, Royce."

"Geri dönüp onu almalıyız." Bunu söylerken, sanki soğukta titreyen köpeği görüyormuş gibi uzaklara bakıyordu.

"Geri dönmek mi? Alburn'a mı? Delirdin mi sen?"

Gwen başını salladı ve özür dilercesine gülümsedi. "O da biraz içti."

Hadrian dramatik bir şekilde başını salladı. "Öyle diyebilirim."

Gwen, Royce'un sırtını okşadı. "Belki de bu gecelik bu kadar yeter."

"Hayır, hayır." Royce ikisine de elini salladı. "Daha yeni eğlenmeye başlamıştım. Dansçıları fark eden var mı? Çok komik görünüyorlar. Şu dansçının mendili yok." Elini uzattı ve boş şişeleri toplamaya başladı, muhtemelen daha fazla şarap arıyordu. Mantarı geri takılmış boş bir şişe aldı. Bir an şişeye baktı ve başını sallamaya başladı. "Bu o." Hadrian'a baktı, onun da fark ettiğinden emin olmak için. "Ne yaparsan yap, bu şişenin mantarını çıkarma. İçine bir şey sıkıştırdım ve onu güvende tutmam lazım."

Hadrian boş şişeyi inceledi. "Ne?"

Royce şişeye, sonra Hadrian'a baktı. Bunu üç kez daha yaptı, sonra gözlerini kısarak başını salladı. "Merak etme. Bilmen gerekmez. Zaten çok fazla konuştum."

Hadrian hırsıza şaşkın şaşkın baktı. "Evet, bence artık geceyi bitirme zamanı geldi. Royce, yürüyebilir misin?"

Hırsız, Hadrian kötü bir şaka yapmış gibi ona sırtıttı. "Yürüyebilir mi?" Hadrian Gwen'e sordu.

Gwen omuz silkti.

Harika. İkisi de sapı kırılmış balta kadar işe yarıyorlar.

Turtle'a dönüş yolculuğu Hadrian'ın beklediği kadar kötü geçmedi. Royce gayet iyi yürüyebiliyordu, bu da Hadrian'ın arkadaşının ne kadar sarhoş olduğunu ya da olmadığını merak etmesine neden oldu. Hırsız şarap şişelerini kesinlikle boşaltmıştı — öyle olmalıydı, çünkü Hadrian sadece Albert'in ona yardım ettiğini görmüştü. Gwen bir iki kadeh içmişti, ama sarhoş değildi, ancak tamamen ayık da değildi. Sessizliğinden bunu anlayabilirdi. Bazı insanlar içtiğinde gürültücü olur, bazıları ise aniden utangaçlaşır gibi içine kapanır. Sorulursa, Gwen yorgun olduğunu söyleyebilirdi, ama gerçekte, tahminine göre,

kendine güvenemeyeceğini ve konuşmanın tehlikeli olacağını bilecek kadar ayık olduğu idi.

Hadrian hemen bir araba bulmayı başardı ve üçü arabaya bindi. Şoför Turkuaz Kaplumbağa'nın yerini tam olarak biliyordu, bu da iyi olmuştu çünkü Hadrian, beyaz badanalı mağaralardan oluşan katmanlı labirentte rolkin'i bulabileceğinden emin değildi. Dönüş yolu sakın *bir tıkırtı ile* geçti. İki arkadaşı da konuşmuyordu. Gwen kıvrılıp başını Royce'un omzuna koydu ve hırsız boş, mantarlı şişeler konusunda söyleyecek başka bir şeyi varsa, bunu beklemekle yetindi. Mutlu insanları bir arada tutmak konusunda Hadrian'ın işi kolaydı.

Geç olmuştu. Hava nemli ve serindi. Ay uzun gölgeler oluşturuyor, dünyayı renksizleştiriyor, kubbeler ve tenteler

o saatte sokaklarda çok az insan yürüyordu ve müzik sesi, ışık ve insanların dışarıya taşmaya devam ettiği çeşitli büyüklükteki mekanların açık kapılarıyla sınırlıydı. Tüm bunların altında, denizin sesi sürekli ritmini sürdürüyordu.

Albert'in Hadrian'a verdiği Lord Byron mektubu sihirli bir tılsım gibi işe yaradı ve sürücü, mektubun yıpranmış yüzüne sadece bir göz attıktan sonra, sıcak bir gülümsemeyle el salladı ve onlar bir kuruş bile ödemedi ya da isimlerini vermeden uzaklaşırken. Bütün gece, Turtle'ın kapısına ulaşip kapının açık olduğunu fark edene kadar harika bir deneyim olmuştu.

Kilit olmaması bir şeydi, ama mandal da açılmış ve kapı ardına kadar açılmıştı. Hadrian, kapıdan son geçen kişinin kendisi olduğunu hatırlıyordu ve kapıyı kapattığını biliyordu.

Arcadius yapmış olmalıydı.

Yaşlı profesör erken dönmüştü. Yorgun olmalıydı ve dalgın dalgın mandalı takmayı unutacak türden biriydi. Hadrian bu küçük çıkarımdan oldukça memnundu, hatta zekice bulmuştu. Sonra avluda yan yatmış çömlekler ve tencereler olduğunu fark etti. Masa ve sandalyeler devrilmişti ve rolkin'in kapısı da ardına kadar açıktı.

"Arcadius?" diye seslendi, umutlu olmaktan çok ciddiye. Zihni, dalgın profesör fikrini bir kenara bırakmış ve Arcadius'un hayatta olmasını ummaya başlamıştı. Cevap gelmemesi onu ürpertti.

Hadrian kılıçlarının kabzalarına uzandı, ama kılıçlarının yanında olmadığını hatırladı. Kılıçlar içeride, üst katta, seçtiği odanın duvarındaki kancalarda asılıydı — en azından öyle olmuştu.

"Neden bu kadar karanlık?" diye sordu Gwen, açık kapıya ve siyah pencerelere bakarak.

"Burada bekle." Hadrian avludaki ışıklardan birini aldı. Bunlar, üst halkaya asılı olan sıradan el fenerleriydi, ama yine de her ihtimale karşı tutma sapları vardı. Hiçbiri yanmıyordu.

Hadrian mumu aldı ve sokak lambasından yaktı.

Royce bıçağını çıkarmıştı, ama içeri girmedi. "Onunla kalmam en iyisi," diye açıkladı.

Hadrian başını salladı ve elindeki fenerle içeri girdi.

Turtle'ın içi sessiz ve tam bir karmaşaydı. Sanki bir kasırga esmiş gibi, yerinden çıkabilecek, devrilebilecek veya yuvarlanabilecek her şey yerinden çıkmıştı.

devrilmiş ya da yuvarlanmış her şey yerinden çıkmıştı. Kuluçkadan çıkmış bir ejderha yumurtası gibi görünen büyük kil çömlek parçalanmıştı. Jungo bitkisi bakır çömlektten sökülmiş ve tüm toprağı dökülmüştü. Halılar bile ters çevrilmişti, bazıları çalınmaya hazır gibi düzgünce sarılmıştı, ama hiçbirini kaybolmamıştı. Siyah oniks yunus yerdeydi, kuyruğı kırılmıştı. Yastıklar her yere saçılmıştı ve dolaplardan çıkarılan ekstra yatak takımları yere atılmıştı.

Hadrian, bu eylemin boşuna olduğuna inanmasına rağmen, enkazın içinden geçerek merdivenlerden yukarı çıktı, odasına ve kılıçlarına doğru ilerledi. Birlikte geçirdikleri zaman Royce'un şiddet eğilimlerini hafifletmiş olabilir, ama aynı yıllar Hadrian'ı da değiştirmişti. Yağmalanmış rolkin'in içinden geçerken, iki şeyden neredeyse emin oldu: kılıçları çalınmıştı ve profesör ölmüştü.

Diğer rolkinler gibi, onun yatak odası da darmadağın edilmişti. Battaniyeler, çarşafklar ve yastıklar etrafa saçılmış, yatak parçalanmış, her yer tüylerle dolmuştu. Çantası boşaltılmış, içindekiler etrafa dağılmıştı. Şaşırtıcı bir şekilde, üç kılıç da dokunulmamıştı. Bir elinde kısa kılıcını, diğer elinde fenerini tutarak rolkinlerin geri kalanını aradı. Son olarak Arcadius'un odasına girdi ve odanın boş olduğunu görünce şok oldu.

Hadrian ortak salona geri döndü ve Gwen'i lambaları yakmakla meşgul buldu.

"Royce nerede?"

"Dışarı çıktı."

"Dışarı mı?"

"Bunu yapan kişiyi arıyor, sanırım."

"Bu iyiye işaret değil. Burada kal. Ben çıktıktan sonra kapıyı kapat. Kilit yok, o yüzden kapıyı bir şeyle destekle. Bunu yapan kişinin geri döneceğini sanmıyorum, ama tedbirli olmakta fayda var."

Hadrian avludan çıktı ve caddede kısa bir mesafe ilerledikten sonra Royce'u buldu: pelerini çıkarmış, hançeri çekmiş ve ay ışığında parıldıyordu. "Ne yapıyorsun? Gwen'i koruyacağını sanıyordum?"

"Bir şey duydum," dedi Royce, sonra bir yağmur variline takılıp, sekerek neredeyse düşüyordu.

"Bunu yapacak durumda değilsin. Turtle'a geri dön." "Ben iyiyim."

"Sarhoşsun."

"Sadece biraz şarap içtim. Senin çok daha fazlasını içtiğini gördüm. Muslukları açıp kavga ettiğini gördüm. Gayet iyiydin." Royce yine yağmur variline takıldı. Durdu ve şaşkın bir şekilde varile baktı.

"Evet, Royce," dedi Hadrian. "Aynı varil." "Gerçekten mi?"

"Evet. Ve yanlışlıkla parmaklarını kesmeden önce o hançeri kaldırsan iyi olur. Turtle'ı yağmalayan kişi çoktan gitmiş."

"Peki Arcadius?"

"Ondan hiçbir iz yok."

Royce yağmur variline yaslandı ve Alverstone'u kemerine asılı kılıfına sokmaya çalıştı. Üç kez denedi ama başaramadı. "Sarhoş olmaktan nefret ediyorum."

"Nedenini anlıyorum. Bu konuda berbatın." "Sen bunu çok kolaymış gibi gösteriyorsun."

"Yılların tecrübesi, dostum." Hadrian hançeri aldı. "Seni Gwen'e geri götürelim."

Hadrian kolunu Royce'un omzuna attı ve ikisi senkronize bir şekilde yürümeye başladı. En azından denediler. Royce, liderlik etmek isteyen ama dans etmeyi bilmeyen bir dans partneri gibiydi.

"Onu öptüm," dedi Royce.

Hadrian, arkadaşının beklenmedik bir şekilde başladığı sarhoşluktan kaynaklanan bu sapmayı anlamak için bir saniyeye ihtiyaç duydu. Konudan sapmakla kalmamış, hem konusu hem de mesajı şok ediciydi. Royce'un birini öpebileceği düşüncesi zordu; bunu söylemeyi seçmesi ise akıl almazdı. Hadrian, bu ani itirafın Royce'un kafasında az önce geçirdiği uzun bir iç monologun son kısmı olduğunu düşündü. Hırsız için bu muhtemelen çok mantıklıydı.

Bu üç kelime çok şeyi açıklıyordu.

Gwen'in o heyecanlı ama utangaç bakışına şaşmamak gerek. Paylaşmak için can atıyordu ama övünmemesi gerektiğini biliyordu — özellikle Royce'un önünde.

"Nasıl gitti? Sanırım sana tokat falan atmadı." "Güzeldi."

"Ben de öyle olacağını tahmin etmiştim."

"Hayır, anlamıyorsun. *Gerçekten* çok güzeldi. Yani, *gerçekten, gerçekten* güzeldi."

"Ayıldığında daha da güzel olacak."

"Maribor adına, siz ikiniz beş yıllık bir yolculuktan yeni dönmüş sarhoş denizciler gibi neden sendeleyerek yürüyorsunuz?" diye sordu Arcadius, onlara doğru yürüyerek. "İkiniz şimdi mi dönüyorsunuz?"

"İşte buradasın!" Hadrian haykırdı. "Neredeydin?"

"Evet, büyükbaba," dedi Royce. "Yine genelevde olmamış olsan iyi olur, yoksa büyükannem akşam yemeğine zehir katacak."

Profesör durup Royce'a yan gözle baktı. "Sanırım birkaç şişe fazla şarap içmiş, değil mi?"

"Bu arada, onun önüne koyduğun şişelerden," diye cevapladı Hadrian.

"Onlar herkes içindi Hadrian, ama sen hiç sarhoş görünmüyorsun."

"Ben şarabı sevmem. Bunu biliyorsun. Royce'un içtiği tek şey Montemorcey. Bunu da biliyorsun."

"Doğru, ama ben zorla içirmedim. Ve sadece şaraptı. Bu adamın kuzeyin zincirlerini kırıp etrafındakilerin sıcaklığını kucaklamak için biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacı olduğu söylenebilir."

Hadrian, profesörün bunu kasten yaptığını doğrulamak için başka bir kanıtı ihtiyaç duyuyorsa, işte bu kanıt tam da buydu. Arcadius olayları başından beri manipüle etmişti. Muhtemelen niyeti iyilikti. Profesör uzun zamandır Royce'un içindeki şeytanları kovmak için uğraşıyordu ve Water'ın Oil'i daha sosyal olmaya ikna edebileceği umuduyla ikisini bir araya getirmişti. Bu işe yaramamıştı, en azından yeterince işe yaramamıştı. Şimdi Arcadius takviye çağırıyordu.

"Dedenin sakalını tıraş edelim." Royce, Arcadius'a sırtı ve Hadrian'ın hala elinde tuttuğu, ama artık görünmeyen hançerini aramaya başladı.

"Ya sen?" Hadrian, Royce'u bir kez daha Turtle'a doğru yönlendirmeye devam ederken profesöre sordu. "Ne oldu? Buraya dönüyordun. Kayboldun mu?"

"Sadece gece geç saatlerde yürüyüşe çıkmıştım. Kendimi pek iyi hissetmiyordum. Üniversitede yıllarca yemek dedikleri iğrenç şeyleri yedikten sonra, gerçek yiyecekleri sindiremez hale geldim. Serin gece havası tam da ihtiyacım olan şeydi."

"Yani, Turtle'a henüz dönmedin mi?" "Şu anda dönüyorum... Neden?"

Royce telaşla tunikasını yokladı. "Sanırım biri Alverstone'u çalmış."

ON İKİNCİ BÖLÜM

ARAMA BAŞLIYOR

Royce öğlene kadar odasında kaldı.

Hadrian ve Gwen sabahın erken saatlerini Turtle'ı temizlemekle geçirmişti. En büyük engel, şüphesiz, yatakları yeniden doldurmaktı. Sadece tüm tüyleri toplamak bile büyük bir işti. Gwen, kirletilmiş yatak odalarını düzene sokma konusunda uzman olduğu için Hadrian'a emirler yağdırdı ve Hadrian da görevine sadık bir asker gibi emirlere uydu. Birlikte çalışarak Hadrian, Gwen ve Albert'ın yatakları neredeyse tamamen düzeltildi. Sonra dikkatlerini ortak alana çevirdiler. Şaşırtıcı derecede kısa bir sürede Turtle mümkün olduğunca düzgün hale getirildi.

Albert şaşırtıcı derecede neşeli bir şekilde geri döndüğünde, işlerini bitirmek üzereydiler. Gwen pazara gitmekte ısrar etmiş ve ikisi alışverişe çıkmıştı — Gwen yemek pişirmek için bir şeyler, Albert ise yeni bir şapka almak için. Hadrian'ın anladığı kadarıyla, Arcadius — Royce gibi — geç saatlere kadar uyuyordu.

Hadrian'ın ortağı nihayet aşağı indiğinde, hırsız fırtına kanalından sürüklenen bir kedi kadar mutlu görünüyordu. Royce bir düzine kelimedenden fazla konuşmadı — bunların çoğu *hayırın* çeşitli varyasyonlarıydı. Hırsız kahvaltıyı atladı, ki o sırada bu sadece avludan meyve yemek anlamına gelebilir, çünkü Gwen henüz dönmemişti.

Pelerini giyen ve *berbat işi bitirmekle* ilgili bir şeyler mırıldanan Royce, öncü olarak dışarı çıktı ve Hadrian onu takip etti.

Sözleşmelerini yerine getirmenin ilk adımı Gravis Berling'i bulmak olacaktı. Albert'e göre Lord Byron, Gravis'in nerede yaşadığını bilmiyordu. Tur Del Fur, tüm cücelerin şehrin belirli bir bölümünde toplanmaya zorlandığı Rochelle gibi değildi. Yine de Hadrian, bir kişinin neredeyse yüz yıldır bir yerde çalışmasına rağmen işverenin onun nerede yaşadığını veya nerede bulunabileceğini bilmiyor olmasını tuhaf ve üzücü buluyordu. Görünüşe göre, diğer tüm cüceler de *işten çıkarılmıştı* — kibarca *kovulmuşlardı* — ve onlarla birlikte Gravis Berling hakkında bilinen her şey de gitmişti. Bu durum Royce ve

Hadrian'ı görevlerine sokaklarda dolaşarak kısa boylu insanları aramakla başlamaya zorladı.

Hadrian, Tur Del Fur'un ilk bakışta görüldüğü kadar karmaşık olmadığını keşfetti. Yükseklerden limana kadar uzanan tek bir ana yolu vardı. Diğer tüm sokaklar bu yoldan dallanarak çeşitli seviyelerde — veya *katlarda* — döngüler oluşturuyordu. Sayı ne kadar düşükse, suya o kadar yakındı ve tabii ki mahalle o kadar cazipti. Turkuaz Kaplumbağa Dördüncü Katmanda, Mavi Papağan ise İkinci Katmanda bulunuyordu. Hadrian ve Royce, limandan yüksek tepelere kadar şehri birkaç saat boyunca aradılar, ancak Gravis Berling ile ilgili hiçbir yararlı bilgi bulamadılar. Cüceler tarafından kurulan bir şehir olmasına rağmen, sokaklarında yürüyen çok az sayıda cüce vardı.

Öğleden sonra geç saatlerde, Angelius adında bir yiyecek satıcısının yeşil-beyaz çizgili gölgesinde durdular. Kel, orta yaşlı adam, beyaz pamuklu bir örtüye sarınmış, yolun hemen yanında bağdaş kurmuş oturuyordu. Yanında, taşla çevrili bir ocakta kararmış demir bir tencere ısıtılıyordu. Hadrian ondan doldurulmuş bir pide satın almış ve yemek için tentenin gölgesinde oyalanıyordu. Royce sessizliğini sürdürerek onu izliyor ve her lokmada yüzünü buruşturuyordu.

"Sen de bir şeyler yemelisin." Hadrian, ağzını dolduracak kadar yemek yerken Royce'a söyledi.

"Kendi boğazımı kesmem gerek," diye cevapladı Royce. Kapüşonunu takmış, başını gölgenin içine çekmişti.

"*O kadar mı* kötü bir akşamdan kalmalık? Su içtin mi? Güven bana, bu yardımcı olur, özellikle de şaraptan sonra."

Royce başlığını salladı, bu bir cevap sayılabilirdi, ama çok net bir cevap değildi.

Oturmak için yer bulamadıkları için, Angelius'un yemek pişirdiği ateşten yükselen duman bulutunun hemen dışında, ana caddeden bir adım uzakta durdular. Keçilerle çekilen, halılarla dolu bir araba geçti, ardından yağ dolu çömlleklerle dolu başka bir araba geldi. Kaplardan biri çatlamıştı ve arabanın geçtiği yerde, tozla kaplı kaldırımında damlayan koyu renkli bir çizgi oluşmuştu. Görünürde cüce yoktu.

Hadrian yemeğinden bir lokma daha aldı. Tur Del Fur'da yediği her şey gibi, bu da biraz fazla baharatlıydı, ama lezzetliydi. Yutkundu, sonra bütün sabah düşündüğü bir fikrin sonucunu dile getirdi. "Bence bu bir soygun değildi," dedi, parçalanmaya başlayan yassı ekmeği elinde tutarken. "Hiçbir şey çalınmamıştı. Çalacak çok şeyimiz yoktu,

ama kılıçlarım bu yolculuğa değerdı ve Albert'in kıyafetlerinin de değerdı olduğundan eminim. Yani, bence biri bir şey arıyordu."

Royce başını salladı.

"Sence bunun, yeni kabus gibi müşterin Gingerdead Man ile bir ilgisi olabilir mi?"

Royce başını kaldırdı ve Hadrian onun gülümsediğini gördü.

"Ah-hah! Senin orada bir yerde olduğunu biliyordum."

Angelius ona baktı, "Görünüşe göre kurye paketini arayan birinin kurbanı olmuşsun. İlk kurban da sen değilsin."

"Ne kuryesi?" diye sordu Royce, Angelius'a sanki adam az önce ortaya çıkmış gibi bakarak.

Hadrian gömleğinin koluyla ağzını sildi. "Buraya gelen yolda bir kurye öldürüldü. Çantası çalındı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Nasıl mı... Ah, doğru ya, sen orada değildin. Biz ilk geldiğimizde, bir grup Sarı Ceketli — Liman İdaresi askerlerine böyle diyorlar — Shelby ile bu konuyu konuştular."

"Sadece DPAA değil," dedi Angelius. "*Herkes* o paketi arıyor."

"Neden?" diye sordu Royce. Yine Angelius'a bakmaya başlamıştı.

"Cornelius DeLur tarafından bir ödül teklif edildi..."

Royce ona doğru bir adım attı, yavaş ve dikkatli bir adımdı, Hadrian çiğnemeyi bıraktı. "Peki neden birinin *bizi* arayacağını düşünüyorsun?"

Angelius omuz silkti. "Çünkü soyulduğunuzu ama ne aradıklarını bilmediğinizi söylediniz ve şehrin bu paketi aramak için çıldırdığını biliyorum."

Hırsız bakmaya devam etti. Hadrian, Royce'un akşamdan kalma beyninin, kendisinin ve Hadrian'ın, Turtle'ı yağmalayanlarla bağlantılı birinin tezgahında rastgele yemek yemeye karar vermiş olma ihtimalini hesaplamaya çalıştığını düşündü. Her zamankinden daha uzun sürdü, ama Royce pes ederek iç geçirdi. "Hadrian, kalan haşlanmış farenı yut da yolumuza devam edelim."

"Bu kızartılmış balık." Angelius parlak bir gülümsemeyle düzeltti.

"Tabii ki öyle."

"Çok da lezzetli." Hadrian kahverengi benekli ekmeği açarak içindekileri gösterdi. "Biber ve soğan, keçi peyniri ve nohut, sarımsak ve..."

"Kapa çenenı," dedi Royce dişlerini sıkarak.

Hadrian, Royce'un nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu ve ona sempati duyuyordu. Ama aynı zamanda, rollerinin tersine döndüğü onlarca sabahı da hatırlıyordu. O zamanlar Royce aşağılayıcı, kendini beğenmiş ve en ufak bir sempati bile göstermiyordu. Sık sık kullandığı bir cümle, "*Bunu kendine sen yaptın, unuttun mu?*" idi. Sonuç olarak, Hadrian, Providence'ın sevgiyi yayarak iyiliğin karşılığını vermeye karar verdiğiğinde bunu kabul etmemek zor buluyordu.

Hadrian bileğinden bir damla damladığını hissetti. Yemeğini kapattı ve kolunu yaladı.

Bunu gören Royce başını salladı. "Bazen gerçekten çok iğrenç olabiliyorsun."

Hadrian bunu bir iltifatmış gibi gülümsedi ve büyük bir ısırık aldı, zevkle inledi.

"Güzel, değil mi?" Angelius, ateşin yanında oturduğu yerden Hadrian'a sırtıarak baktı, sırtı bir lamba dükkanının taş duvarına yaslanmıştı.

Hadrian başını salladı ve ağzındaki yiyeceklerle konuşmaya çalıştı. "Yeterli değil."

"Bu taze hakune," diye açıkladı Angelius, "Kardeşim bu sabah derin denizde yakaladığı, sırtında büyük bir yüzgeç bulunan vahşi bir beyaz balık. Büyükanneimin bana öğrettiği, *fare* içermeyen eski bir tarifile pişirdim."

"Oh, ona aldırma." Hadrian elini sallayarak reddetti. "Dün gece çok fazla şarap içtiği için acı çekiyor."

"Ah!" Angelius'un yüzü aydınlandı. "Tam da ihtiyacımız olan şey var!" Yanındaki çuvallardan birine uzandı ve bir kavanoz çıkardı. "Bu mükemmel bir çare." Kapağı açtığında, yapışkan bir sıvı ortaya çıktı. Parmaklarıyla birazını alıp havaya kaldırdı. "Bunu burnuna mümkün olduğunca sokup, sonra da çevireceğim. Her iki burun deliğine de yapacağım ve bolca alacağım."

Royce geri çekildi. "Ellerini kestiğimden sonra bunu yapmak zor olacak."

Angelius bu yorumu ciddiye almadı ve "Hayır, sorun değil, güven bana. Sürekli çok içen bir kardeşim var ve bu ilacı çok beğeniyor." dedi.

"Balık tutan mı?" diye sordu Hadrian. "O değil,"

dedi Angelius. "Birkaç tane kardeşim var."

"Bu akşamdan kalma ilacının adı ne?" Hadrian boş eliyle kavanozu alıp inceledi.

"Adı yok, ama inan bana, işe yarıyor."

"Sana güvenmiyorum," dedi Royce. "Ve kavanozdaki isimsiz yapışkan maddeye gelince, en az bir kardeşimin kalıntılarını içerdiğinden şüpheleniyorum." Hadrian'a baktı. "Aynı anda hem yürüyüp hem yemek yiyebilirsin, değil mi?"

Hadrian, kavanozu geri verirken Angelius'a, "Dürüst olmak gerekirse," dedi, "onun kötü ruh halinin tamamen içkiden kaynaklandığını sanmıyorum. Yani, öncelikle, o zaten genelde bir dereceye kadar böyledir. Ama bence onun bu kadar huysuz olmasının asıl nedeni, dün gece bir kadını öpmüş olması."

Royce homurdandı. "O koca ağzına kalanları tıktır da gidelim."

Angelius şaşkın görünüyordu. "Bu kadın korkunç derecede çirkin mi? Ya da belki bulaşıcı bir hastalığa yakalanmıştır."

"İkisi de değil. Aslında inanılmaz derecede güzel ve Royce ona aşık."

Angelius kavanozu kaldırırken gözlerini kısarak baktı. "O zaman anlamıyorum."

"İşte bu, kimse anlamıyor. Kimse anlayamaz. Başka biri olsaydı, sabahtan beri sokaklarda dans edip duygusal şarkılar söylüyor olurdu."

"Neden hâlâ onunla konuşuyorsun?" diye sordu Royce. "O meşgul. Sana faresini sattığına göre, şimdi başka bir tane avlaması gerekecek."

"Çünkü ikinci bir görüş istiyorum," diye cevapladı Hadrian. "Aslında, bu doğru değil. Senin mantığı dinleyip ne kadar aptalca davrandığını fark etmeni istiyorum."

"Ve ben, naif yabancılara haşlanmış sıçan satan ve kavanozdaki ölü kardeşlerinin kalıntılarını koklayarak mutlu olan yoksul bir serseriyle, kalabalık bir caddenin ortasında kişisel hayatımı tartışmak istemiyorum. O yüzden, hâlâ biraz ışık varken Gravis Berling'i bulmaya çalışalım."

"Gravis'ten ne istiyorsun?" diye sordu Angelius, parmağını havluyla silerek.

Hadrian ve Royce aniden ilgiyle ona döndüler. "Onu tanıyor musun?" diye sordu Hadrian.

"Bu, bu caddenin adını bilip bilmediğimi sormak gibi bir şey, bilmiyorsan, bu caddenin adı Berling Yolu — Gravis'in ailesinin adını almıştır."

"Onu nerede bulabileceğimizi biliyor musun?" diye sordu Royce.

Angelius, su ısıtıcısının kapağını açarak buhar bulutunu serbest bıraktı. Büyük bir tahta kaşıkla tencerenin içindekileri karıştırdı. "Sanırım bu, onunla ne işiniz olduğuna bağlı."

"Ona borcumuz var ve borcumuzu ödemek istiyoruz, ama burada kısa bir süre kalacağız."

Angelius güldü, sonra Hadrian'a baktı. "Arkadaşın iyi bir yalan söylemiyor."

"Aslında öyle, ama daha önce de söylediğimiz gibi, bugün formunda değil."

"Ah evet, sarhoşken sevdiği güzel kadını öptü. Bunun birinin haftasını nasıl mahvedeceğini anlayabiliyorum." Angelius karıştırmayı bıraktı ve keskin bir bakışla Royce'u ıslak tahta kaşıkla işaret etti. "O, hayatının aşkı, seni reddetti mi? Seni itti mi? Tokatladı mı?"

"Neden herkes bunu soruyor?" diye mırıldandı Royce.

"Çünkü reddedilmek anlaşılabilir bir şey," Angelius kaşığı tencerenin kenarına vurdu, sonra kapağı yerine koydu. "Böyle bir şey bir erkeği kesinlikle mutsuz eder. Tatlı Velencia'ma ilk aşık olduğum zamanı hatırlıyorum. O..."

"Gravis'e geri dönebilir miyiz?"

"Ona tokat atmadı," dedi Hadrian, son lokma büyüklüğünde kalan son parça flatbread'ini toplayarak. "Anladığım kadarıyla, öpücükten oldukça memnun kalmıştı."

"Onun nerede olduğunu biliyor musun, bilmiyor musun?" diye ısrar etti Royce.

"Borçlu olduğun adam mı?" Angelius Royce'a sırttı. "Acelen varsa, parayı bana bırak, ben ona ulaştırırım."

Royce yavaşça alkışladı. "Ne güzel. Yoksul fare satıcısı mizah anlayışına sahipmiş."

"Dürüst ol, Royce, neden bu kadar üzgünsün?" diye sordu Hadrian. "Eğer sana tokat atmış *olsaydı* daha mı mutlu olurdun?" Yemeğinin son parçasını ağzına tikiştirdi. Beklediğinden daha büyüktü ve Hadrian onu çiğnemek için uğraştı.

Royce, şaşkın ve tiksinişmiş bir ifadeyle ona bir an baktı. "Kendimi aptal durumuna düşürmemiş olmayı tercih ederdim."

"Anlıyorum," Angelius ciddiyetle başını salladı. "Öpüşmede o kadar mı kötüsün?" "Kesinlikle pek pratik yapmadım," dedi Hadrian zorlukla.

Angelius başını salladı. "Ama *bunu* kim bilebilir *ki*? Kadınlar bu tür konularda nazik davranırlar. Ne kadar inciteceğini bildikleri için asla gerçeği söylemezler. Benim Velencia'm, o..."

"Benim demek istediğim o değildi," dedi Royce.

"Ne demek istiyorsun?" Hadrian, yemeğinin son lokmasını yuttuktan sonra sordu.

Royce'un yüzü gerildi, sonra Angelius'a sert bir bakış attı. "Şuna ne dersin? Gravis Berling'i nerede bulabileceğimi söyle, yoksa seni ve hayatta kalan tüm kardeşlerini öldüreceğim ve farelerin

iştahla yemelerine izin vererek dünyaya gerçek adaleti sağlayacağım. Ve *inan bana*, bu sefer ciddiylim."

Angelius başını salladı. "Beni tehdit etmenin bir faydası olmaz. Son Berling'i nerede bulabileceğimi bilmiyorum. Artık kimsenin bildiğini sanmıyorum.

"Neden öyle?"

"Söylentileri duymadın mı? Gravis, Büyük Kuleler'deki görevinden alındı. Şehrin neredeyse tüm birahanelerinde intikam alacağına yemin etti ve Drumindor'u elde edemezse, kimsenin elde edemeyeceğini söyledi. Çoğu kişi bunun sadece öfke dolu sözler olduğunu düşündü — acımasız dünyaya karşı acı dolu haykırırlar, ama sonra..." Angelius sesini alçaltarak, uğursuz bir ses tonuyla şöyle devam etti: "Sonra karısı öldü ve artık yaşamak için hiçbir nedeni kalmadı. Birçok kişi onu durduracak hiçbir şeyin olmadığını söylüyor; kaybedecek hiçbir şeyi yok."

"Tek bir cüce bir kaleye karşı ne yapabilir ki?" diye sordu Hadrian.

"O sıradan bir Dromeian değil. Gravis bir Berling. Ailesi Drumindor'u kurdu. Hepsi dahi ve o, o kuleler hakkında yaşayan herkesten daha fazla şey biliyor. Eğer isterse, Gravis'in bu şehri tamamen yok edebileceğine inanıyorum. Ve altıncı terasta bulunan Kasap Danis'ten duyduğunu söyleyen Fırıncı Hiseron'dan, Gravis'in ortadan kaybolduğunu, iğrenç planlarını hazırlarken yeraltına indiğini duydum."

"Öyleyse," diye sordu Royce. "Neden şehirden ayrılmıyorsun?"

"Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Bu sokakta her türlü dedikodu duyulur. Çoğu, dikkat çekmeye çalışan insanların laflarıdır. Ve ben öylece çekip gidemem. Mükemmel bir yerim var. Ve balıklar da güzel, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Hadrian.

Angelius gülümsedi. "Gördün mü?" Sonra gülümsemesi kayboldu. "Ne oldu?" diye sordu Royce.

Calian başını salladı ve omuz silkti, caddeyi baştan aşağı süzdü. "Günlerdir bir Dromeian görmedim."

"Cüceler mi demek istiyorsun?"

"Evet, ama aslında onlar Belgriclungreianlar."

"Onlar ne şimdi?"

"Bels, Grics, Lungs, Doritheians, Nye, Derins ve Brundenlins — Dromeians'ın yedi klanı. Ama onlara ne dersiniz deyin, pek fazla görmedim. Bazıları iyi müşteriler, ama son bir haftadır falan onları görmedim. Bu insanı meraklandırıyor."

"Neyi merak ediyor?"

"Onların bizim bilmediğimiz şeyleri biliyor olmalarını."

Geri döndüklerinde, Royce ve Hadrian en az bir cücenin ortadan kaybolmadığını fark ettiler. Gwen avluda Auberon ile konuşuyordu.

Cüce yine kabarık beyaz pamuklu gömleği, ona uyan bol pantolonu ve yıpranmış sandaletleriyle karşıdaydı. Mavi tüylü aynı hasır şapkayı takıyordu, ama bu sefer Gwen'e bakarken ön kenarını dostça yukarı kaldırmıştı.

"Çok üzgünüz," dedi Gwen, sanki Auberon'un ailesindeki bir ölümden kişisel olarak sorumluymuş gibi. "O çok güzel bir jungo bitkisi, ama endişeleniyorum. Köklerinin bir kısmı kopmuştu. Onları ıslattım ve elimden geldiğince en kısa sürede saksıya geri koydum, ama... Bilmiyorum."

"Özür dilemene gerek yok," dedi Auberon. Bazı kelimelerde ve cümlelerde fark edilebilen, eskimiş bir aksanla konuşuyordu, sesi nazık, neredeyse yorgun, eski bir ağacın sesi gibiydi. "Bu senin hatan değil. Kimsenin zarar görmemesine sevindim."

Gwen bu kadar kolay teselli edilemezdi. "Dün gece içimizden biri geride kalmalıydı... Hayır, *ben* evi gözetlemeliydim. Öyle dışarı çıkmamam gerekirdi. Bencil davrandım."

Auberon başını salladı. "Hiç de değil. Burası benim evim, sizin değil. Sizler benim misafirlerimsiniz ve benim mülkümü korumakla yükümlü değilsiniz. Sizler benim çatım altındayken sizi korumak benim görevim. Ve genellikle bu bir sorun olmaz. Tur'da suç oranı çok düşüktür. Bu ise..." Royce ve Hadrian'ın avluya girdiğini gördü.

Gwen de onları gördü ve somurtkan ifadesi heyecanlı bir gülümsemeye dönüştü. Hadrian onun vücut dilini okudu. Bir adım attı ve Royce'a koşmak üzereydi, sonra kendini tuttu ve durdu. "Nasılsın Royce?"

"Daha iyiyim," dedi, gözleri cüceye dikilmiş halde.

"Auberon, bu benim ortağım Royce," dedi Hadrian. "Royce, ev sahibimizle tanış."

"Tur'a hoş geldin," dedi cüce ve şapkasının kenarını kaldırdı. Sonra ön kapıya gidip çerçeveyi inceledi. "Dün geceki olay için özür dilerim. Böyle bir şey... şey, çok garip."

"Neden tuhaf?" diye sordu Royce. "Benim tecrübelerime göre, insanlar sürekli soyuluyor. Özellikle de kapılarına veya pencerelerine kilit takmadıklarında."

Auberon kapıyı incelemeye devam etti. "Biz küçük bir topluluğuz. Çoğu kişi Turtle'ı ve beni tanır, bu yüzden ikimizi de rahat bırakırlar. Ayrıca, az önce

buradaki kıza da söylediğim gibi, Tur'da normalde bu tür şeyler görmeyiz. Bu bölgedeki insanlar iki türdür: memnun olanlar ve tembel olanlar." Dönüp, Hadrian'ın görebildiği kadarıyla mükemmel bir düzene kavuşmuş avluya baktı. "Görünüşe göre, dün gece evime pek çok hoşnutsuz hırslı insan gelmiş, bu da çok ilginç bir şey."

"Yemek yedin mi?" Gwen Royce'a sordu, sonra Hadrian'a baktı. "Yedi mi O?"

Hadrian başını salladı. "Denedim. Reddetti."

"Albert ve ben yolun aşağısında harika bir pazar bulduk. Biraz üzüm ve kraker aldım." Gwen, güneş kadar parlak bir gülümsemeyle Royce'a baktı. "Daha maceralı bir şey denemeden önce midenizi bununla uyandırabiliriz." Daha da geniş bir gülümsemeyle, Royce itiraz etmeden içeriye koştu.

Royce izledi onun gittiğini sonra bir kezo güvenli içeri içeri Auberon'a yaklaşarak daha sessizce konuştu. "Sen bir cüce misin?"

Auberon başını kaldırıp göz kırptı. "Fark ettin, değil mi? Beni ele veren sandaletlerimi bağlama şeklim miydi?"

"Gravis Berling'i duydun mu hiç?"

Auberon gülümsedi, sonra kıkırdadı. "Normalde bu noktada, 'Hayır, ama Herbert Cantrell'i duydun mu?' gibi zekice bir yorum yapardım."

"O kim?"

"Rhenydd'de bir çiftçi."

"Onu duymuş olduğumu nereden çıkardın?"

"Aynen öyle. Belirli bir yerde yaşayan veya aynı ırktan olan herkesin birbirini tanıdığını varsaymak aptalca."

"Ama?"

"Aslında onu tanıyorum, ama bu adil bir örnek değil, çünkü o bir nevi ünlü, ya da *kötü şöhretli*, hangi tarafta olduğuna bağlı olarak." Auberon elini kapı çerçevesine sürerek, hasarı inceledi.

"Onu nerede bulabiliriz?" "Bu günlerde genellikle bir şişenin içinde."

"Nerede yaşadığını bize söyleyebilir misin?" diye sordu Hadrian.

"Hayır. Eskiden North Arm sahilindeki bir kulübede uyuyordu — o ve karısı Ena. Liman İdaresi işini elinden aldığı anda, kirası artık DPAA tarafından karşılanmadı. İş yok. Kira için para yok. Ev yok."

"Eşinin öldüğünü duyduk," dedi Hadrian.

Auberon kapı çerçevesinden vazgeçip iç geçirdi. "Evet, öldü." "Peki ya ailesi? Kardeşleri? Çocukları? Onun gibi bir şey var mı?" diye sordu Hadrian.

"Gravis ve Ena'nın hiç çocuğu olmadı. O da tek çocuktu. Gravis sonuncuydular — Berlinglerin sonuncusu."

Hadrian Royce'a kaşlarını çattı. "Adam tüm hayatı boyunca çalışıyor, ama sadece bir kulübede yaşamaya yetecek kadar para kazanıyor; hiçbir geçerli neden yokken onu kovuyorlar, evinden atılıyor ve karısı ölüyor. Lord Byron'dan hoşlanmamaya başlıyorum."

"Onu suçlama, Hadrian," dedi Auberon, Gwen'in yokluğunda düzelttiği devrilmiş mobilyaların yanına doğru ilerlerken. "Berling daha güzel bir yerde yaşayabilirdi, ama o kulübede yaşamayı tercih etti. Onu oradan taşınmaya ikna edemedik. Ena'nın ölümü, Byron'un Gravis'i kovmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bir bakalım, Ena dolunay gecesi öldü ve Byron, Ena'nın ölümünden yaklaşık bir hafta sonra o kulübeden kovuldu. Evet, o zamanlar işler onun için kötüye gitti, ama Berling başka bir iş aramadı bile.

"Gravis'i sevmediğinizi düşünüyorum," dedi Royce.

"Berling ailesinden hiçbirini sevmedim. Hepsi kendilerini beğenmişler, her zaman öyleydi. Andvari ve Alberich dahi olabilirlerdi, ama o deha binlerce yıl önce kurdu. Bizi mahveden Andvari ve Mideon'un kibriydi. Onların kibirleri birleşince eski başkentimiz Neith'i yok etti ve geri kalanımızı da mahvolmaya mahkum etti. Biz Dromeianlar, kendimizden başka kimse tarafından yenilmedik. Ve şimdi, bu tekrar olacak."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Royce.

"Delgos Cumhuriyeti kurulduğundan beri, cüceler büyük bir göç dalgasıyla memleketlerine dönüyorlar. Çoğu daha iyi bir yaşam arayışıyla geri dönüyor, ancak birkaçı — gürültücü olanlar — Belgric Krallığı ve cücelerın hüküm sürdüğü eski güzel günlerden bahsedip duruyor. Bu tür konuşmalar bir cumhuriyette pek hoş karşılanmıyor. Gravis, ağzı büyük, beyni küçük olanlardan biri. Her zaman, çoktan ölmüş — ve açıkçası — oldukça berbat bir egemenliği yeniden kurmak için savaşmaktan bahsedip duruyor. Gravis geçim kaynağını kaybetti ve zavallı Ena, Gravis'in geleneksel bir işi kabul etmek için fazla gururlu olması nedeniyle sokakta ölebilirdi. O bir Berling ve Berlingler çamaşır yıkamak, bitkileri sulamak veya yerleri süpürmek gibi işlere tenezzül edemezler. Bu tür düşüncelere tahammülüm yok. Kendine ve ailene bakmak için ne yapman gerekiyorsa onu yaparsın.

Hadrian, Auberon'un konuşurken avluya bakışını gördü ve aklına bir fikir geldi. "Ona iş teklif edenlerden biriydın, değil mi?"

"Evet. Onun için değil, onun için. Yine de Ena masum değildi. Kız, bir Berling ile evlenmemesi gerektiğini bilmeliydi. Bundan iyi bir şey çıkmazdı."

"Yani, onu nerede bulacağını bilmiyor musun?"

Auberon omuz silkti. "Güçlü içki veren herhangi bir yer arardım. Ama bunun dışında, boş bir çukur iyi bir seçenek olabilir." Auberon hasır şapkasını kaldırdı ve kel kafasını ortaya çıkardı. Alnındaki teri sildi, sonra şapkasını geri taktı ve bu sefer düzgünce ayarladı. "Neden soruyorsun?"

"Onunla konuşmamız gerekiyor." dedi Royce.

"Tüm şehri yok edebilecek bir şey planladığına dair söylentiler var," diye ekledi Hadrian.

Cüce, Hadrian'a, sonra Royce'a sert bir bakış attı ve yavaşça başını salladı. "Anlıyorum. Demek Byron'un tuttuğu kaslı adamlar sizlersiniz?"

Cevap vermediler.

Auberon Hadrian'ı işaret etti. "Sen bir kılıç ustasıydın, iyi bir kılıç ustası, belki de iyiden biraz daha fazlası. Ve sen," Royce'u işaret etti, "sen de katilsin. *Öldürmek* istediğinde *konuşmak* diyen adam." Masaya doğru yürüdü ve sandalyelerden birinin yerini ayarladı. "Dinleyin, ben yaşlıyım. Çok şey gördüm, gerçekten çok fazla. Öte yandan, ikiniz de hala gençsiniz. O yüzden, sizin yaşınızdayken keşke bana verilseydi diye düşündüğüm bir tavsiye vereyim: yeni bir iş bulun. Süslü bir iş olması gerekmez. Çok para kazanmanıza gerek yok — basit bir hayat sürmeye yetecek kadar yeter. Hoşunuza giden bir şey yapın, hatta birden fazla şey yapın ki sıkılmayın, ama ne yaparsanız yapın, çocuklarınıza ve torunlarınıza anlatmaktan mutluluk duyacağınız bir şey olmasına dikkat edin." Turtle'ın açık kapısına baktı. "Ve benim halkımın sık sık söylediği gibi, içeride bulunan o güzel kızına iyi bakmazsan, *kafanı alıp giderim*. O, saklanacak bir hazine, onun için bir değişiklik yapmaya değer."

Auberon, kırık çömlek parçalarının yığıldığı yere gitti ve içini çekti.

"Lord Byron'un her türlü zararı karşılamaya hazır olacağına eminim," dedi Hadrian. dedi.

"Onun suçu değil." Auberon eğilip iki parçaya ayrılmış kil parçalarını kaldırdı. "Ama birisi kesinlikle bir hata yaptı. Kim olduğunu bulacağım, sonra o ve ben... şey... Auberon Royce'a göz kırptı. "Belki de küçük bir *konusma* yaparız."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AUBERON

Gwen, Auberon'u akşam yemeğine davet etti. Albert'in yardımıyla, daha önce hiç görmediği bir şey satın almıştı: küçük bir buzağı büyüklüğünde, bir buçuk kılıç uzunluğunda bıçak gibi bir burnu olan koyu renkli bir balık. Bu şey o kadar ağırdı ki, bir arabayla Turtle'a taşınması ve üç adam tarafından kaldırılması gerekti.

"Lütfen kal," diye Auberon'a yalvardı. "Çok fazla balık var. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

Auberon, böyle bir canavarı pişirme konusunda hiçbir tecrübesi olmadığını itiraf ettikten sonra, balığın iyi pişirildiğinden ve artıkları uygun şekilde saklandığından emin olmak için kalmayı kabul etti. "Bir hayvanın canını aldığı anda, onun ölümünü anlamlı kılmakla yükümlüsün. Ve ben balık konusunda biraz tecrübem var."

Canavarı avluda parçaladı, kalın parçaları tuzlu suya batırılmış, bir zamanlar deniz sandığının tabanı olarak kullanılmış olabilecek 1,5 metrelik sedir tahtasına koydu. Sonra, avludaki açık hava ocağında kömürleri hazırlarken, onlara ağaçtan limon ve kapının yanındaki bitkilerden dereotu toplamalarını söyledi. Bunları balığa ekledi, sonra hepsini yanan kömürlerin üzerine koydu ve metal bir kapakla örttü. Yaklaşık bir saat sonra balık pişti.

Gün batarken, hepsi akşam yemeği masasına oturdular. Gün batımının göz kamaştırıcı ışık gösterisi, Turtle'ın devasa pencerelerinden içeri girerek tüm mekanı altın rengine bürüdü. Albert, tek bir şişe şarabın mantarını açtı, ancak kimse içki içecek havada olmadığı için bu fazlasıyla fazlaydı. Royce, viskont ona bir kadeh doldurduğunda Albert'ı öldürecekmiş gibi görünüyordu.

"Bu inanılmaz, Gwen," dedi Arcadius, zevkle dudaklarını şapırdatarak. "Blue Parrot'tan bile daha iyi."

"Bana bakma. Auberon şef. Onu akşam yemeğine davet ettim ve o da gidip tüm yemeği hazırladı. Maribor'a şükürler olsun ki yaptı. Eminim bu zavallı balığı mahvederdim." Cüceye baktı. "Ben iyi bir aşçı değilim, biliyorsun. Sadece onlardan daha iyi olduğumu biliyorum."

Albert, Auberon'a başını sallayarak onayladı. "Sizin halkınızın bu kadar harika aşçılar olduğunu bilmiyordum."

Auberon nazikçe gülümsedi, Gwen ise gözlerini kapatıp başını salladı. "Ne?" Vikont şaşkın görünüyordu. "Doğru değil mi? Cüceler metal işçiliği ve taş işçiliğiyle ünlüdür, ama kimse onların yemek yapma yeteneklerinden bahsetmez."

"Ve tüm kadınlar yemek yapmada harikadır, Kalianlar da falcılık ve pazarlık yapma konusunda ünlüdür, değil mi?"

Albert şaşkın bir şekilde ona baktı. "Ama az önce bizimden daha iyi yemek yaptığını, *çok iyi* bir iş kadını olduğunu ve falcılıkla tanındığını söyledin."

Albert şaşkın bakmaya devam ederken Gwen gözlerini devirdi.

Auberon, "Bayanın demek istediği şey," diye cesaretini topladı, "bütün bir ulusu yargılamadan, önünüzdeki kişiyi dedikodulara değil, kendi başarılarına göre değerlendirmek daha akıllıca olabilir."

"Aynen öyle," dedi Gwen. "Ve benim sizlerden daha iyi yemek yapabilmemin tek nedeni, hepinizin öğrenmek için çok tembel olmanız."

"İş için kamp kurduğumuzda yemekleri ben yaparım," dedi Hadrian. "Bence oldukça iyi yapıyorum."

Royce boğulacakmış gibi öksürdü.

Cüce şarabından bir yudum aldı ve bıyığını ve sakalını sildi. "Bana gelince, ben bir kapı kolu bile yapamam, bir taş basamak bile inşa edemem. Hiç yeteneğim olmadı."

"Senin... diye düşünmüştüm." Hadrian etrafına baktı. "Bunu sen yapmadın mı?"

"Kaplumbağa mı?" Auberon başını salladı. "Hayır. Burası binlerce yıl önce Brundenlinler tarafından bu kayalıklardan oyulmuş." Royce'u işaret etti. "Gravis Berling'in geldiği klan bu. Dromeianların geri kalanı kuzeydeki Neith'te, Thane Dorith'in mezarının üzerinde uyumaktan memnunken, Brundenlinler asla memnun olmadılar. Doritheianlara boyun eğmekten de hoşlanmıyorlardı. Buraya geldiler ve Druma Dağı'nı evcilleştirdikten sonra bunları inşa ettiler. Bu, onların dediği Altın

Çağ'ın başlangıcıydı. Andvari Berling ve Kral Mideon'un zamanı, eski thaneleri ortadan kaldırıp İlk Krallığı kurdukları zaman."

Cüce bir ısırık daha aldı ve arkalarına yaslanarak, ön camdan limandaki gün batımını seyretti. Beyaz tekneler altın rengi suda sallanıyor, Drumindor'un ikiz kuleleri siyah bir şekilde duruyor ve şehre dev gölgeler düşürüyordu.

"Hep balıkçı mıydınız?" diye sordu Hadrian.

"Ben mi? Hayır. Eminim sen balıkçı olarak benden daha iyisindir. Nadiren balık tutarım ve tuttuğum balıkları da neredeyse hiç saklamam. Sadece küçük teknemde tek başıma denizde sallanmayı, dalgaların üzerinde yuvarlanmayı, rüzgarı ve martıları dinlemeyi seviyorum. Orada huzur var."

"Peki, eskiden ne yapıyordun?"

Auberon alt dudağını ısırdı ve tekrar pencereden dışarı baktı. "Bu uzun bir hikaye."

"Hikayeleri severim," dedi Gwen.

"Ama bu hikaye, cücelerin üzücü tarihini içeriyor. Kimse bunu sevmez, cüceler bile. Buradan olmadığımı söylemek yeterli sanırım. Ben kuzeyde, Dithmar Sıradağları'ndaki Lanksteer yakınlarında doğdum. Eski İmparatorluk 1912'de Belgric'i ilhak ettikten sonra birçok cüce ailesi oraya taşındı."

Hepsi şok içinde ona baktılar, bu da Auberon'u güldürdü. Beyaz sakalını okşadı, hasır şapkasını kaldırdı ve kel kafasını kaşıdı. "Eski görüldüğümü biliyorum, ama *o kadar da* yaşlı değilim. Duyduğunuzun aksine, Dromeianların ömrü bir dağ kadar uzun değildir. Bizi buraya taşıyan büyükbabam ve büyükannemdi. Ve ben pek çok şey yaptım; sadece kazma veya çekiç kullanmayı bilmiyordum, yeteneğim de yoktu."

Hadrian da sayılar konusunda çok yetenekli olduğunu söyleyemezdi, ama 1912'nin bin yıldan fazla bir süre önce olduğunu düşünürsek, *büyükbabalarının* bu bilmeceyi çözdüğünü sanmıyordu. "Peki, o zaman, her odanın duvarlarındaki küçük semboller. Onlar zaten burada mıydı?"

Auberon başını eğdi ve masaya baktı. "Hayır, onları ben çizdim." Kolunu kaldırarak koluna dövme yapılmış aynı işaretleri gösterdi. "Gördüğün gibi, ben de pek sanatçı sayılmam."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Albert. Auberon tereddüt etti.

"Hiç aklına geldi mi, Albert," dedi Gwen, "insanlar genellikle şaka olsun diye vücutlarına kalıcı izler bırakmazlar. Genellikle

kişisel *bir anlam* ifade eder. Auberon'a sol mu yoksa sağ mı giyindiğini sorsan daha iyi olur."

Albert'in gözleri anladığını gösterdi. "Oh. Özür dilerim."

Bu, viskont ve Gwen için meseleyi açıklığa kavuşturmuş gibi görünse de, Hadrian, Royce, Arcadius ve hatta Auberon şaşkın görünüyorlardı.

"Hangi bacağına önce pantolonuna soktuğunu mu kastediyorsun?" diye sordu Hadrian.

Gwen gözlerini kapattı ve başını eğdi. "Hayır," dedi, "boş verin. Bir misafirimiz var."

Herkes Albert'e baktı, o da gülümsedi. "Bu, bir terzinin pantolonun iç dikiş ölçüsünü almadan önce soracağı bir şey, işini, ah" — Gwen'e baktı — "boş tarafta yapmayı tercih ediyor."

Gwen inledi.

"Sorun değil," dedi Auberon. "Dövme — basit bir sembol çünkü ben berbat bir sanatçıyım. Bu benim ailem. Üstünde daire olan uzun çizgi sevgili eşim, her iki yanındaki iki kısa çizgi ise oğullarım. Onlar yıllar önce öldüler."

"Üzgünüm," dedi Gwen. Auberon başını salladı. "Evet, ben de."

Royce, bir yeri yukarıdan görmeden o yeri tanıdığını asla hissetmezdi. Bir şehrin eğimleri, duvarları, ana arterleri, darboğazları ve zayıf noktaları en iyi çatıdan ve sadece geceleri görülebilirdi. Gündüzleri yüksek bir noktada duran bir adam merak uyandırırdı. İnsanlar onu işaret eder, bakakalır ve bağırırdı, ama geceleri kimse onu göremezdi. Kara gökyüzünün önünde görünmezdi ve aşağıdaki oyun alanını özgürce inceleyebilirdi. O böyle görüyordu, çünkü biri kesinlikle onunla bir oyun oynuyordu.

Bu, büyük bir farkındalık başarısı değildi. Rakibi ince davranmıyordu, bu da rakibinin sonuçlarından endişe duymadığı anlamına geliyordu. Bu, ya düşmanın Royce'un kim olduğunu bilmediği ya da bildiği halde umursamadığı anlamına geliyordu. İlki, rakibinin hatası olurdu, ikincisi ise kendisinin. Bu da Royce'u eski bir bilmeceyle baş başa bıraktı: kim, ne ve neden. Bu tür bilmecelemler en iyi çatı katlarında, düşünceleriyle baş başa kalabileceği yerlerde uğraşılırdı.

O akşam, Auberon'a iyi geceler dedikten sonra, diğerleri uyurken, Royce dışarı çıkıp Turtle ile ortak duvarı olan bir binanın kubbesine tünemişti; Tur Del Fur'daki tüm binalar

bir şekilde birbirine bağılıydı. Bu noktadan Royce, rolkinlerin aynı kayalıktan nasıl oyulduğunu görebiliyordu. Her biri ayrı bir konut olmakla birlikte, tek bir heykelin birbirine bitişik parçalarıydı. Duvarlar ve merdivenler bağlantı dokusu oluşturuyordu ve aşağıdaki çok sayıda dar sokak, tek bir kurtçuk yemiş tahtadaki izler gibi görünüyordu.

Bütün gün pelerinini giyip şehirde dolaşmak, şarabın kalanını terletmiş ve Royce'un kafasını boşaltmıştı. Akşam yemeği gücünü yenilemişti. Şimdi, gece havası ruhuna yeniden hayat veriyordu. Düşünmesi gerektiğini biliyordu, ama zihni aynı konuya geri dönüp duruyordu, bu da hiç yardımcı olmuyordu.

Royce, Gwen'e karşı kendini rezil ettiğini bilerek pişmanlıkla uyanmıştı.

Sanırım onunla dans ettim!

Neyse ki, o kısım çok net değildi. Tek hatırladığı, birçok gölge, yumuşak fısıltı gibi müzik ve Gwen'i müstehcen bir şekilde kendine yakın tutarak birlikte sallanmalarıydı. Vücudunun baskısını, hatlarını, yumuşaklığını hatırladı. Royce ne kadar süre dans ettiklerini, kimlerin onları görmüş olabileceğini veya başka neler yapmış olabileceğini bilmiyordu. Ama bir şey inkar edilemezdi.

Onu öptüm.

Bundan emindi. Öpücük güneş kadar parlaktı — doğrudan bakmak ya da düşünmek için fazla yoğunlu. Sarhoş beyni, inceleyerek mahvetmek için fazla güzel olan o anın bulanık bir anısını oluşturmuştu. Efsaneyi hatırlaması daha iyiydi — hayatındaki diğer tüm deneyimleri aşan, saflık ve tutku dolu eşsiz bir an. Ve Hadrian'ın da belirttiği gibi, Gwen umursamıyor gibiydi. Anlaması zor olsa da, kendine dürüst olursak, onun bundan hoşlandığını itiraf etmek zorundaydı. Bu, Gwen ile ilgili her şey gibi, tamamen beklenmedik bir keşifti.

Ama onu öpmek, tehlikeli bir sınırı aşmıştı.

Yıllar geçtikçe ve kendini dizginlemek için tüm çabalarına rağmen, Gwen'e olan duyguları artmıştı. İkisi iyi anlaşıyordu. Gwen rahat biriydi ve Royce onunla vakit geçirmekten hoşlanıyordu, ki bu nadir bir durumdu çünkü Royce çoğu insanı sevmezdi. Aralarında bir tür akrabalık vardı. Gwen geçmiş hakkında fazla konuşmamıştı, sadece Royce'un kadının hayatının şeker, pasta ve iltifatlarla dolu bir geçit töreni olmadığını anlayacağı kadar. Annesi, Gwen henüz on bir yaşındayken Calis'ten kaçmış ve hiçbir açıklama yapmamıştı. Yalnız başlarına, ikisi tehlikeli yollardan yüzlerce kilometre yol kat ederek, *türlerinin*

kollarını açarak karşılamayan bir bölgeye gitmişlerdi. Sonra, Vernes civarında annesi ölmüştü. Royce, Gwen'in resmi olarak yetimlerin arasına katıldığında kaç yaşında olduğunu bilmiyordu, sadece kendi başına kalmak için çok küçük olduğunu biliyordu. Royce her zaman yalnız olmuştu, ama gençliği daha kolay geçmişti. Zavallı, çekici, yabancı bir kızın acımasız erkeklerin ortasında terk edilmesi, onun sokak fareleriyle yemek için rekabet ettiği günleri pembe göstermişti.

Royce, korkunç zorluklarla yüzleşmek zorunda kalan çok sayıda erkek ve kadın tanımıştı, ancak çok azı Gwen'in sergilediği zarafet, zeka ve akıl ile bunu başarmıştı. Ve hiçbiri kanalizasyondan tatlı kokular yayarak, onur ve insanlıklarını kaybetmeden çıkamamıştı. Gwen başarmıştı. Royce onda bu özelliği takdir ediyordu. Gwen, Royce'dan daha iyi bir insandı, Royce'un tanıdığı herkesten daha iyiydi.

Gwendolyn DeLancy gibi bir hanımefendinin onu iğrenç olmaktan başka bir şey olarak görebilmesi, gökyüzünün neden mavi olduğu sorusuyla aynı derecede anlaşılmazdı. Ve bu, onun onu sadece birkaç ton daha hafif bir şekilde iğrenç bulmasıyla da ilgili değildi. Gwen, onun onu takdir ettiği gibi, onu gerçekten saygı duyuyordu. Bu anlaşılmaz, hayranlık dolu bakışlar, Royce'a her zaman bahçe kapılarının ardında kilitli kalmış olan onur ve öz saygı dünyasına bir davetiye verdi. Onunla birlikteyken, önemli, zeki ve ne kadar saçma görünse de *iyi* hissediyordu. En azından onun gözünde, Royce bir tür kahramandı ve o renkli camdan, karanlık ve trajik olmayan bir gelecek görüyordu; bir hatadan daha fazlası olan kendi yansımasını görüyordu. Ancak bu değerli hediyeyle birlikte, her şeyi mahvetme korkusu da geldi. Royce, kaidesinden düşüp, onun gözlerindeki saygı dolu bakışın sonsuza dek kaybolmasını görmekten korkuyordu.

T a b ii ki, sarhoşken nazık, eloquent, çekici ve... *ve yeterince iplikle ineklerin kazak örmeyi öğrenebileceği bir şans da vardı.*

Omuzları çökene kadar iç çekti, sonra derin bir nefes aldı.

Bunu durdurmam lazım. Düşünmem lazım.

Çok fazla şey oluyordu. Royce, ormanda tek başına ateş yakmak için odun toplayan, etrafındaki kesintisiz çıtırtı ve hışırtıları görmezden gelen bir adamdı. Bir adamın boğazını bıçaklamıştı, ama bu bir hayatı sona erdirmedi, ölmesi gereken adam onu dünyanın öbür ucuna kadar takip edip ona bir iş teklif etti. Bu olaylardan kaynaklanan açıklanamayan sorunların sayısı o kadar çoktu ki, Hadrian'ın bunun b i r rüya olduğu konusunda haklı olup olmadığını merak edecek kadar akıl almazdı. Şimdi, daha yeni

ve kiraladıkları evi biri basıp aramıştı, ama kim olabileceği ya da neden yaptıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Hiçbir şey çalınmamıştı, yani önemsiz bir hırsızlık değildi. Kimse yaralanmamıştı ve tehdit de yapılmamıştı, yani gözdağı da değildi. Eylemi gizlemek için hiçbir çaba gösterilmemişti, yani gizlilik de sorun değildi.

Onlar kimdi? Ne istiyorlardı? Ve istediklerini elde ettiler mi?

Royce ve diğerleri daha yeni gelmişlerdi ve olağandışı bir şey yapmamışlardı, bu yüzden hiçbirinin hedef olması pek olası görünmüyordu.

Belki de arama bizimle hiçbir ilgisi yoktur. Auberon, geçmişi belirsiz, şüpheli bir karakterdir ve sonuçta bu onun rolkinidir. Belki de yerel bir klan savaşında şanssız seyircilerizdir. Ya da belki Angelius haklıydı ve biri sadece kuryenin kayıp paketini arıyordu.

Bunlar tuhaf bir şekilde iyimser fikirlerdi ve Royce, bu düşünceleri zihnini şarapla zehirlemenin kalıcı etkilerine bağlayarak kafasından attı. Bunun yerine, iki şey bildiğine karar verdi. Birincisi, baskın Turtle boş olduğunda yapılmıştı, bu da birinin hareketlerini izlediği anlamına geliyordu. İkincisi, Royce başka herhangi bir konuda makul bir sonuca varmak için yeterli bilgiye sahip değildi. Bu tam cehalet, o gece onu çatıya çıkmasına neden oldu. Gözetleyen kişinin hâlâ orada olmasını umuyordu. Royce'un kibar bir sorgulama ile gerekli cevapları alabilme şansı vardı. Ama şanslıysa, sadece sormakla kalmayacaktı.

Yukarıda, yıldızlarla dolu gökyüzünde, yarım ay en yüksek noktasına ulaşmış, okyanusa soğuk gümüş rengi bir ışık yayarak şehrin beyaz badanalı çatılarını ve duvarlarını aydınlatıyordu. Royce'un altında, bazı fenerler hala yanıyor ve sıcak sarı bir ışık yayıyordu. Bu kontrastta beklenmedik bir güzellik buldu, geceye haykırılan bir ifade — yüzyıllar önce cüceler bu kıyılarda ilk kez kamp ateşi yakıp kalacaklarını ilan ettiklerinde kalan bir yankı.

Royce, küçük, kurnaz zanaatkârları hiç sevmezdi. Havlayan köpekler ve izleri ortaya çıkaran kar gibi, açılması imkânsız kapılar ve kutular yaratarak onun işine büyük engel oluyorlardı. Yine de, burada yapılan işi takdir etmek zorundaydı: uçurum evleri ve tabii ki devasa kuleler — burunların üzerine uzanan bir çift karanlık dev bacak — gerçek olamayacak kadar büyük gölgeler.

Bu ne kadar sürmüştü? Böyle bir başarıya ulaşmak için ne kadar emek harcanmıştı? Bu yol, merdiven ve binalardan oluşan labirent nasıl bu kadar

mükemmel bir şekilde bir araya getirilmişti? Ve en önemlisi... Bir volkondan iki kuleyi nasıl oyun bu süreçte canavarı nasıl evcilleştirmişlerdi?

Ancak Tur Del Fur, sadece yıldız ışığı ve okyanus esintisiyle dolu bir yer değildi. Çirkinlikler de vardı. Aşağıdaki sokaklarda, cennetteki hayatın karanlık yüzünü gördü. İki rolkin aşağıda, bir çift avluda kavga ediyordu. Kadın, adamın çok içtiğinden şikayet ediyordu.

Tıpkı evdeki gibi, diye düşündü Royce.

Bir süre sonra, şort giymiş, çıplak ayakla yürüyen üç genç adam — ikisi üstsüz, biri ucuz bir yelek giymiş — şehirde dolaşarak yağmur varillerini devirip tenteleri yırtıyordu. Sonra saksıdaki bir palmiye ağacıyla bir pencereyi kırdılar. Gürültü, kadının çığlığı kadar yüksekti ve failler deli gibi gülerek kaçtılar.

Bundan sonra, geç saatte yürüyüşe çıkan başka bir çift, dört yol ağzındaki tek fenerin altında durdu. Adam diz çöktü ve küçük bir nesneyi kaldırdı. Kadın bir şey fısıldadı ve başını salladı. Sonra o ışık havuzunda kucaklaştılar, öpüştüler ve bir saatten fazla durmadılar. Son baktığımda, adamın gömleği çıkmıştı ve kadının elbisesinin askıları da o yöne doğru gidiyordu. Bu, Royce'a, zavallı adam bir oda bile tutacak parası yoksa, kadının ne kadar akıllıca bir karar verdiğini merak ettirdi.

Tabii ki, iki sessiz gözlemci de vardı — ikisi de kendisinin yansımasıydı. Biri Turtle'ın kapısının dışındaki halka açık teras bankında oturuyordu. Gece üniforması giyiyordu: koyu renkli ama tam siyah olmayan, hareket kolaylığı sağlayan ama manşetleri sıkı olan giysiler. Nadiren hareket ediyordu.

Diğer gözcü daha uzakta duruyordu. Zigzag merdivenlerin aşağısındaydı, o kadar uzaktaydı ki Royce'un gözünde bile bir gölgeden biraz daha fazlası gibi görünüyordu. İlki Kaplumbağa'yı izliyordu, ikincisi ise ilkinin izliyordu. İkisi de Royce kadar uzun süredir oradaydılar, ay doğduktan hemen sonra ortaya çıkmışlardı. İkisi de onu fark etmemiş gibiydi.

Uzak taraftaki kubbenin üzerinden atlayan Royce, alçakta kalarak etrafında dolaştı. Terasın arkasına doğru ilerledi, konumunu bankın yanında büyüyen sallanan palmiye ağacına göre belirledi. Sonra, sessiz bir kedi gibi, birinci gözcülerin hemen arkasına sürünerek yaklaştı ve Alverstone'u adamın boynuna dayadı.

"Neden Kaplumbağa'yı izliyorsun?" Royce daha fazla söze gerek duymadı. Açıklama yapmasına gerek yoktu. Bankta oturan adam bir profesyoneldi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu gözcü, hiç sarsılmadan. "Sadece biraz hava almaya çıktım."

"Soruma cevap ver."

"Neden?" diye sordu gözcü.

Royce adamın tavrından hoşlanmamıştı. Fazla rahat, fazla kendinden emindi.

Bir şeyi kaçırıyorum.

Sokağa baktı, ama ikinci gözcü hareket etmemişti. Royce artık onun aynı ligde olmadığını da görebiliyordu. İkinci gözcü, saklanmak için kullandığı kapüşonlu pelerin dışında, pencereyi kıran üç çocuğa daha çok benziyordu.

Profesyonel değildi.

Fark etmezdi. Royce'un kendisine baktığını fark eden ikinci gözcü kaçtı.

O değil. Başka bir şey var.

"Beni öldürmek istemezsin," dedi bankta oturan adam. "Bunu yaparsan, cesedimi limana kadar sürükleyip atman gerekir. Bu çok zahmetli bir iş ve sen tatile gelmişsin."

Royce, komşusunun kapısının kemerli girişinden bir hareket fark etti. O akşamki oyunun üçüncü oyuncusu ortaya çıktı. Bir aktörün sahneye uğursuz bir giriş yapar gibi ay ışığına adım attı. Yurttaş gibi giyinmiş, kıyafetine Royce'a doğrultulmuş standart bir tatar yayı eklemişti.

"Şimdi," dedi birinci gözcü, "boğazımdan o hançeri çeksen nasıl olur? Sana soracaklarım var."

Çat!

Royce içgüdüsel olarak geri çekildi, sese tepki vererek kaçmaya çalıştı ama çok geç olduğunu biliyordu. O mesafeden, hiç şansı yoktu. Son düşüncesi tam bir şaşkınlıktı.

Cevapları öğrenmek istiyorsan neden beni öldürdün?

Ama bu Royce'un son düşüncesi değildi.

Bunun yerine, arbaletçi yere yığıldı. Bir homurtuyla taş a çarptı. O anda, hala dolu olan silah ateş aldı. Ok, Royce'un solundaki teras duvarına çarparak kırıldı. Ölü arbaletçinin arkasında, çok daha kısa boylu başka bir kişi duruyordu.

Auberon aynı gölgeli kapıdan çıktı. Gözlerini onlardan ayırmadan, silahını aynı ustalikle yeniden doldurdu

On saniye içinde, yine ölümcül hale geldi.

"Buradan cesetleri taşımak zorunda değilsin," diye açıkladı Auberon. "Genelde onları arkadaki duvardan aşağı atarım. Beşinci iskele yakınındaki suya düşerler. Bir olta kancası ve çekme halatı onları derin sulara götürür. Köpekbalıkları onlara bayılır."

Cüce, yayını Bir Numaralı Gözcü'ye doğrulttu.

"Bekle!" dedi Royce. Kendini çok fazla tabak tutan ve üzerine daha fazlası atılan bir garson gibi hissediyordu. Uykulu bir liman kasabası olan Tur Del Fur, kesinlikle çok hareketli bir yerdi ve Royce hala yüzde yüz iyi değildi.

Auberon şaşkınlıkla yayını indirdi. "Senin arkadaşın mı?"

"Hayır."

"İyi." Yay tekrar kalktı. "Bekle dedim!"

"Neden?"

"Burada biraz bilgi almaya çalışıyorum."

"Gerçekten mi?" Auberon gözlerini kısarak sordu. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Öncelikle, kim olduğunu ve kimin için çalıştığını."

"Adı Ellis Pratt ve Cornelius DeLur için çalışıyor. Ayakkabı numarasını da bilmek ister misin? Hayır mı? O zaman işimiz bitti."

"Dur!" Royce homurdandı.

"Bu adam evime izinsiz girdi, çömleğimi, yunus kuyruğumu kırdı ve jungo bitkimi parçaladı."

"Nedenini de biliyor musun?"

"Umurumda değil. Ben burada, Tur'da yaşıyorum. Evlerim ve teknem yasak bölge. Bunu herkes biliyor. Şimdi, korumam gereken bir itibarım var. Eğer bunu yapmazsam, daha kötüsü olabilir."

"Eğer beni öldürürse," dedi Pratt, "Şirket bunu Royce Melborn'un yaptığını varsayacak ve senin peşine düşecek. Eğer hayatta kalırsam, Vigus'u öldürenin çılgın yaşlı cüce olduğunu bildirebilirim."

"Öldürdü mü?" dedi Royce. "Adam bana tatar yayı doğrultmuştu." "Sen de boğazıma hançer dayamıştın."

"Yani burada masum cinayet kurbanları yok, değil mi?"

"Köpekbalıklarından bahsetmiş miydin?" dedi Auberon. "Bu iki izinsiz giren kişi

öldürülmedi. Sadece ortadan kayboldular. Belki korsanlara katıldılar ve alışılmadık denizcilik ticaretinde harika bir kariyer yaptılar. Ceset yok, seni suçlayacak bir şey yok."

"Bak," dedi Royce, "etkinlik ve uygunluk çok iyi ve güzel, ama bunda bir sanat var. Cevaplanması gereken bir soru listem var."

Auberon kaşlarını çatı ve gözlerini devirdi, sonra Pratt'a döndü. "Devam et o zaman. Adama ayakkabı numaranı söyle de teraslarda yuvarlanmaya başlayabilesin."

"Cüce beni öldürecekse neden soruları cevaplayayım ki?"

"Hepimiz bir anlaşma yapacağız," diye açıkladı Royce.

"Anlaşmalardan hoşlanmam," dedi cüce. "İnsanlar sözlerini sürekli bozarlar, ama kimse ölümü aldatamaz."

Ben de eskiden öyle inanırdım, diye düşündü Royce, daha basit günlere özlemle.

"Bilgi eksikliği, zayıflamış bir itibar kadar ölümcül olabilir. Şimdi şunu bir düşün. Pratt'ın peşinde oldukları şeyi bize söylemesi ve ne senin, ne benim, ne de bizimle kalanların onu bırakmaktan pişman olmayacağını garanti karşılığında onu yaşatırız."

"Bu iyi olur," dedi Pratt. "Eğer sözüne güvenebilirim."

"Sözüme güvenmek mi?" diye sordu Royce. "Bunu nereden çıkardın, eski bir şiirden mi? Ya bir köpekbalığı ailesinin gece yarısı yemeği olacaksın, ya da kimsenin umursamadığı ama hayatını kurtarabilecek bir şey söyleyeceksin. Zor bir seçim, biliyorum."

"Hâlâ anlaşmalardan hoşlanmıyorum," dedi Auberon. "Bu piç kurusu Daisy'yi öldürmeye çalıştı."

Zavallı şey hala ölebilir."

"Daisy kim?" diye sordu Royce.

"Jungo bitkisi."

Royce inanamıyormuş gibi başını eğdi. "Tropikal bir bitkinin adı *Daisy* adında bir tropikal bitkin mi var?"

"Bu bir sorun mu?"

"Muhtemelen, ama neyse ki benim değil." Royce Pratt'a döndü. "Ee?"

"Tamam. Bir kitap bulmak için gönderildik."

"Ne kitabı?"

"Bana bakma," dedi Pratt. "Ben okumayı bile bilmiyorum." "O zaman bu ödülü nasıl tanımlayacaktın?" "Ben okuma yazma bilmiyorum, aptal değilim. Kitabın ne olduğunu biliyorum."

"Benim kitabım yok."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim, bu yüzden kapıyı çalıp kibarca sormadık."

Royce kaşlarını çatdı, sonra Auberon'a döndü. "Onun geri dönüp DeLur'a bu kitabın bende olmadığını söylediğimi bildirmesini istiyorum."

"Ve onun geri dönüp diğerini öldürdüğümü rapor etmemesini tercih ederim." "Neden olmasın? Korumak zorunda olduğun bir itibarın olduğunu sanıyordum. Pratt ve Vigus, alışılmadık denizcilik alım satım ticaretinde harika bir kariyer yaparsa bu nasıl olacak? Ayrıca, buradaki Bay Pratt, Cornelius'u bu cinayeti görmezden gelmesi için ikna etmek için elinden geleni yapacak." Cornelius'u bu cinayeti görmezden gelmeye ikna etmek için elinden geleni yapacaktır."

"Neden öyle?" diye sordu Auberon. "Bir kez gitti mi, geri dönmez." "Ben de bunu merak ediyorum," dedi Pratt.

Royce, Pratt'ın önüne geçti. "Cornelius seni benim hakkımda uyardı. Nedenini söyledi mi?"

Pratt başını salladı. "Sadece Royce adında bir adamı hafife almamızı söyledi. Sanırım o sensin."

Royce sırtıttı, her şey hakkında kendini çok daha iyi hissediyordu. Pratt ve Vigus karanlıkta bırakılmışlarsa, Cornelius DeLur onları feda edilebilir olarak görüyordu. *Büyük Adam*, onlar gibi insanlar için bir savaşı göze almazdı.

"Ve tahminimce Royce Melborn adı sana bir şey ifade etmiyor?" Pratt başını salladı.

"O zaman size daha aşına olabileceğiniz başka bir isim vereyim, bu isim size durumu daha iyi anlamanızı sağlayacak ve patronunuza Vigus'un aslında öldürülmediğini neden garanti etmek isteyebileceğinizi açıklayacaktır." Royce yaklaştı. "Kuzeyde bana... *Duster* derler."

Bir saniye sonra Pratt'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Senin o olduğunu nereden bileceğim?"

Royce pelerinin omzunu geriye attı, gömleğinin yakasındaki bağları gevşetip omzunu ortaya çıkardı. "Çünkü Manzant'ta olmayan, bu damgaya sahip tek bir kişi var.

Pratt, stilize edilmiş M harfi şeklindeki korkunç izi izledi ve başını salladı.

"Şimdi, Cornelius Auberon'u cezalandırmaya çalışırsa veya bana ya da grubumdaki herhangi birine zarar verirse, aynı şekilde karşılık vereceğim, ama emin ol ki sen listenin en başında olacaksın. Şimdi söyle bana Pratt, geri döndüğünde Büyük Adam'a ne söyleyeceksin?"

"Vigus'un denizcilik alım satım işinde kariyer yapmaya karar verdiğini."

Arbaletçinin cesediyle uğraşmalarına gerek yoktu. Pratt, Royce'un bu adamı hafife aldığıını düşünmesine neden olacak kadar profesyonelce bu işi halletti. Royce, cesedini bir çöp torbası gibi davranan ortağıyla olan bağlarını kesinlikle abartmıştı.

Sonuçta Royce, gecesini iyi geçirdiğine karar verdi. *Ne olduğu* biraz belirsiz kalmıştı ve *nedeni* de her zamanki gibi bir sır olarak kalmıştı. Ama en azından *kim olduğu sorusunun* cevabı bulunmuştu, bu da incelik eksikliğini açıklıyordu. Rakibi aptal biri değildi. Birbirlerinin itibarlarını iyi biliyorlardı, ama Cornelius DeLur herhangi bir kral kadar güçlü olduğu için, Royce Melborn'dan korkmak Büyük Adam'ın öncelikleri arasında yer almıyordu.

Ancak Royce'un çözmesi gereken başka bir bilmece daha vardı.

"Sen kimsin?" diye sordu Auberon'a, ikisi Turtle'ın avlusuna geri döndüklerinde, ki avlu artık bir kale gibi geliyordu.

"Senil olmak için biraz gençsin," diye cevapladı Auberon. "Biz daha önce tanışmıştık. Belki de bir not defteri tutmalısın."

"Sen de benim ne demek istediğimi anlamayacak kadar bunak değilsin. Mesleğin ne? Ne iş yapıyorsun? Balıkçı değilsin ve diğer tüm geleneksel cüce mesleklerini de eledin."

"Ben yaşıyım. Artık *hiçbir şey yapmıyorum*." "Peki, eskiden ne yapardın?"

Auberon eve baktı ve iç geçirdi. "Eskiden aptaldım. Ve bu konuda da çok başarılıydım."

"Bu tatar yayını nereden buldun?"

"Bunu mu?" Auberon onu ay ışığına kaldırdı. "Teknemden aldım. Bu da benim *oltam*." Royce'a gülümsedi. "Burada çok kötü balıklar var." Göz kırptı.

"Bana anlatmayacaksın, değil mi?"

"Hayatımın neredeyse dört yüz yılını nasıl boşa harcadığımı mı? Hayır. Söylemek istemem. Zaten acınası bir hikaye, imkansız bir hayali kovalarken her şeyini kaybeden bir aptalın başrolde olduğu bir hikaye. Yaşlıların gençleri sıkıntıdan öldürdüğü türden bir hikaye ve ben artık böyle hatalar yapmayacağım. Aslında, *her şeyle* işim bitti sayılır. Bu yılın sonunda dört yüz altmış yaşında olacağım ve atalarımın beş yüz yaşını aştığı söylense de, bugünlerde bir cüce için çok yaşlı sayılıyorum. Fazla zamanım kalmadı ve onu akıllıca kullanmayı planlıyorum. Ama yardımım için bana teşekkür etmek istersen, dinlemeye hazırım."

"Benim için herhangi bir tehlike yoktu."

"Sana karşı bir tatar yayı kullanmışlardı."

"Onlar da benim kadar bilgi istiyorlardı. Bunun için beni öldürmelerine gerek yoktu."

Auberon, Royce'a bakarken sakalını okşadı. "Sen de o grubun bir parçası mısın? Bu yüzden mi bu kadar eminsin?"

Royce başını salladı. "Öyleydi. Colnora'da Cornelius'un oğlu Cosmos için çalışıyordum. Burada farklı bir ekibi var — hırsızlar loncası değil, çünkü burası Cornelius'a ait. Yani daha çok onun kişisel polis gücü gibiler."

"Cosmos'un Kara Elmas'ında mıydın?" Royce başını salladı.

"Ama artık değil misin?"

Royce başını salladı. "İstifa edebileceğini bilmiyordum."

"Onlar da bilmiyordu."

"Eğer bu senin uyumana yardımcı olacaksa," dedi Auberon, "ben de eskiden buna benzer bir şey yapıyordum, sadece daha kanlı, daha çirkin ve sonuçta çok daha az karlıydı. Ama tıpkı senin gibi, o da geçmişte kaldı. Şimdi, sakıncası yoksa, gidip Daisy'ye su vereceğim. Zavallı kız çok şey yaşadı."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAYIP

Scram Scallie doluydu. Kapasitesi sadece bir düzine kişi olan bir yer için bu büyük bir başarı sayılmazdı, ama o gece, iki düzine ve daha fazlası eski taş kapıdan içeri sıkışıp girmişti. Daha büyük bir mekan seçilmeliydi, ama küçük birahanesi, her Dromeian'ın bildiği, ama büyüklerin bilmediği, şehir merkezine yakın tek yerdi.

Gravis hariç herkes toplantıya katıldı; o içki içmek için gelmişti. "Yedinci kattan beşinci kata kadar tüm drenaj hatları neredeyse tıkanmış durumda," dedi Copper Pot. Gerçek adı Niblangree Optimverganon'du, ama sadece annesi ona bu isimle hitap ediyordu ve pek çok kişi, annesinin sadece onun birinci doğum gününde bu zahmete girmiş ve o günden beri pişman olduğunu öne sürüyordu. "Kendim bakmadığım için kesin bir şey söyleyemem, ama tahmini olarak çoğu drenajın acilen temizlenmesi gerektiğini düşünüyorum."

"Tatlı su hatları kanalizasyonlardan bile daha kötü durumda." Bu noktada yaşlı Trig öne eğildi. "Yedinci kanal hattının Alabaster Chute kısmında bir çöküntü oldu. Çok büyük bir şey değil, merak etmeyin. Bu her zaman olur. Kökler toprağı ve kayaları delip geçer, sonra da akan su oraya girip tavanı aşındırır. Chute özel bir sorundur çünkü kaplıcalardan su çekiyor ve bununla birlikte, zararlı olabilecek buhar da çıkıyor. Normalde, bu bölümü güçlendirmek ve enkazı temizlemek için bir ekip gönderirdim, ama tabii ki bunu yapmıyoruz. Alabaster Chute tıkanan veya bloke olan tek besleme hattı olmasa da, bu şut hamamlara hizmet veriyor ve buradaki sorunlar hamam görevlilerinin dikkatini çekiyor. Hamama girip banyo yapmaya başladıklarında, havuzların dizlerini zar zor kaplayacak kadar derin olduğunu görüyorlar."

"Peki ya içme suyu?" diye sordu Sloan.

Trig boğazını temizledi. "Tur'un bu konuda sıkıntı çekmesi pek olası değil. Eski hatlar neredeyse kusursuz çalışıyor, ancak büyük kanallardan evlere giden son hatlar etkilenebilir.

en çok istediğın şeyin bu olduğunu biliyorum. Su içememek, Drome'dan korkmalarını sağlar, ama bunun olması pek olası değil ve bu muhtemelen en iyisi. Primes'ı kaybetmek istemezsin. Buradaki tüm bu insanlarla birlikte içme suyunun olmaması, tehlikeden de öte bir şey olur. Dromeian ya da insan ol, içme suyu olmadan kimse uzun süre dayanamaz."

"İşe yaramıyor, yeterince etki yaratmıyor." Sloan bara sertçe yaslandı. "Gelmelerini, yardım istemeyi düşündüm, ama gelmediler."

"Ve sana bunun işe yaramayacağını söylememiş miydin?" dedi Gravis. Dördüncü pintini içiyordu ve hiç fazla içen biri olmamıştı, ama son zamanlarda bol bol pratik yapıyordu. Kabarcıklar olsun ya da olmasın, bira kafasına vurmuş ve dilini çözmüştü. Normalde suskun olan Andvari ve Alberich Berling'in torunu her geçen gün daha da inatçı hale geliyordu.

"Drumindor'u çalacağını da söylemiştin, değil mi Berling?" diye bağırdı Baric. "Peki, o plan ne oldu? Kuleler hala orada, değil mi? Sloan burada gerçekten *bir şeyler yapmaya* çalışıyor. Sen ise sadece konuşup duruyorsun. Küçük ağzından hep büyük laflar çıkıyor, ama hiçbir zaman bir şey *yapmıyorsun*."

"Onu rahat bırak, Baric," dedi Sloan. "O haklı. Bana bunun işe yaramayacağını söylemişti. Ve işe yaramadı. Sanki bizim varlığımızı unutmuşlar gibi."

"Bu senin hatan, onların değil," dedi Auberon. Kapının yanındaydı. Ya yaşlı adam geç kalmıştı ya da çıkışın yakınında olmayı seviyordu. Onun sesini duyunca oda sessizleşti.

"Auberon," dedi Sloan şaşkınlıkla. "Gelecek misin diye merak ediyordum." "Beni sen davet ettin, değil mi?"

"Davet ettim." Başını salladı ve kendini topladı. "*Benim hatam* ne demek?"

Güneşten yanmış teni ve bembeyaz sakalı olan yaşlı cüce odaya bir adım daha attı. O, "yaşlı" kelimesinin icat edildiği kişi gibiydi, ama yine de odadaki herkesten daha dik durmayı başardı. "Herkes yeraltında," dedi. "Planın buydu, değil mi?"

Sloan başını salladı.

"Akıllıca bir fikir. İşlerin nasıl sonuçlanacağını asla bilemezsin, bu yüzden aileleri intikamdan veya pazarlık kozu olarak kullanılmaktan korumak en iyisidir. Ama sorun şu ki, pazarlık yapacak kimseyi yukarıda bırakmadın. Dromeianlar tamamen ortadan kaybolduğu için, bizim gittiğimizi düşünüyorlar."

"Gitmiş miyiz?" Sloan şaşkınlıkla baktı. "Nereye gidebiliriz ki? Burası bizim evimiz."

"Onlar öyle görmüyorlar. Tek bildikleri, cücelerin gittiği, ki bu da başından beri istedikleri şeydi."

Sloan, cevapları bulmak için bar tezgahını inceledi. "Belki de gidip onlarla konuşmalıyım," dedi Sloan. "Belki de..."

Herkesin gördüğünü görmek için başını kaldırdı: Auberon başını sallıyordu.

"Hayır mı?"

"Oraya sözcü olarak gidersen, seni lider olarak, daha doğrusu kışkırtıcı olarak hedef alacaklar. Üçlü Yönetim'in önüne çıkıp ultimatoluk ver, onlar da seni devrim başlatmaya niyetli bir isyancı, bir düşman olarak görecekler. Savaş başlatmak istiyorsan, bu iyi bir yol."

"Savaş istemiyorum."

"İstemediğini biliyorum ve bu iyi bir şey. Savaşlar, başlangıçta belirlenen hedeflere asla ulaşmazlar, ancak önceki sorunlarla yaşamayı nispeten daha katlanılabilir hale getirirler."

"Ne yapmalıyız?"

Auberon başını salladı. "Bunu soracak son kişi benim. Buradaki herkesten daha fazla, bir aptal olduğumu kanıtladım. Ve sadece bir aptal benim tavsiyemi dinler."

"Sen tanıdığım en bilge kişisin," dedi Sloan, bu sözleri duyan hiç kimsenin şüphe duymayacağı bir samimiyetle.

Auberon başını salladı. "Daha fazla dışarı çıkmalısın."

Sloan, gözlerinde çaresizlikle ona bakmaya devam etti.

"Ben de bunu söylemeye geldim. Dinleyin ya da dinlemeyin. Size iyi şanslar," dedi Auberon. "Hepinize." Ve bununla birlikte, çıkışa yakınlığını kullanarak kapıdan dışarı çıktı.

Sloan, kadim varlığın durduğu yere bakmaya devam etti. "Onlara hala burada olduğumuzu bilmelerini sağlamalıyız," dedi Kiln.

Sloan başını salladı. "Ama bunu nasıl yapacağız? Kendimizi nasıl savunacağız, onları tehdit ediyor gibi görünmeden adalet talep etmeyi nasıl başaracağız?"

"Her şey scallie'yi korkutur," dedi yaşlı Trig.

Sloan havlusunu omzuna atmış, barın arkasından çıkmıştı. Mekan tıklım tıklımdı, ama ona geçmesi için yer açıldılar. Hiçbir yere gitmiyordu, sadece yürüyüp düşünüyordur. Sonra bazı

düşünceleri ağzından döküldü. "Onlara hala burada olduğumuzu göstermeliyiz... Onlara göstermeliyiz..." Durdu, gözleri sağa sola kayd. "Ama onlara *kim olduğumuzu* da göstermeliyiz."

"Bence bunu biliyorlar," dedi Baric.

"Hayır, bilmiyorlar." Sloan'ın gözleri büyüdü. "Tek bildikleri hikayeler — kötü olanlar. Gronbach'ın hikayeleri. Tek gördükleri, fareler gibi koşturan cüceler — şunu tamir eden, bunu tamir eden. Onlar için masal haline geldik — ve ibretlik masallar. Onlara bundan daha fazlası olduğumuzu göstermeliyiz. Onlara gerçek tarihimizi tüm ihtişamıyla göstermeliyiz."

"Kristal küre mi var sende?" diye sordu Gravis. "Varsa bile, bunun ne faydası olacak?"

Sloan yere baktı. "Bilmiyorum." "Bah!"

Gravis elini küçümseyerek salladı.

"Hadi git yoluna bak, Berling!" Baric ona bağırdı. "Defol git — sen ve o ağzın. Çalacak bir çift kule yok mu?"

"Baric, lütfen." Sloan nazıkçe, onu sakinleştirmeye çalışarak dedi.

"O kimseyi kınama hakkına sahip değil," diye devam etti Baric. "Cüce bir hava torbasıdır. Her türlü büyük lafları savurur, ama harekete geçecek cesareti yoktur. Sana acıyorum Berling, gerçekten. Sen sadece bir makinenin dişlisi olmakta iyiydin, ama şimdi dişlerin kalmadı."

Gravis, Baric'in birkaç dişini çekmek istedi, ama orada hiçbir müttefiki olmadığını gördü — bu yeni bir şey değildi. Hayatı boyunca, Ena dışında yalnızdı. Ena onun arkadaşıydı. Onu sevmişt, ama Gravis bunu ancak Ena'nın öldüğü gece fark etmişti. Gravis, orada kalmanın bir anlamı olmadığını düşündü. Auberon kadar onurlu davranamadan, oradan ayrıldı.

"Onu zorlama, aptal!" Sloan'ın sesi taşların arasından fısıldayarak duyuldu. "Sen de ince buzun üzerine atlıyor musun? Zavallı adam acı çekiyor. Görmüyor musun?"

"Sence nereye gidiyor?" diye sordu biri. "Onu kulübesinden zorla çıkardılar, biliyorsun."

"O bir Berling," dedi Trig. "Hayatı boyunca burada yaşadı. Bizim hiç keşfetmediğimiz yerleri biliyor."

"Muhtemelen kayalıkların derinliklerinde gizli bir sarayı vardır."

"Evet, muhtemelen altınlarla dolu bir odada, Kral Linden'in yatağında uyuyordur." O karanlığa doğru uzaklaşırken sesleri kayboldu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

LEYDİ CONSTANCE

"Bu sabah daha iyi misin?" diye sordu Hadrian, Royce yatak odasından çıkıp bir elinde botları, diğer elinde peleriniyle görüldüğünde. Hırsız yine en son kalkan kişiydi, ama en azından hala sabahtı.

"Çok daha iyi," diye cevapladı Royce merdivenlerden inerken, sonra kedilerin irkildiğinde yaptığı gibi adımının ortasında durdu. Pencerelelerden içeri giren ve beyaz tavanı, duvarları ve zemini parlak bir şekilde aydınlatan sabah güneş ışığına acı içinde gözlerini kısarak baktı.

Odasını karanlık mı tutuyor? Hadrian düşündü, sonra hemen kendini azarladı. *Elbette öyle yapıyor. Royce muhtemelen panjurları kapatmış ve çivilemiştir.*

"Burada hiç yağmur yağmaz mı?" Royce yüzünü buruşturdu, sonra son birkaç basamağı indi.

Hadrian, Albert'in ilk geldikleri gün yaptığı gibi, uzun, minderle kaplı bankta bacaklarını uzatarak oturdu. Çıplak ayakları, kendilerine özgü bir ritimle birbirine vuruyordu. Göğsünde, kabuklarıyla birlikte yediği fıstıklarla dolu küçük bir çuval vardı. Gwen, bunları elde etmek için yaşadığı zorlukları anlatmak için sabırsızlanarak önceki gün satın almıştı. Görünüşe göre, üretici Gwen ve Albert'in bunları *fıstık olarak* adlandırmasına itiraz etmişti, çünkü bunlar fıstık değildi. Sert kabuklu meyveler gibi görünen ve tadı ceviz, badem ve kajuya benzeyen fıstıklar, aslında yer altında yetişen baklagillerdi. Satıcı, bunların doğru adının *yer bezelyesi* olduğunu açıklamıştı.

Hadrian mavi gökyüzüne baktı. "Dulgath'a benziyor, değil mi? Yağmur yağmasını mı istedin?"

"Yağsa daha serin olurdu." Royce botlarını yere koydu, sonra pelerini başının üzerinden geçirirken zarif bir daire çizdi.

"Beş koyunluk yünle kendini sarmalasaydın daha serin olurdu."

Royce delikten dışarı baktı. "İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz." Başını delikten geçirdi ve omuzlarını düzeltti. "Herkes nerede?"

"Arcadius ve Gwen sahile gittiler, Albert ise Lord Byron'a rapor veriyor. Anlaşılan, ilerlememiz hakkında günlük raporlar vermesi bekleniyor."

Royce masaya oturup botlarını giydi. "Ne diyecek?"

Royce'un önce pelerini giyip sonra botlarını giymesi garipti. Kim ayakkabıdan önce palto giyer ki? Tabii ki Royce için pelerini dış giyim değildi.

Hadrian kendine baktı: çıplak ayaklar, gevşek, bağlanmamış gömlek ve kumaş pantolon — kendi tarzında *bir tatil kıyafeti*. İki adam gece ile gündüz gibi farklıydı, ama Hadrian hangisinin daha iyi olduğuna karar veremiyordu. Kuşkusuz kendisi daha rahattı, ama Royce'un adanmışlığını takdir ediyordu, bu da Hadrian'ı beceriksiz bir aylak gibi gösteriyordu.

Ve botlarımın nerede olduğunu hiç bilmiyorum.

Odasında ya da merdivenlerin arkasında olabileceğini düşündü. Onları dışarıda bıraktığını sanmıyordu ama bu ihtimali de göz ardı edemiyordu.

"Çok çalıştığımızı, ancak yeni geldiğimiz ve henüz ortama alışmaya çalıştığımız için ilerlemenin yavaş olduğunu açıklayacak."

"Gerçekten mi?"

"O söylediğinde kulağa çok daha iyi geliyor."

"Bunu tahmin etmiştim, ama ben sadece... Yani, aslında gerçek bu."

"Doğru." Hadrian başını salladı. "Ama yalan söylemeye gerek yok. Bu meşru bir iş."

Royce sol botunu giymeyi bırakıp uzun bir süre uzaklara baktı. "Sanırım haklısın. Garip."

Royce ayaklarını giydirmeyi bitirdi ve ayağa kalkarak, yaptığı işi test etmek için ayaklarını yere vurdu. "O balıktan kalmış mı?"

Hadrian sırtıttı. *Yerdeki bez* çuvalı masanın üzerine koydu, sonra Royce'u, bir hırsızın soygun sırasında gösterdiği tüm kurnazlıkla, duvardaki neredeyse görünmez bir çift kapıya doğru yönlendirdi. Bir taş parçasına bastığında, kapı açıldı ve çekildiğinde bir dolap ortaya çıktı. İçinde yarısı erimiş kocaman bir buz parçası vardı.

"Ne..." Royce söylemeye başladı, ama Hadrian onu durdurmak için parmağını kaldırdı.

Buz kapısını kapatan Hadrian, ilk kolun altında ikinci bir kolu ortaya çıkardı ve başka bir dolabı açtı. Bu dolap, çabuk bozulan yiyeceklerle doluydu.

"Auberon buna *buzluk* diyor." diye açıkladı Hadrian. "Buzun birkaç gün dayandığını ve düzenli olarak yeni buz aldığını söylüyor. Kuzeyden gelen gemilerden geliyor. Bir vagonla getiriliyor. Sokaktaki herkes Gentry Meydanı'nda süt gibi teslimat alıyor. Balıklar soğuk aşağıya doğru indiği için en altta duruyor. Arcadius her şeyi sanki çok normalmiş gibi açıkladı, ama bence bu sadece ona mantıklı geliyordu."

Royce kağıda sarılmış balığı aldı ve başını salladı. "Soğuk ama donmamış. Bu iyi mi? Neden soğuk balık isteyeyim ki?"

"Arcadius, soğüğün balığı koruduğunu ısrarla söylüyor — tuz veya duman gibi, ama tadı değiştirmeden."

"Huh," Royce, dolaba bakarak düşündü. Yavaşça başını sallamaya başladı. Sonra, bir lanet gibi, "Cüceler," diye mırıldandı.

"Bugün nereye gidiyoruz?" Hadrian, göğsündeki fıstık kabuklarını temizlerken sordu.

"Yolda söylerim, ama suya da ihtiyacımız olacak. Kuyunun nerede olduğunu biliyor musun? Avluda olduğunu söylemiştin, ama ben hiç görmedim. Yoksa Auberon bunun için de özel bir cihaz mı kullanıyor?"

"Aslında... buna inanmayacaksın." Hadrian, bir saatin büyük bir kısmını Royce'a kapalı kuyunun nasıl çalıştığını göstererek geçirdi. "Arcadius, bu fikrin yeni olmadığını söylüyor. Görünüşe göre, Eski İmparatorluk'ta da onlar da varmış."

"Ve bu tatlı su mu?" Royce, alt kısmında tıpa bulunan taş bir sarnıca akan musluğu izlerken sordu.

"İkisi de. Bu tatlı su, ama tuvaletteki sandalyenin altındaki kovayı yıkayan deniz suyu için başka bir tane daha var."

"Tuvalet mi var? Ben yatak odasında bir çömlek kullanıyordum."

"Tek sen değilsin. Her şey böyle başladı — Auberon bize barbar dedi. Merdivenlerin altındaki kemerin arkasındaki küçük kapının arkasında. Neyse, tuvaletteki kolu çektiğinde, hepsi şehrin altından geçen tünellere akıp denize dökülüyor."

"Kanalizasyon." Royce başını salladı. "Ratibor'da da var. Şehrin altındaki insan yapımı bir nehir gibi. Çok kullanışlı. Bu şekilde birçok cesetten kurtulduk."

"Gwen, sifon kovasını ayakkabılardan sonra en iyi şey olarak nitelendiriyor."

"Bu yüzden cüceler beni korkutuyor." Royce, sanki onu aşağılamış gibi musluğu işaret etti. "Böyle şeyler yapabiliyorsa, başka neler yapabilirler?"

Royce, Hadrian'ı limana götürdü, sonra rıhtımın deniz duvarına doğru ilerledi ve sayısız iskele ve mendireği geçerek, birlikte bir daire oluşturarak koyu oluşturan iki kara parçasından birine ulaştı. Royce hala nereye gittiklerini söylememişti. Bu alışılmadık bir durum değildi. Asla konuşkan olmayan Royce, başkalarının duyabileceği mesafedeyken özellikle suskun olurdu. O ve Hadrian limanın en kuzey ucuna vardıklarında, Royce Hadrian'ı tek katlı bir istinat duvarının üzerinden geçirdi. Diğer tarafta, vahşi doğaya benzeyen bir yere indiler. Kıyı şeridinin bu kısmı gelişmemişti ve Tur Del Fur'un bir zamanlar neye benzediğini, bir orman olduğunu gösterir gibiydi. Mangrovlar, palmiyeler, eske ağaçları, spikerler, abra meyve bitkileri ve devasa jungolar Hadrian'a Calis'te geçirdiği günlerden tanıdıktı, ancak diğerlerinin çoğu ona yeniydi. O ve Royce yeşil gölgeliklerin içine daldıklarında, güneşin ışınları engellendiği için hava anında serinledi, ancak harika deniz esintisinin çoğunu da kaybettiler.

Yaprakların gölgesinde yürümek, sanki kapalı bir alanda olmak gibiydi. Hava durgundu, dünyanın sesleri kesilmiş ve yerini yenileri almıştı: böceklerin vızıltısı, yaprakların hışırtısı, gibonların çığlıkları ve sayılamayacak kadar çok kuş sesleri. Hadrian, Calis'in Gur Em yağmur ormanlarında geçirdiği yılların anılarının tekrar canlanmasından muzdaripti. Burası oraya hiç benzemiyordu. Ölçek yanlıştı. Gur Em'deki her şey devasa boyuttaydı; yağmur damlaları bile daha büyük görünüyordu. Hayvanlar ve böcekler kesinlikle öyleydi. Ama en büyük fark, Delgos'ta ghazel olmamasıydı — en azından saldırgan Ankor goblinleri yoktu. Hadrian bunu biliyordu. Mantıklı zihni bunu sabırla defalarca açıklamaya çalıştı, ama bu, kurtlar tarafından neredeyse parçalanmış birine evcil köpek tanıtmak gibiydi. Kendine bunun uysal bir orman olduğunu sürekli hatırlatmak zorundaydı.

Royce, yoğun bitki örtüsünün içinden geçerek kuzey kolu boyunca denize doğru ilerledi. Yarı yola geldiklerinde, sonunda konuştu. "Dün gece çatıda Gravis'i düşünüyordum." Royce, bir buçuk metre uzunluğundaki bir jungo yaprağını kenara itti — Hadrian'ın gördüğü en büyük yaprak değildi. Derin Gur Em'de, bu yapraklar o kadar büyüdü ki, Tenkins'ler onlardan sal yapabiliyordu.

"Ne kadar süre orada kaldın?"

"Neredeyse bütün gece." Royce, yosun kaplı bir kütüğün üzerinden ve bir dizi sarkan destek kökünün etrafından ustaca geçti. "Her neyse, fare satıcısının söylediklerini düşünüyordum."

"Angelus mu?"

"Her neyse. Gravis'i kimse bulamayacağını çünkü saklandığını söyledi. Ben de, Drumindor'u sabote etmeyi planlıyorsam ve insanlar ne yapacağını bilseydiler, planımı tamamlamak için hareket etmem gerekmeyecek tek yerde saklanırdım diye düşündüm."

Yoğun bitki örtüsünden çıkıp, Drumindor'un kuzey kulesinin temelini oluşturan sağlam kayadan bir platoya dönüşene kadar sürekli yükselen taşlık bir çalılık alana tırmandılar. "Bence o orada."

İkisi de başlarını geriye eğerek kulenin tüm yüksekliğini seyrettiler. Bir süre birlikte kulenin tepesine bakakaldılar. Bulutlar kulenin tepesini kaplamış, deniz kuşları ise ortasında daireler çiziyordu. Köprünün altından geçen büyük yelkenli gemiler oyuncak gibi görünüyordu. Her ne kadar şaşırtıcı olsa da, Drumindor hiç de güzel değildi. Kulede korkunç bir sadelik vardı — süslemesiz, tamamen düz çizgilerden oluşuyordu. İki kule, belirli aralıklarla dışarı çıkıntı yapan ve devasa dişlilerdeki kocaman dişlere benzeyen kanatçıklar yerine kanatçıklar bulunan sütunlar gibiydi. Bu çıkıntılı kaburgalar, sapındaki dikenlere benzeyen çirkin bir şekilde dışarı çıkıntı yapan keskin çıkıntılar sergiliyordu, ancak bu sivri uçlar duman çıkarıyordu. Her birinin ucundan ve kulenin en tepesinden, bir yangının hatırası ya da gelecek bir yangının habercisi gibi siyah duman sızıyordu.

"O kadar da inanılmaz değil," dedi Royce, "onların bunu inşa etmediklerini fark ettiğinde. Sadece burada olanı kesip aldılar."

"Evet," dedi Hadrian gülerek. "Bütün bir dağı silmek hiç de zor bir şey değil. Haftaya Mador Dağı'nı çok katlı bir tavernaya çevirmeyi düşünüyordum. Yardım etmek ister misin?"

Royce ona baktı. "Meşgulüm."

Ağaçlardan kurtulduktan sonra, keçi yollarını takip ederek çalılıkların arasından tepenin eteklerine tırmandılar ve Hadrian'ın Druma Dağı'nın son doğal kalıntıları olduğunu tahmin ettiği çıplak kayalıklara ulaştılar. Muhtemelen tepesi düz olan bu devasa dağın nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalıştı, Calis kıyısındaki Dag Dağı'na benziyordu. O da bir volkandı, ama sessiz bir volkan. Efsaneye göre, yüzyıllar önce Dag Dağı'nın tepesi patlamış ve bunun sonucunda oluşan dalga Dagastan'ı neredeyse silip süpürmüştü. Drumindor kuleleri arasındaki mesafeye bakarak, Hadrian Druma Dağı'nın tabanını tahmin etti ve dağın çok büyük olmadığını, en azından diğer dağlara kıyasla, ancak yaşanabilir bir yapı olarak saçma olduğunu düşündü.

Evet, hiç de inanılmaz değildi.

Denize doğru daha yükseğe ve daha uzağa tırmandıkça, rüzgâr bir kez daha şiddetini arttırdı ve dalgaların çarpışıp patlama seslerini duydular. Rüzgâr eskisinden daha güçlü bir şekilde geri döndü ve Hadrian'ın saçlarını geriye doğru savurdu. Başlarının üzerinde daireler çizerek uçan ve yarıkların üzerine konan martılar ve kıyı kuşları toplu halde kümelenmişlerdi. Yüzlerce yıldır biriken kuş pislikleri taş yüzeyleri aşındırdığı için, burunun kayalıkları galonlarca beyaz boya sıçramış gibi görünüyordu. Kısa süre sonra keski izleri gördüler ve kayalar kare şeklinde taşlara dönüştü. Birkaç yüz metre daha ilerledikten sonra kuzey kulesinin resmi tabanına ulaştılar. Görünürde giriş, pencere, sundurma veya merdiven yoktu.

Sürekli esen rüzgârın rahatlığında mola verip, kalan balıkları yiyip içtiler.

"Peki, plan nedir?" diye sordu Hadrian, binlerce yıl önce bir cücenin taş basamağa baş harflerini, işaretini veya deşifre edilemeyen bir şeyi oyduğu görünen bir kaya çıkıntısına oturarak.

Royce, Drumindor'a bakarak başını sallıyordu. "Ha? Oh, Byron'a kuleleri iyice aramasını söyleyeceğiz. Tahminimce onu orada bir süpürge dolabında saklanmış olarak bulacaklar. Onu izinsiz girme ve sabotaj girişiminden tutuklayacaklar, bu da Gravis'i ölene kadar hapiste tutmak için bir bahane olacak."

"Gerçekten mi? O zaman neden buradayız?"

"Çünkü Byron muhtemelen yarın Gravis'i yakalayacak, bu da ertesi gün buradan ayrılacağımız anlamına geliyor ve ben bunu yakından görmek istedim."

Royce yemeğini bitirdi, ellerini sildi ve kulenin yüzeyinin başladığı yere atladı. Elini pürüzlü taşa koydu, sonra boynunu geriye doğru uzattı. "Crown Tower'dan daha yüksek. Yaklaşık seksen katlı olduğunu tahmin ediyorum — sekiz yüz fit ya da biraz daha fazla. Giriş diğer kuleden olmalı. Etkileyici." Dönüp aşağı indi. "Bu, şimdiye kadar yaptığımız en kolay iş olabilir."

Hadrian başını salladı. "Bu kadar çabuk ayrılacağımız için biraz hayal kırıklığına uğradım. Bir kez daha The Parrot'a gitmeliyiz. Herkes orayı sevmiş gibiydi."

Royce ona sert bir bakış attı.

Hadrian güldü. "Sorun olmaz. Unutma: daha az şarap, daha çok yemek."

"Senin için söylemesi kolay." Royce, Hadrian'ın yanına geri indi. "Ya yine dans etmek isterse?"

"O zaman dans et. Sen ve Gwen'in nesi var ki? Sanki ondan korkuyorsun, bu delilik."

Royce başını salladı. "Tropiklerde iki kat siyah yün giyiyorum. Benim akli başında olduğumu nereden çıkardın?"

Blue Parrot açıldığında Albert hala geri dönmemişti, bu yüzden Arcadius, Gwen, Royce ve Hadrian viskont olmadan gitmek zorunda kaldılar. Son seferkiyle aynı masayı aldılar, sadece bu seferki bir sıra gerideydi. Yine de, Atyn tarafından bir kez daha karşılandılar. Garson, ütülü ve kusursuz mavi üniformasıyla geldi, parlak gözleri ve dişlerini gösterecek kadar geniş bir gülümsemeyle, sanki bu hayatının ilk gerçek günüymüş ve onu en iyi şekilde değerlendirmek için kararlıymış gibi.

"Hoş geldiniz," dedi garson, Hadrian onun bunu içtenlikle söylediğini düşündü. "Dün gece sizi özledik."

"Sanırım çoğumuz o ilk mutfak deneyiminden sonra bir gün dinlenmeye ihtiyacımız vardı," dedi Arcadius, Royce ve Hadrian'ın arasına yavaşça otururken, sırtı sahneye dönüktü.

"Anlıyorum," dedi Atyn gülümseyerek, daha doğrusu gülümsemeye devam ederek. *Adamın yüz kasları bir örsü kaldıracabilecek kadar güçlü olmalıydı.*

Atyn, deniz esintisi köpüğü üzerinde taze közlenmiş hakune; limon-misket limonu sosu ve bezelye ile süslenmiş derin yağda kızartılmış su mağarası yarasası; uzun bacaklı, beyaz bir kıyı kuşu olduğu ve gerçek bir akbaba olmadığı açıklanan sahil şahini; ve tabii ki, ana yemekleri olan Ateşte Pişirilmiş Deniz Canavarı'ndan oluşan menüyü gözden geçirdi. Kendine bir Montemorcey şişesi getirme cüretini gösterdi ve onu Royce'un önündeki masaya koydu. Sonra seçimlerini düşünmeleri için onları yalnız bıraktı.

"Royce," dedi Arcadius, dirseklerini masaya dayayıp ellerini birleştirerek gözlüklerinin üzerinden bakarak, "söylentilere göre, geçen sefer buradayken Gwendolyn'le ilginç bir gece geçirmişsiniz."

"Söylentilere göre - bu ne anlama geliyorsa - soğğun aşağı indiğini ısrarla savunuyormuşsun. *Aşağı iner* ne demek? Soğuk canlı bir şey değil, yön seçemez. Yağmur damlası veya kar tanesi gibi ağırlığı da yok. Soğuk bir sıcaklıktır, *hareket* edemez."

"Kasten konuyu değiştiriyorsun." Arcadius, Royce'a, onu gören herkesi aptal hissettiren o anlamlı bakışını attı.

"Biliyorum," diye cevapladı Royce, kendine özgü sırtışıyla, bu da diğerlerini aynı durumda oldukları için aptal hissettirdi. "Sen *kasten bu* konuyu açtığın için bu adil görünüyor. Ne de olsa burası Delgos. Burada kalıtsal otorite yok, bu yüzden hepimiz konuşma konularında söz hakkına sahibiz. Sen benimle Gwen hakkında konuşmak istiyorsun, ben ise senin sıcaklık teorini tartışmayı tercih ediyorum. Aslında, seni okyanusa atıp, dibi gerçekten daha soğuk mu diye kontrol etmeni önermek istiyorum. Ne dersin?"

"Şahsen, ben hakune yiyeceğim." Hadrian söz aldı ve sanki bir karar veriyormuş gibi masanın tahtasına parmak eklemleriyle vurdu. "Ben biraz yedim ve harikaydı. Sen ne dersin, Gwen?"

"Aslında şahinleri düşünüyordum," dedi, dramatik bir şekilde düşünür gibi parmağını çenesine dokundurarak. "Arcadias ve ben yüzmeye gittiğimizde onları sahilde gördüm. Uzun sarı bacakları ve gagaları olan sevimli küçük beyaz kuşlar. Islak kumda yukarı aşağı koşuşturup, dalgaları kovalıyorlar, hayal edebileceğiniz en sevimli şekilde. Ve onları gördüğümde aklıma gelen ilk şey, onlardan birini yemem gerektiği oldu."

Bu, Hadrian'ı güldürdü ve Arcadius ile Royce'un da gülümsemesine neden oldu.

"Teşekkürler, Gwen," dedi Hadrian. Sonra Montemorsey şişesini uzattı. "Bunun için bir kadeh daha kaldırmayı hak ediyorsun."

Atyn geri dönüp siparişlerini aldı ve olası bir gecikme için şimdiden özür diledi. "Buradaki herkes gibi biz de sorun yaşıyoruz. Fırınlarımızda havalandırma sorunu var. Bunun ne anlama geldiğini bana sormayın. Bilmiyorum. Sorun da bu zaten, kimse bilmiyor. Ve tabii ki, tamir edecek kimseyi bulamıyoruz."

"Neden öyle?" diye sordu Arcadius.

"Bu şehirdeki hemen hemen her şey gibi, fırınlar da cüceler tarafından tasarlanmış. Sadece *onlar* tamir etmeyi biliyor."

"Hala sorunu anlamıyorum. Burası Tur Del Fur; yardım edebilecek pek çok cüce olduğunu sanıyorum."

Atyn başını salladı. "Normalde haklı olurdun, ama tüm cüceler ortadan kayboldu."

"Ne oldu şimdi?" Arcadius, daha iyi duyabilmek için gözleklerini çıkararak sordu. "*Kayboldu mu* dedin?"

"Hepsi gitti. Bir haftadır kimse uzun sakallı birini görmedi." Royce, Hadrian'a endişeli bir bakış attı.

"Ve bu bir sorun haline geliyor," diye devam etti Atyn. "Tuz sıkıntısı var, tesisat sorunları nedeniyle hamamlar kapalı ve şimdi de kanalizasyonda bir sorun olduğunu duydum."

"Sadece bir haftada mı?" diye sordu Hadrian.

"Merhaba, millet!" Albert, yer arayan ve giderek artan müşteri kalabalığının arasından geçerek iki masa ötedeki masadan seslendi. Onunla birlikte, lüks altın rengi bir elbise giymiş güzel bir kadın da geldi. Kadın uzun boyluydu, belirgin bir kum saati vücudu ve yüksekte toplanmış uzun saçları vardı. Elbisesinin yakası derin ve genişti, omuzlarını ve belirgin bir şekilde ortaya çıkan göğüslerinin üst kısmını ortaya çıkarıyordu. Bunlar, tepeleri arasındaki vadide sallanan büyük bir elmasın asılı olduğu ince gümüş bir zincirle süslenmişti ve bu zincir, kadının kükelleriyle tam olarak uyumluydu.

Onun soylu olduğu, şapkasız birine dolu yağışı kadar açıktı. Her şeyi *zarafeti* yansıtıyordu. Yürüyüşü, çenesini dik tutması, herkese sanki ezmekten korktuğu iğrenç böceklermiş gibi yukarıdan bakması, ağzını açmadan çok önce bu kadını tanımlıyordu. Ancak ağzını açtığı anda, kadın tüm şüpheleri ortadan kaldırdı.

"Beyefendilere ve hanımefendilere en içten selamlarımı ilettiğim bu doğaçlama ve muhtemelen sıkıcı konuşmamı lütfen bağışlayın." Hadrian'ın şimdiye kadar duyduğu en mükemmel ve en kesin şekilde konuştu. Sanki dili ve dudakları, bir adım yanlış atarlarsa kesinlikle idam edilecek, militan bir disiplinle eğitilmiş akrobatlar ordusuymuş gibi konuşuyordu.

Albert onu bir müzayedede ödül gibi tanıttı. "Bu, Warric Baronesi Constance Constantine, Sarayların Eşi, Baloların Kraliçesi, Galaların Grande Dame'ı ve profesyonel sosyete kelebeği." Sonra sırayla her birini işaret etti. "Constance, sana Sheridan Üniversitesi'nden Profesör Arcadius'u ve Medford'dan Gwendolyn DeLancy, Royce Melborn ve Hadrian Blackwater'ı takdim ediyorum — en sevdiğim arkadaşlarım."

"Ne kadar hoş, Albert," dedi hanımefendi. Sonra masaya dönerek, her biriyle göz teması kurmaya özen gösterdi. "Hepinizle tanıştığımı çok memnun oldum."

Albert, Atyn'e baktı. "İki sandalye daha alabilir miyiz?"

"Hemen, efendim."

Arcadius, bayana her zamanki tuhaf ifadesini gösterdi; bu ifade en iyi şekilde hafifçe yaramaz olarak tanımlanabilirdi. Royce ona kaşlarını çatmıştı;

yeni tanıştığı herkese verdiği tepkiydi. Gwen ise sürprizdi. Ağzı açık ve gözleri fal taşı gibi bayana bakıyordu. Sonra Arcadius ve Royce'un arasına oturduklarında, Gwen biraz hasta gibi görünüyordu.

"Toplantı nasıl geçti?" diye sordu Hadrian.

Albert omuz silkti. "İyi. Lord Byron, anlaşılır bir şekilde meseleyi çözmek için sabırsızlanıyor ama benim güvencelerimi kabul etti. Ama bunun sebebi, başka bir seçeneği olmaması. Kimse umursamıyor gibi görünüyor."

"Bu ikisi mi?" diye sordu Constance, Royce ve Hadrian'ı işaret ederek Albert'a. "Bu, meşhur Riyria mı?"

Masadaki herkes dikleşti, ancak Constance hariç, o bile bileklerinden asılsa duruşunu daha fazla düzeltemezdi.

"Oh, lütfen. Endişelenmenize gerek yok." Kadın yatıştırıcı, güven verici bir ses tonuyla konuştu. "Riyria, en sevdiğim şirketlerin prestijli sıralamasında yer alıyor. Güveninizi asla boşa çıkarmam, çünkü kanıtlanabilir şekilde güvenilir biriyim, ama daha da önemlisi ve asıl mesele" — Royce'a övgü dolu bir bakış attı — "ikinizin de, böyle bir dikkatsizliğin ne kadar ölümcül olabileceğini çok iyi bildiğinizden emin olmak için, size yeterince görev verdim."

Albert, Royce'u izlerken sinirli bir şekilde masaya ellerini vuruyordu. "Aslında sizi Byron'a öneren oydu, yani teknik olarak bu işin kârını onunla paylaşıyoruz. Ve bu işin büyük kısmı avantajlar olduğu için, The Parrot'ta bir geceyi hak etti. Hepinizin geleceğini bilmiyordum."

Royce Albert'a, Constance Royce'a, Gwen Constance'a ve Albert açık şarap şişesine sertçe baktı.

"Varlığım size rahatsızlık veriyorsa özür dilerim." Leydi Constance ayağa kalktı. ayağa kalktı.

"Şarap içer misiniz?" diye sordu Royce. "Çünkü burada bir şişe var
"İyi ise, kendimi şımarttığım bilinir. Sıradan şeylere hayatımda yer vermeyi anlamlı
"İyi şarapsa, içmeyi severim. Hayatımda sıradan şeylere yer vermenin bir anlamı yok."

"Bu, en iyisi, bu yüzden onu boşa harcamak istemiyorum." Royce, Hadrian'a baktı.

"O halde Lord Byron'a kadeh kaldıralım mı?" Hadrian şişeyi kaldırdı. Constance tekrar oturdu.

"Oh, tabii ki, evet," dedi Albert ve sabırsızlıkla bardağını sallayarak uzattı.
"Stres korkunç bir şeydir ve soylularla uğraştığın bir gün insanı

insanı yıpratır."

Lady Constance başını geriye eğdi ve ona zarif kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Sen değil, canım," diye onu temin etti. "Sen boğulan bir ruh için bir cankurtaran salısın."

"Salı mı? Beni öyle mi görüyorsun? Bir avuç kaba kesilmiş kütüklerin birbirine bağlandığı bir sal mı?"

"Lord Byron ile uğraşmanın verdiği stres, leydim. Bana birkaç kadeh içmek için zaman verin, güzelliğinize bir sonnet yazayım."

Albert bardağının yarısını bir dikişte boşalttı, sonra iç çekerek arkalarına yaslandı. Leydi Constance bardağının içindekileri çevirdi, şarabın kokusunu aldı, sonra en ufak bir yudum aldı ve kadehi dekoratif peçetenin tam ortasına koydu.

"Ee, işler nasıl gidiyor?" diye sordu Albert Royce'a. "Onu buldun mu?"

"Bir fikrim var, ama çoğunlukla spekülasyon. Bu şehirde tanık yok. Bu şehirden cücelerin kaybolduğuna dair bir şey duydunuz mu?" "Kaybolmak mı?" diye sordu Albert. "Kaçırılmak mı demek istiyorsun?"

Royce, Hadrian turunu yaparken saplı kadehini ters çevirdi. "Hiçbir fikrim yok. Garson, şehirdeki tüm cücelerin kaybolduğunu söyledi. Bir haftadır kimse onları görmemiş."

"Son birkaç yıldır, yerli Dromeianlarla büyük sorunlar yaşandı ve son zamanlarda bu sorunlar yeni bir boyuta ulaştı," dedi Leydi Constance.

"Ne yaptılar?" diye sordu Hadrian.

"Oh, hiçbir şey yapmadılar." Elleri kucagındaydı ve ilk sorusunu cevaplamak için heyecanlı bir sınıf öğrencisi gibi konuşuyordu. "Sayılarının çok fazla artması dışında. Sorun, Dromeian olmayanlarda. Şehrin önemli altyapısının bu kadar küçük ve kapalı bir topluluk tarafından kontrol edilmesinin akıllıca olmadığını düşünüyorlar. Özellikle de eski Belgric krallığının yeniden kurulması konusunda giderek daha kararlı hale gelen birçok cüce varken - gerekirse zorla. Üçlü Yönetim, onların katılımını sınırlamak için önlemler aldı."

"Yani, *aşırı tedbirli* davranarak şehir yöneticilerini yüzlerce cüceyi yüksek maaşlı işlerinden kovmaya zorladılar," dedi Arcadius onaylamayan bir tavırla ve bu yorumun ardından alışılmadık bir şekilde şarabından büyük bir yudum aldı.

"Bu da bir bakış açısı." Constance nazikçe başını salladı. "Bu durum bazı zorluklara neden oldu." Profesöre doğru başını salladı. "Hem yerli Dromeianlar *hem* de şehir genelinde."

Arcadius kaşlarını çattı. "İktidardaki akılsız dahilerin hakim görüşü, cücelerin gereksiz olduğu kadar, şehrin insanların elinde daha iyi durumda olacağı yönündedir. Ticaretin kaptanlarının aklına, bu şehrin — aslında tüm Delgos'un — cüceler tarafından, cüceler için, insanları hiç düşünmeden inşa edildiği hiç gelmemiştir."

"Bu neden sorun olsun ki?" diye sordu Hadrian.

"Senin alnın, senin ve Üçlü Yönetim'in fark etmediği şeyi çoktan fark etti. Kapıların sorun olduğunu düşünüyorsan, Tur Del Fur'un altında bulunan erişim tünelleri, havalandırma kanalları, şaftlar, kanalizasyonlar ve vana odalarına kıyasla kapılar lüks derecede büyük."

Lady Constance başını salladı. "Çocukları kullanmaya başvurmuşlar, sadece..." "Sadece ortalama bir çocuk bir erkek kadar güçlü değildir ve ortalama bir

bir adam bir cüce kadar güçlü değildir. Sekiz yaşındaki bir çocuk, iki iri adamın bile zorlukla çevireceği bir vanayı çeviremez."

Arcadius bir yudum daha şarap içtiğinde Constance şöyle devam etti: "Sonuç olarak, son on yılda bakım hizmetlerinde belirgin bir azalma yaşandı. Kanalizasyonlar tıkanıyor, su tesisatı berbat durumda ve madenler neredeyse üretimi durdurdu. Bunun sonucunda tuz, kaya ve cevher kıtlığı yaşandı ve yollar ile binalar bakımsız kaldı."

"Ama bu durum yıllardır devam ediyor," dedi Royce. "Peki, son zamanlarda ne oldu?"

"Yerli Dromeianların madenleri, kanalizasyonları ve su tesisatını bakımını yapmasına izin vermek sorumsuzluk olarak görülüyorsa, Drumindor'u işletmelerine izin vermek de cezai ihmal olarak kabul edildi. Üçlü Yönetim sonunda harekete geçti ve Lord Byron'a kulelerde çalışan tüm Dromeianları işten çıkarma emri verildi."

"Yani, ortadan kaybolmaları bir tür protesto olabilir mi?" diye sordu Hadrian.

"Ya da belki," dedi Royce, "yakılacağını bildikleri bir evden kaçıyor olabilirler."

ON ALTINCI BÖLÜM

HAYRAN

Yemeklerin gelmesini beklerken, Leydi Constance masadaki herkesi büyülemeye devam etti. Özellikle Gwen'i. Kadına hayranlık ve düşmanlık karışımı bir bakışla bakıyordu ve ikisinden de memnun değildi. Bir kadının güzel, eğitilmiş, zarif, kendine güvenen ve elmas ve altınlarla giyinmeye yetecek kadar zengin olması, ona saygı duyulmasını gerektirmezdi.

Ve Royce'a dudaklarından daha fazlasıyla gülümsediği için onun kötü olduğu anlamına gelmez. Sadece öyle hissettiriyor.

Constance zeki ve eğitilmiş bir hanımefendiydi. Karmaşık konuları kolaylıkla tartışıyor, Gwen'in hiç duymadığı kelimeler kullanıyor ve çok güzel konuşuyordu. Kadın, sanki güneş gibi kendine güvenini etrafa yayıyordu. Dengeli ve zarifti. Kıyafetleri sanki o akşam için özel dikilmiş gibiydi ve makyajı mükemmeldi — ne fazla ne az. Nadiren konuşan bir adam olan Royce, onunla çok fazla konuşuyordu.

Bu yolculuğa çıktığından beri Gwen, sadece bir yük olmaktan başka bir şey değildi. Kendini yabancı hissediyordu ve yapacak hiçbir şeyi yoktu. Medford'da kendine ayıracak bir dakikası bile yoktu. Herkes, sürekli gelen acil durumlarla ilgilenmesi için ona güveniyordu. Kuzeyde, yararlı, yetenekli ve değerliydi, ama burada... Royce'un Lady Constance'a neden ilgi duyduğunu anlamak kolaydı. Yemekler geldi. Plaj şahini, isminden çok daha iyiydi, ama Gwen'in iştahı pek yoktu. Lady Constance onunla konuşunca iştahı daha da azaldı.

"Lady DeLancy, değil mi?" diye sordu Constance, mağara yarasası tabağının üzerinden. Masada bunu sipariş edecek kadar cesur olan tek kişi oydu. Constance bunun çok lezzetli olduğunu iddia etti, ama Gwen onun yalan söylediğini düşündü.

Tamam, belki yalan söylemiyordu, ama kesinlikle abartıyordu.

"Sadece Gwen."

Bu cevap Constance'ı bir an için şaşırttı, ama çabucak toparlandı. "DeLancy hangi topraklara sahip? Daha önce hiç duymadım

. Calis'te mi?"

"Benim arazim yok," diye cevapladı, rahatsız edici bir sıcaklık hissederek. Constance'ın herkesin önünde, Royce'un önünde sorguya çekilmesi, hazırlıklı olmadığı bir sınava giriyormuş gibi hissettiriyordu. Ama Gwen, mücadele etmeden pes etmeyi sevmezdi. O, başarısız biri değildi. Kendini çukurdan çıkararak başarılı ve saygın bir iş kadını olmuştu. Utanacak hiçbir şeyi yoktu, övünecek çok şeyi vardı. "Medford House ve The Rose and Thorn Tavern'ın sahibiyim. Gerçi, aslında benim değil, kralın malı. Ondan kiraliyorum. Ama *sanki* benimmiş gibi. Çok başarılılar. Ben başarılıyım. En azından öyle düşünüyorum." Derin bir nefes aldı. Bu, umduğu kadar iyi çıkmamıştı. Lady Constance'ın yüzündeki acıma ifadesini gören Gwen, masanın altına girip saklanmak istedi.

"Medford House nedir?" diye sordu lady.

Gwen cevap vermedi; veremedi. Bunun yerine gözlerini indirdi ve "*Şu anda ölmek istiyorum. Neden öylece yere yığılmayıp, yüzümü kumul şahinlerine gömüp ölmüyorum ki?*" diye düşündü.

"Öldürülen kurye hakkında yeni bir şey duyan var mı?" diye sordu Hadrian, sesi kadının sesini bastırarak yüksek ve gür bir şekilde.

"Ne oldu?" diye sordu Albert. Herkes gibi o da Gwen ve Lady Constance'ı dinliyordu ki Hadrian aniden herkesi şaşırttı. "Kim öldürüldü?"

"Bir kurye. Herkes bunu konuşuyor. Sanırım bir hafta önce öldürüldü."

"Evet," dedi Constance, Gwen'den uzaklaşarak daha ilginç konuya yöneldi. Gwen ise gübre böceklerinin çiftleşme alışkanlıklarının daha ilginç olacağını düşünmüştü.

"Neden öldürüldü?" diye sordu Albert. Balığını bitirmiş ve tabağındaki deniz köpüğünün kalanını temizlemek için biraz ekmek kullanıyordu.

"Taşıdığı şey ne olursa olsun, diye düşünüyorum," diye cevapladı

Royce. "Peki o şey neydi?"

Herkes birbirine baktı. Gwen bu fırsatı Hadrian'a bakmak için kullandı. Hadrian ona baktığında, Gwen dudaklarıyla "*teşekkür ederim*" dedi.

Sonra Albert, Leydi Constance'a döndü. "Senin bir fikrin olmalı. Sen kuzeyin dedikodu kraliçesisin ve her yıl burayı ziyaret ediyorsun. Tanıdıkların var. Ne biliyorsun?"

"Şey" — lady gülümsedi ve utangaç bir şekilde bezelyeleriyle oynadı — "birçok söylenti var, ama bunu bu kadar ilgi çekici kılan şey, kelimenin tam anlamıyla herkesin bu konuyu araştırması: Liman İdaresi, ticaret odası ve korsanlar da dahil olmak üzere bir sürü şüpheli şahıs. Aslında, birazcık hırsı olan herkes. Üçlü Yönetim bile aktif olarak araştırıyor. Tabii ki kimse kuryeyi umursamıyor. Herkesin dikkatini çeken şey paket. Bu kadar ilgi varken, genel spekülasyonlar — ve bence haklı olarak — kuryenin çantasında çok değerli bir şey olduğu sonucuna vardı."

"Peki bunun ne olabileceğini bilen var mı?" diye sordu Royce.

Constance başını salladı. "Ne yazık ki, bu zor sorunun kesin bir cevabı yok, ama her zamanki gibi birçok fikir var. En önde gelen fikir, kuryenin bir hazine haritası taşıdığı yönünde."

"Neyin?" diye sordu Royce, boş tabağını iterek.

"Kral Mideon'un altınlarına." Leydi Constance, sözlerini daha iyi anlatabilmek için kendi tabağını da kenara koydu. O, ellerini *çok kullanan* bir *konuşmacı* değildi; Gwen, onu utandıran birkaç kişi tanıyordu. Leydi Constance daha çok ellerini fısıldayan biriydi: jestleri zarif ve her zaman şıktı.

"Görüyorsunuz," diye devam etti Leydi Constance, "Novron Kilisesi, Neith antik kentini kazıyor. *Kelimenin tam anlamıyla kazıyor*. Bunu kesin olarak biliyorum çünkü buraya gelmek için Colnora'dan mavna ile geçip, ardından küçük bir tekneyle kanalı geçerek Neith'in gözle görülebileceği mesafede bulunan Caric limanına varıyorum. Orada her zaman arabaları beklemek zorundayız, bazen bir gece boyunca. İki yıl önce, Dome Dağı'nın yamaçlarında Seret Şövalyeleri'nin çadırlarının kurulduğunu ve büyük bir kazı projesinin başladığını gördüm. Seret'in çoğunluğu Dromeialılardan oluşan bir kazıcı ordusu vardı. Her şey son derece ürkütücüydü. Orada bulunmadıkça bunu açıklamak zor. Rüzgârla savrulan kayanın üzerinde durup, toz bulutlarının sisinden bakarak, yüzlerce fenerin ışığı ve kan kırmızısı gün batımının parıltısı altında kazma ve kürek sallayan sakallı Dromeianları izlemedikçe. Tek duyduğunuz rüzgâr ve kazma ve çekiçlerin tıkırtısı. Yemin ederim, sanki başka bir yere ve zamana, insanın varoluşundan önceki bir zamana taşınmış gibi hissediyorsunuz.

"Neith nedir?" diye sordu Royce.

"Cücelerin eski başkenti ve bir zamanlar en büyük ve en zengin kralı Mideon'un tahtıydı," diye açıkladı Arcadius. "O, hem kültürel zirvelerini hem de ölümcül düşüşlerini yönetti. Cüce şehri büyük bir savaşta kaybedildi

büyük bir savaşta kayboldu, sonra da yıkıldı — büyüyle yıkıldı. Uzun zamandır, o altın çağın zenginliklerinin hala enkazın derinliklerinde gömülü olduğuna dair söylentiler var."

"Aynen öyle." Leydi Constance başını salladı.

"Ama bunun kuryeyle ne ilgisi var?" diye sordu Royce.

"Şey... kazı çalışmaları başladıktan on bir ay sonra," diye devam etti Constance, elleri bir kez daha sihirbazın güzel bir büyü yapar gibi çalışırken, "tüm operasyon durdu. Ve bu çok büyük bir çabaydı. Bahsettiğim gibi, yüzlerce işçi vardı, ama aynı zamanda yollar, vinçler ve iskeleler de vardı. Hatta şantiyeye su sağlamak için bir sulama sistemi kurduklarını bile düşünüyorum. Ama bir gün her şey birdenbire durdu. Bu, Essendon Kalesi'nin yanmasından yaklaşık altı ay sonra, bahar mevsimindeydi — hatırlarsanız. Doğası gereği meraklı ve mesleği gereği araştırmacı olan ben, yerel halka sorular sordum. Projeyi yöneten nöbetçi, Garrick Gervaise'den başkası değildi ve tanıkların ifadeleri, onun elinde iki kitap olmadan hiç görülmediğini doğruluyor. Bunlardan birinin, kendisi de bir kazıcı olan Kral Rain'in eski eserleri olduğu söyleniyordu. Bu cüce, Neith'in yıkılmasından önce orada zaman geçirmişti. Diğer kitabın içeriği ise hâlâ büyük spekülasyonlara konu oluyor, ancak bir şey kesin: Kazı çalışmalarının durdurulduğu gün, Nöbetçi Gervaise şantiyeye sadece bir kitapla geldi: Rain'in eserleri. Diğer kitap, büyük gizemi barındıran kitap, ortadan kaybolmuştu.

"Bir *kitap* kayboldu mu?" dedi Royce şüpheyle.

"*Sıradan bir* kitap değil. Konuştuğum Dromeianlar, nöbetçinin kitabın içeriğini rehber olarak kullandığını söylediler. Öyleyse, bariz sonuç nedir? Kayıp kitap bir tür hazine haritası içeriyor olmalı ve bu kitap olmadan Gervaise aramayı bırakmak zorunda kaldı." Kadın içmek için bir ara verdi.

"Ve kurye onu taşıdığı için öldürüldüğünü mü düşünüyorsun?"

"Birçok insanın ilgisini çekecek bir şey gibi geliyor, değil mi?"

"

"Essendon Kalesi'nin yakılmasından sadece birkaç ay sonra olmuşsa, bu harita neredeydi? Essendon Kalesi'nin yakılmasından sadece birkaç ay sonra olduysa, bu harita neredeyse iki yıldır neredeydi? Ve neden şimdi ortaya çıktı? Ve onu kilise nöbetçisinden kim çaldı? Ve kurye onu nereye götürüyordu?"

Lady Constance ona gülümsedi. "Tur Del Furian'ın spekülasyon ve dedikodu dünyasına hoş geldin. Artık herhangi bir hamama girip şehrin boş boş sohbetlerine katılmak için gerekli donanımına sahipsin — tabii hamamlar hala açık olsaydı, ki tüm cüce topluluğunun açıklanamayan ortadan kaybolması nedeniyle açık değiller."

"Oh, Tanrımız Maribor adına!" diye bağırdı bir adam masalarının önünden geçerken. Aniden durdu ve Gwen'e baktı.

Koyu saçlı, yakışıklı yüzlü, asil bir tavrı olan genç bir adamdı ve bunu kanıtlamak için gök mavisi bir ceket giymişti.

"Gwen DeLancy?" dedi, sesinde o kadar hayranlık vardı ki, Gwen etrafta o isimde başka biri var mı diye bakmaya başladı.

"Kim soruyor?" diye cevapladı Royce, sesi alçak, yumuşak ve onu tanıyanların kalbini durduran bir ses tonuyla, ki bu beyefendi onu tanımıyordu.

"Beni hatırlamıyor musun?" dedi adam, Royce'u görmezden gelerek. "Tabii ki hatırlamazsın. Aslında tanışmadık, değil mi? Sen her zaman çok meşgulsün. Sadece birbirimizin yanından geçip gittik. Zaten kim beni hatırlar ki? Ben Everbryant, ah — Baron Everbryant, eğer bir isim vermek gerekirse. Ama tabii ki sen beni Tim olarak tanıyorsun."

"Tim?" Bu, Gwen'in hafızasını harekete geçirdi. "Tim Blue!" diye bağırdı, ona gülümseyerek.

"Evet, benim." Ceketinin göğsünü çekti. "Tim Blue. Sizi tekrar görmek ne güzel." Masadaki diğerlerine baktı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bu kadın bir efsane. Ama onunla yemek yiyorsunuz, tabii ki bunu zaten biliyorsunuzdur."

"Bazılarımız hala *Bayan DeLancy* hakkında bilgi sahibi değiliz," dedi Leydi Constance. "Lütfen bizi aydınlatın. Bu kadın neden bir efsane?"

Tim, bunu açıklama fırsatı bulduğu için çok sevinçli görünüyordu. "Bu hanımefendi, bu tanrıça, hepimiz için bir ilham kaynağı. Hiçbir şeyi yokken başladı, biliyor musunuz? Hayır, daha da kötüsü, sıfırdan daha azıyla başladı. Yani, gerçekten, Hideous Head'de yoksul bir fahişe olarak başladı ve kendi çabalarıyla bu noktaya geldi! Mar adına." Bu düşünceyle gülümsedi. "Sonra sıfırdan Medford House'u kurdu ve onu Medford'un, hayır, Melengar'ın en önde gelen genelevi haline getirdi! Gwen DeLancy'nin girişimciler arasında bir kahraman olduğunu söyleyebilirim. Benim gibi insanların örnek almak istediği kişi odur. O, hayallerin vücut bulmuş hali, bunun mümkün olduğunun tartışmasız kanıtıdır. Keşke sizin yarısı kadar olabilsem, sevgili hanımefendi... ve..." Gergin bir kahkaha attı. "Ve siz tam burada oturuyorsunuz. Tam önümdesiniz. Sizinle konuşmak çok heyecan verici. Tahmin bile edemezsiniz."

Gwen iç geçirdi. Lady Constance'a baktı, ağzı açık kalmış hali, ev sahibi bir kasırga gördükten sonra açık bırakılmış bir kapı gibiydi.

Gwen ne derse desin, ne yaparsa yapsın, Lady Constance gibiler onu asla onaylamayacaktı. Bu başından beri belliydi, ama Gwen

bunu görmezden gelmiş ve burada kuralların farklı olduğunu, palmiye ağaçlarının gölgesinde, kötü şöhretli bir Calian kadının gerçek bir insan olarak kabul edilebileceğini varsaymıştı. Royce bu soylu kadına bu kadar ilgi duymamış olsaydı, Gwen bu kadar rahatsız olmazdı. Ama Tim Blue... Gwen ona gülümsedi. Adam tam bir zevkti. O da kuzeyli bir soyluydu, ama koyu tenli bir genelev patronu görmüyordu; kahramanını görüyordu.

Yani Lady Constance'ı gücendirdiysem, "en içten selamlarını" ve "Lady DeLancys"lerini geri alabilir. Artık umurumda değil.

"Seni tekrar görmek çok güzel, Tim," dedi Gwen hoş geldin diyerek.

Hadrian, Tim Blue'nun zamanlamasının daha iyi olamayacağını düşündü. Adam her kimse, gelişile durumu tersine çevirmişti. O anda Gwen kendine geldi. Giysilerini değiştiren çekingen çocuk gitmiş, rahat ayakkabılarla ayaklarını havaya kaldıran müthiş kadın geri dönmüştü. Royce bunu göremiyordu, muhtemelen Gwen'in onu nasıl gördüğü konusunda kör bir noktası olduğu için, ama Lady Constance'a olan ilgisi Gwen'i işkence ediyordu. Gwen'in de elbette kendi kör noktası vardı. Royce'un, Gwen'i kağıt kesığının acısından kurtarmak için o masadaki herkesi, Lady Constance'ı, Hadrian'ı ve hatta kendisini bile öldüreceğini anlayamıyordu. Gerçekte Royce, bir çocuğun kırkayaklara hayran olduğu gibi Constance'a hayran kalmıştı. Kadına ilgi duymuyordu, sadece onun sağlayabileceği bilgilere ilgi duyuyordu. Tim Blue'nun gelişile her şey değişti ve Hadrian bunu Gwen'in yüzündeki gülümsemeden anladı.

Hadrian, adamın Gwen'e yağdırdığı övgülerden keyif alıyordu ve Lady Constance'ın şaşkın hayranlığı da onu aynı derecede memnun ediyordu. Kadın gözleri fal taşı gibi açılmış, dilsiz kalmıştı. Sonra Hadrian başka bir şey gördü. Sürekli hareket eden kalabalığın arasından, Blue Parrot'un kapısının hemen içinde duran bir silueti gördü. Hadrian dikkatinin dağılmasını istemiyordu, ama odanın diğer ucundaki bu kişi, dikkatini çekmeyi başardı.

Figür, çıkışın yakınında, içeri girmeden ya da dışarı çıkmadan, garip bir şekilde duruyordu. Bu, başlı başına garip bir durumdu. Birinin kapıda oyalanması, normalin ötesinde bir amaç olduğunu düşündürüyordu. Bu kişi, kötü giysiler giymiş genç bir adamdı. Bu da The Parrot için garip bir durumdu, çünkü tüm çalışanlar mavi üniformalar giyiyordu ve müşteriler ya rahat ve şık giyiniyor ya da süslü giysiler giyiyorlardı.

Riyria ise belirgin bir istisnaydı. Ama bu figürle ilgili en dikkat çekici şey, Hadrian'ın onu tanıdık bulmasıydı.

Genç adam uzanıyor, bir yandan diğer yana eğiliyor, kalabalığın üzerinden birini görmek için uğraşüyor, birini arıyordu. Başaramayınca, dönüp The Parrot'tan ayrıldı. Hadrian ancak o zaman onun kim olduğunu anladı.

Bu imkansız.

Hadrian ayağa kalktı ve neyi görmeyi umduğunu bilmeden girişe bakakaldı. Arcadius'la konuşmak için döndü, ama profesörün koltuğu boştu.

Hadrian kapılara geri baktı. *Olamaz.*

Hadrian ayakta durup bakmaya devam edince Lady Constance, "Bir sorun mu var?" diye sordu ve bu da masadaki diğer herkesin ona bakmasına neden oldu.

"Hmm? Oh, hayır, ben... Hemen dönerim." Peçetesini masaya attı ve kalabalığın içine daldı. Çıkışa doğru yolunu açtıktan sonra, mavi ceketli bir görevli kapıyı onun için açtı.

"Buradan fakir görünümlü bir çocuk ayrılırken gördün mü?"

"Evet, efendim. Birini arıyor gibiydi. Siz miydiniz?"

"Bilmiyorum. Belki. Kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Daha önce hiç görmedim efendim. Üzgünüm."

"Teşekkürler." Hadrian geceye adım attı, gündüzki Tur Del Fur ile güneş battıktan sonraki hali arasındaki farktan bir kez daha sarsıldı. Karanlıkta durup, caddenin yukarısına ve aşağısına, parıldayan ışıklara baktı ve her saniye kendini daha aptal hissetti.

Sadece ona benziyordu, hepsi bu. Aptalca davranıyorum. O öldü — yıllar önce öldü.

Bu ilk kez olmuyordu. Ne zaman kalabalık olsa, o aptal yüzü kalabalığın içinde bir yerde gördüğünü hayal ederdi.

Çünkü onu ilk kez kalabalıkta görmüştüm.

Hadrian, rıhtımdaki sahneyi ve ona bağırان o unutulmaz sesi hatırlayınca depresyon kapladı. *"Buraya! Buraya! Bu tarafa. Evet, sen, gel. Gel!"*

Hadrian, boşluk hissi veren bir kayıp ve pişmanlık duygusuyla iç geçirdi. The Parrot'a, kalabalığa, masaya dönme fikri birdenbire bir angarya gibi geldi. Pickles'ın hayaleti ortaya çıktığında, onu ancak sert içkilerle kovabilirdi. Neyse ki, Tur Del Fur'da bunun için pek çok yer vardı.

Hadrian, The Parrot'un barına gitmek üzereyken, Pickles'ın yerine, kaldırımın yanında duran bir teselli ödülü gördü. Siyah elbiseli, koyu saçlı bir kadın, umutla sokağın aşağısına bakıyordu. Yalnızdı.

Hadrian ona doğru yürüdü. "Hâlâ susadın mı?"

Kadın ona baktı. Gözleri kısıldı.

"Bir içki istemiştin, ama Andre ilgilenmedi. Sana bir tane söz vermiştim, hatırladın mı? Sözümü tutmamaktan nefret ederim." Parrot'u işaret etti. "Gidelim mi?"

Ona gülümsedi. "Sanmıyorum."

"Gömlek mi sorun?" Hadrian kendine baktı. "Bu akşam altın rengi ceketimi ve yeşilimsi sarı taytımı giymem gerektiğini biliyordum, ama burası çok sıcak, anlarsın ya?"

"Sanırım ceketin yok ve yeşil taytın da olmadığına eminim, ama sorun kıyafetler değil. Az önce oradan çıktım." Müzik, ışık ve kahkahaların yayıldığı açık kapılara baktı. Yüzü karardı. "Geri dönmek istemiyorum."

"Andre içeride mi?"

"Hayır, ama Alessandro var — ki bu da aynı şey sayılır. Onlardan bıktım. The Cave'e geri dönüyordum. Hiç duydun mu?"

Hadrian başını salladı.

"Evet, sorun da bu. The Cave, Andre'nin danthum bahanesi. Sekizinci Kat'ta, çok yukarıda. Çoğu gece orada şarkı söylüyorum. Şu anda orada da yaşıyorum. Kimse oraya gitmiyor."

Yine sokağa baktı. Omuzları çökmüş, gözleri yorgundu.

"O zaman sana bir araba çağırayım mı?"

Tereddüt etti ve sonra gülümsedi. "Sen iyi birisin." "Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor."

Sokaktan vazgeçti ve aralarındaki kalan mesafeyi yürüyerek geçti. "Beni The Cave'e kadar geçirir misin?"

Gece kayalığı belirleyen dik ışık sıralarına baktı. "Sekizinci Kat'a mı?"

"Güzel bir gece." Yıldızları işaret etti. "Birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz. Andre veya Alessandro'nun etrafında bu mümkün değil. Ne dersin?"

"Bence yürüyüş için güzel bir gece."

Pratt'ın önderliğindeki bir grup adam içeri girdi, Pratt vestiyeri işleten kıza konuştu ve kız Royce'un yönünü gösterdi. Beş kişiydiler, hepsi de iyi giyinmişlerdi. Tam olarak soyluların giydiği kıyafetler değildi, ama varlıklı tüccarlar olabilirdi. Kim bilir? Belki de öyleydi. Mahkumların hapishaneyi yönettiği Delgos'ta işler farklı yürürdü.

Royce bir şey bekliyordu. Ne olduğunu bilmiyordu, ama önceki gecenin olaylarından sonra, hemen bir tepki, bir yargı, bir ceza olacağını biliyordu. Pratt'ı aralarında gördüğünde şüpheleri doğrulandı.

Muhtemelen Hadrian'a söylemeliydim.

O anda önemli görünmemiştii — aslında hâlâ da önemli değildi. Royce bu insanları tanıyordu — bireyleri değil, ama türlerini. Onların arasında büyümüşü. Hastalıklı ve çarpık bir şekilde, onlar onun ailesiydi — yeni arkadaşlarından sakladığın ve nişanına tanıtmaktan nefret ettiğin türden bir aile.

Hadrian sadece ayak bağı olurdu. İşleri zorlaştırırdı, ama en azından neler olup bittiğini bilse iyi olurdu — ne olur ne olmaz diye.

Royce çok endişeli değildi. Olası senaryoların listesini bildiği için, bu oldukça iyiydi. Onu halka açık bir yerde yaklaşıyorlardı, bu olumlu bir işaretti. Yeraltı dünyasında, halka açık bir yerde buluşmak, beyaz bayrak sallamaya en yakın şeydi. Masayı çevreleyen geniş bir daire şeklinde yayıldılar. İki kişi daha ortaya çıktı ve çıkış kapılarında pozisyon aldı. Hiçbiri silah taşımıyordu ya da taşımış gibi görünmüyordu. Hepsi gülümsüyordu, sahnedeki dansçı kızlar bir kez daha gürültülü bir melodiye ayak uydurarak topuklarını yere vuruyorlardı, bu da bir kişinin çığlık atsa bile duyulmamasını ya da en azından ciddiye alınmamasını sağlıyordu. Kalabalıklar bu açıdan komikti.

"İyi akşamlar, Bay Pratt," Royce gürültünün üstüne sesini yükselterek bağırdı.

"İyi akşamlar, Bay Melborn." Pratt, sık bir pelerinli güzel bir ceket giymişti. Dik duruyor, ellerini önünde birleştirmişti. "Önemli birisi sizinle konuşmak istiyor."

"Konuşmak mı istiyor?" diye sordu

Royce. "Evet."

"Nerede?"

"Kendi malikanesinde. Çok uzak değil:

Tier One." "Ben burada yemek

yiyorum."

"Yemeğinizi bitirdiniz," dedi Pratt, boş tabağı işaret ederek. "Blue Parrot'ta yemeklerin ne kadar pahalı olduğunu biliyor. İyi yemekleri de takdir ediyor

ve sen bitirene kadar beklememizi istedi. Ama bütün gece beklemesini bekleyemezsin. Lütfen, bize katılır mısın?"

Royce etrafa bakındı ve Hadrian'ın hala dönmediğini gördü. Arcadius da yoktu ve Royce, profesörün ve Hadrian'ın yokluğunun Pratt ve ekibiyle bağlantılı olup olmadığını merak etti. Züppe Tim Blue, Hadrian'ın koltuğunda oturuyordu. Genç baron Gwen ile konuşuyordu, ama Pratt ve ekibinin gelmesiyle onların konuşmaları — masadaki tüm konuşmalar — kesilmişti.

Royce, Pratt'ın, arbalet kullanan ortağının ölümünün intikamını almak için onu öldürmeye gelmiş olabileceğini kabul etti, ama bu pek olası görünmüyordu. Onu başka bir nedenden dolayı ya da sadece geçmişteki eylemleri nedeniyle öldürmeyi planlamış olmaları da mümkündü. Ama bunların hepsi düşük olasılık kategorisindeydi. Royce'un Cosmos ile olan sorunları çözülmüştü ve babasıyla hiçbir sorunu olmamıştı. Pratt ile gitmenin riski düşüktü, bilgi edinme olasılığı yüksekti ve reddetmek tehlikeliydi.

Sorun Gwen'di. Onu yalnız bırakmak istemiyordu. Tabii ki yalnız değildi. Blue Parrot'taydılar ve yüzün üzerinde eğlenen insanla çevriliydiler. Albert ve Lady Constance de oradaydı, Tim Blue da öyle, o da zararsız görünüyordu. Topraksız, güçsüz, düşük rütbeli bir asilzade olan Tim, Gwen'in tanıdığı ve görünüşe göre sevdiği biriydi. Hadrian ve kendisi yanında olmadan, kadın olabildiğince güvendeydi. Hadrian ve hatta Arcadius'un o anda rehin tutulma ihtimalinin yüksek olduğu düşünülürse, karar vermek çok da zor değildi.

"Albert, Gwen," dedi Royce. "Hadrian geri döndüğünde, ona Cornelius DeLur ile dostça bir sohbet etmek için çıktığımı söyleyin."

Yemek bittiğinde ve dans pisti açıldığında Hadrian, Royce ve Arcadius geri dönmemişti. Albert ve Lady Constance dans pistini kullanmaya başladı. Bu durumda Gwen, lekeli masa örtüsü, hiç boşalmayan şarap kadehleri, atılmış peçeteler ve Tim Blue ile baş başa kaldı. Genç adam, hala yarısı dolu olan Montemorcey şişesinden kendine bir içki doldurdu ve Hadrian'ın sandalyesinde, Gwen'e sanki onun yol göstericisiymiş gibi, dik ve düzgün bir şekilde oturmaya devam etti.

"Dans etmek ister misin?" diye sordu Tim coşkulu bir enerjiyle.

Gwen'in gözleri büyüdü ve dudağını ısırды. Royce'un geri dönüp Tim'in kolları içinde dans eden onları bulduğunu hayal etmek bile

... "Bence bu tehlikeli olabilir."

Tim dans pistine baktı, sonra endişeyle ona döndü. "Sana söz veriyorum, asla..."

"Oh hayır, demek istemedim... Boş ver. Karmaşık bir durum."

Tim bir an ona baktı, sonra başını salladı. Gwen, Novron'un varisi olduğunu itiraf edebileceğini ve onun da ona inanacağını hayal etti.

Royce'u görebilmek umuduyla sandalyesinde dönerek girişe baktı. Büyük kapılar açık kalmış, serin gece havasını içeri alıyordu. Dans pistinden yeni çıkmış birkaç kişi, ellerinde içkilerle esintinin içinde durmuş, nefes nefese kalmış ve yakalarını havalandırıyorlardı. Royce'un ya da onunla birlikte çıkanların izini göremedi. Yapmacık gülümsemeleri ve soğuk bakışlarıyla tüm o uğursuz adamlar Royce'u takip ederek dışarı çıkmışlardı.

Royce ne yaptığını biliyor. Bu tür şeyleri her zaman yapar. Ben sadece hiç görmüyorum.

Gwen, bilgisizliğin faydalarını fark etti. Onun yaptığı işin tehlikeli olduğunu biliyordu. Bu, birçok erkek için geçerliydi. Denizciler, oduncular, askerler... Hepsi dışarı çıkardı ve bazıları bir daha geri dönmedi. Geride bıraktıkları kadınlar her türlü tehlikeyi hayal ederlerdi, ama tehditler belirsiz şeylerdi, bulanık korkulardan, yüzü olmayan canavarlardan ibaretti, bu yüzden kendilerine aptalca davrandıklarını söyleyebiliyorlardı. Devasa fırtına dalgalarını, düşmeye hazır ölü ağaçları veya yüzlerine boya sürmüş düşman ordularını görmediler.

Korkuyla yüz yüze geldiğinizde, o soğuk gözleri ve yapmacık gülümsemeleri gördüğünüzde, ondan saklanmak ne kadar zorlaşır.

Royce endişeli görünmüyordu, belki de onun da endişelenmesine gerek yoktu. Ama onun için rol mü yapıyordu?

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Tim, sandalyesini taş karoların üzerinde sürterek yaklaştıırken Gwen'e sordu. Üzgün görünüyordu ve ellerini ovuşturmaya başladı. "Bu gece sana karşı tamamen dürüst davranmadım. Sana yaklaşmamın başka bir nedeni var. Bak, açıkça söyleyeyim, paraya ihtiyacım var. *İhtiyaç* demek için bu kelime çok hafif kalır. Kesinlikle çaresizim." Sözleri gülümseyen ifadesiyle çelişiyor gibi görünüyordu, ta ki Gwen daha yakından bakıp gözlerinin ve kaşlarının etrafındaki çizgileri görene kadar. O zaman Tim'in sevinçten patlamadığını, korkudan çıldırdığını anladı.

"Görüyorsunuz, kısa bir süre önce harika bir kadınla evlendim, ama büyük bir serveti yoktu ve ailem de bana bir şey verecek durumda değildi. O zaman benim görevim bir gelir kaynağı bulmaktı. Bu yüzden, geçimimi sağlamak için sizi örnek almaya çalıştım.

Bir iş adamı olmaya karar verdim. Bu ailem için utanç verici bir durumdu, ama bir erkek ailesinin güvenliği için yapması gerekeni yapmalı, değil mi?"

Gwen ne için olduğunu bilmiyordu, ama adam ona yalvaran gözlerle baktı.

"Delgos, ticari bir işletme kurmak için ideal bir yer olarak herkes tarafından bilinir, bu yüzden bir yıl önce buraya taşındık. Ancak, bir iş kurmak - eminim biliyorsunuzdur - çok para gerektirir. Benim o kadar param yoktu. Bu yüzden borç aldım."

"Ah canım," dedi Gwen, konuşmanın nereye varacağını çoktan tahmin etmiş olarak.

Tim'in dudakları titredi ve kendini toplamak için bir dakika bekledi. "Evet, biliyorum, ama senin gibi olmak istiyordum, ama bu senin yaptığın kadar kolay değil."

"Kolay olmadı Tim. Bana inan."

Tim zorla yutkundu ve ilk kez ondan gözlerini kaçırdı. "Her şeyimi kaybettim ve şimdi adamlar benden borcumu ödememi istiyorlar, ama ödeyemem. Zaman doldu. Yapmam gerek..." Tim'in sesi kırıldı ve gözleri dolmaya başladı. "Sabah ilk iş olarak onlara ödemem gerek."

Tim, sanki kusacakmış gibi elini ağzına götürdü.

"Yoksa ne olacak? Hapishane mi?"

Elini hala dudaklarına bastırmış halde başını salladı.

"Seni öldürecekler mi?"

"Ah, keşke bu doğru olsaydı!" Tim gözyaşlarıyla dolan gözlerle patladı. "Karımı kaçırdılar."

"Oh hayır," diye mırıldandı Gwen.

Tim başını salladı. "Burası Delgos, anlarsın ya. Ticaret her şeyin üstündedir. Başkalarına tehdit oluşturup oluşturmadığın umurlarında değil. Her şey paradır. Paran varsa ya da para kazanırsan, tüm günahların affedilir. Ama paranı kaybedersen, borcunu ödemek zorundasın — ne pahasına olursa olsun."

Gwen, onun sonraki sözlerinden korkarak ona baktı.

"Kayıplarını telafi etmek için, borcumu ödemediğim takdirde karımı *satacaklar*." Tim titremeye başladı, tüm vücudu sallanıyordu. "Ne dediğimi duydun mu? Onu satacaklar! Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Ben... Ben..."

Gwen, yanaklarında gözyaşları ile ileri geri sallanan Tim'i izledi.

"Ne kadar?" diye sordu. "Ne kadar paraya ihtiyacın var?"

"Yüz altın tenent."

Gwen hayretler içindeydi. O, sadece dört altın sikkeyle işine başlamıştı. "Tanrı aşkına Tim, yüz altınla ne yaptın?"

"Burada her şey pahalı. Kuzeyde olduğu gibi iş yapmak için bir belge almak gibi bir şey yok. Burada her şeyi satın alman gerekiyor. Sadece bina neredeyse elli tütü. Sonra yenilenmesi gerekti, malzeme satın alınması gerekti ve, ve... oh, her şey bir anda dağıldı."

Tim kendine doldurduğu bardağa uzandı ve neredeyse devirecekti. Bardağı dudaklarına götürmek için iki elini kullanmak zorunda kaldı. Sonra bardağı bir dikişte bitirdi.

"Ama binayı satabilirsin, değil mi? Paranın çoğunu geri alabilirsin, değil mi?"

Ağzını sildi ve başını salladı. "Durum kötüleştikçe çaresiz kaldım ve mülkü ipotek ettim. Zaten el konuldu. Hiçbir şeyim kalmadı."

"Benim yüz altınım yok, Tim. Olsa bile, bu kadar yolu onunla gelmezdim. Sadece birkaç bozuk param var."

"Kaç tane?"

"Sadece dört tane."

"Bu yeterli olabilir. Elinden ne gelirse, gerçekten." "Neden, ne işe yarayacak ki?"

Tim nefes aldı. Tavana baktı, dudaklarını o kadar sıkı bastırdı ki rengi attı. Sonra içini çekti ve başını salladı. "Sana yalan söylemek isterdim, gerçekten, ama yapamam." İtiraf etmek için kendini topladı. "Kumar oynamak için paraya ihtiyacım var." Kafasını kumarhaneye doğru eğdi. "Denemek için tek kalanım bu."

Gwen gözlerini kırptı. "Bu, kredi vermek için iyi bir neden değil. Ama işinin neden başarısız olduğunu anlamaya başlıyorum. Bu gece Blue Parrot'ta olmanın nedeni bu mu? Kumar oynamak için mi?"

Adam başını salladı. "Edie, o benim hayatımın aşkı. Onu benim yüzümden aldılar. Sürüklerken çılgınlıklarını duydum. *Onu satacaklar!*"

Yine ağlayarak yıkıldı.

Gwen sandalyesine yaslanarak onun için çok üzüldü, karısı için daha da üzüldü ve en azından bir dereceye kadar tüm bunlar için kendini suçlu hissetti. Tim'in aldığı riskleri almasına ilham veren oydu. İstenmeyen ve tesadüfi de olsa, Gwen onun rehberi olmuştu ve onu yıkıma sürüklemişti. "Şehrin yetkilileriyle konuşmayı denedin mi? Kaçırma ve köleliğe karşı bir yasa olmalı."

Tim başını salladı. "Onu kaçıranlar bu şehri yönetenler. Parayı DeLur Bankası'ndan borç aldım."

Cornelius DeLur ile dostça bir sohbet yapacağım.

Gwen, etrafındaki kaygısız, zengin insanlar gülüp, şarkı söyleyip, aşırı derecede yiyip içtikçe kendini biraz mide bulandırıcı hissetti. Zavallı Tim Blue'nun durumu, devam eden bir karınca savaşı kadar görünmezdi.

"Her şey çok umutsuz," diye Tim avuçlarının içine ağladı. "Ben tam bir aptalım. Sefil, zavallı, ahmak bir aptal. Tabii ki kendimi teklif ettim. Beni almalarını, satmalarını istedim. Ne dediler biliyor musun? Bana onun daha değerli olduğunu söylediler... sanki ben bunu bilmiyormuşum gibi!"

Gwen uzanıp Tim'in elini tuttu. "Sana paramı vereceğim, Tim."

"Gerçekten mi? Sen harika bir insansın." Tim kaşlarını çattı ve elini saçlarında sertçe gezdirdi. Kızgın görünüyordu. Sonra başını salladı. "Hayır." Başını eğdi. "Teşekkürler, ama... hayır."

"Eğer bu, karını kurtarabilirse..."

"Sorun da bu. Kurtarabilir mi bilmiyorum. Aslında, kurtaramayacağından eminim. Kumarhanede kimse kazanmaz, benim ihtiyacım olan parayı kazanamaz. Şans... Boş ver. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Ama onu kurtaracağından emin olsaydın, kabul ederdin, değil mi?" diye sordu Gwen.

"Emin olsaydım, o dört paraya *senin* kölen olmayı teklif ederdim."

"Köleye ihtiyacım yok," dedi Gwen, sonra kumarhaneye baktı, "Sadece eline bir bakayım."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

KUMARHANE

Hadrian, Tur Del Fur'da geceleri gündüzlerden daha çok sevdiğine karar verdi. Gündüzleri güneş biraz fazla parlak ve hava çok sıcaktı, ama geceleri parıldayan ışıkların arasında şehir, gündüzlerin sahip olmadığı romantik bir atmosfere bürünüyordu. En azından, Millificent LeDeye ile Berling's Way'de yürürken ona öyle geliyordu. Trafik çok azdı, bu yüzden düz, birbirine kenetlenmiş taşlardan yapılmış yolun ortasında yan yana yürüdüler. O, bir ayağını diğerinin önüne koyarak, kalçalarını bir yandan diğer yana sallayarak yürüdü, bu da elbisesinin sallanmasına neden oldu. Hadrian bakmak istemiyordu, ama aynı zamanda bakıyordu da.

"Söylesene Hadrian Blackwater, eğer bu senin gerçek adınsa, hayallerin nelerdir? Senin gibi bir adamın hedefleri nelerdir?"

İkili, trafiğin daha az yoğun ve şehrin daha sessiz olduğu Dördüncü Kat'a ulaşmıştı. Karanlık ve boğuk sessizlikte, dünya daha samimi ve kişisel bir yer haline gelmişti; narin yıldız ışığı sıradan yolları büyülü hale getiriyordu.

"Hiçbir hayalim olduğunu söyleyemem,"
diye cevapladı Hadrian. "Hiç hayalin yok
mu?"

Kafasını salladı.

"Oh, bu çok üzücü. Herkesin umut ettiği ve uğruna çalıştığı bir şey olmalı. Aksi takdirde, neden buradayız ki?" Konuşma sesi şarkı söyleme sesine benziyordu: şehvetli, baştan çıkarıcı, eğlenceli. Konuşmaktan çok fısıldıyordu, yürümekten çok sallanarak yürüyordu.

"Peki, hayallerin neler, Millificent LeDeye — eğer bu gerçek adınsa."

"Değil." Dönerek ona şeytani gözlerle ve düzeltilemez bir gülümsemeyle baktı. "Bu benim sahne adım."

"O zaman gerçek adın ne?"

Onu baştan aşağı süzdü, sonra dönüp bir kez daha kıvrımlı adımlarla uzaklaştı. "Hayır, hayır, sana söylemeyeceğim. Hayalleri olmayan bir adama güvenebilir miyim bilmiyorum. Bu konuda bir tür itibarsızlık var, neredeyse dürüst olmama durumu... Bana yalan söylemiyorsan, kendine yalan söylüyorsun demektir."

Pebble Way'e vardılar. Gün ışığı olsaydı, Hadrian Turtle'ın parlak mavi kubbesini görebilirdi. Herkes The Parrot'taydı, ev boş olacaktı ve en az bir saat daha öyle kalacaktı. Onu içeri davet etmeyi düşündü ve kabul edip etmeyeceğini merak etti.

"Peki o zaman, en azından bana hayallerini anlat," dedi Pebble Way'i geçip Turtle'ı geride bırakırken.

"Gelmiş geçmiş en büyük sanatçı olmak istiyorum. İnsanların sadece beni görmek, şarkı söylememi dinlemek için dünyanın her yerinden gelmelerini istiyorum." Sokağın ortasında bir pirouette yaptı, kolları ve elbisesi neşeyle uçuşuyordu. "Ve kendi mekanımı satın alacak kadar zengin olmak istiyorum — berbat bir yemek ve dinleme yeri değil, kadife perdeleri olan, sesimin ucuz koltuklara bile ulaşacağı şekilde tasarlanmış gerçek bir tiyatro. Ve benim istediğim şeyi, benim söylediğim şekilde çalan kendi grubum olsun istiyorum. Sanırım gerçekten istediğim şey, Hadrian Blackwater, özgürlük ve hürriyet. İstediğim kişi olma özgürlüğü ve istersem fikrimi değiştirme hürriyeti."

Millificent kesinlikle tipik bir kadın değildi, ama ortaya çıktığı üzere, Bayan LeDeye bir kızdan çok da büyük değildi. Sahnede olgun ve dünyevi görünmüştü, ama yakından bakınca on yedi yaşından büyük olmadığını tahmin etti. Elbise, makyaj, o ses ve karanlık, sofistike perdelerin arkasında çocuğu gizlemek için bir araya gelmişti. Ama Hadrian, LeDeye hanımın kalçalarını sallayıp omuzlarını döndürdüğünde, onun *bir çocuk olmadığını* kabul etti.

"Sen ve Andre... bilirsin..."

"Bunun seni ne ilgilendirdiğini anlamıyorum." Ona somurtarak baktı.

"Yani, evet mi?"

"Sanırım *o* kesinlikle öyle düşünüyor."

"Ama sen düşünmüyor musun?"

"Andre beni hedeflerine ulaşmak için bir araç olarak görüyor; bu nedenle beni bir mülk olarak görüyor. Benim de onu aynı şekilde gördüğüm hiç aklıma gelmiyor. Onu bir mülk olarak görmüyorum, daha çok merdivenimdeki bir basamak, geçmem gereken hoş olmayan bir su birikintisi olarak görüyorum. Ben her zaman karşında gördüğün bu göz alıcı kadın değildim." Elbisesinin kenarlarını iki eliyle tutup salladı. "Bunların hepsi, sevgili beyefendi, kazanılmış şeyler. Ben buradan değilim; b e n

Bazen gerçekten öyle olan biri var mı diye merak ediyorum. Tur Del Fur'un tüm nüfusu uzaklardan buraya taşınmış, biliyorsun. Deli ve yıldız gözlemcileri, dahi ve vizyoner olarak yeniden doğmak umuduyla buraya geliyorlar. Hepimiz, yeterince adanmış olursak fantezilerimizin gerçeğe dönüştüğü bu büyülü yerde, kendi türümüzün kabulünü arayan hayalperestleriz.

"Nerelisin?"

Omuzlarını indirdi ve sanki kötü bir şey yapıyormuş gibi ona baktı. "Sana söylemenin bir zararı yok sanırım. Eckford adında, soğuk ve kirli bir kuzey kasabasında, babamın terzihanesinin üstündeki küçük, iğrenç bir dairede yaşayan sekiz çocuktan biriydim; burası Melengar krallığının kuzeyindeki Asper eyaletinde."

"Melengar mı? Gerçekten mi?"

"Orayı duydun mu? Biliyorum, oradan iyi bir şey çıkabileceğine inanmak zor. Ve cahil bir çiftçi ya da kaba bir tüccarın karısı olarak sefil bir hayat sürerdim. Sonra ölürdüm ve tarlada saplanmış bir tahta mezar taşı olurdum, ta ki o da bir gün çürüyüp yaşadığımın tüm kanıtlarını ortadan kaldırırsan kadar. Beni hatırlayan biri olsa bile, o da güzel sesli, hayalperest zavallı bir kız olarak hatırlardı."

"Buraya nasıl geldin?"

"Babamın müşterilerinden biri, Lord Daref, kulağıma böcek koydu."

"Ne yaptı? *Kulağına böcek* koydu mu dedin?"

Kız güldü. "Evet. Hiç duymadın mı? Sanırım bu, bana o fikri, senin kulağında vızıldayan bir böceği görmezden gelemeyeceğin gibi, görmezden gelemeyeceğim bir şekilde verdi demek."

"Ben... ah, evet, sanırım öyle."

"Her neyse, Lord Daref ölçülerini alırken ya da yeni takım elbisesini beklerken, ben havanın ne kadar soğuk olduğundan şikayet ederdim, o da bana uzak güneydeki Tur Del Fur hakkında hikayeler anlatırdı. Orası her zaman sıcak, palmiye ağaçları ve berrak suları olan, insanların seyircilerin önünde şarkı söyleyip dans ettikleri ve bunun karşılığında para aldıkları bir yerdi! Böylece, on altı yaşında evden kaçtım. Roe'ya gittim — küçük bir liman kasabası. Orada *Ellis Far* adlı güneye giden bir gemiye kaçak olarak bindim. Şimdi bunun biraz çılgınca olduğunu anlıyorum. Tek sahip olduğum şey, Lord Daref'in Tur Del Fur'da Zira Osaria adında bir bayana yazdığı bir tanıtım mektubuydu. Lord Daref, bu bayanın bana yardım edebileceğini söylemişti."

“Roe'dan Tur Del Fur'a kadar gemide saklanarak mı geldin? Bu en az birkaç gün sürmüş olmalı. Ne yedin? Ne içtin? Görülmemek için ne yaptın?”

“Aslında, ilk gün yakalandım! Kaptanın karşısına çıkarıldım ve ona notu gösterene kadar beni Aquesta'da bırakmaya niyetliydi. Lord Daref'in beni kışlık evinde hizmetçi olarak işe aldığını, ancak seyahat için yeterli param olmadığını söyledim. Zamanında varamazsam işi kaybedeceğimi söyledim. Kaptan Callaghan bana acıdı ve beni Tur Del Fur'a güvenle ulaştırdı. Tabii ki mürettebat onunla yattığımı sandı. Dürüst olmak gerekirse, buraya gelmek için yatardım, ama kaptan katı ve dindar bir adamdı. Sözünü tuttu. Sonra o muhteşem sabah *Ellis Far*'dan Tur Del Fur limanına adım attığımda...” Gözlerini kapattı ve iç geçirdi. “Cenneti bulduğumu biliyordum.” Gözlerini açtı ve kaşlarını çatı. “En azından öyle sanıyordum. Meğer cennet biraz tamirata muhtaçmış.”

“Ne oldu?”

Zira Osaria'yı kolayca buldum. O, ucuz oda kiralayan küçük bir han sahibi. Notun bana ücretsiz konaklama sağlayacağını düşünmüştüm, ama bu, tamirci cennetimdeki ilk kusurlu duvara çarpan hayalperest yanımdı. Kira ödemek zorundaydım, ama çok az param vardı ve daha fazlasını elde etmenin bir yolu yoktu. Ama yine, yabancıların nezaketi devreye girdi. Zira, yerel bir danthum olan Hoot Owl'da mutfak işçisi olarak iş bulmama yardım etti. Burası, Blue Parrot'u taklit etmek için yapılan berbat bir girişimdi. Çalışanlar, kendilerini kuş gibi gösteren çirkin maskeler takmak zorundaydı, ama bu maskeler sadece düzgün görmeyi zorlaştırıyordu. Kendimi ölümüne çalıştırdım. Ellerim buruşup kızardı, ayaklarım su topladı, sırtım ağrıdı. Sadece birkaç ay sonra, o tahta mezar çubuğunu çabucak seçmesi gereken yaşlı bir kadın gibi hissettim. Ve tüm param kiraya gitti.

Aşırı abartılı bir surat yaptı ve ardından uzun bir iç çekişle devam etti. “Hayalimden vazgeçmek üzereydim ki, kabare çalışanlarından biri mutfakta şarkı söylediğini duydu. Adı Vida Rider'dı — tabii *bu* sahne adıydı. Vida'nın gerçek adını hiç öğrenemedim. Tüm sanatçıların sahne isimleri olduğunu öğrendim. Bir gün bir sanatçı gelmeyince, törenin sunucusu — yani sanatçıları işe alan ve gösteriyi düzenleyen adam — çaresiz kalmıştı. Vida ona beni sahneye çıkarmayı önerdi. Bana çılgın kıyafetlerinden birini verdi, beni sahneye itti ve şarkı söylememi söyledi. Neredeyse ölüyordum — aslında öldüm de, çünkü o andan sonra başka bir insan oldum. Görüyorsunuz, seyirciler beni sevdi ve tören

bana adımı sorduğunda, ben de bilmediğim için ona adımı söyledim...

Hadrian, Vida ona bakarken bekledi ve sonra omuz silkti.

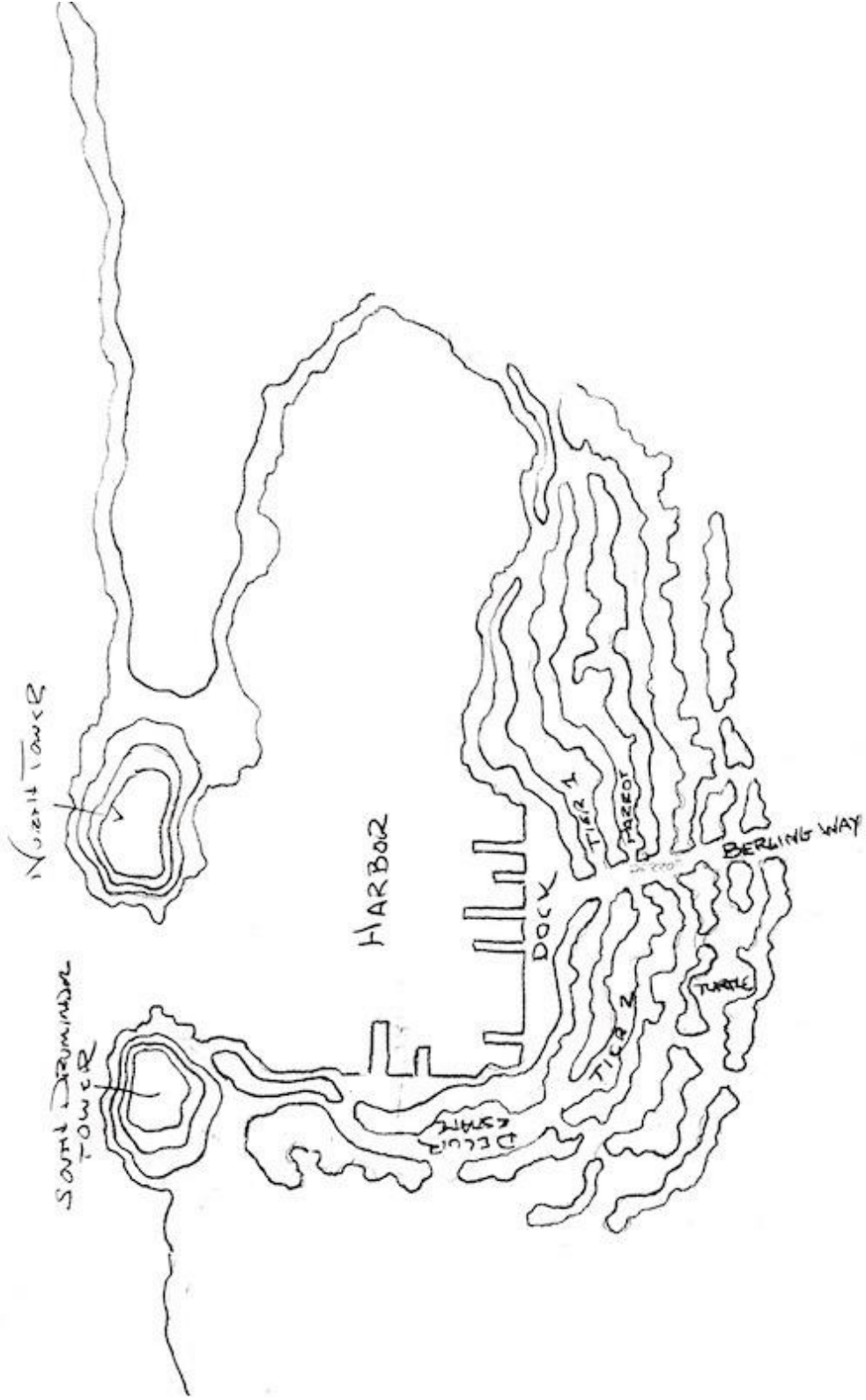
"Millie Mulch. Evet, o bendim. Eckford Gulch'ın ücra, geri kalmış, ilkel bölgesinden Millie Mulch. Millie Mulch, güçlü sesi ve ona yakışan hayalleri olan fakir terzinin kızı." Hadrian'ın tepki vermesini bir iki saniye bekledi. Tepki vermedi, o da devam etti. "Zavallı adam muhtemelen onunla dalga geçmek için uydurduğumu düşündü. Ama neyse, sadece gözlerini devirdi ve seyircilere dönerek beni Millificent LeDeye olarak tanıttı. Bunu nereden çıkardığını bilmiyorum. Sanırım yüksek katlarda sık sık gittiği bir fahişeden. Her neyse, terzi kızı iyi kalpli Millie Mulch, Hoot Owl'daki sahnede öldü. Ardından gelen alkışların gürültüsü içinde yok oldu. O günden beri Millificent LeDeye oldum."

Eşeklerin çektiği, açık hava vagonu, karşı karşıya oturan koltuklarında sekiz tane çok sarhoş eğlenceciyi taşıyarak, yavaşça onlara doğru *ilerliyordu*. Vagonun yolcuları, aşağı yukarı hep birlikte sallanıyor ve eski bir kuzey halk şarkısı olan *Calide Portmore'u* söylüyorlardı. Millie tereddüt etmedi. O da onlara katıldı; ama *katılmaktan* çok, *komutayı ele* aldı. Hadrian bu şarkıyı biliyordu. Çocukluğundan beri dinlemişti ve Avryn'in dört bir yanındaki tavernalarda, bu muhteşem içki şarkısını kendisi de söylemişti. Ancak Millie şarkıyı öyle söylemiyordu. Şarkıyı neşeli bir marş gibi söylemiyordu. Bunun yerine, içtenlik ve samimi bir tutkuyla şarkıyı yükseltiyordu. Millie Mulch sadece sözleri söylemiyordu, onlara *inanıyordu*. Ve onun sayesinde, diğer herkes de inanıyordu. İmkansız derecede yüksek notalarda kendini serbest bırakarak, sözlere duygusal bir boyut katıyor ve tek bir nefesin izin verebileceğinden daha uzun süre sözlere tutunuyordu. Ve daha yüksek çıkamayacak ve nefes alması gerekecek gibi görüldüğü anda, bir oktav daha yükseldi ve dinleyenleri şaşkına çeviren, yükselen, titrek bir güzelliğe ulaştı. Sarhoşlar sessizleşti. Arabacı eşeğini durdurdu. Eckford'lu Millie Mulch onları başka bir yere ve zamana, Cennet olarak bilinen bir diyara götürdüğünde, hepsi dinlemek için durdu — genç bir kızın düzelttiği, yıkılmış hayallerin dünyası.

DeLur Malikanesi, Royce'un beklediği kadar görkemliydi, yani *kimsenin* beklentisinin ötesindeydi. Cornelius, Tur Del Fur'daki, muhtemelen tüm Delgos'taki ve belki de

tüm dünya. Evi, limanın güney tarafında tek başına duruyordu ve ticari rıhtımlar kadar büyük olan kendi özel rıhtımları vardı. İskelelerine bir çift devasa gezi gemisi ve birkaç küçük tekne bağlıydı. Pratt, malikanenin Birinci Kat'ta olduğunu söylerken dürüst ama mütevazı davranmıştı. Geniş villa, İkinci ve Üçüncü Katlarda da bulunuyordu. Gerçekte, sarı taştan yapılmış yapı geniş bir platonun üzerine yayılmış ve karşıdaki kayalığa birkaç kat yukarı uzanıyordu. Gösterişli olmaktan uzak olan DeLur Malikanesi, neredeyse sade, hatta basit bir yapıydı. Sade, yatay, bej renkli taşlardan oluşan şık çizgileri, kaya duvarıyla uyum içindeydi, ancak ortadan kaybolacak kadar da değildi. Mimari, manzaraya zorla girmeye çalışmak yerine, çevresindeki peyzajı örnek alıyor ve öne çıkarıyordu. Bir bakıma, doğanın hatalarını göstererek onu tamamlıyordu.

Bununla birlikte, bu gerçek bir cüce tasarımıydı. Mütevazı rolkinlerin aksine, DeLur Malikanesi, bu minik ırkın daha tanıdık aşırılıklarını örnekliyordu

gereksiz yere devasa şeyler inşa etme eğilimini yansıtıyordu. Royce, deniz kenarındaki bir dağı andıran çarpıcı geometrik desenlerle oyulmuş üç katlı taş kapılardan geçerken kendini küçük hissetti. Ayrıca, her iki yanında ve arkasında ikişer kişi, önünde ise bir kişi olmak üzere bir grup koruma tarafından çevrili olduğu için sıkışık hissetti. Çoğu yeni tanıdıklarıydı ve silahlıydılar: ikisi kılıçlı, ikisi mızraklı ve ikisi tatar yaylı. Öndeki Pratt'tı, onları geniş, sık basamaklardan yukarı, şehir ve körfezin neredeyse panoramik manzarasına sahip devasa bir resepsiyon odasına yönlendirdi. Cornelius DeLur, ancak dev bir taş taht olarak tanımlanabilecek bir şeyin üzerinde oturarak onu bekliyordu.

Cornelius ile hiç tanışmamış ve hatta görmemiş olmasına rağmen, Royce onu hemen tanıdı. Adam devasa biriydi, fiziksel büyüklük arayışında oğlu Cosmos'u bile gölgede bırakıyordu. Cosmos'un dört şeye inandığı söyleniyordu: Bir erkeğin zenginliği ve gücü, biriktirdiği servetle ölçülür; fakir bir adam, önemli bir kilo alabilecek kadar yiyecek alacak paraya asla sahip olamaz; saldırıya uğramaktan korkan bir despot, şişmanlamaya izin veremez; ve en önemlisi, sadece gerçekten zengin ve güçlü bir birey, başarısının tadını çıkarma lüksüne sahip olabilir. Bu felsefenin nereden geldiği kolayca anlaşıyordu ve Royce, Cosmos'un sonsuza kadar babasını yakalamaya çalışacağını biliyordu.

Cornelius DeLur sandalyeye oturmaktan çok, içinde çamur gibi yayılmıştı. Uyluk büyüklüğündeki kolları her iki yana uzanmış, geniş kolçaklara yaslanmıştı. Kocaman çeneli, balkabağı gibi kafası, vücudunun geri kalanına kıyasla minicik görünüyordu ve Royce'a, yatağında yatarken kocaman karnının üzerinden bakan bir adam gibi görünüyordu.

"Bay Melborn, ziyaretiniz ne kadar nazik." Cornelius'un sesi tıpkı konuşan bir davul gibiydi: derin, yüksek, ama biraz tiz bir tınısı vardı.

Royce, bir anlığına refakatçilerine baktı. "Nasıl reddedebilirdim ki?"

"Gerçekten de öyle." Cornelius gülümsedi. "Söylesene, şehrimi beğendin mi?" "Seninkini mi?" Royce bakmaya tenezzül etmedi. "Senin sadece alçakgönüllü bir bankacı olarak tanımlandığını duydum."

Bu, iri adamı güldürdü. Royce, onun şişkin göbeğinin sallanmasını bekliyordu, ama göbek hiç kıpırdamadı. Adamın başı neredeyse hiç hareket etmedi. Onun konuşmasını ve gülmesini izlemek, kuklasız bir vantrilok izlemek gibiydi.

"Evet, evet, gerçekten öyleyim. Biriktirdiğim koleksiyonun büyüklüğü nedeniyle, onu saklamak için bütün bir ülkeye ihtiyaç duyan basit bir madeni para koleksiyoncusuyum."

"Ayrıca burayı tek başına yönetmediğinizi düşünüyordum. Yüğü paylaşan birkaç kişi daha var. Öyle değil mi?"

"Oscar ve Ernesta'yı mı kastediyorsunuz? Onlar benim sağ kolum ve sol kolum, elbette, ama başım benim."

"Anlıyorum," dedi Royce.

Cornelius parmağını kaldırdı ve hemen iki hizmetçi kız — devasa odanın gölgesinde bekleyen birçok hizmetçiden ikisi — altın bir kupa ve gümüş bir sürahi getirdi. İkisi de tropikal kuşları taklit eden özenle işlenmiş başlıklar ve ısıltılı kumaştan yapılmış aynı lüks cüppeler giymişti. Biri kupayı iri adamın etli eline koydu, diğeri ise şarap gibi görünen bir içkiyi döktü, ancak hemen bir sonuca varmamak en iyisiydi. Cornelius'u şöhretinden tanıyan ve şimdi onu şahsen gören Royce, kırmızı sıvının köpek yavrularının veya tek boynuzlu atların taze sıkılmış kanı da olabileceğini düşündü. Cornelius'un böyle bir şöhreti vardı.

"Peki, bu şerefi neye borçluyum?" diye sordu Royce.

Cornelius bardağı ağzına götürüp içmeyi başardı. "Hadi ama. Masum gibi davranmak zorunda mısın? Seni buraya oyun oynamak için çağırmadım."

"Bu iyi. Ben de hayranı değilim. Ama bu, neden burada olduğumu bilmediğim gerçeğini değiştirmiyor. Tahmin etmek gerekirse, bunun ölen bir kuryenin taşıdığı şeyle bir ilgisi var — sanırım bir kitap. Böyle düşünüyorum çünkü başka bir şey olamaz ve çünkü senin adamın Pratt onu aramak için Turtle'ı mahvetti. Olay ve çocuğunun kaybı için üzgünüm. Bu arada, o ben değilim. Auberon onu düşürdü. Kibarca sorsaydın işler daha iyi giderdi."

"Merak etme, merak etme. Zamanı gelince o eski özgürlük savaşçısıyla ilgileneceğim. O, çıkarılması gereken sinir bozucu bir kıymık.

"Auberon'u savunmak gerekirse," dedi Royce, başka bir tavus kuşu giysili hizmetçi meyve tepsisiyle gelince, "sen onun evini mahvettin, sonra ertesi gece ortaya çıkıp misafirine yayını doğrulttun. *Ben senin* dolaplarını karıştırsaydım nasıl hissederdin?"

Cornelius gülümsemesini kaybetti ve bardağı uzattı. "Bu kadar gevezelik yeter. Kitabı çaldın — benim kitabımı — ve onu geri istiyorum." "Onu benim aldığımı da nereden çıkardın?"

Cornelius kaşlarını çatı ve homurdandı. Odadaki herkes — küçük hizmetçi ordusu ve küçük ordu — dehşet dolu ifadelerle tepki gösterdi.

"Başka bir şekilde ifade edeyim," dedi Royce. "Onu benim aldığımı *kesin* olarak biliyor musun?"

Eğer biliyorsan, biri yalan söylüyor demektir."

"Hemley Malikanesi'nden onu çalmak için seni tutan benim oğlumdu."

"Hemley... *Lady Martel'in kitabı* mı? Bahsettiğimiz şey bu mu?"

"Başka ne olabilir ki?"

"Bilmiyorum. Şimdiye kadar dünyada birden fazla kitap olduğunu düşünüyordum."

"Yani, onu çaldığını itiraf ediyorsun?"

"Bunun için beni tutuklayacaksan ya da başka bir uygunsuz eğlence planlıyorsan, itiraf etmiyorum. Ayrıca, Lady Martel'in günlüğünün müşteriye teslim edildiğini söyleyebilirim. O kitap bende değil."

"Evet, biliyorum. Warrie'li Lady Constance'a teslim ettin. Cosmos onu tuttu, o da Albert Winslow'a bu işi teklif etti. Sen ve Kara Elmas arasında bir tür bölge anlaşması var. Oğlum kendi ajanlarını göndermek istemedi, bu yüzden Riyria'yı tuttu."

"İlginç," dedi Royce. "O zaman söz konusu kitabın bizde olmadığını bilmelisiniz. Şimdi, kitap Cosmos'a geri dönmediyse, Lady Constance ile konuşmak isteyebilirsiniz. Duyduğuma göre şehirdeymiş."

"Oğlum kitabı sorunsuz bir şekilde aldı, iki yıl boyunca sakladı, kasasında tuttu."

Royce durakladı ve etrafındaki birçok yüze baktı. Böyle bir toplantıda, bazılarının gözlerinin donuklaşmasını, hatta birkaçının esnemesini beklerdi, ama burada öyle değildi. Herkes, odada bir köpek varken kediler gibi olan biteni izliyordu. Tek soru, kime daha çok ilgi duyduklarıydı. Ne olursa olsun, Royce onların ifadelerini inceledi — tam olarak sempati için değil — ama şişman adamın az önce söylediğinin Royce'un masumiyetinin ve Cornelius'un deliliğinin kanıtı olduğunu kabul etmeleri için. "Peki, kitap sizdeyse, tüm bu olay ne için?"

"Esaret altında tutulurken, malzeme *ilgi* gördü. Kilise kokusunu aldı. Delgos'ta kiliseye izin vermediğim için Cosmos kitabı bana gönderdi." "Ve kurye hiç gelmedi."

"Doğru. Ve şimdi kapımın önünde Riyria'yı buluyorum — bir çift yetenekli hırsız ve kitabın varlığından haberdar olan tek iki kişi. Bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum. Şimdi, eğer sendeyse, onu istiyorum. Paketi bir müşteriye teslim ettiysen, eşyalarımı alabilmem için ismini ve yerini istiyorum. Unutma, senin bir iş adamı olduğunu anlıyorum, ben de öyleyim

. Bu kişisel bir meseleye dönüşmek zorunda değil. Karmaşık bir hal almasına gerek yok. Tek istediğim kitap.”

"Keşke bende olsaydı ya da nerede olduğunu bilseydim."

İri adam yine kaşlarını çatı. Yine *homurdandı* ve bu sefer kızlardan biri neredeyse fark edilmeyecek kadar bir adım geri attı. Royce bunun nedenini anlayamadı. Cornelius odadaki en güçlü kişi olabilir, ama sandalyesinden atlayıp kimseye saldıracak gibi görünmüyordu. Royce onun ayakta durabileceğinden, hele yürüyebileceğinden şüpheliydi ve o sandalyede uyduğunu ya da onu bir yerden bir yere taşıyan, kraliçelerini taşıyan işçi karıncalar gibi özel bir ekibi olup olmadığını merak etti. Cornelius her zaman böyle olamazdı. Sonuçta bir oğlu vardı ve Cosmos'un onun kanından geldiğine şüphe yoktu, ikisi aynı rafta duran iki kitap gibi birbirine benziyorlardı. Ama bu tepki bir soruyu cevapladı... Odadaki köpek Royce değildi.

"Bakın, biz Lord Byron için bir iş yapmak üzere buradayız. O sizin için çalışıyor, bunu kolayca doğrulayabilirsiniz. Günlüğe gelince, Lady Constance'a teslim edildiğinden beri onu görmedik, ama..." Royce daha fazla konuşmaya çekindi. Şüpheli bir adama inandırıcı bir argüman sunmaya çalışıyordu.

Cornelius gözlerini kısarak, "Ama ne?" diye sordu.

Beni bir şey söylemeden bırakmayacak.

Royce, kimsenin fark etmediği bir *homurtu* sesi çıkardı. *Burada kesinlikle en önemli kişi ben değilim.* "Kitabı bilen başka bir ilgilisi daha var. Benim elinde olduğunu düşünerek seninle aynı hatayı yapan bir adam."

Bu, balkabağı suratını biraz aydınlattı. "Kim?"

"Tam olarak bilmiyorum. Melengar'da ona rastladım, *rastladım* derken boğazını bıçakladım. Onu öldürdüğümü sandım. Sanırım çoğu insan öyle düşünürdü, en azından Kruger'da tekrar ortaya çıkana kadar. O da Lady Martel'in günlüğünün bende olduğunu sanıyordu. Dediğim gibi, onu öldürdüğümünden oldukça emindim, bu yüzden bu durum beni biraz rahatsız etti."

"Ne oldu?"

"İşin garip kısmı da bu. Günlüğü ona getirmem için beni tutmak istediğini söyledi."

"Peki işi kabul ettin mi? Bu..." "Hayır."

"Hayır mı?" Cornelius yine inanamayan, hayal kırıklığına uğramış, kaşlarını çatmış yüzünü gösterdi. "Neden almadın?"

"Üç nedeni var. Birincisi, zaten Lord Byron için bir iş üzerinde çalışıyordum. İkincisi, onu öldürmeye çalıştığım halde beni işe almak isteyen bir adam için çalışmanın riskli olduğunu düşündüm. Üçüncüsü ise, onun hiç parası yoktu."

"Senden bedavaya çalışmanı mı bekliyordu?"

"Oh, bana ödeme yapacaktı. Bana sonsuz yaşam vereceğine söz verdi."

Cornelius, Royce'a bakarak nispeten küçük dudaklarını oynattı. Dudakları normal, hatta belki de büyüktü, ama o yüzünde mantıklı görünen her şey çok küçük duruyordu.

İri adam açıkça şaşkın bir şekilde bakıyordu ve Royce bunun nedenini biliyordu. Her ikisi de oyun oynamaktan hoşlanmadıklarını söylese de, çok yüksek riskli bir oyuna girmişlerdi. Cornelius, dürüst olmayan karakterlerle başa çıkma konusunda deneyimli, kurnaz bir adamdı ve Royce'un aldatıcı olduğunu biliyordu. Ayrıca hırsızın kaçmak için ne gerekiyorsa yapacağını veya söyleyeceğini de biliyordu. Belirsiz *bir başkası* hakkında hikaye uydurmak, bir çocuğun "Ben yapmadım, başka bir çocuk yaptı" demesi kadar eski bir taktikti. Sorun, Royce'un uydurduğu hikayenin tuhaf doğasından kaynaklanıyordu.

Benim bir hikaye uydurduğuma şaşırmadı. Neden bu kadar inanılmaz bir şey uydurduğumu anlamadı. Benim aptal olmadığımı ve yalan söylemeye çalışmayacağımı biliyor. Bu yüzden, bu kadar tuhaf bir hikaye anlatmamın tek bir açıklaması var.

"Bu ısrarcı potansiyel müşteri bir isim verdi mi?" "Aslında verdi."

"Ve bu isim sana tanıdık gelebilir."

Cornelius'un gözleri yine parladı ve Royce, mümkün olsaydı öne doğru eğilebileceğini düşündü. "Peki nedir o?"

"Kendisine Falkirk de Roche diyordu."

Gwen, Tim'i kumarhaneye doğru götürürken, Albert ve Constance hala dans pistinde kalabalığın içinde kaybolmuşlardı ve orkestra, bu sefer trompet ve davulların ön planda olduğu başka bir neşeli melodiye geçmişti. Gwen, Tim'in elini tutmuştu; Tim ise biraz geri çekiliyordu. "Bunu asla yüz altın yapamam. Dediğim gibi, çok fazla kez kazanmam gerekir. Bana elli altın versen, sadece bir kez kazanmam yeter."

"O kadar param yok, Tim." "Ama bu işe yaramaz."

"Dediğimi yaparsan işe yarayacak. Yardıma ihtiyacın var ve ben sana yardım ediyorum."

Kumarhaneye, Calian sarayı gibi, ya da daha doğrusu, kuzeyli yerlilerin Calian sarayının nasıl olduğunu düşündükleri gibi yapılmış geniş, sivri kemerli bir geçitten ulaşıyordu. Her iki yanında, kısa, kalın gövdeli saksı palmyeleri devasa çömleklerden çıkıyordu ve bunların arasında mavi yelekler ve bol pantolonlar giymiş, antik devler gibi duran muhafızlar vardı.

"Sadece erkekler girebilir," dedi kaslı adam.

Gwen durdu ve gözlerini devirdi. "Ciddi misin?"

"Ciddi görünüyor muyum?" Soldaki güvenlik görevlisi, sanki asi bir çocukmuş gibi ona sert bir bakış attı.

Kolsuz yeleği içinde, adamın kollarını kavuşturduğunda, kafasından daha büyük olan pazı kasları ortaya çıktı. Yüzü şekilsiz ve düzensizdi, bir gözü diğerinden daha yüksek ve daha büyüktü, burnu ise sanki bir zamanlar ezilmiş gibi düz ve körelmiş görünüyordu. Burnunu parçalayan acımasız olayın ön dişlerini de kopardığını ve bu yüzden boğazından daha derin sesler çıkararak sesini daha gürültülü hale getirdiğini hayal etti. Bu ne mutlu ne de güzel bir yüz değildi, daha çok bir sindirme silahı, şiddet dolu bir yüz ve bu yüz ona yönelmişti.

Çoğu insan korkuyla kaçır ya da en azından geri çekilirdi. Tim denedi, ama Gwen onun elini sıkıca tuttu ve onu bırakmayı ya da yerinden kıpırdamayı reddetti. Tim'in karısını kurtarmasının tek şansı, ikisinin kumarhaneye girmesi idi. Zavallı Tim Blue, Gwen olmadan denerse, kaybedecekti. Gwen bunu Tim'in avucunda görmüştü. Okuma kısa sürmüştü, sadece birkaç saniye, çünkü görecekt fazla bir gelecek yoktu. Tim'in hayatı sadece birkaç saat sonra sona erecekti. Ertesi sabah Tim, Edie'yi sattıklarını, bileklerini ve ayak bileklerini kelepçelediklerini ve onu bir gemiye bindirdiklerini izleyecekti. Sonra, köle tüccarı yelken açarken, keder ve suçluluk duygusuyla tükendiğinde, Tim kıyıdaki uçurumdan atlayarak intihar edecekti. Tim için oldukça romantik bir son olsa da, karısı hayatının geri kalanında acı çekmeye devam edecekti.

Gwen bunu kabul edemezdi, elinden bir şey geliyorsa tabii.

Asıl soru, yapabilir miyim?

Annesi öngörü yeteneğine sahipti, bu yetenek kızına da geçmişti ve Illia ölmeden önce Gwen'e el falı okumayı öğretmişti. Ancak bir kişinin hayatını görmek için iki yol vardı. El falı, bir kitap gibi okunabildiği için güvenli ve kolay bir yöntemdi, oysa bir kişinin gözlerinin derinliklerine bakarak cevaplar aramak da geçmiş, bugünü ve geleceği ortaya çıkarırdı. Ancak, okuyucudan farklı olarak, bakan kişi kontrol sahibi değildi. İstemese de görürdü. Gwen bir kişinin gözlerine baktığında, sadece

Gwen, kumarhane görevlisinin gözlerinde bir hikaye olduğunu biliyordu, tıpkı her yüzün arkasında bir hikaye olduğu gibi. Ancak bu özel hikayenin ön izlemesi, onun yaşamak istemediği bir trajedi, hatta belki de bir korku hikayesi olduğunu gösteriyordu.

Gwen, bunun travmaya değip değmeyeceğini bilmiyordu.

Bu yeteneğe sahip olduğu sürece, bildiği kadarıyla sahip olduğu tek şey buydu. Kendisi dışında bir kişinin geçmişini, bugünü ve geleceğini görebiliyordu, ancak geleceğin değiştirilip değiştirilemeyeceğini bilmiyordu. Gördükleri, gerçekleşmeyecek şekilde değiştirilebilseydi, bu, geleceği hiç göremeyeceği anlamına gelmez miydi? Herkes, birisi bir şeyi yaparsa ya da yapmazsa ne olacağına dair tahminlerde bulunurdu ve bazen haklı çıkarlar, bazen de yanılırlardı. Gwen'in gördükleri de geri alınabilir ve bazen gördükleri gerçekleşmezse, yeteneği farklı olur muydu? Yeteneği olur muydu, yoksa sadece iyi bir tahminci mi olurdu? Görüntüleri ve öngörülleri *her zaman* gerçekleştiği için, Gwen tüm olaylar gerçekleştikten sonra ne olacağını gördüğüne inanıyordu — kehaneti değiştirme girişimleri de dahil. Bu nedenle, gördüğü geleceği hiçbir şey değiştiremezdi.

Ancak bir olasılık vardı.

Ya bir kahinin eylemleri diğer insanların eylemlerinden farklıysa? Ya geleceği bilme yeteneğim bana onun seyrini değiştirme gücü de veriyorsa? Belki de bu yüzden kendi geleceğimi göremiyorum.

Bu fikir hem heyecan verici hem de korkunçtu. Eğer işe yararsa, sahip olduğu güç inanılmaz olurdu. Ama sonra, hayatının geri kalanını dünyayı dolaşarak el falına bakıp kaderleri düzeltmekle geçirme fikri, gerçekliğin duvarına çarptı.

Kaderimi değiştirecek bir şey yapsam ve bu eylem milyonlarca başka öngörülemeyen değişikliğe neden olsa ne olur? İyi ile kötü arasında korunması gereken bir denge varsa ne olur? Dünyada çok kötü şeyler var, ama en azından bunların benim yüzümden olmadığını biliyorum. Ama eğer dizginleri ele alıp kaderi değiştirirsem, doğal gidişatı altüst edersem, bir dahaki sefere bir serçe öldüğünde bunun benim suçum olması mümkün olabilir.

Ama kader diye bir şey var mı? "Olması gereken" diye bir şey var mı ve ben de bu dünyanın bir parçası değil miyim? Bu yeteneği kullanmak için değilse neden bana verilmiş olsun ki? Bir insan bir nehri barajla keserse, bu kibirten kaynaklanan doğal olmayan bir değişikliktir ve korkunç ve öngörülemeyen sonuçlar doğurabilir. Ama bunu bir kunduz yaparsa, sorun yoktur. Düz kuyruklu bir kemirgen kibirle hareket etmez, bu yüzden yaptığı büyük göl bir felaket değildir. Bu

olması gerektiği gibidir — yağmur kadar doğaldır. Peki, ben neyim, doğal düzeni kaosa sürükleyen kibirli bir izinsiz giren mi, yoksa suçsuz bir kunduz mu?

Daha büyük felsefi soru başka bir güne kalmalıydı. Önce bunun mümkün olduğunu kanıtlamalıydı ve bunu öğrenmek için burası da diğer yerler kadar iyiydi. Kumarhane görevlisinin el falına bakmasına izin vermeyeceğini tahmin eden Gwen, bu fırsatı adamın gözlerine bakmak için kullandı.

Görüntüler geldiğinde, şaşırmış ve kendine hayal kırıklığı duymuştu. Herkesten çok o, bir yüzü yaralarından yargılamaması gerektiğini bilmeliydi. Sonrasında, kendine gelmesi biraz zaman aldı. Başkasının ruhuna derinlemesine dalmak, sevdiği biriyle bütün gece süren bir kavga kadar duygusal olarak yorucuydu. Gwen nefes aldı ve gözlerindeki yaşları sildi. "Salen hayatta," dedi yumuşak bir sesle, sesi kornalar ve davulların sesine boğuldu.

Kumarhane muhafızı kollarını açtı. Sanki anahtarı çevrilmiş bir kilidin sürgüsü gibi açıldılar. Yüzündeki sert ifade kayboldu ve ağzı açık kaldı.

"Onlar sana onun kıyafetlerini giymiş parçalanmış bir ceset gösterdikleri için onun öldüğünü sanıyorsun, ama o o değildi. O Habba'ydı. Salen sana ne olduğunu anlatacak. Ne zaman olduğunu bilmiyorum, ama çok uzak bir gelecekte olamaz; saçların hala koyu ve neredeyse aynı görünüyorsun. Salen, adamlar onu kaçırdığında ne kadar korktuğunu anlatıyor. Ağlayarak kaçıranlara, onları bulduğunda pişman olacaklarını söylediğini anlatır. Sana *Baba* diyor, ama bu senin adın değil — çok küçükken sana taktığı bir isim. Daha sonra Salen, adamların ona ne yaptığını anlatacak ve neden gelmediğini, neden bunun olmasına izin verdiğini ve neden onu kurtarmaya çalışmadığını bilmek isteyecek. Ona kaç kez söylerseniz söyleyin, yeterli olmayacak. Asla yeterli olmayacak. Amster ile evlenecekti. Şehri terk edip Collier'da yeni bir hayata başlamak için planları vardı, ama bu asla gerçekleşmedi çünkü size onun öldüğünü söylediler ve siz de onlara inandınız. Amster gerçeği öğrendiğinde, onu öldürecekler ve size onun kederinden intihar ettiğini söyleyecekler. Siz de buna inanacaksınız.

Diğer gardiyan Gwen'e, sonra Baba'ya baktı, korkmuş görünüyordu.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Baba.

"Ben Tenkin." Omzundaki dönen dövmeyi işaret etti. "Ve o sembolün ne anlama geldiğini bildiğini biliyorum."

Adam işarete baktı.

"Yüzünün neden öyle olduğunu da biliyorum. Üzgünüm." Gözleri yine doldu. Gözyaşlarını sildi. "Kız kardeşinin öldüğünü söyleyenler, kadınların kumarhaneye giremeyeceğini söyleyenler de aynı kişiler.

Ve Tenkin kahinlerinin, şansla para kazanılan veya kaybedilen bir yere girmelerini *gerçekten* istemediklerini varsaymak zorundayım."

Baba ortağına baktı. O yüz daha önce de korkutucu görünse de, şimdi gerçek bir dehşet kaynağıydı. "Belki de o sadece deli bir kadındır. Öyleyse, onu durdurmadığımız için biri şikayet edebilir. Ama kazanırsa, doğruyu söylediği kanıtlanmış olur. Onu içeri alacağım. Sen ne yapacaksın, Amster?"

Amster gülümsedi ve başını salladı. "Blue Parrot Casino'ya hoş geldiniz, hanımefendi."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

YAĞMUR YAĞARKEN

Hadrian ve Millie Altıncı Kat'a ulaştıklarında yağmur yağmaya başladı. Hadrian bir damla hissetti, sonra sokakta bir çift ıslak nokta gördü. Kısa süre sonra çatılarda yağmurun sesini ve kumaş tentelerin üzerinde yumuşak bir tıkırtı duydu. Yedinci Kat'a geldiklerinde yağmur gerçekten şiddetini arttırmıştı.

"Elbisem! Saçım!" diye bağırdı Millie ve yakındaki kemerli bir kapının altına sığınmak için koşmaya başladı. Fazla bir şey değildi ama yakındaki bir fenerin ışığıyla aydınlatılıyordu.

Millie üç basamaklı merdiveni tırmandı ve sanki yağmur onu öldürecekmiş gibi sırtını kapalı kapıya dayadı. Hadrian da küçük alana ona katıldı ve birkaç saniye sonra yağmur damlamaları sağanak yağmura dönüştü. Bir metre ötede, su perdesi katı bir nesne gibi görünüyordu ve sanki bir şelalenin altında duruyorlarmış gibi şiddetli bir gürültüyle dünya kayboldu.

Millie'nin eli, saçlarının ve elbisesinin ıslaklık ve hasar olup olmadığını kontrol etmek için etrafta dolaştı.

"Demek burada yağmur yağıyor," dedi Hadrian, dışarıya bakarak, gürültünün şiddetinden etkilenmiş bir şekilde.

"Her yerde yağmur yağar," dedi Millie.

Hadrian cevap vermek üzereydi ama vazgeçti. Bazı şeyler inanmak için deneyimlenmeliydi.

"Yağmurdan nefret ederim," dedi Millie, sanki iğrenç bir şeymiş gibi ön kollarındaki ıslaklığı silerek.

"Yağmurdan nasıl nefret edebilirsin?"

"Bu çok tehlikeli." Sokağı işaret etti ama ıslanmaktan korktuğu için kolunu uzatmadı. "Birkaç saniye daha geçse, eriyip giderdim." Elini vücudunda yukarı aşağı salladı. "Bu saatler süren zorlu bir iş, yağmur ise bunu saniyeler içinde mahvedebilir. Yağmurun kıvrılmış saçlara veya makyaja ne yapabileceğini biliyor musun? Sadece akıp gitmez, *akıntı yapar*. Uzun, çirkin siyah ve kırmızı çizgiler yüzümü parçalar, beni grotesk, erimiş bir

ve sonra, yeterince suyla hepsi yok oluyor, hepsi. Millificent LeDeye irkin bir şekilde ölüyor ve geriye sadece Millie Mulch kalıyor."

"Bu o kadar kötü m?"

Ona deliy miş gibi baktı. "Millie Mulch olmak istemiyorum. Bir daha asla o olmak istemiyorum. Onun boğazını kesip, kle çevirip, o külleri dört bir yana savurabilseydim, yapardım. Millificent LeDeye çok daha iyi. O güzel ve hiçbir Şeyden, kimseden korkmuyor."

Kollarını silmeyi bıraktı ve keskin bir hareketle ona döndü. *lmle* burun buruna gelmenin yarattığı hayal kırıklığı, korku ve öfke kayboldu ve Millificent LeDeye ona yırtıcı gözlerle baktı. Yaklaştı, ona yaslandı ve başını göğsüne koydu. "şyorum, beni ısıt."

Kollarını onun çıplak omuzlarına doladı. Soğuk hissetmiyordu. Cildi neredeyse sıcaktı, sanki ii yanıyormuş gibi. Ona doğru iini çekti. Sokaktaki fener yağmurla söndü ve ikisini karanlıkta bıraktı. Her Şey, dünyanın geri kalanını boğan sel tarafından yok edildi.

Bu, erkeklerin asla paylaşmadıkları türden bir rüyaydı — nk korkunç olduğu için değil, bu deneyimi, lezzetli bir yemeğin malzemeleriyle tarif edilemeyeceği gibi, kelimelerle zetlenemeyeceği için. Duyguları, atmosferi, beklentiye veya heyecanı ifade etmeye yönelik her türlü girişim her zaman yetersiz kalırdı. Ama o anda, egzotik bir yabancı Şehirde, fırtınadan korunurken, yabancı ve güzel bir kadını Şefkatle kucaklarken, Hadrian bunun o anlardan biri olduğunu biliyordu. Bu anlar sık sık yaşanmazdı ve o bunu değerini bilmeye kararlıydı.

"Mesele şu ki," dedi kadın, ve Hadrian göğsünde onun sesini hissedebiliyordu, "hayalime çok yaklaştım. Onu görebiliyorum. Geleceğim tam orada, ama onu tam olarak yakalayamıyorum. Yeteneğim var, ama bu yeterli değil. Mesele para. Parası olan g sahibidir ve g sahipleri cimridir. Ben ise artıkları alıyorum ve her zaman öyle olacak çünkü onlar, durum tersine dönerse masayı devirip kendi kararlarımı alacağımı ve onlarla ilişkimi keseceğimi biliyorlar. Ama para olmadan hiçbir Şey yapamam. Keşke kendi başıma küçük bir servet kazanmanın bir yolu olsaydı."

Hadrian sırtını okşadı. Elbisenin yakası açıktı, kumaşı yok gibiydi. Parmakları pürüzsüz, nemli ciltte kaydı.

Kafasını evirdi. Yanağını onun göğsüne dayadı ve gözlerine baktı. O, onun bir pk istediğini düşündü, bu yüzden onu daha sıkı sarıldı

...

"Öldürülen kuryeyi duydun mu?" diye sordu kız.

Hadrian tereddüt etti, acaba işaretleri yanlış mı yorumlamıştı yoksa Millificent LeDeye düşündüğünden daha tuhaf birisi miydi? Dikkatsiz olmak başka, dağınık olmak başka bir şeydi. "Aslında duydum."

"Cornelius DeLur, kuryenin taşıdığı şeyi ele geçirmek için yüklü bir miktar para teklif etti ve ben onun ne olduğunu biliyorum: bir kitap." diye devam etti, çenesini hala ona dayayarak, konuşurken başını sallıyordu.

Sonra Millie iç geçirdi ve Hadrian, Millie'nin vücudunun kendisine yapıştığını hissetti.

Kemerin sığınağının ötesinde yağmur yağmaya devam ediyordu. Komşu binaların çatılarından mini şelaleler dökülürken, küçük bir nehir Berling's Way'i yıkıyordu. Hadrian, Millie'nin sırtını okşamaya devam etti, vücudunun hatlarını hissetti. Ellerini beline indirdi ve nemli kumaşı hissetti.

"Mmm," diye mırıldandı Millie, elini onun gömleğine sürterek, elleriyle onun vücudunu keşfetmeye başladı. Gevşek gömleğinin açık V yakasını buldu, madalyon zincirini kenara itti ve göğsünü öptü. "Millie Mulch'ın aksine, Millificent LeDeye cesur bir maceracıdır."

"Cesur olmak iyidir," diye fısıldadı Hadrian. "Ve ben maceraları severim."

"Millie kitaba sahip olsaydı, onu satıp parayı bağımsız olmak için kullanırdı, ama Millificent LeDeye sahip olsaydı, onu asla satmazdı."

"Yine aynı konuya mı döndük?" dedi Hadrian, biraz hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

"Bu bir hazine haritası, biliyor musun?" "Duydum."

"Cüce kralının altınlarına giden yolu gösteriyor. Düşünebiliyor musun? Bütün bir ulusun, bir cüce krallığının biriktirdiği servet! Onlar hakkında ne dediklerini bilirsin: ejderha gibi hazine biriktirirler. Muhtemelen oda oda altın külçeleri, para çuvalı, kadehler, heykeller ve kim bilir başka neler vardır? Akli olan herkesin gerçekten istediği şey budur, kitap değil." Biraz geri çekilip tekrar gözlerine baktı. "Sende var, değil mi?"

"Ne?" diye sordu, birden kafası karışmış bir şekilde.

Hadrian, kitap ve hazine hakkındaki bu konuşmanın ikisiyle ne ilgisi olduğunu hala anlamaya çalışıyordu. Bir ilgisi olmadığını düşündü. Kadın, bazı insanların çalışırken veya banyo yaparken mırıldandıkları gibi küçük bir sohbet yapıyordu. Ayrıca bunun, kendisinin kitap, kendisinin ise hazine olduğu türden bir tür süslü

metafor olabileceğini düşündü. Millificent LeDeye, soyut romantik terimlerle düşünen türden birine benziyordu. Bu hoşuna gitmişti. Bu, onu daha ilgi çekici, daha fazla renk görebilen veya birden fazla dil bilen biri gibi gösteriyordu. Ama şimdi...

"Andre bana öyle olduğunu söyledi." "Andre mi?"

Hiç de soyut değildi.

"Benim hakkımda ne bilebilir ki?"

"Oh, o Cornelius DeLur için çalışıyor. Birçok kişi onun için çalışıyor, ama Andre yüksek mevkide. Birçok şey duyuyor. Seni ve arkadaşını kuryeyi öldürüp kitabı çalan kişiler olarak tanıyor. Sen kimseyi öldürecek tiplere benzemiyorsun, belki de bunu yapan arkadaşındır. Ne yazık ki, şu anda kitap senin üzerinde değil." Kadın iç geçirdi. Ellerini çekip doğruldu. "Cornelius'un adamları geçen gece evini aradılar, ama Andre hiçbir şey bulamadıklarını söyledi." Daha da uzaklaştı. "Sanırım kitap o diğer adamda, arkadaşında, değil mi? O beyin. Kitabı her yere yanında götürüyor. Bu şehirde akıllıca bir hareket."

"Bu yüzden mi..." Hadrian ona baktı. "Andre seni beni aramaya mı gönderdi?"

Kız başını salladı. "Onun tam sözleri: kitabı almak için *ne gerekiyorsa* yap."

Hadrian hayal kırıklığına uğramıştı ama en azından kızın dürüstlüğünden etkilenmişti. "Oh."

Yüzündeki ifadeyi görünce, "Ona vermeyi düşünmüyordum. Millie Mulch öyle yapardı, ama ben Millificent LeDeye'im, unuttun mu?" diye ekledi. Gülümsedi. "İşte anlaşma şöyle. Servetim yok ama param var, malzemeyi almaya yetecek kadar: bir araba ve bir eşek. Sen kitabı arkadaşından al, ikimiz de sessizce kasabadan kaçalım. Liman İdaresi gibi biriyle karşılaşırsak, yeni bir hayata başlamak için evlenen yeni evliler gibi davranabiliriz. Neith'e gideceğiz, en fazla iki gün sürer, ve birkaç cüce kazıcı tutacağız. Orada çok sayıda var. Fazla para ödeyemeyiz. O kadar param yok ve bu biraz zaman alabilir, bu yüzden acele etmemeliyiz. Önemli olan, bunu gizlice yapmamız. Kimse ne yaptığımızı bilmemeli, yani cüceler işi kabul ettikten sonra gitmelerine izin veremeyiz. Kılıç kullanabilir misin?"

Hadrian ona baktı, atmosferin yağmur fırtınasında makyajın akıp gitmesi gibi silinip gittiğini izledi.

Haklıydı. Sonuç çirkin olacaktı.

"Daha önce kullandım."

Ona bir bakış attı. "Ama sende yok." Diye iç geçirdi. "Paramı harcayacağım başka bir şey daha. Hayatımın birikimlerini buna yatırıyorum, kararları benim vereceğimi anlayışla karşılarsın umarım. Sen sevimlisin ama beni pek zeki biri olarak etkilemiyorsun. Her şey benim gördüğüm gibi giderse, sen ve ben gündüzleri gizlice eski cüce hazinelerini kazarak, geceleri de aynı çadırı paylaşarak harika bir macera yaşayacağız." Ona şeytani bir göz kırptı. "Sonuçta, yeni evli gibi davranmamız gerekecek. Ve bence, kilise neredeyse bir yıldır bu işin üzerinde çalıştığına göre, tüm zor işler muhtemelen halledilmiştir. Yani, birkaç hafta, en fazla bir ay içinde, sen ve ben dünyanın en zengin aşıkları olacağız. O zaman kendi tiyatromu kurabilir ve hayalimi gerçekleştirebilirim. Ve sen yakışıklı olduğun ve kendi hayalin olmadığı için, benim hayallerimin bir parçası olabilirsin. Ne dersin?"

Ne Royce ne de Hadrian geri dönmemişti ve Gwen, Albert'in nereye kaybolduğunu bilmiyordu. Tim Blue da gitmişti. Yalnızdı ve büyük masada tek başına oturmak istemedi, bu yüzden şenlikli bir orman kulübesi gibi tasarlanmış güzel barda bir yer buldu. Tezgah koyu renkli tik ağacından yapılmıştı, ön yüzü dikey bambu çubuklarla süslenmişti ve pirinç ayak dayama yeri ile tamamlanmıştı. Tavan, gereksiz bir tente görevi gören sazdan yapılmıştı ve aynı şekilde gereksiz ahşap direkler, sanki bir gemiyi demirlemek için denizci ipi ile sarılmıştı. Tüm tabureler parlak yeşil renkte boyanmıştı.

Birkaç koltuk boştu, o da birine oturup yerleşti. Barın arkasındaki adam, sorunlu bir musluğu kurcalarken sırtını ona dönmüştü. Çantasını sıkıca tutarak bekledi.

Jollin bu küçük çantayı bir yıl önce ona doğum günü hediyesi olarak vermişti. Basit bir çuvaldan ibaretti, ama içinde dört altın sikke vardı. Jollin, Mae, Etta, Abby ve Christy bu parayı biriktirmiş ve Gwen'in onları Grue'dan kurtarmak için harcadığı dört sikkenin karşılığı olarak ona teşekkür etmek için hediye etmişti. Orijinal dörtlü gibi, Gwen de bunları harcamayı reddetti. Artık kutsal tılsımlar olmasalar da, bu sikkeler duygusal birer hatıraydı. En azından Gwen kızlara Tur Del Fur'a seyahate çıkacağını söyleyene kadar öyleydi.

"Paraları al," demişti Jollin. "Al ve kendine harika bir şey satın al."

"Oh hayır!" diye itiraz etti Gwen. "Onlar..."

"Onlar para, Gwen. Parayı harcamak gerekir. Bak, sen *bize* sürekli bir şeyler alıyorsun. Bu, kendine bir şeyler alman için bir fırsat; bu yüzden sana verdik. Artık durumumuz iyi, hatta harika. Artık endişelenmene gerek yok. Hayatının tadını çıkar. Paraları kullan. Bu macerayı hatırlatacak güzel, eğlenceli bir şey al. O zaman *bu* senin hatıran olabilir. Hatta bacakları olmayan bir kaplumbağa hızında hareket eden belirli birini etkileyebilecek bir gecelik bile alabilirsin."

Durumları iyiydi, ama Gwen hala endişeliydi. Medford House'daki kadınlar, onları ayağa kalkıp Grue'dan ayrılmaya ikna ettiği anda onun sorumluluğu haline gelmişti. Ama Jollin haklıydı. Parayı hiç harcamazsan ne işe yarar ki, üstelik fırtına için zaten bolca biriktirmişti. Ama sembolik altını nasıl harcarsın? Hiçbir ıvır zıvır yeterli olmazdı.

Paraları Tim'e vermişti.

Bu uygun, hatta gerekliydi. Böylece Gwen, adını hiç bilmediği bir adama olan borcunu ödüyordu. Sembolik altının uygun kaderi buydu ve paraları dürüstçe harcamayabilmenin tek yolu buydu. Ancak doğru şeyi yapıp yapmadığı sorusu aklında kalmıştı ve planının işe yarayıp yaramayacağını hala bilmiyordu. Kader, iyi niyetli müdahalesini düzeltmenin bir yolunu bulabilirdi. Yarın sabah, birisi hala kıyı kayalıklarında gök mavisi bir ceket giyen bir ceset bulabilirdi. Hatta, kozmik bir yasayı çiğnediği için güneşin bir daha asla doğmayacağı ihtimali bile vardı. Dünyanın sonunu getirmiş olabileceğini düşünmek, ona büyük bir stres yaratıyordu.

Bir içki içmek gerçekten iyi gelirdi.

Gwen barmeni beklerken, biri yanındaki koltuğa oturdu. Dönüp baktığında, ellili yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ettiği, şık giyimli bir adam gördü. Yoğun siyah saçları, katranla geriye taranmış gibi görünüyordu. Gwen saçını boyayan bazı kadınlar tanıyordu, ama bunu yapan bir erkek duymamıştı — hem de bu kadar kötü bir şekilde. Onun kibri bununla da bitmiyordu. Üstünde bir ceket ve bir çift çorap vardı. Ceket yeni kısa stildeydi — beline kadar dar ve mücevherlerle süslenmiş, göze çarpan bir şekilde tasarlanmış ön kısmının hemen üzerinde stratejik bir şekilde bölünmüştü.

Adam ona gülümsedi. "Seni burada daha önce görmedim. Calis'ten geliyorsun, değil mi?"

Sesi bacaklar olsaydı, adamın havalı yürüyüşü sakat bırakabilirdi. "Melengar," diye cevapladı.

Adam şaşkın bir ifadeyle baktı, sonra sanki kız şaka yapmış gibi güldü. "Nereli olursan ol, çok güzelsin. Gözlerin muhteşem." Yüzüne bakmadığı için bu yorum tuhaftı.

"Ben biriyle birlikteyim," diye açıkladı.

"O bir düğ mü? Çünkü ben öyleyim." Adam omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. "Düğün ne olduğunu biliyor musun? Sadece kral ve prensler benden üstündür."

Gwen, düğün ne olduğunu çok iyi biliyordu, ancak Medford House'da onlara başka bir isim veriyorlardı, benzer bir isim, ama ziyaret eden iki düğün daha iyi tanımlayan bir isim. İkisi de korkunçtu: kibirli ve aşağılayıcı. Bu düğün aşırı büyük bir codpiece giymesi, onun da aynı kulübün lisanslı bir üyesi olduğunu güçlü bir şekilde gösteriyordu.

Elini omzuna koydu ve ona doğru eğildi. Ona bir şey fısıldamak niyetinde olabilir, ama o bir öpücük bekliyordu. Düğler meşgul insanlardı ve zaman kaybetmeyi göze alamazlardı. Bunu biliyordu, çünkü sık sık herkese bu korkunç zorluğu ve evlenmek zorunda kaldıkları cadaloz eşleriyle yaşamak zorunda kalmalarını hatırlatırlardı. Medford House'un hanımları, düğlerin aceleci tavırlarını pek de övgü dolu olmayan ifadelerle anlatırlardı, ama ardından *"aslında ne kadar hızlı olursa o kadar iyi"* diye eklerlerdi. Bunu, Novron'un iyiliksever bir tanrı olduğunun kanıtı olarak görürlerdi.

"İyi akşamlar, Ekselansları," dedi Lady Constance, düğün arkasından yaklaşarak. Dans pistinde geçirdiği zamanın ardından biraz daha az mükemmel görünüyordu. Cildi parlıyordu ve birkaç saç teli yerinden çıkmıştı.

İlk tanışmalarından sonra Gwen, Leydi Constance'ı bir daha görmek istememişti, ama şimdi, onu görsel olarak taciz eden ve şüphesiz gerçek tacize geçmeyi planlayan Koyu Saçlı Düğ ile kapana kısılmışken, Gwen leydi'nin eşlik etmesini memnuniyetle karşıladı.

"Ah, Lady Constance, sizi tekrar görmek ne güzel." Düğ, genellikle nefret ettiği kayınvalideleri ve aşağılık eski eşleri için kullandığı türden bir küçümsemeyle onu selamladı. Sonra kaşlarını çattı ve hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdi.

"Eminim," dedi Constance demir gibi bir gülümsemeyle. "Şimdi, bu kadının zaten birine ait olduğunu söyleyerek hayatını kurtarmama izin ver."

"Bana öyle söyledi," diye cevapladı düğ, bu sefer hiç umursamadığını belirten bir ses tonuyla ve Leydi Constance'ın varlığına rağmen, sanki bir ziyafet ve kendisi aklıktan kıvranan bir zavallıymış gibi Gwen'in vücudunu süzen gözlerle. Gwen, zavallı kısmından emindi.

"Ve o şaka yapmıyor."

"Lady Constance, sözünüzü kesmenizi ve tavsiyenizi hiç hoş karşılamadığımı söylemeliyim. Ben meşgul bir adamım ve bunun için vaktim yok..." Tereddüt etti. "Bekleyin..." Dük, Constance'a gözlerini kısarak baktı. "Ne diyorsunuz?"

"Sadece şunu. Size hayatınızı kurtarmaya çalıştığımı söylediğimde, ben de şaka yapmıyorum."

Dük Gwen'e baktı. Gözleri bir kez daha vücudunu süzdü, ama bu sefer yüzünde endişe vardı ve sanki Gwen vebalıymış gibi geriye yaslandı. "Kim? Frederick değil, değil mi?" Dük, yüksek otların arasında bir kuş gibi başını kaldırıp odayı süzdü.

"Affedin beni, Ekselansları, ama gerçekten söylemememin daha iyi olacağını düşünüyorum."

Dük ayağa kalktı ve bir kez daha etrafına bakındı. Gwen'e sanki başından beri ona komplo kuruyormuş gibi kötü bir bakış attı. Constance'ın elini tuttu. "Teşekkür ederim, leydim." Sonra daha sessiz bir sesle ekledi, "Bunun için sana borçluyum."

Lady Constance fısıldayarak cevap verdi, "Evet, borçlusun — sandığından daha fazla."

Dük hızla uzaklaştı, bir masaya çarptı ve neredeyse bir içkiyi deviriyordu. İki kadın da onun onlardan uzaklaşmaya çalışmasını izledi. Sonra Leydi Constance, dükün boşalttığı yere oturdu. Önündeki boş tezgaha baktı, sonra Gwen'in tuttuğu küçük çantaya. "Kendine içki almaya çalışmıyorsun, değil mi?"

"Aslında, evet, öyle yapıyordum."

Constance başını salladı. "Oh, hayır. Bu yasak."

Gwen başını sallarken omuzlarını düşürdü. "Hangisi? Kadınlar barda içki içemez mi, yoksa alkol satın almamız yasak mı?"

"Ne? Hayır," dedi Lady Constance, başını sallayarak, sonra avucunu bara vurdu. "Merhaba? Jareb?" Barmen döndü, ince bıyığı ortaya çıktı. "Bu hanımefendi bir içki almak istiyor."

"Hanımefendi ne istiyor?"

"Emin değilim, ama ne olursa olsun, bana yazın, ve istediği başka bir şey varsa onu da. Onun parası burada geçerli değil. Açıkçası, Jareb, eğer *bir şey* için ödeme yaparsa, *çok hayal kırıklığına* uğrayacağım — birbirimizi anlıyor muyuz?"

"Elbette, hanımefendi." Gwen şaşkınlıkla baktı.

"Liste ister misiniz?" diye sordu Jareb, yanına yaklaşarak. "Şarap olabilir mi?"

"Ah... hayır, daha önce çok içtim," diye cevapladı Gwen. "Eski usul iyi bira servis ediyor musunuz?"

"Bira kabul edilebilir mi?" "Ne tür?"

"Regal bizim evimizin markasıdır." "Hiç duymadım."

Jareb omuz silkti. "Bar kapandıktan sonra içtiğim bira bu."

"O zaman doldurun bakalım, beyefendi."

"Hemen geliyor," dedi Jareb ve üzerinde papağan gravürü olan metal bir kupa uzattı.

"İki tane olsun," dedi Lady Constance.

Gwen ona baktı, böyle bir şeyin uygun olmadığını ve hanımefendinin de bunu öyle göreceğini biliyordu. Hanımefendi gücenir ve Gwen'in kaba bir fahişe, sıradan bir sokak kadını olduğu inancını pekiştirirdi.

Gwen ondan nefret etmek istedi, ama yine de...

O dük kesinlikle beni öpecekti. Ve bir Calian madamı, o rütbeden birini tokatlayıp elini kaybetmemek için bekleyemezdi.

"Ah... müdahale ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Gwen. "Soylular... Konuştuğu kişinin kim olduğunu çok iyi bildiği için tereddüt etti, ama artık dikkatli davranmaktan bıkmıştı. Gwen, Tim Blue ve karısının hayatları için Kader'e bilek güreşi yapmaya meydan okumuştı, Leydi Constance'ı gücendirmekten endişe etmek artık aklının ucundan bile geçmiyordu. "Zor," diye karar verdi sonunda, ama hemen ekledi, "Rütbe ne kadar yüksekse, o kadar zor. Özellikle dükler çok tatsızdır. Onları aşağılamazsınız, ama aynı zamanda onlara tahammül de edemezsiniz."

Constance beklenmedik bir kahkahayı bastırdı. "Kesinlikle katılıyorum. Ve Royce içeri girip onun seni hırpaladığını görürse..." "Oh!

Biliyor musun, bunu hiç düşünmemiştim."

Lady Constance'ın kaşları kalktı. "Aklıma gelen *tek* şey buydu. Erkek arkadaşın rütbeye saygı duymuyor. Lord-Our-God Novron, Dük Ibsen'in düşündüğü şeyi yapmaya kalkışırsa onu öldürür."

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu Gwen, Jareb iki kupa getirdiğinde. Sıvı koyu kehribar rengindeydi. Her ikisinin de kenarlarından köpük dökülüyordu ve her biri bir dilim portakal ile süslenmişti.

"Riyria'yı tuttum, hatırladın mı?" dedi Leydi Constance. "Birçok kez. Bu nedenle, onların itibarını çok iyi biliyorum ve sana temin ederim ki bu itibar oldukça yüksektir."

"Bunları biliyorum. *Erkek arkadaş* kısmını kastettim."

Kadın bir kez daha güldü ve sanki kendinden utanıyormuş gibi elini yüzüne koydu. "Şey, benim gözlerim var — aslında iki tane — ve ikisi de çalışıyor. Adam sana aşık ve sonsuz bir kışla karşı karşıya kalan tek bir meşe palamudu olan bir sincap kadar kıskanç."

Bu, Gwen'i güldürdü. Gizlemeye çalışmadı. "Şaka yapmadım," dedi bayan.

"Oh, özür dilerim. Kafamda karanlık bir başlık ve pelerin giymiş bir sincap görüntüsü belirdi."

Lady Constance elini tekrar ağzına götürdü, ama Gwen gözlerinde kıkırdamayı görebiliyordu. "Oh, harika. Şimdi aynı görüntü benim de kafamda canlandı." Bir saniye uzaklara baktı. "Tek görebildiğin, başlığından dışarı çıkan küçük burnu, değil mi?"

İkisi de Jareb'in bakmasına neden olacak kadar yüksek sesle güldüler. "Ne bu kadar komik?"

İkisi de başlarını sallayarak onu uzaklaştırdılar.

Constance, Gwen'e sevgiyle baktı. "Görüyorum ki güzel bir an yaşıyoruz..." Kupa kaldırdı. "Tim Blue ve onun uğurlu tılsımına."

Gwen donakaldı ve ona baktı.

"Ne yaptığını gördüm," dedi kadın.

Gwen, iki köpük birikintisinin olduğu tik ağacından tezgaha baktı. "Kadınların kumarhaneye girmesi yasak değil miydi?"

"Haklısın." Constance bir yudum aldı, sonra içkisini masaya koydu. "Ama o kadar gürültü yaptın ki kimse umursamadı, en azından kumarhane güvenlik görevlileri, onlar görev yerlerini terk edip izlemeye başladılar."

"Başım belada mı?"

Lady Constance, bir hanımefendiye yakışmayacak bir yüz ifadesi yaptı ve dudaklarından *pfft* sesi çıkardı. "Benim için kesinlikle hayır. Biliyorsun, gerçekten samimi bir iyilik örneği görmek nadirdir. Sanırım onu pek tanıyorsun. Tim Blue kim? Medford House'da sahte isim kullanan bir müşteri, sanırım?"

"Eskiden müdavimdi. Tim evlendi ve ondan sonra onu hiç görmedik. Genelde böyle olmaz. Sanırım onu sevmemin nedenlerinden biri de bu. Kızların çoğu da onu seviyor."

"Dört altınla içeri girip yüzün üzerinde altınla çıktığını söylüyorlar. Ama bunun doğru olmadığını biliyorum. *Sen* hiçbir şey almadan çıktın. Herkesin bildiği Baron Everbryant *tüm* parayı topladı."

Gwen çantasını kaldırdı. "Dört altınımı geri aldım."

"Bekle, bahis yaptığı *senin* paran mıydı? Ve tüm kazancı ona bıraktın mı?"

"Hiçbir şeyi almasına *izin vermedim*. Tüm kumarı o oynadı. Ben sadece izledim."

"Tabii ki öyle yaptın." Leydi Constance, taburelerin rengiyle mükemmel uyum sağlayan yeşil kumaş peçetelerden birini aldı ve içkisini üzerine koydu. Tıpkı daha önce olduğu gibi, sanki başka türlü yapmak günahmış gibi, tam ortasına koydu. "O oynamaya devam etmek istediğinde sen *sadece izliyor* muydun, ama ona dedin ki... Ne demiştin? Nasıl ifade etmiştin? *"Bunu zengin olmak için yapmıyoruz, Tim. Edie'yi kurtarmak için ihtiyacın olan her şeye sahipsin. Burada bitiriyoruz."*

Gwen cevap vermedi. Lady Constance'ın bunu duyması garipti, kelimesi kelimesine hatırlaması ise endişe vericiydi. Gwen içkisini kaldırıp bir yudum aldı, sonra bir yudum daha aldı.

"Baron Everbryant zor günler geçiriyor," dedi Constance. "Bunu herkes biliyor. O ve karısı iyi durumda değiller, ama bu geceye kadar durumunun ciddiyetini çok az kişinin bildiğini sanıyorum."

"Şimdi borcunu ödüyor," dedi Gwen. "Kumarhane ödemeyi yapar yapmaz ayrıldı."

Constance bir yudum daha aldı, bu seferki ilkinden daha büyüktü, ve ikisi bir süre oturup, Jareb'in barın uzak ucundaki üç adamın siparişini hazırlamasını izlediler. Üçü de onlara gülümsedi. Sonra Constance taburede dizlerini döndürdü ve Gwen'e doğru döndü. "Az önce seni rahatsız ettiysem özür dilerim. Niyetim bu değildi, ama benim mesleğim saray entrikalarıdır. Erkeklerle flört eder ve rakiplerimi, genellikle kadınları, alt ederim. Bu noktada, bu bir refleks haline geldi. Görüyorsun, ben farkında değildim ki..." Bir an durdu ve düşündü. "*Gerçek* bir hanımefendinin huzurunda olduğumu bilmiyordum." Constance nefes aldı. "Mesleğinle ilgili olarak şunu söylemeliyim ki, canım, sen yıldız ışığı kadar saftın." Constance ağzını sildi, sonra ayağa kalktı.

"Gidiyor musun?" diye sordu Gwen. "İçkini bitirmedin." "Niyetim özür dilemekti, rahatsız etmek değil."

"Yalnız kalmak isteseydim masaya otururdum." İçkisine baktı. "Tim'in iyi şansına kadeh kaldırmayacak mıydık?"

Lady Constance gülümsedi. "Cömert, nazik ve şimdi de zarif. Dikkatli ol, kadınlara karşı olan alaycı dünya görüşümü mahvedeceksin, ki bu da,

Çoğu müşterim ve müşterilerimin kurbanları daha adil cinsiyetten olduğu için bu, geçimimi zorlaştırabilir."

"Üzgünüm... sanırım?"

Constance tekrar oturdu ve Tim'in şerefine kadeh kaldırdılar, sonra son açık dansın bitmesini izlediler.

"Albert ile bir çift misiniz?" diye sordu Gwen.

Constance düşünceli bir şekilde gülümsedi. "Albert beni anlayan birkaç kişiden biri. Benzer olduğumuz için iyi anlaşıyoruz — ikimiz de açıkça kendi çıkarlarımızın peşindeyiz. Zenginlik, dedikodu, kaliteli içkiler, çılgın partiler ve pervasız bir sefahat hayatını seviyoruz, ama aynı zamanda herkese iffetli bakireler olduğumuza inandırıyoruz. İkimiz de iktidar politikasını seviyoruz — ve bu konuda iyiyiz. Ne kadar iyi olduğumuzu sık sık merak ediyorum. Kendini abartmak kolaydır, özellikle de oyunu doğru oynamak zorunda olduğunda, ama sık sık merak ediyorum, eğer ikimiz kâr veya eğlence için değil de başka bir amaç için güçlerimizi birleştiresek, neler başarabileceğimizi. Seni kumarhanede gördükten sonra, Royce hakkında da aynı şekilde hissediyor olmalısın."

Kafasını salladı. "O kadar ilerlemedik. Onu üç yıldan fazladır seviyorum — dürüst olmak gerekirse, daha da uzun süredir. Ve artık onun da beni sevdiğinden eminim — ve başka bir kadın olmadığından da... o... ah... şey... nihayet iki gece önce beni öptü. Ve o kadar sarhoştı ki, hatırladığından emin değilim. Biz tuhaf bir çiftiz. İkimiz de kırılmışız, sanırım, ve iki parçalanmış elin birbirini onarması zor."

"Bir tur daha, bayanlar?" diye sordu Jareb.

İkisi birbirlerine baktılar. "Oh, tabii ki."

Dansçılar sahneden indi ve orkestra gece geç saatlerdeki gösterilere hazırlanırken, Blue Parrot alışılmadık bir sessizliğe büründü, en azından müzik açısından. Çok sayıda tabak ve bardak tıkırdadı, masalara yumruklar vuruldu ve yüzlerce sohbet, şiddetli bir rüzgar ya da coşkun bir nehir gibi gürültüyle devam etti.

Jareb yeni içkileri getirdi ve önceki içkilerin bıraktığı su birikintilerinin üzerine koydu. Lady Constance hemen peçetesiyle dağınıklığı temizledi. Sonra yeni bir peçete aldı ve kupasını düzgün bir şekilde yerine koydu.

"Peki, nasıl yaptın?" diye Gwen'e sordu. "Kumarhaneyi nasıl yendin?"

Gwen içkisini bir yudum aldı. "Söylersen bana inanmazsın." "Dene bakalım."

Biranın etkisini yeni hissetmeye başlayan Gwen, bardağına doğru konuştu. "Geleceği görebiliyorum."

Lady Constance gülümsedi ve başını sallayarak, yine yerinden çıkmış bir saç telini düzeltti. "Peki, sırrını sakla. Ben de böyle bir şeyi açıklamaya çekinirdim herhalde. Hem de bana değil. Sırlar benim işimdir ve seni bir dakika içinde ele verirdim."

Gwen tekrar Constance'a baktı, ama bu sefer gerçekten baktı, heybetli soylu kadına değil, kişiye. Constance'ın saçları küçük bir isyan çıkarmıştı, bir sürü saç teli kuleden kaçmış ve onu onları kenara itmek zorunda bırakmıştı. Yüzü biraz kızarmıştı. Alnı ve boynu parlıyordu çünkü Blue Parrot çok ısınmıştı, o kadar ki ana kapılar artık açık tutuluyordu. Dirseklerini bara dayamış oturuyordu. Dudakları tarafsızlığını kaybetmiş, daha sık gülümsemeyi tercih ediyordu. Gwen, mükemmel hanımefendinin görünüşünün arkasında gerçek bir kadın gördü.

"Bence yapmazsın," dedi Gwen. "Değil mi?"

Gwen başını salladı. "Sen soğuk kalpli, bencil bir paralı asker değilsin. Bu sadece taktığın bir maske. Çok şey saklıyorsun ve kimseye söyleyemeyeceğin sırların var. Bu beni gerçekten üzüyor. Belki de sadece ben ve Royce değiliz. Belki de derinlerde herkes biraz kırılmıştır. Bazıları bunu diğerlerinden daha iyi saklamaktadır."

Lady Constance birasına uzandı ve bardağı devirdi. "Aman Tanrım, şuna bak. Sandığımdan daha sakarım."

Royce The Parrot'a geri döndü ve masalarında kimseyi görünce midesi bir anda düğümlendi.

"Neredeler?" diye sordu.

Onunla birlikte içeri giren adam sessiz kaldı ve çok iyi bir şekilde dilsiz olabilirdi.

"Patronun onlardan herhangi birine zarar verirse, ilk ölecek kişinin sen olacağını biliyorsun. Kişisel bir şey değil. Sen sadece en yakınındasın."

Adam sırtıttı. Royce onun adını bilmiyordu ve umursamıyordu. Hâlâ Alverstone vardı. Cornelius'un adamları onu aramamıştı. Royce bunu nasıl yorumlayacağını bilmiyordu.

Yetersizlik mi? Güven göstergesi mi? Yoksa benden ne kadar az korktuklarının bir göstergesi mi? Belki de üçünün de birazı.

"Royce!" Gwen, Lady Constance'ın yanında oturduğu küçük orman barından bağırdı ve el salladı.

Rahatlama hissi onu sardı. Kalabalığın arasından hızla geçerek, iki kadının oturduğu yere doğru ilerledi. Gwen ayağa kalkmış, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Royce ona sarılmak için içinden gelen korkunç arzuyla mücadele etti. Yalnız olsalardı, bunu yapardı, ama Lady Constance oradayken ve hayalet varken kesinlikle yapamazdı. "İyi misin?"

"Harikayım," dedi, her zamankinden daha fazla gülümseyerek. "Sen nasılsın? Daha erken döneceğini sanıyordum. Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda. Hadrian nerede?"

"Henüz dönmedi."

Royce, onun gorile gittiğini ya da Albert ve Arcadius'la birlikte olduğunu söylemesini bekliyordu. Royce, Gwen'i yalnız bıraktığı için onu azarlamak için sözlerini seçmeye başlamıştı bile. Şimdi Royce'un başka bir endişesi daha vardı.

İki adım ileri, bir adım geri.

"Nereye gittiğini söylediğini hatırlıyor musun?" Kadın başını salladı.

"Hemen döneceğini söyledi."

"Bizi yeni arkadaşınla tanıştıracak mısın?" Lady Constance, gözleriyle hayaletle işaret ederek sordu.

"Hayır."

"Birini görmezden gelmek çok kaba bir davranış, Bay Melborn." "O bir insan değil. O bir hayalet."

"Oldukça gerçekçi görünüyor, Royce," dedi Gwen, şimdi o da ona bakarken. "*Gerçek* bir hayalet demek istemiyorum. O..."

Black Diamond'da herkes *hayalet* terimini, *kova adam* veya *süpürücü* terimleri gibi anlıyordu, ancak bu terimler dış dünyaya tam olarak aktarılamıyordu. Kova adamın bir *suikastçi*, süpürücünün ise bir *yankesici* olduğunu söyleyerek temel bilgileri aktarabilirdiniz. Ancak bu, ayrıntıların tamamını açıklamaya yetmiyordu ve *hayalet* terimini tanımlamak daha da zordu. Royce, buna yakın bir kelime bulmak için uğraştı. "Şey, o... Bilmiyorum... Sanırım bir *refakatçi* gibi. İşi beni izlemek, hepsi bu. Yani o sadece bir hayalet, anladınız mı? Onu görmezden gelin."

Gwen ve Lady Constance birbirlerine baktılar, Royce'un hoşuna gitmeyecek kadar eğlenmiş ve biraz fazla samimi görünüyorlardı. "İçki mi içtiniz?"

Gwen başını salladı, sonra gururla, "İkimiz de içtik. Regal Ales," dedi. Constance'a baktı. "Öyle değil mi?"

Constance başını salladı. "Evet, ikimiz de iki bardak içtik."

"Evet!" Gwen onayladı ve Leydi'ye sıırttı. "Sayılarla aran iyi mi? Öyle, değil mi? Muhasebemi sana yaptırmalıyım. Daha da iyisi, Arcadius'un okulunda okumak için davetini kabul etmeliyim."

Dışarıda başlayan davul sesleri giderek yükseldi. Girişin yakınında birkaç şaşkınlık ve merak dolu bağırış duyuldu ve kalabalık geri çekildi, çünkü açık kapıdan bir cüce alayı Blue Parrot'a girdi.

Royce, hepsi güzel giysiler giymiş, sakalları örgülü ve metal klipsler ve halkalarla süslenmiş yirmi cüce saydı. Uzun sakallı ve gümüş ve altın rengi giysiler giymiş olan baş cüce, eski moda savaş zırhı parçaları giymişti ve üzerinde dağ arması bulunan mavi ve siyah bir bayrak taşıyordu. Arkasında bir davulcu yürüyüş ritmini çalıyordu. Her cüce boş bir kın takıyordu. Hepsi salonun ortasından geçerek sahneye doğru yürüdüler ve orada dönüp kalabalığa baktılar. Davul sustu, oda da sessizleşti.

Royce, çıkışın yakınındaki kalabalığı fark etti ve sorun çıkmadan Gwen'i dışarı çıkarmak için en iyi yolu hesapladı. Onu bileğinden tutmak için uzandı, ama o sırada cüceler şarkı söylemeye başladı. Şarkı yumuşak bir şekilde ve hep birlikte koro olarak başladı. Sesleri derindi ve birleşik oldukları için, ses odayı salladı. Sonra, ikinci bir grup The Parrot'a girerken, çok daha yüksek sesli başka bir grup da onlara katıldı. Bunlar, canlı renklerdeki gösterişli elbiseler giymiş kadın cücelerdı. Davulun ritmine uyarak yavaşça yürüyerek içeri girdiler.

Royce sözleri anlamadı. Yine de, cüce dilini bilmediği halde, sesler alçaldığında, gürlediğinde ve sonra yükselen bir koro halinde patladığında etkisini hissetti. Şarkıcıların yüzlerinde gözyaşları parıldıyordu, nefesleri tükenene kadar notaları tuttular.

Herkes şaşkınlıkla bakarken sessizlik hakim oldu. Sonra, geldikleri gibi, gittiler.

"O neydi?" Albert, son cüce The Parrot'tan çıkarken onları barda buldu.

Lady Constance, "Belgric Kraliyet Marşı" diye cevapladı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

KARANLIKTA AYAK SESLERİ

Yağmur durmuştu, ama sokaklar su birikintileriyle doluydu ve birçok sokak lambası sönmüş olduğundan Hadrian ayaklarını kuru tutmakta zorlanıyordu. Şehir bir kez daha havasını değiştirmişti. Karanlık, kaygan ve sessiz, her yerde damlayan yağmur sesleri dışında, bu yeni hava hiç de sağlıklı gelmiyordu.

Millie'yi Mağara'ya bırakmıştı. Mağara, adından da anlaşılacağı gibi, uzun zaman önce tuz madenciliği yapılan bir uçurumun yanındaki bir delikti. Ancak madenciler cüceler olduğu için, Hadrian'ın artık kimseye bir şey ifade etmediğinden emin olduğu, ancak bir zamanlar bir anlamı olan sütunlar ve oyulmuş desenlerle süslemişlerdi. Hadrian, Millie'nin Royce'dan kitabı alıp onunla birlikte cüce altınını kazmaya gitme teklifini reddetmişti. Öncelikle, Royce'dan çalmanın çingiraklı yılanı tokatlamak kadar akıllıca bir şey olmadığını, ikincisi ise Royce'un çalınacak bir kitabı olmadığını açıkladı. İlk ikisi doğru olmasa bile, yine de bunu yapmayacağını söylemeye gerek görmedi, çünkü o ve Royce ortaklardan daha fazlasıydılar, arkadaşlıklar. Nedense Hadrian, Millie'nin bu kısmı anlamayacağı izlenimine kapıldı.

Millie, onun kitaba erişimi olmadığına inanmayı reddetti ve bu, yağmurdan çok daha fazla ortamı bozdu. Kendi iyiliği için, onu Mağara'ya sokmayı reddetti, çünkü Andre içeride olacaktı ve ateş ile yağın birbirinden uzak tutulmasının en iyisi olduğunu düşündü. Hayır cevabını kabul edecek türden biri olmadığı için, ona bunu düşünmesini söyledi. Fikrini değiştirirse, Hadrian'a Andvari Berling'in heykelinin çekicine, limandaki heykelin çekicine beyaz bir bez bağlaması söylendi ve gün batımında The Parrot'ta buluşacaklardı. Daha sonra, Berling Yolu'ndan aynı danthum'a geri dönerken, Hadrian, kadının beyaz bayrağı kolay bulunabildiği, kolay görülebildiği, ateşkesin sembolü olduğu veya teslim bayrağı olduğu için mi seçtiğini merak etti. İlk üç seçenekten biri olduğunu düşünmek istedi, ancak sonuncusu olabileceğinden şüphelendi.

Başka bir canlı görmeden Tier Six'e kadar yürüdü, ancak uzaktan bir köpeğin havlamasını duydu, bu da geceyi daha kasvetli hale getirdi. Karanlıkta uluyan yalnız bir hayvan onu her zaman tedirgin ederdi. Orduda nöbetçiler genellikle köpekler kullanırdı. Köpekler sessiz olmaları, ancak düşman yaklaştığında havlamaları ve hırlamaları için eğitilirdi. Bir köpeğe düşmanın kim olduğunu öğretmek zor olduğundan, köpekler olağandışı her şeye havlardı. Çoğunlukla yabancılara havlarlardı ve genellikle haklıydılar. Angelius'un tezgahının bulunduğu lamba dükkanını gördü. Yol kenarındaki aşçı, tente, tencere ve kamp ateşi yok olmuştu. Onların yerine, yağmurun eski ateşin külleriyle karıştığı karanlık bir su birikintisi vardı.

Boşluk ve yalnızlık.

Hadrian neden bu kadar endişeli olduğunu anlamaya çalışıyordu. Olmaması gereken bir yerdeymiş gibi hissediyordu, ama daha önce de buraya gelmiş ve kendini iyi hissetmişti. Hadrian, Angelius ile konuşup hakune ve sohbetin tadını çıkardığını hatırladı. Şimdi ise aynı yer yasak, hatta biraz ürkütücü geliyordu.

Sebepten, insanların olmamasıydı. Yukarı baktı. Ve yıldızların olmamasıydı.

Görünmez bulutlar gökyüzünü tamamen kaplamıştı. Gökyüzü olmadan, sanki bir mağarada yürüyormuş gibi hissediyordu — onu orada görmekten hoşlanmayacak birine ait bir mağarada.

Hayır, yeniden düşündü, birisi değil, bir şey.

Ve onu rahatsız eden şey, onların — ya da onun — hâlâ orada olup olmadığını merak etmektir.

Hadrian bir kez daha silahlarının olmamasından yakındı. Albert, Blue Parrot'ta kılıçların yasak olduğunu söylemişti, ama şehrin kendisinin bir yönetmeliği olup olmadığını merak ediyordu. Geldiğinden beri tek bir tane bile görmemişti; Liman İdaresi memurları bile silah taşımıyordu. Uzun kılıçların olmaması, şehri dostane, davetkar ve güvenli hissettiriyordu. İnsanlar bir nedenden dolayı silah taşırlardı. Taşımıyorlarsa, bunun da bir nedeni vardı. Tur Del Fur'un bu yönünü seviyordu. Bütün şehir kibar, saygılı ve medeni bir yerdi, *medeniyet* kelimesinin buradan geldiğini düşünüyordu. Hadrian, sadece kumaş gömleğiyle ne kadar hafif ve rahat hissettiğini de sevmişti. Dönüp pahalı bir vazoyu devirme konusunda paranoyak olmaya gerek yoktu. Ama bu, güneş ve ayın altında, sokaklar insanlarla doluyken geçerliydi. Parlak sokakların ve mürekkep gibi havuzların olduğu bu karanlık dünyada Hadrian çıplak ve savunmasız hissediyordu.

Hadrian, Angelius'un kendisine kardeşinin yakaladığı hakune'yi sattığı su birikintisinin yanından geçiyordu ki, damlayan su ve havlayan köpekten başka sesler duymaya başladı.

Bu sesler, karanlık gökyüzünün altındaki o yerde duymayı beklediği seslerdi: kavga, homurtu ve çığlık. Hadrian ayrıca yırtılma, koparma, parçalama ve yeme seslerini de bekliyordu.

Hadrian'ın zihninde geçmişten bir sesin hatırası canlandı. "*Cinayetler gece veya yoğun sisin olduğu alacakaranlıkta işleniyor ve her durumda kurbanlar yeniyor.*"

Bu, neredeyse bir yıl önce Rochelle'de olmuştu ve Seton ona bu sözleri söyleyen kişiydi. Onun genç bir kız olduğunu sanmıştı, ama meğer muhtemelen yüz yaşına yakın ve damarlarında neredeyse hiç insan kanı olmayan biriydi. Ancak asıl mesele bu değildi, asıl mesele, özellikle karanlık gecelerde bir şeyin insanları avlayıp yüzlerini yemesi idi. Hadrian, bir keresinde böyle bir gecede böyle bir kurbanla rastlamıştı. Bu gece de ona çok benziyordu: farklı şehir, farklı ülke, aynı durum.

Ve ben kılıçlarımdan, hatta mavi atkımdan bile yoksundum.

Sesler Berling's Way'in hemen yanından geliyordu. Sesler biraz yankılanıyordu, ancak Hadrian, *olanların* caddenin karşısındaki marangoz dükkanının arkasında gerçekleştiğini tahmin etti. Çoğu bina gibi, dükkan da orijinal taştan oyulmuştu. Ancak, arazinin biraz düzleştiği daha yüksek katlarda, daha fazla bağlantı caddesi vardı ve burayı, binalara oyulmuş taş adalardan oluşan karmaşık bir labirente dönüştürüyordu. Başka herhangi bir yerde, yoldan geçenler, sağlam kayadan bu kadar yüksek bir şekilde oyulmuş dükkânın küçük bir kilise olabileceğini tahmin ederlerdi, ama Tur Del Fur'da *tüm* binalar taştan yapılmıştı. Bu dükkânın üzerinde dolap şeklinde bir tabela vardı ve verandasında — yağmur suyuyla şişmiş tentelerin altında güvenli bir şekilde — marangozun zanaatının yarım düzine örneği sergileniyordu.

Köpek tekrar havladı, bu sefer daha yüksek sesle, daha yakından ve aynı yönden. Dolap dükkanının arkasındaki gölgeler popüler bir yer gibi görünüyordu. Ama bu, şu soruyu akla getirdi: Kimler tarafından popüler, yoksa... ne tarafından?

Sadece yürümeye devam et, dedi kendine. Gecenin bir yarısı dolap dükkanının arkasında iyi bir şey olmaz.

"Kaçacak başka yer yok. Seni öldüreceğim, evlat." Bir erkeğin sesi, Hadrian'a insanlık dışı gelecek kadar nefretle doluydu. Ses, tabii ki dolap dükkanının arkasından geliyordu.

Hadrian'ın neden binanın etrafında dolaşmaya başladığı, kafasında hâlâ tartışılıyordu. "*Çocuk*" kelimesi bariz bir tetikleyiciydi. Gerçek bir çocuk o saatte dışarıda olmazdı. Kelimelerin eşlik ettiği sesleri dikkate alan Hadrian

kızgın bir adamın havlayan köpeği öldürmek üzere olduğunu düşündü. Bu öncülden yola çıkarak, adamın uykusu hafif olduğunu, köpeğin onu uyandırdığını ve sinirli adamın hayvanı sonsuza kadar susturmak üzere olduğunu tahmin ederek geri kalanını tamamladı. Hadrian ayrıca, gün ışığında, aşırı heyecanlı köpekleri öldürmek isteyen birinin, sevimli bir köpeğe zarar vermeyi asla hayal edemeyeceğini düşündü.

Adama bir iyilik yapıp, sabah hissedeceği suçluluk ve kederi ondan kurtaracağım.

Hadrian durumun böyle olduğuna inanıyordu, ama içgüdüğü buna karşı çıkan ve ikna edici bir argümanla karşılık verdi: *Gece yarısı bir marangoz dükkanının arkasında asla iyi bir şey olmaz. Yürümeye devam et.*

Hadrian içgüdülerini görmezden geldi ve binanın etrafından dolaştı.

Dolap dükkanının arkasında, testere tezgahları ve çok sayıda kereste yığınının bulunduğu çitlerle çevrili bir avlu vardı. Bazıları yağmurda kalmış, bazıları brandalarla örtülmüştü, ancak çoğu çatı ve direklerden oluşan barınakların altında yüksek yığınlar halinde istiflenmişti. Diz boyu geceliği giymiş yaşlı bir adam, uzun saplı bir süpürgeyle avluda dolaşıyordu. Çıplaktı, seyrekleşmiş beyaz saçları dağınıktı. Köpek, orta büyüklükte bir melezd ve süpürgeye ulaşabileceği mesafede durmuş, durmadan havlıyordu. Bütün bunlar beklenen şeylerdi, ama o andan itibaren olaylar Hadrian'ın hayal ettiği hikayeden farklı bir yöne saptı. Hayvan yaşlı adama havlamıyordu ve adam da köpeğe bağırıyordu. Köpeğe bakmıyordu bile. İkisi de kulübelere birinin çatısında duran bir şeye odaklanmıştı. Tilki gibi ağaçta, pelerin ve başlık giymiş bir kişi dik çatıya tutunmuştu.

"İmdat!" diye bağırdı figür.

Adam sallandı ve sallanan ayağı kıl payı kaçtı.

"Durun! Neler oluyor?" Hadrian, avluya koşarak girerken sordu. Hadrian'ı görünce şaşkınlıkla bakan adam, parmağıyla işaret ederek şöyle dedi: "O yukarıda."

"Görüyorum, ama neden?"

Adam bu soru karşısında şaşkın görünüyordu. "Bol miktarda kereste var. Kendine iyi bir sopa bul. Onu ayak bileklerinden aşağı çekip döverek öldüreceğiz."

Hadrian başını salladı. "Tekrar soruyorum, neden?"

Adam şaşkın bir şekilde ona baktı. "Ona bak!" diye bağırdı ve ardından daha çok çığlık gibi bir ses çıktı. "O TAMAMEN KÖTÜ!"

Bu patlamaya şaşkınlıkla bir adım geri attı Hadrian. Kırışık geceliğiyle yaşlı adam, kemikli elleriyle süpürge sapını sıkarken, ağzından şiddetli nefesler alarak nefes nefese kalmaya başladı. Köpek, hırlamalar ve homurtular arasında gidip geliyordu. Hayvanın tüyleri diken diken olmuştu ve dudakları yukarı kalkmış, dişleri görünür hale gelmişken, uzun salya damlaları çenelerinden damlıyordu.

"Oh, lütfen yardım edin!" diye bağırdı çatıdaki adam.

"Köpeğini geri çağır," diye emretti Hadrian süpürgeli adama. "O benim köpeğim değil," dedi adam.

"Bu senin köpeğin değil mi?"

"Benim sıçanlar da değil." Adam süpürgeyle odun yığınlarından çıkıp kulübenin direklerine tırmanan birkaç koyu renkli kemirgeni işaret etti. İkisi çatıya ulaşmış pelerinli figürün bacaklarını ısırdı. Kirli ayaklar onları kenardan tekmeledi. Farelerin vücutları toprağa sertçe çarptı, ancak düşüş onları öldürmedi, ne de fikirlerini değiştirdi. Bir an sonra, tekrar tırmanmaya başladılar. Köpek müdahale etmedi.

Neler oluyor?

Hadrian, çatıdaki kişiye karşı nefretle birleşmiş yaşlı adamı, köpeği ve sıçanları izledi.

"Aman Tanrım! Lütfen yardım edin! Daha fazla dayanamıyorum." Ses, ona bir şeyi hatırlatan güneydoğu aksanıyla konuşan genç bir adama aitti... "Hadrian Efendi, lütfen, yardım edin!"

"Pickles?" Hadrian bunu yüksek sesle söylemedi. Daha çok, bir kişinin şokunu ifade etmek için küfür kullanabileceği şekilde, kendi kendine söyledi. "Hayatta mısın?"

"Evet! Evet! Sen de öyle. İkimiz de hayattayız... ama çok uzun sürmeyecek, sanırım. Lütfen yardım et. Bu çatı çok dik ve tutunamıyorum."

Şaşkın, bunalmış ve nereden başlayacağını bilemeyecek kadar şaşkın olan Hadrian, bununla uğraşmadı. Elindeki sorunu hallederken, tüm bunları bir kenara bıraktı. Süpürgeyi sapını yakaladı ve yaşlı adamdan kopardı. Hadrian bir mücadele bekliyordu, ama adam yine sadece şaşkın görünüyordu. Hadrian, süpürgeyi kullanarak direğe tırmanan fareleri vurdu. Fareler dağıldı. Sonra köpeğe saldırdı. Köpek, şaşkın bir şekilde geri çekildi, sonra durdu, arkasına bakıp hırladı. Hadrian tekrar ilerledi, süpürgeyi sallayarak bağırdı. Köpek pes etti ve gölgelerin içine koştu.

"Tamam, aşağı in, Pick..."

Çocuk düştü ve toprağa çarparak acı içinde bir çığlık attı.

Yaşlı adam çıplak elleriyle ilerledi. Hadrian aralarına girdi.

"Onu öldürmelisin," dedi adam dini bir tutkuyla. "Neden?"

"Çünkü o kötü!" "Değil. O

Pickles."

Hadrian, bir martının kanat çırpma sesini duydu. Martı, toprağa uzanmış olan Pickles'a saldırdı, Pickles ise tek eliyle kuşun saldırısını savuşturdu. İyi bir darbe indirdi ve kuş karanlığa doğru uçup gitti.

"Bak!" dedi adam. "Hiç bir martının bir insana saldırdığını gördün mü?"

Bir martı — geceleyin! Bu şey bir iblis ve yok edilmeli!" Hadrian

kuşu izledi.

Bu gerçekten çok garip.

"Ah-ah!!" Pickles acı içinde bağırdı. Hadrian dönüp baktığında, çocuğun hızla ayağa kalkarken kollarını ve bacaklarını tokatladığını gördü.

"Ne oldu şimdi?" diye sordu Hadrian.

"Örümcekler ve karıncalar! Beni ısırıp duruyorlar!"

Hadrian süpürgesiz adama baktı, sonra tekrar Pickles'a döndü.

O, eskiden tanıdığı çocuğa benziyordu, bir nevi. Başlığı geriye düşmüş, tanıdık sırtan yüzünü ortaya çıkarmıştı, sadece şimdi biraz daha zayıflamış ve yaşlanmış görünüyordu. Hadrian'ın bir zamanlar tahmin ettiği gibi, gülümsemesi de farklıydı. Eskisi kadar kaygısız ve masum değildi. Oğlan bir adam olmuştu.

"Ama sen ölmüştün, şimdi buradasın ve her şey seni öldürmeye çalışıyor. Bunların hepsi bir araya geldiğinde... rahatsız edici."

"Evet, Efendi Hadrian, inanmalısın, bu benim. Bana yardım etmelisin

."

Hadrian, onun daha yaşlı olmasını iyiye işaret olarak gördü. Hadrian, Pickles kılığına girmiş bir hayalet ya da iblis olsaydı, öldüğü zamanki haliyle görüneceğini düşündü. Bu olgun halini görmek, onun gerçekten gerçek olabileceğini düşündürdü.

"Ben de senin kadar etten ve kandanım," dedi Pickles. "Ama..."

Hadrian'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama? Bunun nesi *ama*?"

Pickles utanarak başını eğdi. "Ben iblis ya da hayalet ya da onun gibi bir şey değilim. Ama lanetliyim."

Hadrian'ın elinde tuttuğu süpürgenin sahibi, saatin geç olduğunu ve yağmur yüzünden kerestesinin eğrilebileceğini mırıldanarak uzaklaşmıştı

diye mırıldanarak uzaklaşmıştı. Fareler de odun yığınlarının altındaki sayısız deliklere geri dönmüşlerdi ve köpek, nerede olursa olsun, havlamayı kesmişti.

Bulutlar tam da doğru yerde inceldi ve üç çeyrek ay, avluyu soluk bir ışıkla aydınlatarak Hadrian'ın eski dostunu daha iyi görmesini sağladı. Pickles pek iyi görünmüyordu. Gözleri yorgun görünüyordu: koyu renkli, altında şişkin halkalar vardı. Giydiği pelerin yırtık pırtık ve kenarları yıpranmıştı. Pelerin altında sadece lekeli bir yelek ve kısa pantolon giyiyordu, ama sağ elinde bir...

"Pickles? Elinde ne tutuyorsun?"

Çocuk — artık genç bir adam olmuştu — göğsüne sıkıca tuttuğu kitaba baktı ve başını sallayarak eski tanıdık utangaç gülümsemesini yaptı.

"Bu benim düşündüğüm şey mi?"

Pickles dudağını ısırды, sonra "Bu, senin ne olduğunu düşündüğüne bağlı." dedi.

"Bir kitap."

Pickles, doğrulamak istercesine tekrar aşağı baktı. "O zaman evet, düşündüğün şey en doğrusu."

"Lanetli olduğun ne demek?"

Pickles omuzlarını kaldırdı. "Affedin beni, Efendi Hadrian, ama bunu başka nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. Son birkaç hafta çok kötü geçti."

Hadrian şaşkın bir şekilde bakmaya devam etti. Süpürgenin ucunu yere dayadı ve başını salladı. "Arcadius bana seni idam ettiklerini söyledi. Angdon'un seni cinayete teşebbüsle suçladığını söyledi. Dedi ki..." Hadrian başını salladı. "Ama sen hayattasın."

"Öyleyim, ama bir kez daha, belki de çok uzun sürmeyeceğini düşünüyorum." Pickles, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle Hadrian'ın arkasını izliyordu.

Hadrian döndü ve ay ışığında, başka birinin kereste deposuna girdiğini gördü. Ceset gibi beyaz tenli, göğsü kırmızı kuş gibi renkli saçlı bir adam yaklaşıyordu. Pickles'ın giydiği paçavradan daha eskimiş görünen eski moda gri bir pelerin giyiyordu. Saçları uzundu, bıyığı inceydi ve sakalı sivriydi. Boynunda ince kırmızı bir çizgi vardı.

Hadrian'ın arkasında, öldüğünü sandığı bir arkadaşı vardı ve önünde, her yönüyle canlı görünen, ancak Hadrian'ın öldüğünü düşündüğü bir adam vardı.

Bu bir kabus — ama benim kabusum değil. Hadrian o an içgüdülerinden özür diledi: *Bu iyi değildi. Geceleri uykusunu kaçıran uyuz köpeğe kızan huysuz yaşlı adamıma ne oldu?*

*Belki de kızıl saçlı adam gerçekten çok hastadır.
Ama Royce onun kafasını kestiğini söyledi ve bu, böyle bir şeyin
bırakabileceği türden bir iz gibi görünüyor.*

Ama ölü insanlar etrafta dolaşmaz. Yani, belki de...

Ne? Kafayı kesmek eskisi gibi değil mi?

*Rüya görüyorum. Öyle olmalı. Ama
ya görmüyorsam?*

Sadece hafif bir gömlek giymiş ve silahsız bir şekilde, ürkütücü karanlık bir gecenin boşluğunda yürüyen bir cesetle karşı karşıya kalmak, Hadrian'ın sahadan vazgeçmesi için yeterliydi. Yürüyen ölülerin iyi koşucular olmadığını umarak kaçırdı, ama...

Pickles onun kitabını aldı.

Adam Hadrian için orada değildi; Pickles'ın peşindeydi. Karıncalardan martılara, yaşlı adamlara kadar her şey çocuğu öldürmek için çekiliyorsa, neden ölüler de çekilmesin? Vernes'teki rıhtımda ilk tanıştıkları gibi, Pickles kalıp savaşıma kararını zorladı.

Hadrian saldırıya hazırlandı, ama adam ikisini de şaşırttı. Kol mesafesine kadar yaklaştı, sonra durdu. Pickles'a sadece bir anlık bir bakış attı, sonra Hadrian'a döndü.

"Onun ölümünü istemiyorsun, değil mi?" ceset, korkunç bir sesle sordu. En azından, sesinde özellikle şeytani bir şey yoktu.

Hadrian başını salladı. "O benim arkadaşım."

"Bunun önemi yok." Ceset, Hadrian'ı şaşkın bir ifadeyle incelemeye devam etti. Sonra Pickles'a baktı. "Kitabımızı geri verersen, lanet kalkacak. Dinlemezsen, her gün daha da büyük acılar çekeceksin."

"Kitap lanetli mi?" diye sordu Hadrian.

"Sadece okunduğunda," diye cevapladı Falkirk. "O kelimeleri okudu."

Hadrian adama baktı ve onun pazarlık yapacak türden biri olmadığını anladı. "Pickles, bence bu nazik adama kitabını vermelisin."

"Ama anlamıyorsunuz, Efendi Hadrian. Onu elde etmek için çok uğraştım. Siz büyük bir savaşçısınız. Beni savunamaz mısınız?"

Hadrian, önlerinde duran ve sabırla bekleyen kızıl saçlı adamı izlemeye devam etti. Adamın duruşunda endişe yoktu. "Kılıçlarım yok ve bunun öyle bir kavga olduğunu sanmıyorum. Birincisi, bence o zaten öldü. Kitabı ona ver."

"Ama Usta Hadrian, bu kitap kayıp cüce şehri Neith'teki antik hazinelerin sırlarını barındırıyor!"

"Pickles," diye başladı Hadrian, "Şu anda başa çıkabileceğimiz kadar cüce sorunu zaten var. Daha fazlasına ihtiyacımız yok. Gravis Berling adında bir cücenin Drumindor'u kullanarak tüm şehri yok etme ihtimali yüksek. Cüce hazineleri umurumda değil."

"Ama Usta Hadrian, taşıdığım şey önemli; benim hayatım değil."
Hadrian sonunda döndü. "Benim için önemli."

YIRMINCI BÖLÜM

FANTEZİ YÜZGEÇ ALTINDA

Gravis sahile vardığında, üç çeyrek ayın ışığında kumlar parlıyordu. Kulelerin kuzeyinde, şehirden ve ışıklarından uzakta, dünyanın normalde başlangıçta olduğu kadar karanlık olduğu bir yerdeydi. Gravis, uzun hayatı boyunca Tur Del Fur'da yaşamış olsa da, dünyanın ucundaki bu ışıltılı mücevherin büyük bir yer olmadığını biliyordu. Şehrin etkisinden bir mil, belki iki mil uzaktaydı ve şimdiden bakir bir sahilde yürüyordu — zamanın başlangıcından beri kimsenin dokunmadığı bir dünyada. Ama bu gece Drome, onun için üç çeyrek ışık bırakmıştı.

Birkaç istisna dışında, Delgos tamamen kayalık ve tuzlu sudan ibaretti. Verimli tarım arazileri yoktu. Tüm yarımada, özellikle güney ucunda, kayalıkların denize uzandığı kısımda, kurak bir platoydu. Sadece Dromealılar taştan oluşan bir manzaraya bakıp *cennet olduğunu* düşünebilirdi! Çok az kişi şehir dışındaki bu zorlu ortamda yaşamaya çalışmıştı ve bunu başaranların sayısı daha da azdı. Bunların hiçbirisi uzun süre başarılı olamamıştı. Sonuç olarak, kayalık sahil her iki yönde de yüzlerce kilometre boyunca ıssız ve boştu. Issız kumsallar, burunlardan aşınarak unutulmuş bir geçmişin devasa anıtları olarak tek başına kalan büyük kayalıklarla doluydu. Driftwood ve deniz yosunları, uluyan maymunların, deniz kuşlarının ve kaplumbağaların yaşadığı kumu kaplıyordu, ama iki ayak üzerinde yürüyen hiçbir şey yoktu.

Gravis daha az çekici bir yer hayal edemiyordu. Deniz çok geniş ve öngörülemezdi; dik bir uçurumun kenarında dururken hissettiği aynı endişeyi uyandırıyor. Taşlar sert, pürüzlü ve güneşten kavrulmuştu, dokunulduğunda çıplak cildi yakıyordu. Geri kalan her şey değersiz kumdan ibaretti. Delgos'un büyük bir kısmının hiç yerleşim görmemesi ve bu özel sahil şeridinin hiç inşa edilmemesi şaşırtıcı değildi. Yine de Gravis, iki yüz altmış sekiz yıldır burayı evi olarak gördüğü halde, bu ıssızlığı hiç fark etmemişti. Kulübenin çatlak pencere camından görünen manzara, Ena da onunla birlikte baktığı sürece, nasıl da hep bu kadar güzel gelmişti.

Islak kumda yürümek daha kolaydı ve botlarının ıslanmasını göze almak istemeyen Gravis, çıplak ayakla yürüdü ve sallanan adımlarla mükemmel ayak izleri bıraktı. Nemli kumsal ay ışığıyla parlıyordu ve denizin üzerinde parlak bir çizgi uzanıyordu, ama ayın yansımasının her iki yanında, karanlıktan başka bir şey yoktu. Ama boşluk hiçbir şey değildi. Uçurum bile bir şeydi ve dalgaların çarpışmasını duyan Gravis, boşluğun onu olması gerekenden çok daha fazla ilgiyle izlediğini hayal etti.

Yeni evini kaçırdığını düşünen Gravis endişelenmeye başladı. Birden fazla kez, parlak gün ışığında, tam yanından geçip gitmişti. Hatasını fark etmeden çok uzağa gidebilirdi.

Ne kadar uzak çok uzaktır?

Eğer kaçırırsa, eğer unutulmaya yüz tutarsa, karanlıkta onu ne bekliyor olabilir? Bu gerçek bir endişeydi çünkü Gravis'in aklını kurcalayan bir şey vardı. Ena öldüğünden beri, kendini bağlanmamış, fırtınada sürüklenen biri gibi hissediyordu. Rüyaları kötüydü ama beklediği türden değildi. Aklı başında herhangi bir dul, karısını kaybetmesiyle ilgili kabuslar görürdü. Gravis ise Drumindor'u rüyasında görüyordu.

Kuleler iki yüzyılı aşkın bir süredir onun eviydi. Antik kale her zaman onun oyun alanı olmuştu. Her bir kolu ve dişliyi tanıyor ve seviyordu. Gravis bu duvarlar içinde gece gündüz çalışmış, çoğu zaman büyük fırının önünde yerde uyumuştur. Başka hiçbir yerde bu kadar zaman geçirmemişti, geçirmek de istemiyordu, ama Ena'nın ölümünden sonra Drumindor onu korkutuyordu.

Rüyalar, Ena'nın öldüğü gece başlamıştı. Uykuya dalmamış, bayılmıştı. Gravis dizlerinin üzerine çökmüş, Ena'nın elini tutmuş, son sözlerini kulağında duyarak yatağın üzerine eğilmişti. Bedeni ve zihni pes edene kadar ağladı, sonra rüyalar başladı. Drumindor boğuk bir sesle onu çağırdı. Gravis kelimeleri anlamadı, ama anlamını kavradı. Biri içeride mahsur kalmıştı ve dışarı çıkmak istiyordu. Vurma seslerini duydu, mücadelenin titreşimini hissetti. Gravis Güney Kulesi'ne gitti ama içeri giremedi. Lord Byron onu engellemek için kapıyı mühürlemişti. Yine de ses yardım istiyordu. Gravis'in yapabileceği hiçbir şey yoktu ve olsa bile, yapması gerekip gerekmediğini bilmiyordu. O ses ve vurma sesleri onu rahatsız ediyordu. Her ikisinin de tonu çok derindi ve o kadar güçlüydü ki, onu hissedebiliyordu. Ve başka bir şey daha vardı. Her rüyada Gravis, seslerin Drumindor'un içinden değil, altından geldiğinden emin oluyordu.

Yeni evini özlemiş olacağına neredeyse emin olan Gravis, geri dönüp dönmemesi gerektiğini düşünerek zihinsel bir tartışmanın içinde kaybolmuştu. Tam o sırada, kumsalda yatan kemik beyazı bir ağaç gövdesi gördü. Yaprakları olmaması dışında, tahta ceset garip bir şekilde bütün görünüyordu. Ağaç, diğer tüm dalgaların getirdiği odunlar gibi tahrip edilmemiş, parçalanmamış veya kırılmamıştı, sanki korkudan ölmüş gibi korunmuş bir şekilde yatıyordu. Soluk kalıntılar, üzücü ve hatta biraz da ürkütücü olsa da, hoş bir keşifti. Ağacın, yeni evinin hemen ileride olduğunu gösteren bir işaret olduğunu biliyordu.

"Muhtemelen kayalıkların derinliklerinde gizli bir sarayı vardır."

"Evet, muhtemelen altın bir odada, Kral Linden'in yatağında uyuyordur."

Gravis sırttı. Yeni evimin gerçekte ne kadar muhteşem olduğunu bilselerdi!

Sahilden kuru kuma doğru yönelen Gravis, kısa süre sonra ters dönmüş bir balıkçı teknesinin parçalanmış gövdesini gördü. Çoğunlukla gömülü olan teknenin kığı, dev bir deniz canavarı tarafından ısırılmış gibi görünüyordu. Gravis, Liman İdaresi onu kulübesinden attıktan kısa bir süre sonra bu eski kayığı bulmuştu. O gün, hayatında ne yapacağına karar vermeye çalışırken, sersemlemiş bir halde sahilde dolaşıyordu. Seçenekleri, susuzluktan ölene kadar kuzeye yürümek ya da boğulana kadar dalgakıranın ötesine yüzmek arasında gidip geliyordu. Kendi kendine tartışırken, eski tekneyi buldu.

Kürek teknesi, yanları geniş ve tabanı düz olduğu için dory tipi bir tekne olduğunu düşündü. Ancak Gravis bir gemi ustası değildi. Tek bildiği, benzer tekneleri yelkenli gemilerin güvertesinde gördüğü ve balıkçıların bunları körfezin ötesinden ağları çekmek için kullandığını fark ettiği idi. Bu tekne üzücü bir manzaraydı; bir zamanlar fırtınalarda ve açık denizlerde insanların hayatını taşıyan, bir zamanlar yararlı bir araç, şimdi sahilde çürüyordu. Gravis ona bakarken yüzmeyi unuttu. Pruvadan kumu silip, oraya boyanmış adı ortaya çıkardı — neredeyse silinmiş harfler — *Fancy Fin*.

Nedenini bilmediği bir şekilde, kumda diz çöküp ellerini teknenin gövdesine koyan Gravis, güçten düşene kadar ağladı. O sırada saat geç olmuştu, yürümekten yorulmuştu ve ıslanmak istemiyordu. Bu yüzden, bir dağ sıçanı gibi, bir tarafa bir giriş kazdı, altına sürünerek girdi ve ters dönmüş pruva kısmını çatı olarak kullanarak uyudu. Mezarına yatmak gibi, bunun kendisine uygun olduğunu fark etti. O günden sonra her gün, daha iyi bir yer bulacağını kendine söyledi. Her gece tekneye, *Fancy Fin'e*, mezarına geri döndü.

Onu biraz geliştirmişti. Gravis artık bir battaniyeye sahipti ve kumun üzerine bir kanvas örtü sererek daha medeni bir zemin oluşturmuş ve gece kum pirelerinin alanına girmesini engellemişti. Küçük bir

düz plaj taşlarından bir şömine yapmıştı, bacası kırık bir tahtadan geçiyordu. Sıkıntıdan yapmıştı ama işe yarayacağını tahmin ediyordu. Yine de, hava akımı yetersiz kalırsa kendini dumanla boğar ya da alevler teknenin gövdesini yakarsa diye korkarak hiç yakmaya cesaret edememişti. Ayrıca çöp kutularından çıkardığı birkaç somun ekmeğin uçlarını da saklamıştı. Hepsi bayatlamıştı ama çok az küflenmişti. Sekiz parça biriktirmişti ama bazılarının yengeçler, sıçanlar, martılar ya da kim bilir başka kimler tarafından çalınacağını tahmin ediyordu. Artık pek iştahı olmadığı için hazinelerini korumak için pek önlem almadı. O günlerde, Scram Scallie'de o gece yaptığı gibi, yemeklerini içiyordu.

Gravis, kanvasın üzerine çok fazla kum bulaşmamasına dikkat ederek gövdenin altına süründü. Kalan ekmeğin miktarını kontrol etmeyi düşündü, ama ortam çok karanlıktı. Gövde, ay ışığını engelliyordu ve tek görebildiği, kazdığı deliğin kenarındaki gümüş rengi bir çizgiydi. Bu fikri terk etti ve uzandı. Başka bir şey yapacak yer yoktu. Kum yumuşaktı ama topak topaktı. Vücudunu yatırmak için biraz kıvrıldı, sonra başını yere koydu ve kendisini rahatsız eden tüm ağrı ve sızıları saymaya başladı. Bu gece, en çok rahatsız eden şey boynunun alt kısmındaki sıkışmış ağrıydı. Başını önce sola, sonra sağa eğdi, ama rahatlamadığını görünce içini çekip bu fikri de bıraktı. Battaniyesini silkeledi ve vücuduna yayarak kenarlarını içeriye soktu. Sabah ekmeği kontrol edecekti. Işık her şeyi daha iyi hale getirirken, karanlık giderek korkunun hakim olduğu korkunç bir alemdi. Bu da daha önce hiç fark etmediği bir şeydi. Yaşın bunda büyük etkisi vardı. Doğum günleri biriktikçe, gençliğinde çok büyük ve fırsatlarla dolu olan dünya, yaşlılığında tutkuyla dolu iki temel sonuçla doldurduğu boş bir kabuktan biraz daha fazlasına küçülmüştü: suçluluk ve pişmanlık. Bu da Ena hayattayken zihninin kenarlarında sadece hafif bir ipucu olarak kalmıştı. O, bir şekilde tüm kurtları uzak tutmuş, onu o kadar ustaca korumuştur ki, o bunu hiç fark etmemişti. Karısını nadiren görür, onunla daha da az konuşurdu, ama onun orada olduğunu bilmek, tüm şeytanları deliklerinde zincirli tutardı. Son nefesiyle, hepsini serbest bırakmıştı. Ve *Fancy Fin'in* siyah alt tarafına bakarak uzanırken, o şeytanlar Gravis'e artık hiçbir şeyin önemi olmadığını, daha önce önemli gördüğü yemek yeme ve nefes alma gibi eylemlerin anlamsız olduğunu hatırlatmak için kapıyı çaldılar. Onun için hayat bitmişti.

Rüzgar gövdeyi süpürerek kumları kaldırdı ve artık tanıdık ama hiç hoş olmayan o kederli uğultuyu çıkardı. Dışarıda dalgaların çarpıp geri çekilmesi,

kumsal çimlerinin hışırtısı ve...

Gravis nefesini tuttu, çünkü başka bir şey, yeni bir şey duydu. Uzak olmayan bir yerden, zayıf ama rahatsız edici, düzenli bir *vurma sesi* geliyordu.

Neredeyse ayak sesleri gibi geliyordu.

Bu fikir saçmaydı. O, gecenin bir yarısı ıssız bir yerdeydi.

Yine de ses yaklaşıyordu.

Sessiz şaplak sesi, ıslak kumda yürüyen ayakları andırıyordu, ama kısa süre sonra kuru zeminde yumuşak adımlara dönüştü. Sonra Gravis, gövdenin kenarlarından giren ışığı engelleyen bir şey gördü. Nefesini tuttu.

Karanlıkta ne bekliyor olabilirdi?

"Gravis Berling?" diye fısıldayan bir ses duyuldu — hiç de sağlıklı bir ses değildi. Öğle vakti kalabalık bir pazarda tam ışık altında duysaydı bile, böyle bir ses Gravis'in sakalındaki her kılı diken diken ederdi; terk edilmiş bir kumsalda karanlıkta fısıldanan bu ses, kalbi durduracak kadar ürkütücüydü. Battaniyesini boynuna sıkıca sararak Gravis artık nefesini tutmaya çalışmıyordu, istese de nefes alamazdı.

Cevap vermedi, konuşmaya cesaret edemedi ve titremekten başka hareket edemedi.

Orada ne var?

Orada *birinin* olabileceği fikri aklından hiç geçmemişti.

Bir şey teknenin gövdesine çarptı, Gravis irkildi ve teknenin altından kumlar yüzüne düştü. Tükürdü ve ağzını sildi.

"Gravis Berling? Bu kabuğun altında korkarak mı saklanıyorsun?" Korku içinde, "Kim bilmek istiyor?" diye bağırdı.

Kısa bir duraklama oldu ve Gravis, *Fancy Fin'in* bir kenara atılıp, üzerine çöken duman ve kırmızı gözlü bir iblisin ortaya çıkacağından emindi. Bunun yerine, ses sessiz bir kararlılıkla cevap verdi: "Biz dostuz."

"Gravis Berling'in arkadaşı yoktur," diye doğruyu söyledi. Uzun hayatı boyunca, Ena bu unvanı hak eden tek kişiydi, ama o bile her zaman daha çok karısıydı. Kendine dürüst olursak, Ena onun arkadaşıydı; ama o Ena'nın arkadaşı değildi.

"Bu doğru değil, çünkü biz oyuz," dedi gövdenin ötesinden gelen ses.

"Peki siz kimsiniz?"

"Gravis Berling'in kalbinin arzusunu yerine getirecek olan biziz."

Bu hiç de iyi gelmiyordu. Cücelerin epik destanlarının bolca bulunduğu katalogda, bahisler çoğunlukla iyimserliğe karşı oynanarak kazanılırdı. Dromeian tarihi, verilen ama asla tutulmayan sözlerin enkazı ile doluydu. Yine de, konuşan bir iblis, ısırın bir iblisten daha iyiydi. "Peki o ne olabilir?"

"Drumindor."

Gravis, konuştuğu kişinin bir insan mı yoksa kötü bir ruh mu olduğunu tartıştı. Birisi onu *Fancy Fin'e* kadar takip etmiş olabilirdi. Takip edilmemek için hiçbir önlem almamıştı. Ama akli başında ve ölümlü bir insan böyle bir söz veremezdi. "Kimse bunu yapamaz."

"Biz yapabiliriz," dedi ses bir kez daha fısıldayarak. "En azından bu güç çok yakında bizim olacak."

Gravis, ölümlü mü yoksa iblis mi konusunda hala kararsızdı, bir sonraki soruyu sormak istemiyordu, ama o hala bir Berling'di: bulmacaları çözmek ve bilmek ihtiyacı hepsini tanımlıyordu.

Ve bu da bizim sonumuz oldu.

Kendini tutamayıp, "Neden?" diye sordu.

Ses bir kez daha fısıldayarak cevap verdi, ama bu sefer o kadar alçak sesle ki dalgalar neredeyse sözcükleri alıp götürdü. "Senin nedenlerinle aynı nedenlerden dolayı. Tıpkı senin girmek istediğin gibi, efendiler de kaçmak istiyorlar."

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

ÖLÜLERİ DIRILTMEK

Pickles'ı da yanına alan Hadrian, Blue Parrot'a geri dönme zahmetine girmedi. Aklında çok fazla soru vardı ama güvenli bir yere varana kadar konuşmayı beklemeyi tercih etti. Kitabı aldıktan sonra, kızıl saçlı ceset öylece uzaklaşmıştı. Kavgaya yoktu, tehdit yoktu, hiçbir yorum yoktu. Tüm işlem, bir kereste deposunda iki hayalet arasında beklenebileceği kadar sorunsuz geçmişti. Falkirk, katın derinliklerine doğru uzaklaştı. Bir yere varmaya niyetli görünmüyordu. Gözleri, kayıp bir aşk gibi okşadığı kitaba sabitlenmiş, ayakları ise kendi isteğiyle dolaşıyordu. Köpekler havlamadı, fareler kovalamadı, tek bir kuş bile saldırmadı. Gece gerginliğini büyük ölçüde yitirmişti, ama Hadrian umursamadı. Silahlarını istiyordu. Cennet, sakinlikten keskin bir dönüş yapmıştı.

Turtle'ın lambaları, Pebble Way'e çıktıklarında parlak bir şekilde yanıyordu. Ön pencerelerden ışık sızıyordu ve mango ağacının gövdesinin bir kısmını ve avludaki sandalyelerden birini ortaya çıkarıyordu. *O tür bir gece* olduğu için Hadrian, hırsızların geri dönüp yeri tekrar talan etme olasılığının ne kadar olduğunu düşündü. Hırsızların lambaları yakmayacağı sonucuna vardı, ancak yaklaştıklarında ve Albert'in sesini duyduğunda rahatladı.

Royce, başlığı takmış ve gözlerinde kararlılık ile dışarı çıkmak üzereyken Hadrian kapıyı açtı. İkisi neredeyse çarpışacaktı. Şaşkınlık içinde hırsız durdu ve bakakaldı. Sonra Hadrian tavadan son sosisini almış gibi kaşlarını çatı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Hadrian. "Gecenin bir yarısı." "Seni aramaya gidiyordum."

Royce'un arkasını gören Hadrian, herkesin hala uyanık olduğunu ve büyük yağ lambasının etrafında ana odada toplandığını gördü. Gwen ve Arcadius, profesörün en sevdiği yer haline gelen yumuşak minderli bankta otururken

yer haline gelmiş yumuşak minderli bankta oturuyorlardı, Albert ise sanki volta atıyormuş gibi ortada duruyordu. Herkes başını kapıya çevirdi ve hepsi de aynı şaşkınlık ve rahatlamayı ifade ediyordu.

"İşte geldi!" Arcadius gülümseyerek duyurdu ve ellerini çırparak, sanki kapıdan geçmek büyük bir başarıymış gibi Hadrian'ın gelişini alkışladı.

Gwen ayağa fırladı, ileri atıldı ve ona sarıldı. "Maribor, sağ salim olduğuna şükürler olsun."

"Hepiniz beni mi bekliyordunuz?" diye sordu Hadrian. "Neden?"

"Sokağa çıkma yasağı saatinden sonra dışarıdaydın," diye Royce kapıyı kapatırken homurdandı. "Sokağa çıkma yasağı mı var?"

Gwen onun omzuna vurdu. "*Hemen döneceğini* söylemiştin! Ne düşünüyordun? Endişeleneceğimizi bilmiyor muydun?"

Hadrian hepsine baktı ve Albert'in omuzlarının gevşediğini, Arcadius'un derin bir nefes aldığını ve Gwen'in onu bırakmaya korkar gibi sarılmaya devam ettiğini görünce bunun doğru olduğunu anladı.

"Üzgünüm." Suçlu bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Ama aslında hoş bir şey. Sanki yeniden bir ailem olmuş gibi."

"Senin bir ailen var!" Gwen haykırdı. "Ve bizi çok korkuttun." Ona ikinci kez tokat attı, sonra bir kez daha ona sarıldı.

Hadrian, Gwen'in başının üzerinden bakınca ailesinin bir kişi arttığını fark etti. Beyaz saçlı, şık giyimli, kollarını kavuşturmuş bir beyefendi duvara yaslanmıştı. Tek ayağı üzerinde duran ve omuzlarından pelerin sarkan bu adam, bir dere kenarında tek ayak üzerinde duran büyük mavi bir balıkçıl kuşuna benziyordu.

"Kimsin *sen*?" diye sordu Hadrian.

"Onu boş ver," diye cevapladı Royce yeni gelenin adına. Sesi tuhaf bir şekilde sinirliydi. "O bir hayalet."

"Gerçekten mi? Bir tane daha mı?" Hadrian adama dikkatle baktı, pahalı beyaz ceketini, ona uyan gömleğini ve omuzlarına öylesine atılmış pelerininin kenarlarının altın iplikle işlendiğini fark etti. "En azından bu daha iyi giyiniyor."

"Kimden daha iyi? Ne diyorsun sen?"

"Şey, bu gece biz..." Hadrian, arkasında Pickles'ı görmeyi bekleyerek döndü, ama orada değildi. Hadrian bir adım geri attı, kapıyı açtı ve avluyu taradı. Dışarıdaki lambaların hiçbiri yanmıyordu ve ay ışığına tutulan mango ağacının gövdesi dışında her şey karanlıkta kaybolmuştu. Royce onu şaşkınlıkla izledi, sonra hırsızın gözleri endişeyle doldu. Kapıya doğru ilerledi ve dışarıya baktı.

"Hâlâ dışarıda mı?" diye sordu Hadrian.

"Limon ağacının yanındaki gölgelerde dolaşan, kapüşonlu pelerinli ürkütücü figürü kastediyorsan, evet," diye cevapladı Royce. "Seni takip mi ediyordu?"

"Onun takip ettiğinden çok benim peşinden koştum. Görünüşe göre çocuk utangaçlık krizine girmiş." Hadrian sesini yükseltti. "Hadi gel, Pickles."

"Pickles?" diye sordu Royce.

Çocuk yavaşça ilerledi. Kapıdan adım atmak yerine sürünerek geçti. Rolkin'in içine girince, Pickles başlığını geri çekti ve omuzları dik, başı eğik bir şekilde önlerinde durdu. Ağzı sıkı, dişleri sıkılmış ve gözleri sanki dayak yiyeceğini beklermiş gibi kısılmıştı.

"Millet... Bu, öldüğünü sandığımız eski bir dostumuz. Adı, inanır mısınız, *Pickles*."

Hiçbir şeyden haberi olmayan Albert ve Gwen, kibarca kendilerini tanıttılar. Hayalet hiçbir şey söylemedi. Pickles, Arcadius'a bakarken hepsini görmezden geldi. Genç adam, profesörden hasta olacak kadar korkmuş görünüyordu. Arcadius'tan korkan birini görmek, Royce'un jig dansı yapması kadar tuhaftı. Arcadius ise, biraz hayal kırıklığına uğramış görünmesi dışında, her zamanki gibiydi.

Profesör iç geçirdi, yavaşça nefes aldı, sonra başını salladı ve "Güvende olduğunu görmek güzel, ama Royce'un sürükleyip getirdiği bir şeye benziyorsun," dedi.

"Kötü bir hafta geçirdim, efendim," diye cevapladı Pickles.

"Güvende mi? O ölmüş olmalıydı," dedi Royce. "Sen..." Royce Hadrian'a döndü. "Onun idam edildiğini, benim hayatını kurtardığım için öldürüldüğünü söylemiştin."

"Masum bir çocuğu bıçakladığın için demek istiyorsun," diye cevapladı Hadrian.

"Angdon ne çocuktu ne de masumdu."

"Belki, ama sen benim hayatımı kurtarmadın. Yine de haklısın. Pickles'ın bir asili öldürmek için komplo kurmakla suçlandığını ve isimsiz bir tepede idam edildiğini, cesedinin de götürüldüğünü söylediler." Arcadius'a döndü. "Bunu bana *sen* söyledin."

Profesör gülümsedi. "Evet, sanırım öyle yaptım."

"Ve Pickles'ın hayatta olduğunu görünce hiç şaşırılmış görünmüyorsunuz."

"Onu burada bulduğuna hiç şaşırmamış," diye ekledi Royce. "Sanki başından beri biliyormuş gibi. Sadece bizim bilmemizi istemedi."

Hadrian profesöre baktı. "Bana yalan mı söylediniz?"

Yaşlı adam başını iki yana salladı. "Çoğunlukla... evet."

Hadrian öfkeyle baktı. "Senin yüzünden Royce'u neredeyse öldürüyorduk!" "Doğru. Hadrian senin yüzünden neredeyse ölüyordu," dedi Royce. Profesör iç geçirdi.

"Özür dilerim, efendim," dedi Pickles Arcadius'a. "Gizli kalmak için elimden geleni yaptım, ama..."

"Önemli değil," dedi profesör pes etmiş bir sesle, sonra minderlere yaslandı. "Sadece hayatta olduğun için mutluyum. Şüphelerim başlıyordu."

Pickles başını salladı. "Sanırım birbirimizi hep kaçıırıyorduk. Ben The Parrot'a gidiyordum, sen buraya geliyordun. Ben buraya geliyordum, sen gitmiştin. Ben..."

"Önce diğerlerine durumu açıklamama izin versen iyi olur," dedi profesör, delikanlıya gülümseyerek. "Royce ve Hadrian'ın yanlış bir izlenim edinmesini istemeyiz."

"Doğru bir izlenim var mı?" Royce kapıyı bir kez daha kapattı, ama bu sefer daha dikkatli bir şekilde. Hadrian olsaydı, artan öfkesini göstermek için kapıyı çarpabilirdi. Royce, yavaş ve dikkatli hareketleriyle aynı şeyi ifade etti.

Sonra ikisi de yaşlı adama somurtarak baktılar.

"Öncelikle..." Arcadius başladı, sonra kendini tuttu. Hayalete baktı. "Bunu duyması gerektiğinden tam olarak emin değilim."

"Ondan gitmesini isteyemeyiz," diye cevapladı Royce. "Bu anlaşmanın bir parçası." "O kim?" diye sordu Hadrian.

"Ona da geleceğiz. Şu anda, bu yaşlı büyücünün bir sihirbazlık numarası yapıp kendi hayatını kurtarabileceğini görmek istiyorum."

Yanındaki masanın üzerinde duran gözlükleri olmadan Arcadius başını eğerek hırslıya baktı. "Benden memnun olmadığını görebiliyorum Royce."

"O yalnız değil," dedi Hadrian.

"O zaman başka seçeneğim yok. Gerçek şu ki, ikinize de yalan söyledim, ama bu iyi ve asil bir amaç içindi."

"Yalan söylediğini itiraf ediyorsun," dedi Royce, "sonra bunun iyi bir amaç için olduğunu söylediğine inanmamı mı bekliyorsun? Bu nasıl olur?"

Arcadius kaşlarını çatı. "Bana bir dakika ver, Royce. Bazı açıklamalar bir düzine kelimedenden fazlasını gerektirir. Ve bazı kelimeler önemlidir. Örneğin, bu genç adamın adı *Pickles* değil, Rehn Purim." Profesör bir cevap bekledi. Bir saniye sürdü, ama sonunda cevap geldi... Albert'tan.

"Purim mi?" dedi Albert. "Yoksa... o da o Purimlerden biri değil, değil mi?"

Arcadius başını salladı.

"Ama... artık Purim diye kimse kalmadı. Hepsi öldürüldü."

Arcadius tekrar başını salladı. "Hornwell'in Lord Raster Purim'i gerçekten Seret Şövalyeleri tarafından tutuklandı ve Nyphron Kilisesi tarafından yargılandı. 2983 kışında Blycourt'ta sapkınlık suçundan suçlu bulundu. Sonra Lord Raster ve tüm ailesi Blythin Kalesi'nin dışında idam edildi — biri hariç. Rehn Purim o sırada uzaktaydı. Lord Raster ve Estee Purim'in yedi yaşındaki oğlu Sheridan Üniversitesi'nde okuyordu."

"Estee mi?" dedi Gwen. "Bu bir Vintu ismi."

"Öyle." Arcadius başını salladı. "Galeannon soylusu bir Vintu kadınıyla evlenmişti ve tüm sorun buradan başladı. Kilise, Estee'nin Vintu olması nedeniyle Uberlin'e taptığına ve Raster'ın ruhunu zehirlediğine inanıyordu. Bu nedenle, dünyayı kötülükten arındırmak için onu, karısını ve tüm çocuklarını öldürdüler."

"Onu sakladın mı?" diye sordu Hadrian.

"O hiçbir suç işlemedi... ve benim öğrencimdi," dedi Arcadius basitçe. "Çocuğu Ghent'ten kaçırdım. Onu güneydeki Ratibor'da yaşayan bir arkadaşımın yanına götürdüm, o da onu güvende tutmak için kendi hayatını tehlikeye attı. Sonra Rehn on iki yaşına geldiğinde, artık saklanmaktan memnun değildi. Onu suçlamak zor. Kimimiz, böyle önemli yıllarını bilinmezlik içinde geçirmekten memnun olur ki?" Yaşlı adam Hadrian'a keskin bir bakış attı. "Rehn bana borcunu ödemek istedi ve ne yapabileceğini sordu. Tam da o sırada, uzak doğudan Vernes'e gemiyle gelecek önemli bir ziyaretçi bekliyordum. Bu adamın üniversiteye ulaşmak için yardıma ihtiyacı olabileceğini düşündüm. Beş yıl geçmişti ve kilise artık Rehn Purim'i aramıyordu. Zaten o kadar da önemli bir kişi değildi ve izledikleri izler soğumuştı. Vintu kökenli bir çocuğun Vernes'te neredeyse görünmez olduğunu düşünürsek, Rehn'i Hadrian'ı Sheridan'a götürmesi için göndermek güvenli olurdu. Bunun kolay bir görev olacağını düşünmüştüm."

"Onu ve beni mi gönderdin?" diye sordu Royce.

"İster inan ister inanma Royce, sana pek güvenmiyordum. Senin için bu yolculuk daha çok bir sınavdı. Bu nedenle, bana her şeyin nasıl gittiğini anlatacak güvenilir bir göz ve kulaklara ihtiyacım vardı. Tabii ki, hiçbir şey bilinen plana göre gitmedi. Rehn, Vernes'te gözaltına alındı ve sonunda Sheridan'a ulaştığında, artık bunun bir önemi kalmamıştı. İş bitmişti. Bu yüzden, Rehn'e, onunla ne yapacağıma karar verene kadar ortalıkta görünmemesini söyledim ve o da öyle yaptı. Sonra

Angdon Olayı meydana geldi." Arcadius, Royce'a baktı. "Seret, o felaketin ardından mutlaka gelecekti, bu yüzden Rehn bir kez daha ortadan kaybolmak zorunda kaldı."

Arcadius küçük masanın üzerinde gözlüklerini buldu ve koluyla camlarını temizlemeye başladı. Gözlükleri takmadı.

"Bu konuda bir sorunum vardı, aslında iki sorun. Hadrian'ın Crown Tower işini yapması gerekiyordu, ama o Pickles'a çok bağlanmıştı. Bu, çocuğun öylece gidemeyeceği anlamına geliyordu. Hadrian, Pickles'ın tehlikede olduğunu düşünürse, çocuğun yanından ayrılmayı reddederdi. İkinci endişem ise Seret'in Pickles adında bir çocuğu arayacağıydı ve Nyphron Şövalyeleri azimli olmaktan başka bir şey değillerdi. Tek bir çözüm vardı. Pickles ölmeliydi. Bu yüzden, ikiniz ilk kez ayrıldıktan kısa bir süre sonra Pickles ortadan kayboldu. Ve geri döndüğünüzde, size Pickles'ın Angdon'a saldırdığı için kilise tarafından nasıl öldürüldüğünü anlattım. Pickles'ın zengin bir toprak sahibi tarafından evlat edinildiğini, ya da uzun süredir kayıp olan ebeveynlerinin oğullarıyla yeniden bir araya geldiğini, ya da aşık olup mutluluk içinde kaçtığını söyleseydim, ikiniz de bana inanmazdınız. Ama kilisenin, işlemediği bir suçtan dolayı bir çocuğu suçlayıp, onu anında idam edip, cesedini yakması gibi aynı derecede saçma bir hikaye, Royce'un asla sorgulamayı akıl edemeyeceği türden bir şeydi. Hadrian'ın sürpriz olduğunu itiraf etmeliyim. Calis'te geçirdiği yıllar, tahmin ettiğimden daha fazla nasır ve yara izi bırakmış gibi görünüyor.

"Kiliseye ne söyledin?" diye sordu Royce. Sesi, sanki cevabı zaten biliyormuş ve bilgi değil, onay arıyormuş gibi yükselip alçaldı.

Arcadius suçlu bir ifade takındı. "Onlara da aynı derecede ilginç bir hikaye anlattım. Kampüste son zamanlarda görülen ve o gün erken saatlerde, öğrenci olmayan ama Vernes'ten gelmiş gibi görünen genç bir adamla birlikte aceleyle ayrılan gizemli, kara pelerinli bir adamın hikayesi. Angdon ve müttefikleri, gizemli, kapüşonlu bir suikastçı hakkındaki bu yanıltıcı hikayeyi farkında olmadan desteklediler ve kara pelerinli adamın Pickles ile birlikte ayrıldığını varsaydılar. Sorgulamalara dahil olmadığım için, Angdon ve arkadaşlarının kapüşonlu saldırganın *aslında* Pickles olduğuna ve Hadrian ile birlikte ayrıldığına inandıkları da mümkündür. Çocuklar ahırdaki saldırıdan dolayı travma yaşamışlardı ve hikayeleri biraz karışık ve dağınıktı, bu yüzden Seret benim hikayeme daha fazla inanç verdi."

"Ve onlara kuzeye gittiğimizi söyledin, değil mi?" "Evet.

Rehn'i kovalamaktansa ikinizi kovalamaları daha iyiydi."

Royce, Hadrian'a baktı. "Seret bizi Iberton'da bu şekilde buldu. Bilseydim..."

"Bana çok kızardın. Anlıyorum Royce," dedi profesör. "Bu yüzden sana söylemedim."

"Peki ya Pickles... ah... Rehn?" diye sordu Hadrian.

"İlk başta Ratibor'a geri döndü, ama dediğim gibi, Seretler çok inatçıdır. Çok fazla soru soruldu. Bu yüzden onu daha güvenli bir yere naklettim."

"Onu buraya gönderdin," dedi Royce. "Delgos'ta kilise yok."

"Yok." Arcadius gülümsedi. Sonra Pickles'a baktı ve kaşlarını çatı. "Elbette, genç bir adamı kontrol altında tutmak bir çocuğu kontrol altında tutmaktan daha zordur. Ve Rehn'in böyle bir yerde bir kulübede saklanarak mutlu olmasını kim bekleyebilir ki?"

"Özür dilerim, efendim," dedi Pickles, ama artık aksanı yoktu. Ağzından çıkanlar güneyli bir asilin sözleriydi: zarif ama hafif bir doğu tonu vardı. "Neith'te kilisenin kazı yaptığını duyduğumda, kitap kullandıklarını öğrendiğimde, bunun profesörün ilgisini çekeceğini düşündüm. Bunu size borcumu ödemenin bir yolu olarak gördüm."

Hadrian, söylenenler kadar söyleniş şekliyle de şaşkın bir şekilde bakakaldı. "Sen gerçekten Pickles değilsin, değil mi? Hiçbir zaman olmadın."

Rehn başını salladı.

"Bunca yıldır ben..." Hadrian bakmaya devam etti. Cildi yanıyordu, boğazı düğümlenmişti. Öfke, hayal kırıklığı ve korkunç bir ihanet duygusu içindeydi. Artık konuşmanın ya da dinlemenin bir anlamı olmadığını düşündü. Vazgeçerek arkasını döndü ve dışarı çıktı.

Avluda, Hadrian ışığın değmediği sandalyeye oturdu. Alçak, önü arkasına göre daha yüksek olan sandalyeler, Tur Del Fur'daki çoğu şeyin aksine tahtadan yapılmış olmaları nedeniyle özellikle tuhaftı. Tahta, tuzlu havaya karşı uzun süre dayanamazdı. Dayanabilen çok az şey vardı.

Hadrian derin koltuğa oturdu, kollarını geniş kolçaklara koydu ve karanlığa bakakaldı. Yıldızlara ya da hayalet gibi bir örtü gibi görünmek için yeterli yıldız ışığını yakalayan beyaz duvara bakmadı. Karşısında, ışığın ulaşamadığı bir karanlık alana odaklandı. Boşluktan başka bir şey görmedi, olması gereken ama artık olmayan bir boşluk.

Karanlığa bakarken, karanlığın da kendisine baktığını hayal etti. Yüzü olmasa da, Hadrian kötücül bir sırıtış hayal etti. Kahkahalar da vardı.

Nasıl bu kadar kör olabildim? Önce Millificent LeDeye, şimdi de Arcadius ve Pickles. Profesyonel bir hırsız, suikastçı ve yalancı ile seyahat ediyorum, ki bu dörtlü içinde — kıyaslandığında — o bir erdem örneği.

Üçü arasında Arcadius en az saldırgan olanıydı. Eylemleri iyi niyetli nezaket ve Pickles'ı — Rehn'i — güvende tutma arzusuna dayanıyordu. Hadrian, onun küçük bir aldatmacasını affedebilirdi. Tek isteği, yaşlı adamın Pickles'ın iyi huylu, sıradan bir kızla kaçtığını söylemesiydi. Hadrian'ın bunu görmesi mümkündü, hatta muhtemeldi, ama bu, çocuğun ölümüyle ilgili yalandan daha iyiydi.

Millie ise onu en çok rahatsız eden kişiydi. Güzeldi ve sesi, tanrıların sadece erdemli kişilere bahşettiği türden bir armağandı. Onu çok sevmek istiyordu, ama o görüldüğü gibi biri değildi. En azından, onun olması gerektiğini düşündüğü gibi biri değildi — erdemli ve kusursuz, ilahi ışıkla donatılmış bir varlık. Bu ölçünün çok altında kalmak, bir şahinin yere çakılmasını görmek gibiydi. Hayal kırıklığından da öteydi. Trajikti.

Pickles ise bambaşka bir hikayeydi. Hadrian onu zaten seviyordu, hatta ona aşıktı. Çok kısa bir sürede, çocuk onun için bir kardeş, hatta bir oğul gibi olmuştu. Yıllar boyunca Hadrian, onu kaybettiği için ve onun anısına ağlamıştı. Pickles tüm kusurlarını kaybetmiş ve sadece erdemler kazanmıştı, bu da onu bir insandan çok kutsal bir ideal haline getirmişti. Oğlan artık sevimli ama sık sık sinir bozucu bir sokak çocuğu değildi. Hadrian'ın işkence dolu zihinsel övgüleriyle Pickles, masum ve saf olan her şeyin büyük bir toplamı haline gelmişti — ve Hadrian onun ölmesine izin vermişti. Ama çocuk var olmuştu ve Pickles'ın hatırası kalmıştı ve Hadrian'ın kararan dünyasını aydınlatan tek bir ışık noktası oluşturmuştu, umudun kaybolmadığını, Pickles'ın bir zamanlar yürüdüğü bir dünyada umudun kaybolmadığını ilan ediyordu. Ama şimdi...

Hadrian şimdi her şeyi yutan karanlığa bakıyordu ve karanlık gülüyordu.

"Belki de baştan başlamalıyız?" Çocuk evden gizlice çıkmış kollarını yanlarına sarkıtmış, başını eğmiş bir şekilde duruyordu. "Merhaba, benim adım Rehn Purim. Babam annemi sevdiği için ailem öldürüldü. Çoğunlukla yalnız ve izole bir şekilde büyüdüm. Sonra harika bir arkadaş edindim ve hayatta kalmak için ona yalan söylemek zorunda kaldım. Şimdi benden nefret ediyor."

"Senden nefret etmiyorum," dedi Hadrian, sandalyede hareket ederek gıcırdatarak. "Nasıl nefret edebilirim ki? Seni tanımıyorum bile."

"Rehn, Pickles'tan o kadar da farklı değil. Aslında değil."

“Bak, benim tanıdığım Pickles bunun doğru olmadığını bilirdi. O Pickles bana asla yalan söylemezdi — o Pickles kimseye yalan söylemezdi. İyi bir eğitimi yoktu, ama doğruyu yanlıştan ayırt edebilirdi. Ve sevimli ve dürüst bir aksanı vardı.”

“Hâlâ aksanım var. Annem Pickles gibi konuşurdu. Ben de çocukken öyle konuşurdum. Aksanımı bastırmak için çok uğraştım. Babam gibi olmak istiyordum. Başaramadım. Aslında, bana şans veren tek iyi insana dostluk etmek dahil, denediğim her şeyde başarısız oldum.”

Rehn yarı gölgede, yarı ışıktaki duruyordu. Göğsü zorlu nefeslerle inip kalkıyordu. "Sen gittikten yaklaşık bir hafta sonra Sheridan'a geri döndüm. Arcadius, kuleye yaptığın yolculuk hakkında planlandığı gibi gitmediğinden başka pek bir şey öğrenmemişti. Bildiğimiz tek şey, tüm Ghent'in iki hırsızı aradığıydı. Her türlü söylenti dolaşıyordu. Endişeleniyordum. Arkadaşım için korkuyordum. Seni aramak istedim. O zaman Arcadius bana bunu yapamayacağımı söyledi — yapamazdım çünkü ölmüştüm — kilise tarafından idam edilmiştim, tıpkı ailemin geri kalanı gibi."

Hadrian başını kaldırdı. "Bilmiyor muydun?"

"Sadece gitmem söylendi. Nedenini biliyordum, bu yüzden tartışmadım, ama profesörün sana ne söyleyeceğini bilmiyordum. Keşke başka bir yol bulsaydı."

Aralarında sessizlik hakim oldu.

Okyanus esintisi, başlarının üzerinde hışırdayan mango ve limon ağacı yapraklarını sallıyordu.

Tuzlu hava her şeyi yok eder.

"Biliyor musun," dedi Rehn sessizce, "garip ama o zamandan beri, ne zaman kalabalık bir yerde olsam, seni aramaktan kendimi alamıyorum. Özellikle buraya geldiğimde. Limana giderdim. Kuzeyden turistlerle dolu büyük gemiler gelirdi. İskelede durur, izlerdim ve..." Başını sallayarak iç geçirdi. "Vernes'teki o gece olduğu gibi seni arardım. Seni gördüğümde ne diyeceğimi merak ederdim."

"Peki neye karar verdin?"

Rehn omuz silkti, sonra ayaklarına baktı ve bir zamanlar sonsuza dek gülümseyen yüzü kaşlarını çatarak kaplandı. "Seni daha iyi gözetleyip uyarmadığım için üzgün olduğumu ve artık cesur olmadığımı, çünkü diğerlerinin hepsinden daha iyi olan büyük dostumu kaybettiğimi."

Rehn başını eğdi ve uzaklaştı.

Hadrian onu bırakıp gitti.

Rehn'in yıpranmış ve yorgun bir şekilde Turtle'ın içine geri adım attığını izleyen Hadrian, çocuk için üzüldü. Her şey onun suçu değildi. O sadece işini yapıyordu. Ve bunu yapmak için, artık kendisi olamadığı için bir rol oynadı. Ama Hadrian, bunun hala devam etmediğine dair bir kanıtı olmadığı için yalan söylediği için onu affedemedi. Güvenin sorunu da buydu: onu yıkmak kolaydı, yeniden inşa etmek zordu. Çok zaman ve emek gerektirirdi ve her zaman yerine konamayacak eksik parçalar olurdu.

"Başka biri derken ne demek istedin?" diye sordu Royce, Hadrian'ı irkiltmişti.

Hırsız, Rehn içeri girip kapıyı kapattığında, limon ağacının gövdesine yaslanmış, kolları kavuşturmuş, gözleri rolkin kapısına dikilmiş, zar zor görülebilecek bir şekilde duruyordu.

"Boynuna bir çan takmam gerek," dedi Hadrian, tekrar rahatlayarak. "Gece körlüğünden muzdarip olman benim suçum değil, kulakların da sadece süs amaçlı."

"Ne zamandır buradasın?"

"Çocuğun oyunculuk kariyerini canlandırma girişimine tanık olacak kadar uzun süredir." "Sence hepsi sahte miydi?"

Royce başını eğdi. "Beni Crown Tower'da bırakmamanın *gerçek* nedenini hala anlamaya çalışıyorum. Aptallık sürekli ortaya çıkıyor, ama bu çok bariz; daha fazlası olmalı diye düşünüyorum." Royce ağaçtan itti ve boş sandalyeye doğru döndü, ışık göğsünü keskin bir şekilde aydınlattı. "Sen de buna inanmadın. Eğer yutmuş olsaydın, kesinlikle sarılmalar ve hatta gözyaşları da içeren utanç verici bir gösteriye maruz kalmak zorunda kalırdım." Yüzünü buruşturdu.

Hadrian omuz silkti. "Hikayeleri mantıklı."

"Şaka mı yapıyorsun, yoksa gerçekten *mantık* mitine inanıyor musun? Dünyada hiçbir şey mantıklı değildir, ister sıradan ister nadir olsun." Ellerini meyve ağaçlarına doğru kaldırdı. "Neden ağaçlar her sonbaharda ölür gibi görünür, sonra baharda tekrar canlanır? Tabii ki bunlar değil, bizim bildiğimiz ağaçlar. Bu mantıklı mı? Ve insanlar neden uyumak zorundalar? Hatta, neden yiyip içiyoruz? Ve yediğimizde, neden her şeyi tüketmiyoruz? Bir yudum su içiyorsun ve çoğu hemen geri çıkıyor. Öyleyse, neden onu tüketmeye zahmet ediyorsun? Dünya mantıksız. Bu durumda, gerçekten arkadaşlarımızdan, Yalanların Babası ve

Kâfir Oğlu'nun çocuğun ölümü ve dirilişi için doğru bir açıklama yapmasını bekliyor musun?"

Hadrian kaşlarını çattı. Royce yardımcı olmuyordu. Millie'de olduğu gibi, Hadrian da inanmak istiyordu.

"Ve imkansızlıklar konusunu konuşurken, başka *bir hayalet* olduğu ne demek istedin?"

"Bir tane daha... oh." Hadrian başını salladı. "Gerçekten unuttuğuma inanmak zor. Pickles ile ilgili bir şey var — yani Rehn, o —"

"Neyi unuttun?"

"Senin kabus adamına rastladım."

Royce sandalyesinde öne doğru kayd, sandalye nedense gıcırdamadı.

"Burada mı? Onu gördün mü?"

Hadrian başını salladı. "Pickles ve... yani Rehn ve ben... ikimiz de gördük. Sana inanmadığım için özür dilerim."

"Ne oldu?"

"İyi haber, artık bizi rahatsız etmeyecek. Aradığı kitabı aldı."

"Peki kötü haber?"

Hadrian kaşlarını çattı. "Sen onun kafasını kestir. İşaretini görebiliyordum, ama yine de onunla gayet medeni bir sohbet ettim."

"Evet, anlıyorum, ama bu nasıl kötü haber olabilir?"

Hadrian omuz silkti. "Sadece senin haklı olduğuna dair bir kanıt daha. Hiçbir şey mantıklı değil."

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

KILITLI KAPI

Ertesi sabah, Hadrian'ın uyanık kalan son kişi olma sırası gelmişti. İyi uyuyamamıştı — aslında pek uyumamıştı bile. Rüyalar onu rahatsız ediyordu. Hepsinde Pickles ölmüştü. Ama Sheridan Üniversitesi'nin dışındaki ıssız bir tepede, yapraksız bir ağaca asılan Rehn Purim'di. Hadrian ayakta durup izliyordu, son sözlerini duymaktan başka hiçbir şey yapamıyordu: *"İzleme ve uyarma konusunda daha iyi bir iş çıkaramadığım için özür dilerim."* Hadrian birden uyanır ve kendini bir kez daha sonsuz karanlığa bakarken bulurdu. Sabah ışığı pencerelerden içeri girene kadar gözlerini kapatıp uyuyamıyordu. Sonunda yataktan kalktığında, güneş sabahın geldiğini ve geçtiğini açıklıyordu. Umursamadı. O gün yapacak başka ne vardı ki?

Gömleğini giymeye çalışırken aşağıdan yükselen sesler duydu.

"Yapamazlar," dedi Albert. "Kilitli!"

Vikont bağırmayı seven biri değildi. Bir terslik vardı. Hadrian kılıçlarını alıp aşağı indi.

Hadrian ortak salona indiğinde Royce, "Ama haklıydım, değil mi?" diyordu.

Rehn, Arcadius ve Gwen yastıklı bankta birlikte otururken, Albert ortada durmuş öğretmen rolünü oynuyordu. Royce kapının yanında volta atıyordu. Kapüşonu indirmişti, bu iyiydi, ama kızgın görünüyordu, bu kötüydü. Bu, ailesini alıp kasabadan ayrılma öfkesi değil, daha çok yavaşça geri çekilme öfkesi gibiydi. Yine de, onu gördükten sonra Hadrian, Albert'ın masanın kenarına bir bardak koyduğunu izlediğini hissetti. Birisi kaçınılmaz olarak mobilyaya çarpacak, bardak kırılacak ve sonra herkes böyle bir şeyin nasıl olabileceğini hayıflanacaktı.

"Muhtemelen haklıydın," diye cevapladı Albert. "Ama kimse g i r e mediği için kesin olarak söylemek imkansız. Ancak Lord Byron kesinlikle..."

öyle düşünüyor, bu yüzden bu kadar üzgün."

"Nasıl kızgın olabilir ki? Gravis'i buldum ve sorununu nasıl çözeceğini açıkladım."

"Evet, ama ben sürekli *kilitli olduğunu* söylüyorum, sen beni duymuyor gibisin."

"Ne kilitli?" diye sordu Hadrian. Kılıç kemerini bağlamayı yeni bitirmişti ve ancak o zaman kemerin altında duran Royce'un *hayaleti* fark etti. Hayalet, eğlenceli bir gülümsemeyle olan biteni izliyordu.

"Drumindor!" Vikont neredeyse çığlık attı.

"Üzgünüm, Albert," dedi Hadrian. "O kısmı duymadım, yataktan yeni kalktım, tamam mı?"

Albert kaşlarını çatı, homurdandı, sonra başını salladı. "Ben sadece..." Hayal kırıklığıyla arkasını döndü.

"Ne oldu?" Hadrian odadaki diğerlerine yardım istedi.

"Lord Byron bizi kovdu," diye cevapladı Royce. "Görünüşe göre, tüm sorunlara çözümü bu."

Albert kendini toparladıktan sonra geri döndü. Derin bir nefes aldı ve sakın bir ses tonuyla, öfkeli bir anne gibi Hadrian'a durumu açıkladı. "Talimatlara göre, Lord Byron'a Gravis'in Drumindor'da saklandığını ve orayı araması gerektiğini söyledim. Bu sabah denedi. *Drumindor kilitli.*" Royce'a sert bir bakış attı. "Kimse giremiyor. Lord Byron bile. Ve evet," Albert tekrar Royce'a baktı, "Gravis Berling'in içeride *olduğu* ve kapıyı kilitleyenin o olduğu büyük olasılıkla ve yaygın bir şüphe. Ama bu durumun çözülmesine yardımcı olmuyor. Lord Byron, bizi işe aldıkları amacı, yani Gravis'in Drumindor'u sabote etmesini engellemeyi başaramadığımızdan şikayet ediyor."

"Kapıyı kilitlemek *sabotajdan* çok uzak," diye mırıldandı Royce.

"Katılıyorum," dedi Albert. "Ama Lord Byron... Diyelim ki oldukça sinirliydi. Bu adam, kanatsız bir kuş kadar sakın olmasıyla ünlüdür, ama yine de - şaka yapmıyorum - bana bir vazo fırlattı. Hem de ucuz bir vazo değil. Tahminimce, Kutsal Üçlü bu durumdan onu sorumlu tutuyor."

"Ne *durumu*?" diye sordu Royce.

Albert gözlerini devirdi. "*Dinlemiyorsun* Royce. Sana Drumindor'un..."

"Kilitli, evet, anlıyorum, ama kilitli bir kapı dünyanın sonu değildir. Kilitler sadece birer rahatsızlıktan ibarettir. İstilayı engellemezler. Çok zahmetli oldukları için, olası bir istilacının

saldırganların orayı es geçip daha kolay bir yere yönelmesi umuduyla kullanılır. Ben sürekli kilitleri açarım, bunu gece karanlığında, muhafızlardan ve köpeklerden kaçarak, çoğu zaman baş aşağı sarkarak yaparım. Yoksa Lord Byron'un anahtarı kaybettiğini mi söylüyorsun? Öyleyse, bu daha çok *onun* sorunu gibi görünüyor. Ama öyle olsa bile, lordluk kapıyı kırabilir. O kapı *onun* kapısı — ya da en azından Üçlü'nün.

"O kadar kolay olduğunu sanmıyorum, Royce," dedi Arcadius. "Drumindor bir cüce kalesidir. Aslında, cüce kalesidir. Eğer herhangi bir yer zaptedilemez olarak tanımlanabilirse, o da bu iki kule olur."

"Hiçbir şey aşılmaz değildir," dedi Royce. "Ve ben cüceleri iyi tanırım, bu yüzden benim yerimde olsaydım kilitte ya da kapıyla uğraşmazdım. Lord Byron yeni bir tane yapmak için gerekli kaynaklara sahip. Söylentilere göre burada eskiden bir dağ varmış ve cüceler onu tamamen oyup yok etmişler. Delgos'un birleşik gücü, bir kulenin yan tarafına geçebilecek kadar büyük bir delik açabilir. Ayrıca, bunu yapmasına bile gerek yok. Üçlü, Gravis'i görmezden gelebilir. Cüce sonsuza kadar içeride kalmaz. Eninde sonunda dışarı çıkacak ya da yiyecek ve su eksikliğinden ölecektir. Kim takar ki? Kuleler savunma amaçlıdır. Yani, bir donanma gelmedikçe, kuleler sadece güzel süslerden ibarettir. Ama hızlı bir çözüm isteniyorsa, Byron'un aşağı inip Berling ile konuşması yeterlidir. Royce kapının yanındaki koltuğa oturdu, bacaklarını uzattı, sonra ayak bileklerini ve kollarını çaprazladı. "Gravis sadece Lord Byron ve Üçlü'yü pazarlık masasına oturtmaya çalışıyor — eski işini geri almak ya da ona benzer bir şey için. Öyle olmalı. Kendini bir hapis haneye kilitlemek için başka ne sebep olabilir ki?" Royce bir an düşündü. "Tabii ki..." Arcadius'a sert bir bakış attı. "Kulelerin erimiş taş püskürttüğünü, bunun körfezi savunmak için kullanıldığını söyledin. Ama bu taşlar şehri de vurabilir mi?"

"Sanmıyorum," dedi Arcadius, sonra onay için Albert'a baktı.

Vikont omuz silkti.

İki cevap da Royce'u tatmin etmedi ve oda sessizliğe büründü.

Sonra, Gwen ve profesörün arasında rahatsız bir şekilde sıkışmış gibi görünen Rehn konuştu. "Buraya geldiğimden beri her ay, kuleler bir gösteri düzenliyor. Cüceler bunu bir festival gibi kutluyorlar ve bir bakıma öyle de sayılır. Ben de izlemek için rıhtıma gidiyorum. Birçok insan da öyle yapıyor. Büyük bir parti var ve kalabalıklar körfez bölgesini dolduruyor. Teknesi olanlar, limana demir atarak en iyi koltukları kapıyorlar. Sonra, güneş battıktan sonra, bir uğultu duyuluyor. Yer sallanıyor ve kuleler patlıyor. Fıskiyelele dönüşüyorlar ve parlak sarı alevler

alev püskürtüyorlar. Bu göz kamaştırıcı: hem muhteşem hem de korkutucu. Ama hiçbir fiskiye kıyıya doğru değil, bu yüzden Tur Del Fur'a zarar veremez.

Royce memnuniyetle başını salladı ve koltuğuna daha derin oturdu. "O zaman evet, endişelenecek bir şey yok."

"Lord Byron parasını geri istiyor mu?" diye sordu Gwen. Endişeli görünüyordu.

"Oh hayır" — Albert hızla başını salladı — "o asla böyle bir şey yapmaz. Bu... *kaba* olurdu. *Başarıyı* garanti edemeyeceğimizi bilerek, *deneme* için para ödüyordu. Ama bu onun üzülmesini engellemiyor. Yani hayır, masrafları ödemek zorunda değiliz, *ama...* bizimle ilişkisini kesiyor. Hemen buradan ayrılmamız gerekecek ve ne yazık ki, eve dönüş yolculuğunun masraflarını kendi cebimizden karşılayacağız."

"O zaman gemiye binmeliyiz," dedi Arcadius. "Daha yavaş ve daha az keyifli olacak, ama çok daha ucuz."

Albert bu düşünceye yüzünü buruşturdu, şüphesiz, üçüncü sınıf biletle geçireceği havasız, tatsız bir haftayı hayal ediyordu.

Royce ise açıkça küçümsemeyle baktı. "Bu sözde kilitli kuleye bir bakacağım." Ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü, sonra durup Hadrian'a baktı. "Geliyor musun?"

"Neden?"

"Koruma için."

"Saldırıya uğrayacağını mı düşünüyorsun?"

"Benim için değil, yoluma çıkabilecekler için."

Royce ve Hadrian limana vardıklarında, Andvari Berling heykelinden Güney Kulesi'ne kadar uzanan bir kalabalık oluşmuştu. Kimse kuzeydeki kuleyi umursamıyor gibiydi. Hadrian, bunun nedeninin Terlando Körfezi'nin kuzey tarafında çok dışarı çıkıntı yapması ve oraya ulaşmak için gelişmemiş kıyı ormanları ve rüzgârlı kumsallardan geçerek uzun bir yolculuk yapmak gerekmesi olduğunu düşündü. Güney kulesi ise limanın ve Cornelius DeLur'un mülkünün batı ucunun bir parçası olacak kadar yakındı. Dahası, Kuzey Kulesi'nde kapı yoktu — en azından Hadrian ve Royce'un gördüğü kadarıyla. Savunma amaçlı bir yapı olan kulelerde çok sayıda giriş olması muhtemel değildi. Tek bir kapı yeterliydi ve Kuzey Kulesi'nde olmadığına göre, Güney Kulesi'nde olmalıydı. Köprüyle birbirine bağlanan iki yüksek sütuna bakan Hadrian

onların el ele tutuşan iki dev gibi göründüklerini düşündü. Kuzey Kulesi'nin tepesinde çalışanların günlük yolculuğunu kıskanmıyordu.

Kaç basamak vardı acaba? İşçilerin bacakları çelikten olmalıydı.

Hadrian, Royce'un neden Güney Kule'ye gittiğini çok iyi anlasa da, neden orayı ziyaret ettiklerini tam olarak anlayamıyordu. İş bitmişti. Lord Byron sözleşmelerini iptal etmişti. Belki Royce işin ortasında çekilmeyi sevmemişti, ya da başarısızlık haberinin Riyria'nın itibarını zedeleyeceğinden endişelenmişti. Ama Hadrian'ın en iyi tahmini, Royce'un Gwen'in önünde başarısız olmak istemediği yönündeydi.

Hala limanın iskelesindeyken, kapalı olduğunda DeLur'un limanın halka açık kısmını özel kısmından ayıran açık kapılardan geçtiler. Kimse kapıların açık olduğunu görünce şaşırmış görünmüyordu. Hadrian, bunun gündüz saatlerinde teslimatlar ve ziyaretçiler için erişim sağlamak amacıyla sık sık yapılan bir şey olduğunu tahmin etti. Kapıları atlatmak, körfeze atlayıp yirmi fit yüzüp, bölmenin diğer tarafına tırmanmak kadar kolay olduğu düşünülürse, bu anlaşılabilir bir durumdu. Kapı, rıhtımdaki tekneleri sadece sıradan zarar görmekten koruyordu; mülkün kendisi işgal edilme tehlikesi altında değildi. Kat kat yükselen saray, çok daha sağlam bir duvar, kapalı kapılar ve sert muhafızlarla ayrılmıştı. Toplanan kalabalık, sivri kayalıkların yanından akan bir dere gibi yanlarından akıp gitti.

İnsan denizini yararak ilerleyen Royce'u gözden kaçırmamaya çalışan Hadrian, gökyüzünde bir hareket fark etti. Gözünün ucuyla sadece belirsiz bir hareket gördü. Drumindor köprüsünden bir şey sarkıyordu. Yarım saniye boyunca, birinin bacaklarını salladığını düşündü, sonra mesafeye bakarak bunun çok büyük bir şey olması gerektiğini fark etti. "Orada ne var?"

Royce yavaşladı ve başını eğdi. "Bayrak gibi görünüyor, belki. Üzerinde semboller var."

"Daha önce de orada mıydı?"

"Sanmıyorum," diye cevapladı

Royce. "Ne tür semboller?" "Cüce sembolleri, sanırım."

"Yazı mı?"

Royce döndü. "Ben nereden bileyim?"

Hadrian utangaç bir suçlulukla gülümsedi. "Seni rahatsız ediyorum, değil mi?" "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Neden bu kadar üzgünsün Royce? Eğlendik ve bu iş zaten çok para kazandırmayacaktı."

Royce yürümeye devam etti.

Kalabalık çoğunlukla meraklılardan oluşuyordu; bazıları ellerinde içkilerle, bu toplanmayı doğaçlama bir parti olarak görüyorlardı. Geçen konuşmalar, neler olup bittiğine dair genel bir bilgisizlik ve merak etrafında dönüyordu.

"Neden herkes burada?" en sık duyulan soruydu.

Bunu genellikle "Peki, *sen* neden buradasın?" sorusu izliyordu.

Bu da her zaman tahmin edilebilir bir şekilde "Çünkü herkes burada" ile son buluyordu.

İnsanlar sık sık surlarda sıkışmış enkaz gibi gruplar halinde duruyorlardı ve akışın etraflarından ayrılmasını zorluyorlardı. Bazıları yavaşça dolaşüyor, şaşkın yüzlerle etrafa bakınıyor, tanıdık birini arıyorlardı. Diğerleri parmak uçlarına basıp kollarını sallayarak, diğerlerini kendi baraj projesine katılmaya çağırıyorlardı. Royce, Hadrian'ı bu engellerin etrafından hatasız bir şekilde geçirdi, ta ki tahta kaldırımının sonundaki tıkanıklığa ulaşana kadar. Kulenin tabanından birkaç yüz metre ötede, testere sehpaları ile bir barikat kurulmuştu. Bir düzine Sarı Ceketli, artık kalkanlar ve sopalarla donanmış olarak uzak tarafta bir sıra oluşturmuştu.

Royce hızını bile kesmedi. Kalan seyircileri atlatarak barikatın altından geçti ve rüzgârla sürüklenen duman gibi Sarı Ceketlilerin arasından sıyrıldı.

"Hey!" diye bağırdı bir muhafız ve Royce'u yakalamak için uzandı ama sadece havayı yakaladı. İki kişi daha benzer girişimlerde bulundu ve benzer sonuçlar elde etti.

Royce koşmadı; sanki hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam etti.

Birkaç gardiyan daha bu çabaya katıldı. Geri kalanlar izlemeye başladı ve Hadrian fark edilmeden geçip gitti. İki gardiyan sonunda Royce'u yakaladı. İkisi de acı içinde bağırdı.

Birkaç yıl önce Hadrian, hırsızın onları bıçakladığını düşünerek paniğe kapılırdı. Artık Royce'un Alverstone'u çektiğini bilse, adamların çılglık atmayacağını biliyordu. Üç kişi daha yanlardan yaklaştı ve kulenin tabanından yarım düzine kişi onların yönüne koştu.

"Bu aptalları benden uzaklaştırın, yoksa..." Royce başladı ama bitirmesine gerek kalmadı.

Ortağının olağanüstü ve alışılmadık cepheden saldırısına şok olan Hadrian, eski usul bir kavgaya hazırlandı. Sayıca üstünlükleri göz önüne alındığında, Hadrian kılıcını çekmedikçe çatışma iyi sonuçlanmayacaktı. Tüm olay

tuhaftı. Bu daha çok sarhoş Royce'un davranışlarına benziyordu. Bu özel fırtına bulutunun tek iyi yanı, başka kimsenin silah taşımamasıydı, bu da onun ve Royce'un sadece dayak yiyeceği, ölümün - hatta ağır yaralanmanın - olası olmadığı anlamına geliyordu.

Hadrian savaş alanını taradı. Yakınında iki Jackets vardı — ikisi de ona bakmıyordu. Önce en yakındaki olanın sopasını elinden alıp, sonra bir sonraki en yakındaki olanı yumruklayacaktı. Ondan sonra —

"Onları rahat bırak!" Bağırış Hadrian'ın hemen arkasından geldi, Hadrian savaşmaya hazır bir şekilde döndü. Gördüğü şey Royce'un hayaleti idi.

Liman İdaresi muhafızları donakaldılar, kararsız görünüyorlardı.

"Onlar benimle birlikte," diye otoriter bir şekilde ilan etti pelerinli gözlemci ve bunu söylerken, zincirine takılı küçük altın bir anahtar gösterdi.

Sarı Ceketliler bir anlığına baktılar, sonra birbirlerine kısaca göz attılar. Sonunda, sinirli bir şekilde kaşlarını çatarak vazgeçip uzaklaştılar.

Hadrian, sihirbazlık numarası gibi görünen olayı izledi, sonra hayalete baktı. "Teşekkürler," dedi. "İşler karışabilirdi."

Hayalet sadece küçümseyen bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Royce'u bir kez daha arayan Hadrian, onun çok ileride olduğunu ve Güney Kulesi'nin girişinin hemen dışında toplanan bir grup insana yaklaştığını fark etti. Hadrian yetişmek için koştu.

Deniz suyunun kayaları ıslattığı yerin hemen önünde, yarım düzine erkek ve bir kadın tartışma çemberi oluşturmuştu. Çoğu işçi gibi giyinmişti: yıpranmış pantolonlar ve kalın deri kemerlerle sıkıca bağlanmış lekeli tunikler. Kadın ve yanındaki adam diğerlerinden farklıydı ve bu gruptan kar üzerinde kan gibi göze çarpıyorlardı.

Royce ve Hadrian yaklaşınca, herkes başını çevirdi.

"Baxter?" dedi kadın. Kafası karışmış görünüyordu.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye ekledi yanındaki adam. Uzun boylu ve biraz sırkı gibi olan adamın fildişi rengi saçları geriye taranmıştı. Uzun beyaz üzerine beyaz işlemeli ceket, çoraplar ve ayakkabılarla oluşan kıyafeti, Hadrian'ın gördüğü en iyi sıradan zenginlik örneğiydi. Görünüşü zarif olan bu kıyafetler yine de rahat görünüyordu ve kusursuz beyazın bolluğu sadece emek harcamadığını değil, aynı zamanda kirli yerlere asla basmayan bir adam olduğunu da gösteriyordu.

"O benim hayaletim," diye cevapladı

Royce. "Peki siz kimsiniz?"

"Bu ikisini gözetliyorum," diye açıkladı hayalet. "Büyük Adam'ın özel ilgisini çekiyorlar."

"Özel ilgi mi?" dedi kadın. "Bu, neden burada olduğunuzu açıklamıyor." O da zenginlik abidesi biriydi, ancak servetini mücevherlerle sergiliyordu. Gri saçlarını bir sanat eseri gibi yukarıya toplamıştı — moda trendi olarak değil, elmas küpelerini ve ona uyan gerdanlığını vurgulamak için. Medford Kalesi'ni satın alacak kadar parlak taşları sergilemekle yetinmeyen kadın, bu sergiyi, tüm inci kolye koleksiyonuyla daha da zenginleştirmişti. Boynuna, giderek uzayan beş tane kolye takmıştı.

"O burada çünkü ben buradayım," dedi Royce. "Ve ben buradayım çünkü yelkenliyi gerçekten sevmiyorum."

"Hepiniz sarhoş musunuz?" diye sordu bayan.

Hayalet Baxter iç geçirdi. "Bu Royce Melborn, bu da Hadrian Blackwater, Lord Byron'un Gravis Berling'i durdurmak için tuttuğu iki adam. Royce'un burada olmasının nedeni, yaralı gururu ve Byron'a yardım edip kulenin kontrolünü geri kazanmasını sağlayabileceğini düşünmesi olduğunu sanıyorum."

"Tsk, tsk, tsk," diye mırıldandı Royce, yavaşça başını sallayarak. "Çok kötü bir davranış, Baxter. Hayaletler konuşmamalı, hele ki hayaletlerin isimlerini ve ayrıntılarını vermemeliler."

Baxter kayıtsız bir omuz silkmeye cevap verdi.

"Demek o kanlı cücenin Drumindor'u ele geçirmesinden sorumlu olanlar sizlersiniz?" Kadın suçlamasını bir soru şeklinde gizledi. "*Sorumlu* kelimesinin burada başka yerlerdekinden farklı bir anlamı varsa tabii," Royce cevapladı. "Üçlü, Gravis Berling'i bir asırdan fazla süredir sorunsuz bir şekilde sürdürdüğü işinden kovdu. Peki ne için? *Aşırı tedbirli davranmak* için mi? Bu da başka bir deyişle aptallık ve korku demektir. Bu yüzden böyle oldu. Ama sen bunu zaten biliyorsun çünkü sen Ernesta Bray'sin ve buradaki tropikal kardan adam da Oscar Tiler. Merak etme. İkinizi de suçlamıyorum. Herkes sizin sadece vitrin süsü olduğunuzu biliyor. *Sorumlu* olan Cornelius. *Büyük Adam* nerede? Durumun farkında olduğunu varsayıyorum ve onun ön bahçesinde olduğumuza göre, buraya yürüyerek gelmiş olabilir. Yürüyebiliyor mu?"

"Onları buradan çıkarın!" Oscar, Baxter'a emretti.

"Yürüyemez," dedi Royce. "O bir hayalet. Konuşması bile yasak." Royce, Baxter'a sert bir bakış attı. "Sadece dinlemesi yasak, ki ben de sizden bunu yapmanızı istiyorum. Size kapıyı açacağım. Karşılığında, siz de

Lord Byron'a anlaşmamızı neden sürdürmesi gerektiğini açıklamak için, böylece açık denizde yelken açmak zorunda kalmayayım."

Cevap beklemeden Royce, şaşkın grubun yanından geçip gitti. "Güzel inciler," dedi Hadrian, Ernesta'ya gülümseyerek Royce'u takip ederken. Royce'u takip ederken Ernesta'ya gülümsedi.

Bu, Ernesta'yı çoktan çıkardı. Elleri beline gitti.

"Burası paslı bir mandalı olan sıradan bir çiftlik evi değil, seni aptal!" Ernesta onların arkasından bağırdı. "Burası Drumindor — bir kale şeklinde inşa edilmiş cücelerin başyapıtı."

Royce arkasına bakmadan cevap verdi: "Ben de sıradan bir hırsız değilim."

Kapının sorunu hemen anlaşıldı — kapı yoktu. Yürüyüş yolu, üzerinde hiçbir iz olmayan dik bir taş yüzeyde son buluyordu. Royce, parlak yüzeye birkaç dakika sessizce baktı, sonra hoş olmayan homurtu sesleri çıkarmaya başladı. Sonunda, ıslanmadan gidebileceği kadar uzaklaşarak kulenin etrafını dolaştı. Kulenin yanları ve arkası okyanusa dik bir şekilde kesilmişti. Bu durumda Royce, ön tarafta bir ileri bir geri yürümeye başladı. Homurtular daha da yükseldi.

Parmaklarını taşın yüzeyinde gezdirdi ve yürüyüş yolunun duvarla birleştiği yeri inceledi. "Hiçbir yerde ek yeri, boşluk, kenar yok. Aşınmış yürüyüş yolu olmasaydı, bunun sadece bir taş duvar olduğuna yemin ederdim." Yukarı baktı. "Pencere yok — sadece o oluklar ve o köprü var."

"Yeni bir kapı açma fikrin ne oldu?"

Royce başını salladı. "Taş... Şey, ben uzman değilim ama çok sert görünüyor... İnce taneli ve... Granit olabilir diye düşünüyorum. Belki kesilebilir ama muhtemelen yıllar sürer." Etrafına baktı. "Bütün dağ bu şekilde yapılmış olamaz." Hadrian'a cam yüzeyi gibi görünen pürüzsüz taşın üzerinde parmaklarını gezdirdi. "Onu cilalamışlar," dedi Royce hayretle. "Görünüşe göre baştan aşağı. Kim 240 metre uzunluğundaki bir taşı cilalar ki?"

"Kilit açmayacağın izlenimini ediniyorum," dedi Baxter, ince bir memnuniyetle. Her zamanki gibi, Hadrian'ın hemen arkasında durmuş izliyordu.

Royce onu görmezden geldi ve kaldırım taşlarını incelemeye başladı. "Bu normalde nasıl açılır?"

"Kimse bilmiyor," diye cevapladı Baxter.

"Ne demek *kimse bilmiyor*? Birisi biliyor olmalı. Orada insanlar çalışıyor, değil mi?"

Burası her zaman açıktı. Kimsenin bunun bir kapı olduğunu bilmediğinden eminim — kesinlikle kapatılabilen, kilitlenebilen, hatta tamamen ortadan kaybolabilen bir kapı olmadığını.

"Drumindor'un girişi herkese açık mıydı?" diye sordu Royce.

"Bu kulenin tabanının Liman İdaresi Güvenliği'nin karargahı olduğunu anlamalısın. Arkasında, eskiden bir kapı olan yerde, Sarı Ceketliler ordusu bulunuyor. Bu nedenle, bu kapıyı kilitlemek hiçbir zaman sorun olarak görülmedi. Aslında, Gravis bulunmuş olsaydı, onu buraya getirirlerdi."

"Öyleyse neden mühürlendi? Gravis neden zincirlenmedi?"

"Bilinmiyor." Baxter'ın Royce'un başarısızlığını izlemekten aldığı bariz zevk, tanıdık bir rekabet yüzüydü. "Ama bildiğim tek şey, buranın tek girişi olduğu ve şimdi içeri girmenin imkânsız olduğu."

"Neden böyle söylüyorsun?" diye yanıtladı Royce.

"Çünkü birkaç yıldır burada yaşıyorum. Bu cüceler..." Baxter kaşlarını çatı ve başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, uzun zaman önce onlarla uğraşmayı bıraktım. Cornelius DeLur'dan para koparmak, cüce kilidini açmaktan daha kolay."

Royce ayağa kalktı ve kuleyi tekrar inceledi. "Peki, kapıyı tamamen atlayabiliriz. Yukarıdaki köprünün her iki yanındaki girişleri kilitlemek pek mantıklı olmaz."

"Haklısın, bunun bir nedeni var," dedi Baxter. "İnsanların kanatları yok."

"Kanatlara gerek yok. Sadece tırmanmak lazım."

Baxter kıkırdadı. "Tırmanmak mı? Ne kadar yüksek olduğunu görüyor musun?"

"En tepeye çıkmaya gerek yok; o köprü yolun yarısından biraz daha ileride."

"Orası hala çok uzak. Gücün tükenmeden rüzgar seni aşağıya uçurur."

"Aslında değil," dedi Hadrian. "Seni biraz sarsar ve korkutucu olduğu kesin, ama ipler çok yardımcı oluyor. Ayrıca, burada rüzgar ılık — soğuk bir yerde böyle bir tırmanış yapmayı düşün."

Baxter, Hadrian'a sanki kendini bir yaban domuzu olarak ifşa etmiş gibi baktı. "Çatlaklar, derzler görüyor musun? Parmak veya ayak tutacak yerler? Tutunacak bir şey bulabileceğini varsayarsak, ipleri nasıl sabitleyeceksin?"

pitonu o kayaya çakmayı dene. Granit kırılmadan önce çivi kırılır."

Royce yüzeyi ovmaya devam etti ve iç geçirdi. "Bir süredir cüceleri sevmiyorum, ama şu anda onları gerçekten hor görmeye başlıyorum."

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YENİ ANLAŞMA

Royce dönüş yolunda hiç konuşmadı. Hadrian soru sormamanın daha iyi olacağını biliyordu. Yıllar sürmüş olsa da, sonunda aralarındaki sözlerin o kadar da önemli olmadığını anlamıştı. Hadrian, sohbeti boşlukları doldurmanın bir yolu olarak görüyordu — insanları ayıran fikir, ahlak ve deneyim uçurumunu kapatmanın bir yolu. Kelimeler, bölünmeleri aşmayı mümkün kılan ip köprülerdi. Ama Royce kelimeleri sevmezdi, onlara ihtiyaç duymazdı. Geriye dönüp bakıldığında, bunu anlamak bu kadar uzun sürmemeliydi. Hadrian atlarla çalışmıştı. Takım çalışması ve iletişimin hayat ve ölüm arasındaki farkı belirlediği savaşlarda atların sırtında savaşmıştı ve atlar hiç konuşmazdı. Atlar, köpekler veya kediler gibi Royce'un da kendine özgü bir dili vardı. Hırsızın başlığı açıktı ve Hadrian'ın şimdilik bilmesi gereken tek şey buydu. Önemli bir şey olsaydı, Royce ona anlatırdı. En azından öyle umuyordu — hayır, ummuyordu — *güveniyordu*.

Royce Melborn ile ilgili olarak kullanmak için ne kadar tuhaf bir kelime, ama yine de...

Turtle'a geri döndüklerinde, herkes dışarıda güneşin tadını çıkarıyordu. Arcadius ve Albert masada otururken, Gwen erzakları taşıyordu ve Pickles — Rehn — meyve kesiyordu. Avludaki ocakta lezzetli bir şey pişiyordu. Kapak kapalıydı ve mavi duman aralıklardan sızıyordu. Auberon geri dönmüş, kömürlerle uğraşüyor, yerleşik ayak körüğü ve ızgaranın yanındaki metal varilden çıkardığı çeşitli demir aletleri kullanarak onlarla oynuyordu.

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Auberon, arkasında uzanmış, hareket ettirdiğinde tınlayan süslü bir cam bardaktan bir şeyler içen Arcadius'a. "Cüce sayıları, cüceler için bile bir kabustur. Novronian İmparatorluğu'ndan miras kalan, sıfır ve diğer rakamlarla oluşan güzel ve düzenli bir sisteminiz var. Dromeian sayı geleneği, bu tür yeniliklerden çok daha eskiye dayanır. Doksan dokuza kadar her sayı için ayrı bir sembolümüz ve her biri için bir isimimiz var."

"Bizim de öyle," dedi Arcadius.

Auberon ona alaycı bir bakış attı. "Elbette biliyorsun, ama sen onlara mantıklı şeyler diyorsun, mesela altmış üç gibi. Dromeian sayıları daha masum ve cahil bir çağda ortaya çıktı. Bizim sayılarımıza *Hildebreeth* gibi isimler verilir, ki herkesin bildiği kadarıyla bu sadece bir isimdir, *Albert* gibi, ama anlamı altmış üçtür. Altmış dört ise *Jedline* olarak adlandırılır. Hiçbir mantığı yok, sadece isimler. Mühendisler bunun daha doğru olduğunu söylüyorlar — *Jedline*'i *Hildebreeth* ile karıştırma ihtimali daha az. Ama bence onlar kültürel inkâr içindeler. Bir şeyi yeterince uzun süre yaparsan, değiştirmek çok zor gelir. Ebeveynlerinin ve onların ebeveynlerinin senden önce yaptığı bir şeyi yaparsan, işler öyle olur. Senin halkın sık sık Dromeianların taş gibi olduğunu söyler. Tabii ki, kalpsiz ve duygusuz olduğumuzu kastederler, ama en azından *senin* bunun kurumsallaşmış propagandadan ibaret olduğunu bildiğini söyleyebilirim. Omuz silkti. "Ve bu pislikte oynayanlar sadece sizin halkınız değil. Scallie hakkında yaptığımız şakaları bir duymalısınız. Ama gerçek şu ki, biz Dromealılar gelenekler söz konusu olduğunda taş gibiyiz. Eskiden yaptığımız her şey yenisinden daha iyidir. *Nasıl olduğu* taşa yazılmıştır ve değişim için uzun yıllar süren bir aşınma gerekir."

Arcadius, Royce, Hadrian ve Baxter'ın kapıdan girdiğini ilk gören kişi oldu. "Ah! Geri dönmüşler. Nasıl gitti?"

Royce onu ve diğerlerini görmezden geldi. Baxter'ın ardından içeri girdi. Bu, bekleyen gözlerin Hadrian'a odaklanmasına neden oldu.

"Şey," diye başladı, "iyi değil. Kapı bile yok. Sadece düz, cilalı bir duvar var. Kilit yokken kilidi açmak zor."

Gwen, rolkin'den bir sonraki seferini yapıyordu, elinde meyve dolu seramik kaseler ve bir yığın tabak vardı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Hadrian. "Gitmiyor muyuz? Lord Byron artık ödeme yapmıyor, değil mi? Burada kalmaya gücümüz yetmez."

"Auberon bize veda yemeği ve son bir gece konaklama ikram etmek için cömertçe teklifte bulundu," diye cevapladı Albert, Gwen ona bir kase mango uzatıp, viskont'a bıçak alıp kesmeye başlamasını söylerken. Sonra Pickles'ın — Rehn'in — ilerlemesini kontrol etti, gülümsedi ve başını salladı.

Hadrian cüceye döndü. "Bu çok nazik bir davranış."

Auberon omuz silkti. "Burada kalmak için kapıyı çalan başka kimse yok." Ayak körüğünü basarak ateşi güçlendirdi. "Ve bu sabah büyük bir balık yakaladım. Tek başıma yemeye çok fazla. Herkes için her şey yolunda gitti; ben asil bir hayvanı israf etmiyorum, siz de aceleyle kapıdan çıkmak zorunda kalmıyorsunuz."

Hadrian şaşkın bir şekilde ona bakakaldı. Böyle zamanlarda, dünyanın kendini yanılttığını kanıtlamaya ne kadar hevesli olduğunu görünce hayrete düşerdi. Karşısında nazik ve cömert bir cüce duruyordu — genel kanıya göre, bu *köle ücretleri* kadar imkansız bir şeydi.

Auberon demir tırmıkla kömürleri karıştırdı. "Ne düşündüğünü biliyorum."

"Umarım öyle değildir," diye cevapladı Hadrian, ve bunu içtenlikle söyledi. Bu düşünce hiç de gurur verici değildi. Böyle fikirlerin zihninde dolaşması gurur kaynağı değildi. Tek tesellisi, düşüncelerin sözler kadar kötü olmadığı inancıydı: söylenmedikleri sürece, en azından yayılmaları mümkün değildi.

Auberon gülümsedi. "Tamamen senin hatan değil, biliyorsun. Hepsi o hikâyeler yüzünden, değil mi? Onlarla büyüdün. Gronbach hakkında çocuk şarkıları var, o kötü piç kurusu — eğer gerçek bir kişi ve anlatıldığı gibi yarısı kadar bile olsa — gerçek bir pislikti. Ama bir hampot yüzünden tüm insanların kötü damgası yediğini düşün — ve eminim birden fazla olduğunu biliyorsundur."

"Duruma bağlı. Hampot nedir?"

"Aptal, salak. Bilirsin, geri zekalı." "Evet, bizde de epey var."

"Kendini hırpalamayın. Bunun yerine, bir plajı eğimi veya rengiyle değil, her bir kum tanesiyle yargılamayı öğrenin. Bunu yaparsanız, daha net görmeyi öğrendiğinizin sadece plaj olmadığını fark etmeye başlayabilirsiniz."

"Güçler kule hakkında ne yapmayı planlıyor?" diye sordu Arcadius, küçük bardağını sallayarak. Hadrian, bardağın içinde bir parça kırık buz olduğunu gördü.

"Hiçbir fikrim yok. Gravis'in çıkmasını beklemek zorunda kalabiliriz. Royce'un dediği gibi, sonsuza kadar orada kalmaz." Hadrian, duvarın ve yakındaki binaların çatılarının ötesine bakarak Drumindor'un kulelerine baktı. "Cüce bayrağı diye bir şey var mı?"

"Ne?" diye sordu Auberon. "Bayrak mı?"

"Evet. Bilirsin, cüce halkının sembolü ya da bir kralın sancağı gibi bir şey?"

"Birçok farklı afiş var... neden soruyorsun?"

"Sadece... iki kule arasındaki köprüden sarkan büyük bir kumaş parçası var ve sanırım daha önce orada değildi. Üzerinde semboller var. Bir bayrak olabileceğini düşündüm. Gravis'in kaleyi ele geçirdiğini ilan etmek için astığı bir şey. Öyle bir şey."

Auberon tırmığı yere bıraktı ve net bir görüş elde etmek için terasa çıktı. Aşağıya baktı ve homurdandı. "Gözlerim artık eskisi kadar iyi görmüyor. Semboller neye benziyor?"

Hadrian, kendisinin de ayırt edemediğini söylemeye başladı, ama o sırada Royce rolkin'den çıktı ve Baxter da onu takip etti.

"Yarım daire," dedi Royce, "ardından şevronun üzerinde tam bir daire." Auberon'un durduğu yere yürüdü, aşağıya baktı ve ekledi, "ardından üç dalgalı çizgi, sonra da kazma bıçağı olan bir adam."

"Adam" — Auberon bu kelimeyi sanki onun bir adam olduğunu hiç düşünmüyormuş gibi garip bir vurguyla söyledi — "yürüyor mu, yoksa duruyor mu?"

"Bir bacağı dışarıda. Yani, yürüyor sanırım."

Auberon kararlı ve sert bir ifadeyle başını salladı. "Bu bir bayrak değil."

Royce cüceye dikkatle baktı. "Bu bir mesaj, değil mi? Ne diyor?"

"Bu bir uyarı. Gravis Berling, Dromeialılara bir sonraki dolunay yükselmeden önce Tur Del Fur'u terk etmelerini söylüyor."

"Sence neden böyle bir şey yapsın?" diye sordu Arcadius, sesinde uğursuz bir tonla.

Auberon devam etti bakmaya bakmaya . yüzüne limanı
limanı "Çünkü ne yazık ki Gronbach, cücelerimizin sahip
olduğu tek hampot da değil."

"Ben senin hizmetçin değilim," dedi Hayalet Baxter, üçü Berling Yolu'nda geri yürürken, Royce, Hadrian ve istenmeyen gölgelerinin az önce tırmadığı yolu takip ederken.

Royce, mecbur olduğu için Baxter'ı kişisel gölgesi olarak kabul etmişti. Royce, en çılgın rüyalarında bile bu şık züppenin yararlı olacağını hiç beklemiyordu — hele ki bir günde iki kez. Beklendiği gibi, Cornelius bu göreve bir acemiye atamamıştı. Baxter'ın Liman İdaresi memurlarına gösterdiği anahtar ve Ernesta ile Oscar'ın onu tanıması, çok şey ortaya koyuyordu.

"Hayır," diye onayladı Royce. "Ama sen Cornelius'un hizmetkarısın, o yüzden öyle davran." "Ben onun hizmetkarı değilim. Sadece onun için çalışıyorum."

"Geceleri uyumanı sağlayan şeylerle ilgilenmiyorum. Büyük Adamla konuşmam lazım ve sen bunu sağlayacaksın. Hizmetçi ya da çalışan ol, bu senin işinin bir parçası."

"Benim görevim, ilginç olan her şeyi izlemek ve rapor etmek. Özellikle Lady Martel'in günlüğüyle ilgili olanları."

"İnan bana, bu ilgi çekici bir şey." "Sana inanmıyorum."

"İyi. Bu kariyer seçiminde bir geleceğin olabilir." "Kariyerim zaten ünlü."

"Uh-huh. Ve bunu açıklamak zorunda olmanın bir sorun olduğunu görmüyor musun?"

Tahta kaldırıma vardıklarında, kalabalığın azaldığını, ancak kulede hiçbir başarı elde edilmediğini gördüler. Artık erzakla dolu arabalar ve esnaf gibi görünen birkaç grup vardı: duvarcılar, marangozlar, hatta Royce'un madenci olduğunu düşündüğü kazma taşıyan bazı adamlar. Diğerleri kalabalığı dolduruyordu. Belki de ustabaşları, mühendisler veya mimarlardı. Tek bildiği, işçilerden daha iyi giyinmiş oldukları, ancak ticaret krallarının kadar iyi giyinmedikleriydi.

Liman kapıları hala açıktı ve Royce öncü olarak ilerledi, ancak sola dönüp DeLur'un malikanesini koruyan büyük duvara doğru yöneldi. Beklendiği gibi, muhafızlar önlerine çıktı. Royce, gölgesinin yüksek sesle iç çektiğini duydu.

"Onları içeri alın," dedi Baxter.

Silahlı, zırhlı dağlar kadar iri dört muhafız tereddüt etti.

Hayalet bir kez daha anahtarı gösterdi, sanki sihirli bir tılsım gibi önlerinde salladı. "Şimdi," dedi.

Muhafızlar kenara çekildi.

Daha önce oraya gitmiş olan Royce yolu biliyordu ve hızla yürüyüş yolunu geçip saraya girdi. Sarayda daha fazla muhafız, ziyaretlerini engellemeye karar verdi. Royce bunun güzel olduğunu kabul etmek zorundaydı. Gün ışığında gördüğünde, şık, süslemesiz çizgileri ve minimalist dekoru beğendi. Birden fazla katı, kaya duvarındaki tabakalar gibi görünüyordu.

Royce, Hadrian'ın yürürken üç kılıcının birbirine çarpıştığını da fark etti. Ne muhafızlar ne de Baxter bunu yasaklamıştı. Royce'u aramamaları bir şeydi, ama bir yığın silah taşıyan bir yabancıya açıkça giriş izni vermek başka bir şeydi. Royce, bu nezaketin ne kadar ileri gidebileceğini merak etti. Büyük Adam onlardan ne kadar korkuyordu?

Görünüşe göre, pek fazla değil.

Royce ve Hadrian *taht* odasına kadar yürüdüler. Muhafızlar — süslü giysili olanlar — onları durdurmak için bir kez daha denediler, ama Baxter onları kovdu. Bu sefer anahtara ihtiyacı yoktu. Hayalet, Royce'un beklediğinden daha fazla nüfuza sahipti. Odaya girdiklerinde, onları durduran bir ordunun vahşileri değil, Royce'un son ziyaretinde görmediği güzel bir kadındı — koyu saçlı ve gözlü, uzun, süslemesiz bir elbise giymişti. Avucunu kaldırarak küçük alayı durdurdu.

"Onunla konuşmak istiyorlar," dedi Baxter saygılı bir ses tonuyla.

Kadın, ifadesiz bir şekilde her birini dikkatle inceledi, sonra başını salladı. "Burada bekleyin."

Kadın Cornelius'un oturduğu yere doğru ilerledi. Royce'un görebildiği kadarıyla, Koca Adam önceki günden beri bir santim bile kıpırdamamıştı.

Burada banyo mu yapıyor? Hiç banyo yapmıyor mu?

Kadın Cornelius'un kulağına fısıldadı, "Royce Melborn ve Hadrian Blackwater sizi görmeye geldiler."

DeLur bir anlığına onlara baktı. "Onları yukarı gönderin." Kürsüden indi. "Sizinle görüşecek."

"Bana vereceğin bir bilgi mi var, Baxter?" diye sordu Cornelius.

"Fazla bir şey yok," dedi hayalet. "Sadece, onların grubundaki bir çocuk, Rehn Purim, günlüğün peşindeymiş. Henüz kanıt yok, ama kuryeyi öldürüp kitabı çalanın o olduğunu düşünüyorum. Ama şu anda kitabı yanında değil."

"Bundan emin misin?"

"Her yeri didik didik aradım."

"Rehn'in odasını aradın mı?" diye sordu Hadrian. Sesi kızgın geliyordu.

Royce, Baxter Rehn'in eşyalarını karıştırmamış olsaydı şaşkına dönerdi. "Kitap çocuktaydı," dedi Royce, bir adım öne çıkarak kendini en öne koydu. Bu bilinçli bir hareketti, hem Baxter'a hem de Hadrian'a bu toplantının geri kalanını kendisinin yöneteceğini duyurmak içindi. Hadrian'ın anlayıp anlamayacağından emin değildi, ama anlayabileceğini düşündü. Yıllardır en bariz jestleri bile fark etmeyen adam, son zamanlarda anlamaya başlamıştı. "Ama kitap dün gece Falkirk de Roche tarafından alındı."

"Ölemeyecek olan öcü mü?" Cornelius kaşlarını çatı.

Royce başını salladı.

Tahtın etrafında, daha önce olduğu gibi, gümüş tepsilerde yiyecek, tatlı ve içecekler taşıyan benzer hizmetkarlar vardı. Ya Royce ve arkadaşları erken akşam yemeğine dalmışlardı

akşam yemeğine davetsiz misafir olarak katılmışlardı ya da Cornelius her zaman parmağını kaldırdığı anda yiyeceklerle çevriliydi.

"Peki bu yürüyen ölü adam şimdi nerede?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevapladı Royce. "Çok da umursadığımı söyleyemem." "Ve bu rapordan memnun olduğumu söyleyemem."

"Sorun değil, çünkü buraya bunun için gelmedik. Bir soylu kadının anılarını bulmaktan daha önemli sorunların var. Drumindor ile ilgili bu sabah tam olarak ne olduğunu bilmem gerekiyor."

"Bu artık seni ilgilendirmiyor. Lord Byron, sözleşmedeki tek bir hedefi bile gerçekleştiremediğin için seni kovdu."

"Haklısın, bu biraz garip görünüyor. Neden bir tehdit ihtimali üzerine bizi işe alıp, tehdit gerçek olduğunda bizi kovuyorsun? Eminim bu kararlar senin bir ilgin vardır. Belki de bu işi bir bahane olarak kullandığımı düşünüyorsun ve belki de bizi gitmeye zorlarsan, kitap çıkışta bagajımızdan düşecektir. Ya da belki sadece hayal kırıklığına uğradınız ve savaş başlatmayacak bir şekilde beni cezalandırmak istiyorsunuz. En iyi tahminim, yukarıdakilerin hepsi. Dürüst olmak gerekirse, buradan ayrılacak ilk yelkenli gemiye bilet almakla meşgul olmam gerekirdi, ama şimdiye kadar makul davrandığınızı kanıtladınız, bu yüzden birbirimize yardım edebileceğimizi düşündüm."

Cornelius küçük gözlerini kısarak onlara baktı. "Ne konuda yardım?"

Royce, DeLurs'ları bu yönleriyle takdir ediyordu. Cornelius bir asilzade, kral, dük veya kont olsaydı, konuşma çoktan bitmiş olurdu. Kendi konumlarına doğmuş olanlar, diğerlerini kendilerinden o kadar aşağı görüyorlardı ki, sadece dinlemek bile zaman kaybı değil, aşağılayıcı bir davranış olarak kabul ediliyordu. DeLurs ailesi, mümkün olan her yolu kullanarak zirveye tırmanmıştı, bu da hiçbir şeyin kendilerinden aşağıda olmadığı anlamına geliyordu — ve dinlemek hiçbir şeye mal olmuyordu.

"Sizin de belirttiğiniz gibi, Lord Byron ile olan sözleşmemizi yerine getiremedik. Bu duyulursa — ki duyulacaktır — bu tür şeyler işimize zarar verebilir. Bu yüzden, bir şans daha istiyorum."

"Sözleşmenin yeniden yürürlüğe girmesini mi istiyorsunuz?"

"Başlangıçta, evet. Ama yeterli fon ve kaynağa ihtiyacım olacak ve Lord Byron'un bahsettiğim türden bir bütçesi yok."

"Yani sözleşmeyi benimle yapmak istiyorsun, öyle mi?"

"Aynen öyle. Ama benim de bilgiye ihtiyacım var. Mesela, Gravis Drumindor'a nasıl girdi? Duyduğuma göre, içeride onu durdurması gereken küçük bir ordu varmış. Bu yüzden doğal olarak merak ediyorum."

"Anlıyorum. Peki ben bundan ne kazanacağım?

Kitabı mı?" Royce başını salladı.

"Onu istiyorum."

"O bende yok." "O

zaman anlamıyorum..."

"Eğer haklıysam, ve haklı olduğumu düşünüyorum, sana Lady Martel'in günlüğünden çok daha değerli bir şey vereceğim."

"Peki o ne olacak?" "Hayatın."

Cornelius öne doğru eğildi. Çoğu insan için bu bilinçsiz bir hareket olurdu. Cornelius DeLur için ise bu, muazzam bir çaba gerektiren bir hareketti. Her halükarda, bu hareket bir kaya heyelanı kadar rahatsız ediciydi ve hizmetkarları bir adım geri çekildi. "Beni tehdit ettiğini düşünemiyorum. *O kadar* aptal değilsin ve bir profesyonel olarak bana asla önceden uyarıda bulunmazsın. Ayrıca seni ben çağırmadım, bu yüzden bu ziyaretin bir nedeni yok."

"Neden uzaklaşmak varken gelip aslanın kafesini salladığımı merak ediyorsunuz."

"Aynen öyle. Lütfen açıklayın." Cornelius gerçek bir aslan olsaydı, son cümleyi dişlerini göstererek söylerdi.

"Dışarı çıkmadın, değil mi?"

Cornelius'un gözleri kısıldı.

Royce, fazla ileri gittiğini fark edince hemen ekledi: "Demek istediğim, Drumindor köprüsünden sarkan küçük afişi görmedin."

"Gravis'in ev yapımı zafer bayrağından mı bahsediyorsun?"

"Ben de aynı şeyi düşündüm. Ama bu bir bayrak değil. Bir mesaj. Gravis, cücelere bir sonraki dolunaydan önce Tur Del Fur'u terk etmeleri için uyarıyor."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Bu, başından beri kendime sorduğum bir soru. Gravis Berling neden intikam planlarını açıklasın ki? Neden ortadan kaybolsun? Ve neden kendini Drumindor'a kilitlesin? İlk başta, onun sadece öfkeli ve mantıksız olduğunu, somurtkan bir çocuk gibi olay çıkardığını düşündüm. Sen de muhtemelen aynı şeyi düşündün, yoksa Gravis haftalar önce ölümcül bir kaza geçirmiş olurdu. Ama sonra bu adamın bir tür dahi olduğunu öğrendim. Bu da öfke krizine inanmayı zorlaştırdı. Bu yüzden, işini geri almak için bir koz aradığını düşündüm. Başka ne olabilirdi ki? Ama ortaya çıktı ki, yine yanılmışım."

"Şu ana kadar zekanla beni pek etkilemedin."

Royce gülümsedi. "Söylesene, Drumindor neden her dolunayda ışıık gösterisi düzenliyor?"

Cornelius omuz silkti, ki bu hareket onun için daha çok başı ve boynu aşağı çekilip sonra tekrar yukarı çıkmış gibi görünüyordu. "Sadece standart bir işlem, makinelerin çalıştığından emin olmak için yapılan düzenli bir tatbikat."

"Herkes öyle düşünüyor... gerçek nedeni bilen cüceler hariç. Ama sanırım sen yerli halkla pek iç içe değilsin." "Peki bu neden nedir?"

"Anlamak için Drumindor'un gerçekte ne olduğunu anlamanız gerekir. Buradaki herkes ikiz kuleleri kale olarak adlandırıyor, ancak bunun tek nedeni cüceler in inşa ettikleri her şeyin askeri amaçlı olmasıdır. Onların tarihi hakkında az da olsa bildiklerimden yola çıkarak, bu mantıklı geliyor. Siz ve ben işimiz gereği ihtiyatlı davranıyoruz, ancak cüceler yüzyıllardır zulüm görüyorlar. Nesiller boyu süren bir paranoya geliştirmişler. Evleri, dükkanları, depoları ve tapınakları, ihtiyaç duydukları için kaleler gibidir. Her şeyi bu şekilde inşa ederler. Örneğin, bu sarayınız da bir zamanlar bir cüce binasıydı. Bir tapınak ya da ona benzer bir şey, değil mi? Çok az sayıda savunucuyla, bu yer küçük bir orduyu bile durdurabilir."

"Peki, Drumindor bir kale değilse nedir?"

"Birincisi, dünyanın en büyük ve en gelişmiş demirhanesi. Metalden bir şey yapmak istiyorsanız, ne olursa olsun, Drumindor bunu yapabileceğiniz yerdir."

"Peki, Gravis ne yapıyor?"

"Hiçbir şey. O bir demirci ya da metal işçisi değil — görünüşe göre tüm cüceler çekiç kullanmakta becerikli değil. Onun becerisi, uzmanlığı Drumindor'un kendisi, ki görünüşe göre o burayı içini dışını biliyor. Ama Drumindor bir kale olarak inşa edildiği gibi bir demirci dükkanı olarak da inşa edilmedi. Cüceler in ünlü olduğu başka bir şey daha var — hazineleri korumak. Bizim için hayal etmesi zor, ama o iki devasa kule, bir tambur kilidindeki iki pimden fazlası değildir."

Royce, efsanevi *büyük balığı* yakalamaya çalışan bir balıkçı gibi hissediyordu ve Cornelius'un ipi koparıp kaçmamış olmasından memnundu, ama şimdi kancayı takma zamanı gelmişti. Royce, yeraltı dünyasında "Elmas" lakabıyla tanınan tüm hırsızlar loncası büyük ustasının, söylemek üzere olduğu şeye inanacağından şüphe duyuyordu. Royce, alışık olmadığı bir alanda çalışıyordu ve bu durumda, doğruyu söylediği için çok büyük bir dezavantajdaydı.

"Herkes Tur Del Fur'un bir zamanlar Druma Dağı adında bir volkan olduğunu bilir, bu volkan Gravis'in ataları tarafından küçültülmüş ve evcilleştirilmiştir, ama bunun ne anlama geldiğini çok az kişinin anladığını sanıyorum. Ben de anlamamıştım, ta ki çok yaşlı bir cüceyle konuşana kadar."

"Auberon," dedi Cornelius. "Özgürlük savaşçısıyla sohbet ediyordun."

"Ona daha önce öyle demiştin... neden?"

"Çünkü öyle. Auberon, Trent'in Barak Gettosu'nda doğdu. Halkına yardım etmek için Lanksteer Lordları'na karşı iki yüzyıl süren bir savaş verdi. Bu süreçte, çaresizlerin kahramanı oldu ama her şeyini kaybetti. Şimdi kiraladığı bir avuç rolkin sahibi ama küçük balıkçı teknesi *Lorelei'de* yaşıyor."

Royce başını salladı. Bu, yaşlı adamın neden balık oltası olarak tatar yayı kullandığını açıklıyordu.

"Peki yaşlı özgürlük savaşçısı sana Drumindor hakkında ne anlattı?" diye sordu Cornelius.

"Kimsenin bir volkanı *kapatamayacağını* söyledi. Derin yeraltında dışarı çıkmak isteyen güçler var, o kadar güçlü güçler ki hiçbir şey onları durduramaz."

"Yine de beni rahatsız eden hiçbir volkanın olmadığı bir cennette yaşıyorum."

"Çünkü Drumindor, havalandırma deliği olan bir kapaktır. Kaynayan bir tencerenin üzerine kapak koyarsanız, kapak patlayarak ortalığı berbat eder. Ama kapağı sık sık biraz kaldırırsanız, buharın bir kısmını dışarı çıkarmak suretiyle felaketi önleyebilirsiniz. Drumindor da budur: havalandırma deliği olan kilitli bir kapak. Cüceler ne zaman isterse, Drumindor şehri savunmak için erimiş lav püskürtme gücüne sahiptir, ancak her dolunayda volkan fazla basıncı tahliye etmek *zorundadır*, aksi takdirde kapak havaya uçar."

Cornelius arkasına yaslandı ve tavana baktı. "Gravis'in bu kapağı patlatacağını mı söylüyorsun?"

"Sana, onun kapağı muhtemelen çoktan kilitlediğini ve iki hafta üç gün içinde, biri oraya girip kilidi açıp basıncı boşaltmazsa, Tur Del Fur'un artık var olmayacağını söylüyorum. Senin harika cennetin bir anı olacak."

"Kehanetini beğendiğimi söyleyemem."

"Ben de pek hoşlanmıyorum, bu yüzden halk bu haberi duyup en iyi koltukları kapmadan önce kuzeye giden ilk gemiye biletimi ayırtmalıyım."

"Neden yapmıyorsun?"

"Komik, ben de kendime aynı şeyi sorup duruyorum." Royce durakladı, ama bunu etkileyici olmak için yapmamıştı. Rol yapmıyordu. Dürüst bir iş yapmak onu garip bir şekilde samimi olmaya zorlamıştı, ki bu ne iyi olduğu ne de rahat olduğu bir şeydi. "Bak, başarısız olmayı sevmiyorum, özellikle de iyi olduğum bir şeyde, ve dediğim gibi, bu iş için kötü. Ayrıca, yelken yapmaktan gerçekten nefret ediyorum." Royce etraflarına baktı. "Burada uzun zaman harcayarak inşa ettiğin güzel bir yerin var. Onu kurtarmak isteyeceksin, ama o kuleye girmedikçe bunu yapamazsın. Herkesin hemfikir olduğu bir şey varsa, o da Drumindor'un zaptedilemez olduğudur. Alabileceğin tüm yardıma ihtiyacın olacak ve mütevazı görünme riskini göze alarak söylüyorum, kilitli binalara girme konusunda tanıdığın herkesten daha iyiyim. Beni bu projede çalıştırmak istiyorsun. Ama Tur Del Fur'da her şeyin ne kadar pahalı olduğunu görünce, burada kalmaya gücüm yetmez. Öyleyse anlaşma şöyle olsun. Sen masraflarımı ödemeye devam et ve ihtiyacım olan kaynakları sağla, ben de seni içeri sokayım."

"Neye ihtiyacın var?"

"Önce, bu sabah tam olarak ne olduğunu anlatın."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

FALKIRK'IN GÜNLÜĞÜ

Hadrian ve Royce Turquoise Turtle'a döndüklerinde hava kararmaya başlamıştı. Diğer herkes yemeklerini yemiş, ateş söndürülmüş ve Auberon gitmişti. Gwen ikisi için tabakları saklamıştı, onlar da limon ağacının altındaki küçük masada yemeklerini yediler. Gwen, Baxter için de bir tabak ayırmıştı. Royce'u sürekli takip eden adam her zaman oradaydı, ama Hadrian onun yemek yediğini veya uyuduğunu hiç görmemişti. Hadrian bunun nasıl olduğunu tam olarak bilmiyordu. Royce için Baxter bir baş belasıydı; diğerleri için ise bir davetsiz misafirdi. Sadece Gwen, onu hoş olmayan bir işi yapmak zorunda kalan bir adam olarak görüyor ve ona acıyordu. Gwen ona tabağı uzattığında, Baxter şaşırılmış göründü ama tabağı aldı ve bahçenin diğer tarafında tek başına yedi.

Balık yine muhteşemdi ve Royce ile Hadrian, Gwen'in yanında gecenin huzurunu içlerine çekerken yemeğini yediler.

"Albert, yarın kalkan bir gemiye bizi bindirebileceğini söylüyor," dedi Gwen. "Tabii ki lüks bir şey değil. Odamız ya da yataklarımız olmayacak. Onun anlattıklarına göre, karanlık bir ambarın içine tahıl çuvalları gibi tıkıştırılıp bir hafta boyunca orada mahsur kalacağız. Şahsen, sabırsızlanıyorum. Daha önce hiç gemiye binmedim."

Gwen, o kadar parlak gözlerle ve bulaşıcı bir neşeyle gülümsedi ki, Hadrian bir anlığına ona inandı.

"*O harika bir yalancı,*" diye düşündü ve bir insanı her durumda iyi hissettirme yeteneğinin mesleğinin bir parçası olup olmadığını merak etti.

"Gitmiyoruz," dedi Royce başını kaldırmadan.

"Gitmiyor muyuz?"

"Henüz değil."

"İçeri girmenin bir yolunu buldun mu?"

Royce başını salladı. "Henüz değil."

Gwen şaşkın bir şekilde ona baktı. "Ama ben... biz... burada kalmaya gücümüz yetmez. Pazara gittim. Buradaki fiyatlar deli gibi. Hadrian için aldığım o torba bezelye

bir gümüşe mal oldu. Bir torba fındık için bir gümüş, delilik. Balıkların fiyatını söylemeyeceğim. Albert benimle olmasaydı hiçbir şey almazdım. Fiyatların bu kadar yüksek olmasının sebebinin zengin turistler olduğunu söyledi — fiyatları umursamayan, hatta bakmaya bile tenezzül etmeyen insanlar. Paranın Lord Byron gibilerden daha çok ihtiyacı olan insanlara gittiğini ve bir şeyler satın almanın yerel halkı desteklediğini açıkladı."

Hadrian, Albert'in mükemmel bir yalancı olduğunu zaten biliyordu, çünkü bu *onun* mesleğinin temel becerisiydi, ama viskontun yetenekleri onu her zaman etkiliyordu.

"Biraz param var," dedi Gwen. "Ama..." "Para sorun değil," dedi Royce.

"Lord Byron seni geri işe alıyor mu?"

"Lord Byron'un bizimle, hatta Albert'le konuşacağını bile sanmıyorum," dedi Hadrian.

"O zaman nasıl..."

"Onun patronuyla yeni bir sözleşme yaptım." Royce, işaret parmağıyla sosun son damlasını sildi.

"Yani, yine paramız var mı?"

Hadrian güldü, Gwen ise kafası karışmış bir şekilde kaldı.

Parmağından yemeğinin son damlasını emen Royce, sapında elmas olan küçük bir altın anahtar çıkardı ve onu Gwen'e uzattı.

"Bu ne?" diye sordu Gwen, Royce anahtarı avucuna koyarken.

"Bu şehrin anahtarıdır." Royce hayaleti işaret etti. "O da bir taneye sahip. Bu anahtara sahip olmak, Cornelius DeLur için doğrudan çalıştığın anlamına gelir. Bunu herhangi bir dükkâncıya, manavcıya, Sarı Ceketli'ye, şehir idarecisine, aslında Tur Del Fur'daki herhangi birine gösterirsen, istediğini elde edersin. Tüm kapılar sana açılır."

Gwen, yarı şaşkın, yarı korkmuş bir ifadeyle o şeye baktı. "Ve bunu *sana* o mu verdi?"

"Korkutucu, değil mi?" dedi Hadrian, kendi tabağını temizlerken. Gwen başını salladı. "Artık bunu tutmak istemiyorum." "Üzgünüm, ama resmi anahtar sahibi sensin," dedi Royce. "Neden ben?"

"Çünkü sınırsız para ve güç konusunda daha fazla güvendiğim kimse yok."

"Ya kaybedersen?"

"Bunu yapma," dedi Royce. "Aslında, yarın ilk iş olarak dışarı çık ve bunu takmak için güzel bir kolye al, kıyafetinin üzerine tak ve

asla çıkarma."

"Dışında mı? Biri onu çalmaya çalışmaz mı? İçinde elmas var. Ve bu gerçek altın gibi görünüyor."

"Oh, bu gerçek altın ve gerçek elmas, inan bana, ama kimse onu çalmaz." Royce bunu sanki bu fikir çok saçma gibi söyledi. Sonra, kadının yüzündeki şaşkınlığı görünce ekledi. "Bu şehirde bunlardan birini taşıyan herkes, imparatorluk prensesi kadar dokunulmazdır. Anahtar sahibi birine zarar vermek intihar etmekle eşdeğerdir." Royce, Baxter'ı işaret etti. "Aslında, o olmasaydı, günler önce onun boğazını kesmiş olurum."

"Yani beni korumaya mı çalışıyorsun?" diye sordu

Gwen. "Alışverişin çoğunu da sen yapıyorsun."

"Auberon'un anahtarı kabul edeceğinden emin değilim," diye işaret etti Hadrian.

Royce bunu düşündü, sonra başını salladı. "Muhtemelen haklısın. Sonuçta yine de yeni bir yer bulmamız gerekebilir."

"Sabah onunla konuşurum," dedi Gwen. "Başka kimsenin burada kalması planlanamaz ve bu anahtar dediğin gibi çalışırsa, ona takas olarak ödeme yapabilirim. Belki teknesine boya ya da balık tutmak için ağ lazımdır. Bunları bununla satın alabilir miyim sence?"

Hadrian yine güldü. "Bununla Mavi Papağan'ı satın alabilirsin." Gwen anahtara baktı ve bir kez daha dehşete kapılmış gibi göründü.

"Güzel," dedi Royce. "Peki, Arcadius nerede?"

Profesörü içeride buldular. Yaşlı adam ana katta, merdivenin altında nadiren kullanılan bir köşede oturuyordu. Albert'in tam karşısında büyük sarı bir minder üzerinde oturuyordu. İkisi arasında, yüzeyinde garip bir desen bulunan küçük bir masa vardı. Mobilyaların çoğu gibi, bu masa da evin bir parçasıydı, zeminden oyulmuş ve tek bir ayak üzerinde duruyordu. Hadrian bu masanın ne için kullanıldığını hep merak etmişti. Masa, çalışma masası olarak çok küçüktü ve yemek yemek için de çok saklıydı. Yüzeyindeki tasarımın karmaşıklığı asıl gizemdi. Dekorasyon gibi görünmüyordu, çünkü yüzeyin tamamını kaplamıyordu, sadece ortadaki küçük bir alanı kaplıyordu. Görüntü, düzensiz bir desenle yirmi kareden oluşuyordu ve karelerin içinde daha küçük, daha dekoratif desenler vardı. İki adam masaya dikkatle bakarken, yere çapraz bacaklı oturan Rehn, cüce yüksekliğindeki masadaki hareketleri rahatlıkla görebiliyordu ve büyük bir heyecanla izliyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Royce.

"Bir oyun oynuyoruz," diye açıkladı Arcadius, düşünceli bir şekilde sakalını okşayarak.

Hadrian, masada dört küçük siyah piramit ve on dört taş olduğunu fark etti — yedi tanesi bir renkte, yedi tanesi başka bir renkteydi. Albert, koyu renkli taşlardan birini dikdörtgen desen üzerinde üç boşluk ilerletti. Hoşnutsuz görünen profesöre sırtıttı.

"Oh, bu bir sorun," dedi Rehn, kesinlikle Pickles'a benzeyen bir sesle ve Hadrian, heyecanın annesinin aksanını ortaya çıkardığını merak etti.

Arcadius, dört küçük piramidi toplarken yeni gelenlere açıklama yaptı. "Bu dünyanın en eski oyunu olmasına rağmen, buradaki en genç olan Rehn, şu anki şampiyon. Tabii ki, bu oyunu oynayarak büyümüş olması da yardımcı oluyor."

"Bu çok eski bir oyun," dedi Rehn. "Sanırım belki *de* en eskisi. Annem bana çocukken nasıl oynandığını öğretti. Eski Ülke'den getirmiş ve çok eski bir oyun olduğunu söylemişti."

Profesör piramitleri masanın üzerine bıraktı ve küçük bir ses çıkardı.

"İki!" diye bağırdı Rehn sevinçle.

Arcadius açık renkli taşlardan birini iki kare yukarı, çiçek desenli bir taşın üzerine taşıdı. "Yine ben atacağım, değil mi?"

"Öyle," diye onayladı Rehn, sesi ciddiye.

Profesör piramitleri bir kez daha topladı ve düşürdü. Rehn ve Arcadius sevinçle bağırdı, ardından Arcadius oyun alanından Albert'in koyu renkli taşlarından birini aldı ve yerine kendi taşını koydu.

Albert yastığına çöktü ve onlara bakarak, "Bence o hile yapıyor," dedi.

"Aslında hile yapmak serbest," dedi Rehn, "eğer yakalanmazsan."

Ama gerçekte, profesör hile yapmaya ihtiyaç duymuyor."

"İkinizle konuşmam gerek," dedi Royce, profesörü ve Rehn'i işaret ederek.

"Sorun değil," dedi Albert. "Ben sadece kaybediyorum."

Arcadius, yaşlı bir adam için hiç de kolay olmayan büyük sarı minderden kalkmakta zorlandı. Daha geleneksel bir bankın üzerine oturdu ve Rehn de yanına oturdu. "Senin için ne yapabiliriz Royce?"

"Falkirk de Roche'un kim olduğunu, ya da kim olduğunu ve günlüğünün neden bu kadar önemli olduğunu bilmem gerekiyor."

Arcadius başını salladı ve dudaklarını büzüştürdü. "Anlıyorum, nedenini sorabilir miyim?"

"Çünkü Gravis Berling kendini Drumindor'a kilitlediğinde yalnız değildi. Cornelius, kapüşonlu pelerin giymiş solgun, kızıl saçlı bir adamın onunla birlikte gittiğinin bildirildiğini söyledi."

"Kitabı alan adam mı?" diye sordu Rehn ve Hadrian'a baktı. Hadrian başını salladı. "Öyle tahmin ediyoruz."

"Ve Falkirk de Roche olduğunu iddia eden adam da aynı kişi," diye ekledi Royce. "Auberon'a göre, Gravis bu volkanı kullanarak tüm şehri yok etmek ve oldukça görkemli bir intikam almak niyetinde."

"Bu neredeyse övgü gibi geliyor," dedi Arcadius onaylamayan bir şekilde.

"Eğer bu aynı zamanda intihar da olmasaydı, bunu dahice bulurdum. Mesele şu ki, Gravis'i durdurmak için neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyor. Peki, bu ikisi neden birlikte?"

Arcadius teslim olduğunu göstermek için ellerini açtı. "Açıkkçası hiçbir fikrim yok."

Royce, Rehn'e baktı, o da başını salladı.

"Peki o zaman." Royce küçük bir tabureyi çekip Rehn'in karşısına oturdu. "En azından kitabı kuryeden neden çaldığını açıkla."

Rehn, dostça davranmaya hiç niyetli olmayan Royce'un yanına bu kadar yakın oturmaktan rahatsız görünüyordu.

Rehn omuz silkti. "Çünkü profesörün onu görmek isteyeceğini düşündüm." "Neden?"

"Ben Sheridan Üniversitesi'nin bilgi ustasıyım, Royce," dedi Arcadius. "Eski kitaplara, özellikle de gizemle çevrili olanlara her zaman ilgi duymuşumdur. Crown Tower'dan benim için getirdiğin kitap da tam böyle bir kitaptı. Bu da aynı derecede ilginç."

"Neden?"

"Birincisi yaşı, ama esas olarak onu çevreleyen kargaşa ve ilgi nedeniyle. Bildiğim kadarıyla, kitap Garrick Gervaise adlı bir Seret Sentinel'den, keşiş kılığına girmiş bir hırsız tarafından çalınmış."

"Neden çaldı?"

"Eski eserleri kazıp satarak geçimini sağlayan başka bir adamla çalışıyordu. Sanırım adı Bernie DeFoe'ydu."

Royce çenesini okşadı. "Black Diamond'da bir Bernie DeFoe vardı. O, bizim *kazıcı* dediğimiz türden biriydi, bir mezar soyguncusu. Kendi ekibi vardı, ama çoğunlukla doğudaki Vilan Hills'te çalışıyordu. Duyduğuma göre iyi şeyler bulmuş. Jewel, yani Cornelius'un oğlu Cosmos, bu girişimi hiç takdir etmedi.

Bu iş çok zaman alıyor, çok para harcıyor ve nadiren kâr getiriyordu. Cosmos, Bernie'nin faaliyetlerini durdurmak istiyordu, ama kazıcı takıntılıydı ve durmak bilmiyordu. Bu da onunla BD arasında bir uçurum yarattı. Sonunda o da gruptan ayrıldı. Ona ne olduğu hakkında hiçbir şey duymadım. Her zaman öldüğünü düşündüm, ama görünüşe göre hâlâ kazıyor ve hırsızlık yapıyor."

Royce ayağa kalktı ama Arcadius'a bakmaya devam etti. "Hepsi bu mu? Bu kitabı eski olduğu ve bir kazıcı istediği için mi istiyordun?" "Dahası var," dedi Arcadius. "Bernie'nin ortağı,

"Gerçekten mi?" dedi Hadrian. "Royce ve ben Virgil Puck adında bir şair tanıyorduk. Şey, bu biraz abartılı bir ifade. Onu Bliss'e yasadışı cinsel

"Gerçekten mi?" dedi Hadrian. "Royce ve ben Virgil Puck adında bir şair tanıyorduk. Aslında bu biraz abartılı bir ifade. Bliss Hildebrandt'a yasadışı cinsel ilişkiye girdiği suçlamasıyla onu yakalamak için tutuldum. Biz bunu yapamadan o öldürüldü." Ortağına dönüp baktı. "Sence aynı adam olabilir mi?"

"Bize Lady Martel'i tanıdığını ve günlüğünü okuduğunu söylediğine göre, evet." "Kitabı okuduysa, o da lanetlenmiş olmaz mıydı?"

"Bizimle birlikteyken kesinlikle hayatının en mutlu anlarını yaşamıyordu ve sonra hiç belli olmayan nedenlerle kralın adamları tarafından öldürüldü. Lanetlenmemişse, kesinlikle kutsanmış da değildi."

"Rehn'i bulduğumda, sanki her şey onu öldürmeye çalışıyor gibiydi. Yani, Puck lanetlenmişse, onu da öldürmek istemememize şaşıyorum."

"Teknik olarak ben istedim," dedi Royce. "Sen karşı çıktın."

"Doğru." Hadrian başını salladı. "Tamam, Gervaise'in kitabı Bernie ve Puck ile çalışan Virgil tarafından çalındı, ama Lady Martel onu nasıl ele geçirdi?"

"Benim tahminim, Bernie ve Virgil onu kullandılar," dedi Royce. "Bir nöbetçiden hırsızlık yapmak, kısa bir sopayla arı kovanına vurmak gibidir. Peşine düşerler ve üzerinde mallar varken yakalanmak istemezsin. Bu yüzden, daha sonra geri alabileceğin, şüphelenmeyen masum birine verirsin."

"Ama Virgil onu geri almadan önce," diye devam etti Hadrian. "Onu ondan çaldık ve Lady Constance'a verdik. Peki Rehn onu nasıl ele geçirdi?"

Royce volta atmaya başladı. "Cornelius bana Black Diamond'ın son iki yıldır günlüğü elinde tuttuğunu söyledi. Cosmo DeLur'un, Bernie ve Virgil'in izinsiz olarak sorun çıkardıkları için kızgın olduğunu sanıyorum. Çalınan malın Medford'da olduğunu öğrendiğinde, ikiliye bir ders vermeye karar verdi

ders vermeyi kararlaştırdı — Puck'ın durumunda ölümcül bir ders. Ama Medford'da olduğunu görünce, Cosmo Crimson Hand ile bir bölge savaşı başlatmak istemedi, bu yüzden adamlarından birini onu almaya göndermek yerine, bizi tutan Lady Constance'ı tuttu. Cornelius'a göre, kilise Cosmos'un günlüğü elinde tuttuğundan şüphelenmeye başladı ve o da günlüğü buraya, onların ulaşamayacağı bir yere taşımaya karar verdi. Rehn de o sırada kuryenin yolunu kesti. Royce volta atmayı bırakıp Rehn'e döndü. "Onu sen öldürdün, değil mi?"

Rehn cevap vermedi, ama hasta gibi görünüyordu, bu da Arcadius'un başını eğip sallamasına neden oldu.

"Öyle olmadı," dedi Rehn. "Ne olmadı?" diye sordu Royce.

"Ona tuzak kurup onu öldürdüğüm gibi değil." Rehn dirseklerini kavradı ve dudağını ısırđı, sonra başını sallamaya başladı. "Tamam, yani... Ona tuzak kurdum, ama onu öldürmedim." Yere baktı. "Sadece adamı öldürdüm."

Royce şaşkın görünüyordu. Hadrian'a döndü. "Sen Rahatsız Vicdan dili konuşuyorsun, değil mi? Ne diyor?"

"Sanırım kuryenin öldürölmesini hiç istemediğini, ama bir şeylerin olduğunu kastettiğini düşünüyorum."

Rehn coşkuyla başını salladı. "Onu sadece soymak niyetindeydim. Planım basitti. Kafasına vurup kitabı alacaktım. Ama kurye at sırtında seyahat ediyordu ve benim atım yoktu. Batı Echo Yolu'ndan aşağı doğru gittiğini ve Tiliner kavşağından geçeceğini biliyordum. Orada bir yol levhası var, aslında iki tane. Birbirlerinin karşısında duruyorlar. Bir ip buldum ve iki direğin arasına yolun karşısına bağladım. Atın üstünde olacağını biliyordum, bu yüzden ata zarar vermek istemediğim için direklerin üstüne tırmandım ve ipi yüksekte bağladım. Masum bir hayvana zarar versem çok üzölürdüm, anlarsın ya. Sonra o geldi. Bu kadar acele edeceğini beklemiyordum. Çok hızlı gidiyordu ve ip biraz fazla yüksekti. Rehn yüzünü buruşturdu. Adamın kafası ip tarafından neredeyse tamamen kesilmişti. İp kopmasaydı kesilirdi. Rehn yüzünü ellerine gömdü. Onu öldürmek istememiştim.

"Ama kitabı aldın mı?"

Rehn, yüzünü hala elleriyle kapattığı halde başını salladı.

"Öldüğü için şanslısın. *Kafasına vurmaya* çalışsaydın, büyük olasılıkla seni öldürürdü."

Rehn, Royce'u duymamış gibiydi. Hâlâ pişmanlıkla başını sallıyordu. "Sonra herkes kitabı ve beni aramaya başladı. Profesöre haber gönderip yardım istedim."

Royce gözlerini kısarak Arcadius'a döndü. "The Rose and Thorn'a rastgele yaptığın ziyaretin biraz fazla zamanlaması iyi olduğunu *düşünmüştüm*. Yıllardır senden haber almıyorduk, sonra bu tatil işi geldiğinde birden ortaya çıktın."

Royce sonra hala küçük masada minik taşlarla uğraşan Albert'e odaklandı. "Kendi iyiliğin için, bu işi buradaki yaşlı adamdan almadığını söyle ve onunla hiçbir ilgisi yokmuş gibi davran."

Albert ellerini kaldırdı. "Lady Constance bana geldi. Daha doğrusu, zaten buradaydı ve bana iş teklifini gönderdi."

Royce geri döndü ve Arcadius'a baktı.

"Sık sık belirttiğin gibi, ben yaşlı bir adamım," dedi profesör. "Rehn'in yardıma ihtiyacı vardı, benim de bir araca ihtiyacım vardı. Ayrıca şiddet olayları çıkabileceğinden endişeleniyordum. Çağırıp yardım isteyebileceğim bir oğlum yok. Tek sahip olduğum siz ikinizdiniz." Arcadius iç geçirdi. "Aldattığım için özür dilerim, ama Pickles hakkında size söylediğim yalanı korumak ve Hadrian'ın yeniden açılan yarasının acısını dindirmek istemiştım. Ama olanlara bakılırsa, planlarımın hiçbirisi işe yaramadı."

"Hayır, profesör," diye itiraz etti Rehn, "sen benim hayatımı kurtardın. Usta Hadrian beni o anda bulmasaydı, kesinlikle ölmüş olurdum."

Hadrian, "Ama en azından kitabı geri verdiğimizize göre, başka kimse acı çekmeyecek," dedi.

"Arcadius iç geçirdi ve kitabın içerdiği bilgiler sonsuza dek kayboldu. Onu okumayı çok istiyordum. Çok ilginç olurdu."

"Kabuslar uyumanızı imkansız hale getirene kadar," dedi Rehn, "Ve yaptığınız her şey başarısız olur ve hayatınız her geçen gün daha da kötüye gider."

"Bana okuyamadığını söylediğini sanıyordum," dedi

Hadrian. Rehn omuz silkti. "O Pickles'tı."

"Doğru." Hadrian kaşlarını çattı. "Hepsini okudun mu?"

Rehn başını salladı. Profesörün gelmesi uzun sürüyordu ve ben sıkılmışım."

"Kitapta ne vardı?" diye sordu Royce. "Günlük müydü?"

"Kesinlikle öyle başlamıştı. Hepsi güzel bir el yazısıyla yazılmıştı, ama anladığım kadarıyla, Falkirk adında bir adamın, diğer iki adamla birlikte bir yolculuğa çıkarken tuttuğu günlüğüydü. Yani bir nevi seyahat günlüğüydü sanırım. Yolculuğa çıkan diğer iki adam da

önemli kişilerdi, en azından Falkirk öyle düşünüyordu. Biri Dibben adında büyük bir sanatçı, diğeri ise Falkirk'in çok saygı duyduğu Bran adında biriydi. En azından başlangıçta."

"Ne oldu?" diye sordu Arcadius, artık herkes kadar ilgileniyordu

"Birlikte Avempartha adlı bir kuleye gittiler — bir elf kulesi
Bran bir şey arıyordu — sanırım bir kitap. Bulamadılar ve genel kanı, kitabın bir şelaleden aşağı düştüğü yönündeydi. Kulede çok uzun süre kalmışlardı ve kış gelmişti. Ancak eve dönüş yolunda, üçü korkunç bir kar fırtınasına yakalandı. Dibben bir şekilde onları hayatta tuttu, ama durum vahimdi. Yiyecekleri bitmişti ve Dibben yaptığı şeyden bıkmaya başlamıştı. Sonra denizde eski bir kaleye vardılar. Gecenin karanlığında, fırtına kar fırtınasına dönüşürken, sığınacak bir yer aradılar.

"Falkirk kaleyi karanlık ve tedirgin edici olarak tanımladı. Ona göre, kale inanılmaz derecede eskiydi, ancak ev sahibi, Falkirk'in onu tarif edecek kelimeler bulamadığı kadar güzel bir genç kadındı. Lady Mileva hakkında yazarken, sanki aşk acısı çeken bir delikanlı gibi konuşuyordu. Ayrıca, uzaklardan gelen iki ziyaretçi daha vardı. Biri, Falkirk'in *Fhrey* olarak tanımladığı genç ama umutsuz bir adamdı."

"Ne?" diye sordu Royce.

"Bu, elfler için kullanılan eski bir terimdir," diye açıkladı Arcadius.

Rehn, konuşmalarının bittiğinden emin olmak için bir an durdu, sonra devam etti. "Bu genç Fhrey'in Trilos adında, çok gizemli olarak tanımlanan bir arkadaşı vardı. Onun hakkında söylenen tek şey, Bran ile aradıkları kitabın kaderi konusunda aynı fikirde olmadıklarıydı. Kitapta Büyük Kazan, Karanlık Çatal, Beş Bin Merdiven, Rol Berg'deki Büyük Kapı, Cam Salon ve Adımlarla Ölüm denen bir şeyden bahsediliyordu."

"Rol Berg'deki Büyük Kapı, antik Neith şehrinin girişidir." Arcadius bunu onlara değil, daha çok kendine söyledi.

"Gördün mü, sen bu şeyleri biliyorsun," dedi Rehn. "Bu günlük önemliydi, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Arcadius. "Kilise kesinlikle öyle düşünüyor gibiydi. Kazılarında bu talimatları açıkça kullanıyorlardı."

"Yani, günlük bir hazine haritası mı?" diye sordu Hadrian.

"Bir bakıma evet, ama altın ve gümüşe götüren bir harita olduğunu sanmıyorum. Üçünün aradığı, Neith'te olduğu söylenen bu kitap hakkında başka bir şey var mıydı?"

Rehn başını salladı. "Hatırladığım kadarıyla yok. Falkirk, günlüğünü okuyanların zaten bildiğini varsayarak, bu konuda çok az şey yazmış."

"Anlıyorum. Bu çok üzücü," dedi profesör. "Devam et." "Falkirk, üçlünün haftalarca süren yoğun kar yağışı ve sert rüzgarlara mahsur kaldıklarını rüzgârlar tarafından haftalarca mahsur kaldıklarını ve bu süre içinde Falkirk'in ev sahibesine aşık olduğunu anlatıyor. Kadın da ona aynı şekilde aşık görünüyordu. Günlük bu noktadan sonra değişmeye başlıyor."

"Nasıl değişiyor?" diye sordu profesör.

"El yazısı kötüleşti, günlükteki yazılar kısaldı ve daha seyrek hale geldi, konular da garipleşti. Falkirk, Mileva'nın kendisine gösterdiği sırları ve onun görüldüğünden daha yaşlı olduğunu yazdı. Ona olan takıntısı arttı ve ikisinin bir tür anlaşma yaptığına dair ipuçları vardı. Sonra günlük, *"bugün ne yaptım"* formatının çoğunu kaybetti. Garip, anlamsız şeyler yazmaya başladı: *"O bana yolu gösterdi, artık sonsuza kadar yaşayacağım, bu sayfalar benim kemik yığınım olacak, bunu yapamam... O benim arkadaşım."* Bazen, kendisiyle tartışıyor gibi görünüyordu.

"Sonra birkaç sayfa semboller ve anlamsız kelimeler vardı ve ardından farklı renkte mürekkeple yazılmış bir dizi isim vardı. Bu sayfalarda çizilmemiş, sayfaya kazınmış garip semboller vardı. Sonra, kelimesi kelimesine zihnime kazınan son bir korkunç pasaj vardı. Şöyle diyordu: *"Bunu okursan, bu kitabı bana, hapsedildiğim tapınağa geri getirip, Dibben'in beni tuzağa düşürdüğü bu korkunç hapishanenin dışına çıkarmadan önce, giderek artan ve hiç dinmeyen bir talihsizlikle lanetleneneceksin. Bunu yaparsan, lanet sona erecek ve sana sonsuz yaşam armağanını bahşedeceğim."*

Rehn titredi. "Şimdi sana saçma gelebilir, ama o küçük kulübede, gecenin bir yarısı, tek başıma, o sözler beni dehşete düşürdü." Nefes aldı ve ellerini ovuşturdu. "Açıklayamıyorum, ama bunun doğru olduğunu biliyordum, sanki o sözler sayfadan çıkıp boğazımı sıkmış gibi."

"Sanırım Lady Martel'i de korkuttu," dedi Hadrian.

Royce başını kaldırıp başını salladı. "O ve köpeği Mister Hipple, Rochelle'de bunu yapıyordu. Falkirk'in mezarını arıyor olmalıydı. Bir şekilde, onun orada gömüldüğünü biliyordu. Ama tapınağını bulmak pek kolay değildi."

"Bu kadına ne oldu?" diye sordu Rehn.

"Emin değilim," dedi Hadrian. "Onun köpeğini, fakir mezarlığındaki taze bir mezarın üzerinde kıvrılmış halde bulduk. Lady Martel'in köpeği olabileceğini düşündük, çünkü onun küçük köpeğinin oraya nasıl gelmiş olabileceğini düşünemedik."

"Lady Martel bir yıldan biraz fazla bir süre önce kayboldu," diye doğruladı Albert. "Ona ne olduğu kimse bilmiyor. Gerçekten büyük bir soylu gizemi ve popüler bir spekülasyon konusu."

"Yani en çok ihtiyacımız olan parça hariç, tüm parçalar yerine oturdu." Royce tekrar volta atmaya başladı. "Bunun Gravis ile ne ilgisi var? O ve Falkirk artık bu işte birlikte, kelimenin tam anlamıyla. İkisi de Drumindor'un içinde, ama neden?" Royce'un bakışları Arcadius'a takıldı. "Bilgi birikiminizden yardımcı olabilecek bir şey var mı?"

Arcadius arkasına yaslandı ve sakalını bir kez daha okşadı. Görünüşe göre, bu yeni takıntısı yüzünden gözlüklerini temizlemeyi bırakmıştı. "Tek bildiğim, Dibben'in Maribor Rahipleri'nin ana manastırının kurucusu olduğu ve bu manastırın hala Vernes'in kuzeyinde bulunduğu ve Bran'ın neredeyse efsanevi bir dini figür olduğu."

Hadrian elini kaldırdı. "Aslında onu tanıyorum. Dulgath'ta bu adam hakkında her şeyi öğrendim. Bran, Brin'in çırağıydı, Bran'ın daha sonra hakkında yazdığı türlü çılgın şeyler yapan efsanevi bir kahraman. Aynı zamanda Maribor Kardeşliği'nin kurucusuydu."

"Doğru." Arcadius parmağını ona doğrulttu. "Etkilendim. Çok iyi, Hadrian. Şimdi nerede kalmıştım? Evet, Falkirk. Bakalım, Falkirk de Roche, Maribor Rahiplerinin birinci yüzyıldaki ilk üyelerinden biriydi. Bunu, Alburn'daki birinci yüzyıl tapınağındaki yazıtlardan biliyoruz."

"Orayı da biliyorum," dedi Hadrian. "Royce ve ben ikimiz de biliyoruz."

Profesör ona dikkatle baktı. "Gerçekten mi? Duyduğuma göre, ikiniz orayı yakıp kül etmişsiniz."

"Zorundaydım," dedi Royce. "Villar..." Royce durdu ve duvara bakakaldı.

duvara bakmaya

başladı. Hadrian aynı yere baktı ama hiçbir şey görmedi. Royce birkaç kez gözlerini kırptırırken hepsi bekledi.

"Bunu yaptığında," Hadrian sessizliği bozdu, "ne düşündüğünü ya da ne duyduğunu asla anlayamıyorum."

düşündüğünü mü yoksa bir şey mi duyduğunu anlayamıyorum."

"Düşünüyor," diye cevapladı Royce. "Daha doğrusu hatırlıyor. Düşes, tapınaktan *iki* ceset çıkardıklarını söyledi. Biri Villar, diğeri

Falkirk de Roche'du." Royce elini kaldırdı ve parmağını havada salladı. "Ve Kruger'da Falkirk, *onu ebedi hapisanesinden kurtardığım* için bana teşekkür etti."

"Falkirk de Roche ile *konuştun mu?*" diye sordu Arcadius.

"Bir kez konuştum, iki kez öldürdüm; ikisinde de başaramadım. Ama eğer orası onun mezarı değilse, eğer o ölmemişse ve kafasını kesmek onu öldürmediyse, o adam birkaç yüzyıl ve bir yangından sağ çıkabilir, değil mi?"

"*Artık sonsuza kadar yaşayacağım,*" diye Rehn günlüğünden ürkütücü bir alıntı yaptı.

"Tapınak kutsal topraklarda bulunuyordu, hatırladın mı?" dedi Hadrian.

"Belki bununla bir ilgisi vardır?"

"Doğru. Kutsal topraklarda hapsolabilen ve kitaplara düşkün ölümsüz varlıklar hakkında ne biliyoruz?"

Arcadius kaşlarını çattı. "Birçok efsane var, Royce. Manes, geri dönüp yaşayanları rahatsız etmek için öbür dünyayı reddeden ölülerdir. Ve Kile ve Beyaz Tüy hakkındaki hikaye var: Elan'da bir insan kılığına girerek dolaştığı söylenen bir tanrı, ama hiçbir... şey, şimdi düşündüm de..." Profesör dudaklarını ısırıldı. "Rowfinn efsanesi var."

"O nedir?"

"Yasak bir ormanda yaşayan ve oraya giren herkesi öldüren Rowfinn adında bir cadı hakkında eski bir efsane vardır. Cadının mağarasının önünde insan kemiklerinden oluşan bir yığın üzerinde uyuduğu söylenir. Bu yığın cadıya sonsuz yaşam kazandırır, ancak cadı her ay bu yığna yeni kemikler eklemek zorundaydı ve bunu yapana kadar tekrar uyuyamazdı. Ancak hikayede kitapla ilgili hiçbir şey yok. Aslında, bu hikayenin en dikkat çekici yanı, Rowfinn'in tüm kurbanlarını yemesi ve hiçbir neden açıklanmadan, kurbanlarının yüzünü yiyerek ziyafetine başlamasıdır."

"Morgan'a benziyor," dedi Hadrian.

"Morgan mı? Glenmorgan III'ün hayaleti mi demek istiyorsun?"

Hadrian başını salladı. "Rochelle'de onun hakkında bir şeyler duymuştum."

"Bizim meslekte buna *Suçluluk Efsanesi* diyoruz. Adam açgözlü, güce susamış korkaklar tarafından öldürüldü ve suçluluk duyguları, suçlarının geri dönüp onları rahatsız edeceği şeklindeki bu mantıksız korkuyu yarattı."

"Bu çok garip, çünkü Morgan'ın da kurbanlarının yüzünü ilk önce yediğini söylüyorlar."

"Morgan efsanesi Rochelle'den geliyor," dedi Royce. "Falkirk'in tuzağa düştüğü yer."

"Yani, belki de tüm bunların içinde bir parça gerçeklik vardır?" diye düşündü Arcadius.

"Tüm bunlar eğlenceli olsa da, Gravis'i durdurmaya yardımcı olmuyor," dedi Royce. "Ve artık zamanımız kalmadı. Bu işin bir son tarihi var ve şu anda Drumindor'un içine nasıl gireceğimi hiç bilmiyorum, bilseydim bile volkanın patlamasını nasıl durduracağımı bilemezdim."

Gwen temizlenmiş tabakları taşıyarak içeri girdi. "Bir yolunu bulursun Royce," dedi. "Biliyorum bulacaksın."

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

EXODUS

Tıpkı önceki tüm girişimlerde olduğu gibi, suçlu rüzgârdı.

Gwen, okyanustan gelen bir rüzgârın, herkesin haklı olarak endişelendiği iskelenin açıkta kalan köşesini ittiğini izledi. Hafif bir deniz esintisinin bu hafif dokunuşu, tüm yapıyı bükmeye başladı. Hemen düşmedi. Devasa iskelet önce öne, sonra geriye doğru eğildi, sanki Gwen ve Royce'un Blue Parrot'ta keyifle izledikleri sallanan dansı yapıyormuş gibi. Ancak her sallanışında, daha da fazla bükülüyordu.

Adamlar merdivenlerden aşağı koştular; diğerleri ise yağmur damlaları gibi çapa halatlarından aşağı kaydı. Aşağıda herkes dağıldı. Bu, Drumindor köprüsüne erişim sağlayacak bir yapı inşa etmek için yapılan üçüncü ve son denemeydi. İlk iskele yarıya ulaşmadan çökmüştü. İkincisi dörtte üçüne ulaştığında havaya uçmuştu. Sonuncusu çok yaklaştı, ancak iskelette giderek artan bir hareketlilik vardı. Ne kadar sabitlerlerse sabitlesinler, iskele sallanmaya devam ediyordu. O kadar yüksek bir şeyin hareket ettiğini görmek korkutucuydu.

Şimdi, korkunç bir eğilme, yana yatma ve kırılma ile iskele parçalandı, parçalandı ve düştü. Çoğu kendi üzerine düştü, saman kulesi gibi içe doğru çöktü, ancak bulunabilecek en büyük kütüklerden inşa edilmişti. Bazıları rıhtıma devrildi, tahta kaldırımında delikler açtı, ancak en üst kısmı körfeze düştü ve büyük bir sıçrama yarattı. Bir dizi dalga rıhtıma çarparak beyaz bir köpük oluşturdu ve meydana ıslattı, Gwen'in o sabah Andvari Berling heykelinin çekicinde beyaz bir bez olduğunu fark ettiği heykelin arka tarafını ıslattı. Güvenli bir mesafeye çekilmiş tekneler, şiddetli bir banyoda çocuk oyuncakları gibi çılgınca sallanıyordu. En kötüsü bittiğinde ve son çatlaklar ve gıcırtilar kesildiğinde, işçiler enkazda ölü ve yaralıları aramaya başladılar.

"O zaman bu kadar," dedi Royce, meydandaki küçük masada onun yanına otururken üzgün bir şekilde. "Tekrar denemek için yeterli zaman yok."

Gravis'in Drumindor'un kontrolünü ele geçirmesinin üzerinden iki hafta geçmişti. Dolunaya sadece dört gece kalmıştı ve bu süre içinde kimse bir cücenin neden olduğu sorunu çözmemişti.

İkili, cesurca "Table by the Tea" adını taşıyan küçük kafede oturdular. Mutlu kırmızı-beyaz çizgili tentesi olan zarif küçük dükkan, ön tarafına yerleştirilmiş birkaç ferforje masaya hizmet veriyordu. Kafe, Hammer & Anvil ve Drunken Sailor adlı iki gürültülü açık hava barının arasına sıkışmıştı. Saatin erken olması nedeniyle bu barlar şu anda boştu ve dolayısıyla sessizdi. Ancak kafe bile boş masalarla doluydu.

Şehir boşalıyordu.

Gwen ve Royce, her sabah kafede kahvaltı yapmayı alışkanlık haline getirmişlerdi. Kahve, çay ve taze pişmiş hamur işlerinin yanı sıra, dükkan Güney Kulesi'nin en güzel manzarasını sunuyordu. Table by the Tea, hala açık olan birkaç yerden biriydi. Haber yayılmıştı ve gemiler her gün limandan ayrılıyordu. Bir zamanlar yüksek direklerin oluşturduğu orman, artık ıssız bir koydu.

İlk ayrılanlar turistlerdi ve onlarla birlikte işlerin çoğu da gitti. İlk başta dükkanlar her gün sadece birkaç saat açılıyordu, sonra hiç açılmamaya başladı. Büyük ölçüde küçültülmüş bir gıda pazarı, kalanlara hizmet vermeye devam etti. Çiftçiler mallarını mümkün olduğunca çabuk paraya çevirmek istedikleri için ürünlerin fiyatları düşürüldü. Gemi bileti almaya gücü yetmeyenler, katırların çektiği arabalarla şehri terk ettiler. Bazıları yaya olarak ayrıldı.

Yapacak başka bir şey kalmayan Tur Del Fur'un geri kalan sakinleri, şehri kurtarmak için verilen savaşı izlemek üzere toplandılar. Royce, mühendislere kulenin cephesine delik açmalarını emretmişti, ancak iki hafta sonra, ancak sığ bir çukur açabilmişlerdi ve çalışmaktan çok aletlerini bilemekle uğraşmışlardı.

Tek bir plana güvenmekten memnun olmayan Royce, Güney Kulesi'ni çevreleyen taşın kulenin kendisinden daha esnek olduğunu belirlemiş ve kulenin altını kazmak için bir tünel açılmasını emretmişti, ancak kazıcılar kulenin granit tabanının sürekli aşağıya doğru uzandığını keşfettiler.

Royce'un ilerlemesinden memnun olmayan ve sadece ona güvenmekten de hoşnut olmayan Cornelius, Delgos'un dört bir yanından çilingirleri çağırdı, ancak sonuç alamadı. Royce'un defalarca açıkladığı gibi, üzerinde çalışılacak bir kilit yoktu.

Cücelerden taş işçiliği öğrenmek için Delgos'a taşınan bir duvarcı, bir kardeş kule inşa etmeyi önerdi, ancak bunun bir aydan uzun süreceğini kabul etti.

Arcadius bile bu konuyu inceledi. Sıcak hava ile şişirilip yükselecek bir balon yapmayı önerdi. Boş bir şarap fıçısının balona bağlanabileceğini ve yolcuların köprünün yüksekliğine kadar kaldırılabilceğini açıkladı. Herkes bu fikri saçma buldu ve fikir tamamen görmezden gelindi, bu da profesörü son derece hayal kırıklığına uğrattı.

Sonunda Royce bir marangoz ordusu topladı ve mühendislere iskele kurmalarını emretti.

Her gün kalabalıklar başarısızlık üstüne başarısızlık gördü ve günler geçtikçe seyirci sayısı gittikçe azaldı. O sabah iskelenin çökmesi sonun habercisi oldu. Bu derme çatma, hurda tahtalardan yapılmış iskele, onların son umuduydu.

"Bana ödeme yapmayın," diye duyurdu Table by the Tea'nin sahibi herkese. Adı Olivia Montague'ydi, en azından herkese öyle söylemişti. Gwen, şehre taşınanların, geride bıraktıklarından daha gösterişli bir "Tur adı" aldıklarını fark etmişti — bu, yeni bir başlangıcın ilk adımıydı. Bazı turistler bile geçici isimler benimseyerek, bunları itibarsız bir baloda maske gibi takıyorlardı. Tur Del Fur'da herkes başka biri olmakta özgürdü ve kimse Bertha veya Walter Frump olarak anılmak istemiyordu. Bu sayede Gwendolyn DeLancy kendini evinde hissediyordu. Annesinin zamanının ötesinde bir kadın olduğu ortaya çıkmıştı.

Olivia Montague, herkese kendini fark edilmiş ve hoş karşılanmış hissettiren, orta yaşlı bir kadındı. Siyah çay ve sabah güneşi gibi, Olivia'nın gülümseyen yüzü de günleri her zaman daha parlak hale getirirdi. "Her şey bedava. Hatta, fincanları ve tabakları da alabilirsiniz. Yarın ayrılacağım ve hepsini taşıyamam."

Müşterilerden sempatik ve hayal kırıklığı dolu bir inilti yükseldi ve Gwen de onlara katıldı. "Onu özleyeceğim," dedi Royce'a, ama Royce onu duymamış gibi görünüyordu, kuleleri öldürmek istercesine bakıyordu. Gwen, Royce'un sabahları yaptığı bu ritüele hiç katılmamıştı. O, sırtını körfeze dönerek oturmayı tercih ediyordu. Kuleler onu korkutuyordu.

Gravis Drumindor'u mühürledikten sonraki ilk geceden beri, korkunç rüyalar görüyordu. Rüyalar her zaman gürültülü bir sesle başlıyordu. Ses o kadar yüksekti ki, sanki dünya bir örs, ses ise bir tanrının yumruğu gibiydi. Ses yerin derinliklerinden geliyordu. Rüyalarında, Berling Yolu'ndan kulelere doğru yürüyordu ve yürürken ayaklarında ve bacaklarında titreşim hissediyordu. Darbeler o kadar güçlüydü ki, sendeliyordu. Ağaçlardan meyveler ve yapraklar düşüyor, binalar yıkılıyor, kaldırım taşları eğiliyor ve körfezin suyu kaynıyordu. Çok aşağıda bir şey, hayır, *bir şeyler* dışarı çıkmaya çalışıyordu. Bunu nasıl bildiğini bilmiyordu, tıpkı insanların gözlerinden hayatlarını nasıl görebildiğini bilmediği gibi, sadece biliyordu. Gwen ayrıca gürültünün kaynağının hiç de iyi olmadığını da biliyordu. *Kötü*, hissettiklerini tarif etmiyordu, hatta *şeytani bile* çok zayıf bir kelimeydi. Gwen'in tek bildiği, onların başarılı olabileceği düşüncesinden dehşete düştüğüydü. Rüyalarında, kulelere baktığı zaman, Gwen onları gördüğünü sanıyordu. Üç tane vardı, devasa ve korkunç, ve onları gördüğü zaman, onların da onu gördüğünü biliyordu.

"O mu?" diye sordu Gwen, son büyük üç direkli yelkenlinin bağlı olduğu üçüncü iskeleyi işaret ederek. Adamlar varilleri iskeleden güverteye yuvarlıyorlardı.

"Evet," diye cevapladı. "O *Ellis Far*. Yarın Roe'ya doğru yola çıkacak."

"Güzel bir gemiye benziyor."

Royce kaşlarını çattı.

"Gemileri sevmiyorsun, değil mi?"

Royce başını salladı. "Kısa yolculuklar ya da çok sallanmayan nehir tekneleri sorun değil ama okyanuslarla pek anlaşılamıyorum."

"Peki, ne yapacaksın? Hansonlar zamanında dönemeyecek ve satılık başka at da yok."

"Yürüyerek gidebilirim."

"Delgos'un çoğu, ıssız dağlarla çevrili kurak bir ova." "Sen de fark ettin, değil mi?" Kaşlarını çattı.

"*Ellis Far* son gemi, değil mi?"

"Son kamu gemisi." DeLur özel iskelesinde demirlemiş ve aynı zamanda malzeme yüklemesi yapan devasa gemiyi işaret etti. "Son gemi *bu* — Cornelius'un lüks yatı. Ayrılmadan önce birkaç gün daha bekleyecek. Duyduğuma göre konuk listesi bir ayrıcalık işaretiymiş. Gelecekte dünyanın, bu gemide olanlar ve olmayanlar olarak ikiye bölüneceğini tahmin ediyorum."

olmayanlar arasında bölünecek." Royce ona baktı. "*Ellis Far'da* yer ayırttın, değil mi?"

"Altı kişilik rezervasyon yaptırdım." Boynundaki anahtara dokundu. "Ve arpa çuvalları ve farelerle sıkışıp kalmayacağız. Bir kamaraya ısrar ettim. Tabii ki gemi çok büyük değil ve ben açgözlü olmak istemedim. Oda normalde sadece iki kişiye uygun. Yani, biraz sıkışık olacak ama ambarın içinde sintine suyu pompaları yanında yatmaktan çok daha iyi."

"Hiç gemiye binmediğini sanıyordum?"

"Hızlı öğrenme yeteneğim var."

O başını salladı. "Evet, öylesin." Sonra kulelere bakıp kaşlarını çattı. "Daha iyi sonuçlanmadığı için üzgünüm."

"Daha iyi mi?" Şaşkın bir ses tonuyla sordu. "Nasıl daha iyi olabilir ki? Size dürüstçe söyleyebilirim Bay Melborn, bir gün farklı yıldızların ışığı altında güleceğimi, Sharon Denizi'nde yüzeceğimi, saçma sapan pahalı şaraplar içeceğimi, körfez kenarındaki bir kafede çay içeceğimi, hatta Blue Parrot'un cılalı zemininde sizinle dans edeceğimi hiç hayal etmemiştim. Bu hayatımın en güzel anlarıydı Royce. Teşekkür ederim."

Elini eline dokundurdu.

O da izin verdi.

"Yine de daha iyi olmasını dilerdim."

Kız başını salladı ve yanlarındaki boş sandalyeleri işaret etti. "Sadece bir hafta önce, biz — sen ve ben — tam orada oturduk ve Sir Adwhite ile bir akşam boyunca sohbet ettik."

"Yaşlı adam mı?"

"Evet, *yaşlı adam*."

"Bir şövalye için pek etkileyici görünmüyordu."

"Kılıç kullanmadaki becerisi nedeniyle şövalye ilan edilmedi. *Beringer'in Şarkısı'nı* yazdı. Adam ünlü bir yazar, filozof ve dünya çapında bir düşünürdür. Ve onunla birlikte olan adamı hatırlıyor musun?"

Hatırlamadığını görünce gözlerini devirdi. "Adı Alfonzo Duran'dı. O bir ressam. Çok iyi bir ressam. Dükkanını ziyaret ettim; çalışmaları muhteşem." Sonra kendini işaret etti. "Ve ben, Wayward Street'in önemsiz küçük Gwen DeLancy'si, bir maymun ve bir leoparın dolaştığı ay ışığı altındaki bir koyda baharatlı rom yudumlarken iki ustayla edebiyat ve güzel sanatlar hakkında bir gece boyunca sohbet ettim. Bence bu geziden hayal kırıklığına uğramanın sebebi dikkatini vermemiş olman."

“Dikkat ediyorum. Örneğin, maymun ve kedi öylece geçip gitmediler. Onlar evcil hayvandı.”

Gwen gülümsedi ve başını salladı. "Evet! Aynen öyle! İnsanlar maymun ve leopar *evcil hayvanlarıyla* yanımızdan geçtiler. Royce, bu çok... " Başını sallayarak gökyüzüne baktı. "Keşke Sir Adwhite burada olsaydı, çünkü tüm bunların ne kadar inanılmaz olduğunu kelimelerle ifade edemiyorum."

"Yine de daha iyi olmasını dilerdim."

"Nasıl, Royce? Nasıl daha iyi olabilirdi?"

Cevap vermedi, ama bir kez daha kulelere baktı, bu da yeterli bir cevaptı. Onun zihninde, başarısız olmuştu ve o da bunu görmüştü.

Royce ve Hadrian, Güney Kulesi'nin etrafındaki enkazı inceledi. İskele yıkıldıktan sonra temizlik için pek bir şey yapılmamıştı. İskelenin yıkılmasıyla işçiler, ustabaşılar, marangozlar ve mühendisler şantiyeyi terk etmişti, çünkü artık herkesin tek düşüncesi kaçmaktı.

Her zamanki gibi, Baxter Riyria'yı takip ediyordu. Royce'un hayal kırıklıklarından sürekli eğleniyor gibiydi. "İlk on iki seferde gözden kaçırdığın bir çatlak mı arıyorsun?" diye sordu hayalet.

"Senin eşyalarını toplamaman gerekmiyor mu?" diye sordu Royce. "*Ellis Far* sabah ayrılıyor ve sen bana çok eşyası olan biri gibi görünüyorsun."

"Gerek yok. Çantalarım *Crown Jewel'deki* özel kamarama çoktan yerleştirildi." O anda samanla paketlenmiş buz dolu bir vagonun teslimatını alan DeLur'un yatını işaret etti. Baxter sırtıttı. Buzcu, bu ifadenin kendisine yönelik olduğunu düşünmüş olacak ki el sallayarak karşılık verdi. "Blue Parrot'un şefi de gemide olacak ve dondurulmuş magpies için ekstra buza ihtiyacı var." Kamu rıhtımındaki tekneye doğru baktı. "Ama eminim *Ellis Far'daki* konaklama da aynı derecede iyidir."

Baxter, Royce'u kışkırtıyordu, ya da kışkırtmaya çalışıyordu. Hayalet, bir taşı iğnelemenin sadece sıkıcı bir sonuç doğurduğunu bilmiyordu. Royce, zenginlikten etkilenmezdi. Mücevherler ona engel teşkil ederdi; pratik bir amacı olmayan giysiler anlamsızdı ve diğer her şey genellikle birer sıkıntıydı — korumak için uğraşmak gerekiyordu. Ve denize açılan tüm gemiler eşit derecede tatsızdı.

Royce kulenin etrafında yürümeye devam etti. Yürürken, elini pürüzsüz cilalı yüzeyde gezdirdi. Sonra Royce durdu ve okyanusa doğru baktı. "Rüzgar hangi yönden esiyor?"

Hadrian, dükkanların önünde asılı olan sayısız afiş ve reklamlara baktı. "Kuzeyden güneye, sanırım."

"Ben de öyle düşünüyorum. Dün ve önceki gün de aynı yönde esiyordu. Genelde o yönde estiği izlenimini edindim."

"Kuzeye yapacağınız yolculuk için endişeli misiniz?" diye sordu Baxter. "Ben denizci değilim, ama rüzgara karşı seyir yapmanın bir yolu vardır herhalde. Tabii ki daha yavaş olacaktır. Bu yüzden yarın yola çıkmanız iyi olacak. *Crown Jewel* güney yönüne, ardından sıcak güney kıyıları boyunca doğuya doğru seyredecek, sonra kuzeye dönüp Vandon'a varacaktır."

"Bunu bilmek iyi oldu," dedi Royce.

"Çok konuşkan oldun," dedi Hadrian, Baxter'a. "Hayaletlerin sessiz ve görünmez olması gerektiğini sanıyordum."

Baxter omuz silkti. "Günlüğün sende yok ve artık onu alman da pek olası değil. Yani hayalet olmanın pek bir anlamı yok. Bu iş sona eriyor ve Vandon'u görmek için heyecanlıyım. Daha önce hiç gitmedim ama orasının vahşi bir korsan kasabası, gerçek bir açık liman olduğunu duydum. Kanun yok, para yok. Her şey takasla yapılıyor ve tek kural, kılıcınla destekleyebildiğin şeyler. Eğlenceli olmalı. Neden hala bu görevdeyim, anlamıyorum. Cüceler şehri terk ettiğinde, herkesin yelken açma zamanının geldiğini bilmesi gerekirdi. Yani, farelerin kaçtığını görürsen, gitme zamanının geldiğini *anlarsın*."

Hadrian bu yoruma kaşlarını çatı. "Sürekli konuşmamı neden bu kadar sinir bozucu bulduğunu gerçekten anlamaya başlıyorum, Royce. Umarım ben de bu kadar kötü değildim. Öyle miydim?"

Royce cevap vermedi.

"Cidden mi? Sence ben..."

Royce elini kaldırdı. Dinlemeye çalışıyordu.

Gök gürültüsü ya da büyük dalgaların sesine benziyordu, ama şehirden geliyordu. Sesin bir ritmi vardı ve Royce kısa sürede düzenli ve tekrarlanan *bir gümbürtü* sesi duydu! Davul sesi gibi. Kısa sürede ayrı ayrı sesleri ayırt edebildi: taşların üzerinde aynı anda yürüyen bir ordu ve bir koro tarafından söylenen derin bir ilahi. Hepsi birlikte belirgin bir askeri ritim oluşturuyordu.

Bir an sonra Baxter şehre doğru döndü. "O ne?"

"Sanırım senin farelerin," dedi Royce. "Geri dönüyorlar."

Berling Yolu'nun ortasından, beşerli mükemmel sıralar halinde yürüyen bir cüce ordusu geliyordu. Bu sefer iş kıyafetleri giymişlerdi, aletler taşıyorlardı ve çekiçlerle süslenmiş kemerler takıyorlardı.

omuzlarında halatlar vardı. Limana yaklaşırken hep birlikte şarkı söylüyorlardı. Sözler yine cüce dilindeydi ve başka bir çağdan, başka bir zamandan yankılanıyordu. Rıhtıma vardıklarında, dönüp dükkanların ve barların önünden geçerek güney kulesine doğru ilerlediler.

Yol boyunca kapılar açıldı, panjurlar kaldırıldı ve insanlar neler olup bittiğini görmek için dışarı çıktı. Kimse onları durdurmaya çalışmadı. Kolon DeLur limanına ulaştığında bile nöbetçi yoktu ve kapı hala açıktı. Üçü ve gemileri hazırlamakla meşgul liman işçileri dışında rıhtımda kimse yoktu. Hepsi de geçit törenini izlemek için durdu.

"Sence ne yapıyorlar?" diye sordu Baxter.

DeLur malikanesinden, üst düzey yetkililer çıktı. Ernesta Bray ve Oscar Tiliner, bu zengin kalabalığın ön saflarında yer alıyordu. İkisi de kesme kristal bardaklarda içkilerini tutuyordu. Royce tahmin etmek zorunda kalsaydı, *Crown Jewel*'in yolcularının şehrin ölümünü anmak için birkaç gün sürecek bir kutlama yaptıklarını, bir nevi ön cenaze töreni düzenlediklerini söylerdi. Koyu saçlı ve koyu gözlü, Royce ve Hadrian'a Cornelius DeLur ile görüşme izni veren kadın da oradaydı. Bu sefer uygun siyah yas elbisesi giymişti, dirsek uzunluğunda eldivenleri de vardı.

Cüceler hepsini görmezden gelerek, yıpranmış tahta kaldırımında ilerlemeye devam ettiler ve üçüne doğru acımasızca ilerlediler. Royce bir an için, onun için geldiklerini merak etti. Denize sıkışmış halde, üzerine gelen yüzlerce cüceyi görmek endişe vericiydi — bir tür kabus senaryosu gibiydi. Sonra durdular ve sıkı sıralar dağıldı. Cüceler tek kelime etmeden eski iskelenin enkazını temizlemeye başladılar.

Bray, Tiliner ve siyah giysili kadın Royce ve Baxter'ı fark ettiler.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu kadın, sesinde bir resepsiyonistten beklenenden daha fazla otorite ve öfkeyle.

"Senin gibi burada duruyoruz," diye cevapladı Royce.

Kadın sabırsızlık gösterdi ve Baxter'ı gözleriyle yakaladı. "Açıklayın. Hemen."

"Aslında, o haklı, Cassandra," dedi Baxter. "Bizim de bu konuyla senin kadar ilgimiz var."

Kadın, dar bir yolu temizlemiş olan küçük orduyu görmek için hızla döndü. "Nereden geldiler? Neden buradalar?"

Boynuna havlu sarmış bir cüce kadını onu duydu ve başını kaldırdı. "Biz burada yaşıyoruz," dedi, sorunun doğası karşısında şaşkın görünüyordu. "Beş bin yıldan fazladır buradayız. Neden mi?" — kollarını uzattı, sonra yanlarına vurdu — "Çünkü burası bizim evimiz. Her zaman öyleydi. Bu yeri biz yaptık, kendi ellerimizle inşa ettik, kanımızı döktük. Ölülerimizi bu kayanın altına gömdük. Bu yüzden buradayız. Sen neden buradasın?"

"Bunu durdurmak için mi buradasınız?" Ernesta, Cassandra'yı iterek içkisini dökerek patladı. Kesinlikle hemen önünde geçen konuşmayı duymuştu, ama Ernesta kızgındı. Sonuçta, o, Oscar ve Cornelius oldukça iyi gidiyorlardı. Bütün bunların, hoşnutsuz bir eski çalışan gibi saçma bir şey tarafından silinip gitmesini izlemek sinir bozucu olmalıydı. Ama Royce, belirsiz bir hayal kırıklığı ve abartılı bir kibir altında, sanki bu cüce geçit töreninin aradığı mutlu son olduğunu inanıyormuş gibi bir umut tonu yakaladığını düşündü. "Drumindor'u açıp o deliyi dışarı çıkarmak için mi buradasın?"

Belki de kendini mantığın sesi olarak hayal ediyordu, ama yine de itaatsiz çocukları azarlayan sarhoş bir ebeveyn gibi konuşuyordu, Oscar, "Bu saçmalığa son vermek için buradaysan, çok geç kaldın! İskeleyi kurarken veya taşı keserken yardımına kesinlikle ihtiyacımız vardı!" diye ekledi.

Kadın cüce, beklendiği gibi tiksinti ve şaşkınlık dolu bir ifadeyle onlara baktı. Sonra başını salladı. "Biz de sizin kadar kuleleri açamayız."

"Ne?" Oscar, kütükleri bir kenara istifleyen işçileri işaret etti. İkisi çoktan bir istasyon kurmuş ve keresteleri daha kullanışlı uzunluklarda kesiyorlardı. "O zaman burada ne yapıyorsunuz?"

"Gravis'e durması için yalvarıyorlar," dedi Hadrian.

Herkes ona baktı, cüce kadın da dahil. Hiçbir şey söylemedi, bu da çok şey ifade ediyordu.

"Neden bahsediyorsun?" diye bağırdı Oscar. "O çılgın sabotajcı neredeyse bin fit yükseklikte. Onların yalvarışlarını nasıl duyacak?"

Hadrian köprüdeki pankartı işaret etti. "Bu şehirden çıkmaları için bir uyarı. Cüce dilinde yazılmış. Gravis'i hiç tanımadım, ama herkesin okuyabilmesi için Apelanese dilinde yazmış olabileceğini düşünüyorum. Yazmadı, çünkü uyarı bizim için değildi. Onlara söylüyordu." Hadrian cüceleri işaret etti — onu duyabilecek kadar yakın olan birkaç cüce

dinlemek için çalışmayı bıraktı. "Halkına kendilerini kurtarabilmeleri için haber verdi. Ve onlara toparlanıp kaçmak için bolca zaman tanıdı. Ama onlar bunu yapmadı. Sadece burada bulunarak, kendilerini göstererek, Gravis'e bunu yapmadıklarını ve gitmeyeceklerini, ve eğer bunu yaparsa hepsini öldüreceğini bildiriyorlar. Haklısın, onların yalvarışlarını duyamaz, ama o yükseklikten bile bin cüceyi fark etmemek zor olmalı."

"Yine de yapacak," dedi Royce, ama Oscar, Ernesta, Cassandra veya Hadrian'a değil. Boynuna havlu sarmış küçük cüce kadına sesleniyordu. "Bu tamamen onun kararı değil. Orada tek başına değil."

Onun ve diğer cücelerin yüzlerinde, Falkirk hakkında hiçbir şey bilmediklerini kanıtlayacak kadar endişe vardı.

"Önemli değil," dedi cüce. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Burası hala bizim evimiz... tek evimiz. Gidecek başka yerimiz yok."

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

SON GECE

O akşam güneş okyanusu öperken, körfezi göz kamaştırıcı bir altın rengiyle boyarken, Hadrian şehrin terk edilmiş gibi görüldüğünü düşündü. Sokakta tek bir kişi bile görmedi ve Berling Yolu'nda eşek arabası çalışmadığı için, o ve diğerleri Blue Parrot'a yürümek zorunda kaldılar. Hadrian bunu umursamadı. Körfezden gelen göz kamaştırıcı parıltıya rağmen, akşamın serinleyen havasında gün batımında yürüyüş yapmak hoştu. Albert, sanki güneş battıktan sonra bir daha asla geri dönmeyecekmiş gibi bu iç karartıcı durumu hayıflanarak anlattı. Hadrian da bunun bir şekilde öyle hissettirdiğini kabul etmek zorunda kaldı. Oraya vardıklarında ön tarafta kimseyi bulamayınca durum daha da kötüleşti.

"Bu sefer gerçekten kapalı mı?" diye sordu Gwen hayal kırıklığıyla.

Albert, merdivenleri çıkıp kapı kolunu çevirirken endişeli bir ifadeyle ağırlığını taşıyordu. Kapı açıldı. Kafasını içeri soktu, geri çekti ve onlara gülümsedi. "Işıklar yanıyor ve insanlar masalarda oturuyor." "Oh, iyi," dedi Gwen rahatlamış bir şekilde. "Ben... Yani, veda etmek doğru olur diye düşündüm." Gwen içeri girerken, elini kapı çerçevesine koydu ve yüzünde melankolik bir ifade belirdi. "Burası çok güzel bir yer. Buraya ilk geldiğimizde, bunun harika bir rüya olduğunu, gerçek olamayacağını, böyle yerlerin aslında var olamayacağını düşünüyordum."

Royce'a baktı. "Sence ne olacak?"

Royce onunla birlikte durakladı ama cevap vermedi. O cevap vermiş gibi başını salladı ve ikisi birlikte içeri girdi.

Masa bulmakta hiç zorlanmadılar. Büyük kubbenin altındaki geniş salon yarıdan az doluydu. Yine de tüm fenerler ve avizeler yanıyor ve müzisyenler çukurda enstrümanlarını akort ediyor, tiz ve gürültülü sesler çıkarıyorlardı.

"Hoş geldiniz, dostlarım!" Aryn onlara doğru koştu, parmakları şarap kadehlerinin saplarına dolanmış, kolları sanki hepsini kucaklayacakmış gibi açılmıştı. "Sizi burada görmek ne kadar güzel... son gecemizde." Dudaklarını sıkıca kapattı ve

burnundan derin bir nefes aldı. "Üzgünüm, bu çok... Boş verin. Bu gece bir kutlama gecesi! Bu, insanlar Tur Del Fur'un ihtişamını hatırladıklarında akıllarında kalacak bir gece olacak."

"Yarın *Ellis Far* ile seyahat ediyor musun?" diye sordu Gwen.

Atyn biraz utanmış gibi başını salladı. "Hayır, güzel bayan. Ben... Ben böyle bir gemide hoş karşılanmam."

"Oh," dedi Gwen. "Ama gidiyorsun, değil mi?"

Omuzlarını silkti ve başını salladı. "Burası benim evim. Dünyanın hiçbir yerinde benim gibi biri için böyle bir yer yok. Şarap kadehi gibi ellerini kubbeye doğru uzattı. "Bu sarayda çalışmama, para kazanmama, kendime ait bir yerim olmasına izin veriliyor. Herkes gibi sokakta yürüyebiliyorum. Senin gibi harika insanlarla konuşabiliyorum — onlar benim farklı olduğumu taklit ediyorlar ya da belki de umursamıyorlar. Tur Del Fur'da bu alışılmadık bir deneyim değil — ama başka yerlerde böyle bir davranış yazın kar yağması ya da dünyanın ters dönmesi gibi nadir bir olay olurdu."

"O zaman kalacaksın, öyle mi?" diye sordu Royce. "Ne olacağını biliyorsun, değil mi?"

Atyn başını salladı. "Garip görüldüğünü biliyorum, ama tek ben değilim. Benim gibi aynı şeyi hisseden başkaları da var. Burada olmak bize neyin mümkün olduğunu, ama aynı zamanda geri dönmenin ne kadar imkansız olduğunu görme şansı verdi. Bu küçük koyun ötesindeki hayat artık çabalamaya değmez."

Şarap kadehlerini masaya koydu. "Bu akşam özel bir menü yok, çünkü bu akşam servis edilen her şey olağanüstü ve herkes mutfağın sunduğu her şeyi tadacağı için seçim yapmayacaksınız. Afiyet olsun."

Müzik çalmaya başladı. Melodi her zamanki gibi canlıydı, ama Hadrian bunun kulağa hüznü geldiğini düşünmeden edemedi, sanki bir dulun kocasının cenazesindeki cesur selamı gibi. Albert de benzer bir düşünceye kapılmış olmalıydı, çünkü ayağa kalkıp orkestra çukuruna baktı. Sonra etrafına bakındı ve geri döndü. "Orkestranın yarısından fazlası eksik," dedi. "Garsonların çoğu da yok. Yine de kumarhane hala açık. İnanabiliyor musun?"

"Oh, evet," dedi Arcadius. "Şimdi bir anlam ifade ediyor, sence de öyle değil mi? Kalmayı seçenler, bir bakıma hepsi kumarbazlar. Hepimiz büyük bir risk alıyoruz. Ya fırtına son birkaç gemiyi batırırsa? Ya Gravis Drumindor'un erken patlamasına neden olacak bir şey yaparsa? Hayır, riske girmeyenler, kumar oynamayı umursamayanlar, en az bir hafta önce ayrıldılar.

Buradan ayrılabilirken hala burada kalanlarımız risk almayı seven insanlarız. Hatta bazılarımızın felaketin eşiğine gelmenin heyecanına karşı karşı konulmaz bir çekicilik duyduğunu, ancak son anda onun pençesinden kurtulmayı başardığını bile söyleyebilirsiniz. Böylesine heyecan verici bir deneyim, sıradan hayatı neredeyse dayanılmaz hale getiriyor.

"Bana hiç cesur biri gibi gelmedin," dedi Royce.

"Gençliğimde büyük bir maceracıydım, ama yaşlılığımda bile, şey... Seni üç yıl boyunca kağıt bir kafeste tuttum, Royce. Bunun oldukça riskli bir davranış olduğunu kabul etmelisin."

"Neden?" diye sordu Royce. "İnsanlar kâr için kumar oynar. Senin yaptığın şeyden ne kazanç elde ettin?"

Arcadius peçetesini katlayıp açarak oynuyordu. Yaşlı parmakları hiç durmuyor gibiydi. "İnsanlar tek bir dağa tırmanmak için servetlerini harcarlar, Royce. Anlamak zor olabilir, ama bazen eylemin kendisi ödüdür. Hatta bunun en iyi ödül olduğunu bile söyleyebilirim. Çünkü işinden kazandığın parayı harcadıktan sonra elinde hiçbir şey kalmaz. Ama başarıdan tatmin olan adam, hazinesini sonsuza kadar saklayacaktır. Kimse onu elinden alamaz — hiçbir hırsız bir anıyı çalamaz veya bir başarıyı silemez. Ve bunun getirisi, yiyecek temin etmekten daha fazlasıdır. Bunlar, özgüven, cesaret, saygı ve hatta hayranlığın yapı taşlarıdır. Ancak sonuncusuna dikkat ederdim, çünkü şaraba biraz fazla benziyor." Royce'a göz kırptı, ama Royce tatmin olmuş görünmüyordu ve ısrar etmedi.

"Aslında hiç buraya oturmadım," dedi Rehn, gözleri başı kadar yuvarlak, sağa sola dönerek. "Beni hep kapıda durdururlardı. Sanırım yemek ya da içki alacak param yokmuş gibi görünüyordum."

"Öyleyse," dedi Royce, "şaraba da dikkat etsen iyi olur. Tehlikelidir."

"Tehlikeli mi?"

"Kadın şarkıcılar da öyle," diye ekledi Gwen, ama bunu söylerken Hadrian'a baktı. "Onlar güzeller, ama aynı zamanda tehlikeliler."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Hadrian.

Gwen ona acıyarak kaşlarını çatı. "Bu, onun doğru kişi olmadığı anlamına geliyor." "Doğru kişi mi? Kim değil? Ve doğru kişi ne?"

"O doğru kişi değil." Gwen tekrarladı ve bu sefer elini şefkatle okşadı.

"Herkese iyi akşamlar!" Calvary Graxton sahneden seyircilere seslendi. Her zamanki gibi, Bay Parrot uzun mavi paltosu ve

sarı yelege giymişti. "Öncelikle, bu akşam size eşsiz hizmetimizi sunamadığımız için içtenlikle özür dilerim. Bu akşam personelimiz biraz az. Dünyanın sonunun geldiğine dair bazı söylentiler dolaşıyor. Bunun işe gelmemek için bir neden olmadığını açıklamaya çalıştım, ama kaç kişinin buna katılmadığını bilerseniz şaşırırsınız."

Dinleyiciler temkinli bir kahkaha ile karşılık verdiler. Bu bir şaka gibi geliyordu, ama belki de değildi ve onlar hala bunu umursayacak kadar ayık durumdaydılar.

"Papağanlar bile işi bıraktı." Parmağını kubbeye doğru çevirerek, kuşların yokluğuna dikkat çekti. "Gerçek şu ki, onları serbest bıraktım. Şikayet ettikleri için değil, tabii ki. Onlara sizden daha iyi baktım. En azından onlar para ödemek zorunda kalmadılar."

Salondaki fenerler kısıldı ve oda karardı, sahnedeki ışıklar daha yoğun görünmeye başladı.

"Bize ilk kez katılanlar için, benim adım Calvary Graxton — beni tanıyanlar için Mister Parrot. Burası benim. Yirmi beş yıl önce buraya geldim ve papağanları yakalayıp satarak hayatta kaldım. Sorun şu ki, kuşları satamayacak kadar çok sevmeye başladım — hatta yakalayamayacak kadar. Bu yüzden sokaklarda yemek pişirip satmaya başladım. Maviye boyadığım, tekerlekleri sarı olan eski bir el arabası satın aldım ve ona Mavi Papağan adını verdim. Küçük bir kâr elde ettiğime inanır mısınız?" Ellerini kaldırarak, herkesi büyük salonu ve muhteşem kubbeyi görmeye davet etti. "Kim bilebilirdi ki? Gerçek şu ki, bu benim hayat boyu süren bir aşk işi oldu." Bir ara verdi ve nefes aldı. "Ama aynı zamanda, bu topluluğa hizmet etmek ve onun bir parçası olmak harika bir ayrıcalıktı. Çok sayıda insanla tanıştım, arkadaş oldum. Çoğunuz yarın buradan ayrılacak ve bir daha geri dönmeyeceksiniz. Ama ben kalacağım. Yeniden başlamak için çok yaşıyım. Ayrıca, hala boşa harcamak istemediğim Hohura şaraplarıyla dolu bir mahzenim var." Gülümsedi, bunun *bir şaka olduğunu* gösterdi, ama kimse gülmedi.

"Ancak bu gece, bir zamanlar olan ve muhtemelen bir daha asla olmayacak olan şeye saygı göstererek tüm mantarları çekip, tüm davulları çalacak ve tüm çanları çalacağız."

Ev sahibi konuşurken, Atyn herkesin kadehine şarap doldurmuştu. Sonra, şaşırtıcı bir şekilde, kendisi için de bir kadeh doldurdu. Bu sırada sahnede genç bir çocuk, Bay Parrot'a içki getiriyordu. Calvary Graxton kadehini kaldırarak salona doğru kaldırdı. "Hepiniz gidin ve Tur ile balıkçılar, Kutsal Olmayan Üçlü ve Sarı Ceketliler, cüce kuleleri ve hayallerin gerçek olduğu bir yerin hikâyesini anlatın" — gözünden bir damla yaş sildi — "ve çoğunun

mavi papağanları ve umarım bir gün tekrar gerçekleşecek olan yeni bir yolu anlatın. Tur Del Fur'a kadeh kaldıralım!"

"Tur Del Fur'a!" diye yanıtladı seyirciler, sesleri derin ve gürültülüydü.

Hadrian sahneden uzaklaşırken, arkalarından daha fazla müşteri geldiğini gördü. Ve sahne ışıklarının parıltısında, çoğunun cüce olduğunu gördü.

Personel dahil herkes içti. Royce bile kadehinden bir yudum aldı, ama ne gururlu ne de üzgün görünüyordu. Daha çok, tuhaf bir şekilde düşünceli görünüyordu.

"Şimdi eğlenenize geçelim," dedi Bay Parrot. "Bir kez daha, Bayan Millificent LeDey'e yi alkışlayalım."

Hadrian onun orada olacağını tahmin etmişti ve Millie sahneye çıktığında alkışladı. O sabah Andvari Berling heykelinin çekicine bir parça yelken bezi bağlamıştı, bu da onunla konuşmak istediğini gösteriyordu. Hadrian onun sahneye çıkacağını bilmiyordu ama çıktığına sevindi. Şarkı söylemesi adeta büyüleyiciydi. Aynı elbiseyi giymişti ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde aynı şarkıyı söyledi. Bu seferki yorum ilkinden daha az büyüleyiciydi, ama yine de yarım düzine boğa gözü fenerinin ışığında parıldıyordu ve bu sefer onun gerçekten kendisine baktığından emindi. O da ona bakakaldı, o anın büyüüne kapılmıştı. Bu büyü, Gwen'e bakma hatasını yaptığına sona erdi. Gwen ona sert bir bakış attı ve yavaşça başını salladı.

Hadrian, Gwen'in Millie'ye karşı ne gibi bir garezi olduğunu anlayamıyordu. Kimseye Millie hakkında tek kelime bile etmemişti. Gwen'in, Millicent'in görünüşüne ve belki de onun bakışlarına dayanarak bir varsayımında bulunduğunu düşündü, ama bunun daha fazlası olduğunu hissetti.

Şarkı bitti ve Millie sahneden indi. Hadrian, Gwen'e döndü. "Neden sürekli..."

"Bayan DeLancy!" Tim Blue sevinçle bağırarak masaya doğru koştu, yanında çekici bir kadın vardı.

"Tim!" Gwen de hemen karşılık verdi ve ayağa kalkarak, sanki yıllardır görüşmemiş iki eski dostmuş gibi lapis delacaylı genci kucakladı.

"Oh! Seni bulduğumuz için çok mutluyum," diye haykırdı Tim. "Nereye bakacağımı bilmiyordum, nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ve bu bizim son şansımızdı."

Tim, yanında bulunan kadını tanıtırken gözyaşlarına boğulacak gibi görünüyordu. "Bu benim Meredith'im."

"Meredith mi?" diye sordu Gwen endişeyle. "Edie'ye ne oldu?"

Tim başını salladı. "Edie, Meredith'in kısaltması. Ona hep böyle seslenirim."

"Edie nasıl Meredith'in kısaltması olabilir?" diye sordu Royce. "Önemli değil," dedi Gwen ve Edie'nin yanına gitti.

Tim'in karısı, örgülü saçlı minyon bir kadındı. Üzerinde ucuz bir elbise vardı. Kadın, gözleri yaşlı bir şekilde Gwen'e baktı ve fısıldadı, "Sana sarılmak istiyorum, ama bunun uygun olup olmadığını bilmiyorum..."

Gwen onu sıkıca kendine çekti.

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim," diye ağlayarak Gwen'in omzuna yaslandı. Hadrian şaşkın bir şekilde Royce'a baktı, Royce da başını salladı, o da aynı derecede şaşkıındı.

Gwen, Tim ve Edie'yi de yanlarına davet etti. Daha fazla sandalye bulundu ve hepsi daha sıkı sıkıya sarıldılar.

"Yarın mı gidiyorsunuz?" diye sordu Gwen. "*Ellis Far* gemisinde yeriniz var mı?"

Tim başını salladı. "Evet." Karısının elini tuttu. "Tam da yeterli kadar param kalmıştı. Avryn'e bir manastırdaki fareler kadar fakir olarak döneceğiz, ama güvende olacağız. Ailemden haber aldım, Roe'da bizimle buluşacaklar. Bir süre işler zor olacak, ama eskisi kadar kötü olmayacak."

"Sana hayatımızı borçluyuz," dedi Edie.

"Bir şeyi atladığımızı düşünmeden edemiyorum," dedi Royce Hadrian'a.

"Burada anlatmaya değer bir hikaye var gibi görünüyor," dedi Arcadius.

Atyn masaya yaklaştı. "Efendim," diye Hadrian'a seslendi, "sizinle konuşmak isteyen bir hanımefendi var."

"Millificent LeDeye mi?"

"Aynen öyle, efendim. Sizi ön tarafta bekliyor." Hadrian ayağa kalktı. "Döndüğümde bana anlatın."

Gwen elini tuttu. "Unutma Hadrian. O doğru kişi değil."

"Ve çok geç kalma," dedi Royce. Sonra yüzünü buruşturdu ve ekledi, "Sabah gemide olmamız gerekiyor."

Hadrian için, Blue Parrot'a girdikten sonra dışarı çıkmak her zaman tuhaf bir olaydı. Sanki tuhaf bir sihirle, bir dünya başka bir dünyayla değiştirilmiş gibiydi. Her zamanki gibi güneş batmış, akşam serinlemişti, ama bu sefer ortaya çıkan dünya farklıydı. Yüzlerce parlayan pencerenin büyüleyici ışıltısı yoktu. Dükkanlar ve evler karanlıktı. Sokaklar sessizdi. Kapılardan müzik sesi gelmiyordu, araba tekerleklerinin gürültüsü ya da gürültülü kahkahalar geceyi kesmiyordu. Tur Del Fur, partiden sonra boş bir ev gibiydi ve sessizliği kulakları sağır ediyordu.

Millie, hayatın olmadığı bir caddede kaldırımın kenarında tek başına durmuş onu bekliyordu. "Bayrağı gördüm," dedi. "Gerçekten de zamanını iyi kullandın." Ona doğru sallanarak yürüdü. "Ama şimdi gitmenin avantajları var. Yarın tüm dükkanlar boş olacak. İhtiyacımız olan her şeyi alabiliriz."

"Seni görmek istememin sebebi bu değil."

Millie durdu ve ona şaşkın bir ifadeyle baktı. "Ne demek istiyorsun?" Başını eğdi ve onu baştan aşağı süzdü. "Peki kitap nerede?"

"İşte o. Sana bunu söylemek istedim. Kitap, Falkirk de Roche'un günlüğü. Hiç de hazine haritası değil."

"Nerede o?"

"Şu anda? En tahminimce?" O parmağıyla işaret etti
koyuyu körfezi "O Drumindor'un içinde."

"Ne?" Yüzü şaşkınlıkla buruştu. En iyi hali değildi, ama Millie'nin çirkin olabileceğini düşünmüyordu.

"Ama dediğim gibi, bunun önemi yok çünkü günlük bir harita değildi ve kilisenin Neith'te aradığı hazine de değildi — sadece farklı bir kitap."

Çeviriyi yapıyormuş gibi bakmaya devam etti. "Anlamıyorum. O zaman neden buradasın? Neden beyaz bayrağı astın?"

"Çünkü buradan çıkman gerektiğini bilmeni istedim. Burada kalıp kitabın hala bir olasılık olduğunu düşünmeni istemedim. Herkes ne olacağını biliyor gibi görünüyor, ama senin özel durumunu bilmiyorum. Belki Andre ve Alessandro sana her şeyi anlatmıyordur. Belki seni izole ediyorlardır."

"Ne? Yani beni aptal falan mı sanıyorsun?" "Hayır!

Tabii ki hayır."

Kollarını kavuşturdu ve sert bir bakış attı.

"Bak, sana sadece şunu söylemek istedim... Eğer kaçmanın bir yolu yoksa, yarın *Ellis Far'a* binmeni ayarlayabilirim."

"*Ellis Far mı?*" Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Ciddi misin?"

Adam başını salladı. "Bir kamaramız var ve bence belki..."

"Buraya gelirken bindiğim gemi o. Biliyorsun, değil mi? Millie Mulch'ın gizlice bindiği gemi o. Millificent LeDeye *Ellis Far'a* binmeyecek! Geri dönmeyecek!"

"Tamam, ama burada kalamazsın. Bu şehir patlayacak, yanacak, batacak ya da bir volkan patladığında ne olursa olsun."

"Bunu bilemezsin," dedi alaycı bir şekilde, kolları hala katlanmış, dirsekleri yukarıda.

Hadrian boş sokağı işaret etti. "Ve tüm bu insanlar seninle aynı fikirde."

Millie kaşlarını çatı.

"Herkes ya gitti ya da gidiyor," dedi Hadrian. "Evet, biliyorum. Aptallar kolayca korkar."

Hadrian birçok inatçı kadın tanımıştı. Genellikle bu özelliği takdir ederdi, ama inatçılıkla umursamazlık arasında bir fark vardı. "Millie, Cornelius DeLur arabayla göndermeye razı olmadığı her şeyi gemisine yükledi. Bütün ev halkı ayrılmaya hazırlanıyor. Sence o da aptal mı?"

"Benim adım Millificent ve DeLur'un yaptığı her şey sadece gösteriş için. Muhtemelen tüm bu olayın arkasında o var. Onun için bu, bahar temizliği gibi bir şey olabilir. Herkesi dışarı çıkarır, sonra şehirde dolaşır..."

"Neden bahsediyorsun? Millie, gitmen gerek."

Çenesini sıkıp vücudunu kaskatı keserek, buz gibi gözlerle ona baktı.

"Üzgünüm, *Millificent*."

Bir damla eritti. "Eğer gerçekten bir sorun varsa, Andre beni buradan çıkarır." "Seninle konuşmak istediğim diğer konu da bu. Onlardan uzaklaşmalısın."

onlardan

uzaklaşmalısı

n." "Onlar

mı?"

"Andre ve Alessandro."

"Bana şunu mu öneriyorsun... Ah, anladım." Kollarını açtı ve onun etrafında küçük bir daire çizerek yürürken kollarını sallamaya başladı. "Sadece gitmemi istemiyorsun, seninle birlikte gitmemi istiyorsun."

Aptalca bir gülümseme gösterdi. "Bu o kadar da kötü mü olur?"

Bunu düşündü. Dilinin dişlerinin ön tarafında oynadığından bunu anlayabilirdi. Arcadius gözlüklerini temizledi veya sakalını okşadı

sakalını okşadı; Royce boşluğa bakıyordu, Albert gülümserken birkaç kez gözlerini kırptı ve Millie Mulch, ısırp ısırmamayı düşünür gibi dilinin ucuyla ön dişlerini okşadı.

"Bak, tek istediğim benimle *Ellis Far'a* binmen. Melengar'a dönmek zorunda değiliz. Aquesta'ya gidebiliriz. Orada şimdi yeni bir kral var; heyecan verici olabilir. Mehan'a da gidebiliriz. Maranon çok güzel — son derece yeşil. Aramızda işler yolunda gitmezse, en azından sana iyi bakılmasını, güvende olmanı sağlarım."

"Ne kadar asil bir davranış." Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Şövalye olmadığından emin misin?"

"Kesinlikle şövalye değilim."

Millie, The Parrot'un kapılarına baktı. "İstesem bile yapamazdım. Andre içeride. Alessandro da onunla birlikte. Benim fili ziyarete gittiğimi sanıyorlar. Birkaç dakika sonra aramaya başlayacaklar. Ve bizi birlikte bulmak hoşlarına gitmeyecek."

"Tamam, şimdi benimle gel. Geceyi geçirebileceğin güvenli bir yer bulacağım, sabah da gidebiliriz."

"Bütün eşyalarım The Cave'de."

"Gerçekten ihtiyacın olan bir şey var mı?"

"Şey... Çok sevdiğim otuz altınım var." "Otuz mu!"

Sırtını düzeltti ve kollarını bir kez daha kavuşturdu. "Evet, otuz. Çok çalıştım ve her kuruşumu biriktirdim. Ve hepsini geride bırakmayacağım."

"Tamam, ama şu anda ikisi de The Parrot'ta, değil mi?" Kız başını salladı.

"Peki, o zaman hemen The Cave'e gidip onları alabiliriz. Sonra geceyi benimle geçirebilirsin ve yarın *Ellis Far'a* binip yeni bir hayata başlayabiliriz."

Bunu düşündü. Düşünürken gözleri korkuyla kapıya doğru kaymaya devam etti.

Ona ne yaptılar?

"Ya bizi yakalarlarsa? Sen silahsızsın ve Alessandro bıçak kullanmada özellikle iyidir."

"O zaman yakalanmamamız en iyisi."

Gwen gözlerini Tim'den ayıramıyordu.

O hayatta! Ve Edie güvende!

Ona yardım ettikten sonra uzun süre haber alamayınca Gwen şüpheye kapılmıştı. Birçok şey ters gidebilirdi; birçok şey ters gitmeliydi. Kaderin yönünü değiştirmişti; aksi takdirde Tim iki hafta önce ölmüş olacaktı ve o anda Edie muhtemelen köhne bir müzayede evinde gerçek değerini öğreniyor olacaktı. Ama hayır, onlar buradaydılar. Ve bir tabak kıran çocuk gibi Gwen sonuçlarından endişe duyuyordu. Sonuçların ne olduğunu biliyor muydu ki? Tim ve Edie'nin The Parrot'ta onlarla akşam yemeği yediğini biliyordu elbette. Bu, normalde olmayacak bir şeydi. Ama önemli bir şeyi etkileyebilir miydi? Gwen, Tim'in onun kahramanlıklarını anlatmasını dinlemek zorunda kaldı. "Kötü kumarhane gardiyanını" nasıl alt ettiğini, sonra masalarda kendi parasını riske attığını, ona neye bahis yapacağını ve ne zaman parasını çekeceğini söylediğini anlattı.

Sorular veya endişeli bakışlar bekliyordu. Gwen yeteneklerini hiç saklamamıştı, ama kimse onları ciddiye almıyordu. Batıda durum böyleydi. Doğuda ise geleceği söylemek, halı veya sandalet satmak kadar yaygın ve kabul görmüştü. Ve tıpkı dokumacılar veya deri işçileri gibi, yetenekli olanlar saygı görüyordu.

Batı'da ise işler farklıydı. Illia, Gwen'e her zaman insanlara, özellikle de inanmayanlara karşı dikkatli olması konusunda uyarıyordu. *"Oturlar, avuçlarını uzatırlar ve sanki büyük bir şaka gibi arkadaşlarıyla gülerler,"* demişti annesi. *"Sonra onlara gördüklerini anlatırsın ve gülmeyi keserler. Bazıları geri çekilir ve sana cadı der. Diğerleri ise... bazıları şiddet gösterir, özellikle de haberler kötüyse."* Gwen, Albert, Arcadius ve özellikle Royce'un tepkilerini görmek için onları izledi.

Üçü de çoğunlukla gerçeklere dayanan raporu dikkatle dinledi. Albert gülümsemeye devam etti. Arcadius başını salladı ve peçetesiyle

Tim, "Gerekenden biraz daha fazla para kazandığımızda, Gwen bana durmamı, kazandıklarımı toplamamı ve gitmemi söyledi. Ben de aynen öyle yaptım." dedi.

"Paralarını geri aldın mı?" diye sordu Royce Gwen'e.

Gwen başını salladı. "Tim ısrar etti."

"İyi."

Albert, "İtiraf etmeliyim ki," dedi, "bu, kazanan olarak ayrılan tek kumar hikayesi."

Gwen ne yapacağını bilemiyordu. Daha fazlasını bekliyordu. Kimse ona cadı demedi, sandalyesini tekmelip dışarı fırlamadı ya da dünyayı ele geçirmelerine yardım etmesini önermedi.

Sadece şans olduğunu düşünüyorlardı.

Bunu bir zafer olarak kabul etti, ancak arka arkaya iki zafer onu tedirgin etti.

Gwen, durgun bir göle taş attıktan sonra oluşan dalgaları düşündü. Tek bir sıçrama, arka arkaya yayılan dalgalar izledi. Tim ve Edie'den yanlarına oturmalarını isteyerek, iki sandalye çekildi — başka birinin oturabileceği sandalyeler. Çift, daha önce yenmemiş, en azından onlar tarafından yenmemiş yiyecekleri yedi. Peki nerede kaldılar? Kiminle konuştular? Bu ikisi daha önce yapılmamış başka kaç şey yapmış olabilirdi? *Bunların herhangi bir önemi var mıydı?* Kaderin nasıl sonuçlanacağını bilmeyen Gwen'in hiçbir fikri yoktu. Tek bir şey vardı ki...

Gwen, bu düşünce zihninde şekillenirken nefesini tuttu.

Ya bunu değiştirirsem? Royce'un masanın üzerine düz bir şekilde uzanmış ellerine baktı. *Ya avuç içlerine tekrar bakarsam ve şimdi farklı bir şey görürsem?*

Sonra başka bir korkunç düşünce aklına geldi.

Ya korkunç şey çoktan gerçekleşmişse?

Her şeyden çok, Gwen'i kemiklerine kadar üşüten şey zamanlamaydı. *Tim'in cesedini bulmak yerine Drumindor'un kilitli olduğunu bulmaları gerçekten sadece bir tesadüf olabilir miydi? Ya Tim'i kurtardığım için Tur Del Fur yok olursa?*

İlk yemek geldi, ama Atyn'in ona gülümsediğini görünce Gwen iştahını kaybetmişti.

Ne yaptım ben?

Korku ve suçluluk duygusu ile Gwen geriye yaslandı, dudağını ısırды ve o anda Rehn'in kaybolduğunu fark etti.

YIRMI YEDİNCİ BÖLÜM

MAĞARA

Sekizinci Kat'a yapılan yürüyüş, Hadrian'ın sözlerini doğruladı. Kimseye rastlamadılar. Berling Yolu'ndaki tüm yolculuk, sanki unutulmuş bir mezarlıkta yürüyormuş gibi sessiz geçti. Bir köpek bile havlamadı. Yolculuk karanlıktı da. Pencerelelerin arkasında mumlar yanmıyordu, kimse sokak lambalarını yakmamıştı. Sadece ayın ışığıyla yol alıyorlardı ve ayın korkutucu parlaklığı ve soğuk ışığı, tehlikenin ve kumun camdan hızla akıp gittiğinin bir başka hatırlatıcısıydı.

Mağara, Hadrian'ın son ziyaretinden bu yana hiç değişmemişti. Hâlâ aşırı süslü bir tuz madeni gibiydi. Cüceler tuz kazıp taşıyan çarpıcı kabartma heykellerine rağmen, girişi hâlâ kayalığın yanındaki rahatsız edici derecede küçük bir delikti. Hadrian, bu yerin nasıl kâr elde etmeye çalıştığını anlayabiliyordu. Çevresinde pek bir şey yoktu. Sekizinci Kat, kayalığın yüksek kesiminde, platonun tepesine çok uzak olmayan bir yerdeydi. Tropikal terasların yüksek çöl ile buluştuğu bu bölgede bitki örtüsü daha azdı. Bu yükseklikteki işletmeler, kimsenin aşağıda olmasını istemeyeceği türden işletmelerdi. Tıpkı Kenyon the Clean'in sabun dükkanının Medford'un Aşağı Mahallesi'ne sürülmesi gibi, Sekizinci Kat da aynı derecede kokan tabakhane ve bazı hayvan çiftliklerine ev sahipliği yapıyordu. Gürültülü ve dağınık taş ocağı da oradaydı, ki bu da mantıklıydı, çünkü taşı aşağı taşımak yukarı çekmekten çok daha kolaydı. Aynı şey su için de geçerliydi ve Hadrian, dik kayalık duvarların tepesine oyulmuş çok sayıda devasa sarnıç gördü. Bunlar yağmur suyunu toplamak ve daha sonra alt katmanlara göndermek için tasarlanmıştı. Tüm bunlar, eski cüce şehrinin teknolojik harikası olduğunu ortaya koyarken, "*Gelin ziyaret edin!*" diye bağırıyordu. Burası Tur Del Fur'un Wayward Caddesi'ydi ve Mağara da onun Gülü ve Dikeniydi.

Hadrian, Millie'yi içeriye kadar takip etmeye çalışmıştı, ama Millie yine de ona dışarıda beklemesini söyledi. Başkaları da olacaktı, dedi. Andre veya Alessandro kadar kötü olmasa da, onu yabancı bir adamla görürlerse sorun çıkarabilecek kişiler.

Hadrian bekledi. Bir süre ayakta durup girişin iki yanındaki oymaları inceledi. Sonra bir zamanlar yükseltilmiş vagon rayları gibi görünen şeyin uzunluğunu ölçtü. Uzun zaman önce çürümüş ahşaptan yapılmış gibi görünüyordlardı ve vagonların geçtiği yerlerde izler bırakmışlardı. Tekerlek yığının ve çürümüş ahşabı düşünürken, bunların bir zamanlar arabalar olduğunu hayal etti. Sağında, çok uzak olmayan bir yerde pencere kepenkleri gibi bir ses duydu ve yüzyıllardır biriken enkazda bir kedinin avlandığını düşündü. Karanlık dağınıklık, çok sayıda kemirgen için mükemmel görünüyordu.

İnsanların The Cave'e girmek için sıraya girmediklerinin bir başka olası nedeni.

Hadrian, Millie'nin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordu ve onu kontrol etmek için içeri girmenin artılarını ve eksilerini tartarken ayak sesleri duydu. İki adam yoldan geliyordu. Hadrian, her ikisinin de bıçak taşıdığını gösteren belirgin bir ses duydu. Bulundukları yer ve saat göz önüne alındığında, Hadrian kim olduklarını anlamak için yüzlerini görmesine gerek yoktu.

"Hadrian Blackwater, sanırım," dedi Andre, Alessandro ile birlikte yaklaşırken.

İkisi birbirine benziyordu. Her ikisinin de sakalları bakımlıydı — Andre'ninki daha uzundu ve sivri uçluydu, Alessandro'ninki ise kısaydı, ama bıyığı zarif bir şekilde kıvrılmıştı. İkisi de koyu saçlıydı; Andre'nin saçları daha fazlaydı, bu da ona Alessandro'da olmayan kibirli bir hava veriyordu. Hadrian onların kan bağı olduğunu düşünmüyordu, ama benzer çevrelerdeki insanlar genellikle benzer bir görünüme sahipti. Onları, rafine ve varlıklı haydut görünümüydü.

"Ziyaretiniz ne kadar hoş." Andre kol mesafesi kadar uzaklıkta durdu. "Ama ne yazık ki, Mağara bu gece açık değil."

"Görüyorum. Çok yazık. Harika yer bezelyeniz vardır diye düşünmüştüm." Andre gözlerini kısarak baktı. "Yer bezelyesi nedir?"

"Fıstık, bilmiyor musun? En iyisi tuzlu olanlardır ve tuzlu yiyecekler insanı susatır, bu yüzden eski bir tuz madeninde bulunan bir bar olarak, elinizde bol miktarda harika tuzlu fıstık olacağını düşündüm. Onlara karşı zaafım var. Onları her zaman tavernalarda bulurum ve birçok geceyi tek yemeğim ücretsiz bir kase fındıkla geçirdim. Ceviz ve badem de iyidir. Ama badem kuzeyde bulmak daha zordur. Burada ise bol miktarda var."

"Kitap onda mı?" diye sordu Andre, Hadrian'ın arkasını bakarak.

Millie, The Cave'in girişinde belirdi. Başını salladı.

"O zaman neden beyaz kumaş?" diye sordu Andre.

"Benim güvenliğimden endişelendi," diye cevapladı Millie, sanki bu duyduğu en saçma şeymiş gibi. "Şehir havaya uçmadan önce şehirden çıkmamı sağlamak istedi. Bu kadar aptal olmasaydı, ona karşı koymak imkansız olurdu."

"Yani benim tavsiyemi dinlemeyeceksin, değil mi?" diye sordu Hadrian.

Millie ona gülerek cevap verdi. "Zavallı çocuk, seni terk edip onunla Warric veya Maranon'a kaçmam gerektiğini düşünüyor." Millie tekrar güldü. "Sanırım beni, hangi eşyalarını yük olarak, hangilerini ise sadece binmek için kullandığını hatırlatılması gereken, görevine sadık bir ev hanımı olarak görüyor."

Belki de Millie sonuçta çirkin olabiliyordur.

"Kitap nerede?" Andre bir adım yaklaştı ve diğer elini kınının boynuna koydu.

Hadrian adamın parmaklarını inceledi. Parmakları, kılıcını sık sık çekmeyen bir canavarın hikâyesini anlatıyordu. "Millie'ye açıkladığım gibi..." Hadrian başladı.

"Millificent!" diye bağırarak üzereydi, hala kapının eşiğinde duruyordu.

"Evet, o, kapıda duran çok yetenekli ama aynı zamanda çok yanlış yönlendirilmiş kadın. Ona kitabın bir hazine haritası olmadığını açıkladım. Kilise onu başka, daha eski bir kitabı bulmak için kullanıyordu."

Andre, sanki kılıcını çekmek üzereymiş gibi sağ kolunu gevşek ve tehditkar bir şekilde salladı. "Kimse sadece bir kitabı ortaya çıkarmak için bir servet harcamaz. Bu diğer kitap muhtemelen hazinenin bir parçasıdır ya da son derece değerlidir. Her iki durumda da onu istiyorum. Peki, günlük nerede?"

"Drumindor'da."

Bu, Andre'yi hiç de mutlu etmedi. Zaten onun alametifarikası olan kaşları daha da çatıldı. "Bence tamamen dürüst davranmıyorsun."

"Ben de senin gerçeği iyi değerlendirebilen biri olduğumu düşünmüyorum. Bak, buraya Millie'yi görmek için geldim..."

"Millificent!"

"Bu şehir yok olmadan önce buradan çıkmak için yardıma ihtiyacı var mı diye bakmaya geldim, böylece o da şehirle birlikte yok olmazdı. Şimdi onun cevabının hayır olduğunu anlıyorum. Görünüşe göre, ona göz kulak olacak siz iki beyefendi var. Öyleyse, burada kalmam için artık bir neden yok. Hepinize iyi geceler."

Beklendiği gibi, silahını çeken Andre değil, Alessandro'ydu. Andre kenara çekilerek arkadaşının geçmesine izin verdi.

Alessandro yana döndü ve hafifçe kavisli kılıcı bir yandan diğer yana sallayarak ses çıkarmasını sağladı. Kılıcın sesi pek hoş değildi. Bir silah olarak kılıç, balta kadar zarıftı ve genellikle aynı şekilde kullanılırdı.

Denizciler onu severdi çünkü insanları parçalamak kadar iz açmak ve halatları kesmek için de idealdir. Ve onu kullananlar oduncu kadar yetenekliydi. Yine de Hadrian bu gösteriyi takdir etti. Alessandro, dövüş öncesi gözdağı verme gibi eski bir geleneği uyguladığını düşünmüş olmalıydı. Oysa bu adam, Hadrian'a Alessandro'nun beceri düzeyini ve eğitimini gösteren bir özet sunuyordu. Alessandro, ortalama bir hayduttan biraz daha iyi, ama tipik bir silahşör kadar iyi değildi. Hadrian, Andre ya da Alessandro ile dövüşmekten endişe duymuyordu, ama... bir şeyler yolunda değildi.

Alessandro'nun cesareti zorlanmıştı. Sergilediği gösteri, silahsız bir adamla karşı karşıya kalan deneyimli bir kılıç ustası için fazla, aşırıydı.

Neden beni korkutmak için bu kadar uğraşıyordu?

Her şey olabilir, diye düşündü. Alessandro gösterişli bir tip ya da kurbanlarıyla oynamayı seven, onları korkutmayı seven bir tip olabilir. Kendini iyi hissetmiyor da olabilir ya da Alessandro sadece temkinli bir tip olabilir, ama yine de Hadrian endişelenmeye başladı...

"Dikkat edin! Arkada, Usta Hadrian!" Pickles'ın sesi bağırdı.

Tehdidin niteliği hakkında hiçbir fikri olmayan Hadrian, hem eğildi hem de yana kaçtı. Bir *şaplak sesi* duydu! Bu ses, bir süt çiftçisi için ineğin möölemesi kadar tanıdıktı ve bir saniye sonra, başının yanından geçen tatar yayının okunun esintisini hissetti.

"Dikkat! Dikkat! Daha fazlası var! İki büyük su varilinin arkasında. Biri Mağara'dan koşarak çıkıyor ve bir tane de tatar yayı olan biri var..."

Çat!

Pickles'ın sesi kesildi.

Hadrian dönüp her şeyi gördü. Çürümüş arabaların arasında pusuda bekleyen üç kılıçlı adam sığınaklarından çıkıp saldırıya geçti. Arkasında, diğer ikisi yaylarını yeniden doldurmakla meşguldü. Millie gitmişti — Hadrian, içeri geri döndüğünü tahmin etti. Yedi adam onu yakalamaya gelmişti. Millie yem olmuştu. Ama kitap onda değildi. Onu hayatta tutmak için bir neden kalmadığına göre, tatar yayı zamanı gelmişti. Herkesin cinayet ihtiyaçlarına hızlı ve kolay bir cevap. Andre kılıcını çekti ama geri çekildi. Kibar haydutlar kirli işi gerçek haydutlara bırakacaktı.

Bir anda, olayın nasıl olduğu anlaşıldı, ama...

Diğer ok nereye gitmişti?

Hadrian, kol mesafesine giren ilk kılıç ustasını silahsızlandırırken bu düşünce aklından geçti.

Rehn burada ne arıyor?

Hadrian adamı yere attı, rakibinin silahını çaldı ve kurbanının çaresiz, silahsız bir adam olduğunu kendi gözleriyle yanlış gördüğü için şaşkın olan bir sonraki saldırganı şaşırttı. Bu hata ona hayatına mal oldu.

Rehn neden konuşmayı kesti?

Hadrian, çaldığı kılıcı, adam ayağa kalkmadan onu öldürmek için kullandı.

Rehn olamaz...

Hadrian, kılıcın kesici gücünü kullanarak iki okçudan ilkinin neredeyse kafasını koparacak şekilde yaraladı.

Pickles olamaz...

Hadrian, iki hızlı adımla, iki elini parmak koruyucusunun altına koydu ve artan öfkesiyle diğer okçunun kafasını Berling Yolu'na hızla yuvarladı.

Yine mi!

Hadrian, üçüncü kılıç ustasının Mağara'ya geri koştuğunu gördü. Belki yardım çağırmaya gitmişti, ya da artık dışarıda kalmak istemiyordu. Andre ve Alessandro'ya dönerek baktığında, onların da orada olmadığını gördü. Hızlı ayak sesleri duyunca, Hadrian ikilinin yokuş aşağı koştuğunu gördü. Yerde yatan küçük bir figür dışında sokakta tek başına kalmıştı.

Ay ışığında kanla süslenmiş, uzun bir çizgi halinde akan kan izleriyle kaplı taş duvarın dibinde, Hadrian Rehn Purim'in yere yığılmış bedenini buldu. Çocuk sırt üstü yatıyordu, tuniğini delen okun tüylü ucu zar zor görünüyordu. Ön tarafında kan yoktu. Rehn'in ağzından veya burnundan hiçbir şey çıkmıyordu, sadece arkasındaki duvarda güneş ışığı gibi parlayan kırmızı lekeler vardı.

"Usta Hadrian..." dedi Rehn. Gözleri fal taşı gibi açılmış, gece gökyüzüne bakıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Hadrian, sesi istemeden öfkelenmişti.

"Gittiğini gördüm. Endişelendim. Bu yüzden, ne olur ne olmaz diye seni takip ettim. İyi ki de yapmışım... değil mi?"

Hadrian, Rehn'in dizlerinin altına ve sırtına kollarını koydu ve onu kaldırdı. "Seni geri götürüyorum. Benimle kal, anladın mı? Hayatta kal,

Pickles! Duydun mu beni?"

"Bu sefer daha iyiydim," dedi Rehn. "Gözlem ve uyarı konusunda çok daha iyiydim, değil mi, Usta Hadri..."

Rehn kollarında gevşedi.

Albert, Rehn Purim'in Arcadius'un yatağında yattığı Turtle'a girmeden önce elini bile sallamadan bir cüce doktorla geri döndü. Gwen, profesör ve Auberon neredeyse bir saattir çocukla uğraşıyorlardı.

Gwen, Hadrian'a en nazik ses tonuyla, Rehn'i sağ salım geri getirmek için üzerine düşeni yaptığını söyledi. Artık Hadrian'ın başkalarının çalışmasına izin vermesi gerekiyordu. Başka bir deyişle, yardımcı olamıyordu ve Gwen onun dışarıda beklemesini istedi. Ama beklemek kolay değildi ve Hadrian avludan yatak odasının kapısına gidip gelmeye başladı.

"Onları öldürmek ister misin?" diye sordu Royce, Hadrian avluda dolaşırken yanından geçerken. Hırsız ve hayaleti limon ağacının altındaki masada oturuyorlardı.

"Kimi?" diye sordu Hadrian, sonra başını salladı. "Oh... hayır. Ben zaten arbaletçileri öldürdüm."

"Peki ya bu Andre ve onunla birlikte olan diğeri?" diye sordu Royce. "Kaçtılar. Onları öldürebiliriz, değil mi?" Baxter'a baktı. "Umursamıyorsun, değil mi?"

Baxter omuz silkti. "Andre, bir hamle sonra yeraltı dünyasını ele geçireceğini sanan hırslı bir aptal, ama *Crown Jewel*'da anahtarı ya da kamarası yok. Kimsenin onun kaybolduğunu fark edeceğini sanmıyorum."

"Yani onu öldürebilir miyiz?"

Baxter başını salladı. "Eğer sorduğun buysa, ben engel olmayacağım."

"Gördün mü," dedi Royce. "Hayalet umursamıyor. On Parmak oyunu oynayarak başlayabiliriz, ben de sakar olabilirim."

Hadrian başını salladı. "Onları öldürmek Pickles'ı kurtarmaz."

"Rehn'i kastediyorsun."

"Evet. Doğru."

"Tamam, o zaman gidip sarhoş olmak ister misin?" diye sordu Royce.

Hadrian durdu ve bir an düşündü, ki bu zordu çünkü zihni stres ve korkuyla karışık bir karmaşa içindeydi. "Ne zamandan beri sarhoş olmakla ilgileniyorsun?"

"İlgilenmiyorum, ama seni izleyeceğim. Geri döndüğünden emin olacağım." "Hiçbir yer açık değil."

"Gerçekten mi? Sekizinci katta The Cave adında sakın bir danthum olduğunu duydum. Çok nazıkçe rica edersek açacaklarından eminim. Belki birkaç içki içip gevşedikten sonra Andre hakkındaki fikrini değiştirirsin."

Sahibinin yatak odasının zeminine ölü bir fare bırakan kedi gibi, Royce'un kayıpları teselli etmek için kendine özgü bir tarzı vardı. Niyeti iyiydi ve önemli olan da buydu.

"O iyi olacak," diye doktor üçüne güvence verdi.

Doktor Koll Rudd, Gwen'in hayal edebileceği en klasik cüceydi. Kendisinden bir baş daha kısa olan gözleri yaşlı ve derindi ve fırçalanacak kadar uzun kaşları tarafından gölgeleniyordu. Yüzünün merkezinde yer alan burnu büyük ve karakterliydi, başının üst kısmı ise çoğunlukla keldir ve derin ve yıpranmış endişe çizgilerini ortaya çıkarmaktaydı. Uzunluğu sayesinde örgü yapılabilen ve bilezikler ve boncuklarla süslenmiş, çoğunlukla beyaz bir sakalı vardı. Gwen, bu süslemelerin dekoratif olmadığını tahmin etti. Nesnelerin boyutu, malzemesi ve şekilleri muhtemelen dini, sosyal veya mesleki bir öneme sahipti. Auberon ile geçirdiği zamandan sonra Gwen, cücelerin anlamsız hiçbir şey yapmadıklarını öğrenmişti. Tarih ve geleneklere bağlıydılar ve popüler trendlere pek ilgi göstermiyorlardı. Doktor, kendine güvenen bir şekilde hareket ediyor ve konuşuyordu; ne yaptığını bilen ve bunu yaparken rahat hisseden biri gibi görünüyordu.

Gwen'in zihnindeki soru hala cevaplanmamıştı... O satın alınabilir mi?

"Neden çağrıldığımı bile bilmiyorum. Üçünüz de harika bir iş çıkardınız," dedi Doktor Rudd, eski tahta alet çantasını kapatıp deri kayışları yeniden bağlayarak, tıbbi ekipmanlarını giydiği ustaca tasarlanmış çantasına yerleştirirken. "Drome'un o civatayı iğneye geçirmesi fena olmadı. Anladığım kadarıyla, karaciğer ve dalak arasından kaymış ve omurgayı bir santimden az bir farkla ıskalamış. Yarayı hayvan gübresiyle doldurmadığınızı ve zavallı çocuğu kanını akıtmadığınızı görmekten memnunum. İnsanlar böyle şeyler yapma eğilimindedir, bence Dromeianların daha uzun yaşamalarının gerçek nedeni budur."

Gwen, Arcadius ve Auberon, küçük yatak odasında Rehn'in etrafında toplandılar. Evde bulabildikleri kadar lamba ve mum vardı ve hepsi yatağın etrafında yanıyordu. Aynı şekilde, köşede elma sirkesi ile kaynatılmış büyük bir tencere dolusu ateş otu

yaprakları, elma sirkesi içinde kaynatılmıştı ve odayı Gwen'in her zaman hastalıkla ilişkilendirdiği acı ama meyveli bir kokuyla dolduruyordu.

Rehn tamamen temizlenmiş, tertemiz beyaz bandajlarla özenle sarılmış ve keten çarşafla örtülmüştü. Hadrian onu içeri taşıdığından beri bilinci kapalıydı.

"Vücuduna aldığı darbe ve kan kaybı nedeniyle birkaç gün yatmak zorunda kalacak, ancak sonrasında ateş çıkmazsa biraz yürüyebilecek. İsterseniz izin verin, ama fazla zorlamayın. Birkaç hafta içinde durumu düzelecek ve bir iki ay sonra tamamen iyileşecek."

"Durum görüldüğünden daha kötüydü," dedi Arcadius.

"Peki o zaman" — Doktor Rudd aletlerini almaya uzandı — "Ben gidiyorum..." Auberon elini alet kutusuna koyarak Rudd'ın onu almasını engelledi.

"Haklısın. Seni çocuğu kurtarmak için çağırmadık."

Doktor bir an Auberon'a baktı. "Öyleyse beni buraya neden çağırdınız?"

Auberon derin bir nefes aldı ve Gwen'e sanki iki büyük boynuzlu koyun birbirine çarpışmaya hazırlanıyormuş gibi geldi. "Bu odadaki dördümüz dışında, dünyadaki herkesin bu çocuğun yaralarından öldüğüne inanması çok önemli."

"Nasıl yani?"

Auberon kapalı kapıyı işaret etti. "Dışarıda, dört beyefendi daha olduğunu fark etmiş olabilirsiniz. İkisi züppe, diğer ikisi ise iri bir paralı asker ve daha küçük, siyah başlıklı bir adam."

"Onları gördüm." Doktor Rudd, Auberon'a dikkatle baktı. "İri adam benden elimden gelenin en iyisini yapmam için yalvardı."

"Doğru, onun adı Hadrian ve genç Rehn'in öldüğüne inanması gereken kişi o."

"Peki neden?"

"İki nedeni var ve her ikisi de Tur Del Fur'un hayatta kalmasıyla ilgili. Görüyorsunuz, o ikisi — iri olan ve küçük olan — hepimizi kurtaracaklar."

Doktor Rudd, açıkça ikna olmamış bir şekilde, Arcadius'a odaklandı. "Burada akıllı olan sensin gibi görünüyor. Bu aptallık hakkında ne düşünüyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, bu durumdan pek hoşnut değilim," diye cevapladı profesör. Işık çemberinin dışına çıkmış ve eskiden odası olan yerde küçük bir sandalyeye oturmuştu. "Ama Tim Blue meselesi var, bu olay yeterince şüphe uyandırıyor, bu yüzden bu işin dışında kalmamın en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Birden fazla kez, bir artı birin her zaman iki etmediğini kanıtlayan pek çok şeye şahit oldum. Ayrıca, o çocuğun ölümünü sahte olarak göstermenin vicdansızlık olduğunu iddia etmekle ikiyüzlü davranmış olurum."

"Anlıyorum." Doktor Rudd, Gwen'e döndü. "Ahlaki açıdan dürüst ve ilkeli bir bayan gibi görünüyorsunuz. Bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Bu benim fikrim," dedi.

Doktorun yüzü asıldı.

"Omzundaki işareti görüyor musun?" diye sordu Auberon.

Gwen elbisesini biraz indirerek küçük, kıvrımlı bir dövmeyle gösterdi.

"Bu bir Tenkin kahininin işareti."

"Falcı mı?" Doktor Rudd pek etkilenmemiş bir ses tonuyla sordu. "O bundan daha fazlası. Ona bunu kanıtlamasını isterdim, ama ne zamanımız var

zamanımız yok, ayrıca bunun gerekli olduğunu da sanmıyorum. Gwen, delikanlının avucuna bakma cüretini gösterdi. Birleşik tıbbi bilgimizle bir şeyi gözden kaçırmış olabileceğimizden endişelendik, bu yüzden onun yaşam çizgisinin bugün veya yarın sona ermediğinden emin olmak için kontrol etti."

"Ama o başka bir şey gördü, değil mi?" Doktor Rudd, Gwen'e sanki o artık ahlaki açıdan dürüst ve ilkeli bir hanımefendi değilmiş gibi baktı.

Gwen başını salladı, sonra fısıldayarak konuştu. "Kısa bir süre önce, Tim Blue adında bir adama yardım ettim. Onun geleceğini gördüm ve sonra müdahale ederek onun ve karısının hayatını kurtararak geleceğini değiştirdim. Bunun önemsiz bir şey olduğunu düşündüm, ama önemsiz şeyler büyük etkilere sahip olabilir."

"Anlıyorum. Peki, hanginiz para kaybedecek? Hayır, sanırım hepiniz, değil mi? Sadece biri olsaydı bu kadar hemfikir olmazdınız. Yaşlı bir adam, Calianlı bir kız ve büyük özgürlük savaşçısı..." Başını salladı, sakalını salladı. "Sana şaşırdım ve hayal kırıklığına uğradım Auberon, ama sanırım itibar asla kişiyle aynı değildir, değil mi? Peki, ne oldu? Ne tür etkilerden bahsediyorsun?"

Doktor Rudd ona taş gibi bakakaldı. Sadece gözleri, diğerlerinin tepkilerini yakalamak için hızla hareket etti, belki de bunun bir şaka olduğunu ve onların gülümsediğini veya güldüğünü göreceğini düşünüyordu.

Kimse gülmedi.

"Üç günden biraz daha az bir süre sonra," diye devam etti Gwen, "Royce ve Hadrian, Drumindor'un Kuzey Kulesi'ne tırmanıp şehri kurtarmaları gerekiyor."

Doktor Rudd, Rehn'e baktı. "Ve bu çocuk iyi olduğunu düşünürlerse bu kahramanca eylemi yapmayacaklar mı?"

"Aynen öyle." Başını salladı. "Bak, Hadrian iki hafta önce Rehn'in hayatını kurtardı, ama bunu yapmamalıydı. Rehn saldırıya uğradığında Hadrian orada bile olmamalıydı. Ben karışmasaydım, Hadrian, Tim Blue'nun gittiği Mağara'da bir kavgaya karışacaktı, çünkü Tim Blue, karısının orada tutulduğunu düşünüyordu. O zaman Hadrian marangoz dükkânının önünden geçtiğinde, Rehn çoktan ölmüş olacaktı ve Hadrian, Pickles olarak tanıdığı çocuğun Sheridan Üniversitesi'ndeki olaydan sağ kurtulduğunu bilmeyecekti. Hadrian orada olmasaydı, Falkirk de Roche'un önünde Gravis Berling'in adını anmazdı ve bu da — bu sadece bir tahmin — Falkirk'in Gravis'i aramasına ve Berling'in kuleye girmesine neden oldu. Anlıyor musun?"

Doktor başını salladı. "Hiçbir şey anlamadım."

"Tamam, şunu deneyelim. Hadrian, Rehn'i çok korur ve Rehn'in yaralandığını öğrenirse, Hadrian onun yanından ayrılmaz. Bu nedenle, yarın Royce kalıp kuleye tırmanmayı önerdiğinde, Hadrian kabul etmeyecek ve Royce bunu tek başına yapmayacaktır. Sonuç olarak, şehir yok olacak ya da daha kötüsü olacak."

"Daha kötüsü ne olabilir ki?"

"Rüyalar gördüm — korkunç, çok korkunç kabuslar. O kulelerin inşa edilmesinin bir nedeni var ve bunun volkanı evcilleştirmek ya da körfezi savunmakla hiçbir ilgisi yok." Yavaşça başını salladı. "Onlar bir tür kapı, bir hapisane kapısının kilidi. İçeride bir şey dışarı çıkmak için çabalıyor — aslında üç şey. Onlar çok eski ve anlaşılamayacak kadar korkunç."

Doktor Rudd, Gwen'e baktı, dudaklarını ileri geri hareket ettirdi, ağzının yanındaki kısa kılları diken diken etti. Sonra Auberon'a döndü. "Beni en çok şaşırtan şey, bu kafa karıştırıcı açıklama değil, senin bu" — Gwen'e eliyle işaret etti — "deliliğe kapılmış olman. Senin Calian kehanetlerinden etkilenen biri olduğunu hiç düşünmemiştim. Dersini aldığını sanıyordum. Dromeian ırkını kurtarmak için onca yıl uğraştıktan sonra, hala bundan kurtulamıyorsun, değil mi? Ailenin tamamını, hiçbir şey elde edemedi, sırf inatçılığın yüzünden kaybettin, ve şimdi hayatının sonunda hala çılgın fikirlere sarılıyorsun. Onların fedakarlıklarının karşılığını almak için her şeyi yaparsın."

"Evet, haklısın," diye cevapladı yaşlı cüce. "Ama Gwendolyn'in söylediği şey bana başka bir şeyi hatırlattı — bu da ikinci nedeni oluşturuyor."

"Nedir o?" Doktor bekledi.

"Görmüyor musun?"

"Neyi göremiyorum?"

"Buradaki bayan az önce, iki adamın - şu anda avluda bulunan, iri ve ufak olan, üç kılıklı paralı asker ve koyu renkli pelerinli ve başlıklı hırsız - Drumindor'un Kuzey Kulesi'ne tırmanacaklarını söyledi."

"Onu duydum, ama ben..." Doktor Rudd donakaldı. Sonra gözleri kısıldı, o dramatik kaşları kedi kulakları gibi aşağı doğru kıvrıldı. Birkaç saniye sonra, ağzı açık kaldı. "Yoksa demek istediğin..."

Auberon başını salladı. "Sizi doktor ihtiyacımız olduğu için çağırmadım, herkes Doktor Koll Rudd'ın Dromeian tarihine olan ilgisini bildiği için çağırdım. Bu nedenle, siz de benim kadar Duvar'ı biliyorsunuz — her Dromeian'ın bilmesi gerektiği gibi, ama çok azının bildiği gibi. Orada oyulmuş görüntüleri ezberlemişsiniz."

"Hayır," Doktor Rudd başını salladı. "Olamaz. Duvar, dünyanın yaratılışını, İlk Savaşı, Elf Çatışmasını ve Kral Rain'in kehanetini gösteriyor. Ama bu... bu..." Elini salladı. "Aynı kategoriye girmiyor."

"Şehir, Druma Dağı'nın patlamasıyla yok olmak üzere," dedi Auberon. "Bence bu, dahil edilmeye değer bir felaket olaydır. Bir de, dışarı çıkmaya çalışan üç canavarla ilgili söyledikleri var."

Doktor düşünceli bir şekilde sakalını ovuşturdu.

"Öyleyse, bu Tenkin kahini, bu iki adamın Drumindor Kulesi'ne tırmanmalarını sağlamak için buradaki çocuğun öldüğünü herkese inandırmamız gerektiğini söylüyorsa, belki de Doktor Rudd'ı arayıp bunun gerçekleşmesine yardımcı olup olamayacağını sormalıyız diye düşündüm. Ne dersiniz, Doktor Rudd?"

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

SON GİDEN GEMİ

Hadrian buna inanmayı reddetti. Royce'a göre alışılmadık derecede aşırı bir davranışla bağırды ve duvarlara vurdu. Royce bunu mantıksız olarak nitelendirebilirdi. Sonuçta Hadrian pek çok ölüm görmüştü. İddia edilen geçmişı, yüzlerce acımasız cinayete tanık olduğunu gösteriyordu ve Royce, Hadrian'ın düzinelerce can aldığını şahsen doğrulayabilirdi. Ortaklarını hiç bu kadar şiddetli bir şekilde üzgün görmemişti.

Royce'un anladığı tek şey, özellikle çocuk öldüğünde Arcadius'un odada olması nedeniyle, şüpheciliğiydi. O adamın karıştığı her şey sorgulanmalıydı. Royce'un kafasını sallamasına neden olan şey, çocuğun ölümünün Hadrian için neden bu kadar önemli olduğuydu. Rehn Purim, Arcadius için keşif görevlisi olarak çalışan küçük bir lig ajanıydı. Royce'un hala net olarak anlayamadığı nedenlerden dolayı, Pickles adında bir Vernes Street serserisi kılığına girmişti.

Bir de tuhaf bir isim vardı, muhtemelen çocuk gerçek adını kullanamayacağını fark ettiğinde son anda paniğe kapılmıştı.

Hadrian ile Sheridan Üniversitesi'ne seyahat etme görevinde başarısız olan çocuk, bir süre sonra hiçbir amaca hizmet etmeden ortaya çıktı. Kısa bir süre sonra Pickles "öldü". Royce'un hesaplayabildiği kadarıyla, Hadrian Pickles'ı sadece birkaç haftadır tanıyordu. Bu süre zarfında Royce, Hadrian'a tırmanmayı öğretmek için yoğun bir şekilde çalışıyordu; bu nedenle Royce, Hadrian'ın Pickles ile geçirdiği sürenin günler değil saatler olarak ölçülmesi gerektiğini tahmin ediyordu. O halde neden Hadrian'ı yatak odasına götürüp cesedi gördüklerinde yıkıldığı anlaşılmazdı.

O adam hakkında asla anlayamayacağım bazı şeyler var.

Diğerleri eşyaları toplarken Hadrian'ı Rehn ile yalnız bıraktılar. Kimse Kimse uyumadı. Gemide uyumak için bolca zaman olacaktı.

Başka ne yapılabilir ki?

Royce, yolculuğun çoğunu uyuyarak geçirebileceğini umuyordu, ancak bunun mümkün olacağından şüpheliydi. Daha önce sadece bir kez gemiye binmişti. Bu ona yetmişti. Sallantı ona iyi gelmemişti ve üç gün boyunca çok kötü bir şekilde hasta olmuştu. Royce'un arkadaşı ve yerleşik dahi Merrick Marius, bazı insanların bu hastalığa yatkın olduğunu, ancak bir olayın Royce'un da onlardan biri olduğu anlamına gelmediğini açıklamıştı. Öyle olsa bile, bu her zaman gemide hasta olacağı anlamına gelmezdi. Yine de, o acı hatırası, onu nadiren rahatsız eden kısa nehir veya kıyı gezileri dışında başka denemeler yapmaktan alıkoymuştu.

Belki de Merrick haklıydı. Belki de sorun okyanus değil, yediğim bir şeydi. Bu sefer Gwen ile el ele tutuşup güvertede durup gün batımını seyrederek keyifli bir gezinti yapabilirim... Ve sanırım uyanıp kendimin Novron'un varisi, onun da Calis'in kraliçesi olduğunu keşfedeceğim.

Royce'un toplayacak hiçbir şeyi yoktu. Bunun yerine avluda bekleyerek kuşların uyanışını dinledi ve güneşin doğuşunu izledi. Kendine rağmen, bunun güzel bir gezi olduğunu kabul etmek zorundaydı. Yemekler iyiydi, iş kolaydı ve Blue Parrot'ta o gece...

Royce bunu düşünmeyi bile reddetmişti. O akşamı çok fazla analiz ederse, kendini aptal durumuna düşürdüğünü fark edeceğinden korkuyordu. Ancak zamanla bu korku azaldı. Gwen ondan nefret ettiğine dair hiçbir işaret göstermiyordu. Hatta, eskisinden daha yakın durduğunu fark etti. Eskiden asla cesaret edemediği halde, şimdi ona dokunuyordu. Sadece omzuna hafifçe dokunmak ya da dikkatini çekmek için eline kısa bir dokunuş, ama yine de bir dokunuş. Ve bir keresinde Blue Parrot'ta, Royce tamamen ayıkken, Gwen'in yüzünden bir saç telini çekmişti ve ancak sonra bunun farkına varmıştı. Güneşin doğuşunu izlerken, Royce prens olarak uyanma hayalini Gwen'in yanında uyanma hayaliyle değiştirdi.

Gece ayrılan Auberon, o sabah yeni yapılmış bir tabutla geri döndü ve onu içeri sürükledi. Kısa bir süre sonra Hadrian, kılıçlarını ve çantasını taşıyarak dışarı çıktı. Yorgun görünüyordu, gözleri kırmızı ve altları morarmıştı. Yüklerini masanın yanına bırakarak, Hadrian Royce'un karşısındaki sandalyeye sanki bin kilo ağırlığında gibi çöktü.

"Seni hiç etkilemiyor, değil mi?" diye sordu Hadrian. Sözlerinde öfke vardı.

"Onu senin tanıdığın kadar iyi tanımıyordum."

Hadrian öne eğildi, ağzını açtı, sonra durdu; Şaşkın bir ifadeyle geriye yaslandı.

"Ne?" diye sordu Royce.

Hadrian başını salladı. "Hiçbir şey, sadece bu konuyu en son konuştuğumuzda, cevabın ya 'uh-huh' ya da 'hayır'dı. Öyle bir şeydi. Unuttum. Sadece beni çok kızdığını hatırlıyorum."

"O birkaç yıl önceydi," dedi Royce. "O zamandan beri olgunlaştın."

"Dur biraz. Sen *benim*..."

"Araya girebilir miyim?" diye sordu Gwen, Albert'le birlikte dışarı çıkarken. "Rehn'i *Ellis Far'a* taşımamız gerekiyor."

"Şimdi mi?" diye sordu Hadrian.

"Kaptan Callaghan'dan cesedi gemiye getirmek için izin aldım," diye açıkladı Albert. "Ama tabutu erkenden yüklememiz gerekiyor, çünkü geminin ambarına girecek ve yolcular geldiğinde orada yer kalmayacak."

"Auberon tabutu kapatıyor." Gwen, Hadrian'a yumuşak bir bakışla baktı. "Rehn'i geri götürüp ona uygun bir cenaze töreni düzenlemek isteyeceğini düşündüm."

Hadrian başını salladı.

"Onu taşımaya yardım eder misiniz? İkiniz de? Albert, sen de gel. Geminin komutanıyla ya da başka biriyle karışıklık çıkmaması için yardım et. Arcadius ve ben, siz yokken eşyalarınızı toplayacağız. Gemi öğlen saatlerinde kalkacak."

Baxter dördüncü tabut taşıyıcısı olarak görev aldı. Zaten Royce ile birlikte gitmek zorundaydı ve yardım etmemek aptalca görünürdü. Hayalet, mesafeli ve sessiz nöbetçi görevini ihmal etmeye başlamıştı. Royce onu Albert ile oyun oynarken ve minderli bankta uyurken yakalamıştı. Onu suçlayamazdı; bunun hiçbir anlamı yoktu.

Tabutun kapağı sıkıca kapatılmıştı, Royce bunu takdir etti. Rehn'in tabutun içine yerleştirilmiş halini görmek Hadrian'ı yine sinirlendirebilirdi. Yine de, eve dönüş yolculuğu neşeli bir parti olmayacaktı. Royce, bunun Hadrian'ın çok sessiz olacağı uzun yolculuklardan biri olacağını düşündü.

Garip, bu kadar sinir bozucu bir şeye alışabileceğimi ve onun yokluğunun beni rahatsız edeceğini hiç düşünmemiştim.

Rehn zayıf bir çocuktı ve çok ağır değildi. Dördü birlikte onu kaldırıp limana taşımakta hiç zorlanmadılar. İskelede insanlar çoktan toplanmıştı. Çoğu, yığılmış bagajların arasında durmuş, iskelede sırasını bekliyordu. İskeledeki işçiler, ahırdaki gübre kürekçileri gibi özenle sandıkları ve çuvalları yukarıya atıyorlardı. Pickles'ın tabutunu taşıyanlar, Albert iskele işçileriyle, ya da onun deyimiyle "liman işçileri"yle konuşmak için yukarı çıkarken beklemek zorunda kaldılar.

Her zamanki gibi, martılar başlarının üzerinde *ciyaklıyor*, dalgakıran tarafından engellenen okyanus dalgaları rıhtıma çarpıyordu. Gökyüzü garip bir şekilde bulutluydu, yağmur bulutlarıyla kararıyordu, bu da sırada bekleyenlerin endişesini artırıyordu. Dakikalar geçtikçe Royce tabutun üzerine oturmayı düşündü, ama bunun Hadrian'ı kızdıracak bir şey olduğunu düşündü. Sonuçta Royce, Pickles'ın önceki ölümünden sonra ikisinin yaptığı konuşmayı çok iyi hatırlıyordu. Konuşma, ikisinin birbirlerini öldüreceklerine söz vermesiyle sona ermişti.

Hayatın kendini tekrar etmesi ne ilginç.

Royce daha iyimser olsaydı, örneğin Hadrian gibi, dünyanın bireylere işleri düzeltmek için tekrar tekrar şans verdiğini düşünebilirdi. Ancak Royce, felsefi açıdan doğru sonucu çıkardı: Bir kişi bir kez bu tuzağa düşerse, muhtemelen ikinci kez de aldatılacaktır. Hırsızlık dünyasında buna Üçlü Kural denirdi. Kapısında kilit olmayan birini soyduysanız, bunu ikinci kez yapma ihtimaliniz vardı, ama üçüncü kez yapma ihtimaliniz yoktu. İlk hırsızlıktan sonra, kurbanlar kendilerini, kötü bir şey bir kez olduysa, aynı şeyin tekrar olma ihtimalinin neredeyse hiç olmadığına ikna ederlerdi. İkinci hırsızlık bunu değiştirir ve kilit takarlardı. Royce, hayatı acı çekmekten zevk alan sadist bir varlık olarak görme eğiliminde olduğu için, hayatın da Üçlü Kuralı'nı kullandığını hayal ediyordu. Royce, aynı hatayı iki kez yapmaktan kaçınmak istedi ve tabutun üzerine oturmaktan kaçındı. Bunun yerine, kuş pislikleriyle beyazlaşmış rıhtımın kenarına doğru yürüdü. Terlando Körfezi'nin ortasına yakın kenarda duran Royce, Drumindor'un iki kulesini mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Kuleler gerçekten çok büyüktü. Dağ kadar büyük değillerdi, ama onun gördüğü insan yapımı hiçbir şeyden daha büyüktüler. O kadar büyüktüler ki, bulutlar tepeleri gizliyordu. Yine de, Crown Tower'dan sadece üçte bir kadar daha yüksekdiler. *Üçte bir.* Bu düşünce zihninde tekrarlandı. *Sadece üçte bir.* Köprü, yolun yarısından biraz daha yüksek olduğu için bunu önemli buldu. Bu da demek oluyordu ki...

Köprüye olan mesafe, Taç Kulesi'nin yüksekliğinden daha kısaydı ve Hadrian bile oraya tırmanabilmişti.

Sorun, elbette, cücelerin zanaatkarlığıydı. Birbirinin üzerine ve yan yana dizilmiş taş blokların aksine, bu canlı kayadan oyulmuştu. Yararlanılabilecek hiçbir ek yeri yoktu.

Her şey çok sinir bozucu derecede pürüzsüzdü, hatta cilalanmıştı. Şey hariç...

"Royce?" Gwen'in sesi onu geri getirdi.

O, Arcadius, Auberon ve bagajlarıyla birlikte cücenin çektiği küçük bir vagonda geldi.

"Sen de *Ellis Far*'a mı gidiyorsun?" diye cüceye sordu.

"Hayır," diye cevapladı Auberon ciddiyetle. "Seyahat etmeyi bıraktım. Burası benim evim."

"Senin evin birkaç gün içinde yok olacak."

"Ve benim yaşımda, bu hala hangimizin önce öleceği konusunda bir yarış anlamına geliyor."

"Hadrian nasıl?" diye sordu Gwen.

"Sessiz bir dönem geçiriyor. Bira bulana kadar böyle devam edecek, sonra gürültülü dönemine geçecek. Hangisini daha çok sevmediğimi bilmiyorum."

Gwen elini tutup onu kenara çekti. "Burada birçok insan ölecek, Royce."

O başını salladı. "Garip, değil mi? İnsanların ölmeyi seçmesi? Auberon'u anlayabiliyorum sanırım. Gerçekten neyi bekleyebilir ki? Birkaç yıl daha, sonra vücudunun çöküşünün getireceği ıstırap ve aşağılanma..."

"Demek istediğim o değil," dedi Gwen. "Demek istediğim, burada ölmesi gerekmeyen birçok insan ölecek."

Royce ona şaşkın bir şekilde baktı. "Benim de demek istediğim bu. Burada kimsenin ölmesine gerek yok. Gidebilirler. *Ellis Far* veya *Crown Jewel*'e binemeseler bile yürüyebilirler. İki günleri var. Kayalığı kolayca geçip iç kesimlere kilometrelerce girebilirler."

"Yine de benim demek istediğim

bu değil, Royce." Royce yine

şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

"Bu insanlar bu şehri terk edemezler. Onu çok seviyorlar. Çoğu, dünyanın geri kalanının nasıl bir yer olduğunu, kendileri gibi insanlara nasıl davrandığını çoktan gördü. Daha iyi bir yer bulamayacaklarını biliyorlar. Tur Del Fur özel bir yer. Eşi benzeri yok. Daha önce böyle bir yer olmadı, bundan sonra da olmayacağını düşünüyorum

Bu şehrin yok olduğunu görmek onların kalbini kırıyor — o kadar ki, bu şehir ellerinden alınırsa bir gün daha nefes alamayacaklarını düşünüyorlar. Royce..." Kız, Royce'un iki elini de kendi ellerine aldı ve gözlerine baktı. "Bence onlar bu şehre baktıklarında, benim sana baktığım gibi bakıyorlar. Başka birine karşı asla aynı şeyi hissedemem. Bu mümkün değil. Sen bu şehir kadar eşsizsin ve sen olmasan nefes almaya devam edemeyeceğimi hayal bile edemiyorum."

Royce ne diyeceğini bilemedi. Elleriyle sıktağı ellerinin sıcaklığını hâlâ hissediyordu. Gözlerinde çaresizlik vardı.

"Royce, bunu durdurabileceğini biliyorum." Dönüp kulelere baktı. "Tırmanabilirsin. Yapabileceğini biliyorum. Dahası, senin de bunu bildiğini biliyorum." Ona geri döndü. "Değil mi?"

Royce tereddüt etti, ona baktı, o çaresiz ama aynı zamanda çok emin gözleri gördü ve şöyle dedi: "Herkesin gözden kaçırmış olabileceğini düşündüğüm bir şey var."

Gwen ona gülümsedi. "Hadrian'ı da yanında götür." "Bunu yapacağım demedim."

O sadece ona gülümsedi.

"Peki ya ben şehir gibi olursam? Düşeceğimden korkmuyor musun? Başaramayıp patlamada öleceğimden korkmuyor musun?"

Kız başını salladı. "Düşmeyeceksin." Elleriyle tekrar onun ellerini sıktağı. "Bu geziyi senin için mahveden tek şey, senin başarısız olduğunu görmem. O kuleye tırmanmak istiyorsun, hem kendin için hem de başkaları için, ama bunu benim için yapacaksın. Ve bu yüzden, düşmene izin vermeyeceksin. Bunu başaracaksın Royce. Sen ve Hadrian Drumindor'a tırmanacak ve bu şehri yıkımdan kurtaracaksınız. Başaracaksınız. Bunu biliyorum ve sana inanıyorum."

Bunu söylerken gözleri doldu.

O haklıydı. Drumindor'u ilk gördüğünden beri tırmanmak istemişti, özellikle de alternatifinin, Gwen'in önünde mide bulandırıcı bir şekilde hasta olacağı riskli bir okyanus yolculuğu olduğu düşünülürse. Ve bu intihar değildi — gerçekten değil. Fikri uygulanamaz çıkarsa, şehirden yürüyerek kaçmak için hala zamanı vardı, ama onun isteğı kararını kesinleştirdi.

Gözyaşları bunu kesinleştirdi.

Yağmur perdesinin arkasında, *Ellis Far* sığılıkları aştı, ardından gemi kuzeye doğru Sharon Denizi'ne doğru ilerlerken büyük dalgalara karşı dönerek ilerlemeye başladı.

Royce, geminin ancak şimdi körfezi geçmesine şaşırmişti. Yaklaşık bir saat önce rıhtımda vedalaşmışlardı.

Gemi kaçaklarla doluydu. Oda veya yatak yeri olanlar bu ayrıcalık için para ödedi, ancak kaptan Callahan bundan sonra geçiş ücretlerini kaldırdı ve alabildiği kadar çok kişiyi gemiye aldı. Royce, son bir ay boyunca defalarca karşılaştığı isimsiz yüzleri tanıdı. Aralarında Tim ve Edie'nin yanı sıra Angelius'u da gördü. Angelius, Royce'un çok katlı kardeşleri olduğunu tahmin ettiği birkaç adamla birlikte duruyordu. Görünüşe göre, balıkçılık için kullandıkları tekne kaçmak için yeterince iyi değildi.

Gwen elmas anahtarı ona geri verdi, sonra Hadrian'a sarıldı ve Royce'a okyanus sıçramalarının bile silemeyeceği bir öpücük verdi.

"Gidin artık!" diye emretti Gwen. "Burada durup el sallamanıza gerek yok. Yapacak çok işiniz var ve çok az zamanınız kaldı. Medford'da görüşürüz. Sana inanıyorum Royce. İkinize de inanıyorum. Şimdi gidin!"

Yaklaşık iki saat sonra, Royce Kuzey Kulesi'nin dibinde, umutsuzca sıırıslıklam duruyordu. Bir dalga kayaya çarptı. Dalgalar onlara çarpmakla kalmıyor, yağmur da yağıyordu. Yukarıda gri bulutlar çalkalanıp kaynarken, aşağıda okyanus gökyüzünü yansıtıyordu. Beyaz taçlı mutlu su dalgaları yok olmuştu, şimdi yerini öfkeli denizin renksiz, yükselen yumrukları almıştı. *Ellis Far'ın* o büyük, beyaz yumrukların üzerinde sallanmasını izleyen Royce'un tek bir düşüncesi vardı.

Ona iyi bak, küçük tekne. Onu sağ salim eve götür, yoksa her bir tahtasını, çivisini, ipini ve yelkenini bulup hepsini küle çeviririm.

"Kesinlikle haklısın," dedi Auberon, kule taşını incelerken Royce'a.

"O hala deli," diye bağırdı Baxter, okyanusun uğultusu arasında, diğerleriyle birlikte Kuzey Kulesi'nin yüksekliğine bakarken. "Buraya tırmanamazsın. Kimse tırmanamaz. Oraya çıkarsan, rüzgar seni koparır ve cesedini denize atar."

"Belki," dedi cüce, "ama en azından bu tırmanılabilir."

"*Buna* tırmanılabilir mi diyorsun?" Baxter yüzündeki suyu silkeledi, uzun saçları bir köpek gibi savruldu. "Eskiden ikinci kat adamıydım. Uzmanlığım drenaj boruları ve dik çatılardı, ama bu... bu dikey. Ve tutunacak yer yok."

"Evet, var," dedi Royce, ellerini yüzeyin üzerinde gezdirerek parmak uçlarıyla okudu. "Güney Kulesi'nin yüzeyi cilalı cam kadar pürüzsüz, ama bu çukurlu, pürüzlü, kumlu."

"Tuz spreyi," dedi Auberon. "Her şeyi yiyor. Tekneler aşınıyor, metaller paslanıyor, granit bile aşınıyor. Bunu nasıl düşündün?"

"Herkesin hep Güney Kulesi'ne gitmesi," dedi Royce. "Tırmanma girişimleri hep orada yapıldı. Kimse buraya gelmeyi düşünmedi."

"Çok uzak, o çalılıkların içinden yürümek çok zor," dedi Baxter, aldatılan bir kadının kocası gibi evliliği kınarken. Hayalet, karanlık bir sokaktan daha zorlu bir yerde yürümekten rahatsız görünen bir şehir çocuğu gibiydi. "Marangozlar o kadar odunu ormanın içinden ve çalılıkların arasından buraya kadar taşımazlar. Sanırım tekneyle taşıyabilirlerdi, ama Güney Kulesi asfalt meydanın hemen yanında ve eski giriş de hep oradaydı, neden zahmet etsinler ki? Orayı denemek mantıklıydı."

Royce başını salladı. "Herkes öyle düşündü... cüceler bile."

"Tabii ki!" Auberon'un gözleri, arkalarında bir dalga daha patlamadan hemen önce büyüdü. Su soğuk değildi, ama rüzgâr eşliğinde ve güneş olmadan da sıcak değildi. "Kimse buraya gelmezdi. Hiç gerek yoktu. Güney Kulesi'ni herkesin girip çıktığı yer olduğu için mükemmel durumda tutarlardı, ama ulaşılması zor, iskele kurulması zor, işçilere yiyecek ve su sağlanması zor olan burayı bakım için hiç zahmet etmezlerdi. Ve sanırım *herkes* tembelleşir."

"Ve..." Royce, okyanus tarafını görebilecek kadar iyi bir şekilde sürünerek ilerledi. Kule suya kadar uzandığı için orada ayakta durulacak bir yer yoktu, bu yüzden daha önce kuzeybatı tarafını incelemeye hiç zahmet etmemişti. Şimdi bunu görünce gülümsedi. "Düşündüğüm gibi. Rüzgarlar çoğunlukla okyanustan esiyor ve binlerce yıldır Kuzey Kulesi'nin bu görünmeyen tarafını tuzla aşındırıyor." Royce yukarıya bakarak, izleyeceği rotayı inceledi. "Taş sadece pürüzlü değil, bazı yerlerinde çatlaklar da var. Görüyor musun? Hatta köprüye doğru uzanan kanatçıkları geçen küçük bir yarık bile var." "Gözlerin benimkinden daha iyi," dedi Auberon. "Ama benim de artık pek iyi olan bir şeyim kalmadı."

"O çıkıntıya tırmanabilirsem, ona tutunabilirim. Sorun şu ki, çapalara ihtiyacım var."

"Sert kayaya çivi çakamazsın," dedi Baxter.

"Hayır. Bunun için delik açıp cıvata takmam gerekir, ama o kadar vaktimiz yok. Çatlağa tırmanıp çivileri çakacağım."

Baxter işaret etti. "Çatlak çok yukarıda; ona nasıl ulaşacaksın?"

Royce duvarı inceledi. "Kanatçıgın silindire birleştigi köşeye baskı uygulayacağım. Taş pürüzlü, sürtünme çok fazla."

"Nereli olduğunu bilmiyorum ama doğa ve insan kanunları öyle işlemiyor."

"Öyle mi?" Royce arkasına baktı ve bir sonraki dalga grubunu bekledi. Dalgalar kırılınca, zıpladı ve parmak uçlarını, dirseklerini, dizlerini ve ayak parmaklarını kullanarak dışlinin dışının kule gövdesiyle birleştigi keskin V şekline kendini bastırdı. Taş ıslaktı, bu da kendini dışarı doğru bastırarak tutunmasını önemli ölçüde zorlaştırıyordu, ama beklendiği gibi, çoğunlukla dokunarak, tutunup yerinde kalmasını sağlayacak kadar büyük olan taştaki küçük çukurları bulmayı başardı. Daha fazlasını buldu ve yaklaşık üç metre tırmandı, sonra bir sonraki dalga gelmeden önce geri indi.

Royce kendine başını sallayarak gülümsedi. Gwen haklıydı. Bunu yapabiliirdi. Kolay olmayacaktı, ama bir kez çiviye çakıp ipi bağladıktan sonra, gerisi kaçınılmaz olacaktı.

"Sanki bir sinek ya da buradaki küçük kertenkelelerden biri gibisin," dedi Baxter.

"Merak etme. O kısmı ben hallederim. Sen Hadrian gibi arkamdaki ipe tırmanabilirsin."

"Oh, hayır, teşekkürler," diye cevapladı Baxter. "Hiçbir şeye tırmanmıyorum. Senin deli olduğunu söyledim ve bu fikrimde ısrarcıyım."

Royce ona döndü. Kapüşonu başındaydı ama ıslaklığın ağırlığıyla sarkmaya başlamıştı. "Ben tırmanacağım. Benim hayaletim olarak, sen de beni takip etmek zorundasın."

"Sorun değil. Ben burada kalıp düşen vücutundan kaçacağım."

"Kitabın yukarıda olduğunu biliyorsun. Hadrian ve ben onu bulup, sen parmaklarını ovuştururken gizlice kaçabiliriz. Büyük Adam bundan hoşlanmaz."

"Umurumda değil." Baxter, baş döndürücü yükseklikteki kuleye baktı. "Dünyadaki tüm para bile beni ikna edemez."

Fırtına başladığı için, tepe artık görünmüyordu. Köprü bile bulutların içinde kaybolmuştu. "Bundan mı korkuyorsun?" diye sordu Royce. "Senin ünlü olduğunu sanıyordum."

"Ünlüydüm, intihara meyilli değildim. Bir yıl önce, bir ekibi yöneterek görevdeki bir yargıcı kendi evinde öldürdüm."

Royce omuz silkti. "Ben on altı yaşındayken ilk yargıcı tek başıma öldürdüm. Açıkçası, bu günlerde neyin elit sayıldığı belli değil."

Royce, Hadrian'ın onayını almak için ona baktı, ama ortağı dalgalara bakarken yağmurun yüzünden akmasına izin veriyordu. İyi görünmüyordu ve Royce, bunu tek başına yapabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı.

"Başka bir sorunun daha var," dedi Baxter. "Ekipmanın yok, değil mi?"

Royce somurtarak, "Bu iş bir gözdağı sözleşmesi olacaktı, işe yaramazsa basit bir cinayet. Kaya tırmanışı yapacağımızı beklemiyordum," dedi.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu Auberon.

"Çeşitli uzunluklarda birkaç bıçak çivisi — sanırım bir ila beş inç arası."

"Onlar ne?" diye sordu Auberon.

"Sadece çatlaklara çakıp ipi bağlayabileceğim ince, sağlam metal parçalar — uçlarında flanş ve delik olması iyi olur. Ve tabii ki küçük bir çekiç ve bolca ip gerekecek — iyi, hafif ve sağlam ip. Ayrıca koşum takımları, birkaç kelepçe ve el pençeleri de işime yarayabilir. Ve açıp kapatması kolay birkaç hafif çanta. Belki biraz tebeşir tozu. Genelde gerekmez ama burası daha sıcak. Terleyebilirim."

"Terleyebilirsin *mi*?" Baxter patladı, sonra güldü. "Yolun yarısına gelmeden altını ıslatırsın."

"Bu pençeleri ve diğer şeyleri çizebilir misin?" diye sordu Auberon.

"Neden?"

"Böyle yapmak daha kolay."

"Metal işçiliği hakkında bir şey bildiğini sanmıyordum."

"Ben bilmiyorum, ama halkımdan kaç kişinin bildiğini bilsen şaşırırsın."

Royce, sonunda gerçeği kabul ederken cüceye uzun uzun baktı. *Ellis Far'daki* yatağını bırakmaya can atıyordu, çünkü o gemiyle gitmektense eve yürüyerek gitmeyi tercih ediyordu. Gwen'in isteği ona harika bir bahane sağlamıştı ve o da bunu kabul edecekti. Herkesin imkansız olduğunu bildiği bir şeyi yapamadığı için kimse onu suçlayamazdı. Ama sonra o gözyaşları ve o öpücük geldi ve onlarla birlikte gerçekten denemek için aptalca bir istek duydu.

Bu kıvılcımı söndürmek sadece bir saniye sürdü, ama o anda Royce, Hadrian'ın zihnini bir an için gördü ve ona acımaya başladı.

Muhtemelen her zaman böyle hissediyordu — başkalarını hayal kırıklığına uğrattığı için üzüliyordu.

Royce, Gwen'i memnun etmek istiyordu. En ufak bir ilgi gösterirse, ona bir midilli çalardı, çünkü bunu yapabileceğini biliyordu. Şans onun lehineydi ve ödül, riski çok aşırıyordu. Ama bu kuleye tırmanmak neredeyse imkansızdı — en azından Kuzey Kulesi'nin bakımsız olduğunu görene kadar öyleydi. Yine de Baxter haklıydı. Ekipmanları yoktu ve ekipmanları temin edecek zamanları da yoktu, bu da Drumindor'a tırmanmayı bir hayal haline getirmişti... şimdiye kadar.

Bu gerçekten olacak, diye düşündü.

"O listede yok," dedi Hadrian ve Royce, hala *Ellis Far'a* baktığını fark etti.

"Ne?" diye sordu Royce endişeyle. "Kim? Gwen

mi?" "Hayır. Millie."

"Millie mi? Millie kim?"

Hadrian başını salladı. "Beni dinlememeyi alışkanlık haline getirmiş bir kadın

"

Royce, ortağının umutsuz ses tonunu sevmedi. Hadrian'ı kalmaya ikna etmekte hiç zorlanmamıştı

Hadrian'ı kalmaya ikna etmekte, kuleye tırmanmaya ikna etmekte hiçbir sorun yaşamamıştı. Bu durum tuhaftı. Bu melankoli daha da kötüydü. "Hadrian? Bu kuleye tırmanmak konusunda ne hissediyorsun?"

"Ha?" Sanki uyuyormuş gibi, sanki neden yağmur yağarken çalılıkların arasından yürüyerek çıktıklarını unutmuş gibi başını kaldırdı. "Oh." Omuz silkti. "Umurumda değil."

"Umursamıyor musun?" Baxter onunla alay etti. "Siz ikiniz delisiniz. Ona tırmanmaya çalışırsanız, ikiniz de öleceksiniz."

"Onlar denemezlerse," dedi Auberon, "daha fazlası deneyecektir."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

SCRAM SCALLIE

Auberon'un elinin dokunuşuyla, kayalığın çıplak yüzündeki sağlam taş duvar geriye kayarak gizli bir odayı ortaya çıkardı. Bu olurken, Rehn'in ölümünden bu yana ilk kez Hadrian çevresini fark etti.

Auberon, Hadrian, Royce ve Baxter'ı yağmur yağarken Berling's Way'e götürmüştü. Hadrian nereye gittiklerini bilmiyordu ve umursamıyordu. Kaldırımından aşağı akan su seli, ona Millie ile geçirdiği ilk geceyi hatırlattı: Fırtına ikisini karanlık bir kapı girişinde mahsur bırakmıştı ve Millie ona sarıldığında ne kadar sıcak ve hoş hissettiğini hatırladı. Millie farklıydı: hırslı, cesur, eğlenceli, heyecan verici ve inanılmaz yetenekli. Onunla hayatını geçirebileceği türden bir kadın olduğunu hissediyordu. Ona meydan okuyacak, ikisini de mümkün olduğunu düşündüklerinden daha fazlasını yapmaya itecek biri. Onunla mutluluğu bulabileceğinden gerçekten şüpheleniyordu... ta ki onun sadece günlüğün peşinde olduğunu fark edene kadar. Hadrian o kitabı her düşündüğünde, elleri yumruk haline geliyordu. O günlük, Leydi Martel, Virgil Puck ve kuryenin ölümüne neden olmuştu. Sonra Rehn Purim'i de neredeyse öldürmüştü. Hadrian, Rehn'e çocuğun hayatını kurtarmak için günlüğü Falkirk'e vermesini söylemişti. İşe yaradığını düşünmüştü, ama şimdi Rehn ölmüştü. Eğer kötü bir kitap varsa, o da Falkirk'in günlüğüydü.

Hadrian, nefret, pişmanlık ve sağanak yağmurla dolu bu nemli ve karmaşık dünyanın derinliklerindeyken, kayan taş duvar dikkatini çekti. Bir taburede dengede duran bir fil gibi, bu her gün görebileceğiniz bir şey değildi. Bu yeniliğin etkisi geçip Hadrian'ı rahat depresyonuna geri döndürürdü, ancak iki şey daha vardı: biri, onları görünce aniden sessizleşen içerideki cüce kalabalığı, diğeri ise bira kokusuydu.

Auberon, iyi durumda görünen bir mağaraya doğru yol gösterdi. Ürkütücü yeşil bir ışık, güzel bir zemine sahip ama duvarları kaba kesilmiş taştan yapılmış küçük alanı aydınlatıyordu. Turtle'dan farklı olarak, burası stilistik bir yer gibi görünmüyordu.

seçimden çok tembellikten kaynaklanıyordu. Aynı şekilde, tavan da alçaktı ve keskiyle bırakılan izleri ve oyukları düzeltmek veya bitirmek için hiçbir çaba sarf edilmemişti, bu da tavana ilginç bir doku deseni kazandırıyordu. Tüm bunlar ilgi çekici olsa da, Hadrian'ın gözleri, ona umut verecek kadar bir bara benzeyen, kupalarla dolu taş bir tezgaha takıldı. Mekanı, omuz omuza duran bir düzineden fazla cüce dolduruyordu... Hareketsiz. Bazıları içeceklerini dudaklarına götürmüş, diğerleri konuşacakmış gibi ağızlarını açmış, hepsinin başı onlara dönük, gözleri şok içinde bakıyordu. Ama hiçbirini kıpırdamıyordu.

"Auberon!" Hadrian'ın önceki günden hatırladığı havluyla bayan cüce, büyüü bozdu. Aynı havluyu omzuna atmış olarak barın arkasından koştu. Yaklaşırken gözleri diğerleri kadar genişti ve Auberon ile arkadaşlarını durdurmak istercesine ellerini uzattı.

"İyi günler, Sloan," diye selamladı Auberon. "Auberon!

Aklını mı kaçırdın?"

"Sakin ol canım. Her şey yolunda," diye yaşlı cüce onu sakinleştirdi.

"İyi mi? Peki bu rakamı nasıl hesapladın? Bilmek istiyorum. Drome'un sakalı üzerine yemin ederim, bugün hiçbir şey iyiye yakın bile değil." Omzundaki havluyu çıkarıp havada salladı. "İnsanlar sıcak tavadan kaçan karıncalar gibi şehri terk ediyorlar. Kimse Drumindor'a giremiyor ve lanet olası Gravis Berling burayı haritadan silecek. Ve şimdi" — havlunun ucunu onların yönüne doğru salladı — "sen de onlarla birlikte buraya mı geliyorsun? Buranın adı Scram Scallie ve sen üçüyle birlikte buraya mı geliyorsun? Aklını mı kaçırdın, bayım?"

Auberon yaramazca gülümsedi ve ona göz kırptı. "Dördümüze en iyi biranızı birer bardak verin, ben de size neden beni yine genç ve yakışıklı bir aygırmışım gibi öpeceğinizi açıklayayım."

Yaşlı cüce bardakları barın önünden uzaklaştırdı ve onlar onun yaklaşmasıyla dağıldılar. Pirinç parmaklığa ulaştığında, dönüp kalabalığa baktı. "Öncelikle, arkadaşlarımızı tanıtmama izin verin. Bu Royce Melborn, kötü şöhretli bir suikastçı ve hırsız. Ve bu da onun ortağı Hadrian Blackwater, bir zamanlar asker olan, sonra paralı askerliğe geçen ve şimdi hayal kırıklığına uğramış bir hakikat arayıcısı. Lord Byron tarafından Gravis'in sorun çıkarmasını önlemek için kiralandılar."

"Mesleklerinde pek de iyi değiller, değil mi?" Sloan, barın arkasına geri dönüp raftan bardakları çıkarırken suçlayıcı bir şekilde konuştu.

bunu yaparken acele etmedi, sanki onlara hizmet etmek hala iptal edilebilecek bir ceza gibiymiş gibi. "Diğeri kim?"

"O Karl Baxter, Cornelius DeLur'un onları gözetlemek için gönderdiği ajan.

Sloan, elinde dört boş bardakla döndü. "Yani, üçü de tahta bir altın teneke kadar değerlidir. Bana bunu mu söylüyorsun? Belki de sen davet ettiğin bu yağmur fırtınası su birikintisini temizleyene kadar bu içkileri dökmeyi beklemeliyim."

Auberon barın üzerine eğildi. "Onlar hepimizi kurtaracaklar, canım."

Sloan ikna olmuş görünmüyordu. "Hayatın boyunca bizi insan zulmünden kurtarmaya çalıştın. Burada bile seni tanıyorduk. İntikamcı Auberon hepimiz için bir kahramandı. Vazgeçtiğinde kalplerimizi kırdın. Onlardan biri de benimkiydi. Birçok gece Drome'a, yeniden tutku bulup davaya yeniden katılman için dua ettim — bize yardım etmek için bir şeyler, herhangi bir şey yapman için."

Auberon başını salladı. "O tutku için Drome'u lanetledim. O tutku beni halkımızı sözleşmeli kölelikten, aşağılanmadan ve bir zamanlar kim olduğumuzu unutmaktan kurtarmaya itti. Nefretin veba gibi yayılmasını sağladım. Yüzlerce kişi öldü, hem benim öldürdüklerim hem de öldürmeme yardım edenler. Sonunda, bunların hiçbirisi işe yaramadı, ama her şeyi daha da kötü hale getirmeyi başardı. İki yüz yıllık mücadelenin ardından, sadece söylentilerin doğru olduğunu kanıtladım. Bu yüzden bıraktım, bu yüzden emekli oldum."

Sloan tiksintiyle başını salladı. "Ve bugün, tüm günler içinde, emeklilikten dönüyorsun... ve ne yapıyorsun? Üç insanı Scallie'ye getiriyorsun."

"Onların bizi kurtardığına dair sana anlattıklarım doğru değilse, Scallie'yi bilmelerinin ne önemi var ki? Ve eğer doğruysa, bir içkiyi hak etmediklerini mi düşünüyorsun?"

Bu mantık onu köşeye sıkıştırdı ve kupaları doldurdu.

Auberon içkileri dağıttı. Royce içkisini reddetti ve bardak tezgahın üzerinde kaldı.

Sloan bunu fark etti ve ona sert bir bakış attı. "Zehirli değil, biliyorsun. Auberon'un bin yıllık güveni ihanet ederek sana tek güvenli sığınağımızı, aynı zamanda bir tür kutsal tapınak olan yeri gösterdiğini kabul ediyorum... en azından eskiden öyleydi." Yaşlı cüceye keskin bir bakış attı. "Ama bu çatı altındaysan ve ben sana hizmet ediyorsam, elimden gelenin en iyisini alacaksın. Ve temiz bir bardakta servis edilecek."

"Alınma," diye cevapladı Royce. "Sadece arpa bazlı içecekleri hiç sevmedim. Ve boşa gitmeyecek; Hadrian içecek."

Sloan, bir karar vermeye çalışır gibi ikisini de dikkatle inceledi. Bunu yaparken, Hadrian'ın kupasını çoktan boşalttığını fark etti.

Sloan omuz silkti, sonra başını salladı.

"Bunu nasıl yapacaklar?" odadaki en uzun boylu cüce sordu.

Auberon kupasından bir yudum aldı, bıyığındaki ince köpük çizgisini sildi, gülümsedi ve bir kez daha göz kırptı. "Kuzey Kulesi'ne tırmanacaklar." Royce ve Hadrian'ı işaret etti. "Baxter yarın *Crown Jewel* ayrıldığında gemide olacak, değil mi?"

Hayalet başını salladı.

"Herkes gittiğinde, bu ikisinin işi halletmesini kim sağlayacak?" diye sordu Sloan, sesinde soğuk bir alaycılık vardı.

"Ah." Auberon ona yılmadan sırttı ve birasıyla odayı işaret etti. "*Biz* yapacağız."

"Biz mi?"

"Evet, canım. Şu andan itibaren, sen, ben ve Tur Del Fur'daki tüm Dromeianlar bu ikisine yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacağız."

Sloan başını salladı. "Hâlâ senin küçük kafanda neler döndüğünü anlamıyorum. Kutsal Olmayan Üçlü, bir işçi ordusu, altınla dolu bir hazine odası ve iki haftadan fazla çalışma süresine rağmen hiçbir şey yapamadı. Bu ikisinin bir şansı olduğunu düşünmene neden olan nedir?"

"Hiçbir şey," diye itiraf etti Auberon. "Sık sık söylediğim gibi, ben bir aptalım. Yüzyıllar boyunca kan döktüm, ama sonunda durdurmaya çalıştığım şeyin kendisi olduğumu fark ettim." Auberon bardağı bara koydu ve Sloan'a sertçe baktı. "Kimse benim tavsiyelerimi dinlememeli ya da öğütlerime kulak asmamalı. Bu çok açık. Ama senden istediğim bu değil, çünkü bizi kurtaracaklarını söyleyen ben değilim. Ben sadece mesajı iletiyorum."

"Peki o kim?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla, hayal kırıklığına uğrayacağını belli eden bir tavırla.

Auberon dik durdu ve net bir sesle odaya seslendi, "Beatrice Brundenlin, Kral Mideon'un kızı."

Sloan'ın yüzündeki alaycı ifade kayboldu. Yerini şaşkınlık aldı. Sonra gözleri Royce ve Hadrian'a kaydı ve sanki o anda karşısına çıkmışlar gibi onlara baktı. "Yani... bu ikisi mi diyorsun?"

Auberon başını salladı. "Evet. Bu ikisi."

Sloan barın arkasından çıkıp onlara yeniden bakakaldı. "Drome'un sakalı adına, ne diyorsun sen?" diye mırıldandı, sonra sordu, "kuleye *tırmanacak* olanlar onlar mı?"

"Yarından sonra, sanırım. Onlara gerekli ekipmanı sağlayabilirsek. Halat ve birkaç şey daha istediler."

Royce başını salladı. "Daha erken başlayabilirsek, başlarız. Son saniyeye kadar beklemek mantıklı değil. Sadece ekipmana ve yağmurun dinmesine ihtiyacımız var."

Sloan etraflarında daireler çizerek yürüyor, başını sallıyordu. "Evet, evet" — Auberon'a baktı — "Anlıyorum. Evet, ve eğer biz — onlar ve biz — bunu başarırsak..." Auberon'a baktı, gözleri parlıyordu. "Eğer hepsi yaptığımızı görürse..."

"Sadece bir şehri kurtarmaktan çok daha fazlasını kurtarabiliriz." Sloan ve diğerleri başlarını sallamaya başladı.

"Yardımcı olmak için ne yapabiliriz?"

"Çeşitli aletlere ve eşyalara ihtiyaçları olacak," dedi Auberon. "Gerekirse açıklayabilirler, hatta resim çizebilirler."

Royce başını salladı.

Sloan bir sandığı çekip barın üstüne tırmandı, bu sayede başı taştan oyulmuş tavana yaklaştı. "Herkes beni dinlesin!" diye bağırdı. "Bütün gece burada fiçileri boşaltıp eski şarkıları söyledik, sonuna kadeh kaldırdık ve dünyamızın ve hayatlarımızın yanıp kül olmasını yas tuttuk. Ve biz Drome ile barışmaya hazırlanırken, Auberon bizim için savaşmayı bırakmamış. Yaşamak istiyorsanız, Tur Del Fur'un hayatta kalmasını istiyorsanız, aletlerinizi alın, buraya geri dönün ve bu iki adamın sizden istediği her şeyi yapın." Avucuyla tavana vurdu. "Drome'un sakalı üzerine yemin ederim, henüz işimiz bitmedi!"

Bunu söyledikten sonra, bardan atladı, yaşlı cüceyi yakaladı ve onu öptü.

"Önemli bir şey değil," dedi Hadrian tekrar. Bunu en az bir kez daha tekrarladığından emindi, ama içtiğinde kısa süreli hafızası ve sayılarla her zaman sorun yaşırdı. Bunun mükemmel bir örneği, tezgâhın üzerindeki boş bardaklardı. Kaç tane içtiğini bilmediği için, onların kendisine mi yoksa başkasına mı ait olduğunu bilmiyordu. Sayısını hatırlayamıyordu, ama başının sallanmasından, hoş bir miktar içtiğini, ancak yeterli olmadığını anlayabilirdi. Ayrıca boş bardakların neden kaldırılmadığını da anlayamıyordu. Genellikle

barmen tezgahı düzenli tutmak için bunu yapardı, ama burasının sıradan bir birahanesi olmadığını kendine hatırlattı.

Masa ve sandalyelerin olmaması bunu açıkça gösteriyordu. Oturma yerlerinin olmaması onu ayakta durmaya zorluyordu, bu da tavanın kendisinden 30 santim daha kısa olması nedeniyle zordu ve Hadrian'ı kambur durmakla başını eğmek arasında gidip gelmeye zorluyordu. Neyse ki, konuştuğu herkes cüceydi ve aşağıya bakmak zorunluydu.

"Neden sandalye yok?" diye sordu.

"Gelenek," diye cevapladı kısa kahverengi sakallı zayıf cüce. Hadrian, onun adının Trig the younger olduğundan neredeyse emindi. Hadrian o kadar çok kişiyle o kadar hızlı tanıştırılmıştı ki, bardaklar gibi, kim kimdi unutturmuştu. "Eski zamanlarda, halkımız içkiyle ilgili bir sorunu vardı."

"Bira eksikliği mi?" diye sordu Hadrian.

Cüce kıkırdadı. "Ne çok az, ne çok fazla. Herkes sürekli içiyordu. İnsanlar her yerde baygın yatıyordu. Bira mayalamak dışında hiçbir şey yapılmıyordu. Bu yüzden kral — o zamanlar bir kralımız vardı, olaylar o kadar eskiye dayanıyor — hiçbir birahane sandalye bulunmamasını emretti. Ayrıca ayakta duramayanların kamuya açık mekanlarda kalamayacağını ilan etti. Çoğu insan uzun süre aynı yerde ayakta durmayı sevmez ve çok fazla içerseniz ayakta durmak bile zorlaşır."

"Sanırım bu mantıklı."

"Evet, ayrıca burası hem insanlar *hem de* mobilyalar için çok küçük."

İkisi de güldü ve Hadrian, genç Trig'in tüm bunları uydurup uydurmadığını merak etti.

"Gerçekten yapacak mısın?" Madenci Kiln sordu. O, elleri ve kolları bir ağacı boğabilecek gibi görünen küçük bir adamdı. "Drumindor'a tırmanmak demek istiyorum."

Hadrian başını salladı. "Dediğim gibi, büyük bir mesele değil."

"Emin misin? Soruyorum çünkü bir akrep bile o kulelerden birine tırmanamaz bence."

"Öyle mi düşünümüyorsun?" diye sordu Trig. O, Hadrian'ın içki arkadaşı olmuştu ve bu onur, belirli bir yükümlülükle birlikte geliyordu: meslektaşıyla aynı miktarda içki içmek ve her türlü tartışmada onun tarafını savunmak. "Akrepler her şeyi tırmanabilir, sanırım."

Heigal bunu duydu ve kendi görüşünü ekleme ihtiyacı hissetti. "Pürüzsüz yüzeylerde tırmanamazlar. Ayaklarında kıskaçlar var." Elini pençe gibi

ve açıp kapattı. "Tutunurlar, ama pürüzsüz yüzeylerde tutunacak bir şey bulamazlar."

"Peki ya sincaplar?" diye sordu Trig.

"Aynı şey. Yine de tutunacak bir şeye ihtiyaçları var."

"Tamam, peki ya hamamböceği ya da... hayır... karınca? Onlar her şeyi tırmanabilirler. Eminim karınca tırmanabilir."

"Drumindor'un tepesinin bir karınca için ne kadar uzak olduğunu biliyor musun, evlat?" dedi Heigal. "Bir hafta sürer. Tepeye ulaşmadan açlıktan veya susuzluktan ölür."

"Tabii rüzgârda uçup gitmezse." Bu önemli gözlem, Heigal'ın yanında duran Loc tarafından eklendi. O da içki içme kurallarına bağlı olduğu için, üst düzey meslektaşının tarafını tutmak zorundaydı.

"O zaman bir sümüklü böcek," dedi Trig. "Sümüklü böcek uçup gitmez."

Heigal başını salladı. "Sümüklü böcek karıncadan daha yavaş hareket eder."

"Oh, haklısın. Peki ya örümcek? O da duvar tırmanıcıdır. Ve ağ örüp yol üzerinde avını yakalayabilir. Ne dersin?"

Tartışmayı duyacak kadar yakın olanlar omuz silkti ve Trig gururlu bir gülümsemeyle kaldı.

"Duydun mu?" Kiln, Hadrian'a dedi. "Bu delikanlı, senin için kolay olacağını düşünüyor. Ağını unutma yeter."

"Royce herhangi bir örümcek kadar iyidir," dedi Hadrian ve hırsız aramak için etrafına bakındı, sonra Royce'un Auberon ve birkaç kişiyle birlikte ayrıldığını hatırladı. Ekipmanlarını hazırlamaya başlayacaklardı. Kimse Hadrian'ın gitmesi için bir neden görmüyordu, özellikle de Hadrian. Kupalara tırmanma becerisinden fazlasıyla memnundu ve gerekli tüm ekipmana sahipti.

"Umarım başarabilirsin. Ben de öyle umuyorum," dedi Sloan. "Ama korkarım ki köprüye ulaşmak sadece başlangıç olacak."

Uzun boylu cüce bunu duydu ve elini küçümseyerek salladı. "Bah!" dedi. "Gravis Berling yaşlı, deli bir aptal. Şu adama bak. Kılıçlarına bak!" Hayranlık dolu bir ses tonuyla konuştu. "Bu, kanlı bir domuz kesimi gibi olacak."

"Ağızına dikkat et, Baric!" diye bağırdı Sloan. "Bu, diğerleri kadar senin de hatan."

"Benim mi?"

"Gravis'i buna sen itekledin. Onu aşağıladın, alay ettin, ona meydan okudun. Zavallı adamın hiçbir şeyi yok. Hayatının eserini, evini, sonra da karısını kaybetti, sen ise ona tükürmeye devam ettin. O bir Berling! Onun tek sahip olduğu şey itibarı. Ama ona bunu göstermek zorundaydın, değil mi? Ve şimdi o da sana gösteriyor — hepimize gösteriyor." Sloan bara yaslanarak ağlamak üzereydi. "Hepimiz acı çektik. O kadar çok acı çektik ki, birbirimize düşman olduk, oysa ki..." Başını eğdi ve burnunu çekti.

"Köprüye ulaşmak sadece başlangıç demekle ne demek istedin?" diye sordu Hadrian.

"Tam olarak bilmiyorum," Sloan yüzünü havluyla sildi, sonra havluyu ağzına tutarak sesini boğdu. "Sadece içimde bir his var, anlıyor musun? Bir tür korku hissi. Şimdiye kadar hepimizin öleceğine emindim, bu yüzden bu his anlaşılabilir, değil mi?" Havluyu indirdi ve uzaklara bakan gözlerle küçük odaya bakındı. "Ama aslında bundan daha fazlası var. Sanırım bunun çoğu iyi uyuyamamamdan kaynaklanıyor. Sürekli korkunç rüyalar görüyorum — kulelerin altında bir şeyin, o şeyin — ya da belki de onların — dışarı çıkmaya çalıştığına dair kabuslar. Bu beni çok korkutuyor ve bir çocuk gibi çılgın atarak ve ağlayarak uyanıyorum."

Sloan, Scallie'nin etrafındaki rastgele konuşmaların durduğunu ve odanın korkutucu bir sessizliğe büründüğünü fark edince konuşmayı kesti. Herkes ona gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bakıyordu.

"Bu rüyayı gören tek kişi ben değilim, değil mi?"

Bristol Döküm ve Metal İşleri, şehrin batı yakasının üst kısmında yer alıyordu. Birbirinin aynısı depoların arkasında, her biri çirkin paslı çöplerle dolu çirkin avlulara sahip olan bu yer, uçurum kenarındaki vahadan geri kalmış görünüyordu. Çiçek yoktu, palmiye yoktu. Sadece toz ve taş, Royce'a kimse nedenini söylemeye tenezzül etmediği için Yedinci Buçuk Kat olarak bilinen bu mahalleyi tanımlıyordu. Ancak, bunun Bristol'un dökümhanesi olmadığını hemen belirttiler. Dökümhane, onu inşa eden ve ailesi tarafından yedi yüz yıl boyunca işletilen Diederik Dolin'e aitti. Dolin'in talihsizliği, bir cüce olmasıydı. Görünüşe göre, Swanwick'ten gelen Alan Bristol adlı bu adam aynı lanete maruz kalmamış ve bu sayede atölyeyi satın alabilmişti — Dolin'den değil, Unholy Trio'dan. Bu, gücün sadece kısa boylu insanlara acımasız olduğuna inanacak kadar naif birinin tüm melodramıyla sunulmuştu.

Royce, yağmurda ıslanan birinin hava durumundan şikayet etmesini dinleyen herhangi bir adam kadar sempattı. Onunla birlikte olan cüceler durumu farklı algılayabilirdi, ama herkes her şeyi kendi gözünden görürdü. Bu, hiçbirini haklı çıkarmazdı, ama genel olarak hoş olmayan bir dünya olsa da ilginç bir dünya yaratırdı. Ancak Hadrian gibi bir şey olduğu için bu da tartışmaya açıktı.

Hiçbiri önemli değildi, çünkü tüm kat terk edilmişti. Scram Scallie'den ayrıldıklarından beri sokak kedisi bile görmemişlerdi. Ve bunun suçlusu yağmur değildi. Fırtına geçmişti, ancak geriye kalan nemli bir çiseleyen yağmurdu ve insanı yağmurdan mı terden mi ıslandığını bilemeden bırakıyordu.

Herkesin sürprizine, dökümhanenin kapısı kilitliydi. Alan Bristol görünüşe göre karmaşık bir adamdı: değerli her şeyin felaketten kurtulacağına inanacak kadar iyimser, ama aynı zamanda soyulacağına dair beklentisiyle karamsardı. Bu muhteşem derecede çarpık dünya görüşü sayesinde Royce, Bay Alan Bristol'da kendine benzer bir ruh bulabileceğini düşündü.

Cüceler ordusu kemerlerinden ve çantalarından çekiç ve keski çıkarmaya başladığında, Royce kapının kilidini açtı. Bu haber dirsek darbeleriyle yayıldı. Sonra hepsi ona sanki doğal düzeni bozmuş gibi baktılar. Belki de onu bir cadı ya da daha kötüsü, Alan Bristol ile işbirliği yapan biri olarak görüyorlardı. Bu grubun tartışmasız lideri olan Auberon, onların dilinde birkaç kelime söyledi ve herkes tekrar gülümsemeye ve başını sallamaya başladı.

İki ay önce biri — herhangi biri — bana, yok olmaktan kurtulmak için dünyanın dibindeki terk edilmiş bir metal atölyesini basan bir cüce çetesinin üyesi olacağımı söyleseydi, ben... Bu düşünce bir duvara çarptı. Royce nasıl tepki vereceğini bilmiyordu, ama inanmak olasılıklar dahilinde değildi.

Dökümhane büyüktü — geleneksel cüce mantığının ötesinde devasa değil — sadece büyüktü. Tavan üç veya dört kat yükseklikteydi ve taş sütunlar arasında metal kirişler uzanıyordu. Kirişlerden zincirler ve devasa kovalar sarkıyordu. Büyük bir tekerlek, şimdilik hareketsiz olan devasa bir köprüye bağlıydı. Kömür, odun ve metal külçeler yığınları vardı. Duvarlarda, işkence aletleri olarak da kullanılabilecek, isle kaplı demir aletler düzgünce dizilmişti. Ahşap masalar ve banklar, kovalar, makaralar, çekiçler ve Royce'un sınıflandıramadığı sayısız başka aletler burayı dolduruyordu.

Birkaç cüce bu manzarayı görünce homurdandı. Birkaç tanesi başını salladı ve biri "Durim hiben!" diye küfretti. Bu, Royce'un bildiği çok az sayıdaki cüce teriminden biriydi — tam çevirisi değil, ama konuşmada doğru kullanmak için yeterliydi. Aynı adam küfürün ardından "Ne dağınıklık!" dedi. Sonra "Burayı aydınlatın!" diye bağırdı.

Diğerleri dağıldı.

Auberon, Royce'u siyah arduvazdan yapılmış gibi görünen bir duvara yönlendirdi. Çeşitli renk ve boyutlarda tebeşirlerle dolu büyük bir tahta kutu, hareketli bir merdivenin yanına monte edilmişti ve tahtanın tüm yüksekliğine erişim sağlıyordu. "Yapmamızı istediğin şeyi çiz."

Royce, pitonların basit şekillerini çizdi. Geçmişte, yıllar boyunca bulduğu hurda parçalarla idare etmişti. Çiviler ve demir kapı menteşeleri işe yarıyordu, ama kapı mandalları o kadar idealdi ki, onları çaldı.

Yanında, parlak saçlı ve Arcadius'un oynadığı gibi gözlük takan kel bir cüce duruyordu. Bunlar çok daha büyük ve daha kalın camlıydı ve burnunun ucunda duran profesörün gözlüklerinden farklı olarak, cücenin gözlükleri gözlerini kaplıyor ve büyütüyordu, bu da onu sakallı bir baykuş gibi gösteriyordu. Pitonların çizimine dokundu ve tahtaya koyu noktalar bıraktı. "Peki bu şeylerin ne işe yaradığı?"

"Onları çatlaklara çakıp bir ip bağlarım."

Cüce çizimi inceledi. "Delik bunun için mi? İpi geçirmek için mi?"

Royce başını salladı.

"Ve bunu yüzlerce metre yükseklikte sallanarak mı yapıyorsun?" Royce tekrar başını salladı.

"Biraz zahmetli görünüyor." Kulağını kaşıdı. "Daha iyi bir şey bulmalısın. Tek elle çalışmaya uygun, klipsli ve çıtçıtlı bir şey."

"Evet," dedi başka bir cüce. İlkinden daha kısaydı ve başı, tohumlanmış bir karahindiba gibi dik duran, dağınık beyaz saçlarla kaplıydı. Ağzında, yakılmamış bir pipo çiğniyordu. "Kırılabilir ve klipslenebilir, kesinlikle öyle olmalı. Bir insanın ağırlığını taşıyacak kadar güçlü, ama düzinelerce insanı duvara taşıyacak kadar hafif olmalı."

"Ayrıca, çatlak boyutuna göre çeşitli genişlik ve uzunluklarda V şeklinde takozlar da isteyeceksiniz," dedi gözlüklü adam. "Maksimum sabitleme için iyi bir ping elde etmek gerekiyor."

"Bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Royce. "Daha önce tırmanış yaptın mı?"

Adam başını salladı. "Hayır, ben bir cüceyim."

Royce bunun hangi soruyu yanıtladığını bilmiyordu — muhtemelen ikisini de. Kemer hakkında daha fazla soru soruldu.

"Biraz daha burada kalacak mısın?" "En azından birkaç saat."

"Kemer ve bacak halkaları, hava durumuna göre giysilere uyum sağlamak için ayarlanabilir olmalıdır. Asılı kalıp partnerinizi beklerken rahatlık ve destek için kalın yastıklı bir bel kısmı ve bacak halkaları isteyeceksiniz."

"Evet." Dandelion-head başını salladı. "Kalın. Güvercin göğsü gibi çok kalın ve yumuşak."

Royce el pençeleri ve tebeşir torbasına geçti. Cüceler her şeyde iyileştirmeler yapmıştı, ipi taşıma şekli, kullanılacak çekiç türü, daha iyi bir sırt çantası, kazma kullanma olasılığı ve ayakkabılar hakkında uzun bir tartışma da dahil.

"Halat ne olacak?" diye sordu Royce. "Çok fazla ihtiyacım olacak. Kaliteli olması önemli, ama hafif olması da gerekiyor."

"Elinbert ile konuşacağım," dedi gözlüklü cüce. "Lifler konusunda gerçek bir dahi."

"Oh, evet!" Cloud-head heyecanla onayladı. "Elinbert, esnek ve hafif lifler ve fibriller konusunda bir sihirbazdır."

"Merak etme," dedi Gözlüklü. "İhtiyacın olanı alacaksın."

"Bütün bunlar ne kadar sürer?" diye sordu Royce.

"Bütün gece ve yarın boyunca çalışacağız. Bu iş bitene kadar kimse uyumayacak. En geç yarın geceye kadar her şeyi hazırlayacağız." Yanındaki puf topuna baktı, o da başını salladı — bu hareket, kafasındaki bulutun sallanmasına ve titremesine neden oldu.

"Bu bize oraya gidip Gravis'i durdurmak için bir gece ve bir gün süre verir." Royce başını salladı. "İşe yaramalı."

Cüceler birbirlerine baktılar. "*Olmalı* diye bir şey yok. Üç gece sonra Kurt Ayı zirveye ulaşacak ve Beatrice hiç yanılmadı."

"Korkunç olan o gümbürtü," diyordu Trig. "Çok gürültülü geliyor. Çok korkutucu. Gök gürültüsünden daha gürültülü ve ayaklarınızla hissedebiliyorsunuz."

"Kabuslarımda üç tane var," dedi Heigal. "Ve çürük yumurta kokuyorlar."

Bütün birahane, herkes rüyalarını anlatırken barın etrafında sıkıca toplanmıştı. Ancak onlar rüya gibi davranmıyorlardı. Hadrian'a göre, onlar küçük ellerin birleşik izlenimlerinden ortak bir görüntü oluşturan bir grup kör adam gibiydi.

"Onlar eski," dedi Sloan. "Antik ötesi. Benim anladığım bu. Ve onlar kötü."

Bu son cümle, grubun tamamında yankı buldu. Hepsi onaylayarak başlarını salladılar.

"Ama bu bir rüya," dedi Hadrian minyatür barda dururken. Onun için tezgah oturmak için yeterince alçaktı ve bacağına yukarı kaldırıp onu oturmak için kullanmak isterdi, ama bunun iyi sonuçlanmayacağını biliyordu. "Rüyalar gerçek değildir."

"Eğer gerçek değilse..." dedi Sloan. "Nasıl oluyor da hepimiz aynı rüyayı görüyoruz?"

Hepsi tekrar başlarını salladılar ve Hadrian, sadece mantıkla donanmış bir grup inananla karşı karşıya kaldığında kendini daha çok Royce gibi hissetti. Aslında aynı rüyayı görmediklerini, sadece korktukları ve birbirlerinin endişesinden beslendiklerini söylemek istedi. Hepsi, bir kişinin kör nefretinin ve korkunç bencilliğinin bu kadar acımasız olabileceği, sıradan ve anlamsız gerçeklikten daha az korkunç bir cevap arıyorlardı. Bunu kimsenin yapabileceği düşünülemezdi, ama suçlunun kendi içlerinden biri olması kabul edilemezdi. Bunun yerine, başka herhangi bir çözümü memnuniyetle kabul ederlerdi. İsimsiz, kadim ve kötü üç canavar, yaşlı, kalbi kırık bir cüceden çok daha iyiydi.

Hadrian kederin ne demek olduğunu anlıyordu. Kendi kabuslarıyla boğuşuyordu. Kabusları, hiç yakmadığı bir köprüyü onarmaya çalışan genç bir adamın gülümseyen yüzü etrafında dönüyordu. Hadrian kollarını açmak yerine sırtını dönmüş ve mutlu sonu trajediye dönüştürmüştü. Ama hiçbir gürültü, çürük yumurta kokusu, yükselen eski bir kötülük hissi yoktu. Bu sadece kendi hataları için başkalarını suçlamanın bir yoluydu. Böyle bir şey, bir hata utanç verici bir durum yaratma tehdidi oluşturduğunda çok kolaydı; bir hata masum bir cana mal olduğunda ise ne kadar cazipti?

Hadrian cüce boyundaki kadehini kapıp içti. Bira iyiydi ama hafifti ve küçük kadehler içmesini yavaşlatıyordu.

ama bunun olmayacağını zaten biliyordu. İçini çekti.

Sloan kupasını aldı ve onun iç çekişini korku, stres veya endişe belirtisi olarak algılayan kız, küçük elini onun elinin üzerine koydu. "Merak etme, başaracaksın." Bunu bir annenin rahatlatıcı sözleriyle söyledi, sonra varilden kupayı yeniden doldurmak için döndü. "Beatrice öyle dedi, ve bu yetmezse, üç gece sonra Kurt Ayı'nın zirvesi olacak." Sloan cesaret verici bir gülümsemeyle geri döndü ve tüm grup onaylayarak mırıldanırken, dolu bardağı onun önüne koydu.

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Sloan utangaç bir gülümsemeyle, "Oh, özür dilerim. Bu işlere aşina olmayanlarla konuşmaya alışkın değilim. Scram Scallie, büyüklerden uzak bir sığınaktır ve ben pek dışarı çıkmam. Sanırım Beatrice'i hiç duymadın?" dedi.

Hadrian başını salladı. Bu, alaycı ve küçümseyici seslere neden oldu, ama Sloan elini sallayarak onları susturdu ve "Ve sanırım *onların* tüm prenseslerinin isimlerini biliyorsunuz, değil mi?" diye azarladı.

"Sadece birini biliyoruz," diye bağırdı Baric, boyunu kullanarak kalabalığın üstünden konuşmaya çalıştı. "Ve hepimiz onu unutmak istiyoruz."

Bu, samimi ve aynı fikirde olanların alkışlarıyla karşılandı.

Hadrian şaşkınlıkla onları izledi. Çok az prenses tanıyordu. Aklına gelen tek isim Medford Kralı Amrath'ın kızı Arista'ydı. Ama onun sadece bir kız olduğunu düşünerek, onun kastettikleri kişinin o olduğunu ciddi olarak şüphe ediyordu.

"Gerçekten de üzücü bir durum." Sloan kaşlarını çatı. "Beatrice, Belgriclungreian prensesiydi ve..." Bir an durdu ve onu bir süre inceledi. "Belgriclungreian'ın ne anlama geldiğini biliyor musun, delikanlı?"

Hadrian utangaç bir şekilde başını salladı. "Sanırım bir balık satıcısının bir keresinde bundan bahsettiğini hatırlıyorum, ama ayrıntıları hatırlayamıyorum."

"Şu anda etrafın bu heriflerle çevrili olduğuna göre, bu kelimeyi kesinlikle öğrenmelisin." Çenesini kaldırdı ve sesini yükseltti. "Ve biz çok fazlayız."

Oda sahte bir öfkeyle çalkalandı.

"Bizi en çok *cüceler* olarak tanıyorsunuz," diye devam etti Sloan, "bu biraz aşağılayıcı bir kelime, ama bize söylenen diğer isimler kadar kötü değil. Drome'un çocukları olarak, aslında hepimiz Dromeian'ız, ama bu çok uzun zaman önceydi. Drome'un yedi oğlu vardı: Dorith, Bel, Brunden, Derin, Gric, Nye ve Lung. Her biri kendi klanını kurdu ve Dorith, tüm klanların en üst düzey şefi olan thane oldu. Uzun bir süre

kuzeydeki Neith şehrinde yaşadık ve Dorith Klanı, Derin Klanı ve Nye Klanı'nın desteğiyle babadan oğula hüküm sürdü. Sonunda, geri kalanlarımız güneye göç ederek bu yarımada yayıldık. Drumindor'un başarısıyla birlikte, Brundenlin klanı öne çıktı. Kuzey klanlarını boyun eğmeye zorladılar ve Brundenlins'ten Linden, ilk Dromeian kralı oldu ve Linden's Lot olarak bilinen yeni, daha merkezi bir başkent inşa etmeye başladı.

"On bin yıllık tarihi olan bir adamı sıkacak mısın?" diye sordu Baric.

"Bah!" diye cevapladı kadın. "O, biraz bilgiyi takdir eden türden birine benziyor. Bazı insanlar gibi değil."

Bu, topluluğun içinden bir "oooh" sesleri dalgası yükselmesine neden oldu.

Sloan Hadrian'a baktı, kaşlarını çatı ve iç geçirdi. "Neyse, uzun lafın kısası" — Baric'e kötü bir bakış attı — "Dikkat süresi bir akvaryum balığı kadar olanlar için, elflerle bir savaş oldu ve bu da herkesin Brundenlins'lerden nefret etmesine neden oldu. Diğer üç güney klanı, yani Bels, Grics ve Lungs tarafından devrildiler. Uzun bir süre boyunca, insanlar onlara klan isimleriyle hitap ettiler, ta ki bu üç isim birleşip Belgriclungreians haline gelene kadar. Yüzyıllar boyunca bu terim yaygınlaştı ve tüm Dromeianlar için modern isim haline geldi — Dromeian, genellikle eski zamanları ifade etmek veya herkesi dahil etmek için kullanılan oldukça arkaik bir kelime haline geldi. Yani, Beatrice'in bir Belgriclungreian prensesi olduğunu söylediğimde, onun bir cüce olduğunu kastediyorum.

Trig başını salladı. "Bunu söyleyemez miydin?"

"Teknik olarak Beatrice bir Brundenlin'di," dedi Kiln. "Yani ona *Belgriclungreian* demek bile doğru değil."

"Sloan herkese *Belgriclungreian* demek hoşuna gidiyor çünkü o bir Bel," dedi Baric.

"Ama Beatrice, *Belgriclungreian* teriminden daha eskidir, bu yüzden mantıklı olmaktan çok uzaktır," diye ekledi Kiln.

"Oh, Drome aşkına!" dedi Sloan. "Onun gibiler için yeterince yakın bence."

"Cüce, onun gibiler için yeterince yakın olurdu," dedi Kiln.

Sloan madenciye ters bir bakış attı ve Kiln ağzını kapatıp bir adım geri attı.

Hadrian'ın solunda duran Loc, onun kolunu çekti. "Senin suçun değil," diye özür dilercesine fısıldadı. "Her zaman böyledir."

"Hadi ama," dedi Sloan tiksinererek. "Beni buraya getirip tüm bunların anlamını unutturdun."

"Beatrice," diye hatırlattı Hadrian.

"Ah-ha!" Sloan burnunun ucuna dokundu, sonra aynı parmağını zaferle kaldırdı. "Beatrice! Evet! O, beş bin yıl önce yaşamış bir peygamberdi ve senin Drumindor'a tırmanacağını söylemişti. Tüm kehanetleri doğru çıktığına göre, bunun olacağını biliyoruz."

"Beş bin yıl önce mi?" dedi Hadrian. "Bu mümkün mü? Dünya sadece... Yani... Bu yıl 2990, o zaman nasıl..."

"Sen Novron takvimini kullanıyorsun canım," diye açıkladı Sloan. "Novron İmparatorluğu kurulana kadar bu takvim başlamaz bile. Ondan önce de pek çok şey oldu. Belgriclungre takvimi biraz daha eskiye gider. Bizim için bu yıl 777.745."

"Gerçekten mi?" Hadrian, odadaki tek akıllı başında kişi Loc'a baktı. "Peki takviminiz ne zaman başlıyor?"

"Eton ilk kez Elan'da parladığında," diye cevapladı Sloan onun yerine, "bence başlamak için daha iyi bir yer, değil mi?" Bir an düşündü, sonra omuz silkti. "Tabii, o olayı gören kimse yoktu, bu yüzden sayımın ne kadar doğru olduğundan emin değilim."

"Şimdi bunu sorgulamaya başlamak için biraz geç değil mi sence?" diye sordu Baric. "Peki ya Kurt Ayı?" diye sordu Hadrian. "O da ne demek oluyor?" "O da takvimimizin bir parçası. Her şey ayın evrelerine göre belirlenir

Ay'ın evrelerine dayanıyor, bu yüzden yılda on iki ay var. Kurt Ayı'nın yarısını geçtik. Ve herkes bilir ki, başın belada olduğunda, sana parlayan en iyi dostun odur. Geçen ay Kar Ayı'ydı ve o zaman tırmanmaya kalkışsaydın, endişelenirdim; o ay her zaman kötü şans getirir."

Hadrian bu soruyu sorduğuna pişman olacağını hissetti, ama... "Peki Kurt Ayı'nı bu kadar iyi yapan nedir?"

Sloan, sanki gece gökyüzüymüş gibi tavanı işaret etti. "Ay, Elan'ın kız kardeşi." Bunu, sanki Hadrian'ın zaten bilmesi gerektiği gibi söyledi.

Hadrian ellerini açarak, bunun sorusuna cevap olmadığını ima etti.

Sloan kalabalığa geniş gözlerle baktı ve sanki az önce bulduğu yeniliği göstermeye çalıştı. "Ay bir zamanlar çok güçlüydü, ama evrenin başlangıcında, Eton ve Elan'ı kurtarmak için her şeyi feda etti..." Sloan bekledi, bu yorumun

bir anıyı tetikleyecek ve onun "*Ah-hah!*" ya da benzeri bir şey diye bağıracağını düşünerek onu izledi. O böyle bir şey yapmadı ve Sloan başını salladı. "Ah... şey, sonra ay eski halinin soluk bir kalıntısı haline geldi, ama hala orada, izliyor ve koruyor. O, şehitlerin ve kahramanların kurtarıcı tanrıçasıdır ve yılın bu zamanında Elan'a en yakın olduğu zamandır. Ve bu ayın dolunayında, kurtlar ona seslendiğinde, Elan'a ve onun üzerinde yürüyen bizlere en çok dikkatini verir."

"Tamam, ama bu ay tanrıçasının Royce ve bana yardım edeceğini nereden çıkardın? Biz Dromeian değiliz. Biz *scallie*'yiz. Öyle değil mi?"

Sloan ona gülümsedi. "Senin biraz kafan karışık olduğunu düşünmeye başlamıştım, ama en azından hızlı öğreniyorsun." Hadrian, ilk kez onun kendisine ısınmaya başladığını hissetti, ve bunun sadece şehri kurtarmakla görevli olduğu için olmadığını anladı. Ayrıca, eğer öyleyse, bunun kendi iradesine rağmen olduğunu düşündü. "Ay, Belgriclungreian tanrıçası değildir; Eton ve Elan gibi evrenseldir."

"Eton nedir?" diye sordu Hadrian.

Sloan gözlerini kırttı ve — en azından bir an için — kelimelerle ifade edilemeyecek kadar şaşkın göründü.

"Cevap vermeden önce," dedi Kiln, "bir tur daha içki alabilir miyiz, yoksa cevap verirken hepimiz susuzluktan öleceğiz?"

"Kumda yürüyorsun, delikanlı," dedi Sloan, ama yine de bardaklarını aldı.

"Hiç dışarı çıkıp yukarıya baktın mı?" diye sordu Baric, Hadrian'a.

"Evet," dedi Kiln. "Oradaki şeyleri hiç fark etmedin mi? Gökyüzü, güneş, yıldızlar. O Eton. Eton'un altında yatan Elan ile evli ve onlardan her şey geliyor."

"Ve ay Elan'ın kız kardeşi mi?" diye sordu Hadrian.

"Belki de zihinsel yeteneklerinizi değerlendirirken biraz aceleci davrandım," dedi Sloan, hepsine sırtını dönerek muslukları çalıştırırken.

"Hala ay tanrıçasının neden beni ve Royce'u umursadığını anlamıyorum." Hadrian bardağını boşalttı.

Sloan, bardağı tezgahın üzerine koyduğunda boş bir ses duydu ve bardağı hemen aldı. "O, kayıp davaların bir nevi şampiyonu sanırım. Bir zamanlar çok güçlüydü derler, ama kız kardeşini kurtarmak için kendini feda ettiğinde her şeyini kaybetti, konuşma yeteneğini bile. Şimdi sessiz bir nöbetçi olarak varlığını sürdürüyor, aynı kötülüğe karşı sonsuza dek koruma görevini sürdürüyor." Dolu bardağı tezgahın üzerine geri koydu ve Hadrian'a doğru kaydırarak eğilip fısıldadı: "Ve

bu da rüyalarından öğrendiğim başka bir şey. O kötülük — en azından bir kısmı — dışarı çıkmaya çalışıyor. Ve bu yüzden ayın senin tarafında olacağını düşünüyorum."

Hadrian bardağı aldı. "O zaman aya içelim."

"Söylediklerime hiç inanmıyorsun, değil mi?"

Kadın kesinlikle haklıydı. Kendisine öğretilen mitlere ve masallara inanmak bile onun için yeterince zordu. Yabancı masallara inanmak ise çok fazla bir şeydi. Ama sohbetten keyif alıyordu. Kadının tutkusu, onu boğmak üzere olan suçluluk duygusunu bir an için atmasını kolaylaştırıyordu. Onu dinlerken, Rehn'i düşünmediği saniyeler geçiyordu.

Hadrian dudaklarından köpüğü sildi. "Senin bile buna inandığını sanmıyorum."

Kadın sırıttı. "Tamam, zekanla ilgili geri çekilme kararımı geri alıyorum. Dürüst olmak gerekirse, seni anlamak zor birisin. Hayatım boyunca barmenlik yaptığım için, bir insanı bir bakışta doğru bir şekilde değerlendirebilmekten gurur duyuyorum. Seni anlamaya çalışmak, berrak bir göletten balık yakalamaya çalışmak gibi. İlk başta basit görünüyor, ama elini suya soktuğunda, bunun hiç de basit olmadığını anlıyorsun."

Hadrian omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Ben bir gizemim."

Sloan, tezgahı dairesel hareketlerle sildi, hareketleri yavaşladı ve sonunda tamamen durdu. Sonra başını kaldırdı. "Bir şey daha var."

"Nedir o?" Hadrian bir yudum daha aldı.

"Drumindor'u Andvari Berling yarattı. Aslında, o ve birkaç bin Brundenlin. O zamanlar, ilk kralımız olacak Linden, Brundenlin klanının reisiydi. Projeyi finanse etti ve destekledi. Andvari'nin oğlu Alberich Berling, şehri mümkün kılan iki kuleyi tamamladı. Ve proje nihayet tamamlandığında, Linden'in torunu Mideon kraldı ve babasının adı Math'tı."

"Ee?" Hadrian, tüm bu isimleri hatırlamasının beklenmediğini umarak sordu.

"Peki, neden şu anda bulunduğumuz yer *Tur Del Fur* olarak adlandırılıyor, bilmiyorsan Dromeianca Tur Şehri anlamına geliyor." Havluyu omzuna geri attı. "Drome'un sakalının beyazlığı adına, Tur kimdi? Ve bu kişi, Berlingler veya Brundenlin krallarından daha önemli ne gibi bir katkı yaptı?"

"Bir teorin mi var?"

"O'nun her zaman bir teorisi vardır," dedi Baric.

"Bunu şimdi aklıma geldiği için, o kadar da büyük bir şey olarak nitelendiremem. Sadece tuhaf bir fikir."

"Nedir o?"

"Ya Andvari Berling yardım almışsa? Ya Drumindor'u yaratmak onun fikri bile değilse? Ya o zamanlar ıssız ve tehlikeli bir yer olan buraya gelmek istememişse? Bunu söylüyorum çünkü Andvari'nin benim kadar bir dünya kaşifi olduğu bilinen bir gerçektir. Peki onu buraya getiren neydi? Onu şiddetli bir fırtınada aşağı inmeye ve uçurumun yüzündeki küçük bir çatlaktan ibaret olan bu yerde sığınak aramaya zorlayan neydi? Ya Tur adında, Dromeian olmayan biri olsaydı ve bu nedenle, şehrin adı dışında tarihimizden tamamen silinmiş olsaydı?"

Kafasındaki fikirler takılmış ve sarsılması gerekiyormuş gibi başını salladı. "Madem bu kadar ileri gittim, bir adım daha atalım ve şunu soralım... Ya bunun nedeni, bir şehrin kurulması ve bilinmeyen bir klanın öne çıkması için volkanı evcilleştirmekle hiçbir ilgisi yoksa? Ya kapatılması gereken açık bir geçit olsaydı? Korkunç bir şeyin dışarı çıkmasını önlemek için kilitlenmesi gereken bir kapı... Ya Drumindor aslında *Druma'nın Kapısı* olsaydı?"

"*Bunu hayal etmek bizim için zor,*" diye hatırladı Hadrian, Royce'un söylediği gibi, "*ama o iki devasa kule, bir tambur kilidindeki iki pimden fazlası değil.*"

Hadrian, yatakta yatan Rehn'in cansız bedenine baktığından beri ilk kez başka bir şey için endişelenmeye başladı.

OTUZUNCU BÖLÜM

TAÇ MÜCEVHERİ

Royce ve Hadrian ertesi sabah geç saatlere kadar uyumaya karar vermişlerdi. Gün batımından hemen sonra tırmanışa başlamayı planlıyorlardı ve bol bol dinlenmeleri gerektiğini biliyorlardı. Buna rağmen, ikisi de güneşin doğuşuyla birlikte uyanmışlardı.

"Çok gürültü yaptım mı?" diye sordu Hadrian, avludaki küçük masada oturmuş, Gwen ya da Auberon'un buzdolabında bıraktığı pirinç ve mercimek yemeğini yerken.

Royce otururken başını salladı. "Tam tersi. Çok sessiz. Şehir neredeyse in s ansız, ama..." Başını kaldırdı. "Duydun mu?"

Hadrian başını salladı.

"Aynen öyle," dedi Royce. "Her sabah bu avluya çıkıp kuşların bitmek bilmeyen cıvıltılarına katlanıyorum."

"Artık kuşlardan da mı nefret ediyorsun?" Hadrian, parmaklarıyla kaşıkla aldığı lokmaları ağzına atarken sordu. "Sadece köpeklerden ve cücelerden nefret ettiğini sanıyordum."

"Kuşlar listeye yeni eklendi. Gwen'le dans ettikten sonraki sabah onları da ekledim."

"Oh." Hadrian bunu anladı. "Evet, yüksek sesler, parlak ışıklar... Bir keresinde güneşin parlamasına lanet okudum. Kuşlara gelince, bir aydır buradayız. Bahar geldi. Onlar kuzeye uçuyorlar."

"Hepsi mi?"

Hadrian başını geriye eğdi ve dinledi. Royce haklıydı. Hiç ses yoktu. Gökyüzüne baktı. Bulutlar dışında hiçbir şey hareket etmiyordu.

"Garip." Royce kaseyi işaret etti. "Nasıl yani?"

"İyi. İster misin?"

"Belki. Hafif ve taşınması ve yemesi kolay görünüyor."

"Biliyorsun," dedi Hadrian, "en son devasa bir kuleye tırmandığımızda beni öldürmek istemiştin. Düşmemi umuyordun."

"Üçüncü seferde şansım yaver gider."

"O zaman şansın yok. Bu benim için sadece ikinci deneme olacak."

Hadrian bir lokma daha aldı ve şaşkın görünen Royce'u izlerken çiğnedi.

"Hayır, bu doğru değil," dedi Royce sonunda. "Crown Tower'a iki kez tırmandık."

"*Sen* tırmandın, ben sadece bir kez gittim. İlk seferinde yalnız gittin, hatırladın mı? Beni Gent'teki o küçük kasabada bıraktın. Artık adını bile hatırlamıyorum. Sonra tek başına gidip kitabı çaldın. Arcadius bundan hoşlanmadı, bu yüzden ertesi gece seninle gittim ve birlikte kitabı geri koyduk."

Royce omuz silkti. "Belki, ama ertesi gece geri koymadık... değil mi?"

Hadrian bunu düşündü. Royce'un onu terk ettiğine kızdığını hatırladı. Sheridan'a döndüğünde, Royce kitapla birlikte çoktan geri dönmüştü. Arcadius, Hadrian ve Royce'un kitabı geri koymaları gerektiğini söyledi ve ayrıca... "Profesör, biz yokken Pickles'in öldürüldüğünü söyledi ve ben de hemen sonra ayrıldığımı hatırlıyorum."

"Doğru," dedi Royce. "Çok kızgındın, akşam yemeği hazırlayamadın. Ve şimdi yine aynı şeyi yapıyoruz. Hayatın kendini tekrar etmesi ne garip."

"Buna komik demezdim."

Baxter avluya girdi, Hadrian'ın hiç görmediği kadar taze, şık ve iyi bir ruh hali içindeydi. "*Kraliyet Mücevheri* bu sabah ayrılıyor," dedi hayalet.

"Dün ortadan kayboldun," dedi Royce. "Endişelendim."

Baxter gözlerini devirdi. "Sizinle işim bitti, ama Cornelius anahtarını geri istiyor. İstersen bana verebilirsin."

Royce gülme sesleri çıkardı ve gülümser gibi bir ifade takındı. "Çok tatlısın."

Baxter kaşlarını çatı. "Geminin yola çıkmasından önce ona geri verdiğinden emin ol."

"Yoksa ne olur?" diye sordu Hadrian. "Bunu başarırsak, bize berbat bir anahtardan daha fazlasını borçlu olacak. Başaramazsak, anahtar yepyeni bir kayanın altında deniz dibinde bizimle birlikte gömülecek, sanırım."

"Cornelius hala sarayında mı?" diye sordu

Royce. Baxter başını salladı. "Gemide."

"O zaman onu uğurlamalıyız," dedi Royce Hadrian'a.

"Neden?"

"Çünkü haklısın. Eğer bunu başarırırsak, bize borçlu olacak. Sadece bunu bildiğinden emin olmak istiyorum."

Crown Jewel, Cornelius DeLur'un hırsız olduğu gibi bir gemiydi. Gemi çok büyüktü — *Ellis Far'ın* iki katı büyüklüğündeydi. Beş direği vardı ve her birinde beş yelken ve üç flock vardı. Gövde, mavi süslemeler ve altın donanımlarla tertemiz beyaza boyanmıştı, hatta çapa bile dahil. Royce, geminin sürüklenmesini önlemek için okyanusa atılmak üzere tasarlanmış devasa, çatallı kancaların altın rengi *boyanmış dövme* demirden yapıldığını varsaymıştı. Tur Del Fur'da geçirdiği bir ay içinde, bu sağduyulu varsayımından şüphe duymaya başladı. Cornelius DeLur'un savurganlığının boyutu küçümsenmemeliydi.

Rıhtımda, ikiz iskelelerin her birinde birer sıra oluşmuştu. Birinde, parlak sırtlı, gömleksiz adamlar tarafından taşınan son dakika malzemeleri ve bagajlar kabul ediliyordu. Diğeri ise yolcuları kabul ediyordu. Yolcular, sanki bir yaz galasına gidiyormuş gibi giyinmişlerdi. Çoğu beyaz giyinmişti, ancak bazıları parlak turuncu, kırmızı ve göz kamaştırıcı sarı renkleriyle dikkat çekiyordu. Bayanlar, narin şemsiyeleri havada tutarken, kocaman, geniş kenarlı şapkalar ve uzun elbiseler giyiyorlardı. Erkekler ise ceket, çorap ve pelerin giyiyorlardı.

Royce, Hadrian'ın önünden rampayı tırmandı ve tüm rütbelerden soyluları sindirmek için anahtarı kullandı. O gün kimse Cornelius'un kötü tarafında olmak istemedi, bu da Royce'un Büyük Adam'ın her birinden ne kadar para aldığını düşünmesine neden oldu. Bu paha biçilmez fırsatı göz önüne alarak, çoğu kişi için bunun paradan daha değerli olduğunu tahmin etti. Yukarı çıkarken Royce, tamamen beyaz giyinmiş Lady Constance'ı, aynı derecede abartılı giyinmiş, tamamen sarı giyinmiş başka bir kadınla birlikte sırada beklerken gördü.

"Merhaba... Bay Hadrian, değil mi?" Sarı giysili kadın onlara seslendi. "Sizi tekrar görmek ne güzel." Elini uzattı.

Hadrian, kadına sıkıca elini sıkarken biraz garip görünüyordu.

"Elini öpmelisin, canım," diye açıkladı kadın.

"Oh, pardon." Hadrian kadının eline hızlıca bir öpücük kondurdu, sonra Royce'a döndü. "Bu, ah, Warric Kontesi Ridell."

"Oh, lütfen." Kadın kaşlarını çatı. "Hâlâ limandayız. Medeniyetin sefaletine dönene kadar bana Estelle deyin." Kötücül bir gülümsemeyle ekledi. "Ve lütfen beni arayın... ne zaman isterseniz... ikinizden biri... ya da ikiniz birden, isterseniz. Kabinimde çok büyük bir yatak olduğu söyleniyor."

"Gemide kalmıyoruz," dedi Hadrian.

"Hayır mı?" Kadın şaşkın görünüyordu. "Ama bu son... *Burada* kalmayacaksınız, değil mi?"

Lady Constance, sadece kendisinin yapabileceği şekilde kendini gösterdi. "Aman Tanrım, hepiniz hala şehirde misiniz? Yardıma ihtiyacınız var mı? Gemiye biner binmez Cornelius ile konuşacağım ve..."

Royce anahtarı kaldırdı ve Leydi Constance'ın kaşları yukarı kalktı. Mücevher parçasına bakakaldı. "Öyleyse..." diye kekeleydi. "Şimdi hiç anlamıyorum."

"Gwen, Albert ve Arcadius *Ellis Far* ile ayrıldılar," diye açıkladı Royce. "Biz kalıyoruz ve ben bunu geri getirmek için buradayım."

Constance ikisi arasında bakışlarını gezdirdi. "Delirdiniz mi?" Royce ve Hadrian tereddüt ettiler, sonra başlarını salladılar. İkisi de birbirlerini fark etti ve gülümsedi.

Constance'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve beyaz eldivenli ellerini yanaklarına götürdü. "Olamaz, ciddi olamazsınız." Dönüp başının üzerinde yükselen kuleye baktı. "Bunu yapmazsınız. Bu intihar."

"Bu çılgınlığı bana da anlatır mısın, canım?" diye sordu Estelle.

"Kuleye tırmanıp Gravis'i öldürerek bunu durdurmaya çalışacaklar."

Estelle Hadrian'a baktı. Bakarken omuzları düştü, başı geriye eğildi ve gözleri hayranlık dolu bir özlemle doldu. "Mar adına, hayatım boyunca neredeydin? Elan'da senin gibi erkekler olduğunu bilseydim, yıllar önce kocamı zehirlerdim."

"Her şey plana göre giderse, gelecek yıl Blue Parrot'ta bizim şerefimize kadeh kaldırabileceksin," dedi Royce.

"Ya olmazsa?" diye sordu Leydi Constance.

"O zaman Medford'da kadeh kaldıralım. Senin için pek önemi yok gibi görünüyor."

Lady Constance sanki ona tokat atılmış gibi görünüyordu. "Ben..." Tereddüt etti. "Sana en iyi şanslar diliyorum. Gerçekten."

"Lütfen yapma," dedi Royce. "Şans ve ben hiç anlaşılamadık."

"Ben de öyle," dedi Estelle. Hadrian'a işaret etti. "Karşımda, kocam için öldürebileceğim bir tanrı gibi bir adam duruyor. Bu sabah, onun birdenbire tekrar boşaldığını öğrendim ve şimdi kaçmak zorunda kaldım. Şans benden nefret ediyor."

"Aniden boş mu?" diye sordu Hadrian. "Ne demek istiyorsun?"

Estelle şaşırılmış görünüyordu.

Constance, Estelle'in bileğini tuttu. "O bilmiyor," diye fısıldadı ve Estelle sertleşti.

"Neyi bilmiyor?" diye sordu

Royce. "Üzgünüm," dedi

Estelle.

"Müsaitim derken ne demek istiyorsun?" diye tekrar sordu Hadrian.

Estelle, bir kez olsun kontesin ne diyeceğini bilemediği için Constance'a baktı.

"Millificent LeDeye dün gece öldü," dedi Constance. "Cesedi Sekizinci Kat'ta bulundu."

Hadrian bıçaklanmış gibi görünüyordu ama düşmeyi reddetti. Dişlerini sıkı. "Kim yaptı bunu?"

"Cornelius'un adamlarından biri. Andre DeButte. Onu Blue Parrot'ta sahneye çıkaran oydu."

"Nerede olduğunu bilen var mı?" Hadrian bayanlara sordu, sonra Royce'a baktı.

"Zamanımız var," dedi Royce. "Ve istersen yardım ederim ya da sadece izlerim." " 'da ve ölü," Constance bildirdi. " 'ye göre Alessandro

Ugarte'ye göre, ikisi kavga etmiş. Bayan LeDeye, Andre'yi karnından bıçaklayarak kavgayı başlatmış. Görünüşe göre, Andre de aynı şekilde karşılık vermeyi düşünmüş ve bunu gerçekleştirmiş."

"Görünüşe göre Alessandro Ugarte ikisini de öldürmüş olabilir," dedi Royce.

Hadrian başını salladı. "Hayır, öyle değil. Tamamen Millie'ye benziyor." Elini karnına koydu. "Gwen haklıydı."

Royce ve Hadrian geminin arkasına vardıklarında, anahtarı gördüklerinde kenara çekilmeyen silahlı muhafızlar tarafından durduruldular. Bunun yerine, isteklerini dinledikten sonra, biri korudukları kapılardan içeri girerken, diğeri ikisine tehditkar bir şekilde bakıyordu.

Hadrian iyi görünmüyordu. Gözleri, tırmanışları için iyiye işaret olmayan uzak bir bakışla donmuştu.

Belki de onu geride bırakmalıyım. Hayır, bu işe yaramaz. Geçen sefer bunu yapsaydım, şimdi ölmüş olurum. Ayrıca Falkirk'i de düşünmek lazım. Üstelik ölüm, Hadrian için keşfedilmemiş bir sınır değil ve o görüldüğünden daha güçlü.

Kapı açıldı ve artık tanıdık olan koyu gözlü, siyah saçlı kadın dışarı çıktı. "Anahtarı Cornelius'a vereceğim," dedi Cassandra.

Royce, artık takı ve bileziklerden arındırılmış elini uzattı.

"Bu sabah herkes kurye olmaya çok hevesli," diye cevapladı Royce. "Ama kimseye güvenmek benim doğamda yok. Bunu ona bizzat teslim edeceğim ya da hatıra olarak saklayacağım. Seçim senin."

"Sence Cornelius bunları cebinde mi tutuyor? O bunu görmeyecek bile. Görmek de istemiyor. Bu tür önemsiz işleri halleden saray görevlileri ve katipleri var. Anahtarı hazinedara vereceğim ve DeLur Efendi'ye geri getirdiğini bildireceğim."

Royce başını salladı.

Kadın kaşlarını çattı. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Royce gülümsedi. "Şuraya bak," dedi ve Kuzey Kulesi'ni işaret etti. "Bu akşam gün batımında, elbisenin düğmelerinin yarısı büyüklüğündeki parmak tutamaklarını kullanarak o kuleye tırmanacağım, bu gemiyi alabora edecek rüzgârlarla mücadele edeceğim ve bunu gece yapacağım, böylece Gravis beni görmeyecek. Başarırsam, daha önce hiç gitmediğim kaleye girmem, Gravis'i öldürmem ve cücenin yaptığı şeyi geri almam gerekecek, ki bunun kedinin bir saat boyunca oynadığı iplik yumağını çözmek gibi bir şey olduğu söyleniyor. Ayrıca, öldürülemez ama beni durdurmak isteyebilecek bir adamla karşılaşma ihtimalim de yüksek. Ve yarın gece ay doğmadan önce tüm bunları başaramazsam, Druma Dağı'nın kontrolsüz patlamasını ön sıradan izleyeceğim. Dağın patlaması değil, daha çok infilak etmesi bekleniyor ve bu patlama şehri, körfezi ve kayalıkların çoğunu yok edecek. Gerçekten kim olduğun umurunda mı sanıyorsun?"

Aslında Royce iyi bir fikir bulmuştu. Adını Baxter'dan öğrenmişti, gerisi basit bir gözlemden geliyordu. Cornelius, dünyanın en büyük ve en başarılı hırsızlar loncası kurucusuydu. Bu yasadışı başarıyı, kendi kendini yetiştirmiş bir kral olarak meşru bir kariyere dönüştürmeyi başarmıştı, ama iş onun kanında vardı. Hayatının çoğunu, güvenin bir kaldıraçtan ibaret olduğu ve dostlukların ömrünün bir mayıs sineği kadar olduğu gölgeler diyarının sığılıklarını ve sivri dişlerini aşarak geçirmişti. Tahtı ele geçirmek için amcasını veya ağabeyini öldüren herhangi bir hükümdardan daha fazla, Cornelius ihaneti kışın gelmesi kadar kesin bir şekilde bekliyordu. Ve parasıyla, soğuktan korunmak için en iyi kürkleri satın alabilirdi.

Hırsızlar ve onların ortaklarından oluşan alt tabaka toplumunda, dünyada büyük B ile başlayan *Bucketman* unvanını hak eden beş suikastçı olduğu inanılıyordu. Royce bunu biliyordu çünkü o ve bir zamanlar

arkadaşları ve Black Diamonds üyeleri Merrick ve Jade, bu beş kişiden üçünü oluşturunuyordu. Geri kalan ikisi ise bir gizemdi, yani BD üyesi değillerdi. Royce, Cassandra'nın sadece DeLur'un şansölyesi gibi davrandığına inanıyordu. Belki o da kanlı olaylardan bıkmış ve böyle şeylerin mümkün olduğu bir yerde meşru bir kariyer yapmayı arzuluyordu. Onun için bu, ikinci bir şans anlamına gelebilir. Cornelius için Cassandra, eşi benzeri olmayan bir bekçi köpeğiydi. Ona ulaşmak için herkes onun yanından geçmek zorundaydı. Royce, kimsenin bu yolculuğu canlı tamamlayamayacağından emindi.

"Onu neden *görmek* istiyorsun?" diye sordu ve bu kelimenin tuhaf tonu, önceki tüm sözlerinden farklıydı. Burada, DeLur Enterprises'ın yüce genel müdürü yoktu. Bu, bir Bucketman'ın sesiydi.

"Konuşmak için," diye cevapladı. "Başka bir şey için değil. Beni besleyen eli ısırمام ve buraya bir ziyafet hakkında bilgi almaya geldim."

Cornelius DeLur, beş yatak büyüklüğünde lüks bir divanda uzanıyordu. Okyanus dalgalarını taklit etmek için yapılmış, tuhaf bir altın çerçeve, yumuşak aqua renkli döşemeye kaplıydı. Recliner, geminin tüm kış kısmı büyüklüğünde, arka duvarının tamamen cam olması sayesinde daha da büyük görünmesini sağlayan muhteşem bir odanın içinde duruyordu. Royce, hiç bu kadar büyük ve berrak pencere camları görmemişti. Pencere, körfezin nefes kesici manzarasını sunuyordu. Odanın geri kalanı, bir malikanenin salonuna benziyordu: süslü halılar, saksı bitkileri, dolu kitap rafları ve özenle hazırlanmış çerçeveli tablolar vardı. Tüm alan yüksek tavanlıydı ve yukarıya çıkan geniş bir merdiven vardı. Royce, *merdivenin yukarıya çıktığından* başka bir fikri yoktu.

Cornelius'un yanında her zamanki şüpheliler vardı: Ernesta Bray, Oscar Tiliner ve bir avuç diğer bilinmeyen ama aynı derecede zengin yüzler. Bunlar Delgos'un tüccar baronlarıydı, kuzeyli soyluların servetlerine eşit servete sahipmiş gibi davranan erkekler ve kadınlardı, tıpkı kuzeyli soyluların tüccar baronlarının servetine eşit servete sahipmiş gibi davranmaları gibi. Odanın karanlık tarafındaki nispeten boş alanda Lord Byron, koyu renkli şöminenin gösterişli çerçevesine yaslanmış duruyordu. Albert Winslow'un müşterilerle Riyria adına vekalet etmesini gerektiren çift kör sistemin güvencesine rağmen, Royce, viskontu habersizce birkaç toplantıya kadar takip etmişti. Royce sıkılmıştı ve ayrıca, gerçek olamayacak kadar iyi olan bu görevin gerçekten de öyle olması ihtimaline karşı, onları işe alan adamın yüzünü görmek istiyordu. Adamın, insanlarda gri rengin karşılığı olduğunu gördü. Ne uzun ne kısa, ne

şışman ya da zayıf değildi, ama yine de sıkıcı olmasıyla dikkat çekmeyi başardı. Parlak mücevherlerle dolu bir odada, o donuk bir toprak parçası gibiydi. Bunun farkında gibi görünüyordu ve gölgelerin içine çekildi, orada elinden geldiğince onurlu bir şekilde durdu.

Cassandra ikisini içeriye götürdü ve tüm konuşmalar durdu.

"Sevgili dostum Royce," Cornelius ayağa kalkmadan, hatta oturmadan bile onu selamladı. "Nasılsın, evlat?"

"*Senin* adamın Baxter sayesinde, eminim ki berberimin ikinci karısının adını da biliyorsundur."

"Senin berberin yok ki."

"Aynen öyle."

Cornelius sırttı. "Doğru, ama hala günlüğün nerede olduğunu bilmiyorum."

"Biliyorsun; sadece söylediklerime inanmak istemiyorsun çünkü eğer doğruysa, ona ulaşamazsın."

"Ben sadece bana söylediklerini ve Baxter'ın görmesine izin verdiklerini biliyorum. Bu, iyi bir sihirbazın sırrıdır, değil mi?"

"Sihirbaz olmadığım için bilemem. Ama profesyonel bir yalancı olarak, gerçeği söylemenin çözülemeyen bir bilmece yarattığını ve bunun eğlenceli olduğunu kabul ediyorum."

Cornelius güldü. Bir an sonra diğerleri de ona katıldı.

"Artık hepsi tarih oldu, yakında her şey gibi," dedi Cornelius melankolik bir ses tonuyla. "Söylesene, beni gemime ne getirdi? Anahtarı geri vermek mi? Bugünden sonra hiçbir değeri kalmayacak."

Cornelius DeLur'u en iyi anlatan ifade buydu. Sapında kusursuz bir elmas bulunan som altın bir anahtarı *değersiz* olarak tanımlayabilecek tek kişi oydu. Ve bunu içtenlikle söyleyebilirdi.

Royce mücevheri çıkardı. "Sahip olduğum hiçbir kıyafetle uyumlu değil." Onu, rahatsız edici derecede yakın duran Cassandra'ya uzattı. "Ama bir konu daha vardı."

"Neden hiç şaşırmadım acaba?"

"Tur Del Fur senin için ne kadar değerli?" diye sordu

Royce. "Daha açık ol."

"Yarın gece ay doğduğunda, burası tamamen yok olacak. Senin için çalıştığın her şey, senin ve buradaki ortaklarının son birkaç on yılda inşa ettiğiniz her şey yok olacak. Herkesin bunu durdurmak için haftalarca zamanı vardı. Kimse durdurmadı. O yüzden soruyorum, bunu yaparsam senin için değeri ne olur?"

Cornelius gülümsedi, ki bu kocaman yüzünde küçük bir şeydi. Gözleri, burnu ve ağzı, bir çocuk kabak üzerine yüz çizirken yer kalmayacağından korkarak sınırlı bir alana sığdırılmış gibiydi. "Umduğun kadar çok değil, sevgili evlat," dedi Cornelius. "Burası benim sahip olduğum şehirlerin en görkemlisi olsa da, Delgos'un tamamını hala ben kontrol ediyorum. Kıyıda yeniden başlamak için tamamen hazırım, bu sadece bir rahatsızlık yaratıyor. Ayrıca bu teklifi de anlamıyorum. O iş için zaten bir sözleşmemiz var ve Lord Byron'un seni işe aldığı zamanki gibi, sonuçlar başarılı olmaktan çok uzak. Öyleyse neden şimdi bana gelip daha fazlasını istiyorsun?"

"Diğer sözleşmede aşırı tehlike ödeneği dahil değildi. Gereksinimler çok daha zorlaştı, bu yüzden fiyat yükseldi. Ve bana yaptığınız yatırımın karşılığını almadığınız da söylenemez. Ölüm cezanızı, nasıl demiştiniz, *bir rahatsızlığa* dönüştüren bilgiyi ben sağladım. Bu, Blue Parrot'ta bir oda ve birkaç akşam yemeğinin fiyatından daha değerliydi. Şimdi, herkesle birlikte buradan ayrılıp burayı batırmaya bırakabilirim ya da hayatımı riske atıp Drumindor'a tırmanarak içeri girmeyi, Gravis'i öldürmeyi ve yarın dolunaydan önce baskıyı boşaltmayı umabilirim. Sadece bilmek istiyorum: bu kadar zahmete girip başarırsam, ne kadar ödersin?"

Cornelius, Royce'a uzun bir süre baktı ve oda sessizliğe büründü. İri adamın küçük dili, küçük dudaklarını yaladı. Royce bunu izlerken, adamın yüzünün küçük olmadığını düşündü — gözleri, burnu ve ağzı normal büyüklükteydi — diğer her şey çok büyüktü.

Sonunda Cornelius parmak uçlarını bir araya getirdi ve aynadaki bir örümcek gibi onları pompalayarak derin bir nefes aldı ve cevap verdi: "Hiçbir şey."

Royce saçma sapan bir servet ummuştı, ama bunu elde edemeyeceğini biliyordu. Cornelius bunun için fazla kurnazdı, ama bir şeyler bekliyordu — kesinlikle hiçbir şeyden fazlasını. Şok, öfkeye dönüşen bir sinirliliğe dönüştü. Royce, ifadesini gizlemek için yere baktı.

Tamam, hepsini unutacağım. Şehir, her şey, havaya uçabilir. Ben...

"Ama..." dedi Cornelius. "Günlüğün bedelini ödemek isterim." Royce başını kaldırdı.

"Gravis Berling ile ilgili mevcut bir sözleşmemiz var," dedi Cornelius. "Ama günlükle ilgili hiç bir sözleşme yapmadık. Eğer bana söylediklerin doğruysa ve günlük bu civarda ise, onu alıp bana vermek çok da zor olmamalı. Benim gördüğüm kadarıyla, daha önceki sözleşmeni yerine getirmek için, için

tamamlandığında, kuleye çıkmak zorunda kalırsınız. Bunu yapmazsanız, kasıtlı ihlal yapmış olursunuz. Lord Byron'un sahip olduğu asil zihnin nezaketinden yoksun olduğum için, şimdiye kadar sağladığım tüm fonları geri ödemenizi talep edeceğim. Gerekirse, o parayı sizden almanın yollarını bulurum. Ve ikimiz de biliyoruz ki, Tur Del Fur'da dördüncü sınıf bir evin üç haftalık kirası ve Blue Parrot'ta *birkaç* akşam yemeği ucuz değildir. Dolayısıyla, bu borcu ödemek için birkaç yıl benim için çalışmayı planlamıyorsanız, kuleye çıkacaksınız. Drumindor'un yıkılmasını önlemek, borcunuzu silecek. Ancak, günlüğü bana geri getirirseniz, bunun karşılığında cömert bir ödeme yapmaya hazırım.

"Cömert bir ödeme ne kadar cazip olur?"

"Ne istersin?"

Royce garip bir şekilde dengesini kaybetmişti ve bunun geminin sallanmasıyla pek ilgisi yoktu, o sadece başka bir dikkat dağıtıcıydı. Hayatını boşuna riske atmaktan, istediği fiyatı söylemesi için davet edilmeye geçmişti. Mantıklıydı. Cornelius, günlüğü için bir servet ödemeyi teklif etmekten çok, zayıf görünmeden Royce'un şehri kurtarmak için gerekli motivasyona sahip olmasını sağlamaya çalışıyordu. Ve her iyi müzakereci gibi, Cornelius elde edebileceğini bildiği şeyi zorluyordu. Günlük bir hazineye götürmese bile satılabilirdi ve elde edilecek kâr, Riyria ile iş yapmanın maliyetini karşılayabilirdi. Teklif baş döndürücü olsa da, Royce bunun tehlikelerle dolu olduğunu biliyordu. Bu, sihirli bir yaratığın her zaman bir tuzak olduğu ortaya çıkan bir dilek sunan bir çocuk masalı gibiydi. Royce, çocuk hikâyelerinin her zaman ne kadar gerçekçi olduğuna hayret ediyordu.

Bir an için dünyayı istemeyi düşündü. Bu, Elan'daki en zengin insan olan Cornelius DeLur'du. Hiçbir şey aşırı olmazdı ve Royce'un zihni, şimdiye kadar mümkün olduğunu düşündüğü her şeyin ötesinde harikalar hayal etti. Bir evi olabilirdi, gerçek bir ev. Birçok kişinin kaldığı bir odadaki bir ranza, merdiven boşluğu, kulübe veya vagon değil, kendi kapısı ve belki cam penceresi olan, çarşafli kuş tüyü yatağı olan bir yer. Orada eşyalarını saklayabilir, taşıyabileceğinden daha fazla eşyaya sahip olabilirdi. Evi, idrar kokusu yerine çiçek kokan sokakları olan bir yer olabilirdi. Gwen'in sevebileceği ve bir gün birlikte paylaşabilecekleri bir yer olabilirdi, bir kurtun ateşin önünde kıvrılmaktan çekinmeyeceği bir ev.

Royce konuşamayınca Cornelius bir öneride bulundu. "Bu gemiye ne dersin? Uzunluğu 439 fit, genişliği 54 fit ve 28 yelkeni var. Gördüğün gibi, akla gelebilecek her türlü konfora sahip.

konforu var. Gemide tüm kanunlardan uzak bir şekilde yaşayabilir ve dilediğin gibi dünyayı keşfedebilirsin. Korsan olabilirsin. Kaptan Melborn, açık denizlerin korkulu rüyası."

Royce bunu iğrenç bir şaka olarak algıladı, ama odadaki diğerleri bu teklife şaşkınlıkla nefeslerini tuttular ve fısıldayarak konuştular. Bazıları Cornelius'un aklını kaçırdığını bile söylediler, ama Büyük Adam'ın duyamayacağı kadar yüksek sesle değil.

"Bu gemi mi?" dedi Royce, kendisinin, sihirli büyücünün çılgın vaatler kisvesi altında korku sunduğu, hain bir masalın gerçekçi dünyasına geri döndüğünü çok iyi bilerek. "Teklifiniz için teşekkür ederim, ama gemilerden nefret ederim. Bunu işletmek için..." Küçük iç bahçeye ve üzerindeki kristal avizeye baktı. "Sanırım yüzlerce kişilik bir mürettebata ihtiyacım olur ve bu bana iş gibi geliyor."

Cornelius güldü ve başını salladı. "Peki o zaman, küçük, hoş bir danthum'a ne dersin? Blue Parrot'u sevmiş görünüyordun. Belki de kendine ait bir tane istersin. Calvary Graxton gibi başarılı bir iş adamı olarak hayatına devam edebilirsin. Tesadüfen, The Cave adında küçük, rahat bir yer boşaldı."

"Sekizinci Kat'taki yer mi?" Royce, Hadrian'a sordu. Hadrian, sert pencerelere bakarak dalgın dalgın başını salladı. Royce, Cornelius'a baktı. "Bana cidden *tuz madeninde* bir hayat mı teklif ediyorsun?"

Cornelius kaşlarını çattı. "Ne kadar duygusuzum. Evet, bunun söz konusu olamayacağını anlıyorum. O zaman sen söyle," dedi Cornelius. "Ne istiyorsun? Büyük bir sandık dolusu altın mı?"

Royce bunu düşündü. Altın pratikti, ya da Medford'a döndüğünde pratik olacaktı. Sorun, nakliyetti. Altın ağır, hantal ve saklanması zordu. Bütün bu tanıklar varken, haber yayılacak ve bir hırsız ordusu, taze yakalanmış bir balığın üzerine çöken martılar gibi üzerine çullanacaktı. Melengar'a döndüğünde, elinde boş bir kutu kalacaktı.

Royce bir kez daha küçük bir ev sahibi olma fikrine geri döndü. Ama mesleğini icra edemeyeceği bir yerde bir evin ne faydası olacaktı ki? Melengar'da kendine bir yer edinmişti ama Trio'nun güneşli Delgos'ta ona serbestlik tanıyacağını sanmıyordu. Geliri olmayacaktı. Ve Gwen'den Medford House'dan ayrılmasını nasıl isteyebilirdi ki? O buraya yerleşmişti. Ve eğer kalırsa, boş bir evin ne değeri olacaktı ki?

"Ne istiyorsun?" Royce, Hadrian'a fısıldadı.

"Umurumda değil," diye omuz silkdi. "Sen ne karar verirsen o olur."

Royce bir anlığına ortağına kaşlarını çatarak baktı. Hayal edebilecekleri en büyük talih kuşu, belki de en tehlikeli görevle birlikte gelmişti, ama Hadrian sıkılma noktasına kadar kayıtsızdı.

Royce'un ihtiyacı olan şey, değeri yüksek ama ağırlığı düşük, çalınması zor ve taşınması kolay, kullanımı pratik bir şeydi. "Anahtarın ayrıcalığını kalıcı hale getirmeye ne dersin?"

Cornelius bunu düşünürken gözlerini kısarak baktı. "Anahtar kapıları açar ve iyilikler sağlar. İnsanlar sana bedava şeyler verecek, doğru, ama her şeyi satın alamazsın. Sınırları var. Ve sadece burada işe yarıyor."

"Sorun değil. Ve kalmayı planlamadığım için, Delgos'u iflas ettirmeyeceğimi bilerek geceleri rahat uyuyabilirsin."

"O zaman onu ne için kullanacaksın?"

"Belki düzenli bir turist olurum." Gülümsedi. "Çoğunlukla, felaketlere karşı bir sigorta olarak saklayacağım. Auberon bize yeni bir iş bulmamızı tavsiye etti. Süslü bir iş olması gerekmez, diyor — mutlu olmak için çok paraya gerek yok. Ama bir gün ortadan kaybolmak için bir yere ihtiyacımız olabileceğini düşünüyordum. Şehrin anahtarı bunu mümkün kılabilir."

"Bu tuhaf bir şekilde mantıklı bir istek," dedi Cornelius, ki bu, hiçbir çocuk hikayesindeki dilekleri gerçekleştiren karakterin, erken bir felakete doğru giden açgözlü bir çocuğa söyleyeceği bir şey değildi. İri adam, gözleri odayı tararken mavi minderlere parmaklarıyla ritim tuttu. Böylesine halka açık bir şekilde, böylesine iyi donanımlı tanıkların huzurunda yapılan bir anlaşmadan geri dönmek daha zor olacaktı. Öte yandan, makul bir anlaşma olduğu için, Cornelius'un "Kitabı bana geri getir, anahtarını al" cevabı Royce'u şaşırtmadı.

Dışarı çıktıklarında, Royce ve Hadrian, Baxter'ı geminin korkuluğuna yaslanmış buldular. Başı geriye doğru eğilmiş, gözleri kapalıydı ve güneşleniyor gibi görünüyordu. Yanında genç bir kadın vardı. Kısa, erkeksi saçları vardı, bol, kolsuz bir üst giyiyordu ve kolunda kelebek dövmesi vardı.

"Vay, yakışıklı ve karamsar kötü çocuk Hadrian değil mi?" diye selamladı kadın ikiliyi.

"Sen tanıdık geliyorsun," dedi Royce.

"O, Blue Parrot'un vestiyer kızı," dedi Hadrian.

"Duydun mu, canım? *Vestiye* kızı." Baxter güldü. "Onları affetmelisin. Çok iyi bağlantıları yok. Sanırım normalde bir delikte ya da bir köprünün altında yaşıyorlar." Eski hayalet, kızı işaret ederek başparmağını kaldırdı. "Bu, bazı yerel çevrelerde Paradise Patty olarak da bilinen ünlü Whiskey Neat. Kuzeyde, Black Diamond adında bir isimle tanınıyordun. Neydi o?"

"Opal," dedi Royce, hepsini şaşırtarak. "Seni tanıdığımı sanıyordum."

Kadın Royce'a şaşkınlıkla baktı.

"Evet," dedi. "O yaz seçilen yeni çocuk grubunun bir parçasıydım. Kaç yaşındaydın? On üç, belki on dört? Jade'in senden hoşlandığını hatırlıyorum. Sende katil içgüdüğü olmadığını düşünüyordu, ama sanırım bu yüzden senden hoşlanıyordu."

O konuşurken kadın sertleşti. "Oh, lanet olsun!" diye bağırdı, ama bu patlama sessiz, çaresiz bir çığlığa dönüştü.

"Komik," dedi Royce Hadrian'a. "Scarlett Dodge, Dulgath'ta karşılaştığımızda bana aynı şekilde selam vermişti." Opal'a doğru eğildi, Opal titredi. "Onu Feldspar olarak tanıyorsundur."

"Hâlâ hayatta mı?" diye sordu Opal, sesi titriyordu.

Royce omuzlarını silkti. "Bana mektup göndermiyor." "Neler oluyor?"

diye sordu Baxter. "Neden bu kadar garip davranıyorsun?"

"Sonra *anlatırım*," dedi Opal, sonra Royce'a korkuyla baktı. "

"*Daha sonra* olacak, değil mi?"

"Hoşça kal, hayalet," dedi Royce uzaklaşırken. "Mutlu hayaletlikler."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

KADER YARDIM EDİYOR

Öğle vakti, son erzak ve bagajlar *Crown Jewel* gemisine yüklenmiş ve yolcuların kuyruğu da dağılmıştı. Royce ve Hadrian, limanda sıralanan birkaç yüz cüceyle birlikte Auberon, Sloan ve birkaç kişinin rampaya çağrılmasını izlediler. Onlar, korkulukta durup Bray, Tiliner ve Cassandra ile konuştular. Uzun süren bir görüşme olmadı ve kısa süre sonra geri döndüler. İskele ve demirleme halatları kaldırıldı. Cücelerin bazıları buna yardım etti ve hatta el sallayarak veda etti.

Sonra *Crown Jewel* yelken açtı. Beyaz yelkenler açıldı, aşağı indi, havayı yakaladı, şişti ve dev gemiyi çok yavaşça geriye doğru itti. Rıhtımdan uzaklaşıp açık körfeze girince yelkenler döndü: dönüşleri, gölgeli yelkenlerin güneşin parlaklığına dönüşmesini ortaya çıkardı. Gemi, güneş saatindeki bir gölgenin hızıyla döndü. Sonra yelkenler yüksek sesle çırpındı ve tekrar tamamen açıldı. İki kule arasındaki boşluğu hedefleyen *Crown Jewel*, yirmi sekiz yelkenini de açtı. Manzara nefes kesiciydi. Öğle güneşinde bu kadar parlak bir şekilde sergilenen kusursuz kumaşlar, gemiyi üst ağırlıklı göstermişti. Hızını artırdıkça, *Jewel* beyaz su izleri bırakarak çıkışa doğru bir ok çizdi. Royce ilk başta, böylesine devasa bir geminin bu kadar dar bir açıklıktan nasıl geçebileceğini merak etti, ancak gemi uzaklaştıkça küçülmüş gibi göründü. Sonra, Drumindor kuleleri arasından geçerken, *Crown Jewel* çocuk oyuncağı gibi göründü, sadece boyalı tahta parçaları ve yapıştırılmış kumaş parçalarından oluşan sallanan bir oyuncak.

Noktayı döndü ve sonra kayboldu. Son gemi, son yolcular ve belki de son kurtulanlar gitmişti.

"Cücelerle olan toplantının ne hakkında olduğunu düşünüyorsun?" Hadrian, ikisi Berling's Way'e geri dönerken sordu.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Royce. "Belki son dakika hakaretleri."

"Ya da belki Üçlü onları tebrik ediyordur."

"Ne için?"

"Tur Del Fur, bin yıldır ilk kez cücelerin kontrolü altına girdi, değil mi?" Hadrian elini etrafında yarım daire şeklinde salladı. "Birkaç istisna dışında, burada kalan tek onlar. Burası yine onların oldu."

Bu gerçek, dört kat merdiveni tırmanarak Pebble Way ve Turquoise Turtle'a geri dönerken apaçık ortada oldu. Royce, şehrin daha boş hissedilemeyeceğini düşünmüştü, ama hissediliyordu. Sokaklarda hiçbir şey hareket etmiyordu. Geri dönerken tek bir insan bile görmediler. Dahası, her zaman sokakları tıkayan tavuklar ve horozlar da yoktu. Kediler ve köpekler de yoktu, bu da Royce'u batmakta olan gemileri terk etmeleriyle ünlü fareler hakkında düşündürdü. Onların da gittiğinden şüphelendi.

Küçük rolkin eskisi gibi görünüyordu. Aynı su mavisi kapı, panjurlar, korkuluklar ve parmaklıklar beyaz avluyu süslüyordu. Avluda saksı bitkileri ve dört meyve ağacı büyümeye devam ediyordu. Ama eskisi gibi değildi. Burası ölü gibiydi. Bütün şehir bir mezarlık gibiydi ve Kaplumbağa da diğer cesetlerden farksızdı.

İçeride, rahat ve serin yer değişmemişti: Albert'in uzandığı büyük, yastıklı bank, buzluk ve Daisy adındaki jungo bitkisi. Son üç haftadır Royce, Gwen'i her zaman burada bulabilirdi — onunla birlikte yaşadığı en uzun süredir. Anıları, her şeyin güneş ışığı ve jungo bitkileriyle dolu olmadığını hatırlatmaya çalışıyordu, ama garip bir şekilde, tek hatırladığı, limon ağacının dallarından sızan güneş ışığında parıldayan yüzüydü. Nasıl gülümsediğini, ne kadar güzel ve mutlu göründüğünü.

"Onlar bu şehre baktıklarında, benim sana baktığım gibi oluyor," demişti Gwen, ve şimdi Royce burada, bir kapıya bakarak onu görüyordu. *"Bunu benim için yapacaksın."*

Hadrian avludaki sandalyelerden limon ağacına bakan birine oturdu, başını geriye attı ve acı dolu bir iç çekişle nefes verdi.

Royce, kolları açık, başı öne eğik ve bacakları uzanmış, kemikleri olmayan bir adam gibi görünen bu sırlı adamı baktı. "Eğer umursamıyorsan," diye sordu Royce, "neden kaldın? Neden benimle birlikte bu tırmanışı yapıyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse," diye cevapladı Hadrian. "Sanırım *ikinci* seferde

"

Royce gözlerini devirdi. Hadrian'ın böyle davranmasından nefret ediyordu. Önemli bir görevden saatler önce böyle davranması onu daha da sinirlendiriyordu. Ve bu sadece büyük bir iş değildi — o kuleye tırmanmak *tehlikeli* bir girişim olacaktı.

Royce bunu söylememişti, bu konuyu düşünmemeye çalışıyordu, ama bu tırmanış onun söylediği kadar kolay olmayacaktı. Dürüst olmak gerekirse, biraz korktuğunu itiraf etmeliydi. Burası Crown Tower kadar yüksek değildi, ama Royce bu iş için aylarca hazırlanmıştı. Kulenin cephesini incelemiş, kısmi deneme tırmanışları yapmıştı — ve o bina taş bloklardan yapılmıştı. Elbette alışılmadık derecede büyük levhalardı, ama yine de geleneksel şekilde düzenli bir derz deseni bırakacak şekilde yerleştirilmişlerdi. Tırmanmak, tekrardan ibaretti. Ve tepeye yaklaştıkça daha kolay hale geliyordu, çünkü bloklar küçülüyordu ve ona daha fazla seçenek sunuyordu. Drumindor pürüzsüzdü. Yararlanabileceği tek şey, doğanın rastgele oluşturduğu değişken çatlaklardı. Birçok şey ters gidebilirdi. Çatlaklar ne kadar sık olabilirdi? Yukarıda rüzgar ne kadar kuvvetliydi?

Ve sonra köprüye yaklaştıklarında ne olabileceğinin gizemi vardı.

Cornelius'a göre, Gravis Berling ve Falkirk de Roche, Drumindor'un Güney Kulesi'ne öylece girmişlerdi. Bu garipti, çünkü kule boş değildi. Drumindor asla boş olmazdı. Zemin kat, Delgos Liman İdaresi Derneği'nin genel merkezi olarak kullanılıyordu. İçeride bir düzineden fazla Sarı Ceketli vardı ve hepsi Gravis'i içeri almamaları gerektiğini biliyordu. Ama nedense bu, caydırıcı bir etki yaratmadı.

Royce, Falkirk için endişelendiği kadar Gravis için de endişeliydi. Drumindor bir demirci dükkanı ve volkanik bir kapak olsa da, aynı zamanda bir kaleydi. Buzdolabı ve sifonlu kova göz önüne alındığında, bir cüce kalesinde başka ne tür akıllı hileler olabilir? Gizli geçitler, tuzaklar var mıydı? Gravis, kulenin oluklarından aşağı akacak bir lav akıntısı başlatabilir miydi? Bu, günlerini gerçekten mahvederdi.

Peki köprüye vardıklarında ne olacaktı? Öylece içeri girebilecekler miydi? Ya başka bir gizli kapı varsa? Royce, karanlığı kullanarak yarın şafak sökmeden köprüye ulaşmayı umuyordu, ama içeri giremezlerse, bir gün boyunca iplerle aşağı inip şehir patlamadan önce oradan çıkmak için zamanları olacaktı. Peki ya Gravis bir sürpriz planlamışsa? Köprüyü yıkabilir miydi? Yerden bakıldığında, köprü parşömen kadar ince görünüyordu.

Peki içeri girerlerse, Gravis ve Falkirk'le karşılaşılırsa, ölmeyi reddeden adamlar, o zaman ne olacak? Royce'un Hadrian'a ihtiyacı olabilir, yaşayan, nefes alan, kemikleri ve her şeyi olan Hadrian'a.

"Sana tepede ihtiyacım olabilir," dedi Royce. "O kadar yolu çıkıp, cüce boyunda bir krankı çevirmek için iki kişi gerektiği için şehri kurtaramamak istemem."

"Neden bahsediyorsun? Ben de seninle geliyorum."

"Öyle mi? Önce Pickles öldü — yine — şimdi de bu Millificent kadını öldü. Nasıl olacağını biliyorum. Onların ölümlerinden kendini sorumlu tutarsın, sarhoş olursun ve haftalarca hiçbir işe yaramaz hale gelersin."

"Vicdanım olduğu, duygularım olduğu için üzgünüm. Senin yerinde olsam, kendimi suçlamak yerine onların ölümlerinden övünç *duyardım*."

"Orada bir ortağa ihtiyacım var, Hadrian. Güvenebileceğim birine ihtiyacım var. Aksi takdirde, sadece kendini öldürmekle kalmazsın, beni de öldürürsün."

Hadrian hiçbir şey söylemedi. Royce, onun bir şey söylemesini diledi. İyi bir kavga en iyisi olabilirdi. Royce'a olan nefret, Hadrian'ı Crown Tower'a tırmanmaya motive etmişti. Belki bu yine bir mucize yaratabilirdi. Ama zaman değişmişti. O ve Hadrian artık çakmaktaşı ve çelik gibi değillerdi.

Auberon'un komutasındaki bir cüce ordusu, tırmanma ekipmanlarıyla dolu bir el arabası sürerek Turtle'a geldi. Ekipmanı indirdiler ve son dakika ayarlamaları yapmaya ve tasarım özelliklerini açıklamaya başladılar, ama Hadrian bunların hiçbirisiyle ilgilenmiyordu. Kemerini ölçüp ayaklarını ölçtükten sonra, Hadrian kaçtı ve odasına çıkan merdivenleri tırmandı, orada kılıçlarını attı ve yüzüstü yatağa yığıldı.

Belki bu sefer Royce tek başına tırmanmalıydı. Zaten iki kişiyi öldürmüştü ve ölümlerin üçer üçer geldiği söylenirdi.

Hadrian yüzü yastığa gömülü yatarken, bu sefer kılıcını çekmeden nasıl iki kişiyi öldürdüğünü anlamaya çalışıyordu.

Onları giymedim bile! Ben bir hastalık gibiyim. Nereye gidersem, insanlar ölüyor. Royce geçimini öldürerek sağlıyordu, ama hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Görünüşe göre acı ve ölüm getirme konusunda Hadrian doğuştan bir dahiydi. sefalet.

Kapıyı tamamen kapatmamış ve kapının gıcırdayarak açıldığını duymuştu. "Hadrian?" diye sordu cüce sesi.

"Burada değilim," diye yastığa doğru cevap verdi.

Ayak sesleri duyuldu ve kapı kapandı. "Uyumaya çalışıyorum,
"

Hadrian başını salladı ve bir gözünü açarak Auberon'u
"Uyumaya çalışıyorsan

"Uyumaya çalışsaydım, arkadaşına ihtiyacım olur muydu acaba? Uyumak genellikle yalnız başına yapılan bir şeydir."

Auberon bilgece başını salladı. Bazı insanlar bu yeteneğe sahipti. Arcadius bilgelik saçıyordu. Profesör hapşırса bile, bunu mistik ve ders çıkarılacak bir şey gibi gösterebilirdi. Auberon da aynıydı. Yaşın bunda büyük etkisi vardı, ama Hadrian çok daha bunak ve aptal bir gizem yayılan birçok yaşlı adam görmüştü.

Belki de uzun beyaz sakalı yüzündendir?

"Royce, ikinizin bu gece tırmanışa başlayacağınızı söyledi." "O öyle diyorsa, ben onu dinlerim." Hadrian yastığını yumrukladı.

"Ayrıca, bu görevi yerine getiremeyeceğini de ima etti."

"Neredeyse dört yıl geçti ama hiçbir şey değişmedi," dedi Hadrian yastığa. "Ayrıca Rehn'in ölümünden kendini sorumlu tuttuğunu da söylüyor."

Hadrian, tüylerle dolu yastığı kafasından kaldırdı. "Birini öldürmem olmasaydı hala hayatta olacağı durumlarda genelde böyle yaparım. Beni kurtarmak için kendini feda etti."

"Öyle mi?" diye sordu Auberon.

"Birisi sırtına tatar yayıyla ateş ettiğinde bir insanın yapabileceği pek bir şey yoktur. Yani, evet. O olmasaydı, tabutta eve dönen ben olurum."

"İlginç." Auberon, bilge bir ihtiyarın yaptığı gibi başını salladı.

Bunun bir tür tuzak olduğunu bilen Hadrian, sorduğu için kendinden nefret etti ama elinde değildi. "Neyin ilginç olduğunu?"

"Sadece... şey, belki fark etmişsinizdir, benim halkım biraz alaycıdır. Geçen ay boyunca, bunun nedenlerini biraz olsun görmüş olabilirsiniz. Ve bu karamsar tavırdan bir tür kadercilik filizlenir — birinin hayatı kurtulursa, bunun kaderinin parmağı vardır diye bir inanç. Elbette, eğer bir Dromeian isen, bunun nedeni neredeyse her zaman korkunçtur. Ama kader kaderdir ve kurtarıcı bu eylem sırasında öldürülürse, her şey daha da kötüleşir. Böyle bir durumda kader, sadece omzuna dokunup büyük şeyler olacağını söylemekle kalmaz. Hayır efendim, hayatınızı kurtaran kişi bunu kendi hayatıyla ödüyorsa, kader hesabı kapatmaya geliyor demektir ve siz zaten büyük bir borç altındasınız. Sanırım benim ilginç bulduğum kısım, burada imkansızı denemeye hazır olmanızın ne kadar ilginç olduğu — evleri ve

çok sayıda insanın hayatını. Tesadüf, böyle bir şeyi açıklamakta zorlanır.”

"Rehn'in Tur Del Fur'u kurtarabilmem için öldüğünü mü söylemeye çalışıyorsun?"

Auberon başını salladı. "Hayır. Kader, alın yazısı ya da bu tür saçmalıklara pek inanmam. Bu tür şeyler rahipler ve keşişler içindir, ben ise ikisinden de çok uzağım. Tek bildiğim, geçmişti değiştiremezsin ama geleceği değiştirebilirsin. Bazen dünya kalbini kırdığında, onu yeniden birleştirmek için gerekli iğne ve ipliği de sana verir. Tabii ki eskisi gibi olmaz, ama hiç yoktan iyidir. Belki kader bu şehri kurtarmak için Rehn'i öldürmedi, ama o kuleye çıkıp Gravis'i durdurursan, bu Rehn'in boşu boşuna ölmediği anlamına gelmez mi? Rehn, genç yaşına rağmen dünyayı daha iyi bir yer haline getirdi — en azından denedi. Başarılı olup olmadığı... bu büyük ölçüde sana bağlı, değil mi? Bir özverili davranış, başka bir özverili davranışa yol açar, ta ki iyilik kaosu dünyayı ele geçirene kadar. Auberon ona gülümsedi. "Bu sadece bir düşünce, ama bazen genç erkeklerin devam etmek için bir nedene ihtiyaçları olduğunu düşünüyorum. Ayrıca, yastıklarımı mahvediyorsun."

Hadrian doğruldu ve Auberon'a baktı. Cüce için bile gerçekten çok yaşlı görünüyordu, bu da bir şey ifade ediyordu. Hadrian, şimdiye kadar gördüklerinden, hepsinin on yaşında küçük yaşlı adamlar gibi göründüklerini hayal etti. Auberon, kökleri açıkta, bükülmüş ve kemikli, derin damarlı ve budaklı kabuğu olan eski bir meşe ağacı gibi görünüyordu. Çoğunlukla yorgun görünüyordu.

"Ailene ne oldu?" diye sordu Hadrian.

Cüce başını eğdi ve Hadrian onun konuşmayacağından emin olana kadar sessiz kaldı, sonra yaşlı adam başını kaldırdı. "Onlar benim yüzümden öldürüldü. Bir asırdan fazla savaştım. Bir şeyleri değiştirebileceğimi sandım. Tek yaptığım bazılarını öldürmek ve diğerlerini öldürttüremekti. En büyük oğlum da savaşa katıldı ve genç yaşta öldü. Bu, karımın kalbini kırdı. Bana durmamı, çekip gitmemi, buraya gelip onunla ve hayatta kalan son oğlumla sakin bir hayat sürmemi yalvardı. Ama ben inatçıydım. Vazgeçemedim. Bir şeyler yapmak zorundaydım. Bu bir çağrıydı, ya da belki bir hastalıktı, ama halkımı kurtarmak için doğduğuma inanıyordum — ama kurtaramadım. Her şeyi daha da kötüleştirdim. Karım ve oğlumun benim deliliğimin bedelini ödediğini söyleyebilirim, ama bilmiyorum. Düşmanlarım beni yakalayamadıkları için ailemi aldılar. Belki de kader vardır, çünkü bu kadar uzun yaşamamın başka bir nedeni olamaz,

Her sabah uyanıp yaptıklarımı ve yapmadıklarımı hatırlayarak acı çekmekten başka.

"Peki ya çağrı, hastalık. Hâlâ var mı?"

Yaşlı cüce ayağa kalktı ve başını salladı, sonra ayrılırken duvardaki üç işaretli sembolü dokunmak için durdu. "Seni özlüyorum," dedi. "Ve özür dilerim."

Gölgeler uzadıkça, Royce ve Hadrian, Terlando Körfezi'nin kuzey kolunu oluşturan mini yağmur ormanı ve gelgit çalılıklarını geçerek yürüyüşe devam ettiler. Gravis'in bir tekne görüp geçit törenini fark edebileceğinden endişelenen Royce, yalnız gitmeleri konusunda ısrar etti. Bu, ikisinin ihtiyaç duyacakları her şeyi sırtlarında taşımak zorunda kalmalarına neden oldu. Bunu kolaylaştırmak için cüceler, omuz ve bel kayışları olan özel çuvallar yapmış ve bunları büyük bir özenle kendileri doldurmuştu. Hadrian, çuvalların ne kadar harika olduğuna hayran kaldı. Her biri yaklaşık 1,20 metre uzunluğundaydı ve yiyecek ve ekipmanla sıkıca doldurulmuştu, ancak Hadrian çuvalı taşıdığını neredeyse hiç fark etmiyordu. İçindeki çoğu şey Hadrian için yeniydi ve Royce için de aynı şeyin geçerli olduğunu tahmin ediyordu.

"Çok fazla eşya var gibi görünüyor," dedi Hadrian, Royce onları artık tanıdık olan patikadan aşağıya doğru götürürken.

"Çoğu ip," diye cevapladı Royce.

Hadrian sırtındaki çuvalı salladı. "Halatların çok daha ağır olduğunu hatırlıyorum."

"Bu sefer o kadar çok ihtiyacımız olmayacak ve bu ip farklı."

"Nasıl farklı?"

Royce ona ekşi bir bakış attı. "İnce ve hafif." "Beğenmedin mi?"

Royce omuz silkti. "Denediğimde sorunsuz çalıştı, ama... Bilemiyorum, sanki... farklı."

"Ne fark eder ki? Sen kullanmıyorsun. Halat benim için, değil mi?"

Royce bir an sessiz kaldı, sonra şöyle dedi: "Diğer şeyler de farklı. Kemerleri taktığında ne demek istediğimi anlayacaksın. Ve bir sürü şey yapmışlar, benim istemediğim şeyler. Yaylı ve dişli metal menteşeler var. Uçlarını sıkıştırıp bir yarığa sokuyorsun, bıraktığında açılıyor ve kayaya tutunuyor."

"Ve bu seni tutar mı?"

"Öyle diyorlar." Hadrian'a bakmak için durakladı. "Bunu ilk öğrenen sen olacaksın."

"Oh, ne güzel. Harika. Benim bir cüceden daha ağır olduğumu biliyorlar, değil mi? Onlara söyledin, değil mi?"

"Ne fark eder ki? *İkinci sefer şansın yaver gider* umuyorsun."

"Bu konuda fikrimi değiştirmiş olabilirim."

"Gerçekten mi? Auberon mu yoksa yaylı menteşeyi kullanma tehdidim mi etkili oldu?"

"Auberon," diye cevapladı Hadrian. "O akıllı bir adam." Bunun üzerine düşündü, sonra fikrini değiştirdi. "Belki de sadece bilge biridir."

"Aralarında fark var mı?" diye sordu Royce.

"Bence var. Akıllı olmak, birçok şey bilmek demektir; bilge olmak ise, bildiklerinle ne yapacağını anlamaktır."

Kalın çalılıkların sonuna ulaşmış kayalık kolun açık arazisine çıktıklarında ışık hızla azalıyordu. Bu noktadan itibaren her şey kaya, kum, çimen, mangrovlar ve açık denizdi — bir de çok fazla rüzgâr. Uzakta Kuzey Kulesi duruyordu. Batmakta olan güneşin son ışınları, kulenin devasa gölgesini üzerlerine ve ormana düşürüyordu. İkisi de bir an durup yukarı baktılar. Yükseklik baş döndürücüydü.

"Auberon bize yeni bir iş bulmamızı söyledi. Hatırlıyor musun?" Hadrian, birlikte durup bakarken sordu. "Süslü bir iş olması gerekmez. Çok para kazanmana gerek yok — basit bir hayat sürmek için yeterli kadar. Bunu söylediğini hatırlıyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

Hadrian kuleye doğru başını salladı. "Bence o kuleye tırmanmak onun gözünde *gösterişli* bir şey."

"Bence o tırmanışı herkes çılgınlık olarak sınıflandırır." "O zaman Maribor'a şükret ki diğerleri burada değil," dedi Hadrian.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

BENİ DUYABİLİYOR MUSUN

Gravis Berling, Drumindor'un iki kulesini birbirine bağlayan köprünün ortasına yakın bir yerde oturmuş, güneşin denize batışını izliyordu. Bu manzarayı daha önce binlerce kez görmüştü, ama hiçbiri birbirine benzemiyordu. Bulutsuz günlerde bile renkler her zaman biraz farklıydı. Ve her şey renklerle ilgiliydi. Bu akşam sarı top, geniş bir turuncu ışıkla çevriliydi, ancak aşağıdaki deniz, solan altın rengi çizgi dışında karanlıktı. Gravis, gün batımının tamamını görmek için gözlerini kırpmadan bakmak istedi, ama yapamadı. Yine ağlıyordu.

O gün erken saatlerde son geminin denize açılmasını izlemişti. Drumindor'dan bakıldığında hiç de büyük görünmeyen o büyük gemi. Gravis, bulunduğu yerden sadece küçük beyaz bir nokta görebiliyordu. Gemi, denize sürüklenen atılmış bir mendil kadar küçük görünüyordu. Drumindor'un yanında hiçbir şey büyük değildi. Cornelius DeLur bile küçüktü.

Şimdi bana nasıl davrandıklarını pişman olduklarını sanıyorum.

Yaklaşık bir ay önce, o sadece bir toz zerresi, üzücü bir şaka, geçmiş bir çağın kalıcı kokusuydu.

Hayır, ben bir şaka değildim. En kötüsü de bu. Beni yalancı sandılar.

Drome Çocukları'nın dünyayı yönettiği, bir Dromeian'a hakaret etmenin tehlikeli olduğu bir dönemde kimse bana inanamıyordu. O geminin ayrılışını izlerken, fikirlerini değiştirdiklerini biliyordu.

Şimdi benimle uğraştıkları için pişmanlar.

Amacını kanıtlamıştı ve burada durabilirdi. Şehri boşaltmıştı. Gravis Berling, herkese Drome'dan korkutmuştu. Evet, durdurabilir, baskıyı boşaltabilir ve uzaklaşabilirdi. Bu fikir cazipti. Drumindor'u yok etmenin sorumluluğunu üstlenmek, zihninden daha fazlasını ağırlaştıran büyük bir yükü. Kuleler, atası efsanevi Andvari tarafından tasarlanmış ve gelmiş geçmiş en büyük Brundenlin mühendisleri ve zanaatkarları tarafından inşa edilmişti. Drumindor, antik dünyanın harikasıydı.

Ben kimim ki tüm bunları yok edeyim?

Ama elbette, öylece çekip gidemezdi. İşler bu kadar naif düşüncelerin ötesine geçmişti. Bu kadar sorun çıkardıktan sonra, onu asla paçayı kurtarmasına izin vermezlerdi. Cornelius DeLur'u kendi şehrinden kovmuştu. Örümcek Kral, nereye giderse gitsin onu bulacaktı. Gravis'in hayatı bitmişti. Öyle ya da böyle, bu onun sonu olacaktı. Yine de, intikam korkusu, planı sonuna kadar uygulamak zorunda olmasının en önemli iki nedeni arasında bile yer almıyordu.

Bu nedenlerden biri, Drumindor'un derinliklerinde mutlu bir şekilde meşgul olmaktı. Neyse ki Falkirk tüm vaktini demirci dükkânında geçiriyordu ve bu kadar yükseğe hiç çıkmıyordu. İkisi, birbirinden uzak komşular gibi bir arada yaşıyordu. Çit örmek için çok tembel oldukları için, birbirlerinin bölgelerine girmeyeceklerini biliyorlardı. Falkirk bodrumda kalırken, Gravis Drumindor'un üst katlarında vakit geçiriyordu. Bu onun için gayet iyiydi. Gravis, Falkirk'i rahatsız edici buluyordu. Durumu onunla konuşmamıştı, ama Gravis fikrini değiştirirse Falkirk'in bundan hoşlanmayacağından emindi.

Ana dişli yürüyen cesedin bölgesinde olduğu için, niyetini değiştirmek için önemli bir engel vardı. Falkirk, Gravis'in Drumindor'u havaya uçurmasını istiyordu ve bu olayın yanında olmakta hiçbir sakınca görmüyordu. Adam zaten ölü olduğu için, bu onun pervasızlığını açıklıyordu, ama Gravis daha fazlasından şüpheleniyordu.

Rüyalar bununla çok ilgisi vardı.

Gravis hala rüya görüyordu ve rüyaları o kadar kötüleştirmişti ki artık neredeyse hiç uyuyamıyordu. Uyuduğunda ise, kulakları sağır eden ve hiç durmayan bir gürültü duyuyordu. Kabuslarında, taştan gelen titreşimleri hissediyordu. Kaçmak, olabildiğince uzağa gitmek istemesine rağmen, her zaman Kuzey Kulesi'nin tabanına inen merdivenlerden aşağı iniyordu. Gravis yaklaştıkça, altındaki basınç magmayı ana şafttan yukarı ittiği için taşın sallandığını, çatladığını ve parlamaya başladığını görebiliyordu. Ama başka bir şey daha vardı. Sesler duyuyordu. Derin, bozuk sesler, eski bir dilde konuşuyordu. Her zaman üç kişi vardı, bağılıyor, serbest bırakılmak için ağlıyor, özgürlüklerini talep ediyorlardı. Gravis tek kelime bile anlamıyordu, kelimeleri duyduğundan bile emin değildi, ama yine de anlamlarını anlıyordu. Ve erimiş havuzun dibinde, Falkirk onlara sesleniyor, kendini yere atıyor, o korkunç seslere zamanın yaklaştığını temin ediyordu ve karşılığında onlar da ona sonsuz ödülünü garanti ediyorlardı.

Scram Scallie'yi sık sık ziyaret edenler, şehri yöneten tüccar baronlarına Kutsal Olmayan Üçlü derlerdi, ama onların ayaklarının altında neler olup bittiğini bilmiyorlardı.

Eğer bilselerdi, Baric gibiler bu kadar küstah davranmazlardı. Gravis'in duyduğu sesler, ruhunda uyandırdığı dehşet ve korku duygusu, dayanılmaz hale geldi ve her zaman ofisi olan küçük hücrede çığlık atarak uyanıyordu. Rüyalar korkunçtu, ama en kötüsü, uyandıktan sonra hala kalp atışlarını hissedebildiğini düşünmesiydi: daha zayıf, daha uzak, ama hala oradaydı.

Gravis, fikrini değiştirirse Falkirk'in onu öldüreceğini biliyordu. Ve ölen adam bunu yapabilecek güçteydi. İçeri girdiklerinde, ana katın güvenlik görevlileri onları karşıladı. Gravis'in yıllardır her gün gördüğü adamlardı bunlar, yaşlı subaylar ve genç askerler. Falkirk hepsini öldürmüştü. Kendini savunmak için hareket etmemişti. Hiçbir gardiyan onlara herhangi bir şekilde tehdit oluşturmamıştı, ama Falkirk hemen harekete geçmişti. En az ikisi onu bıçaklamayı başarmıştı. Falkirk farkında değilmiş gibi görünüyordu. Muhafızları tam olarak nasıl öldürdüğü hâlâ bir sırdı. Ölü adamın silahı yoktu, sadece çıplak elleri ve... dişleri vardı. Gravis, Falkirk'in bir muhafızın yüzünü ısırıldığını hatırladığını sandı, ama bu yanlış olmalıydı. Olayların tamamını görmemiş olan Gravis, inkar etme lüksüne sahipti. Meğer pek bir şey görmemişti. Kan dökülmesinden tiksiniyor, arkasını dönmüştü. Aslında, saatlerce resepsiyon masasının altında korkarak saklanmıştı, ama seslerden kaçamıyordu. Bağırışların ardından çığlıklar geldi, çığlıklar inlemelere dönüştü ve sonra sadece yırtılma ve... *çiğneme* sesleri kaldı. Sonunda dışarı çıkma cesaretini bulduğunda, Falkirk Gravis'in önünde duruyordu, sanki bir kan küvetinde yıkanmış gibi kırmızıya boyanmıştı.

"Derilerini daha sonra toplayacağım," dedi Gravis'e neşeyle. "Bana fırını göster."

Ölümçül bir tehlike hissinden çok, korkunç manzaradan daha çok dehşete kapılan Gravis başını salladı. Çamur birikintisinde oturan altı yaşındaki bir çocuk kadar mutlu görünen, kanla kaplı, katil bir cesetle tartışmanın hiçbir anlamı yoktu. Gravis, köprüden geçerek Kuzey Kulesi'ne doğru yol aldı ve ardından Falkirk'i aşağıya kadar eşlik etti. Gravis, kaydırakları kurdu ve ana dişliyi kilitledi. İkili kısa süre sonra ayrıldı; Falkirk Drumindor'un üssünü rahatsız ederken Gravis kulelere takıldı. Ana dişliyi açmak için Gravis'in aşağı inmesi gerekiyordu. Yine de bu, Gravis'in neden uzaklaşmadığının sadece bir destekleyici argümanıydı. Asıl neden, onu rahatsız eden birden fazla hayalet olmasıydı.

"Seni sevdim," dedi Gravis, taş köprüünün kenarına oturmuş, bacaklarını sallayarak güneşin batışını izlerken. Sonra dinledi, cevap bekledi

bir cevap duymayı umdu, ama bunun asla gelmeyeceğini biliyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, kulağına başka bir şey geldi. Uzaklardan, şarkı söyleme sesi ona doğru geliyordu.

Bacaklarını yukarı çekip ayağa kalktı. Okyanus tarafından uzaklaşarak, köprünün karşısına, bayrağını astığı yere doğru yürüdü. Limana doğru baktı. Şehir boş olmalıydı, ama korunaklı liman ışıklarla doluydu. Yüzlerce, belki binlerce titreyen nokta Berling's Way'de aşağı doğru hareket ediyordu. Yayılmaya başladılar, rıhtımı doldurdular, iskeleyi ve rıhtımları ateşböcekleri sürüsü gibi aydınlattılar.

Mumlar, diye düşündü Gravis. Ya da belki fenerler, belki ikisinden de biraz.

Söyledikleri şarkıyı biliyordu. Belgric Kraliyet Marşı değildi, ama öyle de olabilirdi. Dromeian sesleri *Hagen Ere Brock'un* sözlerini yükseltti. Bu eski şarkı o kadar eskidi ki, kimse nereden geldiğini veya kimin yazdığını bilmiyordu. Her Dromeian, bu şarkıyı her cenazede söyledikleri için melodisini ve sözlerini ezbere biliyordu. Bunu anlamayan diğer kültürler, bu baladı güzel buldukları için partilerde, düğünlerde çaldılar ve yakın ve uzak tavernalarda mahvetteler. Dromeianlar için, melodiyi duymak bile onları ağlatırdı. Şarkıyı söylemek zordu, çünkü boğazlarını düğümler ve kalplerini kırardı. Hepsi, sevdikleri birine veda etmek için bu sözleri, bu şekilde söyleyerek kullanmışlardı. *Hagen Ere Brock* bir ağıt şarkısıydı ve günün son ışıkları sönerken binlerce Dromeian sesi ona bu şarkıyı söyledi.

Nedenini biliyordu. Ona durması, merhamet etmesi için yalvarıyorlardı. Ama o anda Gravis'in aklında tek bir şey vardı: Ena'ya bu şarkıyı söylememiş olması. Ölüm gecesi, yalnız kulübelerinde geçirdikleri son dakikaları hatırladı. Rüzgâr, ağartılmış tahtaların arasından esip ısıklık çalarken, o Ena'nın yatağının başında diz çökmüştü. Ena ter içinde yatarken, Gravis onun elini tuttu. Saatlerdir öyle yatıyordu ve sonra uyandı.

Gözleri onu buldu ve korkunç bir berraklıkla, "Senin için önemli olan hep kulelerdi" dedi. Onun konuştuğunu duyunca şaşırdı ve Ena son nefesini verip son sözlerini fısıldarken, onun söylediklerini hala sindirmeye çalışıyordu: "Beni hiç sevmedin."

Sonra öldü.

Şaşkınlıkla ona baktı. Panik içinde, ona yanıldığını söyledi. Omuzlarından sallayarak dinlemesini rica etti, ama orada kimsenin olmadığını fark etti. Yalnızdı. Ena gitmişti. Sonsuza dek gitmişti ve o bunu asla açıklayamayacaktı.

Şimdi Gravis köprüde durmuş aşağıya bakıyordu. İnşaatçılar duvar ya da korkuluk yapma zahmetine girmedikleri için ayak parmakları kenara değiyordu. Ağlayarak inledi ve sarsıldı. Gözyaşları, sayısız küçük ışığı bulanıklaştırarak tek bir dönen lekeye dönüştürdü ve şarkıları sona erdiğinde, ortaya çıkan yıldızlara doğru bağırdı. "Seni seviyorum! Beni duyuyor musun? Seni hep sevdim!"

Ama sözleri onun ulaşabileceği mesafede değildi.

Bu yüzden Drumindor'u yok etmek zorundaydı. Gravis, Ena'ya, ona ve herkese kanıtlamalıydı, dünyaya gerçeği göstermeliydi.

Gravis gözlerini sildi. Sonra bir kez daha ışıklara baktı. Şarkı boyunca, ışıklar yer değiştirmiş ve şimdi PLEASE (LÜTFEN) kelimesini oluşturuyorlardı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum." diye hıçkırdı. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TIRMANIŞ

Tam karanlık çöktükten hemen sonra, Royce ve Hadrian kulenin dibine ulaştılar ve sırt çantalarını yere indirdiler. Royce, köprünün karşısındaki kuzey tarafını seçmişti. Kulede görünür bir pencere yoktu, bu da onları Gravis'in kör noktasına sokuyordu. Dalgaların sonsuz çarpışmasına karşı inatla direnen büyük doğal çıkıntının üzerine üslerini kurdular. Rüzgâr tuzlu su sıçratıyor ve ikiliyi kaygan taştan itmek için çaba sarf ediyordu. "Görüyor musun?" diye sordu

Royce, rüzgâr hırsızın saçlarını savururken Hadrian'a. başlığını çıkardı ve Hadrian'ın saçlarını karıştırdı.

"Evet," diye cevapladı. "Ana hatları ve benzeri şeyleri görebilirim, ama küçük el yazısını okumamı isteme."

Gerçekte Hadrian bundan biraz daha fazlasını görebiliyordu. Geceleri şaşırtıcı derecede çok savaş oluyordu ve karanlıkta bir insanın bu kadar iyi görebilmesine her zaman şaşıırıyordu. Yıldızlarla aydınlatılmış okyanusla çevrili dar bir kara parçası üzerinde dururken, Royce'un başlığının altındaki gözlerini seçebiliyor, çeşitli bitkileri ayırt edebiliyor ve tek tek gelen dalgaları görebiliyordu. Ayrıca çalıların ve uzun otların rüzgârla sallanıp durması da onu rahatsız ediyordu. Hadrian, Crown Tower'ın dibinde durdukları sırada rüzgâr olduğunu hatırlamıyordu, ama tepeye vardıklarında rüzgâr çok şiddetliydi. Gece gökyüzüne karşı silüetini çizen, sonsuza kadar uzanıyor gibi görünen, inanılmaz derecede büyük taş duvara baktı.

Orada nasıl olacak?

Hadrian, Rehn'i Pickles'ı öldürmekle suçlamış ve suçlu bulmuştu. Belki de bu yüzden bu kadar üzgündü. Gerçeklik ve duyguları birbiriyle uyuşmuyordu. Hadrian o çocuğu sevmişti. Çocuk öldüğünde, bir oğlunu kaybetmiş gibi olmuştu. Pickles'ın hiç var olmadığını öğrenmek ona çok ağır gelmişti. Bunun için birinin cezalandırılması gerekiyordu — en azından Hadrian öyle düşünüyordu. Ama... acısı, görüşünü engelliyordu. Ve böylece, bir dizi absürt olayın ardından, Hadrian öfkesini Rehn'den çıkardı. Kalbini kırdığı için kurbanı suçladı.

Auberon ile yaptığı konuşma, görüşünü biraz değiştirmişti. Hadrian hala soluduğu havaya bile layık değildi, ama belki de hatasından iyi bir şey çıkabilirdi. Şehri kurtarmaya yardım edebilecekse, denemesi gerekiyordu. Bunu Pickles'a ve şimdi de Rehn'e borçluydu.

"İşte koşum takımın," dedi Royce, sırt çantasından dev bir örümcek gibi görünen bir şeyi çıkararak.

Crown Tower'a tırmandıklarında, Hadrian'ın uyluklarına ve beline dolanan ve derisine batmış perçinlerle tutturulmuş basit bir deri kayış düzeni kullanmışlardı. Yeni koşum takımı tamamen siyahtı ve hafif kumaştan yapılmıştı. Dikiş varsa da Hadrian onu bulamadı.

"Bu beni tutacak mı?"

"Bir tonluk bir taş bloğu ile test ettim. Yani sanırım akşam yemeğinde ne yediğine bağlı."

Hadrian halkaların içine girdi, kemeri yukarı çekti ve beline bağladı. "Yastıklı ve... vay canına, bu gerçekten rahat."

"Sessiz de," diye ekledi Royce. "Halkalar ses çıkarmayacak. Onları çıkarmamıza bile gerek kalmayacak."

"Kemerdeki büyük halkalar ne için?"

"Bunlar için." Royce, koşum takımının kemerindeki halkalara düzinelerce kelepçe düzeneğinin nasıl asıldığını gösterdi. Her kelepçe düzeneği, kısa bir kordonla birbirine bağlanmış iki kelepçeden oluşuyordu. "Bir çapa çaktıktan sonra, bunlardan birini çapaya, diğer ucunu da ipe takacağım." Royce kemerinden birini çıkarıp Hadrian'a uzattı. Kelepçeler tam bir daire şeklinde değildi; menteşeli bir ağızları vardı ve Hadrian yaylı mandalıyla oynadı.

"Arkamdan gelirken, çapaları çekmek yerine, sadece halatını çözmen, çapadan kelepçeyi çıkarman ve onu" — Hadrian'dan kelepçeyi geri aldı — "kemerindeki halkaya takman yeterli." Kelepçeyi kendi kemerine taktı. "İşte böyle."

"Vay canına, bu harika!" dedi Hadrian içtenlikle. "Yeterli çapamız var mı?"

Royce, birbirine bağlı devasa bir dizi çivi çıkararak cevap verdi.

"Bu ne kadar ağır?"

Royce onu Hadrian'a verdi ve Hadrian şaşkına döndü. Elinde tüylerden yapılmış bir kolye tutuyor olabilirdi.

"İşte ip." Royce kocaman bir bobini uzattı.

"Bu saçmalık." Hadrian ağırlığını kaldırdı. "Bu ip değil, ipucu. Bu da test edildi mi?"

Royce başını salladı. "Her şeyi test ediyorlar." "Ve sen onlara inandın mı?"

Royce gözlerini devirdi.

"Aptalca bir soru ama tüm bunları bir günde nasıl başardılar?"

Royce güldü. "Bunu seveceksin." Çantaya uzandı ve bir çift ayakkabı çıkardı. Hadrian'ın büyük deri botlarına kıyasla çok küçüktüler ve üstleri kanvas, altları kalın katran gibi görünen, sadeleştirilmiş terliklere benziyorlardı.

"Onlardan ayakkabı yapmalarını mı istedin?"

"Bu işlerin yarısını bile onlardan istememiştim. Görünüşe göre, hepsi yardım etmek istemiş. Yüzlerce kişi gece gündüz çalışmış. Denemek ister misin?"

Hadrian, burunun düz taşına oturdu. Royce de aynısını yaptı ve birlikte büyük botları garip terliklerle değiştirdiler.

"Bu çok garip bir his," dedi Hadrian, ayağa kalkıp parmak uçlarında zıplayarak. "Sanki çıplak ayakla yürüyor gibiyim."

"Bunlar, cüceler yerel ağaçların özünden yaptıkları *kauçuk* denen bir şeyden yapılmış."

"Ve bunlarla tırmanacak mısınız?"

Royce başını salladı. "Ben de şüphelerim vardı. Sonra denedim." Royce ayağa kalktı, kulenin dibine gitti ve ellerini kullanmadan tırmanmaya başladı. İki adım yukarı çıktıktan sonra geri düştü, ama bu Hadrian'ın ağzını açık bırakmaya yetti. Royce görünmez basamakları çıkıyormuş gibi görünüyordu.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Taştaki küçük kusurlar, kauçuğun kavrama gücüyle birleşince harika bir kombinasyon oluşturuyor. Ayakkabılar çıplak deriden daha iyi. İki el yerine dört elim olacak."

"Bu bir meydan okuma bile olmayacak, değil mi?" Hadrian alaycı bir hayal kırıklığıyla sordu.

Royce başını kaldırdı ve her zamanki kaşlarını çatmış ifadesinin yerine acı bir ifade belirdi. "Oh... zor olacak."

İkili giyinmeyi bitirdi. Royce, cücelerın tasarladığı yeni sistemi ayrıntılı olarak açıkladı. İp ile asılan bir kese yerine, neredeyse tüm ekipmanları kemerlerin üzerindeki büyük halkalara ayrı ayrı asılıydı. Cüceler, Royce'un parmak uçlarını kuru tutmak için ihtiyaç duyacağı tebeşirden

, yemeklerine ve hatta küçük bir ilk yardım çantasına kadar her şeyi kolayca takılabilen kaplarda temin etmişlerdi. Toplamda, her şey Hadrian'ın üç kılıcından daha hafifti.

"Cüceler hakkındaki fikrini değiştirdin mi?" diye sordu Hadrian.

"Dalga mı geçiyorsun? İşte bu yüzden onlardan nefret ediyorum. Ben bir hırsızım ve onlar da o buzluk ve bu ayakkabılar kadar ustaca yapılmış kilitler, kapılar ve kutular yapıyorlar. Bu yolculuk, onların ne kadar berbat olduklarını ortaya çıkardı. Cüceler, çiftçi için yabani otlar, kılıç için zincir zırh, zırhlı şövalye için derin su veya zehir için panzehirdir."

"Yani sen zehir misin?" diye sordu Hadrian. "Bu şaşırtıcı derecede öz farkındalık."

Royce kaşlarını çatı. "Doğruyu arıyorsan, onlar benim ayakkabımdaki çakıl taşları gibiler — küçük, önemsiz, ama inanılmaz derecede sinir bozucu."

"Binlerce sinir bozucu çakıl taşı kurtarmak için hayatını tehlikeye atmak üzere olduğunu farkında mısın?"

"Her işin bir dezavantajı vardır."

Çantalarını bağladılar ve rüzgârın hırsızlık yapmasını önlemek için taşlar kullandılar. Sonra Royce, kuleyi yavaşça dolaşarak açık denize bakan bir noktaya geldi. Duvarın, kanatçık veya dişlinin kule gövdesi ile keskin bir V oluşturduğu bir bölümünü işaret etti. "Bu kama boyunca yukarı çıkmaya başlayacağım. Ben yukarıdaki çatlağa ulaşana kadar burada bekle, görüyor musun? Bir çapa çakacağım, sonra sana bir ip atacağım. Ondan sonra, her şey eskisi gibi olacak... oraya ulaşana kadar. Şu büyük yarığı görüyor musun?"

Hadrian, köprünün yarısından biraz daha ileride, taş kanadın büyük bir parçası düşerek çıplak bir alan bırakmış bir bölüm fark etti. "Karşı taraftaki nişlere ve köprüye ulaşmak için oradan geçmemiz gerekecek."

"Sanki bu bir sorun olacakmış gibi konuşuyorsun."

Royce cevap vermedi, bu da yeterli bir cevaptı.

Hırsız, tırmanışın adımlarını ona anlatarak, sanki şehirde gezintiye çıkıyormuş gibi yolculuğu anlattı. Royce, Hadrian'ın bu süreçle hiçbir ilgisi olmadığı için onunla gerçekten konuşmuyordu, sadece Crown Tower'da yaptığı şeyi yapması gerekiyordu — Royce'un sabitlediği ip hattı boyunca kendini yukarı çekmek. Royce kendi kendine konuşuyor, zihninde oluşturduğu haritayı sözlü olarak ifade ediyordu. Bunu yaparken, ay doğarken tüm dünya aydınlandı.

Sadece birkaç dakika içinde, gece ay ışığının parlaklığı karşısında geri çekildi ve Royce'un neden bu rotayı seçtiği

yolu seçtiği hemen anlaşıldı. Ay doğudan yükseliyordu; kulenin karanlık tarafındaki gizli sığınakta tırmanacaklardı.

Royce ekipmanını son bir kez kontrol ederken, Hadrian ayın yavaşça yükselmesini izledi. "Çok büyük."

Royce başını kaldırıp bir kenara çekildi. "Neredeyse mükemmel bir daire. Yarın gece dolunay olacak." Hadrian'a baktı. "Rıhtımdan izleyebiliriz. Blue Parrot'tan bir şişe Montemorcey çalacağım, kadeh kaldırmak için."

"Çalmak mı? Eğer dolunayı kutlayacak kadar yaşarsak," dedi Hadrian, "Graxton sana içebileceğin kadar şarap verecek ve muhtemelen rıhtımdaki pikniğimizi de o düzenleyecek."

Royce kaşlarını çatı. "Keyif kaçırın."

Royce köşeyi kullanarak tırmanmaya başladı. Kollarını ve bacaklarını kullanarak, dengeyi sağlamak için karşı el ve ayaklarını değiştirerek ve duvardan ayrılmamak için kalçasını duvara dayayarak tırmandı. Yayılmış bir su böceği gibi yukarı doğru hareket etti. Bu yeni veya zor bir teknik değildi; sadece zor görünüyordu. Ağırlığının çoğu bacaklarında idi ve bacakları birbirine baskı uyguladığı için eforu azdı. Dengeyi sağlamak zordu ve çözüm kalçalarıydı. Bacak sallamaları ve kalça rotasyonları, neredeyse dikey bir duvara tırmanmadıkça, kimsenin fark etmediği kadar çok şeyi kontrol ediyordu. Çenesi taşa degecek şekilde, yerden yüzlerce metre yükseklikte, üç noktadan destek alarak dördüncü noktaya uzanırken, insan vücudunun mekaniklerini çok iyi öğreniyordu. Hava almak için göğsünü genişletmesi bile denge merkezini dışa doğru kaydırıyordu ve dışa doğru kaymak kötüydü.

Gerçekten rahatsız edici olan kısım ipi idi. Royce, Crown Tower'a tırmanışları dışında hiç ip kullanmamıştı. Şimdi, bir kez daha, belinden sarkan uzun bir kuyruk gibi bu sinir bozucu ipi vardı. Ağırlığı önemsizdi, ama ipin üzerine basmamak veya ipe dolanmamak zorundaydı. İlk çatlak sadece birkaç kat yukarıdaydı ve iyi bir tutunma yeri bulup kalçasını sabitledikten sonra, çekicini kapıp ilk pitonunu çakabildi. Cücelerin yaptığı kullanışlı çift klipsleri kullanarak ipi ankraja bağladı, sonra çatlağı takip ederek yukarı çıktı. Gözleri ve parmak uçlarıyla sürekli arayan Royce, yararlanabileceği tutunma yerleri veya çatlaklar ve yeni ankraj noktaları aradı.

Halat kısa bir süre gerildi, Hadrian'ın Royce'un onu tuttuğunu bildiren bir işaret — yani, ortağı kayarsa, halatın diğer ucundaki tek piton ve Hadrian, Royce'un düşmesini engelleyecekti. En azından söylentiler böyleydi. Crown Tower'a tırmanırken Royce, halat ve çapa sistemini sıkıcı, sinir bozucu, sinir bozucu ve tamamen aptalca bulmuştu.

Bu sefer durum farklıydı.

O tek çekiş, güven vericiydi. Bu his beklenmedikti ve Royce bunu düşündükçe, bu düşünce onu daha da rahatsız etmeye başladı.

Farklı.

Royce, düşerse öleceği yüzlerce duvar, teras ve kule tırmanmıştı. Tam olarak geçebileceğinden emin olmadığı çatıların arasındaki boşlukları atlamıştı. Hiçbir zaman endişelenmemişti. Ama şimdi kalbi hızla atıyordu ve bu iyi bir şekilde değildi.

Düşünmeyi bırak.

Tırmanmak, uzuvlar kadar zihinde de gerçekleşen bir şeydi. Diğer her şeyin ortadan kalkması ve yerine basit bir işlem geçmesi gerekiyordu: tutunmak, adım atmak, dinlenmek ve nefes almak için duraklamak. Royce, dikkatini dağıtan şeyleri zorla uzaklaştırmaya ve hesaplı bir ritim oluşturmaya çalıştı, gözleri sürekli kayayı tarayarak yararlanılabilecek en ufak kusurları arıyordu.

Royce için, dik bir duvarı tırmanmak, dünyayı tek bir odak noktasına indiren meditatif bir süreçti. Hareketlerin bir güzelliği, eylemin bir sanatı vardı. Bunu yeniden keşfetti ve kısa sürede, dünyanın endişelerinin kaybolduğu ve zamanın durduğu farklı bir yerde buldu kendini. Rüzgâr olduğunu biliyordu, karanlık bir okyanusun üzerinde yükseldiğinin farkındaydı ve Hadrian'ın yanında olduğu konusunda belirsiz bir hisse kapılmıştı, ama bunlar sadece hayaletler, farklı bir gerçeklikten gelen gölgelerdi. Duvar artık onun dünyasıydı. Kayaların sıcaklığı onu canlı bir varlık haline getiriyordu. Doku ona kişilik kazandırıyor. Çatlaklar ve kırıklar, karakter kazandıran kusurlar haline gelmişti. Değişen damarlar, kenarların sertliğiyle ölçülebilen belirli bir tutum ve değerleri ima ediyordu. O duvarları fethetmiyordu; onlar birlikte çalışan bir takımdı. Royce, kayanın insanlardan daha güvenilir, daha cömert olduğunu hissediyordu. Parmakları bir tutunma yeri ararken, duvar onun isteğini yerine getiriyordu. Çoğu zaman, bu hediye tam olarak umduğu şey değildi. Duvarın kendi iradesi vardı, ama yol oradaydı; Royce'un sadece onu bulması gerekiyordu. Kaya farklı bir dilde konuşuyordu. Bu dil farkını aşmayı öğrenmek çok önemliydi. Her uzanış, adım ve çekişle Royce dans partneri hakkında daha fazla şey öğrendi ve birlikte yakınlashılar.

Kollarını yormamak için çoğunlukla ayak parmaklarını kullanarak metodik bir şekilde ilerlerken, kelepçeler ve çapalar serbestçe sallanıyordu. Duvar, ilk başta hayal ettiği kadar mükemmel değildi. Tuz, rüzgâr, su, güneş ve zaman, partinin gerçekten eğlenceli olduğu üst kısımları tahrip etmişti. Bütün yarıklar ortaya çıkmıştı. Yerden bakıldığında, küçük çukurlar veya çukurcuklar gibi görünüyorlardı. Yakından bakıldığında, devasa bir kaya parçasının koparak gittiği, sık mağaraların ağzı gibiydiler. Neredeyse üç inç genişliğinde geniş, lüks bir çıkıntıya ulaşan Royce, bir çift piton yerleştirdi, ipi çift ankrajla sabitledi ve sıkıca bağladı. Sonra ipi üç kez çekti. Birkaç dakika sonra, Hadrian tırmanmaya başladığında ip gerildi ve öyle kaldı.

Bağlı ve dizleri yukarıda otururken, Royce ilk kez dışarıya baktı ve tek gördüğü okyanus ve gökyüzüydü. Neredeyse dolunay çoktan yükselmiş olduğu için ikisi de şaşırtıcı derecede parlaktı. Henüz kulenin onların tarafına geçmemişti, ama çok uzun sürmeyecekti. Tırmanan zihinde zaman yoktu, ama gerçek dünyanın kum saatinde şok edici bir hızla akıyordu.

Royce, sabitlenmiş ipe güvenerek dışarı eğildi ve ilerlemelerini kontrol etmek için yukarı baktı. Köprüye yarıdan fazla yaklaşmıştı ve köprü artık çok daha büyük görünüyordu. Üzerinde durduğu çıkıntı, geçmeleri gereken yarıkın başlangıcıydı. Aşağıya bakan Royce, Hadrian'ı gördü. Cüceler tarafından yapılan palanga-kelepçe sistemini kullanıyordu. Hadrian, bir halka içinde ayağını kaldırdı, sonra kelepçeyi yukarı kaydırarak ve tekrar aşağı bastırdı. Tüm bu süreç, yukarı doğru sarsılarak ilerlerken onu gülünç bir hale getiriyordu, ama hızlıydı ve Hadrian beklenenden daha kısa sürede çıkıntıya ulaştı.

"Bu şey harika çalışıyor!" dedi, başı göründüğünde sırtarak. "Geçen seferkinden çok daha kolay."

"Eğlendiğine sevindim," dedi Royce, bir sonraki adımı incelerken.

Yerden bakıldığında böyle görünmüyordu. Aslında, hiç de böyle görünmüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Hadrian. "Bir sorun var. Bıçağını mı düşürdün? Çünkü düşürdüysen, onu asla bulamayacaksın."

"Bıçağımı düşürmedim."

Royce onu çıkıntıya çekti. Pitonlar ve kelepçeler, kötü ayarlanmış bir kızaktaki çanlar gibi tınladı. Hadrian nefes nefeseydi, yüzü terle kaplıydı. Alnına birkaç saç teli yapışmıştı. Çıkıntıdan gevşek taşları süpürdü. Royce taşların düşüşünü izledi ve düz aşağı gitmediklerini fark etti. Rüzgâr akıntısı çakılları yakaladı ve

kuleye doğru savurdu, sonra tekrar kuleye doğru fırlattı, orada çarparak sekip geri döndüler. Sonunda denize düştüler, ama o mesafeden ve öfkeli dalgaların arasında, sıçrayışlarını hiç görmedi.

Hadrian başını dışarı doğru eğdi ve Royce'un baktığı yöne doğru baktı. "Tamam, seni korkutan şey nedir? Köprüde bizi bekleyen, palyaçoları kışkandıracak kıyafetler giymiş askerler görmedin, değil mi?"

"Hayır."

Hadrian küçük çantasından iki parça kurutulmuş et çıkardı ve birini Royce'a uzattı. "O zaman neden öyle bakıyorsun?"

"Ne bakışı?"

"Şu anda yaptığın ifadeyi."

Royce iç geçirdi, sonra başını salladı. Bir süre sonra, "Farklı," dedi.

Hadrian ona baktı ve kaşlarını çatı. "Bu bir cevap değil, Royce. Ne bir soru, ne de bir ifade. Sadece bir kelime."

Royce sert bir bakış attı. "Bu çıkıntı, bu oyulmuş parça, bunun farklı olacağını düşünmüştüm."

"Bu neden sorun olsun ki?"

"O tarafa geçmemiz gerekiyor." Royce köprünün yönünü işaret etti.

"Biliyorum."

"Peki, bunu yapmanın bir yolunu görüyor musun?"

Hadrian gülerken başını salladı. "Buraya gelmenin bir yolunu bile göremedim."

"Evet, şey... şu boşluğa bir bak. Oradan geçmemiz gerekiyor. Havada yürüyemeyiz. Bu yarık küçük bir köprü oluşturur diye düşünmüştüm. Ama öyle değil, sadece çirkin bir uçurum."

"Daha yükseğe çıkarsak ne olur?"

"Bu dişliler kulenin tüm yüksekliği boyunca uzanıyor. Ya en tepeye kadar çıkıp sonra geri inmeliyiz ya da kanadın diğer tarafı hariç, en alttan baştan başlamalıyız. Ve bunu yaparsak, Gravis'in bizi fark etme riski çok yüksek."

"Ve sen, bilirsin, siperin içine girip çıkamaz mısın?"

"Sanmıyorum. İç köşeyi kullanarak, sürtünme ve basınçla kendimi dışarı iterek tırmanıyorum. Oraya ulaşmak için dışın dışından dolaşmam gerekir."

Dışarıya doğru itmek sıkışmaktan daha kolay ve rüzgara daha fazla maruz kalırım, ayrıca taş oldukça pürüzsüz görünüyor. Buz tırmanmak gibi olur."

"Peki ya yukarısı?" Hadrian, boşluğun uzak tarafındaki yarıktaki büyük bir kayanın çıkıntı yaptığı yeri işaret ederek sordu. "Orası iyi bir tutunma yeri gibi görünüyor."

"Ve uçabilseydim, bu harika olurdu."

"Yani aşağı inmek zorunda mıyız?" Hadrian, aşağıya bakarak iç geçirdi. "Bu noktaya geri döndüğümüzde şafak sökmüş olacak."

"Gerçekten bu kadar uzun sürdü mü?"

Hadrian başını salladı. "Zamanımız azalıyor, Royce. Ve tüm bu çapaları tekrar kullanmak için çıkarmak zorunda kalırsak..."

Royce, küçük bir limon büyüklüğündeki tek tutunma noktasını inceledi. Bu nokta, boşluğun üstünde ve ötesindeydi. Üç inçlik çıkıntının uzunluğu boyunca koşması, ardından açık boşluğun üzerinden havada zıplaması ve tutunmayı umması gerekecekti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Hadrian.

"Atlayabilirim belki."

"Atlamak mı?" Hadrian şok olmuş görünüyordu, ama sadece bir saniye. "Tabii, elbette. İp de yanında olacak. Düşersen, ip seni tutar ve ben de seni yukarı çekerim."

Royce başını salladı. "Halatla başaramam."

"Halat olmadan atlayacak mısınız?" Hadrian aşağıya baktı, sonra tekrar kayaya. "Aşağıya çok uzak, Royce."

"Biliyorum, bu yüzden bu büyük bir karar."

Ay iyice yükselmişti. Gece yarısı yaklaşıyor olmalıydı. Şimdi aşağı inip sonra tekrar yukarı çıkarlarsa, köprüye vardıklarında gün ağarmış olabilirdi. Gravis onları kolayca görebilirdi. Köprünün kuleye bağlandığı yerde bir kapı varsa — ve mutlaka olmalıydı — cüce onu kilitleyecekti. Ve o kilit, tabandaki kilit gibi bir şey olsaydı — ve Hadrian bunun böyle olmaması için tek bir neden bile düşünemiyordu — her şey bitmiş olacaktı. Tur Del Fur yok edilecek, yüzlerce, muhtemelen binlerce insan hayatını kaybedecek ve Rehn Purim boşuna ölmüş olacaktı.

"Bir şey düşünüyorsun," dedi Royce. "Ne?"

Hadrian, çirkin bir şey yapmak zorunda kaldığında her zaman hissettiği mide bulandırıcı duyguyu bastırdı. "Sadece buraya gelmenin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum."

buraya gelmek bu kadar uzun sürdü diye merak ediyorum."

"Tırmanış uzun sürdü."

Hadrian omuz silkti. "Crown Tower'a çok daha hızlı tırmandın."

"Bu daha zor."

Hadrian, Royce'a bakarak mide bulantısı hissetti. Tırmanışın etkisi değildi. O kadar yüksekteki, kuşlar olsaydı ayaklarının altında uçacakları üç inçlik çıkıntıya oturmak bile etkisi değildi. Hadrian, yapmak üzere olduğu şey yüzünden mide bulantısı hissediyordu. Dudaklarını büzdü ve küçümseyen bir ses çıkardı. "Belki. Ya da belki de korkuyorsundur."

Bu, Royce'un başını çevirmesine ve gözlerini dikmesine neden oldu.

"Gwen yüzünden, değil mi?" dedi Hadrian. "Crown Tower'a tırmandığımızda onu tanıımıyordun. Ölsen de umurunda değildi çünkü bir hayatın yoktu, kaybedecek bir şeyin yoktu. Ve inkar etmeye çalışma. Bunun doğru olduğunu biliyorum çünkü ben de aynı şekilde hissediyordum. Hala da öyle hissediyorum, bir nevi. Arkadaşın yok, ailen yok, gerçek bir geleceğin yok; ikimizin de geride bırakmaktan üzülecek hiçbir şeyi yok. En azından şimdiye kadar yoktu. Benim hala yok, ama sen... sen şimdi korkuyorsun çünkü yaşamak için bir nedenin var. Onunla dans ettin, onu öptün. İlk kez kan ve ölümden ibaret olmayan bir geleceğin olduğunu biliyorsun. Bunu kaybetmekten korkuyorsun. Cebin boşken blöf yapmak kolaydır; ama riske girdiğinde körü körüne atlamak çok daha zordur, değil mi?"

Royce birkaç saniye ona baktı. "Hayır," dedi, ama sesinde öfke ya da Hadrian'ın aptalca bir şey söylediğini düşündüğünde kullandığı alaycı ton yoktu. Sonra Royce iç geçirdi. "Onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum. Bana inandığını söyledi."

"Gwen büyük bir kız, Royce. Başka birini bulacaktır, sanırım daha iyisini. Aslında, hemen hemen herkes olur."

"Ne zamandan beri piç oldun sen?" "Sen korkak olduğun zamandan beri."

Royce'un gözleri kısıldı. Ağzı düz, ince bir çizgiye dönüştü. "Dikkatli ol, burası ince bir çıkıntı."

"Yap şunu," diye cesaretlendirdi Hadrian.

Karışıklık su basmış Royce'un yüzüne "Sen gerçekten bunu benimle benimle . . . burada

Hadrian gözlerini devirdi. "Hayır! O atlayışı yapmanı istiyorum!"

"Ne? Neden? Seni ilgilendirir ki, Bay Yaşamak İçin Hiçbir Şeyim Yok? Sana ne fark eder ki? Sakın kıskandığını söyleme."

Son cümle canını yakmıştı çünkü Hadrian, içten içe biraz kıskançlık duyduğunu inkar edemiyordu. Gwen inanılmaz bir kadındı. Böyle birinin seni sevmesi? Durum tersine olsaydı, Hadrian bu riski göze almazdı. Bu tırmanışa bile başlamazdı. Onu bunu yapmaya iten tek bir şey vardı. "Çünkü Gwen'e Tur Del Fur'un yok olduğunu ve onun yüzünden binlerce insanın öldüğünü söylediğini görmek istemiyorum."

"Çünkü..." Royce şaşkındı. "Onun yüzünden değil, benim yüzümden."

"Tabii, eminim." Hadrian kurutulmuş etten bir ısırık daha aldı. Sonra çiğnerken Royce'a et parçasını salladı. "Gerçekten onun da böyle düşüneceğini mi sanıyorsun?"

Bu yeterliydi. Hadrian bunu Royce'un gözlerinde gördü. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bu, hesaplamalarında yeni bir faktördü — hem de büyük bir faktör. Royce, Gwen'in kendini nasıl suçlayabileceğini hayal edemiyordu. Onun dünyasında, bu fikir, kayaların yüzebileceği veya zamanın geriye doğru akabileceği olasılığını düşünmekle aynı şeydi. Ama Royce, Gwen'i tanımişti. Sağlıklı, normal bir vicdanın nasıl işlediğini ilk elden görmüştü. Onu, bazı kayaların suda yüzdüğünü anlayacak kadar iyi tanıyordu.

Royce dişlerini sıktı ve uzaktaki tutunma noktasını tekrar baktı. Hadrian'ın midesi bulandı.

Hadrian, onun daha uzun ve daha tehlikeli sıçramalar yaptığını görmüştü. Aksi takdirde onu zorlamazdı, ama kendine güvenerek atlayış yapmakla, kendine güvenmeden atlayış yapmaya kalkışmak arasında fark vardı. Savaşta, şüphe genellikle başarısızlığın nedeniydi, oysa kendine güven, dengeleri kişinin lehine çevirirdi. En ufak bir hata, Royce'un yüzlerce metre aşağıya düşerek ölümüne neden olabilirdi. Şüphe ölümcüldü.

Royce tek kelime etmedi, ama eğilip kemerinden ipi çıkardı ve kelepçeden sarkmasına izin verdi. Sonra ayağa kalktı, çıkıntının ucuna gitti ve boşluğu gözetledi. Rüzgâr saçlarını geriye doğru uçurdu. Tırmanış için pelerinini çıkarmıştı ve pelerini olmadan Royce, sıırıslık olmuştuk uzun tüylü bir kedi gibi küçük ve zayıf görünüyordu. Duvardan elini bıraktı ve ip cambazı gibi durdu. Sonra geri çekildi.

Hadrian yolundan çekildi ve ona mümkün olduğunca fazla çıkıntı bıraktı.

Lütfen, Maribor, Novron, Drome ve duayı duyabilen herkes — ona kanatlar verin.

Royce çömeldi. Birkaç nefes aldı, bu sırada yanaklarını şişirdi. Sonra birdenbire ileriye doğru koştu. Koşarken ayak sesleri hiç çıkmıyordu

koşarken ayak sesleri çıkmıyordu. Sonra kısa pistin sonuna ulaştığında, son adımıyla Royce atladı.

Hadrian olsaydı, havada çırpınır, sonra uzak duvara çarpar, sekip düşerek ölürdü. Royce dirseklerini içe doğru çekip yüzünü öne doğru çevirerek uçtu. Boşluğun karşısına indi ve orada kaldı. Hadrian, sineklerin pencere camlarında benzer numaralar yaptığını görmüştü. Bir anda Royce mantoyu giydi, başka bir küçük çıkıntıya tırmandı ve bacakları sallanarak oturdu. "Bana bir sonraki ip bobinini at," diye bağırdı. "Bir ucunu tut."

Hadrian birkaç nefes aldı, kalbini sakinleştirdi ve ipi attı. Royce ipi çekti, yeni bir çapa çaktı ve ipi bağladı. "Şimdi karşıya geçmen gerekecek."

"Royce," dedi Hadrian. "Bunu bilerek yaptığımı biliyor musun? İstememiştım, ama senin biraz itilmeye ihtiyacın olduğunu biliyordum. Senin için gerçekten çok korktum."

Royce gülümsedi. "Sallanırken ipi keseceğimden mi korkuyorsun?"

Hadrian aşağıya baktı ve hiçbir şey görmedi. O ana kadar endişelenmemişti. "Belki."

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, ne yaptığımı biliyordum." "Öyle mi?"

"Ben aptal değilim."

"Bekle... Yani seni manipüle ettiğimi biliyordun ve yine de atlamaya karar verdin ama bana söylemedin? Ya düşseydin? Ya ölseydin? Seni öldürdüğümü düşünerek burada kalırdım."

"Bana uyar."

Hadrian kaşlarını çattı. "O piç kurusu tacını sana geri vereyim." "Dikkatli ol, tehlikeli bir vuruş yapacaksın," diye bağırdı Royce. rüzgârın uğultusu arasında ona seslendi. "Tırmanışın geri kalanında bu yeni halatı kullanacağız, ama diğer halatı da sana bağlı tut, bu yoldan geri dönersek kullanabiliriz. Salıncak yapabilmek için yeterince gevşek bırakmayı unutma."

Hadrian eski ipi kemerine bağlı tuttu ve yeni ipi de geçirdi. Sonra yeni ipi tuttu, boşluğu geçmek için salıncak hareketini yapabilmek için ipi olabildiğince gevşek bıraktı, sonra çıkıntıdan adım attı ve düştü.

Hadrian çapanın koptuğunu hissettiğinde kısa bir çekişme oldu. Ayrıca hafif bir *ping!* sesi duyduğunu sandı ve sanki dallar kopmuş bir salıncakta sallanan bir çocuk gibi hissetti.

kopmuş gibi hissetti. Halat gevşedi. Hadrian serbest düşüşe geçerken midesi ağzına geldi. Panik içinde uzandı, ama Royce'un açıkladığı gibi... "*havada tırmanamazsın.*"

Demek böyle öleceğim... İlginç.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KÖPRÜ

Hadrian gözlerine parlak bir ışıkla uyandı. Sabah olduğunu sandı, ama aslında aşağıdaki okyanustan yansıyan ayın göz kamaştırıcı parlaklığıydı. Yüzüstü yatıyordu ve kısa, hoş olmayan sarsıntılarla belinden yukarı doğru çeken bir ipten sarkıyordu.

"Uyandın mı?" Royce yukarıdan seslendi. Sesi gergin ve nefessizdi.

"Sanırım."

"Ne demek sanırım? Konuşuyorsun." "Belki de ölmüşümdür."

"Öyle olsaydı seni yukarı çekmeye zahmet etmezdim. Şimdi, o ipi tut ve geri kalanını kendin çek. Yorgunum."

Hadrian beline bağlı ipi tuttu. Bunu yaparken kulaklarında bir çınlama hissetti ve başı zonkluyordu. Elini uzattığında bandajları hissetti.

"Tırmanabilir misin?" diye seslendi Royce.

Hadrian çekip baktı ve kollarında, sırtında veya bacaklarında bir sorun olmadığını gördü. "Sanırım tırmanabilirim."

"Tamam. Kalkıp kalkamayacağına bir bak. Ben biraz dinleneceğim."

Hadrian, kendini zorladıkça daha da artan baş ağrısına karşı dişlerini sıktı. Halata ayaklarını dolayarak ve eski usul el ele yöntemini kullanarak, Hadrian yirmi ya da otuz fit yükseklikteki geniş bir kaya çıkıntısında bekleyen Royce'un yanına tırmandı.

"Tanrım, ne kadar ağırırsın," dedi

Royce. "Ne oldu?"

"Halatı kesmedim."

"Kestiğini söylemedim." Hadrian, büyük bir şişlik oluşan başının arkasını ovuşturuyordu.

"Eğer senin ölmeni isteseydim..."

"Seni suçlamıyorum Royce."

Hırsız ona öfkeli gözlerle baktı.

"Öyle değilim," diye ısrar etti Hadrian. "Ama ne oldu?"

"Sen sallanmaya başladığın anda benim tarafımdaki çapa koptu. Sen düştün ve diğer ip seni yakaladı. Sonra geri sallandın ve kafanı duvara çarptın. O zamandan beri baygınsın."

"Kafam nasıl sarıldı?"

"Ben sardım," dedi Royce, sesi hâlâ sinirliydi. "Kanaman vardı. Kafatası yaraları bu açıdan kötüdür. Başka ne yapabilirdim ki?"

"Şikayet etmiyorum." "Öyle görünüyor."

"Sadece kafam karıştı. Beni yukarı çekmeden önce kafamı nasıl sardım?"

"Sarmadım. Aşağı inip, senin sallandığın yere

Sonra kanamayı durdurmam gerekti. Kafanı sardım ve temizledim — ikimiz de havada sallanırken. Artık bir örümceğin sineği sardığı hissi nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Sonra, hala nefes alıyordun ama uyanmıyordun ve uymamız gereken bir program vardı, seni çekmek için cüce palanga sistemini kullandım.

"Ne kadar yükseğe çıktınız..." Hadrian etrafına bakındı.

İlk düşüncesi, oturduklarındaki çıkıntının lükslüğüydü. Bir saniye sonra, bunun bir çıkıntı olamayacağını anladı. *Çok büyük, çok genişti.* Hadrian geriye yaslanarak Royce'un arkasını gördü ve Güney Kulesi'ne kadar uzanan bir kaya parçası gördü. "Köprüde miyiz?"

"Bilgin olsun," dedi Royce. "Sen onu çektiğinde ben de aynı çapayı destek olarak kullanıyordum. Ben de düştüm. Kendimi tutabildim, yani düşen tek kişi sen değildin."

"Sorun değil, Royce. Gerçekten."

Royce sert bir bakış attı. Adam, Hadrian'ın yıllardır gördüğü en öfkeli haliydi. Hadrian bunu anlayamıyordu.

"Sorun yok değil." Sonra gözleri Hadrian'ın başındaki bandajlara odaklandı.

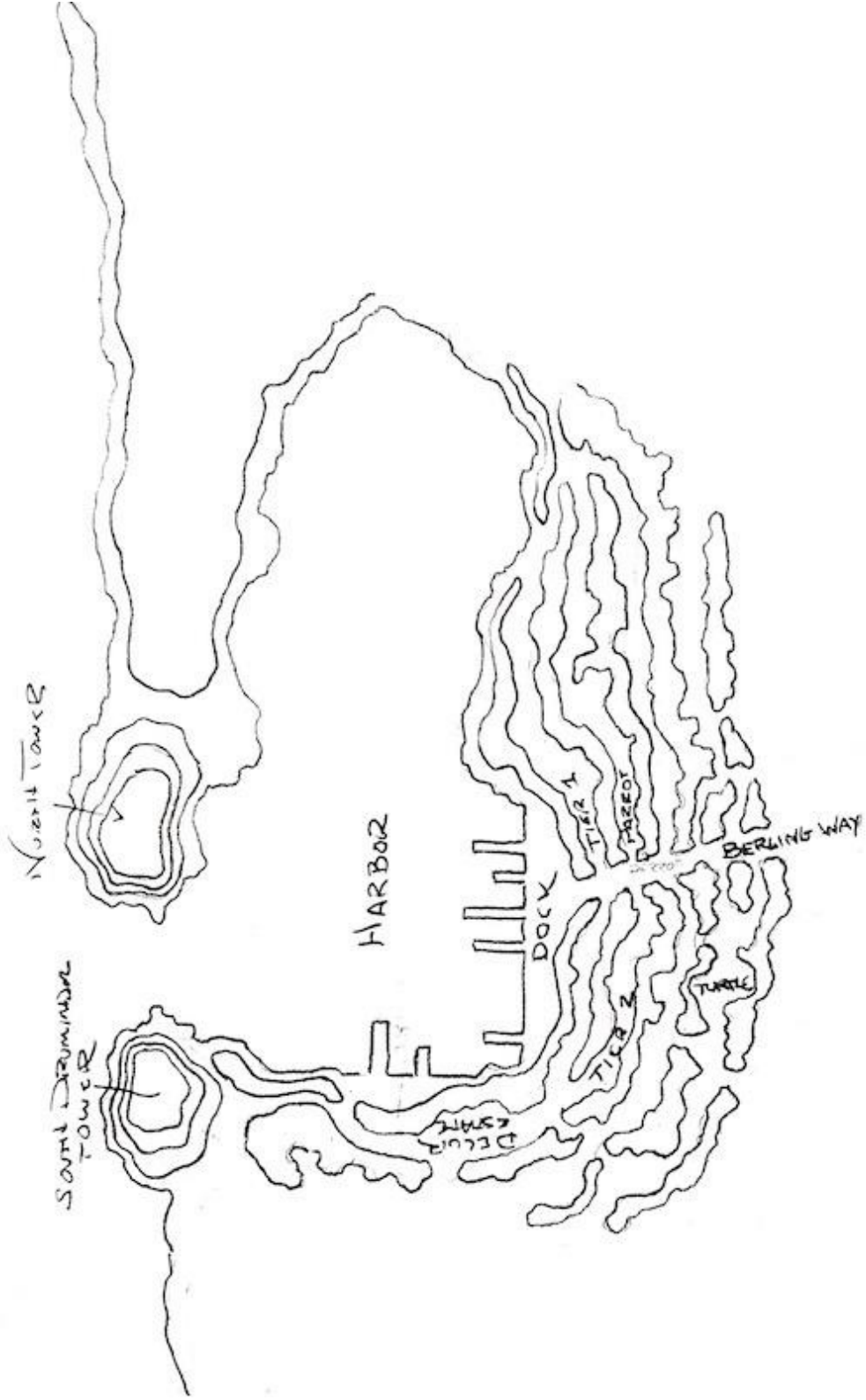
"Hiç de sorun yok değil."

Hadrian, köprüde durduğuna inanmakta biraz zorlanıyordu. Üç hafta boyunca köprüye bakıp, o ince görünümlü köprüyü imkansız bir hedef olarak görmüşlerdi — ama şimdi buradaydılar. İki günden az bir sürede, o ve

Royce, haftalarca denedikten sonra, dünyanın en yetenekli insanlarıyla dolu bir şehrin bile başaramadığını başarmışlardı.

Tur Del Fur, karanlık ve boş bir şekilde onların altında uzanıyordu. Hadrian sonunda tüm hikayenin ortaya çıktığını görebiliyordu. Batı Echo platosunun düz ve çorak tepesinden, kayalıkların soluk beyazı, kaya duvarını kesen şiddetli bir yara gibi görünüyordu. Kayalıkların üzerinde zikzaklar çizerek uzanan birçok katmandaki yeşillik, yarayı süsleyerek denize doğru uzanan yolculuğuna renk ve hayat katıyordu. Dahası, Hadrian kulelerin yaratıcılarının bıraktığı izleri görebiliyordu. Yerden görünmeyen daireler, Drumindor'un tabanından sanki büyük bir taş ocağının merkeziymiş gibi yayılıyordu. Hadrian, kayalıkların doğal olduğunu ve katların sonradan eklendiğini varsaymıştı. Şimdi ise, tüm burun kazılarak iki kule tabanda bırakıldığında bu uçurumların yaratıldığını gördü. Katlar sadece yolun uzantılarıydı. Berling Yolu, Berling ve işçilerinin aşağıya inip geri dönmek için kullandıkları yoldu. Tur Del Fur doğal bir cennet değildi. Terlando Körfezi'nin tamamı ve onu çevreleyen kayalıklar, bir şantiyenin süslenmiş kalıntılarıydı. Rolkinler, tapınaklar, konaklar ve dükkanlar sadece sonradan eklenmiş düşüncelerdi.

Artık her iki kuleye de erişimleri vardı, ancak zaten orada oldukları ve köprüyü geçmenin iki kule arasındaki mesafenin önemsiz olmadığını

. Ayın doğmasıyla birlikte, açık alan, çorak bir tarlanın bir çift geyiğe maruz kaldığı gibi, gözetleyen gözlere maruz kalmış gibi hissettiriyordu.

"En azından görebiliyorum, bu da bir şeydir," dedi Royce, ikisi köprünün kuleyle birleştiği yere yaklaşırken. Kesişme noktasında, iç içe geçmiş üç girintili açıklıktan oluşan, özenle yapılmış bir sundurma vardı. Her biri, kareler içine kazınmış cüce sembolleriyle süslenmişti. Ortalarında, bir girişin varlığını gösteren ince oluklu bir dikdörtgen çizgisi vardı.

Bu sıradan bir kapı değildi. Kapı taştan yapılmıştı, menteşesi yoktu, yüzeyinde büyük çiviler yoktu ve en korkutucu olanı da anahtar deliği, mandal, topuz veya tutamak yoktu.

Royce eşiği uzun bir süre inceledi, sonra elini ortasına koydu ve itti. Sonra tekrar itti. Sonra Royce uzun bir süre hiçbir şey yapmadı ve Hadrian'ın kalbi sıkıştı.

On bir saat sonra, hala köprüdeydiler.

O sırada güneş tepedeydi ve Hadrian sundurmanın içinde oturuyordu. Küçük çantasını açıp yiyecek bir şeyler aradı. Fazla bir şey getirmemişlerdi. Yiyecek ve su ağırdı ve hafif olmaları gerekiyordu. Tırmanışın sadece birkaç saat sürmesi gerekiyordu. Gece uzadıkça, keşfedilme heyecanı ve korkusu sıkıntıya dönüştü. Hadrian köprünün uzunluğunu birkaç kez yürüdü. Sabah olunca, kapının izin verdiği çok katlı girişin yetersiz gölgesinde uyudu. Pelerini ve başlığını tekrar giyen Royce, ayakta durdu, oturdu, volta attı ve köprünün diğer ucundaki kapıyı inceledi. İkisi, geçilmezlikleri açısından birbirinin aynısıydı.

"Kurutulmuş et çubuğu ister misin?" diye sordu Hadrian, Royce'u köpekmiş gibi

Kapının karşısında oturan Royce, ona öfkeyle baktı.

"Biliyorsun, biraz besin yardımcı olabilir. Şahsen ben aç karnına düşünemem. . Aç karnına pek bir şey yapamıyorum, gerçekten. Muhtemelen bu yüzden hiçbir yere varamadın."

"Ben aç değilim."

"Susamadın mı? Biraz suyumuz kaldı."

"Susamadım da."

"İçmelisin Royce. Güneşin altında siyah bir pelerinle oturuyorsun. Av eti turtası böyle yapılır, biliyorsun. Bir sürü ötücü kuşu hamurla kaplarlar, birkaç mantar, havuç ve soğan eklerler, sonra fırında pişirirler. Ve burada, sen gerçekten bir karatavuğa benziyorsun."

"Av eti turtası öyle yapılmaz," dedi Royce. "Öyle yapsan, tüyler olurdu. Et önceden haşlanıp güveç haline getirilir, sonra turtaya eklenir."

Hadrian başını salladı. "Bu konuda haklı olabilirsin." "Lütfen susar mısın? Düşünmeye çalışıyorum."

Hadrian, ananas suyu, esmer şeker ve rom ile baharatlanmış kurutulmuş domuz etinden bir ısırık aldı. Tadı harikaydı ve sınırlı miktarda yiyeceklerle mahsur kalmasaydı da öyle olacağını düşündü. Ancak işler zorlaşırsa, onu av eti turtasıyla takas ederdi. "Neredeyse yarım gündür *düşünüyorsun* ve hiçbir sonuca varamadın. Kaçmak için sadece on saatimiz kaldığını biliyorsun."

Royce, tüm bunları bildiğini ve özetlemenin hoşuna gitmediğini acı bir şekilde açıklayan bir bakışla ona baktı.

Hadrian bir ısırık daha aldı: küçük bir ısırık. Yemeği uzatması gerekiyordu. Sırtını kapıya dayayıp bacaklarını uzatarak oturdu. Ayakları artık güneşteydi ve ısınmaya başlamıştı. Hiç durmayan rüzgâr yardımcı oluyordu, ama kaçamadığı sürekli yakıcı ışık rahatsız ediciydi. Ayrıca, huzur içinde yemek yiyebilmesi de üzücüydü. Hadrian, martıların sürekli *cıvıltıları* ve gıcırdayan kapı sesleriyle havayı doldurmadığı bir sahile hiç gitmemişti. Normalde, yemeğini yiyebilmek için onlarla mücadele ederdi, ama bugün değil. Ve çok yüksekte oturuyor da değildi. Kuşlar eskiden oradaydı — köprünün yüzeyinde bolca beyaz lekeler vardı. Şimdi sadece rüzgârın sürekli uğultusu vardı. Sessizlik kesinlikle ürkütücüydü.

Martılar benim bilmediğim neyi biliyorlar?

"Ve bir yere vardım," dedi Royce. "Öyle mi?"

Royce, yuvaların bulunduğu verandanın tamamını işaret ederek elini salladı. "Buraya gel ve bak."

Hadrian ayağa kalktı, çıkıntının altından çıktı ve çıkıntıdan kurtulana kadar eğildi. Sonra Royce'un kapıyı incelediğine katıldı.

"Bu bir şifreli kilit ve kapının etrafındaki semboller kilit mandalları. Her biri aynı boyutta kareler halinde oyulmuş. Sanırım

bunları iterseniz içeri kayacaklardır. Doğru olanları kullanırsanız, kapı açılacaktır. Öyleyse, soru hangilerini iteğinizdir."

"Cüce runelerini okuyabiliyor musun?"

"Gerek yok çünkü şifre sadece bir tarih. Sadece hangi tarih olduğunu ve hangi sembolleri kullanmam gerektiğini bulmam gerekiyor."

"Peki bunu neden düşünüyorsun?"

Royce, elini açmış ama blöf yapmayan bir kart oyuncusu gibi baktı. "Bir tarih hatırlanması kolay olurdu. İlk hükümdarlarının taç giyme töreninin yapıldığı yıl olabilir ya da daha belirsiz bir tarih olabilir, ama yine de tüm cüceler tarafından bilinen, başka hiç kimse tarafından bilinmeyen bir tarih olmalı." En küçük eşiği işaret etti. "Drumindor, her dolunayda bir kez basınçtan arındırılır, bu da onu ay takvimine göre düzenler. Yani ilk iki eşik kolay. Bu çerçevede on iki sembol kazanmış ve bir yılda on iki ay döngüsü var." Ortadaki eşiği işaret etti. "Bunda yirmi sekiz var, ay döngüsündeki *gün* sayısı." Ve büyük olanın doksan dokuz sembolü var. Sanırım bu bir şekilde yılı gösteriyor, ama son kontrol ettiğimde kayıtlı tarihte doksan dokuz yıldan fazla vardı, bu yüzden neden olduğunu bilmiyorum..."

"Cüceler sadece doksan dokuz sayıya sahiptir. Auberon'un böyle bir şey söylediğini hatırlıyorum."

"Tamam. Hala sorunu çözmiyor ama bilmek iyi oldu."

"Öyleyse, cüceler için veya en azından Drumindor'un kurucuları için en önemli tarihi bulmamız gerekiyor ve..."

"Hayır," Royce başlığını salladı. "Kombinasyon değiştirilmiş."

"Nereden biliyorsun? Bunun mümkün olduğunu düşündüren ne?"

"Bir kombinasyon içeren bir şey inşa edip, bunun binlerce yıl boyunca aynı kalmasını bekleyemezsiniz. Birisi yanlış kişiye söyleyecek ve o zaman işe yaramaz hale gelecektir. Bu yüzden kilit, zaman zaman değiştirilebilme özelliğine sahip olmalıdır — ya mevcut tarih keşfedildiğinde ya da düzenli aralıklarla. Ama kesinlikle kule ilk inşa edildiğinde kullanılan kilitte aynı değildir. Gravis içeri girdiğinde kapıyı kapattı ve kimse onu nasıl açacağını bilmediğine göre, kilitleri de değiştirmiş olmalıdır."

"Bu, *Gravis'in* hangi tarihi kullanmış olabileceğini bulmamız gerektiği anlamına geliyor." "Aynen öyle." Royce başını salladı. "Ayrıca içeri nasıl gireceğimizi de belirlememiz gerekiyor"

. Olası tarihler konusunda, üç olasılıkla sınırladım: Gravis'in doğum günü, Drumindor'un tamamlandığı tarih veya kovulduğu gün. Drumindor'un ne zaman tamamlandığını veya Gravis'in doğum tarihini biliyor musun?"

Hadrian başını salladı.

"Ne ben ne de biz bunu öğrenebiliriz, o yüzden bunları görmezden gelelim. Ne zaman kovulduğuna gelince, bunu tahmin edebiliriz. İş üç hafta önce aldık, o yüzden oradan geriye doğru gidelim. Albert, Medford'a vardığımızda koçu hazır bekletiyordu, bu yüzden bunu bir gün önce ayarlamış olmalı, o yüzden buna bir gün ekleyelim. Şimdi, bir kuryenin Lady Constance'ın Albert'a mesajını iletmesi zaman alacaktır. Kuryenin geleneksel yolu kullandığını varsayarsak, buna on bir gün daha ekleyebiliriz. Geriye kalan zor soru, Lord Byron'un Gravis'i kovduğu gün ile Lady Constance'ı işe aldığı gün arasında ne kadar zaman geçtiğidir. Albert, Üçlü'nün hiçbir şey yapmayacağını ve bunun Lord Byron'ı bizi işe almaya zorladığını söyledi, bu yüzden onun Lady Constance ile konuşmadan önce Üçlü ile görüştüğünü varsayabiliriz. Bu da, Gravis'in kovulduğu gün Constance'ı işe almamış olabileceği anlamına gelir. Aslında, bunun birkaç gün sürdüğünü tahmin ediyorum. Diyelim ki, bilmiyorum, yaklaşık bir hafta?

"Mantıklı geliyor."

"Peki bu ne kadar eder?" "Kırk."

"Tamam, bu bir aydan fazla, yani geçen ayın ay döngüsüne denk geliyor."

"Hâlâ içimizden birinin cüce runelerini okuyabilmesini diliyorum."

Royce başını salladı. "Gerekli değil, ama bu bulmacanın bazı parçaları eksik, örneğin cüce ay döngüsünün dolunayla mı başladığı yoksa ayın hiç olmadığı zaman mı başladığı gibi."

"Bunu ben cevaplayabilirim."

"Cevaplayabilir misin?" Royce şok olmuş gibiydi.

"Sloan'ı hatırlıyor musun? Gizli cüce barındaki barmen? O, Kurt Ayı'nın zirvesine ulaştığımızı söylemişti, yani yarı yola geldik, bu da döngünün dolunay ile başlamadığı, *yeni* ay ile başladığı anlamına geliyor."

Royce başını salladı ve kaşlarını çattı. "Bu çok mantıklı."

"Bunu düşünemediğin için üzgünsün, değil mi?"

"Üzgün değilim, daha çok şaşkınım." Royce bir an düşündü. "Tamam, şu anda dolunay olduğundan, son ay döngüsünün başlangıcı tam olarak altı hafta önce olur. Yani kırk iki eksi kırk, iki eder. Döngünün ilk gününü belirtmek isteseydik, ilk sembolü kullanırdık. Buna iki eklesek, üçüncü sembolü kullanırdık."

Royce sembolllü çerçeveleri inceledi. "Sayıların en düşükten en yükseğe doğru sıralandığını varsayarsak, bir taraftan veya diğer taraftan saymaya başlayabiliriz. Soldan sağa mı yoksa sağdan sola mı okunduğunu biliyor musun?"

"Bu önemli mi ki? Her iki yönden de deneyebilirsin, değil mi? Geldiğimizde rastgele karelere basmaya başlasaydın, muhtemelen şimdiye kadar açmış olurdun."

Royce başını salladı. "Milyonlarca olası kombinasyon var, bu yüzden muhtemelen olmaz. Elbette, tipik bir kilit, içeri girmeden önce pes etmenizi sağlamak için sizi sinirlendirir, ama bu bir cüce kapısı, yani sıradan bir kapı değil. Kombinasyon kullanmak için yeterince uğraşırsanız, unutkan veya bilgisiz olanları cezalandırmadan önce sadece belirli sayıda deneme hakkı olacağına emin olabilirsiniz. Ve bunun ne olacağını kim bilir?"

Royce, sanki onları izliyormuş gibi kuleye baktı. "Bizi ezip geçecek bir taş olabilir. Belki de açılana kadar sağlam taşın üzerinde duruyormuşsunuz gibi görünen gizli bir tuzak kapısı vardır ve..."

"Ya da köprünün tamamı çökebilir." Hadrian ayaklarının altındaki taş baktı. Köprünün tamamının kulelerden kayarak tek parça halinde düşeceğini ya da belki de köprünün tamamının küçük parçalara ayrılmak üzere ayarlandığını hayal etti.

Royce başını salladı. "Teorik olarak evet, ama sanmıyorum. Bu köprüyü yıkmak, kilidin değiştirildiğini bilmeyen kapıdaki aptaldan daha fazlasını cezalandırır. Büyük olasılıkla, çok fazla başarısız deneme mekanizmayı bir süreliğine devre dışı bırakır — saatler sürebilir, günler sürebilir." Tekrar yukarı baktı. "Ya da yine de kafaya bir taş parçası gelebilir."

Royce dikkatini kapıya geri çevirdi ve ilk işaretleri gösterdi. "Ve bir şey daha var. Sadece soldan mı sağdan mı sayacağın değil, hangi ayın önce geldiğini de bilmen gerekiyor."

"İlk ay Kış Bayramı'ndan sonra gelir," dedi Hadrian. "Güneşin yeniden doğuşu."

"*Bizim için* öyle, ama cüceler ilk aylarını krallarının doğduğu güne göre seçmiş olabilirler. Düşününce, kışın başlangıcından itibaren yıllarımızı işaretlememiz için bir neden yok. Neden yazın başlangıcı olmasın? Kışın soğuk ve karanlık bir gün yerine kutlamak için çok daha iyi bir zaman."

Hadrian omuz silkti. "Umut, sanırım."

"Umut mu?"

"Takviminizi, azalan günleri ve soğuk ve kasvetli kışı düşünerek başlatmak için oldukça karamsar olmalısınız."

Royce bunu düşündü ve Hadrian yaklaşarak on iki sembolü inceledi. Semboller tamamen soyut değildi; her biri biraz stilize edilmiş resimlerdi. Sonuncu sembolün üçüncü sırasında bir köpek sembolü gördü ve yanında bir kar tanesi vardı. Gülümsedi. "Cüceler sağdan sola okurlar ve takvimlerini bizim gibi kış mevsiminde başlatırlar.

Royce ona şüpheyle baktı. "Neden böyle söylüyorsun?"

Hadrian kar tanesi sembolünü işaret etti. "Geçen ay Kar Ayıydı."

"Sloan sana cüce takviminin tamamını mı öğretti?"

"Sadece bu ikisini, ama köpek ya da kurt kar tanesinin solunda olduğu için sağdan sola doğru okurlar."

Royce Hadrian'a gülümsedi. "Herkesin dediği kadar işe yaramaz değilsin."

"Rica ederim."

"Tamam, şimdi zor kısım geliyor. Yıl. Binlerce yıl içeren bir takvimde, sadece doksan dokuz sembolle belirli bir yılı nasıl belirleyebilirsin?"

Hadrian ekledi: "Ve bu sayı her zaman artacaktır, sembol ekleyeceklerini sanmıyorum ve bir noktada lentonun üzerinde yer kalmayacaktır."

Royce başını salladı. "Yılları belirtmek için başka bir yol bulmuş olmalılar." Royce kapı çerçevesine dokunarak parmaklarını taşın üzerinde kaydırdı. "Bu kilidi tasarlayan kişi şair değildi. Mühendisti. İşe yaraması için bu şeyin basit ve mantıklı olması gerekir." Royce bir an düşündü, sonra Hadrian'a döndü. "Neden buraya oturmak için sandalye getirmedin?"

"Düşünmek için oturman mı gerekiyor?" "Sadece soruma cevap ver."

"Çünkü bu aptalca olurdu." "Daha açık ol."

"Neden sandalyeye ihtiyacın var, Royce?"

Royce sinirli bir şekilde başını salladı. "Sadece soruma cevap ver. Neden buraya bir sandalye getirmedin?"

"Çünkü sandalye çok büyük, ağır ve bu kuleye taşımak için hantal ve ihtiyacımız da yok."

"Aynen öyle," Royce sırtıttı. "Pratik bir zihin israfı sevmez. İhtiyacınız yoksa ve yeriniz kısıtlıysa, onunla uğraşmayın. Herkes bunu bilir

2990 yılı olduğunu bilir ve ben 1988'de Essendon'un kalesinin yandığını hatırlar mısın desem, bunun 2988 olduğunu açıklamama gerek kalmaz, değil mi? Bu da ilk iki rakamı biraz gereksiz kılıyor. Peki ya bu dış çerçeve sadece yılın son iki rakamı içinse?"

Hadrian ikna olmamıştı.

Royce kapıya doğru el salladı. "Bu, işe yarayabilecek tek yol."

Hadrian omuz silkti. "Bir şeyler denemeliyiz. Neden olmasın?"

"Tamam, bu yıl 2990 olduğuna göre, soldan dokuz geri sayalım."

"Dur!" dedi Hadrian. "Ne?"

"2990 değil."

"Öyle olduğuna eminim."

"Hayır, bu İmparatorluk Takvimi'ndeki yıl. Cüceler için ise 777.745 yılı."

Royce, hangi soruyu önce sormaya karar verememiş gibi uzun bir süre ona baktı. "Tahmin edeyim, yine Sloan mı?"

Hadrian başını salladı. "Evet, cücelerın yılı İmparatorluk Takvimi'nden farklı olduğunu söyledi. Onların yılı, Eton'un Elan'da ilk kez parladığı güne dayanıyor."

"Eton nedir?"

Hadrian elini umursamazca salladı. "Önemli değil." "Ve *tam* sayıyı hatırladın mı?"

Hadrian düşündü ve omuz silkti. "Garip. Genelde içtiğim içki sayısını hatırlayamam, ama sen benim kadar barda vakit geçirmiyorsun. Aksi takdirde işe yaramayan bilgilerin parçalarını bilmenin faydalı olduğunu öğrendim. Ve tarihler genellikle hatırlamaya değer. Bir gün birisi o sayıya bir tur içki koyacak ve ben onu bildiğim için yıkılacak. Bu yüzden zihnim bu tür şeyleri saklıyor.

"Sen tamamen farklı bir gerçeklikte yaşıyorsun, değil mi?" "Seninkine kıyasla mı? Umarım öyledir."

Royce sembollere tekrar baktı. "Tamam, hadi yapalım şunu. Önce yılı, sonra ayı deneyeceğiz; bunları bulamazsak, şehir mahvolur — tabii Gravis kapıyı kim kurcaladığını görmek için kafasını dışarı çıkarırsa ve biz de ayak parmağımızla kapıyı açık tutmayı başarırırsak. Dürüst olmak gerekirse, bana göre en iyi şansımız bu. Gün seçimi biraz tahminden ibaret, ama birkaç kez deneme şansımız olabilir. Umarım şansımız yaver gider."

Royce sağdan başlayarak kırk beşe kadar saydı. O basmadan önce, Hadrian kendi sayısıyla yeri doğruladı. Gerçekten de çerçeveye girip kaldı. Hadrian, kayan bloğun iyi mi kötü m olduğunu bilmiyordu. Ancak, hiçbir şey olmamasından çok daha iyiydi. Royce on ikiye geçti ve kar sembolüne bastı. O da kaldı ve Hadrian, ilkinin çıkmamış olmasının olumlu bir işaret olduğunu düşündü.

"Tamam, başlıyoruz," dedi Royce. Sağdan nc sembolün üzerinde parmağıyla tereddüt etti, sonra bastırdı. Sembol içeri kaydđđı anda, sonuncusu da dahil olmak üzere tüm semboller geri çıktı ve belirgin bir *arpma sesi* duyuldu.

Royce kapıyı itti, ama kapı hareket etmedi. "Tamam, bu doğru değildi. Ve o sesin tınısı da hoşuma gitmedi."

"Başka bir gün dene," dedi Hadrian.

Bu sefer Royce ikinci sembolü bastırdı. Yine taş parçaları geri çıktı ve bir kez daha bir *şaplak sesi* duyuldu.

"Sence kaç tahmin hakkımız kaldı?" diye sordu Hadrian. "Emin değilim."

"Kullandığımız tüm tahminleri ve spekülasyonları göz önünde bulundurarak, umarım çoktur."

Royce bir sonraki seçimini düşündü. O bunu yaparken, Hadrian ikinci kez düşünmeye başladı.

"Sonra karısı öldü ve şimdi yaşamak için hiçbir nedeni kalmadı. Birçok kişi onu durduracak hiçbir şeyin olmadđđını söylüyor; kaybedecek hiçbir şeyi yok."

Royce dördüncü sembolle tekrar denemek üzereyken Hadrian onu durdurdu. "Bekle, sanırım yanlış anladık."

Royce neredeyse gülecekti, "Sanırım birçok konuda yanıldık, ama sen özellikle neyi kastediyorsun?"

"Bir düşün. Gravis Drumindor'u yok etmek üzere. Ama sevdiğin bir şeyi yok edemezsin."

"Başka kimsenin ona sahip olmasını istemiyorsan, yaparsın."

Hadrian bu düşünceyi değerlendirerek başını salladı. "Belki, ama sana şunu sorayım, Gwen Dixon'la kaçarsa onu öldürür müsün?"

"Hayır, ama Dixon arkasını kollamalı." "Aynen yle!" dedi Hadrian.

"Neden hep Gwen ve Dixon'dan bahsediyorsun?"

"Önemli değil. Sus ve dinle. Bu Gravis'in işi ile ilgili değil. En çok sevdiği şeyi kaybettiği için *intikam* almak istiyor. Bu yüzden onun için en önemli tarih, karısını kaybettiği gün!"

Royce, Hadrian'a şaşkın bir ifadeyle baktı. "Haklı olabilirsin. Garip."

"Ne garip?"

"Senin bunu anlamış olman, benim anlamamış olmam." "Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Hayır, hiç öyle düşünmedim. Kasıtlı olarak aşırı naif, evet, ama aptal değil. Hayır, sadece intikam benim dilim, senin değil. Tamam, peki ne zaman öldü? Sloan bunu da söyledi mi?"

"Dolunay gecesi öldü ve Ena'nın ölümünden yaklaşık bir hafta sonra o kulübeden kovuldu."

"Hayır, Auberon söyledi. Gravis'in karısının dolunay gecesi öldüğünü söyledi."

Royce gülümsedi. "Bu geçen ayın dolunayı olmalı, yani bir değişiklik yok." Yıl ve ayı aynı tuttu. Sonunda, parmağını on dördüncü sembolün üzerinde tuttu. "Hazır mısın?"

Hadrian başını salladı. "Umalım da Gravis karısını sevmiş olsun." Royce sembolü bastırdı.

Hiçbir şey olmadı.

İkisi de birkaç saniye bekledi. Sembollerin geri çekilmesi, alkış sesi yoktu. Hiçbir şey yoktu.

"Birini kaçırdın mı?" diye sordu Hadrian. "Hepsi olması gerektiği kadar derine girmiş mi?"

Royce baktı. "Evet, hepsi yerinde." Ama her birini tekrar bastırdı, ama nafile.

"Kapıyı dene."

Royce ellerini taşa oyulmuş çizginin ortasına koydu ve itti.

Hiçbir şey olmadı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Hadrian.

"Bana bir dakika ver," dedi Royce. "Düşünmeme izin ver."

Bir dakika, yedi saate dönüştü.

Royce, yaklaştıklarından emindi. Aslında, kapının kilitli olmadığından emindi. Kullandığı semboller doğru olmalıydı, yoksa diğerk iki denemede olduğu gibi kapı açılırdı. Tek yapması gereken kapı kolunu çevirmekti, ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Bu bilgi onu çileden çıkarıyordu. Cevap basit bir şey olmalıydı, ama yine de onu tamamen yenilgiye uğratmıştı.

"Royce," dedi Hadrian, "güneş batıyor. Neredeyse zamanımız doldu. Hemen şimdi gidip, tüm yolu koşarak gidersek, uçurumun tepesine ulaşabiliriz."

"Çok yaklaştım!"

"Elinden geleni yaptın."

"Adi cüceler! Mar adına, onlardan nefret ediyorum!" Taşı tekmeledi.

Tık.

"Önce sen inmek ister misin yoksa..."

"Sessiz ol!" dedi Royce. Dinledi. "Duydun mu?" "Neyi duymayı?"

Royce girişı inceledi. "Bak, şimdi bir ek yeri görünüyor. Bu çift kapı."

Hadrian baktı. "Bunu tekmeleyerek mi fark ettin?"

"Ben çok uzunum. Cüce değilim. Az önce çok yükseğebastırıyordum."

Royce, cüce seviyesinde taşın yüzeyini hissetti ve gözlerinin göremediğı şeyi parmaklarıyla inceledi. Çift kapının her birinde birer tane olmak üzere iki girinti buldu. Birine bastı. Bir klik sesi çıktı, ama sonra tekrar yüzeyle aynı hizaya gelene kadar dışarı çıktı.

"Tamam, bu sefer duydum," dedi Hadrian ve ona katıldı. "Kapı hala açılmıyor mu?"

"Henüz değil," dedi Royce.

Royce iki elini kullanarak uzandı, iki tetiğı buldu ve aynı anda bastırdı.

Tık-tak.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu

Hadrian. Royce sırtıttı. "Anlamı, buldum."

Son on sekiz saat boyunca sağlam bir taş duvar olan yerin ortasına avucunu koydu ve itti. Çift kapı açıldı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

DUVAR

Küçük kapıdan geçen Royce ve Hadrian, şaşırtıcı bir kafa karışıklığı yaratan garip ve yeni bir dünyaya girdiler. Baktıkları her yerde merdivenler, platformlar, akslar ve dişliler vardı. Binlerce birbirine bağlı dişli, dikey, yatay ve çeşitli açılarda çalışıyordu. Düz dişliler, yuvarlak dişliler, sağlam ve içi boş dişliler vardı. Bazıları elmas şeklindeyken, diğerleri oluklu oyuncak topaklara benziyordu — dev matkapların tırtıklı başlıkları gibi. Hadrian, bazılarının parmak ucu büyüklüğünde, bazılarının ise gemi kadar büyük olduğunu fark etti. Bazıları o kadar büyüktü ki, dişli mi yoksa duvar parçası mı olduklarını ayırt edemedi. Bazıları yumuşak bir vızıltıyla dönüyordu, diğerleri sürekli ve mükemmel bir tekrarlama ile tıkliyordu ve büyük olanlar hiç hareket etmiyor gibi görünüyordu. Çeşitli boyut ve uzunluklarda kollar, kadranlar, anahtarlar ve kranklar da vardı. Mekan sarı ve yeşil ışıkla aydınlatılıyordu. Yeşil ışık, Scram Scallie'de kullanılanlara benzer, ancak çok daha büyük renkli kristallerden geliyordu. Güneş ışığı olamayacak kadar altın rengi olan sarı ışık, sanki arkasında büyük bir ateş yanıyormuş gibi, devasa cam kaplı açıklıklardan parlıyordu. Yüksekten doğal beyaz ışık sızıyordu, ancak bu ışık zayıf ve pusluydu, sanki çarpıp sekerek aşağıya inmiş ve yıpranmış gibi görünüyordu. İç mekanın tamamı gres, yağ, duman ve kesilmiş metal kokuyordu.

İkisi kapının hemen içinde, şaşkın bir şekilde durdular. Gidilecek bir düzine farklı yön vardı ve hepsi de dişlilerin ormanına ve merdivenler ve yürüyüş yollarından oluşan labirente çıkıyordu.

"Ne kadar vaktimiz var?" diye sordu Royce.

Hadrian güneşe baktı. "Gün batımına kadar iki, belki üç saat. Sonra ne olacak? Ayın doğmasına bir saat mi kalacak? Yani, üç dört saat sanırım."

Royce iç geçirdi. "Yukarı mı, aşağı mı?" "Aşağı, sanırım."

"Neden?"

Hadrian omuz silkti. "Çünkü yukarı çıkmak daha zor."

"Bana uyar." Royce, ormanda yaptığı gibi, içgüdülerine güvenerek bir yol seçti: bu yol diğerinden daha iyi görünüyor, ve dar taş merdivenlerden aşağı inmeye başladı. "Ve unutma, Gravis'i bulduğumuzda onu öldürme. Bu küçük canavara canlı ihtiyacımız olacak." "Evet, çünkü ikimiz arasında, akılsızca cinayet işlemeye meyilli olan benim."

Her şey hareket ediyor gibi görünüyordu. Etraflarında makinelerin sesleri vardı: tıklamalar, çırpımlar, dönmeler, tiklemeler ve hatta ara sıra çan sesleri. Kısa bir süre sonra Royce, bunların sadece gürültü olmadığını fark etti. Sesler tekrarlanıyordu. Arka planda milyonlarca enstrümandan oluşan ritmik bir senfoni çalıyordu. Royce farkında olmadan, ritimle uyumlu olarak merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Senkronizasyonun bozulması onu rahatsız ediyordu.

Büyük ve küçük odalarla karşılaştılar. Bazıları, elle dövülmüş bakır levhalarla kaplı küçük kabinler gibi gizemliydi, ancak çoğu kolayca tanımlanabilirdi. Çok sayıda depo odası vardı. Bir tanesi kırık dişlilerle dolu, bir diğeri ise kırılmamış dişlilerle doluydu. Toplantı odaları, yemek salonları, yatakhaneler, hatta hamamların önünden geçtiler, ancak geçtikleri kapıların çoğu atölyelere açılıyordu. Bunlar da, mobilyaların ve aletlerin yerleşiminden anlaşılabilceğı gibi, çeşitli işlerin yapıldığı yerlerdi. Taş bloklar, çekiçler ve keskiler, yapım aşamasındaki eserler ise bir heykeltıraşın atölyesini tanımlıyordu. Çeşitli şekillerde iğlerin bulunduğu kutuların yanındaki delikli tahtaya dizilmiş testereler, planyalar, çekiçler, eğeler ve matkaplar, ana görevi diğer aletler için sap yapmak olan bir marangozun hikâyesini anlatıyordu. Cam üfleme atölyeleri, sadece çivi üreten odalar ve sadece vida üreten odalar vardı. Royce ve Hadrian, yaşayan bir cücenin ya da yürüyen bir ölü adamın eti ve kemiğı dışında hemen hemen her şeyi buldular.

Birkaç kat merdiven inen verimli bir yol gibi görünen bir yolda ilerliyorlardı, ancak yol tekrar yukarı çıkıyordu. Bu durum Royce'u sinirlendiriyordu, ta ki karmaşık bir dişli ve kasnak dizisinin arkasında ve altında gizlenmiş yeni bir geçit fark edene kadar. Bu çılgın dişli çarkların bulunduğu yolun başka bir noktasında, şaşırtıcı çıkmazın çözümü zemindeki bir kapaktı. İkili, pirinç bir direğın üzerinden kayarak aşağı indiler.

Sonra, uzun bir inişin ardından, ikisi süslü bir çift kapıdan geçerek şimdiye kadar gördükleri en garip odaya girdiler. En azından cüce standartlarına göre beş kat yüksekliğinde olan odanın altı duvarı pürüzsüz taştan ve kubbe şeklinde tonozlu bir tavanı vardı.

altı duvarı pürüzsüz taştan ve kubbe şeklinde tonozlu bir tavanı vardı. Taş işçiliğinin bir tür büyüyle, güneş ışığı bu alana nüfuz ederek onu diğerlerinden daha aydınlık hale getiriyordu. Bunun nedeni açıktı, çünkü odada tek bir mobilya parçası bile yokken, duvarlar duvar resimleriyle kaplıydı.

Royce, Brecken Moor Manastırı'nda gördüğü freskleri hatırladı. Bunlar da aynı düz sanat anlayışına sahipti, derinlik veya perspektif hissi yoktu, ama fresk değillerdi. Bu resimler doğrudan çıplak taş üzerine boyanmıştı. Ayrıca arka planları veya gölgeleme kavramları olmadığı için çok daha basitti. Renkler düzdü, konturlar yoğun bir şekilde kullanılmıştı ve genellikle resme üç boyutlu bir görünüm katan keski işçiliği ile desteklenmişti. Her duvar farklı bir dizi resimden oluşsa da, renk paleti her zaman sadece üç renkle sınırlıydı: okra, turkuaz ve kömür siyahı.

Odanın uzak tarafında başka bir kapı vardı ve Royce, Hadrian'ın hemen arkasında, doğruca o kapıya yöneldi. Kapı, geçmek için eğilmeyi gerektiren tipik bir kapıydı, ancak Royce ona dokunduğu anda, sanki o da sadece duvara boyanmış gibi, kapının tamamı eriyip gitmiş gibi göründü. Royce yine de kapıya kuvvetlice itti, ancak hiçbir tepki almadı.

"Çıkmaz sokak," dedi Hadrian'a.

Royce arkasını döndüğünde, odanın hemen dışında duran ve onlara bakan gri saçlı bir cüce gördü.

"Gravis!" Royce tısladı ve ileri atıldı.

Dişlilerin en hızlı tik tak sesinin en kısa ölçüsü içinde, az önce girdikleri diğer kapı kapandı. Royce kapıya ulaşamadan, kapı yok oldu.

"Bu iyiye işaret değil," dedi Hadrian, Royce duvarı bir zamanlar orada olan şeyin izini bulmak için çılgınca ararken. İkisi de odayı kaçış yolu arayarak taradılar ama hiçbir şey bulamadılar.

"Cüceler hakkındaki fikrini değiştirdin mi?" diye sordu Royce, öfkeyle.

Hadrian, yavaşça dönerek duvarları ve zemini incelemeye devam etti, ama başını salladı. "Senin görüşünü anlamaya başlıyorum."

"Merhaba beyler, Drumindor'a hoş geldiniz." Ses, yüksekten geliyordu, tonozlu tavanın bir kısmında açılmış küçük bir geçitten. El geçecek kadar büyük olan bu geçit, kaçış için hiçbir umut vermiyordu. Uzak tarafta, küçük gözetleme deliğinin tamamını kaplayan Gravis Berling'in yüzü vardı. "Ziyaretiniz çok nazik. Etkileyici de. Uzun bir tırmanış oldu, değil mi? Önemli olan, gösteriye yetişmek için buraya zamanında gelmiş olmanız.

. Perde birkaç saat sonra açılacak ve elbette, senin için gösteri uzun sürmeyecek, ama hayatın boyunca bunu asla unutmayacağını garanti ederim."

Gravis küçük gözetleme deliğinin kapısını çarparak kapattı.

Küçük kapı kapandığında, Gravis'in sahte cesareti yok oldu. Hem etrafta koşuşturup adamları duvar resmi odasına hapsedmenin ani hareketliliğinden, hem de tuzağı başarısız olsaydı adamların onu öldüreceği stresinden titreyerek ve zor nefes alarak yere yığıldı. Gravis, eski duvar resimlerinin üst kısımlarını temizlemek için kullanılan, bir Dromeian için bile dar ve sıkışık bir alan olan küçük erişim çatı katında yatıyordu. Kendini kapana kısılmış hissediyordu ve bunun dar alanla pek ilgisi yoktu.

Drome adına, bunlar kim?

Gravis sırt üstü yatarken, sadece iki fit yüksekliğindeki karanlık tavana bakarak kalbi hızla atıyordu.

Neden şimdi buraya biri gelsin ki? Beni durdurmak için, elbette. Ama neden şimdi? Diğer herkes gitti. En azından uzun boylu olanlar. Bu insanlar kim?

Gravis cevabı biliyordu, sadece kabul etmek istemiyordu. Ama ekipmanlarını karıştırmak mümkün değildi. Kullandıkları ip, belgelerindeki koşum takımları... Bunlar insanlar tarafından yapılmamıştı. Köprü kapısını açabilmeleri çok şey ifade ediyordu. Dolunayın doğmasından sadece birkaç saat önce burada olmaları, bu görevi intihar girişimine dönüştürüyordu ve daha da fazlasını ortaya koyuyordu.

"Benden ne istiyorsun, Ena?" diye karanlıkta fısıldadı. "Neden bunu bu kadar zorlaştırıyorsun?"

Her zamanki gibi dinleyerek bekledi. Ve her zamanki gibi, sadece sessizliği duydu.

"Tamam, tamam, itiraf ediyorum, intikam almak istedim," diye bağırdı ve sesi yatay kanal boyunca yankılandı, küçük ve hüzünlü geliyordu. "Onlara zarar vermek istedim — onları öldürmek istedim. Drumindor bana aitti. Ona herkesten daha fazla hakkım vardı ve elinden alınması canımı yaktı... ama sadece gururumu incitti. Tabii ki sana da bunu söylemişlerdi, değil mi Ena? Sonunda Berlinglerin gururu kalbini kıracaktı. Sana bunu söylediler ve sen de buna inanarak öldün — onların haklı olduğuna inanarak."

"Gah!" Gravis taş duvara o kadar sert vurdu ki parmaklarını kırmak üzereydi.

"Yine de, bana yaptıkları her şey, benim sana yaptıklarımın yanında hiçbir şey." Sözleri, bıyığının kıllarından zar zor duyulacak kadar küçük fısıltılara dönüştü. "Onlara zarar vermek istemiyorum, Ena. Kimseye zarar vermek istemiyorum. Sadece istiyorum ki..." Gravis sakalıyla gözyaşlarını sildi. "Tek istediğim beni dinlemen. Seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Neden bunu söyleyemeden, kanıtlayamadan ölmek zorunda kaldın? Bilseydim her şeyi yapardım. Ve hala yapacağım. Seni ikna etmek için gerekirse gururumun parçalarını ateşe verip tüm ailemin mirasını gömeceğim. Ama şimdi masum insanlar var. Hepsi gideceklerini sanmıştım. Neden gitmediler? Onlara söyledim. İşaret koydum. Onları uyardım! Ne olacağını biliyorlar. Öyleyse neden?"

Gravis ağladı. Sakalı uzundu, ama yeterince uzun değildi ve kısa sürede yüzü kadar ıslanmıştı. Sonra nefes alış normalde dönene kadar hareketsizce yattı. "Onlarla ne yapacağım? Ben katil değilim, Ena. Bunu biliyorsun. Ben sadece aptal, yaşlı bir cüceyim, berbat bir Dherg, her gece yanımda uyuyan hazineyi göremeyecek kadar kör bir cüce. Senin için her şeyi yaparım, Ena. Ama gerçekten istediğin bu mu? Beni duyabiliyor musun, Ena? Çünkü ben seni duyamıyorum. Lütfen, aşkım, lütfen benimle konuş. Ne istediğini söyle. Ve çok zahmet olmazsa, çabuk olur mu? Çünkü zaman azalıyor."

Royce, küçük odayı çılgınca ama ayrıntılı bir şekilde inceledi, taşın her köşesini, her açısını ve her ek yerini kontrol etti — bunu yaparken küfrediyordu. Bir mekanizma olması gerektiğini biliyordu. Bir yerlerde bir çıkış yolu vardı. Kimse bir hapisane hücresinin içini duvar resimleriyle süslemezdi ve hapsedilmiş bir sanatçının boyaya erişimi olacağını da sanmıyordu.

"Royce," dedi Hadrian.

"Ne?" diye homurdandı Royce. Hırsız dört ayak üstünde, başı yere degecek şekilde odayı dolaşıyor, bir çukur veya ek yeri arıyordu.

"Yukarıda."

Hadrian başını geriye eğmiş, karşısındaki duvara bakıyordu.

Ortağının bir çıkış yolu bulduğunu düşünerek Royce, Hadrian'ın bakışlarını takip etti. Bu yorumun nedenini anlaması sadece bir saniye sürdü ve yardımcı olmasa da Royce, gördüğü şeyden

Şaşkınlık ve inanamama duygusuyla Royce ellerinin ve dizlerinin üstünden kalktı. Sonra o da oturdu ve şaşkın bir şekilde duvardaki sanata bakakaldı.

Hala canlı ama eski okra, turkuaz ve kömür siyahı renklerle boyanmış, Drumindor'un Kuzey Kulesi'nin yan tarafına tırmanan iki adamın resmi vardı. Figürler basitti, çoğunlukla silüetlerdi, ama şaşırtıcı derecede açıklayıcıydı. Bir figür diğerinden daha küçüktü. Pelerin ve başlık giymişti ve arkadaşının önünde tırmanıyordu. İkincisi, ikisinden daha iri olan ve daha çok iplere güvenen, üç kılıç taşıyordu — sırtındaki kılıç devasa boyuttaydı.

"Pelerinimi giymemiştım," dedi Royce.

"Cidden mi?" Hadrian alaycı bir şekilde sordu. "Resimdeki kıyafetlerin doğruluğu hakkında mı tartışıyorsun? Bunlar çok uzun zaman önce, belki de binlerce yıl önce yapılmış olmalı." Hadrian başını sallamaya başladı. "Bu Beatrice'in kehaneti. O, her zaman doğru çıkan kehanetlerde bulunan bir cüce prensesiydi."

Royce ona baktı. "Dur tahmin edeyim... yine tavernada duyduğın bir bilgi mi?"

Hadrian ona baktı ve başını salladı. "O küçük barda, Sloan uzun bir süre ondan bahsetti ve beş bin yıl önce bizim kuleye tırmanacağımızı öngördüğünü söyledi. Bahsettiği şey bu olmalı. Bütün bu resimler kehanetler."

Bu, ikisinin de diğer duvarlara bakmasına neden oldu ve Hadrian'ın açıklamasıyla donanmış olan Royce, her birinin yukarıdan aşağıya doğru okunan bir dizi panelde farklı bir hikaye anlattığını gördü.

Kapının sağındaki ve en üstten başlayan panelde, bir adam ve bir kadın, belirsiz ve büyük, muğlak bir siyah şekil olarak çizilmiş korkunç bir canavarın tuzağına düşmüş olarak gösteriliyordu. Sonra kadın kendini feda etti: ikiye bölündü. Adam parçaları kullanarak yıldızları, ayı ve dünyayı yarattı. O duvarın alt kısmına yakın, son panelde sadece güneşin parladığı ve bir kurtun aya uluduğu güzel bir manzara gösteriliyordu.

Bir sonraki duvarda büyük bir şehir ve altında birçok çocuğun bulunduğu muhteşem bir ağaç resmedilmişti. Sonra aynı karanlık canavar tekrar ortaya çıktı ve ağaç, üzerindeki tüm meyveler gibi karardı. Meyvelerden biri bir adama verildi ve adam onu yedi. Bir sonraki panelde, aynı adam kararmış ve bir taç, çüppe ve pelerin giyiyordu. Ayrıca bir mızrak tutuyordu. Bir ceset yığınının üzerinde duruyordu. O duvarın son panelinde, ağaç ölmüştü ve meyveyi yiyen ve savaşı yöneten adam ağlıyordu.

Üçüncü duvarda, artık taç takmayan ağlayan adam, bir cüceye volkanın üzerine iki büyük kule inşa etmesini emrediyordu. Sonra bir

Taç takan bir cüce, elflerle savaşa girdi. Genç bir cüce kız, sanki yalvarır gibi kollarını kaldırmış, onun önünde diz çökmüştü, ama kral ona sırtını dönmüştü. Bir sonraki karede, cüce krallığı harabeye dönmüştü, elfler iki kuleyi kuşatmıştı. Yakınlarda, ağlayan adam ve elf kraliçesi bir kapının içinde duruyorlardı ve ölü ağacı görünce ağlıyorlardı.

Dördüncü duvarda, yeraltı dünyasına inen bir cüce vardı. Orada, önceki duvardaki cüce kralından büyük bir kılıç aldı. Bu cüce kazıcı, kılıçla geri döndü ve kendisi kral olarak taç giydi. Bir cüce kızla evlendi ve birlikte büyük bir kalede tahtlarına oturdular.

Beşinci duvarda, dolunaylı bir gecede ince bir köprüyle birbirine bağlanan iki kuleden birine tırmanan iki adam gösteriliyordu. Kulelerin altında, üç korkunç canavar dışarı çıkmak için yukarı doğru pençelerini uzatıyordu. Görüntünün bu kısmı rahatsız ediciydi çünkü canavarlar o kadar korkunç ve büyüktü ki, Drumindor'un iki kulesi çim yaprakları gibi görünüyordu. Royce bunu volkanın gücünün stilize edilmiş bir sembolü olarak algıladı — çünkü başka ne olabilirdi ki? Bir sonraki panelde, iki adam pençeli uzun ve ince bir yaratıkla savaşırken, bir cüce devasa bir dişliye bağlı bir kolu çekiyordu. Ona yardım eden, uzun saçlı b i r cüce kadındı. Bir sonraki panelde, adamlardan biri büyük bir ateşin içine bir kitap attı. Son panelde, dolunay parıldarken ve kurtlar ulurken, dört kişi Güney Kulesi'nin önünde kucaklaşarak duruyordu.

Altıncı duvar, büyük bir kapının açıldığını ve çok sayıda insanın dışarıya koştuğunu gösteriyordu. İnsanlar iki gruba ayrıldılar ve savaşmaya başladılar. Önceki duvardaki kulelerin altından çıkan üç canavar kaçtı ve dünyayı mahvetti. Büyük şehirler yıkıldı, dağlar yerle bir oldu, okyanuslar kurudu ve büyük bir savaş yaşandığı için gökyüzü bile karardı. Sonra ilk iki duvardaki aynı karanlık canavar yeniden ortaya çıktı. O kadar büyümüştü ki, güneşi ve yıldızları da beraberinde götürerek tüm dünyayı yuttu. Son görüntü, dizlerinin üzerine çökmüş ağlayan adamdı. Yine tacını, cüppesini ve pelerinini giymişti, ama mızrağı yerine ışık saçan bir meyve tutuyordu. Yanında diz çökmüş güzel bir kadın vardı ve etraflarında bir kalabalık vardı, ama bunun ötesinde... kömürle boyanmış karanlık dışında hiçbir şey yoktu.

"Kimsin sen?"

Küçük gözetleme deliği bir kez daha açılmıştı ve Gravis Berling içinden aşağıya bakıyordu.

"Ben Hadrian Blackwater ve bu da Royce Melborn," dedi Hadrian, her zamanki sinir bozucu derecede neşeli ve dostça selamlamasıyla.

Cüce kaşlarını çattı.

"Seni kim gönderdi?" diye sordu Gravis.

Royce bir an düşündü ve kafasında bir dizi isim geçti: Lord Byron, Cornelius DeLur, hatta Pickles bile aklına geldi. Hepsi bu işte parmağı vardı. Her biri onların o odada olmalarına katkıda bulunmuştu, ama onları gönderen tek bir kişi vardı. "Gwen DeLancy."

"Kim?" diye sordu Gravis.

"Gwen DeLancy bizi gönderdi."

"Onun kim olduğunu bile bilmiyorum," diye cevapladı Gravis. "Senin kaybın."

Gravis bir an düşündü, sonra sordu: "Adamlarım hala şehirde, değil mi?"

Royce başını salladı. "Birçoğu orada."

"Neden?"

"Gidecek başka yerleri yok," diye açıkladı Hadrian. "Tur Del Fur onların evi. Sahip oldukları tek ev, ama daha da önemlisi, *istedikleri* tek ev."

Gravis yine kaşlarını çatı ve kesinlikle mutsuz görünüyordu. "Seni öldürmek istemiyorum. Kimseyi öldürmek istemedim. Ama..."

Royce bu "*ama*"yı sevmeydi.

"Şu anda bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Zamanımız neredeyse doldu. Tüm püskürtücüler ayarlandı ve ana dişli kilitlendi. Ayrıca, *o aşağıda*." Bu sözleri tiksintiyle söyledi. "Durmam için ikna edilseydim bile, zamanımız olsa bile... Ana dişliye ulaşamazdım. Şu anda değil."

Auberon ve diğerleri, Gravis'in tehdit ettiği şeyi nasıl başaracağını bilmediklerini itiraf ettiler. Diğer Drumindor çalışanları bile Gravis'in tam olarak ne yaptığını tahmin edemiyorlardı. Onlara göre, kulelerde basınç çok yükseldiğinde otomatik olarak havayı tahliye eden bir emniyet sistemi vardı. Bu kadar büyük bir risk söz konusu olduğundan, taşma vanası aptalca bir hata yapılmayacak şekilde tasarlanmıştı. Kapatılamaz veya kilitlenemezdi. Ancak Gravis'in Drumindor hakkındaki bilgisinin eşsiz olduğu göz önüne alındığında, herkes onun tehdidini gerçekleştirebileceği konusunda hemfikir.

Royce'un planı her zaman cüceyi yaptığını geri almaya zorlamaya dayanıyordu. Royce, ona acı çekirtmeye başlarsa

Gravis'in itaat edeceğini varsaymıştı, ama bu artık olası görünmüyordu. Cüceye ulaşamıyordu ve ulaşabilse bile bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceği anlaşıyordu.

Royce, midesine bir tekme yemiş gibi yenilgiyi hissetti. Bir cevabı yoktu ve zaman azalıyordu. Dönerek, nedenini, hatta nasıl olduğunu bile sormadan körü körüne onu takip eden Hadrian'a baktı. "Hadrian, ben..."

"Neden duvarının üstündeyiz?" diye sordu Hadrian Gravis'e ve işaret etti. "Değilsiniz," diye cevapladı cüce, bakmadan.

"Gerçekten mi? Çünkü bize çok benziyor: o pelerinli haliyle, ben üç kılıcımla, ikimiz de dolunay yükselmeden hemen önce kuleye tırmanıyoruz. Buradaki sıra ne? Şuradakiyle başlıyor, değil mi? Çiftin karanlık, yapışkan şeyden kaçtığı resimle? Bu, girdiğimiz kapının hemen sağında ve sen sağdan sola okuduğun için. Bu şekilde devam ediyor, değil mi?" Hadrian kolunu odanın etrafında daire şeklinde salladı. Yani, bu, Royce ve benim burada olmamızın - şu anda bu anın - kehanette bahsedilen şey olduğu anlamına geliyor... bir, iki, üç, dört - beşinci duvar. Öyle değil mi?"

Gravis cevap vermedi.

"Bu da seni... " Hadrian yanına gitti, uzandı ve kolu çeken cüceye dokundu. "Bu adam. Ama seninle birlikte olan bu kim?"

Gravis aşağı baktı. Şaşkın bir şekilde görüntüye bakakaldı. "Drome'un sakalı adına!" diye bağırdı Gravis ve hemen küçük kapıyı bir kez daha kapattı. Royce, hafif ve boğuk bir koşuşturma sesi duydu.

"Ne oluyor?" diye sordu Hadrian.

"Sanırım aşağı iniyor."

Odanın kapısı bir kez daha belirdi. Ani bir sarsıntıyla açıldı ve Gravis Berling içeri girdi. İkisini de görmezden gelerek, beşinci duvara doğru yürüdü ve ağzı açık bir şekilde ona baktı. Sonra onlara döndü. Gözlerinde yaşlar ve çaresiz bir özlem vardı.

"Beni kaldır," dedi Hadrian'a. "Lütfen."

Hadrian, omuz silken Royce'a baktı. Ne olup bittiğini hiç anlamıyordu, ama kapı açıktı ve bunu iyiye işaret olarak gördü.

Hadrian eğilip Gravis'i omuzlarına kaldırdı. "Duvara yaklaş."

Hadrian söyleneni yaptı ve Royce, Gravis'in ona kolu çekmesine yardım eden cüce kadının resmine dokunduğunu izledi. Gravis parmağını kadının silüetini takip ederek gezdirdi, sonra ayak parmaklarının ucuna yükselerek

Hadrian'ın omuzlarında dengede durarak dudaklarını duvara dayadı ve küçük resme öptü. "Seni duyuyorum, Ena. Artık seni duyabiliyorum."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

BÜYÜK ODA

Yer titredi ve Hadrian neredeyse düşüyordu.

"Bu son kısmı da görmek istediğinden emin misin?" Gravis, Kuzey Kulesi'nin merdivenlerinden aşağı inerken sordu. "Benim, ah, *arkadaşım*, kendisi öyle diyor, en hafif tabirle tehlikeli biridir. Ana dişliyi kilitlediğimi ve Drumindor'un altındaki yangınların, kilidi açmazsam muhafazayı kendi kendine parçalayacağını biliyor. Beni gördüğünde, gerçeği şüphelenebilir. Eğer şüphelenirse, o zaman iş biter. Ama siz ikiniz... Eminim ikinizi de hemen öldürecektir. Ve o kılıçların yardımcı olacağını sanmayın." Gravis kısa bir süre durdu ve omzunun üzerinden geriye baktı. "Senin bir savaşçı olduğunu görebiliyorum. Hadrian, değil mi? Ve belki de iyi bir savaşçısın, ama *benim arkadaşım* bir adamdan çok daha fazlası... daha önce hiç görmediğin bir şey."

"İkimiz de onunla tanıştık," dedi Hadrian. "Öyle mi?"

"Ben onunla iki kez karşılaştım," diye cevapladı Royce. "Bir kez kafasını kestim."

Bu, Gravis'in durup onlara, özellikle de Royce'a bakmak için tam bir dönüş yapmasına neden oldu. İndikleri merdivenin sonsuza kadar uzanıyor gibi görüldüğünü düşünürsek, bu boş bir hareket değildi. Basamaklar sığıdı, küçük bacaklar için mükemmeldi, ama Hadrian, bir kişi düşerse, bir kez yuvarlanmaya başladığında durmayacağını düşünmeden edemedi. Gravis, en azından merdivenler konusunda endişeli görünmüyordu.

"Öyleyse, onun tamamen insan olmadığını biliyorsunuzdur?" diye sordu Gravis. "Ya da canlı olmadığını."

"Adı Falkirk de Roche," diye cevapladı Royce. "Birkaç bin yaşında, Maribor Rahiplerinin ilk üyelerinden biri ve bir tür zombi gibi görünüyor, ama çekici bir şekilde kişisel günlüğünü tutuyor."

"Ayrıca, içeri girdikten sonraki ilk birkaç dakika içinde Drumindor'daki tüm Sarı Ceketli askerleri katletti," dedi Gravis. "Sonra da onları yedi

onları yedi." Cüce, dinleyenlerin bunu sindirmesi için bir an durakladı. "Yemeğini bitirdikten sonra, cesetlerinin derisini yüzüp parçaları dikkatlice kurutmak için astı."

Gravis, onları duvar resmi odasından çıkardıktan sonra, onları kulenin tepesine götürdü ve orada cücenin daha önce mühürlediği olukları ve geçitleri temizlemek için çalıştılar. Oluklar, erimiş lavın denize doğru akarken içinden geçtiği kayadan oyulmuş dev tünellerdi. Her biri farklı bir yöne bakan düzinelerce oluk vardı ve bunların dağın merkezine erişimi dışlı kontrollü geçitlerle kapatılmıştı. Bu görevi bitirdikten sonra, Güney Kulesi'nin tepesine tırmandılar ve aynı şeyi yaptılar. Güneyden kuzeye köprüden geçerken, Hadrian güneşin ufukta kayboluşunu izledi. Zamanları neredeyse dolmuştu, ama Gravis'e göre geriye kalan tek şey, arıza emniyetli tahliye tetikleyicisini devre dışı bırakan ana dişliyi açmaktı.

"Falkirk en altta olacaktır, sanırım," dedi Gravis. "En azından zamanının çoğunu orada geçiriyor. Bir çukurda tabutta uyumayan ölü bir adamın ne yaptığını bilmek istiyorsanız, size kesinlikle söyleyebilirim. Diz çöküp, ilahiler söyleyip, cüce kalesinin derinliklerindeki ilkel ateşlere şarkılar söylerler. Ama asla çok yaklaşmazlar; Falkirk ateşi sevmez.

Onu izledim ve eğer başka biri olsaydı — mesela yaşayan bir insan — ya sarhoş ya da aklını kaçırmış diye düşünürdüm. Büyük ateşin karşısındaki yerde çömelmiş ve... bana öyle geliyor ki, biriyle ya da bir şeyle konuşuyor, onları oturup sohbet etmeye davet ediyor gibi. Onun söylediklerini dinlediğimde çoğu anlamsız geliyor ve onun deli olduğunu düşünürdüm, ama bu beni meraklandırıyor. Bir insan, asıl olarak yüzyıllar önce çürümüş olması gerekirken, nasıl olur da hâlâ etrafta dolaşıp konuşabilir? Belki de tüm ibadetleri bunun nedenidir. Her neyse, eğer kulenin dibinde, büyük dişlinin altında ise, o kadar aşağı inmemize gerek olmadığı için işimiz kolay olacak. Kilit, ana dişlinin üstünde, Falkirk'in partilerini verdiği yerden üç kat yukarıda. Tek yapmamız gereken, Armtarin'i kaldırarak dişlinin dişlerini kilitleyen taş kama kaldırmak, bu da Dromeian dilinde *büyük kaldıraç anlamına* geliyor. Gravis, bu durumda biraz dengesiz gelen bir kakhaha attı.

Duvar resimleriyle dolu odayı geçtiler. Bu sefer başka bir yol vardı, daha önce orada olmayan ayrı bir merdiven. Hadrian, dibe oldukça yaklaştıklarını tahmin etti.

"Peki, planın nedir?" diye sordu Gravis.

"Oldukça basit görünüyor," diye cevapladı Royce. "Hadrian ve ben Falkirk'in dikkatini dağıtırken, sen sihrini kullanıp sistemdeki basıncı boşaltırsın, umarım bu bölümü kurtarmak için zamanında yetişiriz."

"*Onun dikkatini dağıtmak* biraz zor olabilir. Görüldüğünden daha güçlü ve daha hızlıdır."

"Ben de öyleyim."

"Ama sen
ölebilirsin."

"Anladım."

"Duvara göre," dedi Hadrian, "içimizden biri Falkirk'in günlüğünü ateşe atmalı. Binlerce yıl önce yaşamış biri bunu duvara çizmek için bu kadar zahmete girmişse, önemli bir şey olmalı."

"Sıradan bir ateşe değil," dedi Gravis. "Bu kulenin dibinde dünyanın en sıcak demirhanesi var. Ona *Haldor Gigin*, yani Ejderhanın Ağzı diyoruz. Kehanet resminde tasvir edilen şey buydu. Esasen Druma'nın ağzı, volkanın boğazı ve Falkirk'in ilahiler söylediği sunaktır."

"Bu aklıma bir soru getirdi," dedi Hadrian. "Nasıl oluyor da bu kadar uzun süredir burada çalışıyorsun ve bizi beşinci duvardaki resimle ilişkilendirmedin? Belli ki onu görmüşsün."

"Evet, birçok kez, çok fazla kez, sanırım. Birisi yıllarca 'Her gün nasılsın?' dediğinde, bu bir soru olmaktan çıkar ve sadece zorunlu, anlamsız bir selamlama haline gelir. O duvar resimlerini o kadar sık gördüm ki, artık onları görmezden gelmeye başladım. Üzerinde tasvir edilenlerin benim yaşamım boyunca gerçekleşeceğini hiç hayal etmemiştim. Kesinlikle kendimi Duvar'da olduğumu hiç düşünmemiştim. Bir Berling bile o kadar kibirli değildir."

Başka bir şiddetli sarsıntı kuleyi salladı ve Hadrian kendini dengelemek için elini uzattı. "Neden yer sallanıyor?"

"Basıncı," dedi Gravis rahat bir şekilde. "Onu serbest bırakmadan önce biraz zıplamaya başlıyor. Bu kuleler, taze şarap şişesindeki mantar gibidir. İçinde hala şeker varken kapatırsanız, fermantasyon süreci devam eder ve birada olduğu gibi kabarcıklar oluşur. Bu da korkunç bir basınç yaratır ve er ya da geç şişe patlar. Elan'ın sınırsız miktarda şeker var ve biz onu iyice mantarladık." Gravis, sanki içini görebiliyormuş gibi karanlık taş tavana baktı. "Güneş battı," dedi cüce. "Ve yakında ay doğacak. Yılın bu zamanında, ben çoktan tahliye vanasına elimi koymuş olurdum. Risk almaya gerek yok. Çekirdeği patlatmak için son ana kadar bekliyoruz, çünkü basınç ne kadar büyükse

patlama o kadar temiz olur ve bu da bizim borulara tırmanıp kalan kabuğu yontmak zorunda kalmamızı önler — ki bu da kulağa geldiği kadar keyifli bir iş değildir. Yine de, yaşlı kız sağlam olsa da, Elan daha sağlamdır. Çok uzun süre beklersek, güvenlik sistemi basıncı otomatik olarak tahliye eder, ama ana dişliyi kilitlediğim için bu mümkün değil. Yani şimdi, belirli bir noktaya ulaştığında — şarap şişesi patlayacak."

"Tamam o zaman," dedi Royce. "Gravis, ana dişliye ulaşmak için ne gerekiyorsa yap ve o kolu çevir. Bu arada Hadrian ve ben Falkirk'i oyalamak için elimizden geleni yapacağız. Bunun ne kadar işe yarayacağını bilmiyorum ama fırsatını bulursak, onun lanetli anılarını yakacağız. Sonra hepimiz resimdeki gibi kulenin dibinde zafer toplantısı için bir araya geleceğiz. Görünüşe göre Beatrice'in kehanetleri asla yanılmaz, yani bu bizim için garantili bir zafer."

Hadrian bunu düşündü. Resimde son panelde dört kişi vardı.

Üçüncü ve dördüncü kimler? diye merak etti.

Sonra belki de kendine sorması gereken sorunun, Royce ve kendisinin bu dördünün bir parçası olup olmadığı olduğunu fark etti.

Hadrian burayı Büyük Oda olarak adlandırıyordu, çünkü gerçekten büyük bir oda olduğu için değil, içindeki her şey o kadar devasa ki, ironik bir şekilde, kendisini bir devin atölyesindeki bir cüce gibi hissettirdiği için. Yine de Büyük Oda'nın büyüklüğüne rağmen, deniz yılanının sırtı gibi yerden yükselen ana dişlinin dörtte birinden fazlasını barındıramıyordu. Dişli devasa bir şeydi ve neredeyse tavana kadar uzanıyordu. Dişlinin dişleri Hadrian'a bir kalenin mazgallı parapetlerini hatırlattı — tabii bu kale daha önce bahsedilen devin kalesi olsaydı.

Hadrian, kaldıracı sadece orada olması gerektiğini bildiği için tespit edebildi. Zeminden hafif bir açıyla yükselen ve ana dişlinin yanında tavana kadar uzanan büyük metal kiriş, bir alet olamayacak kadar büyüktü. Aksine, odanın destek yapısının bir parçası gibi görünüyordu. Hadrian'a bunun öyle olmadığını gösteren iki şey vardı. Birincisi konumu, ikincisi ise resimde tasvir edilme şekliydi. Hadrian, kuşatma makineleriyle çalışmış ve ağır şeyleri kaldırıp hareket ettirmek için kaldıracın gücünü iyi biliyordu. Bu devasa çubuk ve görünmeyen dayanak noktası sayesinde bir farenin bile bir dağı hareket ettirebileceğini düşünüyordu. Zemindeki büyük yeşil parlayan taşlar ve yukarıdaki sarı ocak pencereleri bol miktarda ışık sağlıyor ve diğer daha küçük dişlileri ortaya çıkarıyordu, ancak

bu devasa oda tamamen ana dişliyi ve "*büyük kaldıracı*" barındırmak için inşa edilmiş gibi görünüyordu. Sonuçta, odada büyük öneme sahip bir şey daha vardı.

"Selamlar, cesur kahramanlar!" Falkirk de Roche, sert taştan yankılanan kumlu sesiyle konuştu. Ana dişlinin en yüksek dişinin üzerine oturmuştu. Pelerinine sıkıca sarılmış olan Falkirk, gözleri olan karanlık bir tepecik gibi görünüyordu. "Gravis Berling, Royce Melborn ve Hadrian" — tereddüt etti — "Blackwater," diye ekledi. "Hepiniz dostlarsınız, sevinç günümüzde zaferin tadını çıkarmaya gelin. Hoş geldiniz." Uzun süre oturduktan sonra yaşlı bir adam gibi yavaşça ayağa kalktı ve ayağa kalkarken başlığı ve pelerini düşü. Yukarıdan altın rengi, aşağıdan yeşil rengi parlak ışıktaki Hadrian onu net bir şekilde gördü. Ölü bir balığın karnı kadar solgun, uzun boylu, sırık gibi ve zayıftı — rahatsız edici derecede, sanki kemik ve kaslardan başka bir şeyi kalmamış açlıktan ölmüş bir adam gibi. Kolları normalden daha uzundu; kırmızı saçları da öyle. Çürümüş bir kavun kadar yumuşak görünen kafasından ince saç telleri ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Parmaklarında keskin uçlu abanoz tırnaklar vardı ve dişleri siyah diş etlerine gömülü hastalıklı sarı renkteydi. Giysileri çürümüş paçavralar halinde asılıydı, ancak küçük beline sıkıca bağlanmış yeni bir siyah deri kemer hariç. Günlüğü, sanki ona bağlıymış gibi, kemerin içine sıkıştırılmıştı.

"Dördümüzün burada bulunması gerçekten çok uygun, çünkü her birimiz bu an için gerekli olan emeği eşit olarak paylaştık."

Gravis, Royce'a meraklı bir bakış attı.

"Sana söylemediler mi, Gravis?" diye sordu Falkirk. "Royce ve Hadrian bizi hapishaneden kurtardılar."

Hadrian, cücenin yüzünde endişe ve bir anlık korku belirmediğini gördü. Bir an tereddüt ettikten sonra, Royce ve Hadrian'ın muhafız rolünde yanlarında yürürken, mahkum bir suçlu gibi biraz ilerlemeye başladı.

"Hepimizin eşit katkıda bulunduğumuzu söylüyorsun," dedi Gravis Falkirk'e. "Ve bana öyle geliyor ki, bir tür ödül bekliyorsun. Hepimiz bu ödülü paylaşacak mıyız acaba? Bunu soruyorum çünkü yıllarca emek verdim ama neredeyse hiçbir şey almadım."

"Herkes hayal edilemeyecek kadar büyük hazineler alacak."

"Anlıyorum, ama şunu sormama izin ver: Bu büyük yaşlı hanım patladığında, hepimiz bu hazineleri nasıl toplayacağız? Delgos Boynuzu'nun tamamı yanıp kül olacak. Bu bölgenin tamamı yeniden şekillenecek. Yeterince lav püskürürse

Druma Dağı biraz geri dönecektir. Kül bulutu kıyıları yok edecek, tüm bitki ve hayvanları öldürecek ve en azından bir süreliğine yakın denizleri zehirleyecektir. Bize gelince, uçümüzü hatırlatacak bir tırnak bile kalmayacak, öyleyse bu hediye nasıl alacağız?"

"Ne kadar küçük bir zihin, ama ne kadar açgözlü bir kalp," dedi Falkirk. "Bu beklenen bir şey. Biz de şüpheyi, korkuyu ve kafa karışıklığını hatırlıyoruz. Endişelenme, küçüğüm. Eski Tanrılar ve onların efendisine inanmana gerek yok, çünkü onlar sana inanıyor."

""Bu gerçekten harika bir şey, çok muhteşem," dedi Gravis dişlinin tabanına ulaşırken. "Ne yazık ki, bunların ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum. Ben işimi kontrol ederken bize açıklayabilir misin? Son dakikada bir şeylerin ters gitmesini istemeyiz, değil mi? Ayrıca, durumu daha iyi anlamamıza da yardımcı olur. Sonuçta, burada çok büyük bir fedakarlık yapıyorum."

"Fedakarlık mı?" Falkirk bu kelimeyi tiksintiyle söyledi. "Keşke *bizim* çektiğimiz acıları bilseydin." Falkirk yumuşak kavun kafasını salladı, yağlı kırmızı saçları sallandı. "Mileva bizi ona katılmaya ikna etti. Bize hayatımızı uzatmayı öğretti. Bu hoş bir süreç değil."

Royce ve Hadrian, Gravis tırmanmaya başladığında ana dişlinin dibinde beklediler. Onun gidişini izlediler. Hadrian, takip etmek için hiçbir hareket yapmayan Royce'a baktı. Gravis'in sadece *işini kontrol etmek*, hiçbir şeyin ters gitmediğinden emin olmak için gittiği yalanını sürdüremezlerdi. Ancak Gravis kolu çektiğinde, Hadrian Falkirk'in gerçeği tahmin edeceğinden emindi. O zamana kadar, cüce yardımının ulaşamayacağı bir mesafeye ulaşmış olacaktı.

"Aldığımız ruhlar için bir kutsal emanet kutusu, bir kap gerekiyordu." Falkirk günlüğü hafifçe vurdu. "Deriden yapılmış, kanla yazılmış ve büyük bir gücün laneti ile korunan bir kitap... Kemik yığını kadar güçlü değil, ama taşınabilir olması bir avantaj. Mileva paylaşmayı sevmediği için bu onun için en önemli şeydi. Karanlık hanım, evinde dükkan açmamız için bize yer vermek istemiyordu. Oh, hayır! Büyük Mileva Hitartheon olmaz! Biz kovulduk, yuvadan atılan yavru kuşlar gibi ve sevgili dostumuzu öldürmekle görevlendirildik. Bunu yapmak ister miydin, Gravis Berling?"

Gravis cevap vermedi. Çok meşguldü, dişlilerin dişlerine tırmanmaya odaklanmıştı ki, onun boyutuna kıyasla bu bir zorluktu.

"Ve bu acıların sonu değildi. Tam tersine! Dibben bizi Bran için ley hattı boyunca inşa ettiğimiz kendi tapınağımıza hapsetti.

Bran ile birlikte kaçtıklarını sanıyorduk, ama kaçmamışlardı. Kaçmışlardı, ama tapınağa. Yüzyıllar boyunca o mezarda, o hapisanede mahsur kaldık, yukarıdaki sesleri sessiz bir ıstırap içinde dinledik ve o kadar aç kaldık ki, ölümün huzurunu özledik, ama ölüm bizi reddetti. Böylece ölümsüz yaşamımız ebedi işkenceye dönüştü. Ta ki kurtarıcılarımız Royce ve Hadrian gelip bizi Villar'ın cesediyle birlikte dışarı çıkarana kadar. Sonunda özgür olmuştuk, ama bunun bedeli binlerce yıl süren bir zaman dilimiydi! Öyleyse, bize fedakarlıktan sızlanıp ağlama, Gravis Berling!"

Cüce her dişi fethederken, Falkirk'e yaklaşıyordu. Falkirk sesini yükseltmeye devam etti, sesi giderek küçük bir cemaate vaaz veren bir vaiz gibi geliyordu.

"Ancak ölümsüzlük sadece bir amaç için bir araçtı, çünkü hayatın kendisi sorun değildir. Kaos, anlamalısın ki, doğal düzendir. Varolmamak — her şeyin ana vatani olmak — eve dönüş özlemini ve unutulmanın kısır rahmine geri dönme arzusunu doğurur. Bu yüzden her şey çürür, parçalanır, ufalanır ve çatlar. Tüm yaşam, tüm varlık yokluktan doğdu ve yaratılış yokluğa geri dönmeyi arzuluyor. İşte hiçbir şeyin kalıcı olmamasının mantıklı kanıtı budur. Görmüyor musun? Gerçeklik var olduğu sürece sonsuzluk yoktur. Evren bir hatadır, tüm acıların içindeki sahte bir heves. Var olmanın kendisi acı ve korkuya yol açar, çünkü varoluş içinde hapsolmuş her şey bir şeyin peşinde koşar. İnsanlar bilgi, aşk, güç, hayvanlar ve birbirleri üzerinde hakimiyet, hatta bu isteklerden kurtulma özgürlüğü arzuluyorlar. Hayvanlar et veya bitki şeklinde yiyecek istiyorlar. Bitkiler güneş ışığı ve su için savaşıyorlar. Su yağmur olarak düşmeli, denize geri dönmeli ve sonsuz, işkence dolu bir döngüde yeniden doğmak için tekrar düşmelidir. Bir kaya bile diğer kayaları kıskanır, bu yüzden düşmeye çalışır ve kum haline gelerek ezilmeye katlanmak zorundadır. Varoluş çatışmadır ve karışıklık acı verir. Ama Kaos'ta hiçbir şey yoktur: yerine getirilmemiş hiçbir arzu yoktur. Doyurulmamış hiçbir açlık, hiçbir korku ya da dehşet yoktur. Hiçbir şey yoktur... zaman bile yoktur. Ve zaman olmadan, kalıcılık, sonsuzluk ve barış vardır — olması gerektiği gibi, her zaman olduğu gibi... isyan öncesinde olduğu gibi.

Gravis, dişlinin tepesinde Falkirk'e geldi. Dişlerin genişliği, onun geçmesi için yeterli alana sahipti ve o da mümkün olduğunca mesafeyi koruyarak geçmeye devam etti.

"Ama değişim her zaman zordur," diye devam etti Falkirk. "Bilinmeyen, sonsuza dek rahatsız edici, korkuyu davet eder ve şüphe gölgelerde gizlenir. Bunu anlıyoruz, bu yüzden sana yardım edeceğiz, Gravis."

Hadrian, Falkirk'in ağırlığını okudu. Zayıflamış vücudu, kaslarını okumayı bir ılığın doğasını anlamak kadar kolay hale getiriyordu. Falkirk, Gravis'in geçmesine izin verme niyetinde değildi. Ölü adam başından beri her şeyi biliyordu ve onları bekliyordu.

"Gravis! Dikkat et!" diye bağırdı Hadrian.

Ama çok geçti. Kullanmayı umdukları hile başarısız olmuştu ve Gravis bunun bedelini ödedi.

Falkirk pençeleriyle cüceye saldırdı ve belini kesti. Cücenin hafif gömleği yırtıldı. Kan fışkırdı ve Gravis acı içinde ılık attı, sonra uçurumdan aşağı düştü. Düşüşün ölümcül olacağı kesin değildi, ama kemik kırıcıydı ve Gravis porselen tabak yığının gibi yere çarptı.

Tüm gözler yere yığılmış cüceye çevrilince odada sessizlik hakim oldu. Cüce ölmemişti. Hadrian, cücenin nefes aldığını gördü.

Bir kez daha Falkirk'in niyetini tahmin eden Hadrian, Gravis'e koştu. Falkirk dişliden atlayıp cücenin yanına indiğı sırada oraya vardı. Uzun düşüş Falkirk'i incitmemiş, hatta yavaşlatmamış gibiydi ve Hadrian ona saldırdı. Her iki kılıcını da çekip Falkirk'in açıkta kalan sırtına koşan Hadrian, ölü adamın kafasını koparmayı planlıyordu.

Hadrian'ın şokuna, kılıçları sadece havayı kesti.

Falkirk, göz kamaştırıcı bir hızla eğilip kaçtı, ardından Hadrian'ın deri ceketinde beş derin kesik bırakan bir darbeye karşılık verdi. İki hızlı saldırı daha izledi ve Hadrian, yüzüne ve karnına gelen darbeleri iki kılıcıyla engelledi.

Ayağı kalkmakta zorlanan yaşlı adama ne olmuştu?

İyi haber, Falkirk saldırısını sürdürürken Hadrian geri çekildiğinde, ölü adamın Gravis'in yakınında olmadığıydı. Kötü haber ise, Hadrian'a yaklaşıyordu ve Hadrian, Falkirk'in hayal ettiğinden çok daha tehlikeli olduğı sonucuna hızla vardı. Bu bir insan değildi. Bu başka bir şeydi ve insanüstü bir hız ve güçle hareket ediyordu.

Beatrice yanılıyordu. Kazanamayacağız.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

ZİNCİRLEME REAKSIYON

Hadrian'ın iki kılıcıyla da ıskalamasını görmek, sarhoş birinin yere düşmesini izlemek gibiydi. O anda Royce, başarı şanslarını bir dakika öncesine göre yarıdan daha az olarak yeniden hesapladı. Bu kötü bir durumdu çünkü *kaçınılmazdan mahkum olmaya* kadar uzanan bir ölçekte, iki şey hariç, şanslarını kesin olarak *imkansız olarak* belirliyordu.

Hadrian geri çekilme dansını sergilediğinde, Royce Falkirk'in arkasına manevra yapmıştı. İlerleyişini elinden geldiğince iyi zamanladı. Falkirk son derece tehlikeli olduğunu kanıtlamıştı — yıldırım kadar hızlı değildi, ama çok da yavaş sayılmazdı. Ayrıca aptal da görünmüyordu, bu da Royce'u gerçekten rahatsız ediyordu. Geçmişteki düşmanlarının çoğu, haydutluk ve zeka polka noktaları ve ekose desenleri kadar sık eşleştiği için, kafatasının yarısı boş tarafına eğilimliydi. Royce, kedinin sırtına şaplak atan fare rolünü oynamak üzereydi, ama risk ödüle değdi — en azından öyle umuyordu.

Royce cesaret edebildiği kadar yaklaştı ve Alverstone ile Falkirk'in göbeğine vurdu, ancak siyah deri kemeri yakaladı. Beklemedi, bakmadı; eğildi. Beklendiği gibi, bu hareket Falkirk'in pençelerini çıkararak dönmesiyle yüzünün parçalanmasını önledi. Royce, Falkirk'in bir dizi hızlı saldırısı karşısında geri çekildi, ancak parmaklarının ucundaki ince siyah bıçaklar sadece Royce'un pelerinini yakaladı.

Sonra kavga durdu.

Falkirk önce kesik kemerinin yattığı yere, sonra da olabildiğince masum görünmeye çalışan Royce'a baktı. Sonunda Falkirk, ölü adam Royce'u kovalayarak zaman kaybederken yerden aldığı günlüğü tutan Hadrian'ı görmek için döndü. "Geri ver!"

Royce çıkışa doğru koştu. Falkirk Hadrian'a saldırdığında, Royce kapıya yarı yolda gelmişti. Hadrian mükemmel bir bilek hareketi ile kitabı Royce'a attı, Royce hızını kesmeden kitabı yakaladı ve merdivenlere doğru koştu.

Bir homurtu ve bir çınlama sesi duyuldu. Sonra Falkirk, odada yankılanan gür bir sesle, "Gitmezseniz o ölür!" diye bağırdı.

Royce durdu ve arkasına baktı.

Hadrian yerde yatıyordu, bir kılıcı taşın üzerinde dönüyordu, diğeri ise soluk, kızıl saçlı cesedin ayağıyla sıkışmıştı. Ceset, sırtı kambur, ağzı açık, dişlerinden salya damlayan bir şekilde Hadrian'ın üzerine çömelmişti. Siyah pençeler Hadrian'ın boğazına dokundu.

"Duvar resimlerini görmediğimizi mi sanıyorsun?" dedi Falkirk. "Onu hemen bana getir, yoksa o adam ölür."

Oda, Royce'un kalp atışlarını, Hadrian'ın nefes nefese soluk alıp verişini, Falkirk'in tıslayarak nefes alıp verişini ve küçük dişlilerin zayıf, uzak tıklamalarını duyabileceği kadar sessizdi. O sessiz anda Royce, sanki dünya yüksek bir çıkıntının kenarında sallanıyormuş gibi hissetti. Genelde yüksek yerleri severdi, ama burayı sevmiyordu. Sadece birkaç yıl önce Royce durmazdı.

Bu aptal ip bulamamış olabilir mi? "Neden yaptın?" diye sordu Royce. "Ne?" diye cevapladı Hadrian.

"Geri dön. Güvendeydin. Halata ulaşmıştın. Neden geri döndün?"

"Seni burada bırakmayacağım için."

Hadrian'ı Crown Tower'da onu terk etmediği için aptal olarak nitelendirdiğini hatırladı, ama şimdi...

Sessizlik, beklenmedik bir kahkaha sesiyle bozuldu. Royce, kazandığını düşünen manyak bir iblis yaratığından bunu bekleyebilirdi... ama gülen Falkirk değildi.

Hadrian önce kıkırdamaya başladı, sonra bu kıkırdama hızla kahkahaya dönüştü ve sonunda tam anlamıyla gülme krizine dönüştü. "Oh, yanlış adamı seçtin." Hadrian nefes almak ve gülmek arasında zorlanıyordu. "Ona ne teklif ediyorsun? Beni bırakıp Drumindor'un patlamasına ve hepimizi öldürmesine izin vermek mi? İyi plan. O aptal değil. Ve seni öldüremeyeceğini biliyor. Peki, bu ne tür bir seçim? Hadi, boğazımı kes, sonra kim daha hızlı koşar görürüz. Kavgada hızlısın, ama antilop kadar hızlı değilsin, sanırım. O yüzden, ben Royce'a bahis yapıyorum."

Falkirk, Hadrian'dan Royce'a, sonra tekrar Hadrian'a baktı.

Royce, Falkirk'in Hadrian'ı öldüreceğini biliyordu. Öyle yapmak zorundaydı. Gingerdead Man, o odada kolu çekebilecek kimseyi hayatta bırakamazdı. Royce, Falkirk Hadrian'ın boğazını kesmeden ona ulaşamadı ve ulaşsa bile ikisi de muhtemelen ölecekti. Zaman, cesedin lehine işliyordu. Herhangi bir

gecikme ona zaferi kazandırırđı. Falkirk her ne idiyse, Riyria'dan daha güçlüydü ve *ikinci* şey olmasaydı, bu oyunun sonu olurdu.

Günlük *ilk* şeydi. Royce ve Hadrian'a başarı şansı vermişti. Sonuçta, duvar resminde de yer almıştı. Falkirk bunu biliyordu, bu yüzden Royce, kitabın en güvenli yer olduğunu düşünerek onu beline bağladığını hayal etti. Royce, Falkirk'in kafasını kesmiş ama bir sonuç alamamıştı, bu yüzden eski cesetle savaşmanın bir anlamı yoktu. Ama kehaneti yerine getirip kitabı yakabilirdi. Bunun, bir şekilde Falkirk'in ölmesine, savunmasız hale gelmesine ya da şanslarını artıracak bir şey yapmasına neden olacağını umuyordu. Bunların hepsi mantığın bir buçuk adım ötesindeydi, ama Falkirk'in kafası kesildikten sonra ortalıkta dolaşma cüretkârlığı da öyleydi. Bu yüzden Royce yeni kurallara göre oynamaya hazırđı.

Sonuçta, Royce sadece yarı yarıya haklı çıktı. Günlük gerçekten Falkirk'in zayıf noktası gibi görünüyordu, ancak kitabı yakmak için yapılan yolculuk Hadrian'ın hayatına mal olacaktı ve Royce ancak o zaman bu bedeli ödemek istemediğini fark etti. Falkirk, *Villar* adını anmasaydı, yarışma burada sona erebilirdi. Bu tek kelime, Royce'a bir zamanlar benzer bir düşmanla benzer bir çatışmadan nasıl kurtulduğunu hatırlattı. Tüm olay, bu karşılaşma kadar tuhaftı ve birçok yönden Rochelle'de yaşananların bir uzantısı gibi görünüyordu. Bu, bir yıldan biraz daha kısa bir süre önceydi. Ve eğer katedralin çatısında işe yaramışsa, neden burada yaramasın?

Böylece Royce *ikinci* yöntemi kullandı.

Alverstone'un beyaz bıçağını kitabın yüzüne sapladı, kapağı, sayfaları delip arka taraftan çıkardı. Falkirk acı içinde çığlık attı. Vücudu titredi. Tutunduğı yeri bıraktı ve Hadrian bu beklenmedik fırsatı değerlendirerek onu itti.

"Git, Royce!" Hadrian'ın sözleri, Royce merdivenlerden inmeye başladıktan sonra ona ulaştı. Düz ve sığ basamaklar, dört beşer basamak atlamak için çok uygundu. Royce, aşağıya inerken tüm yol boyunca görünür kalan ana dışlinin çevresinden bitiş çizgisine olan derinliği ve mesafeyi tahmin edebildi. Royce günlüğü göğsüne sıkıca bastırdı ve Alverstone'u kitabın içine sapladı.

Koşarak inen Royce, kısa sürede aşağıya ulaştı. Kendisine söz verildiğı gibi ateşli bir çukur yerine, Royce bir kez daha devasa ve tabii ki kilitli bir çift cüce kapısıyla karşı karşıya kaldı.

"Küçük piçler!" diye bağırdı. Alverstone'u kitaptan çıkardı ve Falkirk'in hemen arkasında olmasını bekleyerek döndü, ama merdivenler boştu.

Hadrian ayağa kalkmadan Royce çoktan gitmişti. Kaybettiği kılıcını aldı, sonra Royce'un dahiyane planının sonucu ile ilgilenmek için döndü. Sonuç, yerde kıvranan havuç başlı bir cesetti. Falkirk yan yatmış, o kadar hızlı bir şekilde titriyor ve sarsılıyordu ki, hareketleri gözün takip edemeyeceği kadar hızlıydı ve sadece bulanık bir görüntü oluşturuyordu. Bükülmüş ve rahatsız edici kol, bacak ve baş hareketleri, eklem ve kas kavramlarını hiçe sayıyor gibiydi.

Belki de çırpınırken kafasını kesmeliyim, ama bu bir işe yarar mı?

Hadrian'ın gördüğü kadarıyla, tek yapması gereken Royce'a kitabı yakması için zaman kazandırmaktı. Bu Falkirk'i öldürürse, Hadrian dişliyi tırmanıp kolu çekmesi gerekecekti. Bu amaçla, geri çekilip Falkirk ile çıkış arasında pozisyon aldı.

Royce kitabı yaktığında ne olacak? Bu onu hemen öldürecek mi, yoksa sadece savunmasız hale getirecek mi? Bunu nasıl bileceğim? Ay gelene kadar ne kadar zamanım var?

Hadrian'ın ayaklarının altındaki zemin, kule o kadar şiddetli bir şekilde sallandı ki, Hadrian yere düştü. Oda toz ve çakıl yağmuruna tutuldu. Daha önce tavanın bir parçası olan kırık taş levhalar yere düşüp parçalandı. Duvarlardan parçalar koparak büyük ağaçlar gibi devrildi. Küçük bir ev büyüklüğündeki tavandaki dişlilerden birini tutan bir aks kırıldı ve dişli düştü. Büyük dişli çark yere çarptı ve odanın yarısını geçtikten sonra uzak duvara çarptı ve korkunç bir gürültüyle devrildi.

Umarım ona ihtiyacımız olmaz.

Belki de beklemek o kadar da iyi bir fikir değildir.

Hadrian ana dişliye doğru ilerlerken bir şey duydu; hissetti de — bir çarpma sesi. Aşağıdan bir şey vuruyordu. Bir an için Hadrian sesler duyduğunu sandı. Uzak ama derin, güçlü ve hiç de insani olmayan sesler.

Sonra Falkirk, çarpık vücudunu sallamayı bıraktı ve oturdu, gözleri keskin, ağzı acımasız bir hırıltıya ayarlandı. Tek kelime etmeden, Falkirk ayağa kalktı ve Hadrian'a saldırdı. Bir bakıma, bu iyiydi. Royce'un peşine düşmektense Hadrian'a saldırması daha iyiydi.

Royce'un peşine düşmesinden iyiydi. Hadrian bu kavgayı kazanacağına dair hiçbir hayale kapılmamıştı. Royce yeterince hızlıysa ve kitabı yakmak Falkirk'i öldürürse, Hadrian hala hayatta kalabilirdi. Her halükarda, Hadrian Royce'un kitabı yakmak ve sonra geri dönüp büyük patlamadan önce kolu çekmek için yeterli zamanı olmasını umuyordu.

Ölü adam öfkeyle saldırdı. Hadrian'ın gördüğü tek şey pençeler ve parıldayan sarı dişlerdi, ama bir değişiklik vardı. Darbeler ve yumruklar eskisi kadar hızlı değildi.

Yaralıydı.

Hadrian bunu göremiyordu. Kan damlamıyordu, kesiklerden kan sızılmıyordu, ama Falkirk gözle görülür şekilde daha yavaş ve zayıftı. Ancak, Hadrian'ın kazanabileceğine inanacak kadar da değil. Falkirk, Hadrian'ın şimdiye kadar savaştığı hiçbir rakibe benzemiyordu. Ölü adamın vücudu beklendiği gibi hareket etmediği için Falkirk'in hareketlerini tahmin edemiyordu. Onu tahmin etmek, sadece sayfaları gözden geçirmek için yeterli zamanla başka bir dili okumaya çalışmak gibiydi. Pençelerin fırtınası, Hadrian'ın kılıçlarını savunmada tuttu. Hadrian'ın denediği birkaç saldırı o kadar kolayca kaçırıldı ki, Hadrian'ın güveni yerle bir oldu.

Bu şey de ne?

Royce, süslü, sağlam metal kapılara geri döndü.

Sonuncusunu açmak on sekiz saatimi aldı!

Hayal kırıklığı ve öfkeyle, avucunu metale vurdu ve bir tıkırtı duydu. Aşağıya bakan Royce, güzel bir yatay tutamak setinin kısmen gizlediği sıradan bir zincir ve asma kilit fark etti.

Dalga mı geçiyorsun?

Bir anda her şey netleşti. Bu kapı kilitlenmiyordu. Drumindor'daki hiçbir kapı kilitlenmiyordu — en az ikisi ortadan kaybolmuştu — ama Falkirk duvar resmini görmüştü. Kitabı mümkün olan en güvenli yerde, yani üzerinde sakladı. Sonra kimsenin demirciye girmesini önlemek için mantıklı önlemler aldı. Sadece kimin ziyarete geleceğini bilmiyordu. Bir zincir ve bir kilit, neredeyse herkesi engelleyebilirdi. Sonuçta, çürümüş kıvil saçlı adam, bir bardak süt ve bir tabak kurabiye koyarak Royce'u daha fazla geciktirebilirdi. Royce kilidi rekor sürede açtı. Zincir düştü ve kapıları tekmeledi. İçeride başka bir dünya vardı.

Kapılar açılır açılmaz Royce'u sıcaklık vurdu ve erimiş lavın turuncu ve sarı parıltısıyla ışıldayan geniş bir oda ortaya çıktı. Girişten, erimiş bir gölü ve köpüren, sıçrayan ve patlayan çalkantılı havuzları geçen bir köprüye inen daha fazla basamak vardı. Odanın ortasında son bulan yürüyüş yolunun uzak ucunda, bir ejderhanın açık ağzı gibi oyulmuş büyük bir demirci ocağı, *Haldor Gigin* vardı. Tepede, kararmış zincirler sallanıyor ve devasa potalar askıya alınmış raylar üzerinde asılı duruyordu. Köprünün uzunluğu boyunca daha fazla ray uzanıyordu ve bir tarafta birkaç ağır hizmet arabası duruyordu. Burası, tavşan için bir aşçı ateşi kadar çekici görünüyordu.

Bu alanın genişliği kulenin kapasitesinden çok daha fazlaydı ve Royce, deniz seviyesinin altında, magmanın kaynadığı yerde olduğunu tahmin etti. Burası gerçek volkanın ağzı olamazdı. Burada basınç tutan hiçbir şey yoktu. Bir tür taşma havuzu olmalıydı. Her ne olursa olsun, göl volkanın öfkeli mizacını yansıtarak çalkalanıyor ve ara sıra onlarca metre yüksekliğe sıvı kaya püskürtüyordu. Burası öfkeli ve şiddetli bir odaydı — zincirlenmiş olmaktan öfkeli vahşi bir hayvan gibi. Burası çekirdek değildi, ama Royce'un ulaşabileceği en yakın yerdı ve bu onun için yeterliydi. Uzun, karanlık koridorda ilk birkaç adımını attığında hissettiği duygu, *hayranlıktan* çok daha fazlasıydı. Koridor, yanan sıvı taş gölünün üzerinde yüksek bir kemer oluşturunuyordu ve göl, bir kasırgada kayalık sahile çarpan okyanus dalgaları gibi köpürüyor ve duvarlara sıçırıyordu. Bu his, daha çok "bu gerçek olamaz" ve "neden daha azını bekleyelim ki" duygularının eşit oranlarda karışımından oluşan bir dehşet karışımıydı. Sonra zemin sallandı ve uçurum duvarlarının bazı bölümleri koparak düştü ve yanan kayalardan oluşan devasa bir bulut yükseldi. Bunu gören ve yoğun ısıyı hisseden Royce, köprüye inen merdivenlerden aşağı indi. sprintten çok daha yavaş bir hızda ilerliyordu.

Haldor Gigin'e yarı yolda geldiğinde sesleri duydu. Odada, bu sesler tiz bir metal sesi gibi geliyordu, insanları ürperten türden bir ses. Ama Royce kafasında kelimeler duyuyordu, ya da öyle olduğunu sanıyordu. Ancak bu mantıklı değildi, çünkü sesler ona ismiyle hitap ediyordu.

Kaçınılmaz olanın gerçekleşmesi bir dakikadan az sürdü. Hadrian sonunda yanlış tahminde bulundu ve bu da Falkirk'in bir sonraki darbesini engellemek için geç kalmasına neden oldu. Pençeleri atlatmayı başardı, ancak Hadrian dengesini kaybetti ve düştü. Ve sadece düşmekle kalmadı,

Falkirk'e sırtını dönerek düştü ve bir sonraki saldırıya karşı savunmasız ve kör kaldı.

Bitti, diye fark etti.

Pençeler boynunun arkasına girecekti. Hadrian, pençelerin kafasını koparabileceğinden emin değildi, ama bu da bir olasılıktı.

Arkasında, Falkirk boğuk bir homurtu çıkardı, ama Hadrian acı hissetmedi. Hiçbir şey hissetmedi. Sonra Falkirk çığlık attı.

Hadrian dönmeyi başardı ve odanın ortasında yerde yatan ölü adamı gördü. Öfkeyle uludu ve sanki yere çivilenmiş gibi sırt üstü mücadele etti, ama orada hiçbir şey yoktu. Bir an sonra Falkirk görünmez bağlarından kurtulmuş gibi göründü. Hadrian'a odaklandı ve bir kez daha saldırdı. Bu sefer Falkirk dört ayak üzerinde ona doğru koştu, bir leopar gibi taşı sıyırdı.

Hadrian kılıçlarını kaldırdı ve çarpışmaya hazırlandı.

Hâlâ yirmi fit uzaktayken, kızıl saçlı ceset sanki bir şey tarafından vurulmuş gibi odanın diğer tarafına fırladı. Falkirk yuvarlandı, sonra düşen dişlinin yarattığı parçalanmış enkazın arasında kayarak durdu.

Bunu sen mi yapıyorsun, Royce?

Drumindor bir kez daha sallandı. Daha fazla taş düştü ve Hadrian kükürt kokusu aldı ve muazzam bir ısı hissetti. İlk başta, efordan dolayı ısındığını sandı, ancak duvarların kırmızı renkte parladığını fark edince yanıldığını anladı.

Zaman azalıyordu.

Hadrian ana dişliye doğru koştu.

Birinci ve ikinci dişlere tırmandı ve bunların taze kanla kaplı olduğunu görünce şaşırdı. Üçüncü dişe uzanırken, bir şey botuna takıldı ve onu çekti. Hadrian aşağı çekildi ve sırt üstü yere düştü, nefesini keserek. Kollarını ve bacaklarını sabitleyen bir ağırlık göğsüne çöktü. Yukarıda, Falkirk sırtıttı. "Artık çok geç. Kitaptaki ruhlar beni rahatsız ediyor, ama kolu çekemezler. Ve ay doğdu. Her şey bitti." Sırtışı genişledi ve siyah diş etlerinin arasından sarı dişleri bir kez daha ortaya çıktı. "Ne güzel bir yüz."

Hadrian, Falkirk'in kambur sırtının üzerinden, ana dişlinin üzerinde bir hareket gördü.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

DOLUNAY YÜKSELİYOR

"Tırman, seni yaşlı aptal!" diye bağırdı Ena.

"Seni duymak istiyorum dediğimde, kızım, çığlıklarını duymak istediğimi kastetmedim," diye cevapladı Gravis, son dişi takmak için tüm gücüyle çekerek. Gücü neredeyse tükenmişti. Kendine dürüst olursak, aslında bu sınırı bir süre önce aşmıştı. Gravis artık sadece kararlılığıyla ayakta duruyordu.

Falkirk karnını parçalamıştı ve kesikler derindi. Aşağıya bakmaya cesaret edemiyordu. İç organlarının dışarı sarkmasını görmek istemiyordu. Dişliyi nasıl tırmandığını anlaması mümkün değildi, ayrıca pek de ilgisini çekmiyordu. Hiçbiri önemli değildi. Yırtılmış karnının durumu bile önemsizdi. Ena ona öyle söylediği için bundan hiç şüphesi yoktu.

"Sesimin tonunu beğenmesen de umurumda değil, Gravis! Sıkı dur, maymun kışındaki sakallı çıban! Tek bir berbat şey yapman gerekiyor. Hayatında tek yapman gereken şey bu! Sakın şimdi başarısız olma! Beni sevdiğini söylüyorsun, öyleyse kanıtla. Şimdi bana kanıtla, seni yaşlı bunak! Ayağa kalk ve o kolu çek!"

Gravis dizlerinin üzerine çöktü.

Dünya onun etrafında dönüyordu. Duvarlar kırmızıya dönmüş ve duman çıkıyordu. Gravis'in anlayabildiği kadarıyla, Drumindor çoktan havaya uçmuş olmalıydı. Ay şimdiye kadar yükselmiş olmalıydı, bir süre önce doğmuş olmalıydı. Ve soluk ışığı duvarları öptüğünde, Büyük Yaşlı Kadın bir mantar gibi patlamış ve ölüm ve yıkımın yeni bir yılını başlatmış olmalıydı.

Belki de büyük yaşlı hanımefendinin inatçılığını hafife almıştım.

Gravis başını kaldırıp Armtarin'den sarkan zinciri gördü. Zincir, kulenin sallanmasıyla birlikte sallanıyordu. Kolunu kaldırdı ama zincire ulaşamadı.

"Ayağa kalkmalısın, aşkım!" Ena kulağına bağırdı.

Gravis, Ena'nın oraya nasıl geldiğini hiç anlamadı ve şaşırtıcı tırmanışı gibi, pek de umursamadı. Önemli olan tek şey, Ena'nın onu duymuş olması ve Gravis'in yanında diz çökmüş, ona tezahürat eden Ena'yı görebilmesiydi. Beyaz geceliğiyle narin, genç ve güzeldi, tıpkı Gravis'in zihninde her zaman olduğu gibi.

"Senin için, aşkım, her şeyi yaparım."

"Söyleme, göster bana!"

"Tamam, göstereceğim."

Gravis, vücudunun her bir hücresiyle ve içinde kalan son güç damlalarıyla ayağa kalktı. Sallanan zinciri yakaladı, sıkıca tuttu ve sonra karanlık görüşünü kaplarken, zinciri bileklerine doladı, sardı ve bağladı.

"Seni seviyorum, Ena," dedi Gravis. "Her zaman sevdim."

"*Ne istersen!*" sesler Royce'a, uzun karanlık köprüden Ejderhanın Ağzına doğru yürürken söyledi.

"*Hayal bile edemeyeceğin zenginlikler!*"

Royce, erimiş gölün köpürerek patlamasına rağmen yürümeye devam etti. Sıcaklık kötüydü, ama korkunç değildi. Taş köprü onu en kötüsünden koruyordu. Her iki tarafta da yoğun ısıнын bulanık dalgalarını görebiliyordu ve bir lav fışkırması köprüünün seviyesine ulaşacak kadar yükseğe çıktığında, o tarafta bir fırın gibi bir patlama hissetti. Nefes almak beklediğinden daha kolaydı. Hava çürük yumurta gibi kokuyordu ama boğucu değildi. Bunun bir nedeni vardı. Cüceler, yüzey havasını pompalayan ve odada, en azından köprü boyunca dolaşan bir havalandırma sistemi kurmuşlardı. Royce bunu biliyordu çünkü orada olmaması gereken serin bir esinti hissetti. O odaya girmek intihar gibi görünüyordu, ama temiz havayı hisseden Royce, buranın bir demirci dükkanı olduğunu ve cücelerın burada çalıştığını hatırladı. Koşullar katlanılabilir olmalıydı.

Buzdolapları, kapılar ve şimdi de bu... Bu küçük canavarlar bir gün dünyayı ele geçirecekler.

Kulaklarında, en iyi şekilde keskin bir bıçağın üzerinde dişlerin sürtünmesi olarak tanımlanabilecek bir ses duydu, ama kafasında, "*Sana sonsuz yaşam vereceğiz, Royce!*" diye bir ses duydu. Bunlar kelimeler değildi, aslında, ama kelimeleri düşüncelerden ayırması zordu.

Kimse kelimeler olmadan düşünebilir mi?

Bu mümkün olmalı. Görme ve işitme engelli, okuma bilmeyen insanlar da düşünür; sadece nasıl olduğunu bilmiyordu. Royce o köprüyü geçerken yaşadığı deneyim, ona kelimeler olarak değil, basit bir anlayış, kafasında netleşen ve zihninin kelimelere çevirdiği bir fikir olarak geldi.

"Seni bir tanrı yapacağız!"

Bu onu gülümsetti. Belki de ona bir şeyin seslendiği fikri, artan endişesinin yol açtığı bir halüsinasyondan ibaretti, ya da belki de zehirli dumanların yol açtığı bir tür hezeyan yaşıyordu. İkincisine daha çok eğilimliydi — ama her halükarda, bu vaatleri komik bir şekilde hedefinden uzak buldu.

"Dur tahmin edeyim," dedi Royce yüksek sesle. "Tanrı olmak için tek yapmam gereken bu kitabı yok etmemek *mi*?"

Oda olumlu bir cevapla gürlledi.

"Ne yapmalıyım? Oturup, kestirip, bu yerin tamamen yok olmasını mı beklemeliyim?"

Yine coşkulu bir yanıt geldi.

Royce, *Haldor Gigin'e* ulaştı. Ağzı dev bir mağara büyüklüğündeydi ve kapılar, onun kaldıramayacağı kadar büyük bir metal çubukla kapatılmış ve mühürlenmişti.

"Bu ilginç. Tanrı olmak için tek yapmam gereken ölmek. Ama sana şunu sormak istiyorum: Sen kimsin ki insanlardan tanrılar yaratıyorsun?"

"Biz tanrılardan daha üstünüz."

"Tamam, kanıtla." dedi Royce. "Ödülümü almak için ölmem gerektiğini söylüyorsun. Peki. Bu fırın kapısını açarak tanrılardan daha üstün olduğunu kanıtlarsan istediğini yaparım."

Hiçbir şey olmadı.

"Bize itaat et, toprağın çocuğu! Yoksa bedelini ödersin!"

Royce kapıyı inceledi ve demirhanenin bu kadar büyük olmasının mantıklı olmadığını fark etti. Cüceler, sadece bir bilezik yapmak için yeterli metali eritmek istiyorlarsa, gerçekten tüm bu şeyi açıp kendilerini tüm o ısıya maruz bırakır mıydılar?

Çoğu cüce kapısı gibi, bunlar da süslü ve bölmeliydi. Küçük karelerden birinin yan tarafında asılı duran küçük bir kanca gördü ve cevabı buldu. Ejderhanın ağzı çeşitli şekillerde açılabilirdi: küçük bir açıklık, bir dizi kare veya tam ağzın devasa boşluğu. İstenilen boyut ne olursa olsun mevcuttu. Çubuk muhtemelen bir güvenlik önlemi olarak oradaydı.

Royce metal kancayı yakaladı ve bir cücenin çekiçle örsü vurmasını tasvir eden kabartma resmin yan tarafına taktıktan sonra kapıyı açtı. Aptalca kapının tam önüne durduğu için yanıklar aldı ve sadece hızlı refleksleri onu ciddi bir yanıktan kurtardı.

Royce kitabı kaldırdı.

"HAYIR!"

Oda titredi ve inledi, Royce Falkirk'in günlüğünü *Haldor Gigin'e* atarken lav havuzu sıçradı ve çalkalandı. Royce, resimde tasvir edildiği şekilde yapmaya çalışıyordu. Hiçbir riski göze almıyordu.

"Meğer tanrı olmak ya da sonsuza kadar yaşamakla ilgilenmiyormuşum, zenginlik de istemiyorum, Tur Del Fur şehrinin anahtarı bile istemiyorum," dedi, köprüden geri koşarken ya kendine ya da hayallerine seslenerek. Bu noktada bunun önemli olduğunu düşünmüyordu. "Tek bir şey istiyorum." Bunu söyler söylemez, bunun tam olarak doğru olmadığını anladı. "Tamam, bu yetersiz bir ifade. Beş şey var, ama ilk dördüne her zaman sahiptim ve şimdi beşincisine de sahip olma şansım var gibi görünüyor."

Hadrian, Falkirk'i attı.

Ölü adamın cesedi yere çarptı ve birkaç metre kaydı.

Hadrian dizlerinin üzerine çöktü ve bir sonraki saldırıyı bekledi, ama Falkirk kıpırdamadı. Uzun zaman önce ölmüş bir cesetten başka bir şey gibi görünmüyordu. Hadrian ona bakarken, hareket etmeyi bırakanın sadece Falkirk olmadığını fark etti. Kule sessizleşmişti ve her şey sessizdi.

En azından bir an için.

Royce, ana dişli bir tık döndüğü anda kapıda belirdi, ama o tık sesi otoriter bir şekilde yankılandı ve kule bir kez daha sallandı. Anında, yüzlerce başka dişli de çalışmaya başladı. Hiç hareket etmeyen büyük dişliler yavaşça ilerledi. Orta boy dişliler kararlı bir hızda dönüyordu ve küçük dişliler o kadar hızlı dönüyordu ki arı kovanı gibi ses çıkarıyorlardı.

"Başardın!" Royce, balo salonunda çiftlerin muhteşem bir dans sergilediği gibi bir gösteri yapan dişli tavana bakarak bağırdı.

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi Hadrian.

İkisi de Gravis'in düştüğü yere baktılar ve sadece bir kan gölü buldular. Kırmızı bir iz, zeminden geçerek ana dişlinin üst dişlerine kadar uzanıyordu. Orada, geri çekilmiş bir zincire bağlı olarak sallanan

geri çekilmiş kola bağı bir zincirden sarkıyordu. Onu aşağı çektiler, ama soyunun son temsilcisi Gravis Berling ölmüştü. Yine de gözleri açıktı ve yüzünde bir gülümseme vardı.

Gwendolyn DeLancy ve Rehn Purim, Table by the Tea'nin dışında yıldızların altında oturuyorlardı. Gwen, kendisi için hazırladığı buharlı siyah çay fincanının yanına dirseklerini dayayarak öne eğildi. Olivia Montague'nun bunu umursamayacağını düşündü. Gwen her şeyi bulduğu gibi geri koymuştu ve Olivia'nın farkına bile varacağını sanmıyordu. Bunu yaparken, tüm gümüş çatal bıçak takımlarının, fincanların ve tabakların dokunulmamış olduğunu görünce gülümsedi. Olivia'nın teklifine rağmen, kimse hiçbir şey almamıştı.

Rehn, Gwen'in karşısındaki sandalyeye ayaklarını uzatarak oturdu. Gömleğinin altından yeni sarılmış bandajlarının beyazı görünüyordu.

"Ay nerede?" diye sordu Rehn endişeyle.

"Eminim yakında çıkacaktır," diye cevapladı Gwen ve sıcak çayını yudumladı.

Rehn ona gözlerini kısarak baktı, ağzı şaşkınlık ve biraz da inanamama ile yukarı doğru kıvrıldı. "Sen çok... *rahatsın*."

"Sen de öyle olmalısın. Heyecanlanmak iyileşmene iyi gelmez. Huzur ve sükûnete ihtiyacın var. Sana söylediğim gibi Arcadius ve Albert'le birlikte geri dönmeliydin."

Rehn başını salladı. "Ona bunu bir daha yapmak yerine ölmeyi tercih ederim, bu sefer gerçekten."

Gwen başını salladı. "Çok cesursun."

O da somurtarak karşılık verdi. "Öyle demek istemedin."

"Öyle... bir nevi. Senin için bu hala bir soru işareti. Her an ölebiliriz, bu yüzden kalma kararın çok cesurca."

"Ama bu senin için kahramanca değil mi?" Gwen gülümsedi ve başını salladı. "Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Deneyim," diye cevapladı Gwen. Fincanını masaya koydu, sonra gülümsedi. "Bak, ayın orada."

"Nesi var?" diye sordu şok olmuş bir şekilde, çünkü gökyüzünde neredeyse görünmez ve kırmızımsı bir tonu olan karanlık bir daire asılı duruyordu.

Gwen, Rehn'in gözünden bu manzarayı görmemiş ve birkaç kişiden hikayeyi doğrulamamış olsaydı, kendisi de aynı derecede dehşete kapılırdı. Hiçbir şeyi şansa bırakmamıştı. Gwen bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama bunun

kötü bir şey olmadığını biliyordu. Yine de, o kan kırmızısı diski kendi gözleriyle görmek, ona neler olduğunu merak ettirdi. Kesinlikle şaşırtıcı, ilahi bir şeydi ve bununla bir ilgisi olduğunu, hatta belki de bunun nedeni olduğunu düşünmek onu korkuttu.

Bu, tanrıların beni fark etmesini sağlayacak mı?

Bu düşünce korkutucuydu.

Ay çoktan ufuk çizgisinin üzerine çıkmıştı, birkaç dakika önce karanlık ve kan rengi bir pelerinle örtülmüş olarak görünmeden doğduğunu ortaya çıkarmıştı. Şimdi, onlar izlerken, ay örtüsünü soyup altında tanıdık beyaz ışığı ortaya çıkardı. Soluk parlaklık vitrinleri, masaları ve sandalyeleri aydınlattı ve Gwen ilk kez rıhtımda başkaları olduğunu fark etti — küçük gruplar sessizce tahta kaldırımın etrafında durmuş izliyorlardı.

Ve sonra olan oldu. Drumindor patladığında, gece sarı ışıklarla parıldayan muhteşem bir patlamayla aydınlandı.

Bir ışık çeşmesi gibi, kırk sekiz musluk birden ateşlendi ve göz kamaştırıcı altın akıntılar muhteşem yaylar çizerek okyanusa döküldü. Limanın tamamı fantastik bir parıltıyla aydınlandı ve toplanan kalabalığın haykırıışları ve çığlıkları alkışlara dönüştü. Gwen hepsini izledi. Binlerce cüce ve birkaç düzine mir, Calian ve hatta birkaç Ba Ran denizcisi birbirine karışmış, yüzlerinde rahatlama ve sevinç parıldıyordu. Yumruklar havaya kaldırıldı; her yerde sevinç çığlıkları ve coşku dolu zıplamalar vardı. Gwen, eğlenenler arasında Calvary Graxton, Jareb, Atyn, Baba, Salen ve Amster'ı gördü ve çok uzak olmayan bir yerde, tezahürat yapmayan Auberan'u gördü — o ağlıyordu.

Atyn, Jareb'i kucakladı. Bay Parrot dizlerinin üzerine çöktü ve bir cüce kadını öptü. Kucaklaşma ve öpüşme, kalabalığın arasında yayılan bir salgın gibi oldu. Rehn avucunu masaya vurdu ve Gwen'in çayını devirdi. Sonra ayağa kalktı ve zıplamaya başladı.

"Kes şunu, kendine zarar
vereceksin!" Rehn onu
duymazdan geldi. "Başardılar!"

Gwen fincanını düzeltti.

Kucaklaşmalar ve öpücükler dansa dönüştü, cüceler alkışlar, ayak sesleri ve sesleriyle doğaçlama bir dansa başladılar ve kısa sürede ritmi yakaladılar. İnanılmaz bir şekilde, bu garip insan topluluğu birlikte şarkı söylemeye başladı. Cüce marşıyla başladılar, uzun boylu insanlar da ellerinden geldikince eşlik etmeye çalıştılar. Sonra kalabalık, herkesin ezbere bildiği *Calide Portmore* şarkısına geçti. Ardından Calian halk şarkısı *Old RaMar* ve

Sonunda *Ibyn Ryn*, Gwen'in sadece Wayward'ın sokaklarında mir tarafından yılda bir kez söylendiğini duyduğu bir şarkı. Bu şarkıyı duyan Atyn gözyaşlarına boğuldu.

Fıskiyelerden çıkan su azaldıkça ve altın rengi ışık soldukça, ay nihayet karanlık pelerinini çıkardı ve gümüş rengi ihtişamıyla gökyüzüne tırmandı. Uzaklarda, yüksek sırttan uçurumun kenarına doğru akan Gwen, kurtların yalnız ulumalarını duydu. Delgos'ta kurtlar olduğunu bilmediği için bunu garip buldu.

"İşte orada," dedi Gwen. "Akşamın hanımı orada. Gecikmeli ama kimsenin unutamayacağı dramatik bir girişle geliyor." "Şimdi sadece Hadrian'ın benden nefret etmemesini ve beni öldürmeye karar vermemesini ummam gerekiyor," dedi Rehn.

beni öldürmeye karar vermez," dedi Rehn. Sonra ona baktı. "O... öyle değil, değil mi?" Gwen fincanını kaldırdı ve bir yudum aldı.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

FARKLI BİR ŞAFAK

Hadrian ve Royce, Güney Kulesi'nden dışarı çıktıklarında, kendilerini çılgınca mutlu bir kalabalığın içinde buldular — bu kalabalığın her bir üyesi, öleceğini düşünmüştü. Herkes birlikte ölmek için su kenarında toplanmıştı. Bunun yerine, gözyaşlarıyla ıslanan yanakları parıldatan ikiz kulelerin ateşli patlamasına tanık oldular. Şafak vakti, yaya olarak kaçanlar muhtemelen yüksek düzlüklerden patlamayı görecektir ve geri döneceklerdi. *Kraliyet Mücevheri* de püskürmeyi fark edecek ve güneş doğarken geri dönecekti. Ama o ilk gece özeldi. Ayın doğuşunda o tahta kaldırımında duran herkes birlikte ölümle yüzleşmiş ve onu kabul etmişti. Farklılıklarının gerçeği, o son duraklamanın karanlığında absürt bir aptallık olarak ortaya çıkmıştı ve bu net anlayış, sonsuz bağlar oluşturmuştu. Cüceler, elfler, Calianlar, Avryn'in yedi krallığının tebaası ve soyluları, hatta Ba Ran Ghazel bile, Drumindor'un büyük demirhanesinde sonsuza kadar bir aile olarak birleştirilmişti — ortak kanla değil, kolektif ruhla. Geri dönen sakinler şehrin hayatta kalmasını kutlayacaklardı, ama ayrılmayanlar dönüştürücü bir yeniden doğuş yaşadı. Hayatları, kalpleri ve zihinleri sonsuza dek değişti. Ve bu beklenmedik kabilenin her üyesi Royce ve Hadrian'ın Drumindor'dan ayrılışına tanık oldu.

Gwen ve Rehn, Hadrian ve Royce'un nerede olacağını önceden biliyorlarmış gibi Güney Kulesi'nin kapısının hemen dışında bekliyorlardı. Bu gizem, Gwen'in orada olması gerçeğiyle ortadan kalktı ve Rehn'in hayatta olduğunu görünce Gwen'in varlığı silindi.

Sevinç, rahatlama, yorgunluk, şaşkınlık — hepsi, bazen çok içtiğinde olduğu gibi birbirine karıştı. Rehn'i kucaklayıp çok sıkı sarıldığını, genç adamın çığlık attığını hatırladı. Sorular sorduğunu ve cevapları duymadığını hatırladı. Ve uzaktan bir kurt ulurken, üzerlerine parlayan dolunayı hatırladı.

Sonra kalabalık geldi. Bir daire oluşturdular ve sözler ve el sıkışmalarla, sonra kucaklaşmalar, öpücükler ve gözyaşlarıyla şükranlarını ifade etmeye başladılar. Sloan Hadrian'ı kendine çekti ve dudaklarından öptü. Açıkça ağlayan Bay Parrot, Hadrian'ın elini sıkamak istercesine tuttu, ama sadece tuttu ve tek kelime etmedi. Herkes yaklaşma, teşekkür etme, onlara dokunma ihtiyacı hissetti, sanki kurtarıcılarının gerçek olduğunu kanıtlamak istercesine, ya da belki de onların sadece insan olduklarını.

Auberon en son geldi. Yüzü pürüzsüzdü.

Bir kayadan gözyaşı çıkarmak böyle bir şey.

"Teşekkür ederim," dedi yaşlı cüce. "Senin bir günde başardığını yapmak için yüz yıldan fazla zaman harcadım."

"Sen olmasan bunu başaramazdım."

Auberon başını salladı. "Biliyorum. Hayatın işleyişi garip. Bütün hayatınızı bir kapıyı iterek geçirebilirsiniz, ama sonunda onun çekilmesi gerektiğini fark edersiniz." Gülümsedi. "İkiniz Gravis ile *konuştunuz mu?*"

Hadrian başını salladı. "Sadece onunla *konuştuk*." Gökyüzüne doğru püskürmeye devam eden, ancak yayları kısalan lav akıntılarını işaret etti. "Bunu biz yapmadık, o yaptı. O... ve karısı."

Auberon merakla baktı.

" murali, end.

Görünüşe göre, Gravis'in ona katılmasını bekliyordu.

Auberon kolundaki dövmeye baktı. "Belki de herkes öyledir."

Yedi gün sonra, Hadrian Drunken Sailor'daki bir tabureden Hanson and Son'un posta arabasının gelişini izledi. Dirseklerini bara dayayarak ters oturdu. Araba Andvari Berling heykelinin önünde durdu. Bir başka güzel günün güneşi, arabanın filigranlarını parlatıyordu. Yünlü giysiler giymiş, pelerin ve battaniyelere sarılmış müşteriler arabadan indi ve sıcak havaya gülümsedi. Hayranlıkla rıhtıma doğru yürüdüler ve sanki daha önce hiç su görmemiş gibi okyanusa bakakaldılar. Hadrian, Avryn veya Calis'te tattıklarından daha zengin ve meyveli olan kahvesini yudumlamaya devam etti — üstelik bu kahve bedavaydı.

Artık her şey öyleydi.

Royce, Falkirk günlüğünü yok ederek şehre kalıcı bir anahtar elde etme şansını mahvetmişti, ama artık buna gerek kalmamıştı. Nereye giderlerse gitsinler, ne isterlerse istesinler, her şey

Tüccar, zanaatkar, eşek arabası sürücüsü, sokak satıcısı ve danthum sahibi ödemeyi reddetti, çünkü kalanlar onlardan daha fazlasını isteyemeyeceklerini düşünüyorlardı. Hadrian ilk başta bunun hoş olduğunu düşündü, ancak kısa süre sonra bunu garip bulmaya başladı ve sonunda bu cömertliğin her zaman gönüllü olmadığını fark edince hoşnutsuzluk duymaya başladı. Dolunay gecesini yaşamamış olanlar, şehrin kurtarıcılara gereken saygı ve hürmeti göstermeyenlerin parya olacaklarını *anlamaya zorlandılar*. Hadrian bahşış bırakmaya başladı, ancak bunlar hemen geri verildi. Bir adam, Hadrian'ı onu mahvetmeye çalışmakla suçlayarak, dört bakır parayı geri vermek için onu kovaladı.

Ödemesine izin verilmeyen son kahveyi elinde tutan Hadrian, bunu kendisine servis eden adamın bunu yapmaktan başka çaresi olmadığını biliyordu. Hadrian, posta arabasını görünce çok sevindi. Cennetin altın rengi güneş ışığı dayanılmaz derecede parlaklaşmıştı. Ufukta bekleyen soğuk ve gri dünyanın rahatlatıcı kayıtsızlığına dönme zamanı gelmişti. Hadrian, birkaç yıl sonra Tur Del Fur'a yeni insanlar gelip eskilerin Riyria'nın yaptıklarını unutmasını umuyordu, çünkü geri dönmek istiyordu, ama sadece içkilerinin parasını ödeyebiliyorsa.

Öğle vakti, Shelby ve Heath son bagajları da indirmişlerdi ve dört yolcu — genç bir çift ve Hadrian'ın yeni evlilerin zengin ebeveynleri olabileceğini düşündüğü yaşlı bir çift — bir eşek arabası kiralayıp Berling's Way'e tırmanmaya başlamışlardı. Shelby dört kapıyı da geriye katlayıp hemen arabanın içini temizlemeye başladı, Heath ise Jack ve Rabbit'e yem torbalarını koydu.

"İyi günler, efendim!" Shelby, sonunda Hadrian'ı fark edince seslendi.

"Merhaba, Bay Hanson. Heath." Hadrian el salladı, sonra kahvesinin son yudumunu içti ve bir yığın bakır parayı bara bırakıp arabacılara doğru yürüdü.

"Eve gitmeye hazır mısınız?" diye sordu Shelby. Hadrian başını salladı.

"Yer var mı?"

"Beş kişisiniz, değil mi?"

"Hayır. Sadece üçümüz: Gwen, Royce ve ben."

"Diğer ikisine ne oldu?" diye sordu Heath.

"Neredeyse bir hafta önce *Ellis Far*'a geri döndüler," diye cevapladı

Hadrian. Shelby'nin gözleri endişeli bir şekilde kısıldı.

"*Flying Lady* ile hiçbir ilgisi yoktu. Sadece aceleyle ayrılmak istediler."

Shelby başını salladı. "Burada bazı sorunlar olduğunu duyduk." Shelby, ev yapımı gürültücü aletler, rastgele giysi parçaları (bir direğe asılı bir çift ayakkabı da dahil) ve atılmış metal ve tahta kupalarla dolu tahta kaldırımlara baktı. Hadrian, kupaların terk edilmiş olmaktan çok kaybolmuş olduğunu düşündü. Şehir varlığını kutlarken tüm kurallar, formaliteler, gelenekler, görenekler ve hatta pek çok yasa göz ardı edilmişti. Drumindor'un havalandırılmasından hemen sonra başlayan parti o zamandan beri hiç durmadan devam etmişti, ancak tutku ve ölümcül dayanıklılık sonunda azalmaya başlamış ve kutlama daha kısa süreli iniş çıkışlara dönüşmüştü. "Sorunlardan çok kutlamaya benziyor."

"Sorun kıl payı önlendi," diye açıkladı Hadrian. "Peki, bizi geri götürecek yerin var mı?"

"Elbette var."

"Bagajlarımızı indirmek birkaç dakika sürer," dedi Hadrian. "Sorun olur mu?"

"Hizmetinizdeyiz."

"Bizimle geri dönmeyeceğinden emin misin?" diye sordu Hadrian, Turquoise Turtle'ın avlusundaki limon ağacının altında dururken Rehn'e.

"Kilise hala bir tehdit," dedi genç adam. Yeni kıyafetleri yarasını gizlemiş, eski haline dönmüştü. "Ve Auberon'a göre, her geçen gün daha da güçleniyor. Güvenli değil. Ama bana ihtiyacınız olursa, ben..."

"Hayır." Hadrian elini kaldırdı. "Kal ve güvende ol. Senin... hayatta ve iyi olduğunu bilmek yeter."

"Bunu zaman gösterecek." Auberon, mavi tüylü hasır şapkasını takmış ve budama makası elinde görünür görünmez şöyle dedi: "Eski bir Avryn asilzadesinin gerçek işi öğrenebileceğinden şüpheliyim."

"Enerjim ve adanmışlığımla kafanı döndüreceğim!" diye ilan etti Rehn.

"Göreceğiz." Auberon, Hadrian'a göz kırptı. "Beni etkileyebilirsene, uzun zamandır ertelediğim ailemi görmeye gittiğimde, tüm mülklerimden sen sorumlu olacaksın. Onlara sen bakacaksın."

"Kaç tane mülkün var?" diye sordu Hadrian.

"*Lorelei'nin* demirlediği iskele dahil mi?" Hesaplarken bir gözünü kapattı. "Otuz beş."

"Otuz beş rolkin mi var?"

"Sadece yirmi sekizi rolkins. Gerisi kiraya verdiğim dükkanlar ve bir danthumun yarı sahibi benim."

"Zengin olmalısın," dedi Rehn şaşkınlıkla.

Auberon omuz silkti. "Bilmiyorum, umursamıyorum. Ama bu oldukça fazla iş demek." Rehn'e baktı. "O yüzden çabuk iyileşsen iyi olur. Kısa sürede sana öğretecek çok şeyim var ve ben öldükten sonra kurduğum her şeyin yıkılmasını istemiyorum. Dediklerimi yap, çok çalış ve beladan uzak dur, bir gün Rehn Purim adı başarılı bir toprak sahibi ve Tur Del Fur iş adamı olarak her yerde duyulacak."

Rehn'in yüzünde endişe belirdi ve başını sallamaya başladı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Başarılı olmak istemiyor musun?"

"*Rehn Purim'in* her yerde tanınmasının sağlıklı olduğunu düşünmüyorum, özellikle de beladan uzak durmaya çalışıyorsam. Düşmanlarım var."

Yaşlı cüce başını salladı ve gülümsedi. "Yalnız değilsin. Ben de bu yüzden buradayım. Auberon'un gerçek adım olmadığını öğrenince şaşırabilirsin. Buraya geldiğimde, eski adımları ve onun temsil ettiği her şeyi kuzeyde bıraktım. Yeni bir hayat kurmayı planladım — yaşamayı da içeren bir hayat — ve bunun için yeni bir isim gerekiyordu. Belki sen de aynısını yapmayı düşünebilirsin." Genç adamın omzuna hafifçe vurdu. "Sadece iyi bir isim olmasına dikkat et — akılda kalıcı, söylemesi kolay ve gurur duyabileceğin bir isim."

Rehn Hadrian'a baktı ve Pickles'in uzun zamandır kaybolmuş gülümsemesi geri döndü.

Royce geri dönmekte gecikti. Toplantının bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemişti. Postacı arabasının onsuz kalkmasından endişe duymuyordu, ama Gwen'in endişelenmesini istemiyordu. Hâlâ onun geride kaldığına inanamıyordu. Gwen bunun kendi fikri olduğunu söylemişti, ama Royce Arcadius'un asıl suçlu olduğuna inanmaktan kendini alamıyordu.

Royce'un tahminine göre, Arcadius, Rehn'in ölümünü ikinci kez sahte olarak göstererek, denenmiş ve kanıtlanmış Üçlü Kuralı uyguluyordu. Arcadius, hiç kimsenin, özellikle de Hadrian'ın çocuğun öldüğüne inanmayacağına bahse girmişti, bu yüzden aldatmacasını garantilemek için, cüce doktora, Hadrian'ın *cesedi* görmeden önce, ölümü taklit eden bir ilaç vermişti.

Gwen muhtemelen amacın araçları haklı çıkardığına inanıyordu, bu yüzden bu oyuna katılmaya hazırdı, ama sadece bir süreliğine.

Profesörün bu işten paçayı sıyırmasına izin vermeyecekti. Hadrian'ın kanıtı ihtiyaç duyacağını ve yaşayan, nefes alan Rehn'in kabul edeceği tek kanıt olacağını tahmin ettiğinden, Rehn'in yanında kaldı.

Bunların hiçbiri şaşırtıcı değildi. Arcadius'un kendi gizemli amaçları için tüm grubu kandırıp manipüle ettiği tahmin edilebilir ve beklenen bir şeydi. Royce bu kadar ustaca dikkatinin dağılmasaydı, yaşlı profesörün bir şeyler çevirdiğini fark ederdi; bunun *tam olarak* ne olduğu ise bir sır olarak kaldı. Bir şey kesindi; yaşlı adamın Falkirk'in Günlüğünü okuma arzusu o n u harekete geçiren gücü ve Royce, profesörü bu zevkten mahrum bıraktığını bilmekten keyif alıyordu.

Asıl çılgınca olan şey, Gwen'in kalmış olmasıydı. Hem riskleri hem de olasılıkları biliyordu. Birine inandığını *söylemek* bir şeydi, ama tüm fişlerini ortaya koyup zarları atmak bambaşka bir dünyaydı. Gwen'in güvenli bir yere gitme şansı vardı, ama Royce'a güvenmiş ve hayatını ona bahis oynamıştı ve mucizevi bir şekilde, Royce bir şekilde bu güveni ödüllendirmeyi başarmıştı.

Hayır, Gwen'in endişelenmesini istemiyordu. Artık istemiyordu. O daha iyisini hak ediyordu.

Royce geri döndüğünde, son bagaj da kaldırılmış ve otobüsün üstüne sabitlenmişti. Auberon, Sloan ve Rehn onları uğurlamak için oradaydılar.

"Ee?" diye sordu Sloan.

"Kabul ettiler, daha doğrusu Cornelius kabul etti, diğerleri de ona katıldı."

"Kanayan şehri kaybetmek üzere olmak gözlerini açmaları için yeterli oldu."

"Şu andan itibaren, tüm cücelere tam vatandaşlık hakkı verilecek. Bir cüce konseyi kurulacak ve başkanları, sadece bu şehri değil, tüm Delgos'u yönetmek için Üçlü Yönetim'e katılacak. Ayrıca, Gravis'i görevinden almanın hatasını gördükten sonra, Drumindor'un yönetimi, Lord Byron'un halefini seçecek olan cüce konseyine verilecek. Üçlü, yarın bir toplantıda tüm bunları sizinle görüşecek ve ayrıntıları belirleyeceksiniz. Sonra, sanırım gelecek hafta, Tur Del Fur'un yeniden doğuşunu kutlamak için bir geçit töreni düzenlemeyi planlıyorlar. Alay, Berling Yolu'ndan buradaki heykele kadar yürüyecek. Cornelius DeLur'un dışarı çıkıp tüm bunları ilan eden bir konuşma yapması bekleniyor."

"Sözde mi?" diye sordu Auberon.

Royce gülümsedi. "Burada bu adamın gerçekten yürüyebileceğini düşünen var mı?" "Yani, bu gerçekten olacak mı?" diye sordu Sloan.

Royce başını salladı. "DeLur aptal değil. Artık şehrini ayakta tutmak için sana ihtiyacı olduğunu anlıyor. Bu olay ona çatışma ya da utanç yaşamadan bir değişiklik yapması için mükemmel bir fırsat sunuyor."

Auberon, Sloan'a baktı. "Başardın, kızım. Onlara gerçekte kim olduğumuzu gösterdin."

"Başardık," diye cevapladı. Sonra gözlerini sertçe kısarak, "Ve işin bittiğini sanma," dedi.

"Ben bitirdim. Sonunda işleri düzeltmeye yardımcı oldum ve belki bu tohum büyüüp yayılabilecek meyveler verecektir."

"Tabii, tabii, ama yardımına ihtiyacım olacak. Bu konseyi kurmak için Baric ve Trig gibilere güvenemem. Drumindor'u yönetmek için kimi seçeceğiz?"

Auberon ona baktı. "Sen sadece beni hayatta tutmaya çalışıyorsun." "Ben tüm Dromeianlar için dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye çalışıyorum."

"Böyle söylemek zorundasın, değil mi? Doğrudan yumuşak noktaya vuruyorsun. Tamamen savunmasız ve savunmasız olduğum anda bana vuruyorsun."

"Barışı kazanmak zor olan kısım değil," dedi ona. "Onu korumak zor olan kısım."

Auberon iç geçirdi, sonra başını salladı. "Sloan, benim tatlı Bel'im" — kolunu onun omzuna attı — "Bence bu, güzel bir dostluğun başlangıcı."

İkili vedalaşarak Berling's Way'e doğru yola çıktı. Royce, Scram Scallie'de bir kutlama olacağını tahmin ediyordu.

"Cornelius'un istediği bu muydu? Bu yüzden mi toplantıya çağrıldın?" diye sordu Hadrian.

"Hayır," diye cevapladı Royce. "Gideceğimizi duydu ve bana bir iş teklif etmek istedi."

Auberon'un balık ağından atılmış bir parçadan aşırı dolu bir atıştırma çantası yapan Gwen, onu koçun içindeki koltuğa koydu. "Ne işi?" diye sordu.

Royce tereddüt etti, sonra "Eskiden yaptığım işi" dedi.

"Öyle mi?" Gwen gülümsedi, sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh!"

Royce başını salladı. "Beni buraya yerleştireceğini söyledi. Birinci Kat'ta küçük bir saray ve onu yönetmek için bir hizmetçi kadrosu verecekmiş. Ayrıca cömert bir maaş da teklif etti. Bana bir asilzade, toprak sahibi bir soylu, lordunun vasalı olarak bir hayat vaat etti. Prestij, güç, güzel giysiler ve kendi arabam olacaktı."

Gwen ve Hadrian ona baktılar. Endişeli görünüyorlardı. Yaralı kurdu evlerine alan yardımsever aile, onun açık kapıdan

Gwen zayıf bir sesle, "Ne dedin?" diye sordu.

"Ona zaten bir işim olduğunu söyledim: ikinizi korumak. Meğer bu tam zamanlı bir işmiş. Ayrıca güneş ışığı ve okyanus dalgaları bana uymuyor. Pelerini ve bağımsızlığımı seviyorum. Bundan sonra, birini öldürürsem, onu öldürmek istediğim içindir."

"Tamam." Hadrian, Gwen'e baktı ve onaylayarak başını salladı. "Bunu bir zafer olarak kaydedebiliriz, değil mi?"

Gwen Royce'a gülümsedi.

"Her şey hazır," dedi Shelby. "Atlayın millet." "Yine üstte oturacaksın, değil mi Hadrian?" diye sordu Royce.

"Ne?" Şaşkın bir ifadeyle baktı. "Sadece üçümüz varız. Araba dört kişilik."

"Ama hava çok güzel olduğu için sen üstte yolculuk yapacaksın. Eve dönüp soğuk ve bulutlu havaya girmeden önce güneşin ve mavi gökyüzünün tadını çıkarmak istiyorsun. Öyle değil mi?"

Hadrian, hiçbir şey söylemeyen Gwen'e baktı. Gwen sadece gülümsedi ve heyecanlı bir çocuk gibi topuklarından ayak parmaklarına doğru ileri geri sallandı.

Hadrian iç geçirdi. "Peki. Ama ilk kar tanesi düştüğünde eve döneceğim. Ve o atıştırmalıklardan bana da biraz ayır, sadece bezelye değil. Orada iyi şeyler de var."

Royce, Hadrian sürücü koltuğunun arkasına tırmanırken Gwen için arabanın kapısını açtı.

"Tekrar aramıza hoş geldiniz efendim." Heath kolunu uzattı ve Hadrian'ı yukarı çekmeye yardım etti.

O bunu yaparken, Hadrian Heath'in elindeki yüzüğü fark etti. "Bu daha önce yoktu."

Heath sırıttı. "Sonunda parmaklarının çoğu yerinde olan bir kız buldum." "Sadece bir ay oldu!"

Heath omuz silkti. "Anladığın zaman anlarsın."

"O harika harika genç bir dedi dedi. "Tam bir mutlak bir prenses."

"Yani dört uzvu, iki gözü ve parmaklarının çoğu var, değil mi?" diye sordu Hadrian.

"Yani *evet* dedi," diye düzeltti Shelby.

"O, tüm bunlardan çok daha fazlası," dedi Heath. "Adı Winifred Plinth — ama ona asla öyle deme. Winnie diye bilinir. Babası

süt çiftçisi. Süt, peynir almak ve atları sulamak için sık sık orada dururuz. O, benim yollarda at sürerek geçirdiğim hayatı egzotik ve heyecan verici buluyor. Onun için ben dünyayı gezmiş bir maceracı, bir kahramanım."

"Tebrikler. Harika birine benziyor."

"Peki ya sen, Hadrian?" Shelby freni bırakırken sordu. "Gelecekte bir evlilik var mı?"

Hadrian kaşlarını çattı. "Bir süre öyle olabileceğini düşündüm, ama yanılmışım."

"Tüm parmakları yok muydu?" Heath gülümseyerek sordu.

Hadrian düşündü ve başını salladı. "Hayır. O sadece doğru kişi değildi."

"Kimse mükemmel değildir, evlat," dedi Shelby, arabayı döndürürken. "Bu kadar seçici olma ve çok fazla bekleme. Zaman tuhaf bir şeydir. Bir an sonsuza kadar vaktin var gibi gelir, bir sonraki an ise çok geç olduğunu düşünürsün. Ama asla çok geç değildir, Hadrian, bunu unutma. Dünya sona eriyor olsa bile, yine de çok geç olmaz."

"Oh, korkarım çok geç," dedi Hadrian gülerek. "Bildiğimiz dünya çoktan sona erdi — Royce Melborn sonunda Gwen DeLancy'yi öptü. Hala gökyüzünde güneşin olması beni şaşırtıyor."

"Duydum," dedi Royce.

"Biliyorum."

Shelby, Berling's Way'den kuzeye, yüksek dağlık bölgeye doğru, ufukta renklerin donuk griye dönüştüğü ve insanların kötü kararlarının sonuçlarıyla yüzleştiği o ince gri çizgiye doğru arabayı sürdü. Riyria eve dönüyordu.

SONSÖZ

Herkese selamlar! Ben Robin, en sevdiğim iki haydutla tekrar bir araya geldiğim için çok heyecanlıyım. Kickstarter'daki hedefimizi aştığımız için, *Drumindor* hakkındaki düşüncelerimi paylaşacağım. Bilmeyenler için, ben Michael'ın eşi ve onun çalışmalarını üretmek için bir dizi arka plan faaliyetini yürütüyorum. Bu, onun daha fazla hikaye yazması için zaman kazanmasını sağlıyor, ki bu hepimiz için iyi bir şey.

"Dökülmeye" başlamadan önce, Michael'a yazarken beni ve yazdığım son sözleri bahseden tüm kişilere teşekkür etmek istiyorum (michael.sullivan.dc@gmail.com adresinden yazabilirsiniz). Dürüst olmak gerekirse, bunları yazmanın zaman kaybı olabileceğini düşünmüştüm, ancak olumlu geri bildirimleri duyduktan sonra, bu adımı attığıma memnun oldum. Bu yüzden tüm nazik sözleriniz için teşekkür ederim.

Bu sonsözü yazmaya başlarken, 1997 yapımı *As Good as it Gets* filmindeki Helen Hunt'ın karakterinin "*İhtiyacım olan şeyi bana harika bir şekilde verdi!*" dediği sahne aklıma geliyor. Bu kitabı bitirdikten sonra ben de aynen böyle hissediyorum. Yanlış anlamayın, *Farilane* muhtemelen Michael'ın kitapları arasında en sevdiğim kitap ve *Esrakhaddon* da içindeki tüm arka plan hikayesi nedeniyle muhteşemdi. Ama kabul edelim ki, bu kitaplar dünyanın sonunu getirecek kadar önemli olayları içeriyordu, yani "drama dolu" ve "eğlenceli bir macera"dan çok uzaktılar. Bu yüzden, tonu daha hafif ve riskleri daha az olan bir hikayeye geri dönmek harikaydı. Birçok yönden, *Drumindor'u* gülmekten kendimi alamayacağım ve ana karakterlerin ölümünden endişelenmeme gerek olmayan "rahat, hayatın içinden" bir fantezi olarak görüyorum. Sonuçta, bunlar Revelations'ın öncülleri, bu yüzden Royce ve Hadrian'ın kitabın sonunda hayatta olacaklarını varsaymak güvenliydi.

Bazılarınızın bildiği gibi, Michael, Royce ve Hadrian'ı çok özlediğim için bana hediye olarak Riyria Chronicles'ı yazdı. Ancak *The Crown Tower'ı* yazmaya başladığında biraz endişelendim. O zamanlar, The Riyria Revelations'ı yazalı yıllar olmuştu ve bu ikiliden bu kadar uzun süre uzak kaldığım için, onların kişiliklerinin ve benzersiz ilişkilerinin aynı "büyüsünü" yakalayabileceğinden emin değildim. Şüphe etmemeliydim. İkili her zamanki gibi harikaydı. Ancak bu sefer, aradaki süre daha da uzundu. Yine de endişelenmedim. Artık Michael'ın yazma yeteneğinden şüphe duymuyorum

Michael'ın yazma yeteneğinden şüphe duymuyorum, ama Riyria ile yeniden bir araya geldiğimde ve onların hiç değişmediklerini gördüğümde daha fazla heyecanlanamazdım. Onlar birlikte olduklarında kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümsüyordum.

Monty Mousey şarabı ve Hadrian'ın attan düşmesi hakkındaki tartışma "tipik Riyria"ydı. Bu, muhtemelen tüm kitaplar arasında en sevdiğim Royce ve Hadrian sahnesidir. "Sarhoş Hadrian" diyaloglarını okurken, 1981 yapımı *Arthur* filmindeki Dudley Moore aklıma geldi. Ailemizin en sevdiği ve sık sık alıntı yaptığımız bir film. Henüz izlemediyseniz, bir şans verebilirsiniz.

Yıllardır, "Royce ve Hadrian'ın olduğu her hikayeyi okurum. Özel bir şey yapmaları bile gerekmez. Alışveriş listesi hazırlarken bile onları dinlerim" gibi ifadeler içeren hayran mektupları görüyorum. Buna tamamen katılıyorum. Birçok yönden, bu ikiliyle sadece "takıldığım" sahneler benim listemin en üstünde yer aldı. "Sarhoş Hadrian" gibi, diğer favorilerim arasında balık shawarma yemek, Royce'un romantik tavsiyeler istemek (sivilceli ergenlerin en endişeli hali gibi) ve ikisinin *Drumindor'a* girmek için şifreyi çözmeye çalışması var.

Bu sahnelerin her birini tek tek anlatmak sıkıcı (ve tekrarlayıcı) olur, ama ikisi arasındaki en iyi diyalogu şöyle özetleyebilirim.

"Ne oluyor, Royce?" "Keşke bilseydim."

"Bir ipucu verebilir misin?"

Royce direğin üzerindeki ışığı işaret etti. "Şu kelebeklere bak." Hadrian bir göz attı. "Daha iyi bir ipucu verebilir misin?"

Birçok yönden, bu kitap ikiliyi farklı bir açıdan görme fırsatı oldu. Çoğunlukla, karmaşık isimleri olan ejderhalarla savaşmıyorlardı ya da Elan dünyasını yıkımdan kurtarmıyorlardı, TATİL yapıyorlardı ve bu benim için gayet iyiydi. Aslında, bunu düşününce aklıma 2021 yapımı *Barb and Star Go to Vista Del Mar* filmi geliyor. Kendinize bir iyilik yapın ve soğuk rüzgarlar estiğinde ve iki saatlik bir mini tatile ihtiyaç duyduğunuzda bu kış bu filmi izleyin. Daha sonra bana teşekkür edeceksiniz. Kimsenin duymadığı tuhaf bir film, ama ben henüz bu filmi izleyen ve eğlenmeyen birine rastlamadım. Bu kitabın büyük bir bölümünde, Royce ve Hadrian'ın Vista Tur Del Fur'a gittiği hissini bir türlü atamadım.

Yukarıdaki filmin Michael'ın *Drumindor'u* yazarken etkilenip etkilenmediğini bilemem. Ama bir filmin etkisi yadsınamaz. Fark ettiniz mi? Fark etmediyseniz, işte bazı ipuçları: Mavi Papağan, bir kumarhane, şişman bir adam, bir özgürlük savaşçısı, kalabalık bir barda milli marşın söylenmesi ve herkesin aradığı bir şeyi çalınan, öldürülen bir kurye. Evet, bu 1942 yapımı *Casablanca* filmiydi ve "sarhoş Hadrian"ı "sarhoş Dudley Moore"un sesiyle okumak gerektiği gibi, Royce ve Cornelius DeLur'un oynadığı tüm sahneleri Bogart ve Sydney Greenstreet'in oynadığı gibi hayal etmelisiniz. Ve işte size küçük bir perde arkası bilgisi. Bağlantıyı pekiştirmek için Michael'dan şu cümleyi eklemesini istedim: "*Bence bu, güzel bir dostluğun başlangıcı.*"

Hem Casablanca hem de Barb and Star, Drumindor'a benzer bir ortama sahip ve Tur Del Fur'u ziyaret etmeyi gerçekten çok sevdim! Kitap bittiğinde oradan ayrılmak hiç istemiyordum. Şaka yapmıyorum, Blue Parrot'taki son gece gözlerim doldu. Özellikle Calvary Graxton şöyle dediğinde "Hepiniz gidin ve Tur ile balıkçılar, Kutsal Üçlü ve Sarı Ceketliler, cüce kuleleri ve hayallerin gerçek olduğu bir yer, ve en önemlisi mavi papağanlar ve umarım bir gün tekrar olabilecek yeni bir yolun hikayesini anlatın. Tur Del Fur'a kadeh kaldıralım!" Şimdi bile düşününce, o şehrin ve halkının kaybını üzüntüyle anıyorum.

Gözyaşlarından bahsetmişken, Royce Melborn'un ağlamasını görmek ne kadar duygusal olarak yürek burkan bir şeydi? Bu da benim için en önemli anlardan biridir. *Bu karakterin bu tepki vermesi çok şey ifade ediyor. Royce, The Crown Tower'dan bu yana gerçekten büyüdü ve bu yolda devam ederse bir gün "gerçek bir çocuk" olabileceğini düşünmeden edemiyorum! Evet, bu Disney'in 1940 yapımı Pinokyo filmine bir gönderme, çünkü filmlerle ilgili çağrışımlar yapma modundayım.*

Bu kitapta beni güldüren bir başka şey de, Michael'ın Royce ve Hadrian'ın insanlara taktığı isimlerle beni gülümsetmesiydi: Erken Affedilen Pete, Geleceğin Bir Numaralı Cesedi, Kızıl Ölü Adam, alışılmadık derecede dost canlısı vestiyer görevlisi ve Boğa Boyunlu ve Turuncu Tunik (Hadrian'ın hemen Dulgath'tan Brook ve Clem olarak tanıdığı). Bu espriler son derece eğlenceliydi.

Ama belki de bu kitapla ilgili en sevdiğim şey, daha büyük bir hikayeyle nasıl bağlantılı olduğu. The Riyria Revelations'tan sonra yayınlanan on dört kitapla, Michael'ın ilk serisinin çok daha büyük bir yapının sadece küçük bir parçası olduğu ortaya çıktı — bu yapının büyüklüğü neredeyse benim anlayabileceğim sınırların ötesinde. Michael,

Drumindor'un çok daha fazlası haline geldiğini söylediğinde şaka yapmıyordu. TEC'in *The Cycle* duyurusunda bahsedildiği gibi, henüz yazılmamış kitaplarla bile bağlantılar görüyorum.

Neyi kastediyorum? Aklıma başka bir film repliği geliyor. 1987 yapımı klasik film *The Princess Bride*'da Inigo Montoya'nın söylediği replik: "*Hayır, çok fazla. Özetleyeyim.*" Bahsettiğim şeylerin bir kısmı şunlar: Falkirk de Roche, Mister Hipple, Beatrice, Pickles, Mileva Hitartheon, Bernie DeFoe, Virgil Puck, Bran, Brin, Dulgath, Genevieve Winters, Kral Mideon, Villar, Rain, Neith, Trilos, Martel Günlüğü, Typhons, Maribor Kardeşliği, Arcadius'un Gwen ve Royce'a karışması, denizdeki eski bir kale, yağmur eksikliği, Morgan, Hadrian'ın mavi renkten bahsetmesi, Kile ve Beyaz Tüy, Millie, yeraltının derinliklerinden kaçmaya çalışan üç yaratık, Avempartha, Tur, On Parmak oyunu, Merrick Marius, Manzant, Gur Em, kaplan, Dibben, Death by Steps, Gwen'in şarkıcının "o kişi" olmadığı konusundaki ısrarı, insanların yüzlerinin yenmesi, Gwen'in dört altın sikkeleri ve en önemlisi *Drumindor'un* içindeki duvardaki paneller. Açıkça bahsedilmeyen birkaç şey bile vardı, ama Farilane, birden fazla isimle anılan belirli bir kişi, Mawyndulë, Ruby Finn ve kayıp İkinci Brin Kitabı gibi konularda tahminlerimin doğru olduğundan eminim. Michael bu kitapta birçok konuyu ele alıyor ve bağımsız bir hikaye anlatırken, aynı zamanda çok daha büyük bir hikayenin ayrılmaz bir parçası olan bu hikayeyi anlatma becerisine hayran kaldım. Yukarıda saydığım konulara ayrıntılı olarak girmek istesem de, diğer kitapları okumamış olanlar için burada söyleyeceğim her şey spoiler içereceği için bunu yapamam. Bu da bana bir fikir verdi ve Michael *The Cycle*'ı yazarken önümüzdeki birkaç yıl boyunca zamanımı harcayacağım bir şey oldu. Sullivan's Spoils adında bir YouTube kanalı açacağım ve burada Elan'daki kitaplar ve her birinin bütüne nasıl uyum sağladığı hakkında özgürce konuşabileceğim. Sullivan's Spoils hakkında daha fazla bilgiyi bir sonraki bölümde bulabilirsiniz.

Spoiler hakkında konuşamayacağım için, artık bitirme zamanı geldi. 1965 yapımı *The Sound of Music* filminin bir şarkısını duyuyorum ve sizlere "*Adieu, adieu, to yieu and yieu and yieu*" diyorum. Ama gitmeden önce, hikayelerime verdiğiniz inanılmaz destek ve son sözlerime gösterdiğiniz sevgi için teşekkür etmek istiyorum. Michael'ın da ima ettiği gibi, tekrar sohbet edebilmemiz için epey zaman geçmesi gerekebilir, ama umarım Sullivan's Spoils'a uğrayıp beni ziyaret edersiniz. O zamana kadar, Michael'ın daha fazla hikayesini dünyaya duyurmasına yardımcı olmak için mütevazı b i r hizmetkar olarak kalacağım.

Michael'ın daha fazla hikayesini dünyaya duyurmasına yardımcı olmaya devam edeceğim. Hikayelerin gelmeye devam etmesi için elimden geleni yapacağım.

Robin Sullivan

Eylül 2024

SULLIVAN'S SPOILS

Michael J. Sullivan'ın Elan dünyasına göz atabileceğiniz yeni bir bölüme hoş geldiniz. Ben Robin Sullivan, onun eşi ve bir numaralı hayranıyım.

Drumindor'un yayınlanmasıyla Michael'ın 3.000 yıllık destanı esasen tamamlandı. Bu seride en çok hoşuma giden şeylerden biri, her kitabın aşağı yukarı kendi içinde bağımsız olmasına rağmen, hepsinin "seri çapında" bir hikaye akışının parçası olması ve bu akışın da daha büyük bir "çoklu seri" destanının bir parçası olması.

Michael, The Cycle Project (beşinci ve son seri) üzerinde çalışırken, ben de biraz boş vaktim olacak ve kendi bilgimi artırmak için, her bir kitabı tek tek inceleyip Michael'ın bize bıraktığı ipuçlarını toplamayı planlıyorum. *Drumindor* ile başlayıp, yayınlanma sırasına göre diğer kitapları da inceleyeceğim.

Bunun için YouTube'u kullanacağım, çünkü konuşmak yazmaktan çok daha kolay ve Michael'ın zaman zaman programa katılmasını ve hatta isteyen diğer okuyucuları da konuk olarak davet etmeyi umuyorum.

Adından da anlaşılacağı gibi, bu videoların TÜMÜ spoiler içerecek, bu yüzden tüm kitapları okuduysanız siteyi ziyaret edin.

Bu yazıyı yazarken kanal henüz kurulmuş değil. Ancak, daha fazla bilgi edinmek için aşağıdaki bağlantıları kullanabilirsiniz:

- bit.ly/sullivan-spoils - yeni videoların yayınlanacağı web sitesi
- bit.ly/sullivan-spoils-discord - discord sunucusu
- bit.ly/sullivan-spoils-guest-signup - konuk olmak için kayıt formu

Umarım siz de bana katılırsınız!

EFSENELER ÇAĞI ÖRNEK BÖLÜM

Legends of the First Empire romanlarından herhangi birini okudunuz mu? Okumadıysanız, Michael'ın Riyria Revelation kitaplarında anlattığı sayısız yalanın farkında değilsinizdir. Sonuçta, tarih galip gelenler tarafından yazılır ve mitler ve efsaneler, kendi çıkarları için gerçeği bastırmak isteyen iktidar sahipleri tarafından yaratılır. İşte altı kitaplık serinin ilk kitabı olan *Age of Myth'in* ilk bölümüne bir göz atın.

BİRİNCİ BÖLÜM

TANRILAR VE İNSANLAR

Savaş öncesi karanlık günlerde, insanlar Rhunes olarak adlandırılıyordu. Rhuneland veya eskiden bilinen adıyla Rhulyn'de yaşıyorduk. Yiyebileceğimiz çok az şey vardı ve korkacak çok şeyimiz vardı. En çok korktuğumuz şey, bizim girmemize izin verilmeyen Bern Nehri'nin ötesindeki tanrılardı. Çoğu insan, Fhrey ile çatışmamızın Grandford Savaşı'nda başladığına inanır, ama aslında çatışma, iki adamın nehri geçtiği bir ilkbahar gününde başlamıştı. — Brin Kitabı

Raithe'nin ilk tepkisi dua etmek oldu. Küfür etmek, ağlamak, çığlık atmak, dua etmek... İnsanlar hayatlarının son dakikalarında böyle şeyler yaparlardı. Ancak Raithe'ye dua etmek saçma geliyordu, çünkü sorunu yirmi metre ötedeki öfkeli tanrıydı. Tanrılar hoşgörölü oldukları ile bilinmezlerdi ve bu tanrı ikisini de öldürmek üzereydi. Ne Raithe ne de babası tanrının yaklaştığını fark etmemişti. Yakındaki nehirlerin birleştiği yerden gelen sesler, bir ordunun geçişini bile bastıracak kadar gürültölüydü. Raithe bir ordu olmasını tercih ederdi.

Parlak giysiler giymiş tanrı, bir atın üzerinde oturuyordu ve iki hizmetkâr yaya olarak ona eşlik ediyordu. Onlar erkekti, ama aynı dikkat çekici giysiler giymişlerdi. Üçü de sessizce izliyordu.

"Hey?" Raithe babasına seslendi.

Herkimer bir geyiğin yanında diz çökmüş, bıçağıyla geyiğin karnını açıyordu. Daha önce Raithe, geyiğin yan tarafına mızrak saplamıştı ve o ve babası sabahın çoğunu geyiği kovalayarak geçirmişlerdi. Herkimer, geyiğin karnını açmak kanlı bir iş olduğu için yünlü ceketini ve gömleğini çıkarmıştı. "Ne?" Başını kaldırdı.

Raithe başını tanrıya doğru çevirdi ve babasının bakışları üç figürü takip etti. Yaşlı adamın gözleri büyüdü ve yüzünün rengi attı.

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum, diye düşündü Raithe.

Babası çok kendinden emin görünüyordu, yasak nehri geçmenin sorunlarını çözeceğinden çok emindi. Ama bu eminiyi o kadar çok kez dile getirdi ki, Raithe şüpheyeye düştü. Şimdi yaşlı adam nefes almayı unutmuş gibi görünüyordu. Herkimer bıçağını geyiğin yan tarafına sildi, sonra kemerine takıp ayağa kalktı.

"Ah..." Raithe'nin babası söze başladı. Herkimer yarısı deşilmiş geyiğe baktı, sonra tekrar tanrıya döndü. "Sorun... yok."

Bu, babasının bilgeliğinin toplam özeti, ilahi topraklara izinsiz girme suçuna karşı yaptığı büyük savunmaydı. Raithe, tanrıların geyiklerinden birini öldürmenin de bir suç olup olmadığından emin değildi, ancak bunun durumlarına yardımcı olmayacağını düşündü. Herkimer sorun olmadığını söylese de, yüzündeki ifade başka bir şey anlatıyordu. Raithe'nin midesi düğümlendi. Babasının ne söyleyeceğini tahmin edemiyordu, ama bundan daha fazlasını bekliyordu.

Beklendiği gibi, tanrı yatışmadı ve üçü giderek artan bir öfkeyle bakmaya devam etti.

Bern ve North Branch nehirlerinin birleştiği küçük bir açık çayırılık alanda bulunuyorlardı. Arkalarındaki yamacın biraz yukarısında, yoğun ve zengin bir çam ormanı uzanıyordu. Nehirlerin birleştiği noktada taşlı bir kumsal uzanıyordu. Kar grisi bir gökyüzünün altında, nehrin uğultusu tek ses olarak duyuluyordu. Birkaç dakika önce Raithe bu küçük alanı bir cennet olarak görmüştü. O zaman öyleydi.

Raithe yavaşça nefes aldı ve tanrılarla ya da onların ifadelerine dair hiçbir deneyimi olmadığını kendine hatırlattı.

Hiçbir tanrıyı yakından gözlemlememişti, kayın yaprağı şeklindeki kulakları, gökyüzü kadar mavi gözleri veya erimiş altın gibi dökülen saçları görmemişti. Böylesine pürüzsüz bir cilt ve beyaz dişler akıl almazdı. Bu, topraktan değil, havadan ve ışıktan doğmuş bir varlıktı. Cüppesi rüzgârda dalgalanıyordu ve güneşin altında

dünyadışı bir ihtişam. Sert, yargılayıcı bakış, Raithe'nin ölümsüz bir varlıktan beklediği ifadeyle tam olarak aynıydı.

At ise daha da büyük bir sürprizdi. Raithe'nin babası ona bu tür hayvanlardan bahsetmişti, ama o zamana kadar Raithe buna inanmamıştı. Babası gerçeği abartma alışkanlığı vardı ve Raithe yirmi yıldan fazla bir süredir bu hikayeleri dinliyordu. Birkaç içkiden sonra, babası herkese tek bir vuruşla beş adamı nasıl öldürdüğünü veya Kuzey Rüzgarı ile nasıl savaşıp onu durdurduğunu anlatırdı. Herkimer yaşlandıkça, hikayeleri de büyüdü. Ama bu dört ayaklı masal, parlak gözleriyle Raithe'ye bakıyordu ve at başını salladığında, tanrıların bineklerinin konuşmayı anlayıp anlamadığını merak etti.

"Hayır, gerçekten, sorun yok," dedi Raithe'nin babası, belki de önceki dahice sözlerini duymadıklarını düşünerek. "Buraya girmeme izin var." Bir adım öne çıktı ve göğsündeki terin üzerine yapışmış kir ve çam iğneleri arasında bir deri şeridinden sarkan madalyayı gösterdi. Yarı çıplak, güneşten yanmış ve dirseklerine kadar kanla kaplı olan babası, çılgın bir barbarın vücut bulmuş hali gibi görünüyordu. Raithe de ona inanmazdı.

"Bunu görüyor musun?" diye devam etti babası. Kalın, kırmızı parmakların kavradığı parlak metal, öğle güneşini yansıtıyordu. "Yüksek Mızrak Vadisi'nde Gula-Rhunes'e karşı halkın için savaşım. İyi iş çıkardım. Bir Fhrey komutanı bana bunu verdi. Ödülü hak ettiğimi söyledi."

"Dureyan klanı," uzun boylu hizmetçi tanrıya hayal kırıklığı ve tiksinti karışımı bir ses tonuyla cevap verdi. Boynunda zengin görünümlü gümüş bir kolye vardı — her iki hizmetçinin de boynunda aynı kolye vardı. Bu mücevherler, onların sosyal statülerinin bir göstergesi olmalıydı.

Sırık gibi adamın sakalı yoktu ama uzun bir burnu, keskin elmacık kemikleri ve küçük, zeki gözleri vardı. Raithe'ye bir sansar ya da tilkiyi hatırlatıyordu ve o ikisinden de hoşlanmazdı. Raithe, adamın duruşundan da tiksindi: kambur, gözleri aşağıda, elleri birbirine kenetlenmiş. İstismara uğramış köpekler bile daha fazla özgüvene sahipti.

Tanrı ile seyahat eden ne tür adamlardır bunlar?

"Doğru. Ben Hiemdal'ın oğlu Herkimer ve bu da oğlum Raithe."

"Yasayı çiğnedin," dedi hizmetçi. Burun tınısı bile bir sansarın konuşma şekline benziyordu.

"Hayır, hayır. Öyle değil. Hiç de öyle değil."

Babasının yüzündeki çizgiler derinleşti ve dudakları daha da gerildi. İlerlemeyi bıraktı ama madalyayı bir tılsım gibi uzattı, gözleri umutla doluydu. "Bu, söylediğimin kanıtı, bir ödül kazandığımı. Bak, ben

düşündüm ki" — Raithe'yi işaret etti — "oğlum ve ben bu küçük yerde yaşayabiliriz." Çayırıları işaret etti. "Fazla bir şeye ihtiyacımız yok. Aslında neredeyse hiçbir şeye. Bakın, nehrin bizim tarafında, Dureya'da toprak verimsiz. Hiçbir şey yetiştiremiyoruz ve avlayacak hiçbir şey yok."

Babasının sesindeki yalvarış, Raithe'nin daha önce duymadığı ve hoşuna gitmeyen bir şeydi.

"Buraya giremezsin." Bu sefer diğer hizmetçi, kel olanıydı. Uzun boylu, sansar suratlı adam gibi, onun da düzgün bir sakalı yoktu, sanki sakal bırakmak öğretilmesi gereken bir şeymiş gibi. Saçsızlığı, kesinlikle ekşi bir ifadeyi ayrıntılı bir şekilde ortaya çıkardı.

"Ama anlamıyorsun. Senin halkın için *savaştım*. Senin halkın için *kanımı döktüm*. Senin türün için savaşırken *üç oğlumu kaybettim*. Ve bana bir ödül sözü verildi." Herkimer madalyayı tekrar uzattı, ama tanrı ona bakmadı. Onların ötesine, uzak, alakasız bir noktaya odaklanarak baktı.

Herkimer madalyayı bıraktı. "Bu yer sorun oluyorsa, taşınırız. Oğlum aslında buradan batıya doğru başka bir yeri beğenmişti. Senden daha uzak oluruz. Bu daha mı iyi olur?"

Tanrı hala onlara bakmıyordu, ama daha da sinirli görünüyordu. Sonunda konuştu. "Siz itaat edeceksiniz."

Sıradan bir ses. Raithe hayal kırıklığına uğradı. Gök gürültüsü gibi bir ses bekliyordu.

Tanrı daha sonra hizmetkarlarına ilahi dilde seslendi. Raithe'nin babası ona bu dilin bazı kelimelerini öğretmişti. Akıcı konuşamıyordu ama tanrının nehrin bu tarafında silah taşımalarını istemediğini anlayacak kadar biliyordu. Bir dakika sonra uzun boylu hizmetkar mesajı Runik dilinde iletti. "Bern'in batısında sadece Fhrey'lerin silah taşımalarına izin verilir. Silahlarınızı nehre atın."

Herkimer, kütüğün yanında yığılmış teçhizatlarına bir göz attı ve pes etmiş bir sesle Raithe'ye, "Mızrağını al ve dediklerini yap," dedi.

"Ve sırtındaki kılıcı da," dedi uzun boylu hizmetçi.

Herkimer şok olmuş gibi göründü ve sanki silahın orada olduğunu unutmuş gibi omzunun üzerinden baktı. Sonra tanığa döndü ve Fhrey dilinde doğrudan ona seslendi. "*Bu benim aile kılıcım. Onu atamam.*"

Tanrı dişlerini göstererek alaycı bir şekilde güldü. "Bu bir kılıç," diye ısrar etti hizmetçi.

Herkimer sadece bir an tereddüt etti. "Tamam, tamam, peki. Hemen nehrin karşısına geçeceğiz. Hadi, Raithe."

Tanrı mutsuz bir ses çıkardı.

"Kılıcı bıraktıktan sonra," dedi hizmetçi.

Herkimer sert bir bakış attı. "Bu kılıç nesillerdir ailemizde." "O bir silah.

At onu."

Herkimer oğluna yan gözle baktı.

İyi bir baba olmasa da — en azından Raithe'ye göre öyle değildi — Herkimer tüm oğullarına bir şeyi aşlamıştı: gurur. Kendine saygı, kendini savunma yeteneğinden geliyordu. Bu tür şeyler bir erkeğe saygınlık kazandırır. Tüm Dureya'da, tüm klanlarında, babası kılıç — *metal* bir kılıç — kullanan tek erkekti. Dövülmüş bakırdan yapılmış, çiziklerle dolu, mat parlaklığı yaz gün batımının rengindeydi ve efsaneye göre bu kısa kılıçlı aile yadigarı, gerçek bir Dherg demircisi tarafından çıkarılmış ve şekillendirilmişti. Kabzası karmaşık bir şekilde oyulmuş ve mücevherlerle süslenmiş tanrının kılıcıyla karşılaştırıldığında, bakır kılıç acınacak bir durumdaydı. Yine de Herkimer'in silahı onu tanımlıyordu; düşman klanlar onu Coppersword olarak tanıyordu — korkulan ve saygı duyulan bir unvan. Babası o kılıcı asla bırakamazdı.

Nehirdeki gürültü, yukarıda uçan bir şahinin çılgılığıyla kesildi. Kuşlar, kehanetlerin vücut bulmuş hali olarak biliniyordu ve Raithe, bu çılgılığı olumlu bir işaret olarak görmedi. Ürkütücü yankısı içinde, babası tanrıya karşı durdu. "Sana bu kılıcı veremem."

Raithe gülümsemeden edemedi. Dureya Klanı'ndan Hiemdal'ın oğlu Herkimer, bir tanrı için bile bu kadar boyun eğmezdi.

Tanrı attan inerken, küçük hizmetçi atın dizginlerini tuttu.

Raithe izledi — izlememek imkansızdı. Tanrının hareketleri büyüleyiciydi, çok zarif, akıcı ve dengeliydi. Etkileyici hareketlerine rağmen, tanrı fiziksel olarak heybetli değildi. Uzun boylu, geniş omuzlu veya kaslı değildi. Raithe ve babası, hayatları boyunca mızrak ve kalkan kullanarak güçlü omuzlar ve kollar geliştirmişlerdi. Tanrı ise, sanki yatakta yatarak ve kaşıkla beslenerek yaşamış gibi narin görünüyordu. Fhrey bir erkek olsaydı, Raithe ondan korkmazdı. Aralarındaki ağırlık ve boy farkını göz önüne alarak, meydan okunsa bile kavgadan kaçınırdı. Böylesine adaletsiz bir kavgaya girmek zalimce olurdu ve o zalim biri değildi. Kardeşleri, Raithe'nin bu özelliğini miras almıştı.

"Anlamıyorsun." Herkimer bir kez daha açıklamaya çalıştı. "Bu kılıç babadan oğula miras kaldı..."

Tanrı ileri atıldı ve Raithe'nin babasının midesine yumruk attı, onu ikiye katladı. Sonra Fhrey bakır kılıcı çaldı, donuk bir kazıma sesi

silah kınından çıktığında çıkan ses. Herkimer nefesini toplarken, tanrı silahı tiksintiyle inceledi. Tanrı başını sallayarak Herkimer'e sırtını döndü ve uzun boylu hizmetkârına acınası kılıcı gösterdi. Hizmetkâr, tanrının silahla alay etmesine katılmak yerine, korkuyla geri çekildi. Raithe, sansar adamın ifadesinden geleceği gördü, çünkü Herkimer'in tepkisini ilk fark eden oydu.

Raithe'nin babası kemerinden deri yüzme bıçağını çekip saldırdı.

Bu kez tanrı hayal kırıklığına uğratmadı. Şaşırtıcı bir hızla dönerek bakır bıçağı Raithe'nin babasının göğsüne sapladı. Herkimer'in ileriye doğru ivmesi, kılıcı derine saplamayı başardı. Kavga başladığı anda bitti. Babası nefes nefese kalarak yere düştü, kılıç hala göğsünde duruyordu.

Raithe düşünmedi. Bir an bile duraksasaydı, fikrini değiştirebilirdi, ama içinde babasından sandığından daha fazla şey vardı. Elindeki tek silah kılıç olduğu için, bakır bıçağı babasının vücudundan çekti. Raithe tüm gücüyle tanrının boynuna savurdu. Bıçağın boynu tamamen keseceğini umuyordu, ama tanrısal varlık kaçtığı için bakır bıçak sadece havayı kesti. Raithe tekrar kılıcı salladığında tanrı kendi silahını çekti. İki kılıç birbirine çarptı. Sönük bir ses duyuldu ve Raithe'nin elindeki ağırlık, kılıcın büyük bir kısmıyla birlikte yok oldu. Kılıcı sallamayı bitirdiğinde, ailesinin mirası olan kılıcın sadece kabzası kalmıştı; geri kalanı havada uçup genç çam ağaçlarının arasında yere düştü.

Tanrı, tiksinti dolu bir sırıtışla ona baktı, sonra ilahi dilde konuştu. "*Ölmeye değmezdi, değil mi?*"

Sonra tanrı, Raithe geriye doğru çekilirken kılıcını bir kez daha kaldırdı.

Çok yavaş! Çok yavaş!

Geri çekilmesi boşunaydı. Raithe ölmüştü. Yıllarca süren savaş eğitimi ona bunu söylüyordu. Anlamanın gerçeğe dönüşmesinden önceki o anda, tüm hayatını pişman olma şansı vardı.

Hiçbir şey yapmadım, diye düşündü, kasları beklenen acı patlaması için gerilirken.

Ama acı hiç gelmedi.

Raithe hizmetkarların izini kaybetmişti, tanrı da öyle. Savaşanların hiçbiri, uzun boylu, sansar suratlı adamın efendisinin kafasının arkasına yuvarlak bir somun ekmek büyüklüğünde ve şeklinde bir nehir taşı ile vurmasını beklemiyordu ve görmedi. Raithe, tanrı yere yığıldıktan ve hizmetkar ile taşı ortaya çıktıktan sonra ne olduğunu anladı.

"Koş," dedi taş taşıyan adam. "Şansımız varsa, uyandığında başı çok ağrıyacak ve bizi kovalamayacak."

"Ne yaptın sen!" diye bağırdı diğer hizmetçi, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde geri çekilirken tanrının atını uzaklaştırdı.

"Sakin ol," dedi kayayı tutan diğer hizmetçiye.

Raithe, sırt üstü yatan babasına baktı. Herkimer'in gözleri hala açıktı, sanki bulutları izliyormuş gibi. Raithe, yıllar boyunca babasını defalarca lanetlemişti. Adam ailesini ihmal etmiş, oğullarını birbirine düşürmüş ve Raithe'nin annesi ve kız kardeşi öldüğünde uzaktaydı. Bazı yönlerden — birçok yönden — Raithe babasından nefret ediyordu, ama o anda gördüğü, oğullarına savaşmayı ve pes etmemeyi öğreten bir adamdı. Herkimer elindekiyle elinden gelenin en iyisini yapmıştı ve elinde olan, tanrıların kaprisli talepleri nedeniyle çorak topraklarda sıkışıp kalmış bir hayattı. Raithe'nin babası asla hırsızlık yapmaz, aldatmaz ya da söylenmesi gereken bir şey olduğunda dilini tutmazdı. Sert ve soğuk bir adamdı, ama kendisi ve doğru olan şey için cesaretle ayağa kalkabilen bir adamdı. Raithe ayaklarının dibinde yerde gördüğü şey, ölen ailesinin son kalıntılarıydı.

Elinde kırık kılıcı hissetti.

Raithe, tanrının boğazına sivri bakır kılıcın kalan kısmını saplarken, atı tutan hizmetçi "Hayır!" diye bağırdı.

İki hizmetçi de kaçmıştı, küçük olanı atla, diğeri ise yaya olarak. Şimdi kayayı kullanan kişi geri dönmüştü. Ter içinde ve başını sallayarak, çayırlara doğru koştu. "Meryl gitti," dedi. "En iyi binici değil, ama olması da gerekmiyor. At, Alon Rhist'e dönüş yolunu biliyor." Raithe'yi fark edince durdu. "Ne yapıyorsun?"

Raithe tanrının cesedinin başında duruyordu. Fhrey'in kılıcını almış ve ucunu tanrının boğazına dayamıştı. "Bekliyorum. Genelde ne kadar sürer?"

"Ne ne kadar sürer?" "Onun kalkması."

"O öldü. Ölü insanlar genellikle *kalkmazlar*," dedi hizmetçi.

Tanrıdan gözlerini ayırmak istemeyen Raithe, eğilmiş ve nefes almaya çalışan hizmetçiye sadece kısa bir bakış attı. "Neden bahsediyorsun?"

"Neden bahsediyorsun?"

"O uyanana kadar ne kadar vaktimiz var bilmek istiyorum. Kafasını kesersem, daha uzun süre yerde kalır mı?"

Uşak gözlerini devirdi. "O kalkmayacak! Onu öldürdün." "Tetlin'in kızı! O bir tanrı. Tanrılar ölmez. Onlar ölümsüzdür."

"Hiç de öyle değil," dedi hizmetçi ve Raithe'nin şokuna, tanrının cesedine tekme attı, ama ceset neredeyse hiç kıpırdamadı. Tekrar tekme attı ve başı bir yana sallandı, yanağına kum yapışmıştı. "Gördün mü? Ölmüş. Anladın mı? Ölümsüz değil. Tanrı değil, sadece bir Fhrey. Onlar ölür. Uzun ömürlü olmakla ölümsüz olmak arasında fark vardır. Ölümsüz olmak, istesen bile ölemeyeceğin anlamına gelir. Gerçek şu ki, Fhrey'ler bizim düşündüğümüzden çok daha fazla Rhune'lara benziyorlar."

"Hiçbir benzerliğimiz yok. Şuna bak." Raithe düşmüş Fhrey'i işaret etti.

"Oh, evet," diye cevapladı hizmetçi. "O çok farklı. Tek kafası var, iki ayak üzerinde yürüyor, iki eli ve on parmağı var. Haklısın. Bizimle hiç alakası yok."

Uşak cesede baktı ve iç geçirdi. "Adı Shegon'du. İnanılmaz yetenekli bir arp çalgıcısı, kartlarda hileci ve bir *brideeth eyn mer*'dı, yani..." Uşak durakladı. "Hayır, başka bir şekilde ifade edemem. Pek sevilmezdi ve şimdi öldü."

Raithe şüpheyile baktı.

Yalan mı söylüyor? Beni gafil avlamaya mı çalışıyor?

"Yanılıyorsun," dedi Raithe tam bir inançla. "Hiç ölü bir Fhrey gördün mü? Ben görmedim. Babam da görmedi. Tanıdığım hiç kimse görmedi. Ve onlar yaşlanmazlar."

"Evet, ama çok yavaş."

Raithe başını salladı. "Hayır, yaşlanmıyorlar. Babam çocukken Neason adında bir Fhrey ile tanıştığını anlatmıştı. Kırk beş yıl sonra tekrar karşılaştıklarında Neason hiç değişmemişti."

"Tabii ki öyle. Az önce sana yavaş yaşlandıklarını söyledim. Fhrey'ler binlerce yıl yaşayabilir. Bir yaban arısı ise sadece birkaç ay yaşar. Bir yaban arısı için sen ölümsüz görünürsün."

Raithe tam olarak ikna olmamıştı, ama bu kanı açıklıyordu. Kan görmeyi beklemiyordu. Geriye dönüp bakınca, Fhrey'e hiç saldırmamalıydı. Babası ona kazanamayacağı bir kavgaya girilmemesi gerektiğini öğretmişti ve ölümsüz bir tanrı ile savaşmak tam da bu kategoriye giriyordu. Ama yine de her şeyi başlatan babasıydı.

Gerçekten çok kan var.

Tanrının altında çirkin bir su birikintisi oluşmuş, çimleri ve parıldayan cüppesini lekelemişti. Boynunda hâlâ ikinci bir ağız gibi çirkin, pürüzlü bir yara izi vardı. Raithe, yaranın mucizevi bir şekilde iyileşmesini ya da ortadan kaybolmasını bekliyordu. Tanrı ayağa kalktığında, Raithe avantajlı olacaktı. Güçlüydü ve Dureya'daki çoğu erkeği yenebilirdi, bu da çoğu erkeği yenebileceği anlamına geliyordu. Babası bile oğlunu çok kızdırmadan önce iki kez düşünürdü.

Raithe, gözleri açık ve yukarı doğru dönmüş olan Fhrey'e baktı. Boğazındaki yara şimdi daha genişti. Bir tanrı — gerçek bir tanrı — bir hizmetçinin tekmelerine asla izin vermezdi. "Tamam, belki de ölümsüz değiller." Rahatladı ve bir adım geri attı.

"Benim adım Malcolm," dedi hizmetkar. "Seninki Raithe mi?"

"Uh-huh," dedi Raithe. Fhrey'in cesedine son bir kez daha sert bir bakış attıktan sonra, Raithe mücevherli silahı kemerine taktı ve babasının cesedini kaldırdı.

"Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu Malcolm.

"Onu buraya gömemeyiz. Bu nehirler bu ovayı sular altında bırakacaktır."

"*Gömek* mi? Alon Rhist'e haber ulaştığında, Fhreyler..." Midesinin bulandığını hissetti. "Buradan gitmeliyiz."

"Öyleyse git."

Raithe babasını çayırdaki küçük bir tepeye taşıdı ve onu nazıkçe yere indirdi. Son dinlenme yeri olarak pek bir şey değildi ama idare etmek zorundaydı. Arkasını döndüğünde, tanrının eski hizmetkarının inanamayan gözlerle kendisine baktığını gördü. "Ne?"

Malcolm gülmeye başladı, sonra kafası karışmış bir şekilde durdu. "Anlamıyorsun. Glyn hızlı bir attır ve bir kurt kadar dayanıklıdır. Meryl geceye kadar Alon Rhist'e varacaktır. Kendini kurtarmak için Instarya'ya her şeyi anlatacaktır. Peşimizden geleceklerdir. Harekete geçmeliyiz."

"Git," dedi Raithe, Herkimer'in madalyasını alıp taktı. Sonra babasının gözlerini kapattı. Daha önce yaşlı adamın yüzüne dokunduğunu hatırlamıyordu.

"Sen de gitmelisin."

"Babamı gömdükten sonra." "Rhune öldü."

Raithe bu kelimeye irkildi. "O *bir* insandı."

"Rhune, insan, aynı şey."

"Benim için değil, onun için de değil." Raithe, çeşitli boyutlarda binlerce taşla dolu nehir kıyısına doğru yürüdü. Sorun, uygun taşları bulmak değil, hangilerini seçeceğine karar vermektir.

Malcolm ellerini beline koydu, şaşkınlık ve öfke arasında bir ifadeyle ona bakıyordu. "Bu saatler sürer! Zamanını boşa harcıyorsun."

Raithe çömeldi ve bir taş aldı. Taşın üst kısmı güneşten ısınmıştı; alt kısmı ise nemli, serin ve ıslak kumla kaplıydı. "O, düzgün bir cenaze törenini hak ediyor ve benim için de aynısını yapardı." Raithe, babasının kendisine nadiren şefkat gösterdiği düşünülürse bunu ironik buldu. Ama bu doğrudu; Herkimer, oğlunun düzgün bir şekilde gömülmesini sağlamak için ölümle yüzleşirdi. "Ayrıca, gömülmemiş bir cesedin ruhuna ne olabileceğini biliyor musun?"

Adam şaşkın bir şekilde ona baktı.

"Onlar, sana uygun saygıyı göstermediğin için seni rahatsız etmek için hayalet olarak geri dönerler. Ve hayaletler çok acımasız olabilirler." Raithe başka bir büyük kum rengi kayayı kaldırdı ve yokuş yukarı yürüdü. "Babam hayattayken gerçekten çok kötü bir adam olabilirdi. Hayatımın geri kalanında onun beni takip etmesine ihtiyacım yok."

"Ama..."

"Ama ne?" Raithe kayaları babasının omuzlarının yanına koydu. Yığını oluşturmaya başlamadan önce ana hatlarını belirleyecekti. "O senin baban değil. Kalmanı beklemiyorum."

"Mesele o değil."

"Mesele ne *peki*?"

Hizmetçi tereddüt etti ve Raithe bu fırsatı değerlendirerek kıyıya dönüp daha fazla kaya aramaya başladı.

"Yardıma ihtiyacım var," dedi adam sonunda.

Raithe büyük bir taş aldı ve onu göbeğine sıkıca tutarak kıyıya taşıdı. "Ne konuda?"

"Sen nasıl... şey, bilirsin... burada... yani, yaşamayı biliyorsun." Hizmetçi, sineklerin toplandığı geyik leşine baktı. "Avlanabilir, yemek pişirebilir ve barınak bulabilirsin, değil mi? Hangi meyveleri yiyebileceğini, hangi hayvanları evcilleştirebileceğini ve hangilerinden kaçman gerektiğini biliyorsun."

"Hiçbir hayvanı sevmezsin."

"Gördün mü? Bu tür şeylerden ne kadar az anladığımı gösteren iyi bir örnek. Yalnız kalsam, bir iki gün içinde ölürdüm. Donarak, heyelanda gömülerek ya da boynuzlu bir hayvan tarafından boynuzlanarak."

Raithe taşı yerine koydu ve yokuş aşağı geri döndü, ellerini çırparak kumları temizledi. "Mantıklı."

"Tabii ki mantıklı. Ben mantıklı biriyim. Ve sen de mantıklı olsaydın, şimdi giderdik."

Raithe başka bir taş kaldırdı. "Benimle kalmakta ısrarcıysan ve bu kadar acelen varsa, yardım etmeyi düşünebilirsin."

Adam nehir kıyısındaki yuvarlak taşlara baktı ve iç geçirdi. "Bu kadar büyük olanları kullanmak zorunda mıyız?"

"Büyük olanları alta, küçük olanları üste koy."

"Bunu daha önce yapmışsın gibi geliyor."

"Benim geldiğim yerde insanlar sık sık ölür ve çok fazla kaya vardır." Raithe ön koluyla alnını sildi ve koyu renkli saçlarını geriye itti. İç tunikasının yünlü kollarını sıvadı. Bahar günleri hala soğuktu, ama iş onu terletmişti. Leigh mor ve deri giysilerini çıkarmayı düşündü, ama vazgeçti. Babasını gömmek hoş olmayan bir görev olmalıydı ve iyi bir evlat böyle bir anda bir şeyler hissetmeliydi. *Rahatsızlık* hissetmek elinden gelenin en iyisiyse, Raithe bununla yetinecekti.

Malcolm bir çift taş taşıdı ve yere bıraktı, Raithe'nin onları yerleştirmesine izin verdi. Ellerini temizlemek için durakladı.

"Tamam, Malcolm," dedi Raithe, "daha büyük olanları seçmelisin, yoksa burada sonsuza kadar kalırız."

Malcolm somurtarak kıyıya geri döndü, iki tane iyi boyutta taş topladı ve onları kavun gibi kollarının altına aldı. Sandaletleriyle dengesiz bir şekilde yürüdü. İnce, basit bir kayışla bağlanan sandaletler, bu araziye hiç uygun değildi. Raithe'nin kıyafetleri kalitesizdi — kendi kuruttuğu deri detaylarla süslenmiş, yün parçalarından dikilmişti — ama en azından dayanıklıydılar.

Raithe küçük, pürüzsüz bir taş aradı ve buldu. "Daha büyük taşlar istediğini sanıyordum?" diye sordu Malcolm.

"Bu yığın için değil." Raithe babasının sağ elini açtı ve taşı deri bıçağıyla değiştirdi. "Eğer layık olursa Rel veya Alys'in'e ulaşmak için buna ihtiyacı olacak — layık değilse Nifrel'e."

"Ah, doğru."

Cesedi çevreledikten sonra, Raithe ayaklarından başlayarak taşları üst üste yığdı. Sonra, hala geyik leşinin yanında duran babasının leigh mor'unu aldı ve Herkimer'in yüzünün üzerine koydu. Küçük çamlıkta hızlıca yaptığı arama sonucunda bakır kılıcın diğer ucunu buldu. Raithe silahı bırakmayı düşündü ama mezar hırsızlarından endişelendi. Babası parçalanmış kılıç için ölmüştü; ona özen gösterilmesi gerekiyordu.

Raithe bir kez daha Fhrey'e baktı. "Onun yakalanmayacağından emin misin?"
Yukarı mı?

Malcolm, bir kayayı kaldırdığı yerden ona baktı. "Kesinlikle.
Shegon öldü."

Birlikte, büyüyen yığına bir düzine taş daha kaldırdılar, sonra Raithe sordu:
"Neden onunla birlikteydin?"

Malcolm, her şeyi açıklıyormuş gibi boynundaki torcu işaret etti. Raithe, kolyenin tam bir daire olduğunu fark edene kadar şaşkındı. Metal halka bir torc değildi, mücevher de değildi — bir tasmaydı.

Hizmetçi değil, köle.

Son kayaları da atarak höyüğü tamamladıklarında güneş gökyüzünde alçalmıştı. Malcolm nehirde yıkanırken Raithe yas şarkısını söylüyordu. Sonra babasının kırık kılıcını omzuna astı, kemerindeki Fhrey kılıcını düzeltti ve kendi eşyalarını ve babasının eşyalarını topladı. Fazla bir şeyleri yoktu: tahta bir kalkan, içinde iyi bir çekiç taşı bulunan bir çanta, Raithe'nin kuruduktan sonra kese yapmayı planladığı bir tavşan postu, kalan son peynir, paylaştıkları tek battaniye, taş bir el baltası, babasının bıçağı ve Raithe'nin mızrağı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Malcolm. Yüzü ve saçı terle kaplıydı ve adam kendini savunacak keskin bir çubuk bile yoktu.

"Al, bu battaniyeyi omzuna at. Sıkıca bağla ve mızrağımı al."

"Mızrak kullanmayı bilmiyorum."

"Karmaşık bir şey değil. Sadece nişan al ve sapla."

Raithe etrafına baktı. Eve dönmek mantıklı değildi. Ev, doğuda, Alon Rhist'e daha yakındı. Üstelik ailesi yoktu. Klan onu yine kabul ederdi, ama Dureya'da bir hayat kurmak imkansızdı. Diğer bir seçenek ise batıya, Avrlyn'in vahşi doğasına doğru ilerlemektir. Bunun için batı nehirleri boyunca uzanan bir dizi Fhrey karakolunu geçmeleri gerekiyordu. Alon Rhist gibi, bu kaleler de insanları dışarıda tutmak için inşa edilmişti. Herkimer, Raithe'ye Merredydd ve Seon Hall'un surları hakkında uyarıda bulunmuştu, ama babası bunların tam olarak nerede olduğunu hiç açıklamamıştı. Raithe tek başına birine rastlamaktan kaçınabilirdi, ama vahşi doğada tek başına bir hayat sürmesi pek mümkün değildi. Malcolm'u da götürmesi bir fayda sağlamazdı. Eski kölenin görünüşüne ve sesine bakılırsa, vahşi doğada bir yıl bile hayatta kalamazdı.

"Rhulyn'e geri geçeceğiz ama güneye doğru gideceğiz." Nehrin karşısındaki, yaprak dökmeyen ağaçlarla kaplı, dramatik bir şekilde yükselen tepeyi işaret etti. "Orası Crescent

Ormanı, her yöne kilometrelerce uzanıyor. En güvenli yer değil, ama bize saklanma yeri sağlayacak, gizlenmemize yardımcı olacak." Gökyüzüne baktı. "Sezonun başındayız, ama yiyecek bulabileceğimiz ve avlayabileceğimiz hayvanlar olmalı."

"*En güvenli yer değil de ne demek?*"

"Şey, ben oraya gitmedim ama bazı şeyler duydum." "Ne tür şeyler?"

Raithe kemerini ve sırtındaki bakırı tutan kayışı sıkılaştırdıktan sonra omuz silkti. "Bilirsin, taborlar, raowlar, leshiler. Onun gibi şeyler."

Malcolm bakmaya devam etti. "Vahşi hayvanlar mı?"

"Evet, onlar da var sanırım."

"Onlar *da mı?*"

"Tabii, o büyüklükte bir ormanda mutlaka vardır."

"Oh," dedi Malcolm, hızla yanlarından geçen bir dalı endişeli gözlerle takip ederken. "Nasıl geçeceğiz?"

"Yüzebilirsin, değil mi?"

Malcolm şaşkın görünüyordu. "Kıyıdan kıyıya bin fit mesafe var." "Akıntısı da güzel. Yüzme becerinize bağlı olarak, buradan birkaç mil güneydeki karşı kıyıya ulaşabiliriz. Ama bu iyi. Böylece izimizi sürmek daha zor olacak."

"İmkansız, sanırım," dedi Malcolm, yüzünü buruşturarak, gözleri nehre kilitlenmiş halde.

Fhrey'in eski kölesi dehşete kapılmış görünüyordu ve Raithe bunun nedenini anlıyordu. Herkimer onu nehrin karşısına geçmeye zorladığında o da aynı şeyi hissetmişti. "Hazır mısın?" diye sordu Raithe.

Malcolm dudaklarını sıktı; mızrağı kavrarken ellerinin derisi bembeyazdı. "Bu suyun soğuk olduğunu biliyorsun, Mador Dağı'ndan eriyen kar suları."

"Sadece bu da değil," diye ekledi Raithe, "aynı zamanda avlanacağımız için, karşıya geçtiğimizde ateş yakamayacağız."

Sivri burunlu ve dar gözlü ince adam zoraki bir gülümseme attı. "Harika. Hatırlattığın için teşekkürler."

"Hazır mısın?" diye sordu Raithe, buz gibi suya doğru ilerlerken. "Bunun benim için sıradan bir gün olmadığını itiraf etmeliyim." Sözlerinin sesi yükseldi.

Nehre girerken oktavlar.

"Tipik bir günün nasıldı?" Raithe, su dizlerine ulaştığında dişlerini sıktı. Akıntı bacaklarının etrafında çalkalanarak onu itti ve

ayaklarını nehir yatağına gömmek zorunda
kaldı. "Çoğunlukla şarap döktüm."
Raithe güldü. "Evet, bu seferki farklı olacak."
Bir an sonra, nehir ikisini de ayaklarından çekti.

İLLÜSTRASYONLAR HAKKINDA

Drumindor Kickstarter'ın hedeflerinden biri, kitaba illüstrasyonlar eklemektir. Kızımız Sarah Sullivan, ön kapak sayfalarının ve Mavi Papağan'ın resmini yaptı. Harita, Michael tarafından revize edildi ve oluşturuldu. Tüm kitaplar için siyah-beyaz versiyona ek olarak, lüks baskı için arka kapak sayfasında tam renkli bir harita bulunmaktadır. Michael'ın defterinde birkaç "karalama" da vardı, biz de onları da ekledik.

YAZAR HAKKINDA

MICHAEL J. SULLIVAN, *New York Times*, *USA Today* ve *Washington Post*'un en çok satan yazarlarından biridir ve dokuz Goodreads Choice Awards ödülüne aday gösterilmiştir. İlk romanı *The Crown Conspiracy*, Ekim 2008'de Aspirations Media Inc. tarafından yayınlanmıştır. Michael'ın kitapları Penguin Random House (Del Rey) ve Hachette Book Group (Orbit) tarafından yayınlanmıştır. Ayrıca bağımsız yayıncılık hareketinin öncülerinden biridir. 2024 itibariyle Michael yirmi bir roman yayınlamıştır (yirmisi kurgusal Elan dünyasında geçmektedir ve biri bağımsız bir bilim kurgu gerilim romanıdır: *Hollow World*. Serileri şunlardır:

- Riyria Revelations: 6 kitap - tamamlandı
- Riyria Günlükleri: 5 kitap - devam ediyor
- İlk İmparatorluğun Efsaneleri: 6 kitap - tamamlandı
- Yükseliş ve Düşüş - 3 kitap - tamamlandı

Michael, günümüzde bağımsız yayıncılık köklerine geri dönmüş olsa da romanlarını perakende kitapçılarda satmaya devam ediyor. Her roman Kickstarter üzerinden piyasaya sürülüyor (on üç proje ve sayı artıyor) ve kampanyaları tüm zamanların en çok desteklenen ve en yüksek fonlanan kurgu projeleri arasında yer alıyor. Bu sayede en sadık hayranlarına eşsiz bir yazar erişimi, lüks sınırlı sayıda basılmış ciltli kitaplar, özel avantajlar ve hikayeyi resmi yayınlanmasından aylar önce okuma imkanı sunuyor. Michael her zaman okuyucularından haber almaktan mutluluk duyar ve ona michael@michael-j-sullivan.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz.

MICHAEL J. SULLIVAN'IN ESERLERİ

ROMANLAR

Yükseliş ve Düşüş

Nolyn • Farilane • Esrahaddon

İlk İmparatorluğun Efsaneleri

*Efsane Çağı • Kılıç Çağı • Savaş Çağı Efsane
Çağı • Ölüm Çağı • İmparatorluk Çağı*

Riyria Vahiyleri

*Kılıç Hırsızlığı (içindekiler: Taç Komplosu ve Avempartha)
İmparatorluğun Yükselişi (içindekiler: Nyphron'un Yükselişi ve Zümrüt
Fırtınası) Novron'un Varisleri (içindekiler: Kış Geldi ve Percepliquis)*

Riyria Günlükleri

*Taç Kulesi • Gül ve Diken
Dulgath'ın Ölümü • Kışın Kızının Kayboluşu Drumindor*

Bağımsız Romanlar

Boş Dünya (Bilim Kurgu Gerilim)

KISA ÖYKÜLER

Antolojiler

*Unavowed: "Fırtına" (Fantastik: Döngü)
Grimoire: "Traditions" (Fantastik: Tales from Elan)
Kahramanlar Aranıyor: "The Ashmoore Affair" (Fantastik: The Riyria Chronicles)
Blackguards: "Mesleki Dürüstlük" (Fantastik: Riyria Günlükleri)
Unfettered: "The Jester" (Fantastik: The Riyria Chronicles)
Kılıçlar Sessizleştğinde: "Şans Seninle Olsun" (Fantastik Riyria*

Chronicles)

Unbound: “The Game” (Fantastik: Çağdaş)

Sınırsız II: “Küçük Wren ve Büyük Orman” (Fantastik: İlk İmparatorluğun Efsaneleri)

Son: Kıyametin Vizyonları: “Yanan İskenderiye” (Distopik Bilim Kurgu)

Trajedinin Üzerinde Zafer: “Gelenekler” (Fantastik: Elan'dan Hikayeler)

Fantasy Faction Antolojisi: “Sonbahar Sisi” (Fantastik: Çağdaş) *Robot Orduma*

Fon Sağlayın: “Dilediğine Dikkat Et” (Fantastik: Çağdaş)

Tekil Eserler

“Kemik Yığını” (Fantastik: İlk İmparatorluğun Efsaneleri)

İçindekiler

Michael J. Sullivan'ın Eserleri Kitap
Hakkında
Telif Hakkı
Dünya Haritası
Adanmışlık
Yazarın Notu
Döngü Projesi Okuma
Arkadaşları
Bölüm 1: Son Berling Bölüm
2: İlişki Bölüm 3: Ziyaretçi
Bölüm 4: Posta Arabası
Bölüm 5: Baloncuklarla İlgili Sorun
Bölüm 6: Kruger
Bölüm 7: Tur Del Fur Bölüm 8:
Mavi Papağan Bölüm 9: Alevli
Tavus Kuşları Bölüm 10:
Balıklar ve Kuşlar Bölüm 11:
Millificent Ledeye Bölüm 12:
Arama Başlıyor Bölüm 13:
Auberon
Bölüm 14: Kayıp Bölüm 15:
Leydi Constance Bölüm 16:
Hayran Bölüm 17: Kumarhane
Bölüm 18: Yağmur Yağarken
Bölüm 19: Karanlıkta Ayak Sesleri
Bölüm 20: Süslü Yüzgecin Altında
Bölüm 21: Ölülerini Diriltmek
Bölüm 22: Kilitli Kapı Bölüm 23:
Yeni Anlaşma Bölüm 24:
Falkirk'in Günlüğü Bölüm 25: Göç
Bölüm 26: Son Gece

[Bölüm 27: Mağara](#)
[Bölüm 28: Son Giden Gemi](#)
[Bölüm 29: Scram Scallie](#)
[Bölüm 30: Kraliyet Mücevheri](#)
[Bölüm 31: Kaderin Yardımı](#)
[Bölüm 32: Beni Duyuyor](#)
[musun? Bölüm 33: Tırmanış](#)
[Bölüm 34: Köprü Bölüm 35:](#)
[Duvar](#)
[Bölüm 36: Büyük Oda Bölüm 37:](#)
[Zincirleme Reaksiyon Bölüm 38:](#)
[Dolunay Yükseliyor Bölüm 39:](#)
[Farklı Bir Şafak Son Söz](#)
[Sullivan'ın Ganimetleri](#)
[İlk İmparatorluğun Efsaneleri Örnek](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

